

Giới thiệu Trọng Sinh Chi Bạo Quân

Truyện Trọng Sinh Chi Bạo Quân của tác giả Thi Bất Đãi Ngã nằm trong danh sách những tiểu thuyết hay nhất trong tháng. Ta đăng cơ mười bốn năm, sống một đời bạo quân, chuyên quyền xây dựng một nền chính trị bạo ngược, suu cao thuế nặng, rời xa quần tử thân cận tiểu nhân. Cuối cùng phi tử ta yêu nhất tự tay rót cho ta chén rượu độc. Đầu của ta bị phản quân phơi nắng treo ở tường thành.

Trọng sinh một lần nữa, ta cảm thấy đời này sẽ không yêu bất cứ người nào nữa. Bất quá xuyên không, ta sẽ đối xử tốt hơn với hoàng hậu Trác Văn Tĩnh – người mà ta cho tới bây giờ chưa nhìn thẳng một lần. Bởi vì chỉ có hân ở lúc cuối cùng chưa từng vứt bỏ ta. Mời bạn tiếp tục theo dõi diễn biến từ truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bị Phơi Nắng

Edit: Ngũ Ngũ

Ta tên là Thẩm Cảnh Nghiêu, mười sáu tuổi đăng cơ hoàng đế. Năm đó ba mươi tuổi bị phản quân giết chết, lúc ấy đang là mùa nóng nhất trong năm. Ở trong hoàng thành hơi nóng ngập trời, mà thủ lĩnh phản quân Trần Kiến Quang một kiếm hạ xuống, đầu của ta cùng thân thể tách rời. Sau đó hân đem đầu ta treo trên cổng thành, phơi nắng ba mươi ngày, dưới thành một trận reo hò.

Rõ ràng là người đã chết, ta cũng không biết vì cái gì mình vẫn còn ý thức. Ta nhìn thần dân của mình ngửa lên nhìn đầu của chính mình bị treo ở trên tường thành, phần lớn họ đều biểu lộ sự vui mừng, thậm chí còn có vung hoa hoan hô, có kẻ còn hô to nói – cuối cùng tên bạo quân cũng chết rồi, không bao giờ sát hại bọn họ được nữa rồi. Cũng có một phần nhỏ văn nhân nhã sĩ nhìn thấy đầu của ta trong ánh mắt lộ ra nét bi thương, sau cùng lại mang theo thất vọng mà rời khỏi. Cũng có chi sĩ cương nghị lấy đầu đập vào tường, thề sống chết cũng không muốn thay đổi triều đại... Chỉ là những điều này cũng không còn liên can gì tới ta, bởi vì ngoại trừ chỉ nhìn họ ra thì ta cũng không làm được cái gì.

Bị treo ở cửa thành một thời gian, ta vẫn luôn suy nghĩ cả đời này rốt cuộc đã trải qua như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, một đời này của ta dường như không làm được chuyện gì tốt. Chỉ duy nhất một chuyện không phụ với lương tâm chính là đối đãi thật lòng với hậu phi Tiết Như Ngọc, chẳng qua là lúc cuối cùng nàng bụng cho ta một ly rượu thả mê dược, tự tay đem ta đến cho Trần Kiến Quang... Hôm nay chính mình rõ ràng chỉ còn lại một cái đầu, thế nhưng mỗi lần nghĩ đến dáng vẻ của nàng ngay phút cuối cùng cười với ta, trong lòng ta vẫn còn đau nhói.

Nói đến Tiết Như Ngọc, nàng lớn lên tinh xảo xinh đẹp, thời điểm ta vẫn còn là thái tử lần đầu gặp nàng đã đem lòng yêu mến. Cho nên khi ta trở thành hoàng đế liền phong nàng làm phi, ta cho nàng mọi thứ tốt nhất, cẩn thận từng li từng tí nàng niu nàng trong lòng bàn tay, thấy nàng mất hứng ta khó chịu theo, nhìn nàng vui vẻ ta liền ngày ngộ cười cả nửa buổi; nàng muốn bầu trời ánh sao, ta liền không nói hai lời hái tặng cho nàng... làm tất cả những điều này chỉ vì ta thích nàng.

Loại sủng ái này, trong tam cung lục viện nàng mặc dù chỉ là quý phi mà so với hoàng hậu lại càng giống hoàng hậu hơn. Đương nhiên bản lĩnh xử lý công việc của nàng cũng rất đúng mực, trên giường lại càng không như các phi tử khác, nàng như vậy mà rất ngây ngô, dè dặt, lúc nào cũng làm ta muốn ngừng mà không được. Cho nên nhiều điều hợp lại thành một chỗ, ta đem nàng xem như là tâm can bảo bối, so với giang sơn còn nặng hơn ba phần. Thậm chí lúc ta xây dựng lăng mộ cũng quyết định đem nàng chôn cất cùng một chỗ, dự định đời đời kiếp kiếp làm phu thê.

Cũng bởi vì nàng, ta trọng dụng thân thích của nàng, đem nhóm cựu thần phụ hoàng lưu lại đều gạt sang một bên. Nghe nàng bên tai thủ thi, cảm thấy những lão thần kia vô cùng chướng mắt, nhất là tể tướng Trác Luân đứng đầu nhóm đó. Nếu như không phải lúc lâm chung phụ hoàng có căn dặn đám người Trác Luân thái độ làm người luôn được lòng dân chúng, ta quả thật sẽ kiếm cớ đem giết cả đám bọn họ...

Trong suốt mười bốn năm ta thống trị, nghe lời Tiết Như Ngọc cộng với lời phụ thân của nàng – Tiết Thanh mà cường chế lao động, suu cao thuế nặng. Thời gian dần trôi qua, lòng dân bắt đầu bất mãn, dưới nền chính trị hà khắc hiển nhiên sẽ có người khởi binh mưu phản, Trần Kiến Quang chính là một trong số đó.

Tuy rằng đơn độc, nhưng hân khá thông minh hơn nữa còn có ưu thế. Ở bên ngoài, hân chỉ đơn giản đánh vào khẩu hiệu lao dịch thuế má, một lần hành động đã làm ta bại trận, chiếm được lòng dân. Mà bên trong, hân lại cấu kết với Tiết Như Ngọc, luôn luôn che đậy đôi mắt của ta. Cứ như thế, nội ứng ngoại hợp đương nhiên là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Lúc phản quân đánh vào hoàng thành, ta nhớ mình vẫn còn đương mê say rượu thịt. Thừa tướng Trác Luân cùng bộ binh cầu cứu, ta coi như gió thoảng bên tai, thậm chí cảm thấy là không có khả năng.

Phản quân tấn công, thừa tướng Trác Luân dẫn theo đội quân của mình tiến lên chống cự, cuối cùng chết thảm tại Ngọ môn, mà Tiết Như Ngọc cùng phụ thân của nàng – Tiết Thanh tức thì trở thành công thần mới của triều...

Nghĩ tới đây ta có chút muốn cười lại chẳng biết tại sao, có lẽ là nhớ tới lúc đó nhìn thấy phản quân trong lòng không thể tin được mình ngu xuẩn đến mức nào.

Hoàng thành bị diệt vong, ta bị chính người mình yêu nhất hạ mê dược, trơ mắt ra nhìn Trần Kiến Quang giờ đại kỳ xông vào, ta muốn giờ kiểm tự sát cũng không còn khí lực.

Trong hoàng cung, toàn bộ những ai không phục tùng đều lập tức bị giết chết, phi tử hậu cung bị phản quân tranh đua chà đạp, nhi tử bị giết chém chết, mà ta chỉ có thể trơ mắt ra nhìn hết thấy mọi chuyện phát sinh. Nhìn những phi tử chịu nhục, nhi tử chết không nhắm mắt, ánh nhìn của bọn họ hướng về ta đều mang theo hận ý, máu huyết bao phủ cả hoàng cung của ta. Thời khắc đó, ta mới giật mình hiểu ra, đời này của ta rốt cuộc đã làm chuyện gì.

Trần Kiến Quang đều là một kiếm lấy mạng kẻ khác, còn đối với ta thì tất nhiên sẽ không tốt như vậy. Hắn ôm nữ tử ta yêu nhất ngồi trên ngai vàng, trước hết đem ta lăng trì, loại hình phạt này, ta nhớ mình đã từng phê chuẩn qua, chính là dùng đao xéo từng miếng từng miếng thịt trên người, nhưng họ không thể chết được mà sống đến ba ngày ba đêm, ta cũng giống thế. Ba ngày sau, Trần Kiến Quang lại phế đi tứ chi của ta, đánh ta hơn mười roi, sau cùng tra tấn đủ rồi mới thống khoái một kiếm chém đầu của ta xuống.

Ta nhớ được khi ấy, Tiết Như Ngọc một mực ngồi ở trong lòng hắn. tuy là thân sắc tái nhợt, nhưng ánh mắt lại rất cao hứng, nàng nói ta nên chết sớm đi.

Đúng vậy, ta cũng hiểu được mình nên chết sớm đi.

Những ngày này bị treo ở trên tường thành, ta cũng đã dần dần hiểu ra Tiết Như Ngọc vì sao lại đối xử với ta như vậy. Dân gian truyền rằng, Tiết Như Ngọc cùng Trần Kiến Quang từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, bất quá lúc đó gia cảnh Trần Kiến Quang không tốt, Tiết gia hiển nhiên thấy hắn chướng mắt. Sau này Tiết Như Ngọc bị ta thu nạp vào cung trở thành phi tử được sủng ái nhất, Tiết gia liền hãm đuổi đi, quá nhục nhã tất nhiên sẽ sinh ra phản hận. Mấy năm nay đại khái là thù mới hận cũ chồng chất nên thời thời khắc khắc hắn đều muốn lấy mạng của ta.

Bởi vậy ta cùng Trần Kiến Quang còn có thể coi là tình địch.

Sau khi đem sự tình suy nghĩ một lần thông suốt, hối hận thì đã muộn, những ngày này ta luôn luôn tâm niệm năm chữ này trong đầu.

Nhìn dân chúng trong Hoàng thành ăn mặc rách rưới, không có nơi ăn chốn ở, cuối cùng ta tự hỏi chính mình đã tạo nên nghiệp gì. Mười bốn năm ta làm hoàng đế, trong mười bốn năm đó ta chưa từng làm chuyện tốt, đều chỉ mang lại sự thống khổ cho họ.

Ta đem lời phụ hoàng trước lúc lâm chung quên đi không còn một mảnh, ta thân cận tiểu nhân rồi xa quân tử.

Cái gọi là nhân duyên, cái gọi là nhân quả, những điều này đều là do một tay ta tạo thành, nước mắt nhà tan cũng không có gì quá đáng...

Nhưng tuy là nói như vậy, tự mình vẫn cảm thấy phản hận, đời này không còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông. Có thể là ý nghĩ này quá mức chấp nhất, cho nên hồn phách của ta không quy về Địa phủ, mà đang lang thang phiêu bạt ở nơi này làm một thân cô hồn dã quỷ.

Lúc này sắc trời âm u, không khí oi bức nặng nề, xa xa mây đen cuộn cuộn, ngẫu nhiên xuất hiện vài tia chớp, ta nghĩ rằng trời sắp mưa rồi.

Ta nhớ được bây giờ là ngày thứ hai mươi ta bị phơi nắng, thủ vệ cổng thành có chút buông lỏng, gió đêm oi bức, có vài kẻ không chịu được nói thầm: “Mẹ nó, người khác đi uống hoa tửu, để lại chúng ta ở nơi này trông coi cái đầu lâu hư thối”.

“Đừng oán trách, bị người khác nghe được người gánh không nổi đâu... Ặc...” Người nọ lời còn chưa dứt, ta đã nhìn thấy cổ của hắn có ánh sáng màu đỏ lóe lên, ở giữa cổ có một vết thương nhỏ, máu chậm chậm chảy ra, sau đó hắn ngã xuống, làm bọn họ một trận kinh hoàng.

“Có thích khách...” Mấy tên thủ vệ còn chưa kịp hô lên cái gì, đã liên tiếp bị ám khí gây thương tích, có một kẻ trước khi chết lấy trong tay áo phả hiệu ném về phía bầu trời, trong thành một mảnh xôn xao, liên tục có người quát lên: “Có thích khách, bắt lấy hắn”.

Lúc này ta nhìn thấy một hắc y nhân vô nghệ cao cường chạy tới, đem đầu của ta ôm vào trong ngực, sau đó nhảy xuống tường thành bắt đầu bỏ chạy.

Sau lưng cửa thành bị mở ra, rất nhiều hộ vệ thành truy đuổi chúng ta.

Thân thể của người ôm ta tựa hồ không được tốt, dọc đường đều thấp giọng ho khan. Hắn không có mang mạng che mặt, khuôn mặt rất gầy gò, ta nhìn hắn có chút quen mắt, lại không nhớ được rốt cuộc đã gặp ở nơi đâu. Cho nên trên đoạn đường này, ta không ngừng quan sát hắn.

Ngẫu nhiên có tia chớp xẹt qua, ta chợt nhìn thấy vết sẹo nhỏ kéo dài từ phần trán bên trái đến chỗ chân mày, lúc này mới giật mình nhớ hắn là ai. Hắn là Trác Văn Tĩnh, tự là Ngọc Thanh, đại công tử của Trác gia, phụ hoàng trước khi lâm chung vì muốn củng cố ngôi vị hoàng đế của ta liền lập hắn làm nam hậu.

Nghĩ tới đây ta có chút sững sờ, trong lòng phức tạp, hắn lớn hơn ta hai tuổi, bởi vì đánh trận nên trên trán còn lưu lại một vết sẹo khó coi, nhưng thái độ làm người luôn rất khiêm tốn.

Chẳng qua là vì ta thân vua một nước, phải thân bất do kỷ mà lập hậu khiến ta rất bất mãn, hơn nữa lúc còn trẻ thường nghe mẫu hậu dạy bảo, trong tư tưởng đối với nam tử cực kỳ bài xích, hiển nhiên không ưa thích hắn. Bởi vậy từ khi hắn vào cung ta đối xử với hắn không tốt, về sau lấy cớ chuyện hài tử đem hăm dọa vào lãnh cung mấy năm.

Nói thật ta đã sớm đem người này quên đi không còn một mảnh rồi, giờ phút này đột nhiên nhìn thấy hắn tới cứu ta, trong lòng ta vô cùng kinh ngạc, ta

đã cho rằng cả đời này phải chịu cảnh hải cẩu chia lìa, chưa từng nghĩ người này sẽ mạo hiểm tính mạng đến cứu ta.

Thân thể Trác Văn Tĩnh không khỏe, bất quá vẫn cố gắng ôm ta vào trong ngực. Hắn tận lực chạy đến đường nhỏ ít người lui tới, nhưng mà đằng sau truy binh đuổi theo không ngừng, cuối cùng chạy tới bên vách núi không có đường lui, hắn mới dừng lại thở dốc. Ta cách hắn rất gần, giờ phút này nhìn hắn cực kỳ gầy yếu, tựa hồ một trận gió cũng có thể thổi bay, ngẫu nhiên hắn nhú chặt lồng mày theo đó có thể mơ hồ nhìn ra nét tuần tú ngày nào.

Bất quá phản quân sau một thời gian đã đuổi theo đến, hơn vài trăm tên cầm bó đuốc, biến đêm tối trở thành ban ngày.

“Người là người phương nào, lại dám cướp trọng phạm, bỏ trọng phạm xuống, ta tha cho người một mạng”. Tên ở đằng trước tiến lên một bước xem xét Trác Văn Tĩnh, người nọ mặt mày ngay thẳng, một thân chính khí.

Trác Văn Tĩnh nhìn cũng không nhìn hắn, chỉ là dờ dẫm nhìn sang đầu lâu của ta. Hơn hai mươi ngày không có sửa sang lại, dung nhan của ta dĩ nhiên vừa xấu lại vừa bẩn, giờ phút này ngay cả mấy tên ăn mày ở ven đường ta cũng không bằng.

Trác Văn Tĩnh duỗi ra cánh tay gầy gò tái nhợt, đem tóc của ta sửa sang lại gọn gàng, thần sắc hàm chứa nét bi thương không nói nên lời. Hắn không bận tâm đến đám người phía sau, chỉ cẩn thận sửa sang lại dung nhan của ta, vừa chỉnh trang vừa thấp giọng nói: “Khi còn sống người rất thích sạch sẽ, sau khi chết cũng không nên chật vật như thế này”.

Lúc này có người muốn đánh lên sau lưng hắn, lại bị người cầm đầu ngăn cản, người nọ dõi theo Trác Văn Tĩnh nói: “Vị huynh đài này, Thẩm Cảnh Nghiêu là một hoàng đế bất nhân, giết hại trung thần, người không cần bảo hộ cho hắn”.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta lộ ra nụ cười nhạt, nụ cười kia khiến cho vết sẹo dài trên trán hắn trở nên thập phần quỷ dị. Thế nhưng giờ phút này lại làm cho ta cảm thấy đặc biệt ôn hòa, ta nghĩ lời mẫu hậu dạy dỗ có lẽ sai rồi.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta thấp giọng nói: “Người đã từng cứu ta, có lẽ người đã quên nhưng ta vẫn luôn nhớ rõ. Chỉ là thống khổ đời này của ta cũng là người mang đến, hiện tại ta muốn trả ơn cứu mạng của người, từ nay về sau hai ta không ai nợ ai. Ta chỉ có một mong muốn, nếu có kiếp sau ta và người sẽ trở thành người xa lạ, tốt nhất vĩnh viễn đừng gặp lại”.

Nói xong câu đó, hắn ôm ta nhảy xuống vách núi.

Gió gào thét bên tai ta, Trác Văn Tĩnh vẫn một mực ôm lấy đầu lâu của ta vào trong ngực. Khoảnh khắc rơi xuống đáy vực, hắn còn ôm ta thật chặt, giống như sợ làm đau ta. Cuối cùng đầu hắn va vào vụn đá, máu từ đầu chậm rãi chảy ra, hai tay vô lực buông lỏng, đầu của ta lăn tròn đến trước mặt hắn. Hắn mỉm cười nhìn ta, mi mắt vẽ ra một vệt nước, sau đó chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, bộ dáng rất bình thản.

Máu của hắn chậm rãi dính lên mặt ta, trong lòng ta ần ần nhói đau, đầu đầu cũng thấy màu đỏ tươi.

Ta nghĩ ta sai thật rồi, một đời sai lầm, làm sai chuyện, yêu sai người, cuối cùng đem giang sơn chấp tay đưa cho kẻ khác... Nếu như nhân sinh có lặp lại, ta tuyệt đối sẽ không mềm yếu, tuyệt đối sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của phụ hoàng, ta cũng sẽ không để người này chết uất ức như thế... Ta sẽ làm một vị hoàng đế tốt, một người phụ quân tốt.

Lúc này từng trận thiên lôi giáng xuống, ta vốn muốn nhìn người bên cạnh thêm một lúc, lại bị một đường thiên lôi đánh thẳng trên đầu, đau đến tận xương tủy. Tiếp đó hai ba tiếng sấm vang ầm ầm trên đầu, sau chín tiếng, ta nghe như có âm thanh nhẹ nhàng thờ dài bên tai ta.

Sau đó ta cảm thấy đầu nhẹ bằng, toàn thân ấm áp, ta suy đoán lần này ta thực sự chết rồi...

Khi việc đó trôi qua, trong đầu trống rỗng, ta mở mắt ra, nhìn rõ mình đang nằm ở trong mui xe màu vàng quen thuộc, có thể thấy tâm tình của ta khiếp sợ cùng kinh ngạc như thế nào.

Trong lúc kinh hoàng ta giật mình ngồi dậy, mê mang nhìn hết thấy mọi thứ, không phân biệt là thật hay là giả.

“Hoàng Thượng, cuối cùng Người đã tỉnh lại, dọa thần thiếp sợ muốn chết”. Lúc này, bên tai ta truyền đến âm thanh nức nở, thanh âm của người nọ trong trẻo êm tai như tiếng suối vỗ vào bờ đá, nhưng lại là âm thanh cuộc đời này ta không muốn nghe đến nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gặp Lại Trác Văn Tĩnh

Edit: Ngũ Ngũ

Ta chậm rãi ngồi dậy nhìn Tiết Như Ngọc bên cạnh, dung mạo của nàng đích thực vô cùng xinh đẹp. Lúc này mày liễu nhíu lại, đôi mắt rung rung mang theo một điểm lo lắng, hàm răng nhỏ nhắn cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, ngón tay mềm mại gặt gao nắm chặt chiếc khăn mùi thơm ngát, cộng thêm trang điểm tinh tế, cả người tựa như tiên nữ trong sách thường miêu tả.

Chẳng qua khi nhìn thấy nét mặt vui mừng của nàng, nếu là trước kia ta sẽ cảm thấy lúc này là nàng bởi vì ta tỉnh lại mà tràn đầy cảm kích, nhưng giờ đây ta không khỏi nghĩ nàng sở dĩ kinh ngạc như vậy có lẽ là vì ta còn có thể mở mắt ra... Ý nghĩ này làm cho ta không khỏi cảm thấy rét lạnh.

Trong tam cung lục viện vô số hồng nhan, ta vốn là thích dung mạo của nàng nhất, nhưng hôm nay xem ra lại làm cho lòng ta lạnh lẽo nhất. Nhưng mà dù cho là như vậy, lúc nhìn lại khuôn mặt nàng, lòng ta vẫn như trước có chút tê rần. Dù sao ta đã từng vì nữ tử này mất hết tất cả, suy cho cùng ta thật sự yêu thích nàng, rất thích.

“Ngựa của Hoàng Thượng bị kinh hách, may mà Hoàng thượng là người hiền đức có trời phù hộ nên không có gì đáng ngại. Sau khi hồi cung trở về thần thiếp sẽ đến Phật đường vì Hoàng Thượng ngày đêm cầu phúc ba tháng, cầu trời phù hộ Hoàng Thượng long thể an khang, vạn tuế vạn tuế vạn tuế”. Tiết Như Ngọc nắm chặt hai tay thấp giọng nức nở nghẹn ngào nói, thần sắc trên mặt chân thành tha thiết, đôi mắt trong sáng như nhật nguyệt.

Nếu như nói vừa rồi trong lòng ta vẫn còn cảm thấy chút an ủi, vì nàng biện giải, chuyện ta bị nàng hạ độc chỉ là một giấc mộng hoang đường, hoặc là ta bị kẻ khác hạ cổ thuật, thì bây giờ lời an ủi kia không còn sót lại chút gì. Bởi vì những chuyện này thực sự đã từng phát sinh, thậm chí những lời nàng nói đều không sai một chữ, đây không phải giấc mộng, ta thật sự đã chết qua một lần, hơn nữa đó là cái chết cực kỳ uất ức bi thương.

Nếu như hỏi vì sao ta lại nhớ rõ ràng như vậy, vậy phải nói là nhờ thái độ của Tiết Như Ngọc đối với ta.

Tiết Như Ngọc bình thường đều là thái độ lạnh lùng, bộ dáng cao cao tại thượng, đối với sự sùng ái của ta từ trước đến nay đều không mảy may động lòng. Bởi vậy số lần nàng khóc nàng cười với ta, ta đều nhớ rõ ràng rành mạch, khắc sâu vào xương tủy, mà lần này đúng là một trong số đó.

Nếu ta nhớ không lầm, đây là thời điểm mùa thu năm thứ năm ta đăng cơ, đúng vào dịp săn bắn mỗi năm một lần ở Tây Sơn. Ngựa của ta bởi vì bị ong vàng đốt, kinh hãi mà chạy như điên, sau đó ta bị hất xuống ngựa, đầu đập trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Năm đó khi tỉnh lại thấy Tiết Như Ngọc vì ta mà khóc nỉ non, tìm ta đập dồn dập đến mức tới nay ta đều nhớ rõ. Chứng kiến người mà ta thích vì mình mà nức nở ta lại càng xúc động không thôi. Thời khắc đó ta nghĩ là Tiết Như Ngọc là bởi vì yêu thích ta, chỉ là về sau mới hiểu được, chữ thích này không chịu nổi một kích.

Nghĩ tới đây ta nhắm mắt lại, hai tay siết chặt, đem quá khứ sai lầm kia toàn bộ chôn giấu dưới đáy lòng. Từ nay về sau, trong sinh mạng của ta sẽ không còn người mà ta sùng ái, cũng sẽ không còn Tiết Như Ngọc.

“Hoàng Thượng, sao sắc mặt của Người khó coi như vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái, thần thiếp đã phân phó Tiểu Đào triệu ngự y rồi, người ngàn vạn lần đừng dọa thiếp”. Lúc này Tiết Như Ngọc hoảng hốt lên tiếng, trong giọng nói không che giấu được sự lo lắng.

Nghe đến đó ta không khỏi hướng mắt nhìn nàng, ta không thể tưởng tượng ra được một người chán ghét người tới cực điểm vì sao người còn có thể ở trước mặt hẳn giả vờ yêu thích.

Ta làm vua tuy rằng bạo ngược, nhưng về phương diện tình cảm, ta tự nhận là không có bất kỳ giả dối nào. Như thế mà đến cuối cùng chỉ đòi lấy hai bàn tay trắng, quả thực đối với chính mình là một sự mỉa mai vô cùng. Nói thật là ta có chút nghĩ không ra, dùng chân tình để đổi lấy chân tâm chẳng lẽ khó khăn đến vậy sao?

“Hoàng Thượng, Người làm sao vậy?” Tiết Như Ngọc nhìn ta nhỏ giọng hỏi, đôi mi thanh tú nhú chặt, vẻ mặt dường như sắp khóc.

Ta chậm rãi thu hồi mắt, ngữ khí đậm mạc nói: “Nguyên Bảo, truyền ý chỉ của trẫm, việc săn bắn trước mắt dừng lại, tất cả mọi người quay trở về doanh trại nghỉ ngơi, hai ngày sau chuẩn bị hồi cung.”

Nói xong ta chậm rãi nằm xuống, Tiết Như Ngọc muốn đỡ ta, bị ta bất động thanh sắc tránh né. Hiện tại chạm đến nữ nhân này làm ta cảm thấy toàn thân không thoải mái, bất quá ta cũng không có cùng nàng trở mặt. Thứ nhất, nàng hiện tại không có làm gì sai lầm; thứ hai, mấy năm này, ngoại thích trong nhà của nàng được ta an bài số lượng không ít ở trong triều, nếu ta ngay tại chỗ này trở mặt không chừng lại gây ra tai họa.

Cứ để cho bọn chúng bay nhảy vài ngày, ta sẽ ghi nợ để từ từ tính toán. Ta muốn những kẻ kiếp trước ở trước mặt ta cười thoải mái, đời này đều chết không yên lành.

“Hoàng Thượng, Người...” Tiết Như Ngọc nhỏ giọng kêu lên, trong đôi mắt mang theo nghi hoặc, vẻ mặt mờ mịt không rõ.

Ta nhìn nàng giả dối cười nói: “Như phi, người chăm sóc trẫm lâu như vậy cũng mệt mỏi rồi, nên đi nghỉ ngơi, miễn cho trẫm lại lo lắng.” Trước kia khi nàng hơi chút mất hứng, ta đều thấp giọng an ủi một phen, rồi sau đó trêu ghẹo vài câu. Lúc này lại không có tâm tình đó, thậm chí người này tốt nhất sau này đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.

Tiết Như Ngọc nghe xong lời này của ta, đôi mắt sáng lên, hướng ta mỉm cười, nhìn nhìn xung quanh không có ai, nghiêng người hôn xuống mặt ta một cái rồi mới xoay người bước xuống hoàng liễn.

Sau khi nàng đi, ta lấy khăn gấm từ trong tay áo ra chùi mặt, sau đó đem khăn ném cho nội thị Nguyên Bảo nói: “Đốt đi.”

Thứ gì Tiết Như Ngọc chạm qua, làm ta cảm thấy rất bẩn.

Nguyên Bảo vội tiếp nhận, cúi đầu rồi đi, đại khái là đối với tâm tình bất định của ta đã quen.

Bên trong hoàng liên nhất thời chỉ còn có ta, ta trầm mặt nằm đó. Đối với việc sống lại một lần nữa ta vẫn còn có chút không thể tin được, bất quá tin hay không, giờ phút này ta đang sống sờ sờ đây thôi.

Ta nhớ được bây giờ ta vừa mới hai mươi, còn cách ngày nước mắt nhà tan có mười năm.

Mười năm.

Mười năm, trước đây đối với ta mà nói thì phần lớn thời gian đều nhàn rỗi. Có lẽ ta sẽ hảo hảo hưởng thụ nhân sinh một phen, mỗi ngày trầm mê trong sắc đẹp cùng rượu thịt. Thế nhưng đối với chính mình tại thời khắc trọng sinh một lần này, có cảm giác như đã trôi qua chỉ trong nháy mắt.

Nghĩ tới đây trong lòng cơ thất lại, ta đột nhiên nghĩ đến trước khi chết tiếng phi tử gào thét, nhi tử kêu rên, dưới thành dân chúng oán hận, trước mắt đều là máu tươi. Những cảnh đó không ngừng lướt qua đầu ta, lặp đi lặp lại, tựa hồ lên án sự hung ác của ta. Ta nhắm hai mắt lặng yên không nói.

Ta nghĩ, những việc đó có lẽ là sự tra tấn mà cả đời này ta không thể quên đi được.

Trong lúc này ta đột nhiên nhớ tới Trác Văn Tĩnh, nghĩ đến cái người gầy yếu không chịu nổi một kích kia. Ta không khỏi mở mắt ngồi dậy, trong lòng mang theo tình cảm ấm áp, Trác Văn Tĩnh, Trác Văn Tĩnh.

Giờ khắc này ta rất muốn gặp hắn, vì vậy ta xốc rèm che hoàng liên lên, nội thị lạnh lẽo nhìn thấy ta đi ra, tiến lên phía trước đỡ ta xuống. Sau khi xuống xe, ta nhìn phong cảnh trầm mặc không nói. Hoàng kỳ theo gió tung bay, phát ra thanh âm phàn phật, tựa như đang xướng lên ca khúc từ xưa cũ.

Chẳng biết tại sao, ta cảm giác có chút kỳ lạ. Khi nhìn thấy xa xa cấm vệ quân đang trú đóng, ta minh bạch phần kỳ lạ kia xuất phát từ đâu. Lẽ ra khi ta bị thương phải hồi cung tịnh dưỡng, tại sao lại ở bên trong hoàng liên? Mà xung quanh ngoại trừ hoàng liên của ta cùng Tiết Như Ngọc lại không thấy cổ kiệu của các đại thần khác ở đâu.

Chẳng lẽ Tiết Như Ngọc muốn nhân cơ hội này ra tay với ta? Lại nghĩ tới tiếng nước nở nho nhỏ của nàng, lúc ấy có phải hay không bởi vì ta đột nhiên tỉnh lại, cho nên mới liên ôn nhu với ta, che dấu mục đích của nàng. . .

Nghĩ tới đây ta không khỏi thấy trái tim lạnh lẽo, hạt giống nghi ngờ một khi đã gieo xuống, bất luận nàng làm cái gì ta đều không thể không nghĩ xấu về nó, không cách nào thay đổi, cũng không thể thay đổi.

“Hoàng Thượng, Trùng ngự y đã đến rồi.” Trong lúc ta nghĩ ngợi lung tung, âm thanh lạnh lạnh của Nguyên Bảo truyền đến. Ta nhìn thoáng qua ngự y Trương Đình Ngọc đi phía sau hắn.

Trương Đình Ngọc, xuất thân từ Thái y viện, quan hàm ngũ phẩm, mặc dù đã qua tuổi sáu mươi, nhưng tinh thần vẫn còn minh mẫn. Đối với ta cũng coi như là trung thành, về sau đại khái là đối với những hành vi của ta quá mức thất vọng lại khuyên can không được. Vì vậy lúc ta đăng cơ được bảy năm thì từ quan về quê cũ. Không biết mấy năm sau tai họa kia có ảnh hưởng đến ông ta hay không.

Trương Đình Ngọc hướng ta hành lễ, ta thu hồi tâm tư, nhàn nhạt nói: “Trương ái khanh bình thân, không cần đa lễ.”

Ta nói xong lời này, Trương Đình Ngọc cả người run rẩy, ta nhìn thấy trong mắt của ông ta không giấu được sự khiếp sợ cùng kinh ngạc. Ta nghĩ có lẽ là danh tiếng bạo quân của mình đã quá mức lan rộng rồi, nhất thời hiền hòa như vậy làm cho mọi người có chút không tiếp thu được.

“Trẫm không sao, chỉ muốn đi xung quanh một chút, ngoại trừ Nguyên Bảo, tất cả đều lui ra đi.” Ta nhàn nhạt phân phó một tiếng, cất bước đi về rừng rậm phía trước, Nguyên Bảo giữ im lặng đi theo bên cạnh ta.

Ta nhớ mỗi khi đến cuộc đi săn mùa thu hàng năm, Trác Văn Tĩnh cũng sẽ đi theo đến đấy, bất luận ta có thích hay không thì loại tình huống này đều không thể thiếu hẳn được, bởi vì hắn là nhất quốc chi hậu. Chỉ là khi đó ta một mực chăm sóc Tiết Như Ngọc, mà chưa từng nhìn đến hắn.

Giờ phút này ta đột nhiên rất muốn nhìn thấy hắn. Ta còn nhớ khi hắn được sắc phong hoàng hậu, tuy là lúc đó nhìn có chút mảnh mai nhưng cũng không phải bộ dạng gầy yếu sau này. Nghĩ đến bộ dáng người kia lúc cuối cùng ôm ta mỉm cười, trong lòng ta thất lại, đối với cảm giác muốn đi gặp hắn không khỏi mang theo phần hoảng hốt.

Khẽ cau mày, ta chậm rãi hướng chỗ rừng rậm đi tới. Ta cảm thấy cần điều chỉnh tốt tâm trạng mới có thể đi gặp Trác Văn Tĩnh, nếu không thì ta cũng không biết mình sẽ làm ra hành động không hợp tình hợp lý gì nữa.

Đi được vài bước, Nguyên Bảo tiến lên thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, chỗ rừng sâu không an toàn, nếu không thì mang theo vài cấm vệ quân võ công cao cường hộ giá đi.”

Ta nhìn hắn một cái, Nguyên Bảo thần sắc cả kinh cúi đầu lui ra phía sau một bước.

Ta thu hồi ánh mắt im lặng không lên tiếng, Nguyên Bảo hẳn luôn luôn hầu hạ ở bên cạnh ta, thái độ làm người vô cùng lạnh lợi, đối với ta rất trung thành, trung thành đến mức không phân biệt được tốt xấu.

Ta sủng ái Tiết Như Ngọc, hẳn cũng sẽ không nhiều lời; ta làm người tàn bạo, hẳn cũng một mực ở bên cạnh ta; có người muốn giết ta, hẳn sẽ ngăn cản ở phía trước. . . Chung quy mà nói hẳn chỉ suy nghĩ đến ta, nguyên nhân có thể là từ nhỏ hắn đã ở bên cạnh chiếu cố ta.

Nghĩ tới những điều này, ở trong lòng ta không khỏi khẽ thở dài. Bước dọc theo ven suối trong rừng, muốn mượn sự thanh tĩnh của thiên nhiên để trì

hoàn nội tâm buồn khổ.

Đi được vài bước, ta bỗng chốc dừng lại. Có một người đứng ngay ngắn chấp tay ở phía trước, đưa lưng về phía chúng ta ngẩng đầu nhìn gốc cổ thụ trăm năm, y phục màu vàng sáng rực rỡ thêu bách điều phượng hoàng...

Trong lòng ta khẽ động, đi tới phía trước, chân đạp lá khô phát ra âm thanh xào xạc làm cho thân mình hấn cứng lại. Ta nhìn hấn chậm rãi xoay người lại, trên trán là vết sẹo dài hẹp khắc sâu vào ánh mắt của ta...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lần Đầu Cùng Một Chỗ Dừng Bữa

Người nọ hiển nhiên là Trác Văn Tĩnh. Ta nghĩ cho dù mọi người trong thiên hạ này đều bị ta lãng quên, ta cũng sẽ nhớ rõ gương mặt ôn nhu tuấn tú này.

Hắn nhìn thấy ta, có chút kinh hãi, trên mặt mang theo lo lắng, chần chờ một chút, sau đó vén vạt áo hướng ta hành lễ nói: “Vi thần Trác Văn Tĩnh tham kiến Hoàng Thượng. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Ta nhìn chằm chằm gương mặt cúi xuống của hắn, trong trí nhớ trước kia ta chưa từng nhìn thẳng vào hắn bao giờ. Nhìn thấy hắn, ta đột nhiên nhớ tới lời hắn nói khi hắn ôm ta nhảy xuống vách núi, hắn nói, ta đã từng cứu hắn, cho nên cuối cùng hắn cứu ta, từ nay về sau chỉ cầu không nợ không oán, vĩnh viễn không gặp lại. Thế nhưng nói thật ta không nhớ rõ chính mình khi nào đã cứu hắn, không phải đã quên, mà là trong trí nhớ căn bản không có sự kiện kia, thật sự không có.

Trước kia ta chán ghét hắn còn không kịp, nếu như hắn làm chuyện gì sai lầm, ta mượn cơ hội đã kích Trác gia còn không kịp, như thế nào mà ra tay cứu giúp hắn. Có lẽ là hắn nhầm người, bất quá những chuyện này hiện tại hắn không biết, mà ta cũng sẽ không mở miệng nói ra, về phần cái gì mà không oán không nợ, cái gì mà vĩnh viễn không gặp lại, chuyện đó không có khả năng. Không biết thì thôi, nếu đã biết rõ bên cạnh mình có người như vậy, cho dù ta không yêu, nhưng cũng không cho phép hắn rời khỏi. Ta muốn hắn luôn luôn đối với ta như vậy, một mực không được phản bội ta... Đây có lẽ là đã trải qua sinh tử cho nên sau đó để lại trong lòng ta mối lo âu thấp thòm, muốn gắt gao nắm thật chặt cái người vĩnh viễn đối với chính mình sẽ không bao giờ phản bội, một mực đem hắn nắm trong lòng bàn tay, không liên quan đến tình cảm, chỉ vì sự ám áp không dễ tìm được kia.

Nghĩ như vậy, ta ngắt ngắt nhìn người đang quỳ trên mặt đất. Khuôn mặt hắn kỳ thực rất tuấn tú, chỉ là trên trán có vết sẹo dài kia thoát nhìn hắn có phần hung ác, cái gọi là thân thể do cha mẹ ban tặng, ta nghĩ chính mình sở dĩ không thích hắn, có lẽ một phần là do cảm xúc này gây ra.

Giờ đây thoát nhìn thân thể của hắn có chút gầy yếu, đợi sau khi hồi cung sẽ hảo hảo bồi bổ, ta thầm nghĩ như vậy.

Cẩn thận dò xét hắn hồi lâu, hai bên đều im lặng. Hắn khẽ ngẩng đầu liếc nhìn ta rồi lại vội vàng cúi xuống, ngón tay gắt gao siết chặt lại với nhau, làm nổi lên khớp xương trắng bệch. Ta mới giật mình nhớ tới hắn còn quỳ trên mặt đất, vì vậy bước lên phía trước cúi người nâng cánh tay của hắn, đỡ hắn lên... nghiêng người hướng tới, lưu tô thất sắc* trên trán ta chạm phải ngọc hoàn trên tóc mai của hắn, phát ra tiếng thanh thúy dễ nghe.

*Lưu tô thất sắc: ý chỉ tua rua bảy màu kết trên mũ vua.

Sau khi đỡ hắn đứng dậy, ta ngửi thấy mùi được nhân nhát trên người hắn, nhớ tới đêm đó hắn ôm đầu của ta trốn chạy vẫn không kiếm được tiếng ho khan. Ta không khỏi nhíu mày, thân thể của hắn chẳng lẽ luôn luôn không tốt? Như vậy, sau khi hồi cung nhất định truyền ngự y tìm ra nguyên nhân, sau đó tốt nhất phải điều trị kỹ càng. Ta không thích bộ dạng gầy yếu của hắn, ta muốn hắn khỏe mạnh ở bên cạnh ta.

Trong lúc này, ta một mực im lặng, tim đập dồn dập, cũng không biết nói cái gì. Có lẽ là bởi vì người này đã từng nhìn thấy bộ dáng chật vật nhất của ta kiếp trước, điều này cũng dễ hiểu, dù biết rằng hắn không có khả năng biết chuyện ở tương lai, ta vẫn không nhịn được có chút quần bách, hơn nữa chính mình vẫn luôn đối xử lạnh lùng với hắn, nếu như bỗng nhiên mở miệng nói ra lời tâm tình tựa hồ cũng quá mức khiến người khác sợ hãi.

Bất quá tay của ta cũng không rời khỏi tay hắn, vẫn còn nắm trong tay. Thân thể của hắn mang theo nhiệt độ ấm áp, giống như lúc trước khi hắn giúp ta lau nhẹ hai bên má vậy. Ta nấp máy môi, vành mắt nóng lên, có chút đau nhức.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, dung nhan tuấn tú không giấu được sự kinh ngạc, trong đôi mắt ôn hòa chất chứa nhiều nghi hoặc cùng lúng túng.

Ta nhìn thấy bộ dạng này của hắn thật rất muốn cười nhưng lại không cách nào nhếch nổi khóe miệng, một chút cũng cười không nổi, ngược lại trong lòng có chút đắng chát,

Nói thật bỗng nhiên nhìn thấy Trác Văn Tĩnh, cảm giác kia thật đúng là phức tạp.

Ta cảm thấy lần trọng sinh này chung quy cùng hắn có quan hệ rất lớn. Nội tâm phức tạp rối rắm, ta chỉ như vậy nhìn hắn, trong lòng không biết cảm kích hay vẫn mờ mịt không rõ.

Trác Văn Tĩnh cùng ta đối diện một khắc, chợt hơi thối lui về sau bất động thanh sắc tránh né sự giúp đỡ của ta, khom mình hướng ta hành lễ: “Vi thần tội

đáng muôn chết, làm trái ý của Hoàng Thượng, tùy ý xâm nhập nơi này, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Trong lòng ta thầm suy nghĩ ý của hắn, sau đó khẽ mỉm cười tìm lại âm thanh của mình thân nhiên nói: “Nói thứ tội cái gì, người vốn là Hoàng Hậu của trẫm, ra vào nơi này là chuyện hợp tình hợp lý, cái gì mà tội đáng chết hay không đáng chết, lời này đừng để trẫm nghe lại lần nữa.”

Trác Văn Tĩnh im lặng nghe lời của ta nói đột nhiên ngừng đầu a một tiếng, dung mạo xinh đẹp tuấn tú mang theo sợ hãi cùng bất an. Nguyên Bảo ở phía sau ta nghe được cũng hít vào một hơi.

Ta không nói gì, chỉ im lặng nhìn Trác Văn Tĩnh, nhưng trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ trước kia tính tình mình xấu như vậy?

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ta quay đầu lại nhìn thấy nha đầu Tiểu Đào luôn đi theo bên cạnh Tiết Như Ngọc. Tiểu Đào hướng chúng ta quỳ xuống, sau khi hành lễ liền nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng vạn tuế, Hoàng Hậu nương nương thiên tuế.”

Ta nhìn nàng, khẽ cau mày. Ta đã phân phó không cho bất luận kẻ nào đi theo, nhưng mà nha đầu bên cạnh Tiết Như Ngọc này tự nhiên không tự liệt kê mình vào “bất luận kẻ nào” kia. Nếu là trước kia, có lẽ ta sẽ không chú ý đến mà ngược lại còn cảm thấy vui mừng, sẽ luống cuống, sẽ vui vẻ đến mấy ngày.

Nhưng mà bây giờ ta lại thập phần không muốn nhìn bất cứ ai, bất cứ chuyện gì liên quan đến Tiết Như Ngọc.

Ta sợ nếu nhìn lâu hơn nữa sẽ không kiềm chế được sát ý trong lòng.

Đáng tiếc bây giờ Tiết Như Ngọc không biết, ta đã không còn là vị đế vương xem nàng là bảo bối, cẩn thận từng li từng tí nâng niu trong tay nữa. Mà cũng có thể nàng đang suy nghĩ làm cách nào tính kế với ta. Con người chính là bi ai ở chỗ này, thua cũng không hiểu vì sao thua.

Lúc này Tiểu Đào ngừng đầu lên, dung nhan thanh tú nhìn ta nhỏ giọng nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, bây giờ đã là Ngọ, Như phi nương nương đang chờ cùng Hoàng Thượng dùng Ngọ thiện.”

Nghe nàng nói xong lời này, ta thân nhiên “ân” một tiếng, nhìn về phía Trác Văn Tĩnh còn chưa mở miệng nói chuyện thì hắn đã thức thòi khom mình hành lễ nói: “Vi thần cáo lui.” Nói xong liền chuẩn bị rời khỏi, trong lòng ta chấn động, bất tri bất giác tiến lên nắm lấy tay hắn, thật giống như lúc cuối cùng nắm lấy tia ấm áp kia.

Hắn quay đầu nhìn ta, trên mặt không giấu đi được sự kinh ngạc, lại nhìn hai bàn tay nắm cùng một chỗ của chúng ta.

Trên mặt ta có chút nóng lên, bất quá vẫn trấn tĩnh như cũ, nhìn vào mắt hắn thân nhiên nói: “Người còn chưa dùng bữa, từ nơi này trở lại hành cung cũng khá xa, trẫm không thiếu một cái chén một đôi đũa, ở lại đây dùng bữa cùng trẫm đi.”

Đôi mắt Trác Văn Tĩnh mở to ra, trên mặt hắn đã không thể chỉ dùng sự kinh ngạc mà có thể hình dung được, kinh nghi, khiếp sợ, vân... vân, đủ loại cảm xúc phức tạp hòa cùng một chỗ, lại càng không nói đến thân thể chấn động của Nguyên Bảo cùng Tiểu Đào bên cạnh ta rồi.

Lẳng lẳng đối mắt với nhau, cuối cùng Trác Văn Tĩnh rũ mắt xuống trước, chần chờ một lúc, hắn cung kính đáp lời.

Lúc quay trở về, ta buông bàn tay có chút thô ráp của Trác Văn Tĩnh ra, cùng hắn chậm rãi bước về phía trước, Nguyên Bảo cùng Tiểu Đào thì đi theo phía sau chúng ta, lá khô theo tiếng bước chân phát ra âm thanh xào xạc, giống như đang giẫm lên trái tim vỡ tan của ta vậy.

Ta nghĩ đời này sẽ không yêu thích người nào giống như trước đây đã từng yêu thích Tiết Như Ngọc điên cuồng vậy nữa. Bất quá cái người đang bên cạnh này, ta nghĩ, bản thân không nhất định sẽ yêu thích hắn, chỉ là sẽ đối với hắn thật tốt, không làm cho hắn thất vọng, có lẽ sẽ làm cho hắn thấy thỏa mãn.

Lúc trở lại, Tiết Như Ngọc nhìn thấy ta cùng với Trác Văn Tĩnh đi tới, trong đôi mắt phượng dài không giấu được vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó những cảm xúc trong mắt đều bị hàng mi dài ngăn cản lại. Tiếp đó nàng hướng Trác Văn Tĩnh hành lễ, ta đứng một bên im lặng nhìn, trong nội tâm đối với nàng mang theo chán ghét. Sau khi hồi cung, ta sẽ tìm lý do thuyết phục đem Tiết gia loại bỏ, đời này kiếp này ta không muốn nhìn đến Tiết Như Ngọc nữa.

Bây giờ Trác gia tại triều đình mặc dù không có ảnh hưởng lớn như thời phụ hoàng, nhưng so với Tiết gia vẫn ổn định hơn nhiều, cho nên Tiết Như Ngọc cũng sẽ không tùy tiện đắc tội với Trác Văn Tĩnh.

Ngự thiện dùng trên hoàng liễn của ta, cái gọi là “tâm bất ngữ, thực bất ngôn”* chúng ta đều không nói gì, im lặng gấp thức ăn. Kể ra thì đây là lần đầu tiên ta cùng Trác Văn Tĩnh dùng bữa.

*Tâm bất ngữ, thực bất ngôn: ăn không nói, ngủ không nói.

Trước đây vào đêm tân hôn ta say rượu ngã xuống giường, vì thế rượu giao bôi cũng chưa từng uống qua. Nghĩ tới đây ta nhủ nhủ mày, đến cùng cùng là ta mắc nợ hắn quá nhiều.

May mà giờ khắc này cũng chưa làm ra sai lầm gì quá lớn, ta còn thời gian để cứu chữa.

Dùng xong Ngọ thiện, ta trầm mặc không nói, Tiết Như Ngọc nhìn sang ta cũng không nói gì, Trác Văn Tĩnh nhìn ta đứng dậy cung kính nói: “Thần tạ ơn ngự thiện của Hoàng Thượng, thần cáo lui.”

Kỷ thực trong lòng ta không muốn để hấn đi, bất quá suy nghĩ lại ta vẫn gặt đầu. Chờ hấn đi rồi, Tiết Như Ngọc nhìn ta nhỏ giọng hỏi: “Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương vì sao đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, thật là kỳ lạ?”

Nghe xong câu hỏi ẩn hàm ý của nàng... trong lòng ta cũng hơi sững sờ, Trác Văn Tĩnh vì sao ở đây? Không nói đến Tiết Như Ngọc truyền lời đi như thế nào, dựa vào chuyện ta để Nguyên Bảo truyền chỉ cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, dù hấn là Hoàng Hậu cũng không dám kháng chỉ. Chẳng lẽ là lo lắng cho ta, cho nên mới đến nhìn xem, nhưng vì e ngại mệnh lệnh của ta cùng thân phận của mình nên không dám tiến lên, là như thế này phải không?

Nghĩ đến khả năng này, ta khẽ rũ mắt xuống, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

“Hoàng thượng dường như rất vui vẻ?” Tiết Như Ngọc lập tức hỏi ta, mắt phượng trong suốt xinh đẹp lóe lên một chút ý cười.

“Ah, vậy sao?” Ta nhìn nàng một cái liền thu hồi ánh mắt, âm thanh nhàn nhạt đáp lại: “Có lẽ vậy.”

Ta vui hay không thì liên quan gì đến người? Cho dù có yêu sâu đậm hơn nữa, nhưng nghĩ đến ngày sau sẽ có màn phản bội máu chảy đầm đìa kia, nghĩ đến kết cục bi thương của chính mình, ta không ngừng che giấu hận ý, giờ phút này ta chỉ hận không thể tự tay giết ngay người này. Huống chi mặt khác, thật sự không cách nào tha thứ, cũng không thể tha thứ...

Tiết Như Ngọc sững sờ nhìn ta, vẻ mặt mang theo sự nghi hoặc, có lẽ là không hiểu tại sao bây giờ ta trở nên lạnh nhạt như vậy. Trước đây nếu nàng nói về Trác gia, ta đều hòa theo tán thành, mà hiện tại ta đột nhiên không muốn nói tới.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Yêu Hận Đan Xen

Vài ngày sau, chúng ta từ Tây Sơn khởi hành về cung.

Đi bên cạnh ta vẫn là Tiết Như Ngọc, cũng không phải bởi vì trong lòng ta còn sùng ái nên mới để cho nàng đứng bên người. Mặc dù nội tâm ta đã có tính toán với nàng nhưng vẫn cần phải làm bộ làm tịch trước mặt mọi người.

Thế lực hiện tại trong tay Tiết Thanh không nhỏ, ta không muốn bởi vì ta đột ngột thay đổi thái độ với Tiết Như Ngọc mà để cho hấn ông ta đề phòng. Ta muốn từ từ chậm rãi giãy vò Tiết gia, không để cho bọn họ sống yên ổn, giống như cái chết uất ức của ta ngày trước vậy.

Kiểu liễn của Trác Văn Tĩnh gần bên cạnh ta, trước khi lên kiệu, ta nhìn hấn một cái, hấn rũ mắt xuống cúi đầu đứng ở nơi đó. Cũng không biết có phải là có duyên phận hay không, thời điểm ta nhìn hấn, đúng lúc hấn đưa mắt nhìn xung quanh, ánh mắt lơ đãng cùng ta đối diện. Hấn sững sờ, không tự giác chớp chớp mắt, hành động đó làm ta cảm thấy đáng yêu vô cùng, trong nội tâm vui vẻ. Ta không khỏi cười ra tiếng, sau đó nắm tay Tiết Như Ngọc đi đến hoàng liễn.

Ở trong hoàng liễn, ta nghe thấy bên ngoài có nội thị nhỏ giọng nói: “Hoàng Hậu nương nương, phải khởi giá rồi.”

“Ah, được...” Trác Văn Tĩnh đáp lại. Sau đó âm thanh khởi giá cung kính vang lên bốn phía lẫn át tiếng của hấn. Nhớ tới biểu cảm xuất hiện trên gương mặt hấn, ta không khỏi cười rộ lên lần nữa.

“Hoàng Thượng nhớ tới chuyện gì vui vẻ vậy, không nói với thần thiếp được sao?” Đang lúc trong đầu ta phác họa dáng vẻ mặt tự nhiên của Trác Văn Tĩnh, lời Tiết Như Ngọc nói đã cắt đứt suy nghĩ của ta, lời này mang theo ba phần khêu khích, cũng chỉ có Tiết Như Ngọc dám thốt ra như vậy.

Ta đưa mắt nhìn nàng một cái, thu hồi tình cảm trong lòng, rồi sau đó cười nhạt một tiếng thuận miệng nói: “Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới thị thần năm ngoái ái phi cùng trầm thương mai, lúc ấy dáng múa của ái phi khiến người ta vẫn còn lưu lại ký ức mới mẻ, để lại dư vị sâu sắc.”

Tiết Như Ngọc nghe xong khẽ mỉm cười nói: “Năm nay thị thần của Hoàng Thượng, thần thiếp sẽ vì Hoàng Thượng dâng lên một khúc, được không?”

Ta qua quýt gặt đầu, sau đó tựa trên sập gấm nhắm mắt nghỉ ngơi. Hơi thở Tiết Như Ngọc dần dập hơn hai phần, tiếp đó dựa vào người ta, đem đầu nhẹ gác lên vai ta. Trong nội tâm của ta phiền chán không thôi, gắng nhẫn nhịn mới không đem nàng đẩy ra.

Nói thật đối với Tiết Như Ngọc, trong lòng ta vẫn còn yêu thích. Dù sao đời trước ta từng yêu nàng đến tận xương tủy, nói ta bỗng chốc không còn yêu là điều không thể nào.

Chỉ là loại yêu thích này bây giờ biết được chính là tiền đề cho sự phản bội mai sau, lại làm trái tim ta trở nên lạnh lẽo. Tình cảm này không có cũng được, cuộc đời này chỉ cần người như Trác Văn Tĩnh thì tốt rồi, chứ yêu thích này, đối với bậc đế vương mà nói quả là gánh nặng.

Ta nhớ trước khi đăng cơ phụ hoàng đã từng nói với ta, là bậc đế vương vĩnh viễn phải đứng nơi cao nhất, không cho phép ai quyền thế ngang nhau, cho dù là người mình yêu nhất cũng phải vì thân phận của mình mà lui về phía sau nửa bước. Ngồi vị hoàng đế là chỗ ngồi thoải mái nhất rộng rãi nhất, nhưng mà người ngồi bên trên nếu không vững vàng, sẽ dễ dàng từ trên cao ngã xuống.

Những lời này, ta luôn luôn không thể hiểu rõ, mãi đến khi trải qua sinh tử, mới giặt mình mình bạch. Làm hoàng đế không thể tùy hứng yêu một người, như vậy rất dễ đánh mất bản thân, để tạo thành cục diện không thể挽回.

Nghĩ tới đây ta khẽ cười một tiếng, trước kia có lẽ mê muội, nhưng cuộc đời sau này tuyệt đối sẽ không có chuyện như thế.

Nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy có chút mệt mỏi, vì vậy ta nhắm mắt lại, mộng lung như có ai đó bên tai ta thì thầm nói nhỏ: “Không ân không oán, từ nay về sau không vĩnh viễn không gặp...”

Tìm ta bỗng nhiên ân ân đau...

Thời điểm ta từ trong âm thanh đó tỉnh táo lại, sắc trời có chút u ám. Lúc vốn định ngồi dậy, mới phát hiện Tiết Như Ngọc đang tựa vào lòng ta yên tĩnh ngủ.

Lúc này màn trướng theo gió mà lay động, ánh tà dương nghiêng nghiêng soi vào bên trong, rọi lên mi mắt tinh xảo, làm nổi bật lên dung mạo xinh đẹp của nàng.

Ta nhìn nàng theo bản năng muốn cười một cái, hoặc là muốn vươn tay vuốt ve gương mặt của nàng, nhưng mà tay vừa vươn ra một nửa lại đột ngột thu về.

Trong nội tâm đau nhói, ta ngồi dậy để lại nàng còn đang nằm trên nhuyễn tháp. Sau đó vén rèm xe ra lệnh cho Nguyên Bảo ngừng kiệu.

Nguyên Bảo hướng phía sau hô lớn một tiếng, ta vén rèm bước xuống. Tiết Như Ngọc lúc này tỉnh lại, ở sau lưng ta nhẹ giọng hỏi: “Hoàng Thượng, người đây là...?”

Ta giả vờ như không nghe thấy lời nàng, buông màn che bước xuống hoàng liễn.

Trác Văn Tĩnh cùng với văn võ bá quan đi ra theo từ trong kiệu. Lúc đang chuẩn bị hướng ta hành lễ, ta phát tay ngăn cản, sau đó bất động đứng đó.

Bởi vì vừa rồi gặp ác mộng cùng mấy ngày nay có nhiều chuyện phát sinh, ta đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn bực. Hoàng thành càng ngày càng gần, lòng ta cũng theo đó càng ngày càng lo sợ bất an.

Mọi người đứng ở đó nhìn ta. Lúc này Tiết Như Ngọc cũng từ bên trong hoàng liễn chỉnh tề bước ra, mắt sắp thấy nàng chuẩn bị đến bên cạnh ta. Ta bỗng nhiên quay người đi đến một cấm vệ quân bên cạnh, kéo ngựa của hắn qua xoay người bước lên. Sau đó trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc ta liền thân nhiên nói: “Cấm vệ quân hộ tống các vị ái khanh đi trước hồi cung, trẫm có phiền muộn trong lòng, toàn bộ đều không được đi theo, nếu không, giết.”

Nói xong ta vùng roi cưỡi ngựa hướng đường nhỏ chạy đi, sau lưng im lặng. Sau đó truyền đến tiếng nói hỏn hỏn của Trác Luân: “Đều thất thân cái gì, còn không tìm vài hộ vệ võ công cao cường hộ giá...”

Những người khác nói gì ta đều không nghe thấy, quát roi nhanh chóng lao đi, chỉ nghe được tiếng gió đang gào thét bên tay.

Chạy như điên một hồi, cảm thấy đã cách xa những người đó, ta giữ chặt dây cương. Khi thấy trước mắt có một con đường nhỏ, chẳng biết tại sao có chút quen mắt.

Trong lòng đột nhiên siết chặt, nghĩ đến cái đêm đó của mười năm sau, Trác Văn Tĩnh ôm ta chạy trốn, dường như chính là chỗ này.

Nghĩ tới đây ta xoay người bước xuống, dắt ngựa chậm rãi đi tới phía trước, tin chắc là nơi này rồi. Tuy rằng khi ấy sắc trời u ám, nhưng mà phương hướng chạy trốn từ Hoàng thành ra ta vẫn còn nhớ rõ.

Quả nhiên, đi chừng một nén nhang, ta nhìn thấy phía trước có nửa bên vách núi.

Ném dây cương trong tay, ta đi đến bên vách núi quay đầu hướng nhìn về phía đế đô, ân ân có thể nhìn thấy cung điện nguy nga cùng tường thành hùng tráng uốn lượn.

Ta nhớ được tại đây Trác Văn Tĩnh cẩn thận lau sạch hai má của ta. Hắn nói ta vốn là người ưa thích sạch sẽ, cho dù chết, cũng không nên chặt vật như vậy.

Chặt vật, lúc đó đúng thật là chặt vật.

Bị phản quân lăng trì, từng miếng từng miếng thịt trên người bị lóc xuống, vừa bị phế đi tứ chi, lại chỉ có thể trơ mắt ra nhìn.

Ta thà rằng bị Trần Kiến Quang một kiếm giết chết, thà rằng hắn đưa cho ta một ly rượu độc hoặc là ba thước lụa trắng, cũng không muốn chính mình bị uất ức không chịu nổi nhìn phi tử của mình bị chiếm đoạt, nhĩ tử bị giết chết.

Một đời đế vương, chết không một chút tôn nghiêm.

Từ khi xác nhận mình đã thực sự trọng sinh, ta đã cho rằng thứ mình nghĩ đến nhất sẽ là quốc gia bách tính, ta cho là mình sẽ đem nỗi lòng chặt vật

không chịu nổi đặt ở nơi sâu nhất trong lòng, dùng nó để thức giục chính mình. Thế nhưng khi cách Hoàng thành ngày càng gần, ta càng cảm thấy sợ hãi, hoảng hốt lo sợ những sự việc kia sẽ lại phát sinh ngay trước mắt, lịch sử sẽ lần nữa tái diễn...

Trần Kiến Quang, Tiết Như Ngọc, nghĩ đến hai người này vành mắt ta nóng lên. Đột nhiên ngồi thụp xuống đất, lấy tay hung hăng nện trên mặt đất, Tiết gia chết tiết, Trần Kiến Quang chết tiết...

Tay đau nhức, máu tan vào bùn, sau lưng lúc này truyền đến một tiếng kinh hô, ta đột nhiên quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hôn Bên Hàn Nhai

Thời điểm quay đầu lại nhìn thấy Trác Văn Tĩnh, ta có chút ngẩn người, rồi sau đó chậm rãi đứng lên, máu dính đầy bùn cát từ trên tay rơi xuống đất, ta cũng không bận tâm, chỉ lẳng lặng nhìn Trác Văn Tĩnh.

Hắn đại khái là nghe lời Trác Luân nói mà đuổi đến đây bảo hộ ta. Phong cách làm việc của Trác gia với Tiết gia hoàn toàn khác nhau. Trác Luân từ trước đến nay đều suy nghĩ vì sự an toàn của ta, cho dù chống lại thánh chỉ của ta cũng sẽ không hối hận. Mà Tiết gia vĩnh viễn đều đem thánh chỉ của ta đặt lên đầu, đương nhiên nói trắng ra có lẽ chỉ hận sao ta không chết sớm đi một chút.

Lúc này biểu cảm của Trác Văn Tĩnh mờ mịt không rõ, tiến lên phía trước chuẩn bị hướng ta hành lễ, ta thân nhiên nói: “Ở đây không có người khác, không cần hành lễ.”

Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt mang theo sự kinh ngạc, chỉ là bộ dạng kia quả thực gầy yếu.

Nói đến thì hắn năm mười lăm tuổi gia nhập chiến trường, sau ba năm lập vô số công trạng, cho đến năm mười tám tuổi bị bẻ gãy đôi cánh đưa vào hậu cung, đời này xác định chôn thân nơi hoàng cung lạnh lẽo.

Một khối ngọc thô chưa qua mài dũa, lại bị ta lãng phí. Võ công của hắn vô cùng cao cường, nếu như năm đó không phải thánh chỉ của phụ hoàng, có lẽ bây giờ hắn đang ở biên ải kiến công giết địch, mà không phải làm hoàng hậu chôn lãnh cung này.

Nếu như hắn biết rõ vận mệnh sau này của mình, có hay không sẽ hối hận với lựa chọn bây giờ của mình. Nghĩ đến đây, trong lòng ta có chút không thoải mái, sau đó bị gió lạnh thổi bay đi. Thứ vận mệnh kia sẽ không tồn tại, ta cũng sẽ không cho chúng tồn tại.

“Hoàng Thượng, tay của người...” Trác Văn Tĩnh nhìn ta thấp giọng nói. Trên mặt mang theo một tia lo lắng, sự quan tâm nhân nhật kia, ngày trước ta chưa từng chú ý tới. Hắn tiến về phía trước một bước liền dừng lại, sắc mặt do dự, không biết nên tiến hay lùi, có lẽ là bởi ngày xưa ta quá lãnh đạm vô tình.

Ta giơ tay lên, nhìn cát bụi trộn lẫn cùng máu tươi, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, đem mặt đất nhuộm thành màu nâu đỏ.

Trác Văn Tĩnh hơi nhú mày, xem chừng rất lo lắng, ta cười cười, duỗi tay tới trước mặt hắn.

Hắn sửng sốt, sau đó tiến lên hai bước, móc khăn thấm từ tay áo, sau đó cẩn thận băng bó cho ta. Thần sắc chăm chú mà cẩn thận, tựa như năm đó đem đầu của ta cẩn thận ôm vào trong ngực vậy.

Kỳ thực dung mạo của hắn tuần tú xinh đẹp, bàn tay rất ấm, có lẽ là tâm tình của mình thay đổi, giờ phút này ngay cả vết sẹo trên trán kia ta cũng cảm thấy rất có khí khái nam tử.

Băng bó xong cho ta, hắn nhẹ nhàng thở ra rồi thấp giọng nói: “Hoàng Thượng nên trở về hảo hảo dùng dược ngâm tay, để tránh sau này bị nhiễm trùng.”

Ta nhân nhật đáp lời, hắn ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt cùng ta đối diện. Đôi mắt của hắn cực kỳ trong suốt, giống như dòng suối dịu dàng thanh nhã, bên trong đều chứa bộ dáng của ta.

Ta nhìn hắn trong đầu xuất hiện một tia cảm xúc khác lạ, sau một hồi cười khê hai tiếng rồi thân nhiên nói: “Tại thời điểm chật vật nhất trăm luôn gặp được người.”

Hắn có chút nghi hoặc nhìn ta, tựa hồ không rõ tại sao ta lại nói như vậy. Ta lắc đầu ngăn cản lời muốn hỏi của hắn... có một số việc hắn không hiểu cũng không sao, những việc kia đều là sự ngu xuẩn ngày đó, một mình ta nhớ rõ là được rồi.

“Đúng rồi, vách núi này tên là gì?” Trong lúc trầm mặc, ta quay người đi đến bên vách núi thấp giọng hỏi.

“Cái này... Vách núi này tên Hàn Nhai.” Trác Văn Tĩnh hạ giọng nói: “Phía dưới là hồ Nghịch Thủy Hàn, lông vũ vốn phải nổi lên trên đều bị chìm xuống.”

Ta nghe xong nhủ nhủ mày, hồ Nghịch Thủy Hàn, bây giờ là hồ, nhưng ai biết mười năm sau nơi này lại là một mảnh hoang vu, không có cái gì, không còn tồn tại hồ Nghịch Thủy Hàn nữa, chỉ còn lại một ít bùn cát cùng đá vụn...

Nghĩ tới đây ta không khỏi thở dài, quay đầu lại nhìn Trác Văn Tĩnh đứng sau lưng ta, giữa ta và hắn chỉ cách có hai bước chân. Không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, thấy ta đang nhìn hắn, con ngươi khẽ xoay chuyển, bất quá vẫn không né tránh ta.

Ta nhìn máu mình dính trên tay hắn, một mảng đỏ tươi, đột nhiên nghĩ đến bộ dáng cuối cùng của hắn lúc chết, máu nhiễm trên đầu của ta, cũng là một màu đỏ tươi như vậy.

Trong lòng nhói đau, ta liền tiến lên một bước nắm lấy tay của hắn. Trác Văn Tĩnh thoáng cái kinh ngạc, ta nắm chặt tay của hắn, sau đó từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn vàng lau tay cho hắn một hồi, đem khăn nhuộm màu đặt trong lòng bàn tay hắn.

Trác Văn Tĩnh nhìn về phía ta, vừa vặn ta cúi đầu nhìn lại hắn, trong nháy mắt như vậy, đôi môi chạm cùng một chỗ.

Bởi vì vô ý hôn, ta với hắn đồng thời ngây ngẩn cả người.

Do khoảng cách rất gần, ta có thể nhìn rõ hàng mi của Trác Văn Tĩnh rất dài. Hắn tròn tròn hai mắt, bộ dáng nhìn qua rất vô tội cũng rất thú vị, không còn vẻ trầm tĩnh nho nhã vừa rồi, mang theo một tia lúng túng không biết phải làm sao, đôi mắt trong suốt không một tia tạp chất, quả nhiên rất xinh đẹp.

Nhìn bộ dáng như vậy của hắn, ta giống như bị mê hoặc, không nhận được nâng ót của hắn lên, hôn hôn lên môi hắn. Trác Văn Tĩnh sợ hãi kêu lên muốn tránh né, ta tức thì duỗi tay đem hắn kéo vào trong ngực, ở trên môi hắn trần trọc dây dưa. Cuối cùng đầu lưỡi trơn trượt tiến vào trong đôi môi hé mở, dễ dàng tiến sâu, tinh tế quét qua khoang miệng của hắn, quán lấy đầu lưỡi ấm áp của hắn giao cùng một chỗ.

Nói thật, những năm này ta một mực mê luyện Tiết Như Ngọc, dù cho ngẫu nhiên không có lật thẻ bài của nàng, thì cũng chỉ đi chỗ phi tần khác, chưa bao giờ đi tìm nam tử. Đêm đại hôn ngược lại với Trác Văn Tĩnh là lần đầu tiên, chỉ là ta không còn nhớ cảm giác lúc ấy nữa.

Giờ phút này hôn hắn, bỗng nhiên cảm thấy không có khó chịu. Môi của hắn mặc dù không mềm mại như nữ tử, nhưng lại mang theo một tư vị khác, hơn nữa hắn rất ngây ngô làm ta cảm thấy vô cùng vui vẻ, có loại ham muốn chiếm hữu chậm rãi dâng lên từ đáy lòng.

Hôn, nói ra chính là trải qua cuộc sống trường kỳ tập luyện, hướng chỉ ta lại là kẻ từ trong muôn hoa mà ra. Hôn một lúc, thân thể Trác Văn Tĩnh bắt đầu trở nên mềm nhũn, ta ôm lấy hắn vào ngực, tiếp tục làm nộ hôn thêm sâu sắc. Chẳng qua là lúc ngẫu nhiên mở ra con ngươi đang khép hờ, nhìn thấy hắn vẫn như cũ mở lớn hai mắt nhìn ta, ta không khỏi sững sờ, động tác trên miệng cũng dừng lại.

Chúng kiến bộ dáng ngây thơ của hắn, có chút nhìn không nổi nữa, vì vậy dùng tay che khuất đôi mắt sáng ngời của hắn, thối lui lại một bước, ta có chút cười khò nói: “Không nhắm mắt lại sao?”

Trác Văn Tĩnh nghe xong, thân thể cứng đờ. Sau đó hắn bỗng nhiên mạnh mẽ đẩy ta ra, dùng sức rất lớn, mà ta không có chút phòng bị cộng thêm kinh ngạc nên đầu ngã xuống đất.

Cái ót va chạm với đá vụn trên mặt đất, chảy một ít máu. Trên đời này có ai vì hôn lão bà của mình một chút mà bị đổ máu không? Có, ta chính là ví dụ sống sờ sờ đó.

Người ta thường nói thấy máu là tai họa, cũng không biết là thật hay giả.

Trong lúc ta đang nghĩ ngợi lung tung, Trác Văn Tĩnh bỗng nhiên kinh hô một tiếng, móc ra khăn gắm vừa rồi tiến lên lau sạch cái ót cho ta, một mặt vừa lau một mặt luống cuống nói: “Thần mạo phạm thánh nhan, tội đáng chết vạn lần, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Nhìn về mặt kinh sợ của hắn, trong mắt hiện ra một tia nôn nóng nói: “Xin Hoàng Thượng thứ tội.” Dứt lời, từ trong ngực lấy ra một bình mỡ dề, đổ ra chút ít thuốc mỡ màu trắng, sau đó dùng khăn tay chấm một chút, bôi chỗ cái ót của ta.

Bình dược kia mang theo ba phần mát lạnh ba phần hương thơm, thế nhưng bôi trên da thịt lại vô cùng đau rát. Nếu là trước kia ta đã sớm nghe răng trợn mắt phần nộ mắng lên, bất quá hiện tại chỉ cần răng nhai nhin.

‘Chữ nhẫn làm đầu, tìm một huyền đao’. Đây cũng là đạo lý ta dùng một đời để rút ra.

Con đau qua đi, chỗ miệng vết thương có chút mát lạnh, máu cũng không còn chảy ra nữa.

Trác Văn Tĩnh nhìn qua trán của ta nhẹ nhàng thở ra.

Ta thả lỏng hàm răng cắn chặt trên môi, nhìn vết thương trên trán của hắn thì hơi sững sờ. Trong nội tâm nghĩ thầm ngày đó trên sa trường lưu lại thương thế kia hẳn là rất đau, nghĩ như vậy liền không nhận được vươn tay vuốt ve vết sẹo dài hẹp kia.

Trác Văn Tĩnh bởi vì động tác của ta mà thân thể cứng ngắc lại. Ý muốn tránh khỏi, nhưng mà sau cùng cũng không có động, chỉ là thần sắc phức tạp nhìn ta.

Vuốt ve xong, ta hướng hắn nhẹ nhàng cười nói: “Thật ra, ta đây bị thương quả rất thiệt thòi, bản thân chúng ta là phu thê, chuyện thân mật nhất cũng đã làm qua, chỉ một nộ hôn lại khiến người kinh hãi như vậy sao?” Ta nhớ đêm đại hôn đó, ta có ôm qua hắn, tuy không nhớ chi tiết rõ ràng, thế nhưng ta

vẫn nhớ rõ hấn ở dưới thân ta sắc mặt tái nhợt.

Mặt Trác Văn Tĩnh chợt đỏ lên, im lặng một lúc, hấn nhìn qua chỗ khác rồi nói: “Đêm đại hôn, Hoàng thượng bị say, cho nên... thần chưa cùng người thân cận qua, sự cố lỗi mẫn vừa rồi, thỉnh Hoàng Thượng...”

“Không được lại xin thứ tội nữa, trẫm không có ý trách mắng ngươi.” Ta che miệng của hấn, đánh gãy lời nói của hấn, cảm giác được đầu lưỡi ẩm áp ở trong lòng bàn tay ta chuyển động một vòng sau đó lại thu trở về, chỉ để lại nhiệt độ ẩm áp.

“Hoàng Thượng nhân từ.” Trác Văn Tĩnh cúi đầu nói.

Sau khi nghe xong lời này, ta cười hai tiếng, trong lòng lại không cho là đúng. Ta nhân từ, người trong thiên hạ này nếu nghe thấy chỉ sợ coi như là nghe được chuyện cười.

Nghĩ đến đây, trong lòng ta có chút không bình tĩnh, vì vậy chỉ vào cây tùng bách niên bên vách núi nói: “Ta và ngươi đến chỗ bóng râm kia ngồi một chút.”

“Hoàng thượng, hiện tại không còn sớm, nên hồi cung rồi.” Trác Văn Tĩnh nhìn ta nhỏ giọng nói.

“Không việc gì, khó mà có cơ hội ra đây, ngồi một chút cũng được.” Ta đứng lên, đưa tay cho hấn thân nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hồi Cung Phản Công

Trác Văn Tĩnh ngần ngại nhìn ta, hồi lâu mới chậm rãi duỗi tay ra nắm lấy. Bàn tay của hấn không lớn, nhưng bên trong đều là những vết chai sần, hấn là do một thời gian dài cầm binh khí mà tạo thành.

Khẽ dùng sức kéo hấn lên, sau khi đứng dậy hấn hơi giật giật tay ra, ta liền nắm lại thật chặt. Hấn nhìn về phía ta, ta nhìn lại hấn chỉ cười không nói.

Gương mặt Trác Văn Tĩnh liền ửng lên một chút, nhưng mà cũng không có rút tay về. Lúc này ta mới kéo hấn đi về phía cây đa bách niên kia.

Sau khi tùy tiện ngồi xuống bên dưới gốc cây đa trắng kiện tươi tốt, ta nhẹ tựa vào thân cây, nhìn về phía xa xa vách núi.

Những ngọn núi trùng trùng điệp điệp nguy nga hùng vĩ không dùng lời để hình dung được, cộng thêm hồ Nghịch Thủy Hàn bên dưới, nơi này quả là sông núi hữu tình. Người ta thường nói “son thủy”, son lại cộng với thủy chính là giang sơn, nơi này mà nói khoa trương ngược lại có thể xem là giang sơn như tranh vẽ rồi.

Nghĩ đến đây ta nhìn về phía Trác Văn Tĩnh, phát hiện hấn đang nhìn ta, ánh mắt mang theo sự dò xét cùng nghi hoặc, lại bỗng nhiên đối diện ánh mắt với ta mà trở nên bối rối. Hấn hơi sững sốt rồi bất giác đưa mắt qua hướng khác, nhưng mà sau đó lại xoay trở về, tiếp tục nhìn ta.

Nhìn thấy bộ dạng này của hấn, ta giật mình, sau đó bật cười. Trác Văn Tĩnh cũng nhìn ta khẽ cười, tuy có chút cứng nhắc, miệng mấp máy nhưng lại không nói gì.

“Trác Văn Tĩnh, trong lòng ngươi có từng thấy hối hận không?” Ta bỗng nhiên nhìn hấn hỏi.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Trác Văn Tĩnh khẽ biến, giây giụa muốn thoát khỏi tay ta, ta liền nói: “Không cần hành lễ, trẫm không cần ngươi hành lễ, chỉ muốn hỏi một chút trong lòng của ngươi nghĩ gì, ngươi cũng không cần sợ hãi.”

Trác Văn Tĩnh sắc mặt hơi tái nhìn ta, im lặng qua đi, hấn chần chừ mở miệng nói: “Hoàng Thượng, thần đã là Hoàng Hậu của người, cả đời này sẽ ở bên cạnh Hoàng Thượng, tuyệt không hối hận.”

Ta nghe xong cười khẽ hai tiếng, sau đó nhìn hấn nói: “Lời này ta tin, Trác Văn Tĩnh, trẫm bỗng nhiên phát hiện, kỳ thật ngươi rất kỳ diệu.”

Sắc mặt Trác Văn Tĩnh có hơi xấu hổ nhìn ta, đôi mắt hiện lên một tia không kìm nén được nhàn nhạt nói: “Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc, lời này tốt nhất đừng tùy tiện nói ra, thần chỉ là một người phạm tục, chịu không nổi.” Nói xong tựa như có chút hối hận chính mình nhanh mồm nhanh miệng, thần sắc có chút lúng túng.

Nghe hấn nói xong ta có chút bất mãn khẽ nhún mày, ta thừa nhận lời nói vừa rồi của mình đích thực mang theo vài phần trêu chọc. Chỉ là trước kia nếu có phi tử nào nghe xong đều vui mừng đáp lời, thế nhưng chỉ có Trác Văn Tĩnh là phản bác lại.

Dĩ nhiên dù sao hấn cũng không giống với những kẻ tầm thường kia, không cùng một dạng với họ, cho nên mới phản bác vậy. Đúng, chắc chắn là như thế.

“Người không sợ làm trảm thấy mất hứng mà trách mắng thậm chí gây họa cho người và người nhà của người sao?” Ta nhìn bên mặt tuần tú của hần hỏi. Ở bên ngoài ta mang danh là bạo quân, trước kia đối với hần không có đề tâm, thế nhưng sau khi sống lại, giờ phút này hiểm hoi có vẻ mặt hòa nhã trước mặt hần, chẳng lẽ hần thật sự không sợ ta?

Lúc này thân thể Trác Văn Tĩnh run rẩy, sau đó lại khôi phục bộ dáng trầm tĩnh phục tùng ban đầu, hần rũ mắt xuống nói: “Hoàng Thượng... Hoàng Thượng nhân từ, chắc hần... Chắc hần sẽ không cùng thân so đo những điều này?”

Nhìn bộ dạng ăn nói khép nép của hần, đột nhiên trong lòng ta vô cùng không thích, cảm thấy muốn nổi giận. Bất quá bởi vì là hần, ta vẫn là nhẫn nhịn hai phần, chỉ nhân nhật mở miệng nói: “Trác Văn Tĩnh, kỳ thực lời này của người nói sai rồi, trẫm có nhân từ hay không rất nhiều người đều rõ ràng, mà trong lòng của trẫm cũng biết. Trẫm cũng không muốn nghe những lời giả dối này, nói thẳng ra cho người biết, hôm nay lời này nếu như là người khác nói, trẫm sẽ vô cùng bất mãn, nhưng mà nếu là người, trẫm đây liền khoan dung hai phần. Còn có... Sau này hãy tâm sự với trẫm nhiều một chút, trẫm sẽ không trách tội người.”

Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu yên lặng nhìn ta, đôi mắt hơi chấn động, ta cũng không nói gì nữa, im lặng nhìn nhau, chỉ có gió thổi qua bên cạnh, mang theo những lời tâm sự không nói với ai.

Trầm mặc như thế đại khái khoảng một nén nhang, Trác Văn Tĩnh thấp giọng mở lời: “Hoàng Thượng, trời đã muộn, nên hồi cung rồi, nếu không quay về, Thái Hậu sẽ lo lắng.”

Lần này ta không phản bác hần, ngược lại tiếp lời: “Đừng vậy a, nên hồi cung rồi, dù sao cũng không trốn tránh trách nhiệm được, nên trở về gánh vác thôi.” Nói xong câu đó, ta đứng dậy, thuận tay cũng kéo hần lên nói: “Đi thôi, trẫm cùng người cười chung ngựa.”

“Cái này,... thân không dám” Trác Văn Tĩnh vội khom người nói.

Ta cười nói: “Người không dám, trẫm dám.”

Sau khi ta nói xong, Trác Văn Tĩnh nhìn ta chằm chằm, ta nhìn một hồi rồi nói: “Đi thôi, trời không còn sớm, chẳng lẽ người lại muốn cùng ta cứ mắt to mắt nhỏ nhìn nhau như vậy?”

Trác Văn Tĩnh nghe xong cúi đầu im lặng, chậm rãi để tay lên tay ta, rồi sau đó mượn chút lực, xoay mình lên ngựa, động tác thập phần ưu nhã. Ta tức thì ngồi ở phía sau hần, vung roi, ngựa hí lên một tiếng rồi hướng về phía Hoàng thành mà chạy.

Gió gào thét bên tai ta, có điểm giống cảm giác như lúc trước đây rơi xuống vách núi. Thế nhưng lại bất đồng, khi đó trong lòng ta chết lặng, mà giờ phút này có Trác Văn Tĩnh đang tựa vào trong ngực ta khiến ta cảm thấy ấm áp.

Lúc chạy đến thành náo nhiệt, ta thả chậm tốc độ, sợ đụng phải người khác. Bất quá trên đường ta vẫn nghe được tiếng kinh hãi của dân chúng, bên tai truyền đến những lời thị phi xì xầm, có sợ hãi kinh ngạc, cũng có xi và mắng nhiếc, ta cũng không quan tâm đến, nhưng thân thể người trong ngực có chút cứng ngắc, ta nghĩ dù sao hần cũng không phải ta, da mặt không có dày đến vậy.

Một đường nghĩ như vậy, roi trong tay cũng không ngừng lại, tuần mã chạy nhanh, mãi cho đến khi tới Hạ Mã Thạch, ta siết chặt dây cương. Sau khi ngựa ngừng lại, xoay người bước xuống, sau đó đưa tay cho Trác Văn Tĩnh, hần liếc nhìn ta, trên mặt không biểu tình đưa tay nắm xuống ngựa.

Hạ Mã Thạch, vào lúc khai quốc tổ tiên trước đây vì muốn tưởng niệm những tướng quân có công lập quốc, khi đến chỗ này, văn quan phải hạ kiệu, võ quan phải xuống ngựa, bày tỏ lòng tôn kính, từ trăm năm nay đều là như thế.

Nếu là trước đây, ta đối với chuyện này cũng chẳng thêm đề tâm, nhưng lúc này ta thập phần tuân theo quy củ, cũng nên từng chút từng chút thay đổi.

Vốn có ý định thành thành thật thật đem thẻ bài đưa cho thủ vệ xem qua, nhưng mà còn chưa kịp lấy vật tượng trưng thân phận mang ra, Nguyên Bảo bộ dáng đưa đám từ cửa thành chạy đến, ta nhìn thấy không biết về mặt nên khóc hay nên cười nói: “Hoàng Thượng, Ngài rút cuộc đã trở về rồi, Thái Hậu cùng các nương nương đang rất lo lắng.” Nói xong lại phân phó vài tên tiểu thái giám sau lưng đi báo tin vui cho Thái Hậu cùng với mấy vị phi tử sủng ái.

Sau khi tiến vào Hoàng thành, quan sát nơi ở quen thuộc, nhìn nguy nga đồ sộ lộ rõ sự tôn quý của hoàng thất, ta chỉ sửng sốt một chút, liền lập tức hồi thần lại.

Lúc này Trác Văn Tĩnh nhẹ giỡn ra khỏi tay của ta, cung kính hành lễ nói: “Hoàng Thượng, bây giờ không còn sớm, thần xin cáo lui.”

Ta hiểu rõ hần đây là muốn đi thỉnh an mẫu hậu, ta cũng biết mẫu hậu không thích hần, nhưng mà ta lại không tìm được lý do giữ hần lại, vì vậy khẽ nói: “Vậy người đi đi.”

Trác Văn Tĩnh xoay người rồi đi, trên đường đi không hề quay đầu lại.

Nhìn xem thân ảnh gầy yếu của hần dần biến mất, ta mới quay người rời khỏi đó. Lúc trở lại Bàn Long điện, ta cảm thấy toàn thân trên dưới đều có chút đau nhức, liền phát tay gọi tới hai cung nữ xoa bóp cho ta.

Nguyên Bảo bên cạnh cầm ngân châm thử độc chén trà, thần sắc chăm chú mà nghiêm túc, tận cho đến khi thấy không có việc gì, mới bưng tới cho ta. Nhận lấy chén trà nhấp trong miệng, ta phát tay cho cung nữ lui xuống, trầm mặc ngồi đó, sau đó muốn đi thỉnh an mẫu hậu. Thân thể của mẫu hậu trong

những năm này không được tốt, nói câu bất kính. . . , kiếp trước may là bà qua đời trước phản quân nổi dậy, bằng không thì bà cũng sẽ hối hận mà chết. Nhưng giờ phút này Tiết gia xem mẫu hậu như là nhà mẹ đẻ, tuy rằng quan hệ có chút xa, miễn cưỡng cũng có thể kéo ra có tổ tiên với Tiết gia cái gì đó, cùng mẫu hậu cũng là thân thích. Thực ra ta cũng hiểu rõ đây chẳng qua là lời kéo quan hệ, bằng không thì lúc ta là thái tử cũng sẽ không được Tiết gia tương trợ. . . Bởi vậy về sau khi Tiết Như Ngọc tiến cung, mẫu hậu đối với nàng thập phần sùng ái. . . Loại quan hệ này đặt vào thời điểm hiện tại thật đúng là làm cho người ta phiền muộn.

“Hoàng Thượng, ngài đi sẵn về một nơi, Thái Hậu nương nương đã phân phó rằng hôm nay khi ngài trở về không cần đi thỉnh an, bây giờ nô tài có cần đến Túc Phụng điện thông báo với Như phi nương nương là ngài mệt hay không?” Lúc này Nguyên Bảo nhỏ giọng nói, âm thanh như gần như xa cắt ngang suy nghĩ của ta.

Nghe đến ba chữ Túc Phụng điện ta bỗng nhiên mở to mắt.

Trong hoàng cung này, ăn mặc chi tiêu đều có quy củ, tỷ như nói đến chỗ ở, nơi ở của Thái hậu gọi là cung Phụng Nghi, của Hoàng hậu chính là Giao Thái điện, các phi tử khác thông thường gọi là cái gì Uyển, còn như Chiêu Nghi, nơi ở mỹ nhân này chính là lầu các, đây là quy củ do tổ tiên truyền lại.

Bình thường khi nghe đến các danh tự nào thì sẽ biết được danh phận của người đó, cũng có thể nói ở nơi nào thì sẽ mang số mệnh của nơi ấy. Chỉ là từ trước đến nay ta luôn sùng ái Tiết Như Ngọc, hậu cung vốn chỉ có một cung điện duy nhất, ta lại lỗ mãng xây dựng cho nàng cái Túc Phụng điện, cùng với Giao Thái điện xấu hổ đối diện đầu như vậy.

Xem ra trước đây ta không chỉ là một bạo quân mà còn là một hôn quân, nghĩ muốn tìm thời cơ đem danh tự Túc Phụng điện đổi lại.

“Hoàng Thượng.” Lúc này Nguyên Bảo nhỏ giọng gọi ta, ta thu hồi tâm tư nhìn hán cau mày nói: “Đem tấu chương mấy ngày trăm không có ở đây đến Ngự thư phòng, trăm đi phê duyệt.”

Nguyên Bảo nghe xong sững sờ, sau đó trên mặt khôi phục bình tĩnh đáp lời.

Ta đứng dậy đi Ngự thư phòng, rất nhiều thái giám cùng các cung nữ cũng đi theo phía sau. Trên đường đi, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Ta biết rõ lúc này Tiết Như Ngọc lại biến đổi trở về đáng vẻ cao cao tại thượng không biết lý lẽ rồi, trước kia loại thủ đoạn này của nàng luôn làm cho trái tim ta như được rót mật ngọt. Hiện tại trong lòng ta cảm thấy chán ghét, nhưng khi vui đầu vô tấu chương, biết đâu có thể đem cảm giác không thoải mái kia đè nén xuống.

Sự thật chứng minh phương pháp này coi như không tệ, chỉ là lúc phê tấu chương, nhìn những bản tấu rõ ràng có thể dùng một câu để tóm lược nhưng lại cố gắng kéo dài mấy ngàn chữ, làm cho nội tâm của ta nổi lên phiền muộn mà không biết bắt đầu từ đâu. . . , trước kia không phát hiện, bây giờ cảm thấy các văn võ bá quan dâng tấu số đều chỉ để làm ta vừa lòng, nhìn qua thật rất nghiêm túc chăm chỉ, lại làm tim ta nổi giận bùng bùng.

Lật qua lật lại, đều là chuyện vô dụng.

Mãi khi xem đến tấu chương của Trác Luân, trong lòng ta mới khẽ động. Tấu chương của Trác Luân chỉ có mấy hàng chữ, trên đó nói đến một sự kiện, rằng trong kinh thành có người họ Tiết tên Song, trên đường lớn cường đoạt dân nữ, người bị hại tên Trần Tiểu Hồng, có va chạm tại Minh Chí, đúng lúc gặp Trác Luân đi qua, đem cha con họ Trần mang trở về.

Chỉ là sự việc nhỏ, nhưng lại dính dáng đến họ Tiết, chuyện cũng không còn đơn giản nữa rồi, cho nên bên trong tấu chương của Trác Luân không có ghi nên giải quyết như thế nào, đại khái cũng là cố kỵ điểm ấy. Nghĩ tới đây ta cười cười, họ Tiết sao? Thủ vị.

Tấu chương này làm cho ta có chút vui vẻ, vì vậy ta nói: “Nguyên Bảo, truyền Trác Luân.”

Nguyên Bảo sững sốt, bước lên phía trước nhỏ giọng: “Hoàng Thượng, sắc trời đã muộn, Ngài muốn dùng văn thiện rồi sau đó hẵng truyền Trác Luân hay không?”

Nghe hắn nói như vậy ta nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mới phát hiện lúc này đã là giờ lên đèn, nghĩ lại ta nói: “Không cần truyền Trác Luân nữa, trước hãy truyền lệnh, sáng mai sau khi hạ triều, người đi truyền Trác Luân đến Ngự Thư phòng gặp trăm.”

“Dạ.” Nguyên Bảo đáp lời, sau đó phân phó Ngự thiện phòng dọn thức ăn lên.

Dùng xong bữa tối, ta tiếp tục phê tấu, chuyện hữu dụng không nhiều lắm, ngược lại đều là da gà lông tòi linh tinh, xem ra các văn võ bá quan đều là cả ngày ăn không ngồi rồi, sau này nên chỉnh lý triều cương lại cho dễ cai trị.

Phê xong tấu chương, đã qua một canh giờ.

Nguyên Bảo hầu hạ ta rửa mặt chải đầu, tắm rửa xong, ta lấy khăn lụa lau tay thờ ơ nói: “Tối nay lật bài từ Hoàng hậu.”

“A?” Nguyên Bảo khiếp sợ nhìn ta, ta làm như không nhìn thấy hắn đang vô lễ, nói: “Thất thần cái gì, bãi giá Giao Thái điện.”

“...Dạ.” Sau một hồi im lặng, Nguyên Bảo bận bịu quay người phân phó xuống dưới, bởi vì quá mức luống cuống, đến nỗi đi một hơi đâm đầu vào cột trụ phía trên.

Ta ở bên cạnh nhìn qua rất cao hứng, có thể chứng kiến vẻ mặt khấn trương, kinh ngạc cùng mờ mịt không rõ của Nguyên Bảo, thật là hiếm có.

Chương 7: Mỹ Nhân Xuất Dục*

*Xuất dục: đi tắm

Bởi vì ta nói lật thê bài Trác Văn Tĩnh, Nguyên Bảo liền phân phó thái giám cho truyền Trác Văn Tĩnh, ta nghĩ nghĩ vội ngăn cản hần lại, nói: “Không cần truyền hần đến, tắm qua chỗ hần là được.”

Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn ta, nhìn ra được hần đang cực lực che dấu tâm tình của mình, nhưng lại không che dấu được toàn bộ.

Mấy năm này ngoại trừ Tiết Như Ngọc, ta cũng đã từng lật bài các phi tử khác, tuy chỉ thỉnh thoảng vài lần, nhưng mỗi lần đều truyền họ tới Bàn Long điện, triển miên xong lại đưa trở về. Chỉ có chỗ Tiết Như Ngọc là tự mình đi đến, giờ phút này ta bỗng nhiên nói muốn tự thân đến chỗ Trác Văn Tĩnh, dùng nói là Nguyên Bảo, cho dù là hậu cung, mẫu hậu hay triều đình bá quan văn võ, ngày mai nếu nghe được tin tức chỉ sợ rằng sẽ gây ra sóng to gió lớn cùng các loại suy đoán rồi. Khó trách, đối với vị hoàng đế thì việc lật bài từ Trác Văn Tĩnh đã đủ gây kinh ngạc, huống chi ta còn muốn tự mình đi đến chỗ.

Đây cũng là hiệu quả ta mong muốn, trước khi giết chết hai cha con Tiết gia, cũng nên chậm rãi giày vò tinh thần bọn chúng ta mới cảm thấy thỏa mãn.

Dĩ nhiên giờ phút này nhìn thấy đáng về không ai giống ai của mọi người, tâm tình của ta cũng vô cùng vui vẻ.

Đến giờ bãi giá Giao Thái điện, Nguyên Bảo phân phó ngự liễn, bị ta phát tay ngăn cản. Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Nguyên Bảo, ta nở nụ cười nói: “Giao Thái Điện cách Bàn Long điện không xa, phân phó xuống dưới cầm theo đèn lồng là được.”

“Việc này...” Nguyên Bảo lập tức nhìn ta cười đáp: “Vâng, Hoàng Thượng.”

Nói xong lời này, hần nhìn ta do dự thấp giọng hỏi: “Hoàng Thượng, chuyện tối nay có cần Kính Sự phòng ghi chép lại?”

Kính Sự phòng ghi chép? Ta sừng sốt gật đầu nói: “Người phân phó xuống dưới, nhớ ghi chép lại, còn có... Ngày mai không cần đưa thuốc qua.”

“... Dạ.” Nguyên Bảo lần nữa không giấu được kinh ngạc nhìn ta, chuyện phòng the không dùng đến thuốc, chính là chứng minh ta muốn để hần sinh một hài tử.

Mười sáu tuổi ta đăng cơ, đến nay đã được năm năm, trước mắt có hai gái một trai, con gái thì không nói, còn đứa con trai kia là do Tuyết Chiêu Nghi sinh ra. Gia cảnh của nhà Tuyết Chiêu Nghi bần hàn, nhưng dung mạo của nàng lại đoan trang diễm lệ, nàng là do tổng đốc quân Lương Hồ an bài đưa vào cung, lại bị ta nhìn trúng, cũng coi như ông ta tỉnh mắt.

Tuyết Chiêu Nghi tính tình an tĩnh không muốn cùng tranh đấu với người khác, mang thai long chủng cũng coi như trời xui đất khiến, chỉ là thân thể không tốt, lúc sinh hạ hài tử mất quá nhiều máu mà qua đời. Ta liền phong tước phi tử cho nàng, lấy cho hài tử danh tự là Thẩm Vân, từ đó ta cũng bỏ mặc không quan tâm gì đến nó.

Mẫu hậu chính là không thích chuyện Chiêu Nghi không quyền không thế hạ sinh hài tử, và lại từ trước đến nay trong nội cung là mẹ nhờ con mà quý, vì thế liền đem Thẩm Vân đưa cho Trác Văn Tĩnh. Đứa nhỏ này là người nhu nhược, nhưng mà thời điểm cuối cùng trước khi chết ánh mắt nhìn ta đầy phẫn hận, khiến ta nhớ tới liền hoảng hốt.

May mà bây giờ nó còn nhỏ, cũng không biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì, từ từ dạy bảo là được.

Ta có ý định để Tiết Như Ngọc sinh con trai cho ta, sau đó lập con nàng làm thái tử. Chẳng qua mấy năm nay ta luôn luôn mê luyện thân thể nàng, không muốn nàng có con quá sớm, Tiết Như Ngọc dĩ nhiên âm ỉ với ta một trận, luôn nói cái gì mà sợ tuổi già xuống sắc sợ ta không thích, hi vọng sớm mang thai long chủng để có nơi dựa vào. Nhớ lại kiếp trước lúc ta đăng cơ được sáu năm thì nàng có con, tính ra cũng vào khoảng thời gian này.

Nghĩ đến những điều thất loạn bát tao không đầu không đuôi này, một đoàn người đi ra Bàn Long điện, phía trước bốn cung nữ cùng bốn thái giám cầm đèn lồng đi trước, ta đi ở chính giữa, Nguyên Bảo đi phía sau ta, sau hần có rất nhiều thái giám cùng thị vệ. Đoàn người vô cùng trầm mặc, chậm rãi đi về phía Giao Thái điện.

Giao Thái điện rất gần Túc Phượng điện, mỗi lần ta dùng ngự liễn đến Túc Phượng điện đều đi ngang Giao Thái điện. Bây giờ nghĩ lại bản thân đối xử với Trác Văn Tĩnh rất không tốt, nếu ta là hần đã sớm lặng lẽ bỏ đi, làm sao có thể chịu cô tịch nhiều năm như vậy.

Thời điểm đến Giao Thái điện, nơi đó rất yên tĩnh, bên ngoài đến thị vệ trông giữ cũng không có. Nguyên Bảo tiến lên phía trước đẩy cửa vào, lúc chuẩn bị hăng giọng bẩm báo, bị ta ngăn trở, bởi vì ta bỗng nhiên muốn nhìn xem bây giờ Trác Văn Tĩnh đang làm cái gì.

Cung nữ cùng thái giám nói đùa nhau đi vào, ta cũng chậm chậm bước tới, chỉ thấy đại sảnh đèn sáng rực rỡ, nhưng mà bốn phía cũng không có nội giám hay thủ vệ. Thẳng đến khi đi vào nội viện, ta mới nhìn thấy có hai nội giám đứng ở nơi đó, nhìn thấy chúng ta bọn họ tựa hồ rất choáng váng, hai người không biết thì thầm nói cái gì đó.

Ta nhướn mi nở nụ cười, chẳng lẽ bọn họ không nhìn thấy chữ “Ngự” trên đèn lồng hay sao? Hoặc là cách quá xa nên không thấy được?

Cho đến khi chúng ta đi vào, một trong hai nội giám mới chậm rãi hồi thần, quỳ trên mặt đất lắp bắp nói: “Tham kiến... Tham kiến Hoàng Thượng.”

Người kia cũng lấy lại tinh thần, hai chân run rẩy quỳ trên mặt đất hét lên: “Hoàng... Hoàng Thượng giá lâm...”

Ta vẫn không nói gì, trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hãi, kèm theo đó là âm thanh nước chảy ào ào vang lên.

Mọi người trong phòng bao gồm cả ta nghe được tiếng động đều nhất thời trầm mặc.

Nói thật trong lúc nhất thời ta cũng không biết làm sao, bởi vì chưa bao giờ gặp qua tình huống này.

Ngày trước lúc đi chỗ khác, có phi tử nào mà không đứng ở cửa long trọng chào đón... May mà Nguyên Bảo rất lạnh trí, hần chỉ thoáng sững sốt, liền mở miệng nói: “Hoàng Thượng, nô tài đi dâng trà.”

Hần vừa mở miệng, những người khác liền hồi thần lại, từng người đều đi làm việc của mình, trong nháy mắt ở sân viện chỉ còn một mình ta.

Ta do dự đứng ngoài sân một lát, sau đó đẩy cửa bước vào bên trong điện, Trác Văn Tĩnh là Hoàng Hậu của ta, không có gì mà không thể nhìn được a.

Âm thanh phát ra vừa rồi, có lẽ là do Trác Văn Tĩnh đang tắm rửa bên trong thông phòng, ta rất tự nhiên mà đẩy cửa bước vào.

Trong thông phòng có chút nóng, sương mù mờ mờ, Trác Văn Tĩnh vừa vặn từ trong thùng tắm đứng lên, đúng lúc đang luống cuống lấy y phục mặc vào liền nhìn thấy ta đi đến, thần sắc cả kinh, đai lưng đang thắt trên tay cũng chậm lại.

Tóc của hần ẩm ướt, có lẽ là nghe xong âm thanh bẩm báo của nội thị, liền lập tức từ trong thùng tắm đi ra. Đến nỗi nước trên người chưa kịp lau đã vội mặc y phục vào, cho nên bây giờ quần áo của hần bị dính nước, hồng anh trước ngực cùng đường cong bên hông liền tinh tế hiện lên.

Ta cảm giác mũi mình nóng lên, có một cỗ hỏa nhiệt từ bên trong bốc ra ngoài. Đúng lúc này, Trác Văn Tĩnh hồi thần lại, hần vội vàng hướng ta hành lễ nói: “Thần Trác Văn Tĩnh tham kiến Hoàng Thượng, nghi quân phạm thượng, tội đáng muôn chết, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Không biết là do sương mù hay tâm tình tốt đẹp, cảm thấy bây giờ dung mạo tuấn tú của hần nhiều hơn ba phần thanh tú tuyệt trần, nho nhã xinh đẹp.

Nghe lời nói hoàng hốt của hần, ta nhẹ giọng ho khan hai tiếng nói: “Không sao.”

Nói xong ta vốn định tiến lên dịu hần, nhưng mới vừa đi được một bước, hần liền đứng thẳng người bất động thanh sắc lùi lui xuống nửa bước. Nhìn thấy động tác đó, nội tâm của ta có chút không vui, bất quá trong lòng cũng minh bạch chuyện này không thể trách hần được, không nói đến chuyện khác, chỉ như vậy mà xông vào là đã có phần bất nhã.

Vì vậy ta đứng lại trầm ngâm một tiếng rồi nói: “Vậy trẫm đi ra ngoài trước.” Nói xong lời này, chẳng biết tại sao ta cảm giác mình có chút ngớ ngẩn, đã bị ma xui quỷ ám xông vào còn nói cái gì mà đi ra ngoài, bất quá lời đã nói ra, ta chỉ có thể giả bộ trấn tĩnh xoay người đi ra ngoài thông thất.

Sau khi hần đóng cửa lại, không có việc gì làm ta liền quan sát cẩn thận Giao Thái điện. Đồng dạng với cung điện khác, nơi đây chia thành hai phòng, chỉ là ở đây rất mộc mạc, nhìn qua không giống như chỗ ở của hoàng hậu, hoa văn điêu khắc trên xà nhà đều có chút bong tróc, phản chiếu hình dáng cũ kĩ.

Nhìn thấy những điều này, trong lòng ta có hơi áy náy, quyết định ngày mai ban thưởng cho hần vài thứ để trang trí bên ngoài lại, dù sao cũng là hoàng hậu, không giống với những người khác.

Tùy ý thăm dò như vậy, hồi lâu phía sau truyền đến âm thanh, ta quay đầu lại, chỉ thấy Trác Văn Tĩnh đã sửa sang y phục ngay ngắn đi ra, hướng ta hành lễ sau đó đứng đó im lặng.

Ta lắc đầu nhìn hần, đi đến giá kim bên cạnh cầm lấy chiếc khăn treo phía trên, sau đó kéo hần đến bên cạnh bàn trang điểm, giúp hần lau khô tóc.

Trác Văn Tĩnh kinh ngạc nhìn ta, ta nở nụ cười nhìn người trong gương, mặt hần có chút đỏ lên rồi sau đó hạ mắt xuống.

Đối đãi với người mình thích, ta luôn ôn nhu dịu dàng. Tuy Trác Văn Tĩnh không phải là người ta thích, thế nhưng hần hiện tại ở trong lòng ta vô cùng có địa vị, ta đương nhiên sẽ không như ngày xưa đối xử lạnh lùng với hần.

Lúc lau tóc giúp hần, chúng ta một mực không nói gì, tóc hần không mềm mại bằng nữ tử, nhưng đây là nam nhân, muốn tóc mềm mại để làm gì, như vậy là tốt rồi.

Thời điểm tóc đã khô hơn phân nửa, ta hài lòng đem khăn để qua một bên.

Lúc này Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn ta, thần sắc yên tĩnh nhưng cũng không còn sự bối rối vừa rồi. Ta nhìn hần, chậm rãi giơ tay lên vuốt ve vết sẹo trên trán kia.

Mặt của hắn có chút nóng lên, nhưng đôi mắt lại không né tránh, nhìn thẳng ta, sau một hồi hắn nở nụ cười rũ rượi nói: “Không biết Hoàng Thượng đêm khuya tới đây, là có chuyện gì cần làm sao?” Lời này vốn có chút vô lễ, nhưng lời trong miệng hắn nói ra lại mang thêm vài phần ngọt ngào.

Ta thả tay xuống thân nhiên nói: “Người là Hoàng Hậu của trẫm, chẳng lẽ trẫm không được tới sao?”

“Thần không phải ý này, chỉ là bây giờ là thời điểm thị tẩm, Hoàng Thượng...” Trác Văn Tĩnh đứng lên bộ dạng phục tùng rũ mắt nói: “Hoàng Thượng từ trước đến nay không thích thị tẩm nam tử, huống chi là kẻ không có tư sắc như thần.” Lời này không có bất kỳ ý tứ ghen tuông gì, chỉ là nhàn nhạt nói ra sự thật, lại làm cho lòng người khác cảm thấy chua xót.

“Lúc trước là như vậy.” Ta đáp lại: “Hiện tại thích cũng không muộn.”

Lúc này Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn ta, ta liền thò tay khiêu khích lấy chiếc cảm thon nhỏ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Xao Sơn Chấn Hổ*

Edit: Ngũ Ngũ

*Xao sơn chấn hổ: đồng nghĩa với giết gà dọa khỉ, rung cây dọa khỉ.

Khiêu nhẹ cái cảm của hắn, ta nghiêng người về phía trước vốn định hôn lên môi của hắn. Trác Văn Tĩnh vì động tác của ta mà trên mặt mang theo sự khản trương cùng hoảng sợ, hai tay siết chặt cùng một chỗ, khớp xương trở nên trắng bệch, có chút nhô lên.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn trong lòng ta quả thực có chút bị đá kích, cái này cũng làm người ta quá mất mặt rồi, không giống người khác quần quít lấy ta thì thôi đi, còn làm ra bộ dáng sợ hãi này với ta. Nếu không phải biết rõ hắn đã từng liều mạng để cứu ta, đã từng trước khi chết còn nói những lời tuy không phải lời tâm tình nhưng so với những lời tâm tình càng dễ nghe hơn. Nếu không phải biết rõ hắn đối với ta là thật tâm, cho dù ta không có thành kiến với hắn, khi đến cung điện hắn nghỉ ngơi mà thấy hắn đối xử như vậy, ta chắc chắn sẽ không nhìn đến lần thứ hai rồi phát tay áo rời khỏi.

Không ghét cũng sẽ bỏ lỡ một lần hảo tâm, bất quá hiện tại ta lại may mắn hiểu rõ tâm tư của hắn, nguyên nhân có lẽ là đêm đại hôn ta đối với hắn quá mức thô bạo nên hắn mới có thái độ như vậy a.

Nghĩ đến đây ta khẽ cười hai tiếng, sau đó thả tay xuống đối mặt rất gần với hắn, ta thấp giọng hỏi: “Văn Tĩnh, người có phải hay không cảm thấy trẫm không nên tới đây?” Mặc dù trong lòng không có so đo với hắn, nhưng ta vẫn hỏi ra, mang theo vài phần chiều chuộng chất vấn.

Thân thể Trác Văn Tĩnh chấn động, thuận thế thoát khỏi khống chế của ta, quỳ trên mặt đất cúi người đáp: “Vi thần tội đáng muôn chết, vi thần không dám.”

Hai chữ ‘không dám’ lại làm cho lòng ta cả kinh, hắn không nói ‘không phải’, mà dùng ‘không dám’, không dám là bởi vì ta là đế vương? Không dám là vì gánh nặng thân phận? Hay là không dám là vì không có lựa chọn?

Có lẽ hắn không có ý tứ này, nhưng mà ta nhìn không được nghĩ như vậy. Bởi như vậy mà tất cả tâm tình vui vẻ đang có cũng dần lắng xuống, ta đưa tay đỡ hắn lên, hắn chỉ đứng đó cúi đầu không nói gì thêm nữa.

Gió nhẹ thổi qua, hắn thấp giọng ho khan, lòng ta hơi động một chút. Tuy lúc này không phải cuối thu nhưng trời đang vào thu, hắn lại vừa mới tắm rửa xong, nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ sẽ cảm lạnh a, vì vậy ta nói: “Ban đêm sương lạnh, chúng ta đi nghỉ ngơi thôi.”

Trác Văn Tĩnh nghe lời này mà thân thể run rẩy, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta bất thành linh mở miệng hỏi: “Hoàng Thượng, người không đi?”

Ta cũng không đáp lại, mà là dò xét hắn cẩn thận một phen. Phát hiện hắn chỉ là khiếp sợ, thực sự không phải là chán ghét, có lẽ là không thể tin được ta ở lại chỗ này. Tóm lại nhìn thấy bộ dạng đó của hắn ta rất vừa lòng, những điểm không vui vừa rồi cũng tan thành mây khói, vì vậy ta cười nói: “Lời này của người là có ý không muốn ta lưu lại?”

“Ý thần không phải như vậy.” Trác Văn Tĩnh vội đáp, nhìn ta muốn nói cái gì nữa, chỉ là trên mặt ửng hồng, lời đến bên miệng nhưng lại không nói ra.

Nhìn hắn như vậy, ta cong khóe miệng, trong nội tâm chợt sáng tỏ hơn nhiều, chậm rãi tiến lên nắm tay Trác Văn Tĩnh, sau đó đi vào trong điện.

Trong nội điện, Trác Văn Tĩnh giúp ta cỡi y phục, ta liền quan sát tằm cung của hắn, ở đây có thể dùng hai từ sạch sẽ để hình dung, sạch sẽ đến mức không thấy những vật dụng xa hoa nào.

Ta lúc đầu không nói gì, lúc lấy lại tinh thần thì thấy Trác Văn Tĩnh đang ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt mang theo sự phức tạp không nói nên lời. Ta nhìn

hắn nở nụ cười, sau đó nắm tay của hắn ngồi ở trên giường nói: “Ở đây an tĩnh như vậy, thậm chí ngay cả nội giám hầu hạ cũng không có luôn sao?”

Bởi vì là nam hậu, cho nên tẩm cung của hắn không có cung nữ, nhưng mà nội giám cũng không nhìn thấy mấy người, làm cho ta khẽ nhủ mảy. Hắn dù sao cũng là hoàng hậu, bất luận có được sủng ái hay không thì lễ nghi cơ bản cũng phải có.

“Không phải.” Trác Văn Tĩnh nhìn ta dừng lại một chút rồi nói: “Thần chỉ lưu lại hai người ở chỗ này hầu hạ, những người khác đều đưa qua cho Đại hoàng tử dùng.”

Ba chữ ‘Đại hoàng tử’ này lại làm cho ta sùng sốt, sau đó nhớ tới Thẩm Vân, nghĩ đến thân phận của Thẩm Vân lại cộng thêm đi theo Trác Văn Tĩnh, trong hậu cung hai người đều không quyền không thế, chắc hẳn những năm này trôi qua cũng không tốt.

“Thẩm Vân chắc là bốn tuổi đi?” Ta suy nghĩ rồi thấp giọng hỏi, Trác Văn Tĩnh gật đầu đáp: “Qua hai tháng nữa là tròn bốn tuổi rồi.”

Ta cười nói: “Những năm này ta lại không nhìn đến nó, có lẽ tình phụ tử lạnh nhạt chút rồi.”

“Sẽ không đâu, Hoàng Thượng chính sự bận rộn, Thẩm Vân nó hiểu được...”

“Những lời này không cần nói với ta, đều là giả cả thôi.” Ta lắc đầu, sau đó cảm thấy có chút mất mát, vì vậy khẽ nói: “Đừng đề cập tới những chuyện này nữa, ngủ đi, ngày mai trăm còn có chuyện quan trọng muốn làm.”

Trác Văn Tĩnh nhẹ gật đầu, thế nhưng vẫn ngồi đó bộ dáng bất an không tự nhiên, hai tay nắm chặt chân trên giường.

Ta cười nói: “Không cần suy nghĩ nhiều, trăm chỉ là một mối nên muốn nghỉ ở đây một đêm mà thôi.”

Nói xong ta nằm trên giường, Trác Văn Tĩnh ngồi bên giường lẽ mề hồi lâu, cuối cùng nằm xuống bên cạnh ta. Chờ hắn nằm xuống, ta liền bất thành linh xoay người ôm hắn, Trác Văn Tĩnh kinh hô một tiếng, ánh mắt hoảng sợ.

Ta hé mắt nhìn, chậm rãi cúi đầu hôn trên môi hắn, nụ hôn không mang theo mùi vị tình dục ản xuống, sau đó lui ra thấp giọng nói: “Ngủ đi.”

Trong lòng hắn khẩn trương, ta ôm hắn vào ngực nhắm mắt lại.

Bởi vì mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, lại thêm Tiết Như Ngọc một mực ở bên cạnh ta, ta dĩ nhiên không được ngủ an ổn. Giờ phút này ôm Trác Văn Tĩnh, trong lòng thấy an bình hơn nhiều, từ từ nhắm hai mắt liền cảm thấy mệt mỏi, mông lung chìm vào giấc ngủ.

Bất quá hôm sau khi tỉnh lại, nhìn thấy trong ngực đang ôm nam nhân ta vẫn bị giật mình, chứng kiến đó là Trác Văn Tĩnh mới thả lỏng trong lòng.

Quan sát kim đầu lậu sa* đầu giường, đã đến thời điểm vào triều rồi.

*Kim đầu lậu sa: tương tự đồng hồ cát.

Trước đây ta mặc dù bạo ngược, nhưng mà cũng chưa có mong muốn làm cho vong quốc chỉ dân, cho nên ngược lại mỗi ngày đều chăm chỉ thượng triều, những năm này cũng dưỡng thành thói quen nên tình giấc rất đúng giờ.

Ta nhỏ giọng gọi Nguyên Bảo, ở phòng bên cạnh hắn nghe thấy vội vàng đi vào. Ta nhìn trong ngực thấy Trác Văn Tĩnh vẫn ngủ an ổn, nhẹ nhàng ngồi dậy, thân thể hắn giật giật, mảy kiếm khẽ chau lại, ta liền ngồi im không nhúc nhích, chờ hắn yên ổn ngủ trở lại ta mới nhẹ nhàng đứng dậy.

Nguyên Bảo cẩn thận từng li từng tí thay y phục cho ta, bởi vì sợ đánh thức Trác Văn Tĩnh cho nên ta chỉ để cho một mình hắn hầu hạ.

Đội mặc xong y phục, ta quay đầu lại nhìn Trác Văn Tĩnh đang ngủ an ổn mới nở nụ cười quay người rời khỏi đây.

Ra khỏi Giao Thái điện, ta khẽ phân phó cho Nguyên Bảo: “Đi tìm vài nội giám lành lợi đưa đến đây, sau khi thượng triều thì đến phủ nội vụ đem danh sách chi tiết tới, trăm muốn tìm vài món đồ ban thưởng cho Trác Văn Tĩnh.”

“Dạ, Hoàng Thượng.” Lúc tay của ta đặt lên tay Nguyên Bảo thì hắn thấp giọng đáp lời.

Ta gật đầu hỏi: “Nguyên Bảo, ngươi đi theo bên cạnh trăm đã bao nhiêu năm rồi?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài tiến cung vào năm Hồng Nguyên thứ hai mươi sáu, lúc ấy nô tài tám tuổi, chính là lúc Hoàng thượng đang tuyển chọn tiểu nô mới, nô tài mệnh tốt nên được Hoàng thượng coi trọng.” Nguyên Bảo cười đáp.

Ta nghe xong mỉm cười nói: “Hồng Nguyên năm hai mươi sáu, cũng đã mười hai năm rồi, như vậy tính ra ngươi cũng đã hai mươi tuổi, bằng tuổi với trăm.”

“Hoàng thượng, lời này làm tổn thọ nô tài rồi...” Nguyên Bảo kinh hoảng nói.

Ta nhìn hắn cười cười nói: “Đừng sợ, Nguyên Bảo, nhớ kỹ tìm người tới hầu hạ Trác Văn Tĩnh nhất định phải sạch sẽ, không có liên lụy đến người nhà của họ, hiểu chưa?”

“Nô tài hiểu rõ.” Nguyên Bảo cung kính trả lời.

Nghe được Nguyên Bảo nói như vậy, ta nhàn nhạt nở nụ cười, sau đó cùng hắn đi ra Giao Thái điện.

Ngồi lên hoàng liễn, ta trầm mặc, bởi vì từ nhỏ trưởng thành trong cung, lại không được phụ hoàng sủng ái, cho nên những việc mờ ám trong nội cung đã gặp qua nhiều rồi.

Nếu ta đã có tâm cùng cố địa vị của Trác Văn Tĩnh, thì những người bên cạnh hắn nhất định phải trung thành, bằng không thì hết thảy đều uổng công.

Cũng không phải là không tin mắt nhìn người của Nguyên Bảo, mà chỉ sợ một nước sai lầm thua cả ván cờ. Nhưng mà hiện tại cũng không có phương pháp tốt hơn, chỉ cần trong lúc chọn người cho người âm thầm quan sát, nếu có gì sai lầm sẽ lập tức thay người là được... Nghĩ một hồi liền đến đại điện, lúc đi vào, văn võ bá quan đứng thành hai hàng hô lên vạn tuế, ta ngồi xuống rồi để cho bọn họ bình thân.

Triều đình bây giờ cùng ngày xưa không có biến hóa gì lớn, bất quá vẫn bắt đồng đôi chút, mỗi người nói chuyện đều dẫn ba phần. Đại khái mỗi đại thần đều có sắp xếp người do thám trong cung, báo cho bọn họ tối hôm qua ta qua đêm ở chỗ Trác Văn Tĩnh.

Trác Văn Tĩnh là hoàng hậu, tuy rằng nam tử mang thai không dễ, nhưng ta lại cố ý để có thai, vậy hắn liền mẫu quý nhờ tử. Đứa nhỏ kia sẽ là thái tử tương lai, là người thừa kế ngôi vua, điểm ấy không thể nghi ngờ.

Lúc này ta đưa mắt nhìn đến từng người văn võ bá quan, điều này làm họ chắc hoảng sợ lắm rồi.

Ngồi trên long ý cao cao tại thượng nhìn thần tử bên dưới, nghe các báo cáo toàn những việc nhỏ không đâu, cái này mà đáng giá là trụ cột của một quốc gia sao, ta yên tĩnh ngồi đó không mở miệng.

Cuối cùng binh bộ thượng thư Hứa Văn dâng tấu nói gì mà vào đông, biên quan giá lạnh, cầu mong có thể xin ít bạc hỗ trợ, ta nhàn nhạt đáp ứng, không đồng ý cũng không phản đối.

Hứa Văn liếc nhìn ta rồi không hề nói gì nữa.

Xem ra tất cả mọi người đều không có gì để tấu, ta gọi Nguyên Bảo tuyên bố bãi triều.

Đi ra đại điện, nghe sau lưng tiếng cung kính quỳ lạy, ta trào phúng cong khóe miệng, đây chính là triều đình của ta, đây chính là văn võ bá quan tự ta lựa chọn. Nhưng mà ta không thể trách ai được, đây hết thảy đều là do ta tự tạo nên.

Hạ triều tùy ý dùng chút điểm tâm, ta liền đến Ngự thư phòng, phê xong vài tấu chương, Nguyên Bảo đem đến sổ sách chi tiết rõ ràng của phủ nội vụ đến cho ta. Ta buông bút son cẩn thận nhìn qua, vừa nhìn một chút, bên ngoài truyền đến tiếng nội giám, nói là Thừa tướng Trác Luân, Thái sư Tiết Thanh cùng Lại bộ thượng thư – Vương Hưng cầu kiến.

Nghe đến danh tự của hai người phía sau ta liền nhú mày, đột nhiên phát hiện sự tình rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bị Thái Hậu Làm Khó Dễ

Edit: Ngũ Ngũ

Người hôm nay ta muốn triệu đến là Trác Luân, Tiết Thanh đại khái đến đây là để xem náo nhiệt, về phần Vương Hưng có thể thực sự là có chuyện.

Nói đến Vương Hưng, trong lòng ta có chút buồn cười cùng bất đắc dĩ. Hắn vốn là người Huy Châu, lúc còn nhỏ thì cha mẹ đều đã chết, gia cảnh vô cùng bần hàn, khi vào kinh thành lại có duyên trùng hợp làm đệ tử dưới trướng Tiết Thanh.

Khi đó phụ hoàng vẫn còn tại vị, thế lực của Tiết Thanh cũng không có bành trướng như hôm nay, đối với Vương Hưng tương mạo thông minh cũng rất chi thường thức.

Điện thí* năm đó Vương Hưng trong một lần thi đã đoạt giải nhất, về sau bởi vì tính tình vô cùng ngay thẳng mà bị hạch tội, phụ hoàng liền điều hắn đi nơi chi địa xa xôi, đảm nhiệm chức Huyện lệnh hai năm sau đó được chuyển về kinh thành nhậm chức tại Lại bộ.

*Điện thí: thi đình (kỳ thi cuối cùng ở cung điện do nhà vua chủ trì).

Sau đó ta đăng cơ, hắn ở trên triều đường nhiều lần bởi vì lời nói quá mức trực tiếp khiến cho nhiều người đỏ mặt tía tai, mà bản thân hắn lại không có cảm giác được. Đương nhiên hắn cũng từng mạo phạm đến ta, nhưng ta cũng không truy cứu. Thứ nhất bởi vì hắn là đệ tử của Tiết Thanh, không nhìn thấy tu cũng phải nể mặt Phật. Thứ hai, hắn tuy nói chuyện khó nghe, nhưng khi nhìn người khác bộ dạng xấu hổ như vậy, trong lòng ta có chỗ thoải mái

không nói nên lời, đây đại khái gọi là hứng thú của ác nhân đi.

Tóm lại không thể không nói Vương Hưng trên triều đình là một sự tồn tại đặc biệt, cho dù thập phần không thích hắn thì Tiết Thanh cũng không nghĩ muốn bỏ qua hắn, cái người này rất thú vị... Nếu ta tóm được y, chỉ cần xử lý thỏa đáng, có thể đối với ta có chỗ dụng...

Nghĩ như vậy đến khi nghe thấy tiếng ba người ở trong điện bẩm báo, sau đó tiến vào Ngự Thư phòng. Thứ ta đang cảm chính là tấu sớ của Trác Luân dâng lên ngày hôm trước, ta giả vờ rất nghiêm túc nhìn qua, ba người hành lễ xong sau đó tách ra ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, đôi bên đều trầm mặc. Ta đem tấu chương đặt trên ngự bàn, trong lòng âm thầm tính toán.

Trác Luân là ta cho truyền ông ấy đến, nhưng ông ta không biết gọi đến vì việc gì, đoán không ra ý của ta cho nên không mở miệng, điều này ta có thể hiểu được.

Tiết Thanh là đại khái nhân rồi không có việc gì muốn tới nơi này tìm hiểu tin tức, hoặc nói tốt hơn là gia tăng tình cảm giữa chúng ta, chuyện này ông ta làm rất thường xuyên, ta cũng hiểu rõ.

Trong ba người, người ta đoán không ra ngược lại là Vương Hưng rồi, hắn rất ít khi đến đây cầu kiến. Lúc này đến rồi lại ngồi ở chỗ kia làm bộ bí ẩn khiến người ta phát bực, không biết trong lòng hắn muốn cái gì, quả thật làm người khác có chút khó chịu, loại cảm giác này thập phần không tốt.

Vì vậy ta nhìn Vương Hưng lên tiếng hỏi: “Vương ái khanh, hôm nay đến đây là có việc gì?”

Vương Hưng đứng dậy nhìn ta sau đó lại rũ mắt xuống cứng nhắc đáp: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, vốn là có chuyện, nhưng hiện tại lại không có.” Hắn tuổi trẻ đã lập nghiệp, chính trực táo nhả, thế nhưng bộ dạng lúc nào cũng bình bình đạm đạm, nhất thời làm cho người khác không đoán được tuổi thật của hắn...

“Vương đại nhân, trước mặt Hoàng Thượng, há lại để cho người làm càn như vậy.” Bất quá ta còn chưa lên tiếng thì Tiết Thanh đã đứng dậy nói. Lời nói này của ông ta mang theo sự phẫn nộ, tựa hồ Vương Hưng vừa phạm vào tội ác tày trời.

Ta cười phát phát tay nói: “Thái sư, không sao đâu. Trẫm biết tính tình của Vương ái khanh khác người, cho nên sẽ không trách tội. Vương khanh, có chuyện gì cứ nói thẳng là được.”

Vương Hưng liếc nhìn ta chậm rãi nói: “Thần sợ nói ra làm Hoàng Thượng mất hứng.”

Nghe lời hắn nói xong ta lấy làm thích thú, hỏi: “Vậy người không nói sẽ không sợ trẫm mất hứng?”

“Thần không dám, nếu Hoàng Thượng đã cho phép thần mở miệng, vậy thần xin phép nói thẳng.” Vương Hưng rũ mắt xuống đáp lại đầu ra đẩy. Trong lòng ta cười thầm, rõ ràng là muốn nói mà lại hết lần này tới lần khác làm bộ đáng như là ta đang bắt buộc hắn, cũng không biết tính tình như thế từ đâu mà rên ra.

“Hoàng Thượng, chuyện vi thần tấu chính là có liên quan đến khoa cử. Triều ta tổ chức khoa thi ba năm một lần, kỳ Điện thí này vốn là cử hành vào năm trước, nhưng mà bởi vì năm trước hoàng hà phát sinh nạn lũ lụt, Hoàng thượng thương cảm dân chúng, tâm vô tạp niệm, cho nên Điện thí bị hoãn lại đến nay. Bây giờ đã vào thu, không biết khi nào thì tổ chức Điện thí trở lại.”

Nghe xong lời của hắn ta chìm vào im lặng, những năm qua tổ chức thi cử đều do Tiết Thanh chủ trì, ông ta từ bên trong sắp xếp thân tín của mình cộng thêm tiếp nhận hối lộ, đại khái là hưởng không ít lợi lộc, lúc này Vương Hưng mở lời có lẽ chính là ý của ông ta.

Nếu như Tiết Thanh luôn một mực khống chế những quan viên kia, thì trên triều đình này lời nói của ta há có phân lượng gì? Ý nghĩ này làm lòng ta cả kinh, sau đó đem chuyện này giấu dưới đáy lòng. Vừa vặn lấy chuyện tấu sớ của Trác Luân áp chế Tiết Thanh, tuy có hơi lợi dụng một chút, nhưng trước mắt phải âm thầm làm suy yếu thể lực của ông ta.

Nghĩ tới đây ta hạ lệnh cho Vương Hưng ngồi xuống, sau đó nhìn về phía Tiết Thanh mỉm cười hỏi: “Thái sư định như thế nào?”

“Hoàng Thượng, tổ chức thi cử ba năm một lần, mà năm trước Điện thí đã không thể cử hành đúng thời hạn, các sĩ tử khắp nơi đã tụ ở kinh thành một năm, có vài sĩ tử vì chuyện này mà chán nản đã bỏ cuộc, hiện tại lẽ ra nên tổ chức vào mùa thu này hoặc là thông cáo hủy thi để các sĩ tử quay về quê nhà.” Tiết Thanh đứng lên cung kính trả lời.

Ta nhẹ gật đầu cười nói: “Thái sư nói có lý, nay đã vào thu cũng không còn đại nạn nữa, vậy cứ làm theo ý của Thái sư, ngày mai trẫm sẽ hạ chỉ cho Lại bộ chiêu cáo thiên hạ khi thu về sẽ cử hành Điện thí.”

“Hoàng thượng anh minh.” Tiết Thanh đáp lời.

Ta cười nói: “Vậy Vương khanh cứ đi chuẩn bị.”

“Vâng.” Vương Hưng vẫn bộ dạng không biểu tình hành lễ chậm rãi ly khai.

Chờ hắn đi rồi, Tiết Thanh nhìn ta muốn nói gì đó, ta liền bất động thanh sắc chuyển hướng nhìn Trác Luân, cầm lấy tấu sớ trên bàn nói: “Trác ái khanh, hôm nay trẫm triệu người đến đây là vì chuyện trong tấu sớ này, Thái sư cũng đang ở đây, người hãy đem sự tình nói rõ, không được giấu diếm chỗ nào.”

Trác Luân đứng lên nói: “Vi thần tuân chỉ.” Dứt lời, rũ mắt xuống đem chuyện đã trải qua nói ngắn gọn lại một lần.

Sau khi ông ta nói xong, ta cười cười nhìn Tiết Thanh hỏi: “Thái sư, tuy việc này là Thừa tướng tấu tại chỗ, cũng có thể xem như là tình huống cáo ngự rồi, trăm cũng không có thiên vị. Thế nhưng Tiết Song này có phải là người trong gia tộc của người?”

Tiết Thanh sắc mặt không đổi, cung kính nói: “Hoàng thượng thánh minh, người tên Tiết Song này thần mới nghe thấy lần đầu, trong gia tộc không có người này.”

“Nếu không phải người trong nhà vậy thì dễ rồi.” Ta cố ý lạnh mặt nói: “Dưới chân thiên tử vậy mà xuất hiện loại người này, còn không đặt trăm vào mắt.”

“Hoàng thượng bớt giận.” Tiết Thanh cùng Trác Luân quỳ trên mặt đất hô.

Ta nhìn hai người làm như không vui mà nói: “Đã như vậy, chuyện này giao cho Thái sư tiến hành điều tra, nếu tra ra là thật, loại ác nhân này nên dùng cực hình để chiêu cáo thiên hạ.”

“Vi thần cẩn tuân Hoàng thượng dạy bảo.” Hai người bái lễ nói.

Nhìn hai người trên mặt đất, ta nghĩ chuyện này tuy nhỏ, nhưng Tiết Thanh luôn chú ý đến thanh danh của mình cũng sẽ trung thực kiểm chứng, về phần chuyện thi cử kia, ông ta cũng không dám tùy tiện làm bậy. ‘Xao son chán hồ’, bốn chữ này thường dùng rất tốt.

Ta định nói thêm vài câu, Nguyên Bảo bên cạnh đột nhiên lặng lẽ đi ra Ngự thư phòng, ta đưa mắt nhìn hắn, chỉ thấy một khuôn mặt nội giám mới đang ghé vào lỗ tai hắn thì thầm gì đó.

Nguyên Bảo cau mày, nhẹ gật đầu, để cho người nọ ly khai, sau đó không tiếng động đi đến trước mặt ta nhỏ giọng nói: “Hoàng hậu.”

Hoàng hậu? Trác Văn Tĩnh? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Dù cho trong lòng đầy hoài nghi, nhưng giờ phút này ta cũng không tiện biểu hiện ra. Dần xuống nội tâm lo lắng, mở miệng cho phép Tiết Thanh với Trác Luân đứng lên, ta thuận thế chậm rãi ngáp một cái, một bộ dáng hờn quân nói: “Cứ như vậy đi, chuyện thi cử bên kia Thừa tướng nên chú ý nhiều hơn một chút. Đề lui xuống hết đi, nhanh làm sáng tỏ những chuyện linh tinh này, đừng để cho tâm trăm thấy phiền.”

Tiết Thanh ngẩng đầu nhìn ta, Trác Luân cũng quan sát ta, nhìn ra hai người đều có chút nghi hoặc. Bất quá đều là những lão hồ ly lăn lộn nhiều năm trong quan trường, cho dù hoài nghi cũng sẽ không tùy tiện mở miệng, chỉ là cảm tạ hoàng ân.

Xong xuôi, ta tùy ý tìm có đũa bọn họ rời đi. Đợi bọn họ đi khỏi, ta nhìn về phía Nguyên Bảo hỏi: “Trác Văn Tĩnh đã xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng Thượng, ngài đừng vội, cũng không phải chuyện gì lớn.” Nguyên Bảo đuổi hết người bên cạnh ta sau đó thấp giọng nói: “Nghe nói lúc ở tại cung Phụng Nghi chọc giận Thái hậu, là do những kẻ mới tới không hiểu chuyện, liền báo đến đây.”

“Chọc giận mẫu hậu?” Ta nhíu mày, không chú ý đến Nguyên Bảo bên cạnh.

Mẫu hậu gần đây không thích Trác Văn Tĩnh, không kiếm chuyện tới hắn là may rồi, Trác Văn Tĩnh lại không phải kẻ ngốc, ở đâu có chuyện đi chọc giận vào.

Đây là muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do, bất quá dù sao cũng là mẫu thân của ta, thân làm nhi tử thật không dễ mở miệng. Nhưng nghĩ lại, Trác Văn Tĩnh tính tình ôn hòa lại không cùng nói chuyện với người khác, chắc hẳn những năm này đã chịu nhiều đau khổ rồi. Huống chi trong lòng mẫu hậu vô cùng yêu thích Tiết Như Ngọc, không chừng nàng ở sau lưng xúi giục mẫu hậu đối phó với Trác Văn Tĩnh, bởi như vậy trong lòng ta có chút rối loạn. Còn nếu tình huống không có gì nguy cấp, thì nội giám đã không dám đến Ngự thư phòng tìm Nguyên Bảo...

Nghĩ như vậy, ta gấp rút đứng lên nói: “Bãi giá cung Phụng Nghi.”

“Vâng.”

Sau khi đến cung Phụng Nghi, nội thị trong cung đứng hai bên hành lễ bẩm báo, Nguyên Bảo vịn ta bước xuống hoàng liễn.

Vừa mới vào chánh điện cung Phụng Nghi, liền nhìn thấy mẫu hậu đang ngồi thượng vị, trên mặt tràn đầy thịnh nộ. Tiết Như Ngọc đứng thẳng một bên giúp bà đầm vai, trên mặt đất ngoài Trác Văn Tĩnh đang cúi đầu quỳ còn có một tiểu hầu tử gầy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân?

Edit: Ngũ Ngừ

Nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất, ta dừng lại một chút rồi sau đó đi qua bọn họ tiếp tục bước về phía trước. Người xung quanh vội vàng hướng ta hành lễ, ta không có quan tâm bọn họ, chậm rãi đi đến trước mặt mẫu thân bái lễ cười nói: “Mẫu hậu, đây là chuyện gì, ai lại chọc người tức giận.”

Mẫu hậu không nhìn ta, ngược lại mở miệng kêu Tiết Như Ngọc bên cạnh đứng lên.

Trác Văn Tĩnh cùng Thẩm Vân còn quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, đây là đãi ngộ khác biệt giữa được sủng ái với không được sủng ái.

Bởi đây là quyết định của mẫu hậu, trong lúc nhất thời ta cũng không tiện lên tiếng, đành phải nhấc vạt áo ngồi bên cạnh mẫu hậu cười lấy lòng nói: “Mẫu hậu, có phải nô tài bên trong cung Phượng Nghi không dùng được nên làm ngài tức giận, vậy thì nhi thần sẽ phân phó xuống dưới đem những nô tài trong nội cung này đều đổi hết.”

Mẫu hậu nghe lời ta nói xong, gương mặt tỉnh xảo bỗng nhiên mang theo một tia không vui, sau đó liền biến mất. Bà liếc nhìn ta, tựa hồ không lý giải nổi vì cái gì mà ta không giống ngày xưa thuận theo ý của bà, làm khó dễ Trác Văn Tĩnh đang quỳ trên mặt đất.

Trong lòng ta thầm thở dài, biết rõ mẫu hậu không thích như vậy phần lớn đều do phụ hoàng ta trước đây chỉ độc sủng nam phi Liễu Thư Vân. Mà Liễu Thư Vân lại còn sinh con trai, đó chính là tam ca của ta – Thẩm Cảnh Du, đều thời khắc uy hiếp lấy địa vị của bà...

Mà trong lòng phụ hoàng đại khái yêu thích Liễu Thư Vân quá sâu, đối với hậu cung ba nghìn mỹ nhân cũng đều không quan tâm. Thậm chí sau khi chết cũng chôn chung mộ, đồng táng bên trong đế lăng, việc này để lại tâm bệnh cho mẫu hậu đến tận bây giờ.

Tuổi thanh xuân đẹp nhất của bà đều trôi qua tại hoàng cung lạnh lẽo chán chường. Cũng may giai đoạn cứu long tranh đế là ta thắng leo lên ngai vàng, quãng đời còn lại của bà nếu không đã trôi qua tại lãnh cung giống với các phi tử của phụ hoàng vậy. Thế nhưng mặc dù nói như vậy, trong lòng mẫu hậu làm sao có thể không có oán hận... Chẳng qua dù có oán có hận gì nữa thì người đó cũng là phụ hoàng, bà không có cách nào tùy ý chất luận được.

Không dám chất luận phụ hoàng cho nên oán khí trong lòng chung quy vẫn phải phát tiết ra ngoài. Mà những năm này bởi vì Trác Văn Tĩnh là nam tử mà phụ hoàng tự mình hạ chiếu để ta thú về, bà liền vô cùng chán ghét. Cũng sợ ta đi theo con đường của phụ hoàng, cho nên thời gian dài ân cần dạy bảo cho ta cách xa Trác Văn Tĩnh một chút, lại càng đối với Trác Văn Tĩnh lúc nào cũng gây khó dễ...

Chuyện hôm nay ư ờ do sự tình đêm qua rồi. Tìm Trác Văn Tĩnh gây phiền toái cũng không khó, trường bối tìm văn bối thì người khác dám nói cái gì. Huống chi bà là Thái hậu, trong thiên hạ này hiện tại lại là nữ nhân tôn quý nhất. Đây cũng là nguyên nhân mà ta vội vàng đến đây... Chi sợ bà có chút quá phận mà giận lấy sang Trác Văn Tĩnh.

Trước kia ta dĩ nhiên mặc kệ, thậm chí còn hùa theo, giờ phút này ta lại chỉ làm như không hiểu được ý của bà, mỉm cười nhìn bà.

Mẫu hậu liếc nhìn ta, sau đó không đếm xỉa tới vươn tay vuốt ve tách trà bạch ngọc trên bàn âm thanh nhàn nhạt nói: “Hoàng đế tâm hiếu ai gia biết rõ, chuyện này toàn bộ người trong thiên hạ cũng biết, trong hậu cung này có ai dám không nể mặt mũi lão thái bà ta đây.”

Nghe xong lời lạnh nhạt của bà, ta hơi sững sờ, lúc muốn nói gì đó, ánh mắt khẽ chuyển đã bắt gặp trên bàn tay trắng nõn có chút đỏ bầm, như là bị phỏng rồi, nhìn xuống liền thấy vạt áo ẩm ướt của bà cùng trên mặt đất có vết nước đọng. Nghĩ nghĩ lại nhìn đến Trác Văn Tĩnh cùng Thẩm Vân đang quỳ trên mặt đất, ta lơ mơ đoán được nguyên nhân vì sao. Đại khái là Thẩm Vân tiến lên không biết cùng mẫu hậu nói cái gì, lại sẩy tay lật úp chén trà nhỏ làm phỏng tay của bà, mẫu hậu do đó thừa cơ giận chó đánh mèo lên Trác Văn Tĩnh...

Nói thật nhìn thấy mẫu hậu bị thương trong lòng ta tự nhiên vô cùng tức giận, bản thân là thân thể phát da thụ chi phụ mẫu, không có thể tùy ý tổn thương. Thế nhưng mẫu hậu của mình trong cung điện này là tôn quý nhất thiên hạ, vậy mà lại dễ dàng dễ bị phỏng tay như vậy, người hầu hạ trong nội cung này không có mắt nhìn hay sao? Nếu mà truyền đi, người khác còn tưởng rằng ta là đứa con bất hiếu, ngay cả sự tình trong cung còn không quản được thì không biết sẽ bị người khác nhạo báng thành bộ dáng gì nữa.

Ý nghĩ này làm cho ta không tự giác muốn giận chó đánh mèo. Tầm mắt lướt qua mọi người, nhìn thấy Tiết Như Ngọc bộ dạng dịu dàng ngoan ngoãn bên cạnh mẫu hậu, bất giác khòe miệng cười nhạo gian xảo của nàng, thù mới hận cũ lập tức xông lên đầu, đủ loại bất mãn phức tạp hướng về nàng lạnh giọng mà chất vấn: “Ái phi, nàng là người chăm sóc bên cạnh mẫu hậu, cách bà gần nhất, tay của mẫu hậu như thế nào lại bị thương? Để cho một đám người các người trông nom là như thế này sao, con mắt đều bị mù hết rồi hả? Còn có ngự y đâu? Mẫu hậu không mở miệng, chẳng lẽ các người cũng không biết thỉnh ngự y tới khám một cái hay sao? Đều là người chết hết rồi hả?”

Tiết Như Ngọc nghe xong lời chất vấn của ta đột nhiên ngẩn đầu, nguyên lai là không thể tin được mà sững sờ, sau đó quỳ trên mặt đất cuống quýt nói: “Thần thiếp tội đáng chết vạn lần...”

“Đù rồi.” Ta mở miệng đánh gãy lời nàng: “Tội đáng chết vạn lần, tội đáng chết vạn lần mà lại để cho mẫu hậu bị thương, ai cho người chết vạn lần, chết một lần cũng đủ rồi.” Biết rõ là đang giận chó đánh mèo, thế nhưng khi nói để cho nàng chết, thanh âm của ta trở nên thấp phẫn lãnh khốc. Nhìn thấy thân thể Tiết Như Ngọc run rẩy, ta phảng phất có chút khó chịu, đương lúc còn muốn mở miệng trách mắng, mẫu hậu ở bên cạnh chậm rãi mở miệng nói: “Hoàng thượng, người ngày hôm nay bị sao vậy, nếu là Ngọc nhi sai thì ai gia há để cho nàng ở bên người hầu hạ, dĩ nhiên là phải phạt quỳ ở bên dưới.” Dứt lời lạnh lùng cười cười nhìn về phía Trác Văn Tĩnh cùng Thẩm Vân đang quỳ trên mặt đất.

Mẫu hậu nói như vậy, ta hiển nhiên lại không thể tiếp tục nói cái gì khó nghe với Tiết Như Ngọc nữa rồi. Huống chi hiện tại cũng không phải là thời điểm vạch mặt nàng, vì vậy ta hòa hoãn hạ âm thanh nhìn Tiết Như Ngọc chậm rãi nói: “Ái phi đứng lên đi, trầm là bởi vì chứng kiến mẫu hậu bị thương nên trong lòng sốt ruột, trách oan ái phi rồi.”

“Cũng là thần thiếp hầu hạ không được chu toàn, lại để cho Hoàng thượng lo lắng, thần thiếp đa tạ Hoàng thượng khoan dung.” Tiết Như Ngọc rũ mắt xuống nhỏ giọng nói, thanh âm như vô hình mang theo một tia ủy khuất không nói nên lời.

Mẫu hậu nghe xong dĩ nhiên đau lòng, vội vàng lôi kéo tay của nàng nói: “Bé ngoan mau đứng lên đi, quỳ trên mặt đất coi chừng bị lạnh, đến lúc đó người đau lòng vẫn là Hoàng thượng.”

Ta cũng ở một bên nhấp máy miệng cười nói: “Đứng lên đi, đừng làm cho mẫu hậu lại đau lòng.”

Tiết Như Ngọc lúc này mới chậm rãi đứng dậy, nép qua một bên làm trụ cột, khóe miệng cũng không còn treo nụ cười vui vẻ ban nãy, xem như có chỗ thu liễm lại rồi.

Lúc này mẫu hậu liếc nhìn ta, thần sắc bình tĩnh, ta vội hỏi: “Mẫu hậu, có hay không nên truyền thái y đến nhìn qua?”

“Ta là một lão thái bà, truyền thái y làm gì, cũng không phải bệnh gì nặng muốn đi gặp tiên hoàng. Hoàng thượng trong lúc trăm công nghìn việc lại có thể tranh thủ thời giờ đến đây nhìn, chính là làm cho ai gia cảm động rồi.” Mẫu hậu thu hồi ánh mắt không nhanh không chậm nói.

Ta biết rõ bà nói như vậy chính là vì ta muốn đem chuyện lớn này hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không cho nên thái độ bất mãn.

Bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Trác Văn Tĩnh, ta nhìn mẫu hậu cười nói: “Mẫu hậu, lời này của người làm tổn thọ nhi thần rồi.” Lần này chỉ sợ lại muốn ủy khuất Trác Văn Tĩnh.

Quay đầu nhìn về phía người đang quỳ trên mặt đất ta nhân nhạ hỏi: “Văn Tĩnh, đây là xảy ra chuyện gì? Tay mẫu hậu như thế nào lại bị thương?”

“Là thần sai, thần đáng muôn chết, thỉnh Thái hậu, Hoàng thượng thứ tội.” Trác Văn Tĩnh cúi đầu quỳ trên mặt đất bái lễ nói khẽ.

Thảm Vân tay nắm thật chặt ống tay áo, thân thể có chút run rẩy ngẩng đầu liếc nhìn chúng ta, làm theo Trác Văn Tĩnh bái lạy, một câu cũng không dám nói.

Ta một bên nhìn thấy động tác Thảm Vân, trong lòng không biết phải nói thế nào. Đứa nhỏ này dù gì cũng không phải là dân chúng bình thường, làm thế nào lại nhát gan như vậy, cả một câu cũng không nói.

Lúc ta lớn như vậy đã dám đem Tam ca mà phụ hoàng yêu thương nhất đánh đến chảy máu mũi. Mặc dù sau đó bị phụ hoàng mắng, nhưng mà ánh mắt ta cũng quyết không dung thứ một hạt cát nào, nhất là hạt cát ý lại phụ hoàng ức hiếp ta. Về sau sự thật chứng minh là ta làm đúng, phụ hoàng rốt cuộc đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho ta, chỉ phong một cái tước Vương gia cho Tam ca ở nơi biên giới xa xôi.

Giờ phút này chứng kiến Thảm Vân nhu nhược như vậy, trong lòng ta dĩ nhiên không thích lắm.

Nhéch miệng nhìn về phía mẫu hậu nói: “Mẫu hậu, trước hết truyền thái y đến nhìn qua tay đi, đây là đại sự. Những thứ khác, sau này nhi thần sẽ tiếp tục truy cứu.”

Mẫu hậu liếc nhìn ta, trong mắt phượng mang theo cảm xúc không nói nên lời, thần sắc giống như cười mà không phải cười nói: “Hoàng thượng trong lòng đang suy nghĩ cái gì ai gia đều hiểu rõ, người yên tâm, ai gia sẽ không động vào người trong lòng của người.”

“Mẫu hậu.” Ta khô khốc nở nụ cười hạ giọng nói: “Người đây là đang giấu cọt nhi thần rồi.”

Mẫu hậu khẽ cười một tiếng, đưa mắt chậm rãi hướng về phía Trác Văn Tĩnh nói: “Hoàng hậu, hôm nay Hoàng thượng một mực vì người giải vây, Hoàng thượng đau lòng người, người đứng lên đi. Người mới chính là chủ chủ của cái hậu cung này, phụ thân người – Trác Luân là đương kim Thừa tướng, đệ đệ Trác Nhiên của người mặc dù không có vào triều, bất quá ai gia đã có nghe đến, chính là vẫn vô toàn tài. Trác gia các người là trụ cột của quốc gia này, ai gia không nhìn tăng cũng nể mặt Phật, cũng không thể nói thêm cái gì, người đứng lên đi.”

“Thần sợ hãi.” Trác Văn Tĩnh cúi đầu hô. Trong lòng ta âm thầm thở dài, lời này của mẫu hậu rõ ràng là ngầm châm chọc, xem ra đối với ta đã cực kỳ bất mãn rồi.

Giờ phút này, ta cũng không thể vì Trác Văn Tĩnh mở miệng. Bây giờ mà nhiều lời lại không thể nghi ngờ là đưa Trác Văn Tĩnh vào chỗ chết, chính là đổ thêm dầu vào lửa.

“Hoàng hậu, nếu đã như vậy, ai gia hôm nay ở trước mặt Hoàng đế có mấy câu muốn nói rõ với người.” Lúc này mẫu hậu lại mở miệng nhân nhạ nói: “Nhà đế vương không giống với nhà những dân chúng bình thường, từng lời nói hành động đều nằm dưới mí mắt người khác. Người là Hoàng hậu, chính là mẫu nghi thiên hạ. Ai gia cũng biết Hoàng hậu không phải giống như những tiểu thư khuê các khác, hiểu rõ lễ nghi. Chỉ là người vào cung đã lâu như vậy, những khí khái chốn sa trường cũng nên buông xuống, thân là người hoàng gia, không phải nhà mệ đẻ của người, lời này người nên tự hiểu. Hôm nay Thảm Vân còn nhỏ, trong nội cung vô cùng nhiều quy củ nó có thể không hiểu không biết hết được. Chỉ là đứa bé này hôm nay đã đặt ở bên cạnh người rồi, vậy người nên hảo hảo dạy bảo nó. Dù nói thế nào nó cũng là cốt nhục của hoàng đế, là Đại hoàng tử của thiên hạ này, ngày hôm nay ở chỗ ai gia thất lễ, nếu ngày khác xuất cung đã có phủ đệ của riêng mình, đụng phải ngoại nhân vẫn hành xử lỗ mãng như vậy, ở trước mặt họ không nói nhưng sau lưng lại lén lút nói người không dạy dỗ hài tử, đến lúc đó mất chính là mặt mũi hoàng gia. Đương nhiên nếu người cảm thấy không dạy tốt đứa bé này, ai gia giúp người tìm người đến dạy bảo cũng không sao.” Nếu là như vậy, chỉ sợ người trong thiên hạ chế nhạo Trác Văn Tĩnh vô năng, ta ở một bên rũ mắt xuống thẳm nghĩ.

“Thần biết rõ sai rồi, cần tuân ý chỉ mẫu hậu, sau khi thần hồi cung sẽ hảo hảo dạy bảo đứa trẻ này. Chuyện hôm nay, kính xin mẫu hậu thứ tội.” Trác

Văn Tĩnh quỳ trên mặt đất nói, trong thanh âm không có phập phồng, nghe không ra hi nộ.

Mẫu hậu cũng không nói chuyện, chỉ là bưng tách trà bạch ngọc nhẹ nhàng nhấp miệng. Ta thờ dài giả vờ lãnh đạm mà nói: “Biết sai là tốt rồi, đưa Thẩm Vân lui xuống đi. Ngày sau loại chuyện nhỏ nhặt này cũng đừng để Thái hậu nhọc lòng, người chính là Hoàng hậu của trẫm.”

“Vi thần tuân chỉ.” Trác Văn Tĩnh nói, sau đó đứng dậy. Đại khái là quỳ lâu rồi, trong nháy mắt đứng dậy hai chân mềm nhũn xuống, thiếu chút nữa té ngã. May mắn lúc sau hần bất động thanh sắc đứng vững vàng, bằng không chỉ sợ mẫu hậu lại sẽ nói cái gì khó nghe. Chăng qua ta chỉ đứng một bên nhìn bộ dạng chịu ủy khuất của hần, trong lòng thập phần áy náy.

Đội Trác Văn Tĩnh đi rồi, mẫu hậu mệt mỏi nằm trên ghế quý phi. Tiết Như Ngọc giúp bà xoa bóp, mẫu hậu vỗ vỗ bàn tay trắng nõn của nàng nói: “Trong hậu cung này người là người thân thiết nhất, sau này tâm cũng nên đặt trên người Hoàng đế nhiều hơn. Bên người Hoàng thượng không thiếu người, nhưng lại thiếu một tri kỷ.”

“Mẫu hậu, thần thiếp đã rõ.” Tiết Như Ngọc dịu dàng ngoan ngoãn đáp.

Mẫu hậu nhẹ gật đầu cười nói: “Xoa bóp cho ai gia mấy canh giờ người cũng mệt mỏi rồi, đi về nghỉ ngơi đi. Ai gia cùng Hoàng thượng trò chuyện, một hồi sẽ để cho Hoàng thượng đến nội cung của người bồi tội, hôm nay là hần ủy khuất người rồi, ai gia đều nhìn ở trong mắt này.”

Tiết Như Ngọc đưa mắt quan sát ta, thần sắc có chút phức tạp, vẫn không hề nhúc nhích.

Mẫu hậu thấy được cười nói: “Người yên tâm, tuy ai gia già rồi, nhưng tâm vẫn như gương sáng đấy, đôi mắt vẫn còn tốt lắm. Tâm của nhi tử ta đều đặt trên người của người, chung quy mà nói chỉ qua một đêm ở nơi khác cũng không đến mức đem người bỏ xuống được.”

Tiết Như Ngọc vội gật đầu, gương mặt trắng nõn lộ vẻ ứng hồng, dung nhan thẹn thùng thập phần xinh đẹp. Sau đó nàng khom người nói: “Mẫu hậu, thần thiếp không phải ý tứ này. Thần thiếp biết rõ Hoàng thượng yêu thương thần thiếp nên thỉnh thoảng chịu vài điểm ủy khuất cũng là bình thường. Thần thiếp không quấy rầy mẫu hậu cùng Hoàng thượng nữa, thần xin cáo lui.”

Bởi vì ta không thể làm biểu hiện gì quá mức nên lúc này mới chậm rãi nhẹ gật đầu.

Đội nàng đi rồi, mẫu hậu phát tay để tất cả người trong điện lui ra. Sau đó ngồi dậy nhủ đôi mày thanh tú nhìn ta, thần sắc nghiêm nghị nói: “Hoàng thượng, ai gia nghe nói người đêm qua thế mà ở lại chỗ Hoàng hậu, còn đem chuyện đó để cho Kính sự phòng ghi lại.” Liên quan đến chuyện con nói dối, mẫu hậu dĩ nhiên là phải quan tâm. Bất quá chuyện gì cũng bị người khác giám sát nên trong lòng ta có chút không vui.

Tuy là nghĩ như vậy nhưng ta vẫn gật đầu, đem lý do thoái thác đã sớm chuẩn bị tốt lấy ra cười nói: “Mẫu hậu, lần này từ Tây Sơn trở về nhi thần đã nghĩ thông suốt một chuyện. Trác Văn Tĩnh dù sao cũng là Hoàng hậu của trẫm, hần vào cũng đã năm năm mà nhi thần lại chỉ ở trong nội cung của hần vào có mỗi đêm đại hôn. Không nói đến Trác gia là người trung liệt, những năm này Trác gia một câu nói bậy cũng đều chưa nói qua, Sau này hậu thế nhắc về nhi thần, họ nếu biết được việc này chỉ sợ sẽ cảm thấy bất bình với cách nhi thần đối xử với hần như vậy. Còn nữa, đêm hôm qua chúng ta cũng không làm chuyện gì khác, cho dù có tiếp xúc nhưng muốn làm nam tử thụ thai vốn là chuyện không dễ. Mẫu hậu người yên tâm, nhi thần biết chừng mực.”

Mẫu hậu nghe xong, sắc mặt lúc này mới trở lại bình thường, nghiêng người tựa trên ghế quý phi, lư hương bên cạnh khói bay lượn lờ, có chút mơ hồ làm nổi bật lên dung nhan tinh xảo của bà.

Ta hạ mắt xuống không nói chuyện, có tin hay không là tùy bà, chỗ Trác Văn Tĩnh ta không thể không đi.

“Hoàng thượng, lời này của người ngược lại cũng không tệ.” Trầm mặc hồi lâu, mẫu hậu nhẹ giọng mờ miệng nói: “Ai gia cũng có một câu muốn nói cho người nghe, đây mới là lời tri kỷ, thiên hạ này cũng chỉ có mẫu hậu mới có thể nói cho người.”

“Mẫu hậu người cứ nói, nhi thần xin lắng nghe.”

“Hoàng thượng, ngày trước khi người còn nhỏ lại một lòng một dạ đặt ở trên người Tiết Như Ngọc, lời này ai gia đặt ở trong lòng không nói. Hiện tại người lớn rồi, biết có chừng có mực là được, ngày hôm nay ai gia sẽ nói cho người rõ.” Mẫu hậu nhìn ta thần nhiên nói: “Người trên thế gian này không ai mà không ham mộ để vương ba nghìn hậu cung, thế nhưng cũng chỉ có người từ trong ba nghìn hậu cung mới hiểu được đau xót ở bên trong. Người từ nhỏ đã một mực ở bên cạnh mẫu hậu, cũng biết mẫu hậu ngày thường thích chiếm lấy vị trí trên cao, ưa thích tranh giành hiếu thắng, cùng người khác so đấu. Mẫu hậu cũng bởi vì chuyện của tiên hoàng mà rơi không ít nước mắt, cũng đã từng oán từng hận. May mà người cũng không chịu thua kém, làm tiên hoàng yêu thương, cho người đăng cơ ngôi vị. Chăng qua là sau khi người lên ngôi chỉ độc sủng Ngọc nhi, đây cũng không phải chuyện gì tốt, hậu cung mưa móc ban đồng đều, đây mới chính là đạo làm đế vương. Người không thể giống phụ hoàng của người, chỉ mê luyện một người... Đây là điều thứ nhất. Vấn đề thứ hai chính là, vô luận là bây giờ người dựa vào Trác gia hay Tiết gia, người đều phải cho bọn họ biết rõ, quyền lợi này là do người ban cho, người mới là chủ tử của bọn họ. Thiên hạ này là của người, chỉ có người mới có quyền muốn kêu họ đến thì đến đi thì đi. Người không thể để cho bọn họ sai khiến người, mà chính là người mới là người sai khiến bọn họ... Hải tử, mẫu hậu nói nhiều như vậy, người đã minh bạch ý tứ mẫu hậu chưa?”

Nhìn thần sắc mẫu hậu, ta nhẹ gật đầu nói khẽ: “Mẫu hậu, người yên tâm, nhi thần biết rõ nên làm như thế nào rồi.”

Lời này trước kia mẫu hậu chưa từng nói với ta, ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới tâm tư của bà lại rộng như vậy.

Bây giờ nghĩ lại khi đó bà đại khái thấy ta còn nhỏ, những lời này chờ ta tự mình sau này minh bạch, bà sẽ ở bên cạnh ta chỉ bảo. Chỉ là không nghĩ tới, cho đến tận khi bà trăm tuổi già, ta cũng không có minh bạch, mà bà cũng chưa kịp nói... Nghĩ đến những chuyện này, trong lòng ta thất lại, bỗng nhiên cảm thấy đau nhói.

Đương nhiên, mẫu hậu muốn nói lại thôi cũng có thể bởi vì phụ hoàng tâm chi đặt ở trên người một nam tử. Cho nên bà không có được sủng ái, đều gửi gắm trên người Tiết Như Ngọc, đây chính là cái tâm của nữ nhân.

Tuy là như vậy, ta thực sự hiểu rõ trên đời này không có mẫu thân nào mà không suy nghĩ cho con, chẳng qua là nhi tử có linh ngộ được hay không mà thôi. Lúc nghe xong những lời này của bà, trong lòng ta cảm thấy rất khó chịu, bà cũng không muốn thấy ta là một hôn quân, là một bạo quân, là bại quốc chi quân.

Mẫu hậu nghe xong lời của ta, nhẹ gật đầu nhắm mắt lại phát phát tay nói: “Tốt rồi, nói nhiều lời như vậy, hôm nay ai gia cũng đã mệt mỏi, ngaoi mau lui xuống đi.”

Ta thu hồi tâm tư đứng lên hành lễ, sau đó đi ra cung Phụng Nghi. Đi ra ngoài phân phó cung nữ Như Lan hầu hạ bên cạnh mẫu hậu, kêu nàng cho truyền ngự y đến, cần cái gì thì để cho ngự y chuẩn bị.

Như Lan nghe xong lời phân phó của ta, kính cẩn cười nói: “Hoàng thượng xin đừng lo lắng, ngự y đang chờ ở Thiên điện rồi, nô tì mời ngự y đến khám và chữa trị xong sẽ đến báo tin cho Hoàng thượng.”

Nghe nàng nói vậy ta mới yên tâm lại.

Trong tiếng quỳ lạy cung kính của mọi người ta rời khỏi cung Phụng Nghi, ngồi trên hoàng liễn bỗng nhiên cảm thấy hơi mệt cùng chút mờ mịt không biết phải làm gì.

Nguyên Bảo bên cạnh nhìn ta thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng, hồi trở về Bàn Long điện hay là bãi giá đến Tứ Phụng điện?”

Nghe lời này của hắn, ta trừng mắt liếc hắn một cái. Bãi giá Tứ Phụng điện, lời như vậy mà cũng thốt ra được, một chút nhớ đến cũng không có. Chẳng lẽ hắn vẫn còn cảm thấy, ta là loại người chuyên làm những chuyện “mặt nóng dân nóng lạnh” hay sao?

Tuy rằng mẫu hậu nói muốn để ta qua nhìn Tiết Như Ngọc, thế nhưng như vậy thì tính làm sao, ta không thích thì ai có thể ép buộc được ta? Huống chi hiện tại, ta đã đánh vào chiêu bài hòa thuận, có đầy đủ lý do để không đến chỗ của Tiết Như Ngọc.

“Bãi giá Giao Thái điện.” Chẳng muốn nhiều lời với hắn, ta ở bên trong hoàng liễn miễn cưỡng mở miệng nói.

Nguyên Bảo tạm ngừng lại, sau đó vội vàng phân phó bãi giá.

Đến Giao Thái điện, Nguyên Bảo vịn ta bước xuống. Vừa đi vào, ta nhìn thấy Trác Văn Tĩnh kéo Thẩm Vân tới đại sảnh đã được đi thông báo từ trước.

Sau khi vội vàng quỳ xuống hành lễ với ta, Thẩm Vân bên cạnh Trác Văn Tĩnh trên mặt còn mang theo vệt nước mắt đỏ bừng cả khuôn mặt, bộ dạng đầy ủy khuất, âm thanh nức nở không ngừng.

Ta liếc nhìn Nguyên Bảo, lệnh cho hắn phân phó tất cả mọi người lui ra, sau đó hắn cũng lui xuống.

Đội bọn họ rời đi hết, ta đi tới đỡ Trác Văn Tĩnh đứng lên. Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt trong suốt như gương, lại tựa như ba nghìn hoa đào nháy mắt nở rộ, ánh mắt của hắn sáng rực.

Hắn nhìn vẫn ôn thuận nho nhã như cũ, trong lòng của ta thật sự không dễ chịu. Sau một hồi ta thờ dài nói: “Trẫm biết rõ, những năm này ủy khuất ngươi rồi.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, con ngươi hơi động một chút, bên trong hàm chứa sự kinh ngạc khó hiểu còn có một tia phức tạp không nói nên lời. Chỉ liếc một cái như vậy, lại để cho ta cảm thấy được cái nhìn này đủ để lấp đầy khoảng trống trong thời gian năm năm đó.

Hắn vẫn luôn chịu nhiều ủy khuất, chỉ là không có mở miệng nói ra cũng không có biện pháp nói. Lời ta nói hôm nay, làm cho hắn tựa hồ choáng váng.

Thật sự là một đứa ngốc mà, ta vươn tay vén sợi tóc rơi xuống bên cạnh tai hắn thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mượn Cớ Giết Người

Edit: Ngũ Ngũ

Trác Văn Tĩnh kinh ngạc nhìn ta, ta đem tóc của hắn quấn trên tay một vòng rồi buông ra. Hắn lúc này mới kịp phản ứng, chậm rãi rũ tầm mắt xuống, trong thanh âm mang theo thập phần cung kính nói: “Hoàng thượng, lời này làm khó vì thân rồi. Thân là Hoàng hậu một nước, lại không thể giúp Hoàng

thượng cùng mẫu hậu phân ưu, vì thần thực sự là không làm tròn bổn phận, nào có ủy khuất như lời nói đó.”

Hắn nói rất bình tĩnh, thế nhưng nếu lắng nghe kỹ vẫn nghe ra được bên trong ẩn giấu một tia ủy khuất. Trong lòng ta bỗng nhiên khẽ động, tiến lên một bước, vươn tay khiêu lấy chiếc cằm thon nhỏ của hắn.

Nhìn vào mắt hắn, chỉ thấy trong đó là một mảnh xanh biếc, trong suốt sáng ngời, lại hiện lên nét cô đơn tịch mịch không nói nên lời.

Hắn tại nơi hoàng cung này cũng không sống sung sướng gì. Cũng phải thôi, hắn vốn là chim ưng tự do bay liệng, lại uất ức bị trói buộc hai cánh tại nơi này. Giờ đây sự kiêu ngạo của bản thân đều thời khắc bị người ta cướp đoạt, làm sao có thể sống vui vẻ được.

Nghĩ tới những điều này, trong lòng ta có chút đau xót, tim đập nhanh một tiếng rồi chợt cảm thấy mềm mại vài phần.

Nhưng mà cho dù là như vậy thì sao, Trác Văn Tĩnh hắn là Hoàng hậu của ta, cả đời cũng chỉ có thể ở bên cạnh ta, cũng chỉ có thể nghĩ tới một mình ta...

Vì vậy ta nhẹ giọng thở dài, buông tay xuống nhìn hắn nhàn nhạt nói rõ: “Trẫm biết những năm này ngươi chịu không ít ủy khuất, trẫm đối với ngươi cũng làm sai nhiều chuyện. Tuy là như vậy, nhưng ngươi cũng chỉ có thể ở lại đây, ở bên cạnh trẫm, vô luận thế nào cũng không thể rời đi.”

Trác Văn Tĩnh khiếp sợ nhìn ta, tựa hồ không biết vì sao ta lại nói như vậy.

Ta rũ tầm mắt xuống, nhìn Thẩm Vân đứng bên cạnh đang níu lấy vạt áo của hắn.

Thẩm Vân lúc này tuy không còn nước mắt, nhưng hai mắt vẫn đỏ hoe, bàn tay bé nhỏ gắt gao nắm lấy vạt áo của Trác Văn Tĩnh, nước mắt lăn chã nhìn ta.

Đôi mắt nó đen trắng rõ ràng, nguyên nhân đại khái là có hơi sợ ta, mang theo một tia sợ hãi, còn có nỗi tủi thân không nói nên lời của trẻ con.

Lúc này ta giật mình cảm thấy tương mạo Thẩm Vân rất tuấn tú, phảng phất có vài phần bóng dáng của Chiêu Nghi. Nhớ tới Tuyết Chiêu Nghi, ta phát hiện mình không còn nhớ rõ diện mạo của nàng nữa rồi, chỉ nhớ rõ nàng là một người vô cùng dịu dàng.

Nhớ đến cái chết của nàng, nhìn tới Thẩm Vân trước mặt, vốn định răn dạy hai câu, cuối cùng ta chỉ thở dài nói: “Vào trong rồi nói sau, mấy người đứng ở bên ngoài thì thành bộ dạng gì nữa.”

Dứt lời ta liền hướng đại sảnh đi tới, Trác Văn Tĩnh cùng với Thẩm Vân đi theo phía sau ta.

Sau khi đi vào cho phép bọn họ ngồi xuống, ta nhìn về phía Trác Văn Tĩnh nói: “Trẫm sai Nguyên Bảo chọn mấy nội giám tính tình trầm ổn đưa qua cho ngươi dùng.”

Trác Văn Tĩnh sững sờ, thần sắc do dự mở miệng nói: “Đa tạ Hoàng thượng, bất quá, người bên cạnh thần đều dùng rất tốt...”

“Trẫm tặng người tới là cho ngươi dùng đấy, sau khi xem xong nếu ngươi không muốn thì đuổi đi là được.” Ta nhẹ nhàng cười nói: “Dù sao Thẩm Vân cũng lớn rồi, bên cạnh ngươi cũng nên có vài người hầu hạ. Dầu sao thiên hạ này cuối cùng cũng thuộc về Đại hoàng tử, chung quy cũng không thể luôn luôn dùng người bên cạnh ngươi.”

“Hoàng thượng nói rất đúng.” Tay của Trác Văn Tĩnh không tự giác xoa xoa thắt lưng của mình. Sau đó nhìn Thẩm Vân bên cạnh rồi thấp giọng nói: “Thẩm Vân, còn không mau tạ ơn phụ hoàng ngươi.”

Thẩm Vân nhìn hắn lại nhìn ta, thân thể co lại một chút, ta nhướng nhướng mày. Qua một hồi, Thẩm Vân mới từ từ đi đến trước mặt của ta tạ ơn.

Ta bắt động thanh sắc nhẹ gật đầu, lệnh cho nó đứng dậy.

Sau khi Thẩm Vân ngồi xuống, ta gọi Nguyên Bảo, hắn nhanh nhẹn xuất hiện trước mặt ta, tốc độ cùng thời gian chuẩn xác làm cho ta hết sức hài lòng.

Nguyên Bảo hành lễ xong cúi đầu cung kính đứng ở đó, ta cười hỏi “Không phải nói ngươi tìm vài người đến hầu hạ Hoàng hậu hay sao? Ngươi đã chọn được người tốt chưa?”

Nguyên Bảo nhìn ta nói: “Hoàng thượng, việc tuyển người tới hầu hạ Hoàng hậu cùng Đại hoàng tử không giống bình thường, cho nên phải điều tra gia thế rõ ràng, có thể trì hoãn thêm hai ngày nữa.”

Ta nghe xong gật đầu nói: “Vậy ngươi hãy cố gắng làm tốt chuyện này, nhớ kỹ lần này trẫm muốn chính là những người nội tâm ôn trọng.”

Nguyên Bảo đáp lời, hành lễ lui ra.

Chờ hắn đi rồi ta nhìn về phía Trác Văn Tĩnh hỏi: “Trẫm tìm người điếm đạ nho nhả như vậy ngươi có hài lòng hay không?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, thần sắc phức tạp nói: “Vi thần tạ Hoàng thượng ưu ái.” Ta nở nụ cười.

Sau đó chúng ta hàn huyên vài chuyện khác. Ta phát hiện Trác Văn Tĩnh học thức rất rộng, không nói đến binh pháp mưu lược mà còn cầm kỳ thi họa cái gì cũng đều biết hết. Đúng là Trác Luân giáo dục con cái quả thật rất hữu hiệu.

Trác gia có hai người con trai, mỗi người đều văn võ toàn tài.

Ta phát hiện một Trác Văn Tĩnh như vậy lại làm cho người ta rất say mê, có thể nói là ta rất muốn đem tất cả con người hấn phơi bày ra, nhìn xem hấn rốt cuộc là người như thế nào.

Về sau ta lại càng thường xuyên đến Giao Thái điện, dần dần Trác Văn Tĩnh đối với ta cũng không còn câu nệ như lúc đầu. Ngẫu nhiên hấn sẽ tự mình dâng rượu pha trà cho ta, cuộc sống trôi qua như vậy vô cùng thanh thản dễ chịu. . .

Từ đó trong triều đình đều loan truyền, ta đối với Trác Văn Tĩnh sủng ái rất sâu.

Ngay từ đầu mẫu hậu đối với chuyện này của ta có thể ngầm hiểu vài phần, dù sao cũng chính bà nói hậu cung không thể độc sủng một mình Tiết Như Ngọc. Nhưng thời gian dài, mẫu hậu liên cảm thấy không vui, ở trong mắt bà, ta diễn trò cũng đã quá lâu rồi.

Lúc đến thỉnh an mẫu hậu, bà vô cùng mất hứng, thậm chí giận dữ đến mức lật đồ tách trà Cửu Long vừa được dâng lên.

Tuy rằng ta không muốn chọc bà tức giận, nhưng mà kêu ta đối xử lạnh nhạt với Trác Văn Tĩnh, ta cũng không làm được, chỉ đành như vậy mà giằng co bất hòa với bà.

Mẫu hậu dĩ nhiên là muốn làm khó Trác Văn Tĩnh, ta ở đây lại hỗ trợ ngăn cản, càng nhiều lần càng phát hiện mẫu hậu đối với Trác Văn Tĩnh có phần cay nghiệt, tâm tình đương nhiên càng thêm hướng về Trác Văn Tĩnh. Thời gian dần dần mẫu hậu cũng nhìn ra được tâm tư của ta rồi, đối với chuyện này cũng không để ý nhiều đến nữa.

Sau đó xảy ra một sự kiện làm cho mẫu hậu thật sự tức giận. . .

Nói đến ngọn nguồn của vấn đề này, vẫn là chuyện tuyển thêm nội giám vào Giao Thái điện của Trác Văn Tĩnh.

Việc này ta vốn dĩ không định giấu diếm mọi người, Nguyên Bảo liền gióng trống khua chiêng ở bên dưới xử lý.

Chọn được mấy người để ta nhìn qua, liền không nói gì thêm đem người đưa đến Giao Thái điện.

Vài ngày sau, ta nghe Nguyên Bảo nói Thẩm Vân bị nhiễm phong hàn, Trác Văn Tĩnh luôn ở cạnh chăm sóc. Nghĩ nghĩ, ta liền tiến đến Giao Thái điện. Dù sao Thẩm Vân vẫn là cốt nhục của ta.

Ngày hôm đó đi tới, so với trước kia Giao Thái điện càng yên tĩnh hơn vài phần, nội giám canh giữ cửa trên mặt biểu hiện phức tạp. Trong nội tâm của ta hơi động một chút, phát tay ngăn trở nội thị đang chuẩn bị thông báo, sau đó đi vào.

Vừa vào, ta liền nghe thấy bên trong đại sảnh truyền đến tiếng của Trác Văn Tĩnh, hấn nói: “Các người nhìn xem bây giờ Đại hoàng tử ra sao này? Người xem nó bây giờ đã thành bộ dạng gì rồi, các người đều chăm sóc người như vậy hả? Lúc Đại hoàng tử đương bệnh nặng, mấy người các người vậy mà ra ngoài tán gẫu, để nó rớt xuống giường té bị thương cũng không hay biết.”

Trác Văn Tĩnh luôn luôn ôn hòa nho nhã, giờ phút này nói chuyện lại ẩn thêm vài phần tức giận, ta thậm chí tưởng tượng không ra vẻ mặt bây giờ của hấn. . .

“Hoàng hậu nương nương thứ tội.” Lúc này lại truyền đến bên tai là tiếng nói lạnh lạnh khó chịu, âm thanh có chút lạ lẫm. Tuy rằng hấn gọi Trác Văn Tĩnh là Hoàng hậu, thế nhưng khẩu khí thấp phẫn hung hăng căn quấy, tựa hồ một chút cũng không để Trác Văn Tĩnh vào mắt.

Ta liếc nhìn Nguyên Bảo bên cạnh, thấy hấn gục đầu xuống.

Ta đứng ở đó không di chuyển.

Chỉ nghe Trác Văn Tĩnh nói tiếp: “Mà thôi, niệm tình các người vi phạm lần đầu, tự mình tại chỗ vả mặt ba mươi cái. Ngày sau nếu còn xuất hiện loại tình huống này, đừng trách bản cung không khách khí.” Ta bỗng nhiên cảm thấy Trác Văn Tĩnh kỳ thực rất có uy nghiêm, chỉ là loại uy nghiêm này xuất hiện khi chọc giận hấn mà thôi.

“Hoàng hậu nương nương, chỉ e là hiện tại người không thể đụng vào chúng ta đâu.” Lúc này ta bỗng nhiên nghe được tiếng nội giám kia cười lạnh mở miệng nói: “Chúng ta chính là người được Thái hậu nương nương phái tới hầu hạ Hoàng hậu nương nương đấy. Cho dù có làm gì sai, cũng phải là Thái hậu nương nương đến trừng phạt, còn không tới phiền Hoàng hậu nương nương nhúng tay vào.”

“Người làm càn.” Trác Văn Tĩnh đập tay xuống bàn, âm thanh lạnh lùng nói: “Mẫu hậu xưa nay khoan dung độ lượng đối xử mọi người. Người chính là một nô tài xảo quyệt, gây tổn hại đến Đại hoàng tử mà không biết hối tội. Nếu biết được đây là lỗi lầm của người, quan trọng nhất chính là mẫu hậu sẽ không tha thứ cho người, còn ở nơi này nói khoác không biết ngưng. Có ai không, mau đem hấn kéo ra ngoài.”

“Xem ai dám động đến chúng ta.” Người nọ khẩu khí vô cùng kiêu ngạo: “Đắc tội với Thái hậu cùng Như phi nương nương so với đắc tội Hoàng hậu nương nương, các người tự mình xử lý a.”

Trong phòng yên tĩnh một hồi, ta đưa mắt nhìn Nguyên Bảo lần nữa, đầu Nguyên Bảo lại cúi thấp xuống hơn một chút. Nguyên Bảo chọn người rất không tồi, ta nghĩ vậy.

Trác Văn Tĩnh bỗng nhiên hít thở rất sâu, ta lắc đầu thản nhiên nói: “Thông báo.”

“Dạ.” Nguyên Bảo hô: “Hoàng thượng giá lâm Giao Thái điện.”

Cất bước đi đến, sau khi vào liền nhìn thấy Trác Văn Tĩnh đứng ở nơi đó sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng khắp người phát ra con thịnh nộ, làm cho người ta muốn bỏ qua lại không bỏ qua được.

Ta nhìn hần một cái, đi đến thượng vị ngồi xuống. Lúc Trác Văn Tĩnh chuẩn bị hành lễ, ta nói câu miễn đi, sau đó lệnh cho hần ngồi xuống bên cạnh ta.

Sau khi xong xuôi, ta nhìn về phía ba nội giám đang đứng ở chính giữa đại sảnh, nhấp một ngụm trà, ta thản nhiên hỏi “Các ngươi tên gọi là gì? Thuộc phòng nào?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài tên Nguyên Thanh, thuộc Nội Ty phòng.”

“Nô tài là Nguyên Phong, thuộc Ty Khốc phòng.”

“Nô tài Nguyên Hưng, thuộc Ty Nghi phòng.”

Ba người quỳ trên mặt đất nói.

Ta nhẹ gật đầu thản nhiên nói: “Nguyên Thanh, Nguyên Hưng, Nguyên Phong, tên rất hay. Chỉ là đáng tiếc, lỗi ra ngoài chém”

“Hoàng thượng?” Nguyên Hưng không dám tin ngẩng đầu nhìn ta. Hần là người của Ty Nghi phòng, chính là người bên cạnh mẫu hậu, trách không được vừa rồi lại dám kiêu ngạo như vậy.

Ta đưa mắt nhìn mọi người xung quanh nói: “Hoàng hậu ra lệnh các ngươi không được, chẳng lẽ trăm cũng không ra lệnh được cho các ngươi, hay là muốn trăm tự mình động thủ?”

Lúc này mọi người xung quanh mới hoảng sợ, liền tiến lên lời ba người kia ra ngoài.

“Hoàng thượng, các nô tài không biết đã phạm phải tội gì khiến Hoàng thượng lại muốn xử tử nô tài.” Nguyên Thanh giãy giụa khỏi đám người quỳ trên mặt đất nức nở nói: “Hoàng thượng dù chết nô tài cũng muốn một cái chết minh bạch.”

“Cái chết minh bạch? Ngươi không phải vừa rồi mới nói không có người dám động đến ngươi sao? Ngươi cho rằng đem Đại hoàng tử ra đùa giỡn cũng không ai dám làm gì các ngươi có phải không? Ngươi nói rất hay a, Hoàng hậu cũng không động được đến ngươi, bây giờ có phải ngươi muốn nói trăm cũng không động đến ngươi được... Lỗi xuống chém, những người khác trong phòng phạt ba mươi trượng, còn những kẻ hầu hạ bên ngoài và miệng năm mươi cái.” Ta lạnh lùng nói.

Nguyên Hưng ngẩng đầu nhìn ta, thần sắc không dám tin, vừa há miệng muốn nhắc đến Thái hậu thì đã bị Nguyên Bảo tiến lên nhét khăn vào miệng hần. Sau đó ba người bị lôi ra ngoài, ta ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng.

“Thẩm Vân làm sao vậy?” Xử lý đám Nguyên thanh xong, Ta nhìn Trác Văn Tĩnh hỏi.

Hần nhìn ta nói khẽ: “Ngự y đã đến nhìn qua, chỉ là cánh tay bị gãy. Thông thường khi tổn thương gân cốt phải gần một trăm ngày mới khỏi, thần sợ nếu không hảo hảo dưỡng thương sẽ để lại di chứng.”

Ta nhẹ gật đầu. Trác Văn Tĩnh quan sát ta, thần sắc muốn nói lại thôi.

Ta nhìn về phía Nguyên Bảo phân phó nói: “Các ngươi đều lui ra đi, không có sự cho phép của trăm mặc kệ là ai cũng không được phép vào.” Nguyên Bảo cúi đầu rồi khỏi.

Sau khi mọi người rời đi, ta nhìn Trác Văn Tĩnh thản nhiên hỏi: “Ngươi có chuyện muốn nói với trăm?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Thành Tâm Giả Ý

Edit: Ngũ Ngũ

Trác Văn Tĩnh thần sắc phức tạp nhìn ta, sau một hồi nhắc vạt áo lên quỳ trên mặt đất nói: “Hoàng thượng, từ nhỏ Đại hoàng tử đã vô cùng sùng kính Hoàng thượng. Niệm tình nó lần này bị thương, thần khẩn cầu Hoàng thượng dạy bảo Đại hoàng tử nhiều hơn...”

Nghe hấn nói xong, ta trầm mặc xuống, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Người khi nào nhìn ra trầm cố ý làm vậy? Ăn ngay nói thật, trầm sẽ không trách tội người.”

Trác Văn Tĩnh cúi đầu rũ mắt xuống nói: “Thần vốn không ngờ là Hoàng thượng cố ý làm như vậy. Chỉ là Hoàng thượng đột nhiên xuất hiện ở đây, bên ngoài không có người thông báo, trong lòng chợt suy đoán như vậy. Huống chi... Huống chi Nguyên Bảo chính là tổng quản thân cận nhất bên cạnh Hoàng thượng. Trong mắt thần, ý của hấn chính là ý của Hoàng thượng.”

Nghe xong lời này, ta hơi sững sờ, sau đó mỉm cười, không thể không nói hấn nhìn thấu rất rõ ràng. Tuy là lập trường không giống, nhưng hấn nghĩ được như vậy bất quá cũng coi như là đoán trúng.

Ta thở dài, tiến lên đỡ hấn đứng dậy... Sau đó nhìn vào đôi mắt thanh tịnh của hấn nói: “Người nói rất đúng, lần này ta lựa chọn mấy người kia biểu hiện bên ngoài là Nguyên Bảo trầm cay nghìn đắng không thể đắc tội với mẫu hậu cùng Tiết Như Ngọc mà bất đắc dĩ phải lựa chọn như thế, tuy nhiên là trầm âm thầm ra lệnh như vậy. Trác Văn Tĩnh, người cảm thấy trầm... Trầm vì cái gì lại làm như vậy? Nếu như người đáp đúng, trầm sẽ đáp ứng thỉnh cầu vừa rồi của người. Đương nhiên nếu đáp sai, trầm cũng sẽ không trách tội người.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, do dự mở miệng nói khẽ: “Thần... Thần cho rằng Hoàng thượng là chí tôn cửu đỉnh nên không thích có người khác đứng bên cạnh quan sát mình.”

Ta nghe xong nở nụ cười. Sau đó dang tay ôm hấn vào trong ngực, cảm gối lên bả vai hấn thấp giọng cười rộ lên. Thân thể Trác Văn Tĩnh cứng ngắc, nhưng mà ta cũng không buông tay...

Trác Văn Tĩnh nói không sai, ta không thích bên người có người âm thầm soi mói.

Ta là hoàng đế, là chủ nhân của thiên hạ này. Kiếp trước không phát hiện ra, thế nhưng ta đã trọng sinh một lần, ta không cho phép mỗi lời nói hành động của chính mình đều dưới sự giám sát của người khác, cho dù người nọ là mẫu hậu thì cũng không được.

Thế nhưng mà mẫu hậu bà luôn hi vọng biết được hết thảy của ta, không muốn ta thoát ly khỏi sự khống chế của bà. Cho nên bà sẽ sai người giám sát ta, đối với từng lời nói hành động của ta đều muốn nắm trong lòng bàn tay... Mẫu hậu bà leo lên vị trí Thái hậu không dễ dàng gì, bà cũng không thích những chuyện vượt khỏi sự khống chế của mình. Như thế liền sẽ bị người khác lợi dụng sơ hở, đặc biệt là dưới danh nghĩa muốn tốt cho ta, mà Tiết gia lại dễ dàng mượn danh nghĩa của mẫu hậu xếp gian tế bên cạnh ta.

Thế nhưng cho dù ta biết rõ chuyện là như vậy, cho dù ta bạo ngược thế nào, giết người không chớp mắt ra sao thì chữ hiếu phải lấy làm đầu, ta không có khả năng chống đối với mẫu hậu.

Cho nên ta liền qua đêm tại nơi Trác Văn Tĩnh, thường xuyên cùng hấn một chỗ. Lúc đầu mẫu hậu còn kiên nhẫn, nhưng thời gian dần trôi qua sẽ tự nhiên cảm thấy bất mãn. Tiết Như Ngọc mặc dù bề ngoài không nói gì, nhưng khẳng định trong lòng ngờ vực không thôi.

Về sau ta lại để Nguyên Bảo lựa chọn nội giám cho Trác Văn Tĩnh, bên trong đám nội giám dĩ nhiên có người mẫu hậu phái tới, cũng có người của Trác gia đưa vào, đương nhiên cũng có người của ta... Ta tận lực để cho người của ta dung túng những kẻ kia, làm cho bọn họ phạm sai lầm, chọc giận Trác Văn Tĩnh.

Cho nên lúc Thẩm Vân sinh bệnh, bọn họ đều bị mời đi uống rượu hết cả rồi, không có người ở lại chăm sóc Thẩm Vân. Lúc này chỉ cần có người động tay động chân một chút, Thẩm Vân liền từ trên giường rơi xuống đất, dẫn đến gãy xương.

Sau khi Trác Văn Tĩnh biết được, hấn đương nhiên rất tức giận. Ta canh chính xác thời điểm hấn tức giận. Ta biết những người này sẽ không nghe lời hấn, cho nên ta sẽ giả bộ như rất tức giận ra lệnh đem ba người này đưa đi xử tử.

Tuy rằng không thể loại bỏ hết những kẻ mẫu hậu âm thầm sắp đặt bên cạnh ta, nhưng mà đây cũng là một hồi cảnh báo cho hành động này của bà.

Chẳng qua là những chuyện oan ức ta không có khả năng gánh vác. Ta không thể để cho tâm mắt bọn người Tiết Thanh tập trung vào ta, nếu không chuyện ta dự tính sẽ không thực hiện được. Vì vậy một lát nữa ta sẽ đi gặp mẫu hậu, tiếp đó biểu hiện của ta có thể sẽ lại càng làm cho bọn họ hiểu lầm Trác Văn Tĩnh hơn nữa...

Nhưng lần này ngược lại ta không lo Trác Văn Tĩnh chịu ủy khuất một mình một người, mẫu hậu có lẽ sẽ vì chuyện này mà trong một thời gian ngắn sắc mặt đối với chúng ta sẽ không tốt đi.

Nói thật nghĩ đến những chuyện này làm ta cảm thấy muốn cười.

Trước đây không nghĩ rằng sẽ đem tất cả khống chế trong tay mình thì cũng thôi đi, bây giờ nhìn lại chính mình là một đế vương mà bên cạnh cũng không có mấy người tin tưởng được, làm chuyện gì cũng phải nhìn trước ngó sau, thật là làm cho người ta cảm thấy cái danh hoàng đế này quả là một sự châm chọc...

Trong toàn bộ hậu cung này cũng chỉ có người trong ngực sẽ không có lòng dạ khác đối với ta.

Châm dứt tiếng cười cực kỳ khó nghe kia, ta đẩy Trác Văn Tĩnh ra nhìn hấn, đầu mày khẽ nhíu lại, trong đôi mắt mang theo một tia lo lắng.

Ta nhếch miệng nói: “Trước tiên nhớ chăm sóc tốt cho Thẩm Vân, trầm đi thỉnh tội với mẫu hậu.”

“Ta, không... vì thần cũng đi.” Trác Văn Tĩnh nói.

Ta gật đầu nói: “Như thế cũng được.” Vậy đại khái cũng xem như có nạn cùng chịu đi, làm người ta rất cảm động.

Chỉnh đốn lại một chút, chúng ta liền mỗi người một kiệu hướng đến cung Phượng Nghi.

Sau đó không ngoài sự liệu của ta, chúng ta bị Nhược Lan ngăn lại ngoài cửa, nói là thân thể mẫu hậu không được khỏe nên không muốn gặp bất cứ ai, cô ta nhấn mạnh rõ ràng là mặc kệ “người phương nào”, kể cả ta.

Ta cùng Trác Văn Tĩnh dựa theo cấp bậc lễ nghĩa chờ ở cửa cung Phượng Nghi. Qua một nén nhang, Nhược Lan lại đi ra truyền lời nói rằng mẫu hậu đang nghỉ ngơi, e là mấy canh giờ cũng chưa tỉnh nên mời chúng ta trở về.

Ta nói vài câu hỏi han ân cần để cho Nhược Lan nhấn lại với mẫu hậu, sau đó rời đi. Trác Văn Tĩnh vốn định đứng ở đó đợi, ta nhìn hần nói: “Thân thể mẫu hậu đã không được khỏe, để ngày khác đến thỉnh an sau, đừng quấy rầy bà nghỉ ngơi.”

Trác Văn Tĩnh chần chừ gật đầu đồng ý.

Ta cùng hần rời khỏi, thấy Trác Văn Tĩnh hỏi về Giao Thái điện, ta liền nói: “Nguyên Bảo, bãi giá Tứ Phượng điện.”

Lúc đến Tứ Phượng điện, nhìn Tiết Như Ngọc dường như không được khỏe, sắc mặt có chút tái nhợt, trong lúc cúi đầu hành lễ lộ ra dáng vẻ cực kỳ yếu ớt, bộ dáng như vậy càng làm nổi bật dung nhan mỹ mạo của nàng.

Có lẽ là từ trước đến giờ nàng rất ít khi biểu lộ loại thần sắc này, cho nên trong khoảng khắc ngắn ngủi ta không khỏi ngẩn ngơ. Không thể phủ nhận, Tiết Như Ngọc lớn lên thật sự xinh đẹp, cộng thêm dáng vẻ yếu ớt bình thường không dễ dàng nhìn được, quả thật làm cho người ta cảm thấy mềm lòng thương xót...

Đưa mắt nhìn qua, ta thu hồi tâm tư đi đến đỡ nàng dậy. Sau đó ngồi ở thượng vị đối mặt với nàng ở bên trong, Nguyên Bảo đứng im ở phía sau ta.

Tiết Như Ngọc bất chợt ho khan hai tiếng, gương mặt bởi vì ho mà phồng hồng. Ta nhìn rồi buông tách trà nhỏ xuống nhẹ nhàng cười hỏi: “Ái phi, như thế nào bị bệnh? Có nghiêm trọng không? Đã truyền ngự y đến xem chưa?”

Tiết Như Ngọc liếc nhìn ta thân nhiên nói: “Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng đã quan tâm, chỉ là có chút nhiễm phong hàn, đã không sao rồi.” Ngụ ý là đã truyền thái y rồi.

Ta nghe xong giả cười hai tiếng nói: “Ái phi, tục ngữ nói ‘bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ’. Tuy chỉ là bệnh nhẹ, nàng cũng không thể không quý trọng thân thể của mình, trăm sẽ đau lòng đấy.”

Tiết Như Ngọc nghe xong, hướng ta nhẹ nhàng cười, nét mặt vui vẻ nói: “Thần thiếp đều nghe Hoàng thượng.”

Nghe xong lời này của nàng ta nhẹ gật đầu, đồng thời thở dài một tiếng nói: “Ái phi, trăm vốn hôm nay là tính ghé thăm nàng một chút, không nghĩ tới nàng không được khỏe, vậy trăm đành trở về thôi.” Dứt lời, ta chuẩn bị đứng dậy ly khai.

Tiết Như Ngọc vội vàng đứng lên nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, người mới vừa ngồi xuống sao lại đi vội vậy, dù gì cũng phải uống trà xong đã... Hoàng thượng, hôm nay nhìn người dường như không cao hứng lắm.”

“Trăm có thể ngồi đây cao hứng sao?” Ta nhìn nàng cau mày nói: “Vừa rồi chuyện trăm tức giận ở chỗ Hoàng hậu nàng đã nghe được đi.” Tiết Như Ngọc do dự gật đầu nói: “Đã nghe nói.”

“Trăm làm mẫu hậu tức giận.” Ta cảm thán nói: “Vốn cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là giết mấy kẻ nô tài vô lễ mà thôi. Trong lúc giận dữ đầu còn nghĩ đến mặt khác, cũng đều tại Nguyên Bảo, không đem sự tình bẩm báo rõ ràng. Nếu biết những kẻ đó là do mẫu hậu đưa cho Hoàng hậu dùng, trăm nào sẽ... Không nói nữa, càng nói càng phiền.”

“Hoàng thượng, người bớt buồn a. Mẫu hậu bà không phải là loại người không hiểu chuyện, qua vài ngày bà sẽ hết giận thôi, trong lòng dễ chịu lại sẽ hiểu rõ được tâm tư của Hoàng thượng, huống hồ nào có chuyện mẫu tử thù hằn lẫn nhau.” Tiết Như Ngọc an ủi.

Ta nghe xong cười nói: “Ái phi, trong toàn bộ hậu cung này vẫn là nàng nói chuyện trăm thích nghe nhất. Vậy hai ngày này lúc nàng thỉnh an mẫu hậu, nhớ đem lời này nói cho mẫu hậu nghe để bà bớt giận, bà dù gì cũng là mẫu hậu của trăm.”

Tiết Như Ngọc nghe xong liền đáp ứng, sau đó nhìn ta do dự nói: “Hoàng thượng, thần thiếp còn có chuyện muốn thỉnh cầu người.”

“Ta và nàng mà còn cần dùng mấy câu khách sáo làm gì, ái phi nếu có chuyện cứ nói thẳng.” Ta vội nói.

Tiết Như Ngọc hỏi khẽ: “Hoàng thượng còn nhớ nhà thiếp có một vị đại ca không?”

Nghe xong lời này ta hơi sững sờ, sau đó ha ha cười nói: “Nghe ái phi vừa nhắc đến ngược lại làm ta nhớ được, ca ca của nàng tên Tiết Văn, năm nay hai mươi hai tuổi a... Năm đó lúc hần cập quan ta nói với Thái sư để cho hần vào triều làm quan. Lúc trước hần còn nói hùng hồn rằng không muốn trên triều đình câu kết với đám quan lại tham ô đi thông đồng làm bậy, bây giờ như thế nào rồi? Chẳng lẽ hiện tại hần đã hối hận? Muốn vào triều làm đồng

lưu cùng những người kia rồi hả?”

Tiết Vân, tất nhiên là ta nhớ rồi. Năm đó hấn rất không thích ta, cũng không muốn vào triều làm quan. Về sau không biết đi tha hương ở đâu, mãi cho đến cuối cùng quốc gia của ta diệt vong hấn cũng không có trở lại Tiết gia...

Tiết Như Ngọc nghe xong lời của ta sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhìn ta nói khẽ: “Hoàng thượng anh minh, ca ca của thần tử nhỏ đã không thích đọc sách, chỉ là lần này đi ngao du trở về, phụ thân vô cùng cao hứng nên hy vọng ca ca có thể vào triều đền đáp quốc gia. Đúng lúc này lại vừa vặn là kỳ thi Điện thí, mà trong nhà nhờ sự ân sủng của Hoàng thượng nên đệ tử trực thuộc Tiết gia có thể tiến thẳng vào. Nhân lúc Điện thí năm nay còn chưa bắt đầu, cho nên phụ thân liền có chủ ý này...”

Nghe xong lời này, ta gật đầu nói: “Thái sư suy nghĩ như vậy cũng không tệ, còn ý tứ ái phi là?”

Tiết Như Ngọc nhìn ta bỗng nhiên quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy ca ca trời sinh tính tình bất hảo, nếu vào triều đình sợ bị người ta khiển trách, cho nên khẩn cầu Hoàng thượng chỉ cần cho ca ca danh tự mà thôi.”

Ta nghe xong sững sờ, đỡ nàng dậy nói: “Ái phi, nàng mau đứng lên đi.” Sau khi nàng ngồi xuống, ta mở miệng thật thật giả giả hỏi: “Ái phi, nàng là sợ mọi người nói Tiết gia của nàng quyền khuynh thiên hạ, nói rằng trăm vô cùng thiên vị nhà các người?”

“Hoàng thượng, Tiết gia là nhờ ơn người quan tâm sủng ái. Chính là vậy nên người trong thiên hạ đều tha thiết mơ ước chuyện đó, người khác muốn nói cũng không có cách nào ngăn lại họ được. Chỉ là ca ca từ xưa đến nay là người không biết chừng mực, thần thiếp sợ huynh ấy vào triều có thể làm cho Hoàng thượng không vui...”

“Ái phi, nàng nói như vậy là không đúng rồi.” Ta nhìn nàng cười nói: “Tiết Vân là một nhân tài, vào triều làm quan lại vừa vặn giúp trăm cai quản thiên hạ này... Bất quá nếu ái phi đã mở miệng nói như vậy, trăm cự tuyệt cũng không tốt. Cứ như vậy đi, chuyện này trăm sẽ không nói với Lại bộ. Chỉ bằng cứ dựa vào bản lĩnh thật sự của Tiết Vân, nếu thi đậu vậy thì tốt, còn thi không đậu trăm cũng không đặc cách, như vậy được không?”

Tiết Như Ngọc nghe xong trên mặt lộ ra một chút lo lắng, sau đó cúi đầu đồng ý, ta hí hóp nhìn sắc mặt của nàng.

Lúc sau lại nói vài chuyện nhỏ nhặt khác, Tiết Như Ngọc có chút không yên lòng, ta liền tìm cơ rời khỏi.

Đi ra Tứ Phụng điện, ta khẽ nhủ mày. Dựa vào ký ức trước kia, Tiết Vân theo sự mô tả của Tiết Như Ngọc không giống người như vậy. Hôm nay Tiết Như Ngọc khẩn cầu như thế có lẽ là thật sự không muốn Tiết Vân vào triều.

Rốt cuộc là vì lý do gì khiến Tiết Như Ngọc không muốn hấn vào triều đây? Chẳng lẽ là Trần Kiến Quang đã ở kinh thành rồi, Tiết Như Ngọc sợ hấn bị Tiết Vân nhận ra, hoặc giả là hiện tại Tiết Thanh và Tiết Vân cũng không biết nàng cùng Trần Kiến Quang có qua lại tới lui?

Vô luận là tình huống gì, Tiết Như Ngọc nàng cùng tên phản tặc đều đáng chết. Ta thật sự tức giận, những năm này Tiết Như Ngọc sẽ không phải là luôn luôn cho ta đội nón xanh chứ.

Thật là đáng chết. Tiết Như Ngọc, nếu ta bắt được Trần Kiến Quang, ta nhất định sẽ cho hấn chết so với ta ở kiếp trước còn thảm hơn gấp trăm gấp ngàn lần...

Rời khỏi Tứ Phụng điện, chuẩn bị ngồi liễn rời đi.

Thời khắc lên kiệu, ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn nơi góc tường có một người mặc thanh sam đứng đó. Người nọ cung kính cúi thấp đầu, lộ ra nửa bên mặt. Tuy đứng ở một góc hẻo lánh nhưng lại không có cách nào che dấu được dáng vẻ phong lưu anh tuấn.

Nhìn khuôn mặt hấn có chút quen thuộc, ta liền sững sờ. Chính vào lúc này, hấn khẽ ngẩng đầu nhìn về phía ta. Bốn mắt nhìn nhau, ta như rụng mảy, sau đó đi về phía hấn...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cái Gọi Là Ghen

Edit: Ngũ Ngũ

Đi đến bên người nọ, lúc nhìn thấy dung mạo của hấn có sáu bảy phần tương tự Tiết Như Ngọc, ta ngừng lại, giật mình có cảm giác hiểu rõ câu nhắc tào tháo thì tào tháo đến.

Người này dĩ nhiên là Tiết Vân, thật không nghĩ tới hấn sẽ xuất hiện ở đây.

Kỳ thật dựa vào quy củ trong cung mà nói, bên ngoại thích là không được tùy ý tiến cung. Bất quá ta lại miễn cho Tiết gia phần quy củ này, chính là sợ

Tiết Như Ngọc một mình một người trong cung tịch tịch. Ban cho Tiết gia đặc quyền, cho phép bọn họ có thể tiến cung không cần trình báo.

Nếu nói như vậy, Tiết Vân sau khi trở lại kinh thành liền tới gặp Tiết Như Ngọc cũng không có gì không đúng. Bất quá như lời nói của ta, Tiết Vân cùng những người trong Tiết gia không giống nhau, ít nhất cấp bậc lễ nghĩa bề ngoài đều tuân thủ đúng nơi đúng chỗ.

Đề cho hần bình thân, ta cười nói: “Đây không phải là Tiết Vân sao? Trở lại kinh thành lúc nào? Trẫm mới vừa rồi còn đang cùng ái phi đàm luận về người đây này.”

Tiết Vân cúi đầu hành lễ nói: “Bẩm Hoàng thượng, theo lời người vừa nói thảo vân mới hồi trở lại kinh, đa tạ đã Hoàng thượng nhớ tới.”

Ta cười với hần sau đó nói: “Thật là người, trẫm nhớ rõ lần trước cùng người nói chuyện một lúc, lúc đó trẫm vẫn là Thái tử, khoảng thời gian đó thật vui vẻ. Hiện tại trẫm đã đăng cơ được năm năm rồi, mới lại nhìn thấy người. Nghe Thái sư nói những năm này người đều ở bên ngoài ngao du, lần này trở về là muốn đến đáp quốc gia, trong lòng trẫm vô cùng cao hứng, háo hức cố gắng lên.”

Tiết Vân sừng sốt rũ đầu xuống cung kính nói: “Thảo dân đa tạ Hoàng thượng.”

Nhìn gò má trắng bệch của hần, ta nhướng nhướng mày, nếu như không nhìn lầm thì vừa rồi trong nháy mắt hần cúi đầu ánh mắt tựa hồ mang theo sự khinh miệt.

Dù vậy ta cũng không có mất hứng, loại khinh miệt này của hần cũng giống với những người khác. Đôi mắt hần rất mâu thuẫn, tựa hồ xem thường ta lại vừa như mang theo sự đồng cảm không nói nên lời.

Ta nghĩ đại khái là loại tính cách này của hần mới khiến cho hần cuối cùng muốn ly khai Tiết gia. Ý nghĩ này làm ta cảm thấy rất thú vị, người Tiết gia thật sự đều rất thú vị.

“Ái phi mấy ngày nay thân thể không được khỏe, người tới đây lại là một chuyện vui, vừa vặn làm cho nàng cảm thấy cao hứng. Nói không chừng còn sẽ hết bệnh, lòng trẫm cũng thanh thản hơn nhiều.” Ta vừa cười vừa nói.

Tiết Vân nhẹ gật đầu đáp lời, sau đó không nói gì. Nhìn thần sắc của hần, ta nói thêm vài câu khác, sau đó liền xoay người khỏi giá rồi khỏi Tứ Phụng điện. Vốn là muốn trực tiếp hỏi trở lại Bàn Long điện, nhưng bởi vì có chuyện trong lòng nên liền nghĩ tới Trác Văn Tĩnh. Ta phân phó xuống dưới, chuyển hướng đi Giao Thái điện.

Thời điểm đến Giao Thái điện chính là lúc Thẩm Vân đã tỉnh, nội thị bẩm báo nói Trác Văn Tĩnh đang chăm sóc nó. Nhớ tới chuyện ta đã đáp ứng Trác Văn Tĩnh, liền quyết định tự mình đi nhìn xem Thẩm Vân.

Bởi vì không có cho người thông báo, lúc tiến vào hậu viện nhìn thấy Trác Văn Tĩnh đang cho Thẩm Vân uống thuốc. Nhìn vẻ mặt Thẩm Vân tựa hồ không muốn uống, hai người giằng co qua lại, bộ dạng đều rất ương bướng.

Ta nhìn nở nụ cười, hai người đồng thời quay lại nhìn ta, đều ngây ngẩn cả người. Lúc chuẩn bị hành lễ, ta vội phát tay ngăn cản bọn họ lại.

Đi qua nhìn thấy cánh tay của Thẩm Vân đang treo lên, mặt mũi tràn ngập đau đớn nhưng lại chịu đựng không mở miệng, lòng ta đột nhiên mềm nhũn xuống. Đứa bé này tuy không phải là trưởng tử, nhưng nó vẫn là con của ta, huống chi lần này bị thương cũng là bởi vì ta mà có.

Nghĩ tới những chuyện này ta thở dài, ngồi ở đầu giường nhìn Thẩm Vân hỏi: “Như thế nào lại không uống thuốc?”

Thẩm Vân mở to mắt nhìn ta, tựa hồ ngây ngốc luôn rồi. Nhìn bộ dáng này của nó, ta nhíu nhíu mày, còn chưa kịp mở lời thì Trác Văn Tĩnh ở bên cạnh mở miệng nói: “Hoàng thượng, thuốc này hơi đắng một chút, Đại hoàng tử thấy khó uống.”

Ta nhìn hần nở nụ cười hỏi: “Thuốc này đắng vậy sao?” Trác Văn Tĩnh liền đem chén thuốc đưa cho ta.

Thuốc này chỉ ngửi thôi cũng cảm thấy rất đắng, trách không được Thẩm Vân bày ra vẻ mặt khốn khổ, dù sao vẫn chỉ là hài tử bốn tuổi.

Ta lắc đầu hé miệng nếm thử, rồi sau đó đem chén thuốc đưa đến bên miệng của Thẩm Vân nói: “Uống đi, không đắng quá đâu, uống xong rồi ăn chút điểm tâm ngọt thì sẽ hết thôi.”

Thẩm Vân nhìn ta, thân thể có chút sợ hãi rụt rè, sau đó hít hít mũi cầm chén được trên tay ta một hơi uống vào.

Sau khi uống xong, nước mắt lưng tròng nhìn ta. Trác Văn Tĩnh bên cạnh vội vàng đưa viên mật ngọt cho ta, ta đưa cho Thẩm Vân ăn vào.

Thẩm Vân sau khi ăn xong viên mật mới thấp giọng gọi phụ hoàng.

Một tiếng phụ hoàng này lại làm ta cảm thấy có chút buồn cười, xoa đầu của nó nói: “Nếu mệt mỏi thì cứ nằm xuống nghỉ ngơi đi, ngày khác phụ hoàng trở lại thăm con.”

Thẩm Vân nhìn ta nhẹ gật đầu, sau đó vô cùng ngoan ngoãn mà nằm xuống nhắm nghiền hai mắt.

Nhìn nó buồn ngủ ta cũng đứng lên rồi khỏi. Trác Văn Tĩnh đứng ở đó nhìn Thẩm Vân, sau đó cũng đi ra theo phía sau ta.

Trên đường đi hần có chút trầm mặc, thần sắc cũng không tốt lắm, ta nhìn hần hỏi: “Làm sao vậy? Tâm tình không tốt? Chẳng lẽ vẫn còn trách trách làm Thẩm Vân bị thương?”

“Vi thần không dám.” Trác Văn Tĩnh rũ mắt nói.

“Ngươi có chuyện muốn nói với trẫm?” Ta nhìn hần cười nói: “Có việc cứ nói thẳng, trẫm cũng không muốn cần phải suy đoán tâm tư của ngươi giống như đối với những người khác. Trẫm không có tính lỵc đó.”

Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn ta, mấp máy miệng sắc mặt do dự nói: “Hoàng thượng, xin thứ cho vi thần cả gan. Vi thần chỉ là cảm thấy Hoàng thượng dường như không muốn để ý đến tâm tình của những người khác.”

Nghe xong lời này, ta nở nụ cười: “Ngươi nói lời này dựa vào cái gì?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta nói: “Hoàng thượng, vi thần chỉ là nghĩ đến đầu xuân năm nay bên người Thẩm Vân có một nội giám so với Đại hoàng tử lớn hơn mấy tuổi. Hần rất chiều cố Đại hoàng tử, luôn khoan dung chăm sóc nó còn hơn bình thường gấp mười lần, thậm chí chuyện gì nó cũng đều nghe theo hần... Đại hoàng tử ánh mắt mỗi lần nhìn hần cũng tựa như ánh mắt nhìn Hoàng thượng lúc người bảo nó ngủ đi vậy.”

Sau khi nghe xong ta hỏi: “Ý của ngươi là vừa rồi trẫm nói sai rồi hả? Kỳ thật Thẩm Vân không muốn ngủ. Chỉ vì trẫm mở miệng cho nên nó mới nhắm mắt ngủ lại?”

Trác Văn Tĩnh nói: “Hoàng thượng...”

“Đừng nói nữa, trẫm đã hiểu rõ rồi.” Ta thờ dãi nhìn bầu trời trong xanh ở phía xa: “Ngươi nói không sai, trẫm đích thực là rất ít chú ý đến tâm tình người khác.”

“Tâm tình Hoàng thượng hôm nay rất tốt?” Trác Văn Tĩnh yên lặng nghe lời nói của ta rồi bỗng nhiên thốt lên một câu như vậy. Ta nhìn hần vui vẻ hỏi: “Làm thế nào lại nghĩ như vậy? Chẳng lẽ ngươi có thể nhìn ra được tâm tình của trẫm?”

“Thần chỉ suy đoán lung tung mà thôi.” Trác Văn Tĩnh cung kính đáp.

Ta cũng không có truy cứu đến cùng, mở miệng nói: “Hôm nay trẫm quả thực rất cao hứng.”

Trác Văn Tĩnh đáp lời.

“Trẫm vừa rồi từ chỗ Như phi trở về...”

“Hoàng thượng cùng Như phi nương nương phu thê tình thâm, cả thiên hạ đều biết. Trên đời này người có thể làm Hoàng thượng cao hứng, đại khái cũng chỉ có Như phi mà thôi.” Ta vừa ngẩng đầu lên, Trác Văn Tĩnh liền thấp giọng mở miệng nói

Ta sững sốt một chút, lời này vốn cũng không có ý gì, thế nhưng mà do từ miệng hần nói ra có chút kỳ lạ. Quan sát gương mặt của hần nhìn thấy như bình thường, thế nhưng nếu nhìn kỹ liền có thể thấy trong mắt của hần mang theo một mệt mỏi đau khổ. Hơn nữa hay tay của hần siết chặt lại, có chút trắng bệch, tựa hồ đang cực lực áp chế tâm tình của mình.

Hần có lẽ là đã hiểu lầm a, ta thầm nghĩ. Chẳng biết tại sao giờ khắc này ta lại cảm thấy trong lòng có vài phần chột dạ.

Nhẹ ho một tiếng ta nói: “Trác Văn Tĩnh, lần này ngươi nói sai rồi. Trẫm cao hứng không phải vì nàng, mà nàng cũng không có khả năng đó.”

Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn ta, trong đôi mắt mang theo nghi vấn, tựa hồ có chút không lý giải được tại sao ta lại nói như vậy.

Ta nở nụ cười, ăn ngay nói thật: “Trẫm sở dĩ cao hứng là vì vừa rồi lúc rời khỏi Tức Phụng điện gặp một người, trẫm đối với hần rất thương thức. Mà vừa khéo hần chính là ca ca Tiết Vân của Như phi, cho nên trẫm càng cao hứng hơn.”

Con ngươi của Trác Văn Tĩnh lay động, cười nhạt một tiếng nói: “Đã nghe qua Tiết gia Đại công tử văn võ toàn tài, quả nhiên đúng là như vậy.”

Ta nhìn sắc mặt hần cũng chưa tốt lên được, ngược lại càng cứng nhắc. Ta liền tiến lên khều cái cằm của hần nghiêm mặt nói: “Trác Văn Tĩnh, ngươi làm sao vậy? Có chuyện thì cứ nói thẳng, trong hậu cung này trẫm có thể đoán ra tâm tư của tất cả mọi người, nhưng ngươi thì không thể.”

“... Hoàng thượng lời này của người sẽ làm cho người khác hiểu lầm đấy.” Trác Văn Tĩnh cúi đầu thoát khỏi tay của ta thấp giọng nói.

“Cái gì?” Ta nhíu mày hỏi ngược lại, không nghe rõ tiếng nói của hần.

Trác Văn Tĩnh lắc đầu nói: “Không có gì, xin hỏi Hoàng thượng định an bài Tiết công tử ở vị trí nào? Hần yêu thích cái gì? Có cần vi thần đi chuẩn bị gì không?”

“An trí Tiết Vân?” Ta nhìn hần khó hiểu hỏi: “Trẫm an trí hần làm gì? Hần muốn tham gia Điện thí, ngươi cần chuẩn bị làm gì? Muốn chuẩn bị Điện thí thì cũng do Lại bộ cùng Thừa tướng phụ trách, ngươi chẳng lẽ muốn thay hần tham gia cuộc thi?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Hoàng thượng chẳng lẽ không phải là muốn cho hần tiến cung?” Vừa dứt lời, mặt hần đỏ bừng lên.

Ta mờ to mắt nhìn hấn, bốn mắt đối diện, ần ần đều cảm thấy hoang đường.

Về sau đã minh bạch hấn vì sao lại kỳ lạ như vậy, có một loại cảm giác không biết nên khóc hay nên cười: “Trác Văn Tĩnh, ngươi nghĩ đi đâu đấy, trăm chỉ nói tới hấn một câu là đã có ý đưa hấn tiến cung rồi hả?”

Trác Văn Tĩnh có chút lúng túng đứng ở đó, mặt rất hồng.

Hấn chẳng lẽ là đang ghen?

Ta vui vẻ mở miệng hỏi: “Trác Văn Tĩnh, nếu như trăm có ý định đó, ngươi sẽ cảm thấy thế nào? Chẳng lẽ thật sự muốn giúp đỡ an bài cho hấn hay sao?”

Trác Văn Tĩnh nở nụ cười nói: “Hoàng thượng chính là chủ nhân của thiên hạ này, nếu thật sự có quyết định như vậy, vì thần liền báo cáo với mẫu hậu, tiếp đó vì Hoàng thượng mà bài trí là được.”

Trên mặt hấn hiện ra nụ cười rõ ràng so với ngày trước không có gì bất đồng, nhưng lại mang theo một tia đáng chất không nói nên lời, làm cho lòng người cảm thấy ngọt ngào.

“Trác Văn Tĩnh, ngươi không định ngăn cản trăm?” Ta thu hồi tâm tư nhìn hấn hỏi từng câu từng chữ: “Ngươi thật sự không để ý?”

“Hoàng thượng, lời này nếu người trong thiên hạ nói thì rất bình thường. Nhưng người là Hoàng thượng, người không thể nói như vậy, cũng không nên hỏi như thế.” Trác Văn Tĩnh cười nhạt trả lời: “Hoàng thượng, sắc trời không còn sớm, người nên...”

“Nếu như trăm muốn ngươi mở miệng nói thì sao?” Ta đột nhiên đánh gãy lời nói của hấn.

Sắc mặt Trác Văn Tĩnh trắng bệch, hai mắt nhìn chằm chằm vào ta. Trong đôi mắt chứa hào quang bỗng nhiên tản ra mơ màng, mang theo sự mê hoặc không nói nên lời...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chữ Tình Khó Nói

Edit:Ngũ Ngũ

Trác Văn Tĩnh dùng loại ánh mắt mê ly này nhìn ta một lúc, sau đó rũ mắt xuống. Hấn có lẽ là không nghĩ tới ta sẽ hỏi đến vấn đề này, cho nên lộ ra vẻ mặt thất thần.

Thế nhưng trạng thái đó cũng chỉ thoáng qua trong nháy mắt. Hiện tại hấn đã khôi phục sự an tĩnh ban đầu rồi. Hấn cúi đầu xuống biểu thị như bản thân mình nghe không hiểu ý tứ của những lời này.

Kỳ thật nếu muốn tránh né vấn đề mang đến xấu hổ này thì ta chỉ cần theo ý của hấn đem chuyện này cho qua. Thế nhưng mà ta lại không muốn, ta muốn biết đáp án của hấn. Cho nên ta vẫn đứng ở đó chấp nhất nhìn gương mặt của hấn, chờ đợi câu trả lời.

Khoảng nửa nén nhang trôi qua, Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn ta nói: “Hoàng thượng, vì thần không biết nên trả lời như thế nào. Thành cầu Hoàng thượng đừng làm vì thần khó xử a...”

Nghe xong lời của hấn, ta khẽ mỉm cười nói: “Hiện tại chưa nghĩ ra cũng không sao, trăm sẽ chờ ngươi suy nghĩ kỹ lại rồi nói sau.”

Trác Văn Tĩnh sững sốt, có lẽ là không ngờ ta sẽ chấp nhất vấn đề này đến như vậy, vì thế cười khổ nói: “Nếu Hoàng thượng đã nói như vậy, vì thần đây sẽ trả lời.”

Hấn nói đến đây dừng lại thờ dài, sau đó nhìn ta nói khẽ: “Hoàng thượng, từ xưa đến nay chỉ một chữ ‘tình’ lại luôn làm người ta rất khó mà hiểu hết. Đại khái là bởi vì khó thấu hiểu như thế nên cũng đặc biệt trân quý. Cái gọi là ‘một đời, một kiếp, một đôi người’, cho nên vì thần nghĩ là không có nữ nhân nào trời sinh rộng lượng vui vẻ cùng kẻ khác chia sẻ trọng phụ của mình, đối với những nữ tử trong hậu cung này cũng vậy. Huống chi... Huống chi thần không phải là nữ nhân... Dĩ nhiên lại càng không giống nhau.”

Sau khi nói ra, Trác Văn Tĩnh thở dài thật sâu hành lễ nói: “Hoàng thượng thứ tội, vì thần chỉ là hồ loạn ngôn ngữ mà thôi.”

Ta tiến lên đỡ hấn dậy, vươn tay chạm nhẹ gương mặt của hấn: “Một đời, một kiếp, một đôi người. Ý của ngươi là muốn một tình cảm công bằng?”

“Vì thần chỉ là so sánh vậy thôi, Hoàng thượng không cần để ý trong lòng.” Trác Văn Tĩnh cúi đầu thán nhiên nói: “Hoàng thượng chính là chủ thiên hạ

này, làm sao có thể... Cho dù là có khả năng, cũng không phải phúc phận vì thần có thể hưởng thụ.”

“Tại sao lại nói như thế?” Ta cau mày nói: “Trẫm hỏi ngươi như vậy đương nhiên là đã cẩn thận suy nghĩ tâm tư của ngươi. Ngươi vì sao lại đem mình phủ nhận như thế? Trẫm thừa nhận, trước kia có lẽ đối với ngươi không được tốt, cho nên giữa chúng ta xảy ra nhiều chuyện hiểu lầm. Nhưng hành động của trẫm trong những ngày qua, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu rõ tâm tư của trẫm hay sao?”

Trác Văn Tĩnh yên lặng nghe ta nói sau đó khẽ cười nói: “Hoàng thượng, vì thần đối với sự yêu mến của người cảm thấy thập phần sợ hãi. Tuy không biết vì sao bỗng nhiên người lại chú ý đến vi thần, làm cho vi thần thật sự rất kinh ngạc. Cho nên thường xuyên thấp thòm lo âu, không biết nên làm gì...”

“Ngươi đừng nói nữa.” Ta phát tay đánh gãy lời hấn mà nói: “Ý của ngươi trẫm đã hiểu. Trác Văn Tĩnh, ngươi ở trong lòng của trẫm không giống với những người khác. Có lẽ loại tình cảm mà ngươi muốn hiện tại trẫm không cho nổi, nhưng mà trẫm đáp ứng ngươi, trẫm sẽ từ từ học được.”

Đôi mắt Trác Văn Tĩnh bỗng nhiên mở to, nhìn ta kinh ngạc nói: “Hoàng thượng, người...”

“Không nên hỏi trẫm tại sao lại nói như vậy.” Ta lần nữa đánh gãy lời hấn mà nói: “Bây giờ trẫm có thể làm được, lời này nói đến đây

thôi. Những chuyện khác sau này hẵng nói, ngươi mệt mỏi rồi, nên nghỉ ngơi đi. Trẫm cũng về trước đây.”

Nói xong, ta quay người rời khỏi, trong lòng có chút nặng trĩu.

Thời điểm trở lại Bàn Long điện, ta ngồi trên long ý nghĩ ngợi. Cung nữ giúp ta xoa bóp sau lưng, rất dễ chịu.

Một đời một kiếp một đôi người, loại tình cảm này đối với đế vương mà nói đích thực là rất áp lực. Cho dù lúc trước tại thời điểm ta sủng ái Tiết Như Ngọc nhất, bên cạnh vẫn có ba ngàn mỹ nhân giai lệ, hậu cung có bảy mươi hai phi tần. Lúc trong lòng phiền muộn cũng sẽ triệu kiến một trong các nàng đến bồi... Mà điều Trác Văn Tĩnh muốn, lại quá lớn rồi.

Nhưng mà bây giờ bây giờ kia giống như bất chợt trời buột ta lại. Những lời cuối cùng của Trác Văn Tĩnh như văng vẳng bên tai ta, nếu như những lời đó là do nữ tử truy cầu thì rất bình thường... Mà hấn với tư cách là một nam tử lại thụ phục nằm dưới thân một nam tử khác, vốn đã là chuyện đủ nhục nhã rồi. Huống chi còn cùng với những nữ tử khác tranh giành...

Ta chợt đã hiểu rõ tâm tình những năm này của Trác Văn Tĩnh, trong lòng rất nhục nhã... Thế nhưng cho dù có hiểu rõ thì như thế nào, nếu đã đáp ứng thì phải làm sao? Ta thật sự sẽ vì hấn mà mà buông bỏ tất cả sao? Ta không biết. Cho nên ta mới cảm thấy trong lòng nặng trĩu, nặng đến nỗi hít thở cũng khó khăn.

Mở mắt ra, ta để cho tất cả người bên cạnh lui ra, chỉ giữ lại Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo yên lặng đứng bên cạnh ta, cho ta không gian suy nghĩ. Ta nhìn Nguyên Bảo nhàn nhạt hỏi: “Những lời hôm nay trẫm nói ngươi đã nghe được?”

Nguyên Bảo liếc nhìn ta gật đầu nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tài đã nghe được. Vừa rồi cũng đã phân phó bên dưới sẽ không nói lung tung với những kẻ khác.”

Ta nghe xong cười nói: “Ngươi làm việc trẫm rất yên tâm.”

“Hoàng thượng, thứ cho nô tài cả gan. Hoàng thượng thế nhưng mà lại đang vì Hoàng hậu mà hao tổn tinh thần?” Nguyên Bảo thấp giọng hỏi.

Ta gật đầu nói: “Đúng là trẫm đang hao tổn tinh thần, như thế nào, ngươi có đề nghị gì không?”

“Nô tài không dám” Nguyên Bảo sợ hãi hành lễ sau đó thấp giọng nói: “Hoàng thượng, nô tài chỉ là cảm thấy từ lúc đi Tây Sơn trở về, người đối với Hoàng hậu không giống như lúc thường. Nhưng mà chuyện này không giống như là đang diễn kịch, cái gì mà ‘sinh tử có nhau’, có trời đất chứng giám nguyện làm ‘chìm liền cánh’ các loại. Nô tài cảm thấy nếu là diễn kịch thật thì còn có đạo lý, tình cảm nếu đạt đến mức độ nào đó cũng sẽ không dung hạ những người khác. Lời này nô tài không nên nói ra, ngày hôm nay nhữn lời của Hoàng hậu nương nương nếu đổi lại là do Như phi nương nương nói ra, Hoàng thượng có lẽ là đã đồng ý.”

Nghe xong lời hấn nói, trong lòng của ta chấn động, sẩy tay lật đồ tách trà nhỏ trên bàn.

Nếu như lúc trước Tiết Như Ngọc hỏi ta như vậy, có thể nguyện ý hay không cùng nàng ‘một đời, một kiếp, một đôi người’, ta còn xem xét nhiều như vậy hay sao? Ta khẳng định là trong lòng tràn ngập vui mừng mà đồng ý. Mà ta lại luôn viện cớ lấy thân phận hoàng đế, giang sơn khẩu hiệu, áp lực của mẫu hậu mà bao biện cho mình. Sau cùng nhìn như là đã đáp ứng hấn, kỳ thật đó cũng chỉ là một lời nói suông.

Nói cho cùng, là bởi do tình không sâu mà thôi.

Mọi chuyện cho tới giờ phút này làm ta đột nhiên muốn bật cười. Ta cho rằng khi ta đối tốt với Trác Văn Tĩnh, hấn sẽ đối với ta yêu thương nhưng nhớ, cả đời ở bên cạnh ta mãi mãi không rời.

Thế nhưng mà cho tới tận bây giờ ta cũng không suy nghĩ đến hấn có muốn ý tốt này không, Hoặc là nói trong lòng ta có nghĩ qua, nhưng lại lấy lý do hấn là Hoàng hậu của ta nên ta xem nhẹ hết thảy. Ta muốn toàn bộ con người của hấn, lại từ chối điều hấn mong muốn. Ta chỉ nghĩ cho hấn một chút ngon ngọt lại muốn đổi về lòng trung thành và toàn bộ tình cảm của hấn.

Đây là một tình cảm không công bằng, mặc kệ là ai cũng sẽ dè chừng không thể tin được.

Ta không phải không thừa nhận, tình cảm của ta đối với Trác Văn Tĩnh rất phức tạp. Ta đối xử tốt với hắn phần lớn đều xuất phát từ chuyện phát sinh ở kiếp trước. Nếu như lúc trước là người khác cứu ta, ta cũng sẽ đối tốt với người đó như vậy.

Hôm nay ta không thừa nhận cũng không được, ta xác thực vẫn còn yêu Tiết Như Ngọc. Yêu đến nỗi trong lòng cảm thấy đau nhói, đau đến tận tâm can, trái tim rất đau xót, một mực đau xót.

Tình cảm gửi gắm nhiều năm như vậy, làm sao có thể nói hết là hết đây.

Nếu không yêu, thì làm sao cảm thấy hận.

Chỉ là loại yêu thích này, hận ý này, lại làm cho ta rốt cuộc không tìm được lý do tha thứ cho nàng mà thôi.

Nghĩ tới đây, ta thấp giọng cười ra tiếng. Nguyên Bảo vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

Ta lệnh cho hắn đứng lên, nhìn về phía xa xa nói: “Nguyên Bảo, ngươi nói, nếu trầm hảo hảo đối tốt với Trác Văn Tĩnh thì có thể hay không có một ngày giống như yêu thích Tiết Như Ngọc, mà thích hắn.”

“Hoàng thượng?”

“Ngươi nói cho trẫm suy nghĩ trong lòng là được, cái khác không cần phải nói.”

“Hoàng thượng, nô tài cảm thấy phẩm chất của Hoàng hậu nương nương làm cho người ta rất yêu thích. Cái gọi là ‘trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê,’ Hoàng thượng đối với Hoàng hậu nương nương cũng giống như là yêu thích. Tuy không bằng với Như phi nương nương tìm mọi cách sủng ái, nhưng nô tài cảm thấy Hoàng hậu nương nương cũng không cần loại sủng ái như vậy.” Nguyên Bảo hàm súc nói.

Nghe xong lời hắn nói, ta trước là sững sờ, sau đó lại nở nụ cười. Nguyên Bảo nói đúng, Trác Văn Tĩnh không phải Tiết Như Ngọc. Hắn là nam nhân, không cần một người nam nhân khác sủng ái, điều hắn cần chính là đứng chung một chỗ với người đó.

Tiết Như Ngọc chung quy cũng là quá khứ của ta, muốn triệt để thoát khỏi chuyện này ta nghĩ có lẽ ta sẽ học thích một người nam nhân, mà không phải là thích thể tử của ta – Trác Văn Tĩnh.

‘Một đời, một kiếp, một đôi người’, từ ngữ rất đẹp, mà nhân sinh cũng rất tốt đẹp. Nếu đây là mong muốn của Trác Văn Tĩnh, tuy hiện tại ta không làm được, nhưng tương lai có lẽ ta sẽ thực hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hỏa Hoạn Tại Hình Bộ

Edit: Ngũ Ngũ

Sau lần kia nói chuyện cùng Trác Văn Tĩnh, mặc dù hai bên đều có chút xấu hổ, nhưng ta giả bộ như không có việc gì xảy ra vẫn như cũ đi đến Giao Thái điện. Bất quá không tới nhiều lần lắm, cũng không có ngủ lại chỗ Trác Văn Tĩnh. Dù sao ta còn không biết phải ở chung với Trác Văn Tĩnh như thế nào. Nhưng không đi, trong lòng ta cảm thấy rất khó chịu, trước mắt cũng đành phải như vậy...

Mỗi lần đến ta đều sẽ đi gặp Thẩm Vân, cố gắng nói vài lời với nó. Thời gian dần qua Thẩm Vân vẫn ở trước mặt ta nhút nhát như vậy, nhưng so với dĩ vãng một câu cũng không dám nói thì bây giờ cũng coi như tự nhiên hơn một chút rồi.

Trác Văn Tĩnh đối với sự thay đổi đó vô cùng vui mừng. Ta ở một bên nhìn cũng rất cao hứng.

Đối lập với bọn họ, thì mẫu hậu bên kia luôn luôn mặt nặng mày nhẹ. Thấy ta cũng không vui lên nổi, lại càng không đếm xỉa đến Trác Văn Tĩnh. Đích thực là cảm giác mặt nóng dần mỏng lạnh, nhưng mà cũng không có biện pháp gì, ai bảo bà là mẫu hậu của ta, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hôm nay ta đến chỗ Thẩm Vân. Lúc đang cùng nó nói chuyện phiếm thì Nguyên Bảo đi vào nói là Trác Luân đến đây cầu kiến.

Ta hơi sững sờ, đứng dậy chuẩn bị rời khỏi. Lúc quay người Thẩm Vân bắt gặp thò tay lôi kéo góc áo của ta. Ta quay đầu nhìn nó một cái, nó cắn cắn môi dưới cuống quýt buông ra, thân thể có chút run rẩy, tựa hồ trong nháy mắt lại trở về là cái người nhút nhát sợ sệt kia.

Ta nhíu nhíu mày nói: “Sau này nếu có lời muốn nói cứ trực tiếp mở miệng, nếu con không nói thì làm sao người khác biết được?”

Thẩm Vân đưa mắt nhìn ta gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ không thôi.

Ta thờ dãi lác đầu, quay người ly khai.

Trác Văn Tĩnh tiến lên tiễn ta. Lúc đi đến cửa hán thấp giọng nói: “Hoàng thượng bớt giận, Đại hoàng tử nó chỉ là...”

“Trẫm biết rõ, sau này ngươi hảo hảo dạy bảo nó. Loại tính cách yếu đuối trong hậu cung này bản thân rất dễ thiệt thòi, có khi còn liên lụy đến người khác. Ngươi có hiểu ý của trẫm không?” Ta thần nhiên hỏi.

Trác Văn Tĩnh cung kính nói: “Vi thần đã rõ, sau này vi thần sẽ dạy bảo Đại hoàng tử thật tốt.”

Ta nghe xong đáp lời, trong lòng lại không cho là đúng. Nếu có thể dạy dỗ tốt, thì đã sớm tốt rồi. Thẩm Vân đứa bé này từ nhỏ đã như vậy, thiếu hụt rèn luyện...

Nghĩ như vậy không bao lâu đã về tới ngự thư phòng, Trác Luân chính là đứng chờ ở đó. Sau khi hành lễ, ta phát tay cho tất cả mọi người lui xuống, Nguyên Bảo canh giữ ngoài cửa.

“Trác ái khanh, gấp gáp đến đây cầu kiến như vậy là đã xảy ra chuyện gì?” Sau khi ngồi xuống ta mở miệng hỏi.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thần hôm nay đến đây là vì chuyện của Tiết Song kia.” Trác Luân mở miệng nói.

“Tiết Song?” Ta nhíu mày nói: “Chính là cái tên bên đường cường đoạt dân nữ?”

“Hoàng thượng anh minh.” Trác Luân đứng ở đó cung kính nói.

Ta nghe xong nở nụ cười: “Đây không phải chỉ là một chuyện nhỏ sao? Trẫm còn tưởng rằng đã sớm giải quyết xong rồi chứ. Chẳng lẽ Trác ái khanh giờ phút này đến đây là nói còn chưa bắt được người?”

Trác Luân nghe xong quỳ trên mặt đất sợ hãi nói: “Hoàng thượng thứ tội...”

“Đừng có thứ tội với không thứ tội, trả lời đi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Ta lạnh lùng hỏi.

“Hoàng thượng bớt giận, thần vốn đã bắt được Tiết Song rồi. Sau đó đem hắn nhốt trong đại lao của Hình bộ. Lúc tiến hành tra khảo hắn cũng đã thú nhận tội trạng, thế nhưng mà về sau... Về sau lại phủ nhận lời khai trước đó, nói mình bị nghiêm hình bức cung. Vi thần nhìn hắn thật sự quá ngoan cố không thay đổi nên đã sai người dụng hình, Tiết Song vừa bị đánh hai trượng đã thú nhận tội lỗi. Dưới chân thiên tử cường đoạt dân nữ nhà lành, lại hành hung đánh người. Chứng cứ vô cùng xác thực nên vi thần liền phán hắn tội chém đầu để răn đe cảnh cáo. Hôm nay chính là ngày chấp hành, ai ngờ... Ai ngờ Hình bộ đại lao vừa rồi bị hỏa hoạn. Gian nhà lao nơi nhốt Tiết Song bị thiêu đốt, hắn cũng chết cháy ở bên trong. Hơn nữa bị cháy đen toàn thân, làm cho người ta không nhận diện được. Vi thần cảm thấy hổ thẹn với sự tín nhiệm của Hoàng thượng, đặc biệt đến đây để thỉnh tội.”

Nghe Trác Luân đem mọi chuyện thuật lại, ta mấp máy miệng, vui vẻ nói: “Trác ái khanh, ngươi có phải hay không muốn nói với trẫm trong Hình bộ đại lao lúc nào muốn đốt thì đốt, muốn người nào chết thì sẽ chết?”

“Vi thần không dám.” Trác Luân vội vã quỳ xuống nói.

“Không dám.” Ta cười thành tiếng, đứng lên hùng hăng vỗ xuống ngự án, tức giận nói: “Người trẫm lệnh cho ngươi tra xét cũng đã chết rồi, còn cái gì không dám hay sao? Hỏa hoạn, thật sự canh thời điểm chuẩn xác mà... Khỏi cần nói nữa, trọng phạm khâm điểm cũng chết rồi, Hình bộ đại lao cũng cháy rồi, còn việc hệ trọng gì nữa. Vì sao cho đến giờ bên Hình bộ vẫn chưa có người nào đến báo lại? Trong con mắt bọn họ có phải không coi trẫm ra gì hay không? Tốt, tốt, tốt, Hình bộ thật sự rất tốt... Người đâu?”

“Hoàng thượng, có nô tài.” Nguyên Bảo vội vàng đi đến nói.

“Chuẩn bị y phục cho trẫm, trẫm muốn xuất cung. Sau nửa nén nhang, lệnh cho chỉ huy cấm vệ quân tập trung cùng Lại bộ Thượng thư Vương Hưng mang binh tiến đến Hình bộ. Đem tất cả những người ở bên trong bắt lại cho trẫm, nói cho Vương Hưng, nếu người ở bên trong thiếu mất một kẻ nào thì kêu bọn họ mang đầu tới gặp trẫm. Nguyên Bảo ngươi đi cùng bọn họ... Trong khoảng thời gian nửa nén nhang này, ngươi phải ở lại trong cung quan sát cho trẫm. Để trẫm nhìn xem lúc trẫm đi rồi trong nội cung này rốt cuộc có bao nhiêu người đưa tin tức ra bên ngoài. Đem toàn bộ thông tin chặn lại, phải nhớ kỹ những người kia, trẫm ngược lại muốn nhìn đến cùng là bên cạnh trẫm có bao nhiêu ánh mắt đang giám sát...”

“Dạ, Hoàng thượng.” Nguyên Bảo quỳ trên mặt đất nói.

Ta hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Trác Luân nói: “Trác ái khanh, trẫm tự mình đi Hình bộ một chuyến. Trẫm cũng muốn nhìn xem rốt cuộc Tiết Song đã biến thành bộ dạng gì. Nói thật trẫm còn chưa từng chứng kiến Hình bộ cháy bao giờ đâu, lần này coi như có cơ hội nhìn rồi...”

Trác Luân nhìn ta, khuôn mặt ưu nhã trí tuệ vẫn bình tĩnh như trước, cúi đầu đáp ứng đi theo bên cạnh ta. Trác Luân là người vô cùng khôn ngoan, bằng không cũng không ở triều đình tồn tại nhiều năm như vậy. Hiển nhiên ta hiểu rõ chuyện này là muốn mượn đao giết người... Đây chỉ là màn kịch mở đầu thôi, ta ngược lại muốn nhìn qua một chút, trên triều đình có mấy người ta có thể tin tưởng được...

Tùy tiện mặc một thân y phục bình thường, liền cùng Trác Luân tránh đi thị vệ tuần tra trong cung dọc theo Tây Môn đi ra ngoài. Thứ nhất là bởi vì ở Tây Môn thủ vệ canh phòng rất ít, hơn nữa cách Hình bộ rất gần. Ra hoàng thành, đi qua sông họ thành tiến đến Hình bộ, đi đường cũng khoảng trong một

khắc là tới.

“Trác ái khanh, trong Hình bộ đại lao có người có thể biết người không?” Trên đường ta nhìn về phía Trác Luân nói: “Bọn họ nếu biết mặt người, việc này...”

“Cái này... Xin thứ thần nói thẳng, có biết cũng coi như là không biết.” Trác Luân mở miệng hàm hồ nói.

Ta nhìn ông một cái, Trác Luân do dự nói: “Hoàng thượng, thứ cho thần nói thẳng. Hiện tại tin tức người xuất cung còn chưa truyền ra bên ngoài, chỉ cần người không nói ra thân phận của mình, vì thần dám cam đoan rằng Hình bộ không quấy rầy đại sự của Hoàng thượng, hơn nữa sẽ để cho người chứng kiến một vài chuyện mà trên triều đình không cách nào chứng kiến được.”

Nghe xong lời này, ta gật đầu nói: “Nếu đã như vậy thì tốt rồi, vậy thì chúng ta cùng đi nhìn xem không biết Thừa tướng đại nhân của Hình bộ đại lao rốt cuộc là bộ dáng gì.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nổi Trận Lôi Đình (1)

Edit: Ngũ Ngũ

Nói thật khi đến bên ngoài Hình bộ đại lao, lúc vào cửa nhìn thấy lính canh ngục hướng Trác Luân hành lễ, ta còn không phát hiện có chỗ nào không đúng.

Cho đến tận lúc Trác Luân mở miệng nói muốn đến nhà lao giam giữ Tiết Song nhìn xem thì lính canh ngục nhẹ gật đầu. Sau đó hất đuôi tay trái ra, Trác Luân rất tự nhiên móc từ trong ngực ra một thỏi bạc đặt trong tay lính canh ngục cười nói: “Cầm lấy cho huynh đệ đi uống rượu.” Lúc này ta mới sững sốt. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta thật sự không thể tin được. Trác Luân muốn tiến vào nhà lao lại phải đưa bạc cho người khác...

Trên mặt lính canh ngục kia lập tức vui vẻ, sau đó cung kính với Trác Luân nói: “Ai nha, Trác đại nhân người mỗi lần đến đều khách khí như vậy. Huynh đệ nhận ân tình của ngài, xin mời, xin mời, xin mời đi vào bên trong...”

Ta lặng người nhìn hành động của họ. Sau đó lúc Trác Luân chuẩn bị tiến vào, ta gọi hắt lại nói: “Chờ một chút...”

Tiến lên không thể tin nhìn về phía Trác Luân lại nhìn về lính canh ngục hỏi: “Chúng ta cứ như vậy mà tiến vào?”

“Vậy người còn muốn đi vào như thế nào?” Lính canh ngục đứng bên phải cánh cửa vô cùng không kiên nhẫn mà nói: “Đưa ít bạc như vậy đã cho các người tiến vào, còn ở nơi này ồn ào cái gì, đều đã cầu xin như ăn mày rồi... Còn người nữa, bộ dáng lớn lên đoan chính, như thế nào lại giống như cái đồ nhà quê vậy, chưa từng thấy qua việc đòi sao?”

Mở lớn hai mắt, ta là cái đồ nhà quê, ta chưa từng thấy qua việc đòi... Lời này vẫn là lần đầu tiên ta nghe thấy đấy, thật là mới mẻ.

Cũng may nhờ có Nguyên Bảo, lần này chuẩn bị xiêm y không dễ làm người khác chú ý đến. Ở chỗ ông tay áo cùng cổ áo đều có thêu hình cửu long, không dễ nhìn ra.

Trác Luân nhìn ta hướng về phía lính canh ngục nói: “Vị tiểu ca này, hẳn chính là thân thích ở xa của ta, rất ít khi đến kinh thành. Cho nên chưa hiểu sự đòi.”

“Nhìn qua là biết, không như Trác đại nhân mình bạch hiểu lý lẽ.” Lính canh ngục kia cười nói, nhìn về phía ta không kiên nhẫn mà nói: “Còn thất thần cái gì, mau đi vào đi.” Dứt lời phất tay như đuổi ruồi giục chúng ta đi vào.

Ta đứng ở đó nói: “Vị này... Vị tiểu ca này, trầm... Trầm... Thực... Thực sự nói rất đúng, ta đích thật là chưa từng thấy qua sự đòi. Lần này đi theo Trác ái... Trác đại nhân cũng chỉ là muốn nhìn người phá án. Nhưng... Nhưng mà đây chính là kinh thành, chỗ này là Hình bộ đại lao, chúng ta chỉ đưa ít bạc mà các người đã cho ta vào rồi, không sợ bên trên nếu biết được sẽ quở trách các người hay sao?”

“Ồ, ta nói người là cái đồ nhà quê người còn không vui. Người quản nhiều như vậy để làm gì, nói như thế là lo quốc lo dân à? Còn nói nhảm nhiều như vậy, hơn nữa muốn lo quốc lo dân cũng không tới phiên người đi?” Cái tên xấu xí bên phải mở miệng nói: “Nếu không thì, người có muốn vào không?”

“Ta không phải ý này...”

“Trương ca, được rồi. Nể tình Trác đại nhân đừng chấp nhặt với hắn.” Tên cầm bạc bên trái cười nói: “Trác đại nhân, các người nên đi vào đi. Một lát sẽ có người khác đến, tiểu tử này không chừng còn nói đạo lý lớn tới đâu nữa, huynh đệ chúng ta nói không lại.”

Trác Luân nhẹ gật đầu nhìn ta. Ta mấp máy miệng, hồi lâu cùng ông ta đi vào.

Vừa mới tiến vào, liền nghe được tiếng ồn ào bên trong. Khẽ giương mắt quan sát, nhìn thấy có một tên trưởng ngục ngồi ở giữa, bên cạnh còn có mấy lính canh ngục vây quanh... Còn có phạm nhân đang giam giữ, bọn họ đang chơi đồ xúc xắc, chơi đến cao hứng.

Ở bên cạnh còn có một cái bàn, trên bàn bày đủ các loại sơn trân hải vị.

“... Trác Luân.” Ta trầm mặc kiểm chế cơn tức giận trong lòng, hạ giọng cười nói: “Ngươi nói trẫm không đến sai chỗ chứ, ngươi xác định nơi này là Hình bộ đại lao mà không phải là tửu điểm ở bên ngoài?”

Trác Luân nhìn ta thần sắc phức tạp nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, tại đây... Tại đây đích thực là Hình bộ đại lao.”

“Hình bộ Thượng thư Đồng Thụy, hần là đệ tử của Tiết Thanh. Năm trăm đăng cơ thì tiến vào, năm đó thi Điện thí trẫm còn ban tước vị Thám hoa cho hần.” Ta cười nói: “Hần thực là cho trẫm thẻ điện.”

Trác Luân chớp mắt mấy môi không trả lời.

Đi đến chỗ trưởng ngục, Trác Luân yên lặng đưa ra một thỏi bạc. Trưởng ngục nói Trác Luân chính là bằng hữu của hần, những năm này nhờ sự chiếu cố của Trác Luân không ít, những kẻ khác cũng ở một bên phụ họa theo.

Ta cũng đứng ở một bên gật đầu cười. Trách không được Trác Luân nói đến Hình bộ đại lao có thể mở mang kiến thức. Hiện tại ta rốt cuộc cũng minh bạch ở chỗ nào, cái này thật đúng là mở mang tầm mắt.

Đường đường là Tể tướng đương triều, quan nhất phẩm của triều đình. Khi đến cái nhà lao này lại còn phải xem sắc mặt của các lính canh ngục, đút lót bạc cho bọn họ.

Đây chính là non sông đất nước của ta, quan viên tốt đẹp của ta đây.

“Phạm nhân ở chỗ này, nếu không muốn chịu tội thì đút lót ít bạc là được thả ra ngoài. Có vài tù nếu đồng ý đưa hết gia sản, cũng có thể tìm người nghèo khổ thay thế.” Trác Luân lúc đi cùng ta khẽ nói: “Có vài người không muốn ra ngoài thì đưa bạc ra, muốn cái gì thì bên ngoài đều có thể đưa vào, chỉ cần có bạc là được... Nếu không có bạc, thì bị xử oan cũng không thể kêu than... Đương nhiên nếu Tiết Song là bị Hoàng thượng tra ra, thì cũng trốn không thoát được.”

Ta nghe xong nhẹ gật đầu, thấp giọng cười hai tiếng. Đây chính là thiên hạ mà ta thống trị, nơi này chính là kinh thành dưới chân thiên tử, nếu là những địa phương khác... Ta cũng không dám tương tượng, toàn bộ quốc gia nếu đều như vậy mà còn không vong quốc chỉ dân thật đúng là trời xanh không có mắt.

Trác Luân đưa ta đến chỗ của Tiết Song, bên trong rất sạch sẽ. Ngược lại nếu là hỏa ngục, chỉ xem qua vách tường cũng nhìn ra được thể lữa không lớn, không có khả năng xảy ra tai nạn chết người.

“Hoàng thượng, ở đây an toàn không có gì khác thường.” Trác Luân đáng tin cậy mở cửa ra để cho ta đi vào.

Ta quan sát xung quanh gian ngục đều trống rỗng. Bất quá nếu so sánh qua lại, vẫn là chỗ gian ngục này rất sáng sủa sạch sẽ. Bên trong còn có một cái giường mềm mại, thật sự là một chỗ tốt, có thể gọi là nhà gian rồi.

Ta nhìn nhẹ gật đầu, quay người cười nói với Trác Luân: “Trác Luân, trẫm luôn luôn suy nghĩ, những năm này các án kiện xử lý như thế nào?”

Sắc mặt Trác Luân biến đổi, cẩn thận liếc nhìn ta nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, vi thần đã cố hết sức xử lý.”

Ta chớp mắt mấy miêng nhìn bốn phía nói: “Hết sức xử lý? Là cầm bạc hết sức xử lý? Không sao đâu, trẫm không có ý trách ngươi. Trẫm chỉ là muốn hỏi ngươi một chút, Hình bộ của trẫm vẫn luôn là bộ dạng như vậy?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, lúc đầu Hình bộ cũng không phải là như thế này. Chỉ là một năm gần đây mới bắt đầu lười nhác như vậy.”

“Lười nhác? Trác Luân, thời điểm này ngươi không nên dùng nhất chính là hai chữ đó.” Ta nhếch khóe miệng âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi phải nói là bọn họ muốn chết.”

Năm đó nếu ta biết rõ Hình bộ biến thành cái dạng này, cho dù ta sủng ái Tiết Như Ngọc như thế nào cũng sẽ không lãng mả quốc gia của mình như vậy. Với tư cách là một vị đế vương, ta làm sao có thể ngu ngốc đến trình độ này, ta làm hoàng đế quả thực rất đáng chết.

“Trác Luân, bên cạnh ngươi có người đáng tin nhiệm hay không?” Không đợi Trác Luân mở miệng, ta lại hỏi.

“... Cái này... Vi thần không biết ý của Hoàng thượng là như thế nào?” Trác Luân chần chờ nói.

“Không có ý gì, trẫm muốn đem Hình bộ này thay đổi thì cũng cần có người đến phụ trách. Sau khi hỏi cung đưa đến cho trẫm mấy người... Biểu hiện cố tình cũng được, ưa thích chú ý đến thanh danh cũng được, mua danh cầu lợi cũng được, chỉ cần làm quan có chút lương tâm trẫm cũng có thể trước mắt lưu lại sử dụng.” Ta nhàn nhạt mở miệng nói: “Nếu có thể dùng thì sau này tiếp tục dùng, còn không thể thì giết.”

Thân thể Trác Luân cứng đờ, sau đó đứng bên cạnh cúi đầu không nói. Ta nhìn ông ta một cái quay người rời khỏi nói: “Đi thôi, chỗ này cũng không có

gì để xem nữa. Nên xem đều đã xem qua rồi, nên biết cũng đã biết, Trác Luân, ngươi... Trẫm nên hảo hảo cảm ơn ngươi.”

“Không thể vì Hoàng thượng phân ưu, vì thần tội đáng chết vạn lần.” Trác Luân nói.

Ta cười nói: “Ngươi tội đáng chết vạn lần... Nếu như ngươi đáng chết vạn lần vậy thì trẫm nên mang tội gì? Ngủ mê phanh thây?” Dứt lời, không đợi Trác Luân kịp phản ứng, ta liền phát tay áo ly khai.

Trác Luân ở phía sau thở dài, cũng ly khai theo ta.

Lúc gần ra, trưởng ngục đang lúc cao hứng nhìn thấy chúng ta, đứng dậy hướng Trác Luân híp mắt cười nói: “Trác đại nhân, người đã xem xong rồi?”

Trác Luân gật đầu nói: “Xem xong rồi.”

Ta bên cạnh không lên tiếng. Trưởng ngục liếc nhìn ta, ngăn người nói: “Trác đại nhân, vị công tử này là? Vừa rồi không có nhìn kỹ, thấy lạ vô cùng.” Lĩnh canh ngục bên cạnh hắn nghe xong lời này đều hướng mắt nhìn ta, ánh mắt kia của bọn họ làm cho ta muốn móc mắt họ ra.

Trác Luân giật giật thân thể ngăn cản phía trước ta cười nhạt nói: “Là thân thích ở phương xa.”

Ánh mắt tên trưởng ngục đặt trên người ta. Ta hít một hơi, liếc nhìn Trác Luân nói: “Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta đi.”

“Trác đại nhân, vị thân thích này của ngươi tính tình dường như không được tốt.” Trưởng ngục nhìn ta cười nói: “Đến chỗ nào thì phải tuân thủ quy củ chỗ đó, bằng không thì phải chịu thiệt thòi... Hôm nay nể tình Trác đại nhân, huynh đệ ta không so đo với ngươi...”

“Như vậy đi...” Mặt khác lĩnh canh ngục ồn ào nói: “Tiểu huynh đệ, kính lão đại của chúng ta một chén rượu. Việc này sẽ cho qua, bằng không thì...”

“Bằng không thì như thế nào?” Ta nhìn bọn họ cười lạnh nói: “Huynh đệ? Ai là huynh đệ với các ngươi? Ta từ lúc sinh ra đến bây giờ, bên cạnh rất nhiều huynh đệ, nhưng không có loại người như các ngươi.”

Trưởng ngục nhìn ta sừng sốt, cười ha ha nói: “Cho nên ta mới nói tiểu huynh đệ này ngươi không hiểu quy củ.” Người xung quanh đều hòa theo cười lên.

“Trưởng ngục...” Trong tiếng cười vang, sắc mặt Trác Luân trầm xuống. Định nói tiếp thì trưởng ngục phát phát tay đánh ợ một tiếng nói: “Trác đại nhân, ta biết rõ, nếu hôm nay chúng ta gây tức giận cho ngươi cũng không được. Ngươi yên tâm, về điểm ấy huynh đệ ta vẫn có chừng có mực. Bất quá có câu nói hôm nay tại đây, sau này nếu tiểu huynh đệ có rơi vào tay chúng ta, ngươi cũng đừng trách chúng ta không khách khí.”

Dứt lời cười lạnh nhìn ta. Ta cũng hướng hắn hạ nụ cười, hai tay siết chặt một chỗ, hít sâu một hơi liền phát tay áo rời đi.

Sau khi ra khỏi đại lao, ta nhìn Trác Luân nói: “Thời gian không sai biệt lắm, đi Hình bộ.”

Trác Luân cúi đầu đáp lời.

Lúc đến Hình bộ, ra hiệu cho Vương Hưng cùng Nguyên Bảo đã mang theo cấm vệ quân đến Hình bộ vây lại. Một người nhìn thấy ta bước lên phía trước hành lễ. Ta quan sát bốn phía, ngoại trừ nha môn của Hình bộ, nơi đây còn có Binh bộ Thị Lang Lữ Trung, nhưng vẫn không nhìn thấy Hình bộ Thị Lang Đồng Thụy.

Ta nhìn Nguyên Bảo, hắn đi đến trước mặt ta thấp giọng nói: “Hoàng thượng, Đồng đại nhân giờ này còn say rượu chưa có tỉnh lại. Nô tài đã sai người đưa canh giải rượu cho hắn.”

“Say rượu?” Ta sừng sốt, âm thanh lạnh lùng hỏi: “Say ở đâu?”

“Say tại trên đại đường Hình bộ.” Nguyên Bảo nói.

Ta nghe xong cười ra tiếng, lắc đầu đi đến đại đường Hình bộ. Căn cứ pháp lệnh triều đình, nếu uống rượu trên đại đường là tội đáng chết vạn lần. Đồng Thụy hẳn không hồ danh là Hình bộ Thượng Thư, hiểu pháp mà cố tình phạm pháp, lại làm một cách quang minh chính đại như vậy.

Ngồi trên đại đường Hình bộ, ta nhìn Lữ Trung. Lữ Trung là biểu ca của Tiết Như Ngọc, hai người là quan hệ di biểu*, vô cùng thân thiết.

*Di biểu: vợ lẽ, tức là chị em bạn dì.

Ta nhìn Lữ Trung nhẹ gật đầu, thần sắc của hắn hoảng hốt cúi đầu xuống. Đoán chừng thật sự không ngờ hôm nay ta lại có hứng thú tới nơi này.

Ta không nói gì, những người khác cũng không dám động. Ai cũng biết ta nổi giận lên là không nể mặt ai đấy.

Nơi đây ngập tràn mùi rượu, trên mặt đất còn có chút thức ăn cùng một bầu rượu và chén rượu. Ta nhìn mấp máy miệng. Đúng lúc này Đồng Thụy chạy đến đại đường, trên mặt đều là mồ hôi. Chẳng qua là ánh mắt còn say lơ đãng mông lung, cả khuôn mặt đỏ bừng, thì thào trong miệng: “Lớn mật, ngươi là người ở phương nào lại dám ngồi ở trên vị trí của bốn quan, ngươi xuống cho ta...”

“Làm càn, Hoàng thượng ở trước mặt há lại cho ngươi hung hăng càn quấy như vậy.” Nguyên Bảo tiến lên âm thanh lạnh lùng nói. Tả hữu cấm vệ quân đánh hắn quỵ trên đại đường.

Đồng Thụy đau đớn kêu lên một tiếng lại bị cấm vệ quân đá té trên mặt đất, hất chia vào người của ta nói: “Ta nói cho các ngươi biết, ta chính là Hình bộ Thượng thư. Sự phụ của ta chính là chính là Thái sư đương triều, các ngươi dám đối xử với ta như vậy...”

“Câm miệng...” Lữ Trung tiến lên giận dữ nói: “Hoàng thượng ở trước mặt há lại cho ngươi làm càn như vậy.”

“Cứ để cho hắn nói.” Ta liếc nhìn Lữ Trung thân nhiên nói: “Lữ ái khanh, nếu ngươi muốn nghe thì thành thật đứng ở một bên. Còn nếu không muốn nghe, trầm cho người đưa ngươi ra phía sau nghỉ ngơi. Nhưng mà đừng có quấy rầy đến Đồng ái khanh đang nói, trầm hôm nay rất muốn nghe thử Đồng ái khanh muốn nói cái gì.”

“Cái này... Hoàng thượng, người này đã say, lời trong miệng chính là cuồng ngôn, thịnh...”

“Đã đủ rồi.” Ta vỗ xuống bàn nhìn Lữ Trung cười lạnh nói: “Lữ Trung, lời nói của trầm vừa rồi ngươi không nghe rõ sao? Muốn trầm nói lại lần nữa?”

Lữ Trung sững sốt, yên lặng đứng một bên.

Ta cười lạnh một tiếng nhìn về phía Đồng Thụy nói: “Đồng ái khanh, có chuyện từ từ nói. Chúng ta có rất nhiều thời gian.”

Đồng Thụy lao đảo từ mặt đất đứng lên, hít đôi mắt nhỏ nhìn ta. Sau một hồi nở nụ cười nói: “Tiểu mỹ nhân, ngươi lớn lên thật xinh đẹp, ngươi muốn ta nói cái gì?”

Ta liếc nhìn hắn, muốn đem miệng hắn bịt lại. Ta nhếch khóe miệng thân nhiên nói: “Cứ để cho hắn nói tiếp, các ngươi cũng có thể nghe một chút. Trầm cũng muốn nhìn xem chính mình ở trong mắt quan viên là cái dạng gì.”

Đồng Thụy bước lao đảo đến trước mặt ta, ghé sát trên bàn cười nói: “Tiểu mỹ nhân, ngươi lớn lên có điểm giống hoàng đế. Thế nhưng ngươi không thể xưng trầm với ta nha, sẽ mất đầu đấy.”

“Vậy sao?” Ta nói: “Đồng ái khanh cũng sợ mất đầu a. Rượu này ngươi uống trên đại đường, không sợ trầm trị tội ngươi?”

“Sợ... Ta sợ cái gì? Sự phụ của ta đường đường là Thái sư, ngay cả cái lão già Trác Luân kia cũng phải nhún nhường ba phần, ai dám làm gì ta.” Đồng Thụy cười khua tay nói: “Tiểu mỹ nhân, ta đã nói với ngươi, có người không biết hoàng đế là ai nhưng lại không thể không biết đến Thái sư... Không sao hết, hoàng đế thì tính là gì, ở cái Hình bộ này ta mới chính là hoàng đế...”

Ta nở nụ cười nói: “Ngươi nói rất đúng, hoàng đế thì tính là gì. Bất quá trầm hỏi ngươi, ngươi thân là Hình bộ Thượng thư, có biết hậu quả uống rượu công khai phải chịu tội gì hay không?”

“Hậu quả? Hậu quả cái gì? Ta hôm nay đừng nói ở chỗ này uống rượu, bây giờ ta đem chỗ này phá bỏ cũng không ai dám làm gì ta.” Đồng Thụy nói xong cười ngây ngốc, thò tay sờ gò má của ta nói: “Tiểu mỹ nhân, ngươi đừng nói nữa. Bộ dạng ngươi như vậy rất giống hoàng đế, thế nhưng mà hoàng đế sao có thể ở nơi này. Hắn ngồi ở trong hoàng cung, cái gì cũng không biết. Ta nói đồng hân không biết có tây, ta nói ai là phạm nhân hân cũng không biết là ai... Thật ngu ngốc a. Tiểu mỹ nhân, không bằng ngươi đi theo ta đi, ta đảm bảo đời này của ngươi được sống trong sung sướng... Ai nha, ngươi... Ngươi dám động thủ đánh ta?”

“Trầm chẳng những đánh ngươi, hơn nữa còn sẽ giết ngươi.” Ta đứng lên tát hắn một bạt tay, đẩy hắn té trên mặt đất nói: “Người đâu, đem Lữ Trung cùng Đồng Thụy giải vào đại lao, cấm vệ quân nghiêm khắc canh giữ, Nguyên Bảo dẫn theo người tiến đến Đồng gia tra xét. Các ngươi đều nghe rõ cho ta, chuyện hôm nay tại Hình đường nếu có nửa câu đề lộ, trầm sẽ lấy đầu của các ngươi.”

Xung quanh vội đáp lời, Lữ Trung quỳ xuống cầu tình.

Ta nhìn Trác Luân nói: “Trác Luân, việc này giao cho ngươi cùng Vương Hưng giám sát. Ngoại trừ người bên ngoài Hình bộ, toàn bộ lính canh cùng trường ngục ở bên trong Hình bộ đều bắt giữ hết. Trong lúc giam giữ, nếu ai dám âm thầm to nhỏ đùa và miệng hết cho trầm, và đến khi họ dừng lại. Người bị giam giữ trừ khi có chỉ thị của trầm, bằng không ai cũng không thể gặp, nghe rõ chưa?”

“Vi thần đã rõ.” Trác Luân cùng Vương Hưng hành lễ nói.

“Trầm lặp lại lần nữa, nếu có ai tiếp xúc với bọn họ, đừng trách trầm không lưu tình...”

Nói xong, ta nhìn Lữ Trung cùng Đồng Thụy còn chưa tỉnh táo lại, phát tay áo rời đi.

Sau khi trở lại hoàng cung, ta liền đi thẳng đến Giao Thái điện. Sau đó lệnh mọi người trong điện đuổi đi hết. Ta đem đồ vật bên trong ném vỡ hết, những đồ đạc ném được đều bị đập phá. Thế nhưng cho dù như vậy, lửa giận trong lòng ta không dập tắt được mà ngược lại còn bùng lên. Giờ phút này trong đầu ta chỉ còn một ý niệm, những người kia đều đáng chết, hết thầy đều đáng chết.

Trác Văn Tĩnh đứng im lặng ở đó nhìn ta, một câu cũng chưa nói.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nỗi Trân Lôì Đình (2)

Edit: Ngừ Ngừ

Trong Giao Thái điện, sau khi âm thanh ném vỡ đồ đạc chấm dứt. Ta tì hai tay lên mặt bàn, thở hỏn hển, ngực bỗng nhiên thấy đau nhói, cơn giận dữ trong lòng một chút cũng không tiêu tan được. Trường ngục, lĩnh canh, còn có Đồng Thụy say rượu đều luôn lảng vảng trong đầu ta, thật sự là quá ghê tởm...

Sau một hồi, ta ngưng tiếng thở dốc. Trong lòng cảm thấy nóng bừng, toàn thân như nhũn ra, cái đầu như muốn nổ tung.

Trác Văn Tĩnh tiến lên đỡ tay của ta, lo lắng nói: “Hoàng thượng, cơ thể người rất nóng, hay là để vi thần đi truyền ngự y đến khám cho người.” Ta xoa nhẹ trên trán nói: “Trẫm mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi.”

Hắn dìu ta vào bên trong điện.

Sau khi đỡ ta nằm xuống giường, hắn bận bịu phân phó Nguyên Bảo đi truyền ngự y đến, lại phân phó nội giám đi chuẩn bị vài món cơm canh thanh đạm. Ta muốn nói mình không có khẩu vị, nhưng mà rốt cuộc lại không lên tiếng.

Trước khi Nguyên Bảo đi ta có dặn dò hắn một câu, kêu hắn không được kinh động đến mẫu hậu, Nguyên Bảo đáp lời.

Làm xong những chuyện này, ta thật sự cảm thấy rất mệt mỏi. Đương nhiên có thể là do trong lòng buồn bực, tóm lại cả người có chút mê man, vì vậy ta liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng sau một lúc ta lại nghe được tiếng nói của Trương Đình Ngọc. Trong giọng nói không che giấu được sự kinh sợ mà hỏi: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng đây là...?”

“Trương ngự y, nhỏ giọng một chút.” Trác Văn Tĩnh thấp giọng nói: “Hoàng thượng vừa mới ngộ khí công tâm*, phát tiết một phen, sợ là đã mệt mỏi.”

*Ngộ khí công tâm vì phần ngộ mà dẫn đến hôn mê.

Trương Đình Ngọc thấp giọng ah một tiếng. Ta vốn định mở mắt ra, nhưng lại chẳng muốn động. Vì vậy vẫn mặc kệ nhắm mắt nằm không nhúc nhích tại đó.

Lúc này bên tai ta truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng. Cảm giác có người đứng ở đầu giường, nhẹ nhàng nắm lấy tay của ta.

Trương Đình Ngọc xem xét tình huống của ta, đại khái là muốn dùng huyền tơ bắt mạch cho ta. Không cần phải nói giờ phút này người đang nhẹ nhàng quán huyền tơ cho ta nhất định là Trác Văn Tĩnh.

Tay của hắn mát lạnh chạm vào rất thoải mái, ta rất thích.

Chỗ cổ tay bị chỉ đỏ gịạt gịạt, không bao lâu Trương Đình Ngọc đã thu hồi lại.

“Trương đại nhân, Hoàng thượng người...”

“Hoàng hậu nương nương không cần phải lo lắng.” Trương Đình Ngọc cười cười nói: “Hoàng thượng trong lòng phần ngộ, thế nên sinh ra chút khí hư bất ổn. Vi thần sẽ kê hai đơn thuốc, chỉ cần cho Hoàng thượng uống thì sẽ nhanh chóng phục hồi.”

Sau đó Trác Văn Tĩnh tạ ơn ông ta, tiếp đó đưa đơn thuốc cho Nguyên Bảo đi lấy.

Nguyên bảo đi rồi, ta mở mắt ra. Trác Văn Tĩnh thấy vội vàng đi đến bên cạnh ta, thần sắc đầy lo âu. Ta phát tay ngăn cản hắn lên tiếng nói: “Hai ngày này trẫm sẽ ở lại đây nghỉ ngơi, ai đến cũng không cho vào.”

Nói xong ta từ từ nhắm hai mắt lại thiếp đi... Trác Văn Tĩnh ở bên cạnh ta thấp giọng dịu dàng đáp lời, thanh âm của hắn cực kỳ nhỏ, lại làm cho người ta cảm thấy thập phần an tâm.

Trong hai ngày này, ngay cả thượng triều ta cũng không lên mà luôn một mực nằm ở trên giường. Mẫu hậu phái người đến hỏi thăm đều bị ta đuổi về, lúc này ngoại trừ Trác Văn Tĩnh ra ai ta cũng không muốn gặp.

Mỗi ngày uống được rất đáng, ăn cũng không có khẩu vị. Trác Văn Tĩnh ở bên cạnh dĩ nhiên cũng ăn không ngon ngủ không yên, Thầm Vân ngay cả tới gần cũng không dám.

Hai ngày trôi qua, sau khi ta uống xong chén dược do Trác Văn Tĩnh sắc, tiếp đó đứng dậy tắm rửa. Trong hơi nước mờ mờ, ta hít thở lại.

Sau khi làm xong những chuyện này, ta nói một câu thật tốt rồi rời khỏi Giao Thái điện. Trác Văn Tĩnh gọi ta một tiếng, ta quay đầu lại nhìn hắn. Hắn hé

môi, thần sắc do dự nói: “Hoàng thượng, người còn một thang thuốc chưa uống hết, đêm nay vì thần sắc xong sẽ phải người đưa qua.”

“Không cần.” Ta thần nhiên nói: “Cứ sắc đi, trăm xử lý chính sự xong sẽ đến uống.”

Sau khi rời khỏi Giao Thái điện, ta trực tiếp đến Ngự thư phòng. Sau đó cho triệu Trác Luân, Vương Hưng, binh bộ Thượng thư Vân Nhựt Phong cùng với Tiết Thanh tiến cung.

Thời điểm bọn họ đến, ta vuốt vuốt ngự phiến, trên mặt vui vẻ nhìn họ.

Sau khi bọn họ hành lễ, ta thần nhiên nói: “Các người ở trên triều đình đều là trụ cột quốc gia của ta, tất cả đứng lên đi.”

“Chúng thần sợ hãi.” Bọn họ quỳ ở đó không dám đứng lên, ta cười lạnh một tiếng nói: “Có cái gì dám hay không dám ở đây. Điều các người không dám cũng nhiều, mà dám cũng không ít.”

“Chúng thần tội đáng chết vạn lần.”

“Đừng có nói đáng chết vạn lần, trăm thế nhưng mà không nhận nổi đâu.” Ta thâm trầm nói, sau đó xoay chuyển lời: “Thái sư, Đồng Thụy là học trò của người a.”

“Dạ.” Tiết Thanh ngẩng đầu lên nói: “Vi thần dạy dỗ yếu kém, cảm thấy hổ thẹn với hoàng ân. Xin Hoàng thượng thứ tội.”

“Thái sư lời này người nói rất đúng, người thật sự là không biết cách dạy dỗ. Học trò của người ở tại Hình bộ làm gì với trăm chắc người đã biết? Hắn nói ngay dưới chân thiên tử, ở tại Hình bộ hẳn chính là hoàng đế... Thái sư, tuy rằng không nói hẳn nhận dứt lốt làm trái kỷ cương xem mạng người như cỏ rác, nhưng chỉ dựa vào câu nói kia cũng đủ hiểu. Người nói việc này nên xử lý như thế nào?” Ta nhếch khóe miệng cười nhạt hỏi.

“Phát ngôn phản nghịch, tội đáng tru di cửu tộc.” Tiết Thanh đứng dậy âm thanh lạnh lùng nói, thần sắc đoan chính, hiền ngang lắm liệt.

Ta nghe xong gật đầu nói: “Tốt, rất tốt. Trăm cũng hỏi người một chuyện, binh bộ Thị lang Lữ Trung cùng cái tên Đồng Thụy kia ở ngay tại đại đường uống rượu vi hoan, lại tính vào tội gì?”

“Vi thần quản giáo không nghiêm, xin Hoàng thượng thứ tội.” Vân Nhựt Phong đoạt lời Tiết Thanh mở miệng nói trước.

“Vân ái khanh, những lời này rất đúng. Người đúng thật là trị người một chút cũng không nghiêm. Lúc ở Hình bộ nhìn thấy Lữ khanh trăm cũng nghĩ không ra. Lữ Trung đường đường chính là binh bộ Thị lang, lại ngay thời điểm đó có mặt tại Hình bộ. Không biết vì sao lại xuất hiện ở đó? Chẳng lẽ Binh bộ cùng Hình bộ có quan hệ mật thiết, thường xuyên qua lại với nhau?” Ta khẽ cười một tiếng hỏi.

“Hoàng thượng, tuyệt đối không có chuyện này, tuyệt đối không. Xin Hoàng thượng minh xét.” Vân Nhựt Phong dập đầu trên đất toàn thân run rẩy khẩn cầu.

Ta nhún nhún mày nói: “Đã đủ rồi, trăm không phải trách cứ người. Trăm biết, chuyện kết bè kết phái các người còn chưa dám làm... Bất quá, Lữ Trung chính là thuộc hạ của người, việc này người nên xử trí như thế nào?”

“Lữ đại nhân... Không... Lữ Trung nên xử lý... Xử lý... Xử lý giống tội với Đồng Thụy.” Vân Nhựt Phong lắp bắp mà nói.

Ta hừ lạnh một tiếng, lại nhìn về phía Trác Luân nói: “Trác ái khanh, trăm cũng có lời muốn hỏi người. Lĩnh canh ở Hình bộ làm việc thất trách, trong ngục phạm nhân tự do đi lại, quan to nhất phẩm trên triều đình muốn tiến vào cũng phải đưa bạc... Người nói đây là tình huống gì? Vương ái khanh, người có từng nghe qua chuyện này chưa?”

“Vi thần chưa từng nghe qua.” Vương Hưng quỳ trên mặt đất bình tĩnh nói: “Nhưng mà, nếu thật sự là như thế thì đúng là trò cười cho thiên hạ.”

“Trò cười cho thiên hạ, hay cho một cái trò cười như thế.” Ta đột nhiên đứng lên vỗ lên ngự án chỉ vào bọn họ tức giận nói: “Trăm hôm nay nói cho các người biết, cái gọi là trò cười cho thiên hạ là thế nào. Trăm cũng bởi vì chuyện của Tiết Song, ngẫu nhiên đi Hình bộ một lần. Chỉ là một lần ngẫu nhiên đó, lại chứng kiến được cái trò cười cho thiên hạ này. Đường đường là Thừa tướng, là quan nhất phẩm đương triều, muốn tiến vào nhà lao lại phải đưa bạc cho lĩnh canh ngục. Tên lĩnh canh kia không phải không biết, biết mà còn dám nhận, càng thú vị chính là còn nói người khác không hiểu quy củ. Trăm ngược lại muốn hỏi một chút, quy củ này là ai lập ra? Không nói những cái khác, chỉ riêng chuyện thu bạc của ai muốn tiến vào Hình bộ, đây thật sự là Hình bộ của trăm sao? Cái Hình bộ đại lao kia thật sự là Hình bộ đại lao sao? Tốt, như thế này cũng thôi đi, buồn cười nhất chính là tên trưởng ngục cùng lĩnh canh với phạm nhân rõ ràng không phải là đang đứng trong Hình bộ. Mà là đứng trong lầu các kỹ viện, ở đó còn thoải mái hơn so với hậu cung của trăm. Còn có, chỉ là một trưởng ngục nho nhỏ, nói vài câu không đúng với hắn, tên đó còn hăm dọa chò trăm vào nhà lao sẽ chính chết trăm, trắng trợn uy hiếp trăm... Rất tốt, bọn họ nói không sai, trăm là đồ quê mùa chưa thấy qua sự đời. Trăm thật là cảm thấy mắt mặt, các người đã nhìn thấy chưa? Đã thấy chưa? Nói cho trăm nghe đi.”

“Vi thần sợ hãi.”

“Sợ hãi, các người sợ hãi cái gì, còn có gì làm các người sợ hãi sao?” Ta buồn cười nhìn bọn họ quát: “Trăm mới chính là người cảm thấy sợ hãi đây này, trăm thẹn với ngôi vị này. Cái tên trưởng ngục nói không sai, con mắt của trăm đúng là hồng rồi, bị các người che mù mắt. Đừng nói sợ hãi cái gì với trăm, trăm nghe đủ rồi.”

Nói ra những lời này, lửa giận trong lòng ta không khỏi bùng lên. Ta kiềm nén lại, sau đó âm thanh lạnh lùng nói: “Tuyên chỉ.”

Nguyên Bảo vội vàng đứng dậy, cầm thánh chỉ ta đã sớm viết xong đọc: “Phụng thiên thừa nhận, hoàng đế chiếu viết. Sau khi điều tra ra Hình bộ Thượng thư Đồng Thụy ăn hối lộ trái pháp luật, xem thường kỷ cương, coi mạng người như cỏ rác, tội không thể tha. Ba ngày sau giờ Ngọ tại Đông Môn chém đầu răn đe. Về phía gia tộc của hắn, nam tử trong nhà biếm thành nô lệ, nữ tử biếm thành kỹ nữ, tài sản quy vào quốc khố. Binh bộ Thị lang Lữ Trung, xem thường kỷ cương, làm quan không nghiêm, tước chức binh bộ Thị lang, cùng tội với Đồng Thụy. Gia tộc của hắn có thể miễn tội, con cái vĩnh viễn không được vào triều làm quan. Bọn trưởng ngục, lính canh coi mạng người như cỏ rác, tội không thể thứ, giết chết không tha. Khâm thủ.”

“Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Nhìn sắc mặt không giống nhau của bọn họ, ta chán nản thở dài ngồi trên long ý, nói: “Thừa tướng Trác Luân, Thái sư Tiết Thanh, hai người các ngươi thân là trụ cột đương triều lại quản lý không nghiêm, đúng là đáng giận vô cùng. Mỗi người giảm hai năm bổng lộc, còn những quan viên khác thì giảm bổng lộc một năm. Binh bộ Thượng thư Văn Nhưộc Phong có tội không làm tròn trách nhiệm, giáng xuống làm Binh bộ Thị lang. Binh bộ Thượng thư tạm thời do Trác Luân thay quyền. Đợi đến qua kỳ Điện thí thi giải quyết tiếp... Ngày sau nếu trăm biết có quan viên nào biết pháp mà còn cố tình phạm pháp, thì đều bị gán tội chết.”

“Hoàng thượng anh minh...”

“Tốt rồi, điều nên nói trăm đều đã nói tất cả. Những gì các ngươi nên nghe cũng đều đã nghe xong. Thái sư lưu lại, còn những người khác đều lui xuống hết đi.” Ta nhìn bọn họ thần nhiên nói.

Lúc bọn họ đứng dậy rời đi, ta lại nói: “Chậm đã.”

Bọn họ lại vội vã quỳ xuống. Ta nhìn họ nói: “Còn tên Tiết Song kia, trăm lệnh cho đào ba thước đất cũng phải moi ra, việc này giao cho Vương ái khanh cùng Văn ái khanh tiến hành phụ trách. Còn Trác Luân phụ trách bản án của bọn Đồng Thụy, lệnh cho quyền hạn tạm thời giao người sai sử. Chuyện của Hình bộ dừng lại đây, lúc lên triều trăm không muốn nhắc lại. Cũng không muốn nghe có người đến đây cầu tình, nếu nghe được đều gán tội chết. Tất cả đều lui xuống đi.”

Bọn họ hành lễ ly khai.

Sau khi đợi bọn họ rời đi, ta nhìn Tiết Thanh quỳ trên mặt đất. Trong lòng quả thực rất phần nộ, hít sâu một hơi ta lạnh lùng nói: “Thái sư, người dạy dỗ đệ tử thực tốt. Dám chỉ vào mặt trăm hô to gọi nhỏ, lời lẽ khinh thường. Người thật là làm trăm mất mặt.”

“Vi thần tội đáng chết vạn lần.” Tiết Thanh quỳ trên mặt đất nói.

“Đứng lên đi.” Ta lắc lắc tay áo đạm mạc nói: “Trăm biết tên Lữ Trung kia là thần thích của ngươi. Thế nhưng bộ dạng chật vật của trăm ở Hình bộ hắn cũng đã nhìn thấy, đừng trách trăm không lưu tình. Liên quan đến thể diện của hoàng gia, ngày đó những người trong Hình bộ, trăm một người cũng không thể tha.”

“Vi thần tạ ơn Hoàng thượng khai ân.” Tiết Thanh hành lễ lần nữa nói.

Ta nhìn ông ta, trăm mặc nói: “Thái sư, chuyện này dừng ở đây. Những chuyện khác trăm cũng không muốn nhiều lời, những người biết rõ chuyện này, người cũng nên bịt miệng bọn họ cho kỹ vào. Người trở về đi, có thời gian nên đến an ủi một tiếng với Như phi, dù sao cũng là biểu huynh, đừng làm cho nàng phiền muộn trong lòng.”

“Vi thần tuân chỉ.” Tiết Thanh hành lễ lần nữa nói.

Nhìn sắc mặt ông ta cũng không tốt lắm, ta phát tay để cho ông ta ly khai. Chờ ông ấy đi rồi, ta ngồi trên long ý chống cằm im lặng. Nguyên Bảo ở một bên cúi đầu đứng đó.

Vừa rồi sở dĩ lưu lại Tiết Thanh, nói những lời úp úp mở mở với ông ta cũng chính là muốn làm cho ông ta bị mâu thuẫn. Một mặt ta tỏ ra bất mãn với Tiết gia, còn mặt khác ta lại không có ý đó, chỉ là vờ như quá mức tức giận mà thôi.

Bất kể tình huống gì, Tiết gia cũng thành thực mà làm việc trong một thời gian dài... Hơn nữa trước khi tóm được đặng chuỗi của họ, ta muốn hào hào chơi đùa mới được. Làm cho bọn họ sống những ngày không được yên ổn, bản thân thì ở một bên nhìn xem, rất dễ chịu a...

Chỉ sợ không tiện khai báo với mẫu hậu, nghĩ tới đây, ta thở dài...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quan Hệ Tiếp Nối Quan Hệ

Edit: Ngũ Ngũ

Bởi vì nghĩ đến mẫu hậu, ta đã ngồi tại Ngự thư phòng khoảng một nén nhang. Trong lòng cân nhắc đến mọi tình huống sau khi mẫu hậu biết được chuyện này. Ta thờ dài đứng dậy trở về Bàn Long điện tắm rửa thay y phục. Trước hết cứ đến thỉnh an mẫu hậu, những chuyện khác nói sau.

Trong thông phòng Bàn Long điện, sau khi đã tắm rửa xong, Nguyên Bảo hầu hạ ta thay y phục. Hắn đem tất cả nội giám đuổi đi hết, một bên giúp ta chỉnh đốn y phục, một bên thấp giọng nói. Nói lúc ta ở Giao Thái điện hai ngày, mẫu hậu từng phái người tới nhiều lần, nhưng đều bị Trác Văn Tĩnh lấy lý do thân thể ta không khỏe đuổi đi. Hắn cho người đến cung Phụng Nghi dò la tin tức, những người ở bên trong đều không dám hé lời.

Ta nghe xong không nói gì.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, ta tiến đến cung Phụng Nghi thỉnh an mẫu hậu. Lúc vào cung Phụng Nghi thấy rất im ắng, toàn bộ viện chỉ có mình Nhượng Lan đứng ngoài hầu hạ. Trong nội tâm ta khẽ động, Nhượng Lan nhìn thấy ta liền tiến lên hành lễ, ta gật đầu để cho nàng đứng dậy.

“Hoàng thượng, Thái hậu nương nương vừa nằm nghỉ.” Nhượng Lan đứng dậy không đợi ta hỏi đã thấp giọng cung kính nói.

Nghe xong lời này, ta nhìn sắc trời một chút, trong lòng có chút nghi hoặc nhưng cũng không mở miệng nói gì. Nhượng Lan nhìn thấy được sự ngờ vực của ta, vội mở miệng nói: “Hoàng thượng, vài ngày trước đó Thái hậu bị nhiễm phong hàn.”

Nghe nói như thế ta nhủ mảy, đang chuẩn bị hỏi tiếp, lại nghe bên trong truyền đến âm thanh của mẫu hậu: “Là Hoàng thượng ở bên ngoài sao? Vào đi.”

Nghe được lời mẫu hậu ta không khỏi dừng lại một chút, sau đó đi vào.

Thời điểm nhìn thấy mẫu hậu đang nằm nghiêng trên ghế quý phi, khí sắc của bà không được tốt. Bên cạnh ngoại trừ lư hương lượn lờ thì những người hầu hạ đều không có. Sắc mặt của bà cũng rất khó coi, quả thật đúng là bị bệnh.

Ta không khỏi liếc Nhượng Lan đang đứng phía sau.

Gương mặt Nhượng Lan trắng bệch, không dám nói gì, bước nhanh đến bên cạnh mẫu hậu, giúp bà xoa nắn bả vai.

“Hoàng thượng, người cũng đừng nhìn Nhượng Lan nữa. Dù sao cũng không phải là lỗi của nàng, là ai gia không chú trọng thân thể, dẫn đến bị bệnh, không thể trách ai được.” Mẫu hậu hé mắt nhìn ta thản nhiên nói.

Nghe lời này của bà là ta đã hiểu tới lúc bà muốn tính sổ với ta rồi. Trong lòng thầm thở dài, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc đi tới cười nói: “Mẫu hậu trong lòng có phiền muộn gì sao? Nhi thần lại không biết, thật đúng là đáng xử phạt.”

Mẫu hậu nghe xong tà tà liếc nhìn ta, hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trầm xuống. . .

Ta dừng một chút, sau đó đi qua ngồi bên cạnh mẫu hậu. Mẫu hậu chậm rãi ngồi thẳng lên, Nhượng Lan thì cúi thấp đầu đứng ở một bên hầu hạ.

“Nhượng Lan, ai gia cùng Hoàng thượng trò chuyện. Ở đây không cần người hầu hạ nữa, người lui xuống đi.” Mẫu hậu bưng tách trà thơm trên bàn nhấp nhẹ rồi phân phó nói.

Nhượng Lan cung kính hành lễ rồi đi ra ngoài.

Sau khi nàng rời đi, trong cung điện lớn như vậy cũng chỉ còn hai người là ta với mẫu hậu. Mẫu hậu giật giật thân thể đưa mắt nhìn ta hỏi: “Hoàng thượng, nghe nói người muốn giết binh bộ Thị lang Lữ Trung?”

Mặc dù trong lòng ta biết rõ bà muốn nói đến cái gì, nhưng khi nghe đến vẫn có chút chán ghét. Vì vậy ta bưng tách trà trên bàn nhấp một ngụm rồi mất hứng, để kiểm chế lại nội tâm đang dậy sóng. Ta vờ như chẳng hề để ý nói: “Đúng vậy, trăm vừa mới hạ chỉ. Không biết mẫu hậu biết được từ đâu?”

“Bất kể là ai cũng biết đến chuyện này đấy. Ai gia chỉ muốn hỏi Lữ Trung hắn đã phạm vào tội gì? Sao người lại muốn giết hắn?” Mẫu hậu nhìn ta nhủ mảy hỏi.

Nghe xong lời này của mẫu hậu, cảm xúc chán ghét trong lòng của ta bỗng nhiên tăng vọt. Nhưng bởi vì bà không phải là người ngoài nên không tiện phát tác, vì vậy ta đạm bạc nói: “Mẫu hậu, trăm chẳng những muốn giết Lữ Trung mà còn giết luôn cả Đồng Thụy.” Lời nói của bà ngụ ý muốn hỏi thăm ý tứ của ta. Mà hai bọn họ ta đều muốn giết, vì sao bà lại chỉ hỏi Lữ Trung chứ không hỏi Đồng Thụy?

Sắc mặt của mẫu hậu lập tức thay đổi nhìn ta nói: “Ai gia biết rõ người muốn giết Đồng Thụy. Tên Đồng Thụy kia ai gia đã từng có nghe Thái sư nói qua, hắn là người không biết lễ nghĩa, xem mạng người như cỏ rác, cực kỳ vô lại. Người như hắn dĩ nhiên đáng chết. Chỉ là Lữ Trung không giống với hắn, theo ai gia biết được, Lữ Trung hắn cũng không phạm chuyện đại sự gì. Nếu đã như vậy, vì sao Hoàng thượng lại muốn giết hắn?”

Nghe lời nói có ý trách cứ của mẫu hậu, trong nội tâm của ta ầm ầm có chút tức giận. Nhưng nghĩ đến kiếp trước của bà, nghĩ đến bà chính là mẫu hậu của ta, ta vẫn nhịn xuống, nhìn bà thấp giọng nói: “Mẫu hậu, Đồng Thụy đáng chết, còn Lữ Trung vì sao không nên giết? Người nói hắn không phạm chuyện đại sự gì, trăm nghĩ lời này của người đã sai hoàn toàn. Chỉ riêng việc hôm nay người nhắc đến hắn, thì hắn cũng đáng chết rồi. Một tên binh bộ Thị lang, rốt cuộc là có thể liên quan đến bao nhiêu người, thậm chí còn làm cho mẫu hậu tại đây cầu tình cho hắn, phía sau không chừng còn nhiều kẻ khác nữa đây. . . Mẫu hậu, hôm nay nhi thần muốn nói cho rõ, Đồng Thụy đáng chết, Lữ Trung cũng không thoát được. Khi tiến đến đại lao liền nhìn thấy hắn quan hệ mật thiết với bên Hình bộ, còn những kẻ trong đại lao lại nói lời bất kính. . . trăm đều sai người ghi chép lại rồi. Hiện tại trăm chưa tính sổ với bọn họ, nhưng từng kẻ kia cũng đừng mong sống yên ổn. Trăm ngược lại muốn nhìn xem, thiên hạ này là của trăm hay là của Lữ Trung hắn.”

Mẫu hậu nghe xong lời này thần sắc đại biến, ngồi thẳng người kéo tay của ta hỏi: “Hoàng thượng, những lời này của con là có ý gì?”

“Mẫu hậu, nhi thần không phải kẻ ngốc, cũng có mắt, cũng biết nhìn.” Ta nhìn bà nói: “Người đã từng nói qua, thiên hạ này là của nhi thần. Nhi thần muốn làm như thế nào thì sẽ làm như thế đấy, nhưng người khác thì không thể, những lời người dạy bảo nhi thần đều ghi nhớ trong lòng. Nhưng ngày nhi thần ở đại đường Hình bộ, Đồng Thụy ở trước mắt biết bao người từng lời nói hành động đều phạm tội khi quân. Hắn là hình bộ Thượng thư do chính trăm ban cho, thế nhưng hắn đã làm gì với trăm? Là bêu danh đó... Mà cái tên binh bộ Thị lang Lữ Trung kia, tại thời khắc đó hắn đến Hình bộ làm cái gì? Trăm không quy tội bọn họ kết bè kết cánh mưu quyền soán vị, không tru di cửu tộc bọn họ, đã là khoan dung lắm rồi. Hôm nay vậy mà lại dám tác động mẫu hậu ở đây cầu tình cho hắn, thật đúng là làm cho lòng trăm tức giận khôn nguôi.”

Càng nói ta càng nóng, một màn trêu chọc ngày đó của tên Đồng Thụy lại xuất hiện trong đầu ta. Loại người như vậy, chết một vạn lần cũng không đủ, ta hung ác nghĩ đến.

“Hoàng thượng...” Mẫu hậu nhíu mày nhìn ta nói: “Ai gia biết rõ trong lòng người ghét nhất là những kẻ lừa dối. Thế nhưng mà người xử lý việc này không thỏa đáng. Người quyết định giết Lữ Trung, có phải hay không quá mức thiên vị Trác gia rồi?”

Nghe đến hai chữ Trác gia, ta giật mình, trong lòng liền sáng tỏ. Nhìn mẫu hậu, ta giống như cười mà không phải cười nói: “Mẫu hậu, người nói lời này là vì Trác Văn Tĩnh có đúng không?”

Mẫu hậu nhìn ta gật đầu nói: “Hoàng thượng đã nói như vậy rồi, ai gia cũng sẽ nói thẳng. Ai gia không thích Trác Văn Tĩnh, người liên quan đến Trác gia ai gia đều không thích. Có lẽ là vì trong lòng không thích, đối với chuyện của Lữ Trung thực sự cảm thấy phiền nhiễu. Thế nhưng mà, ai gia vừa nghĩ đến chuyện Hoàng thượng sủng ái Trác gia, trong nội tâm liền thập phần không vui. Hoàng thượng, Tiết gia dù sao cũng là thân thích với ai gia, đối với Hoàng thượng cũng trung thành tận tụy, có trời đất chứng giám. Mà Trác gia, ai gia không tin được. Người đem Trác gia đặt lên đầu Tiết gia, cái này... cái này có phải hay không cũng bao gồm luôn việc cảnh cáo ai gia?”

Nghe lời này, trong lòng ta hừ lạnh một tiếng. Thân thích, thật sự là thân thích tốt đấy. Nếu ta không đem Trác gia đặt trên đầu bọn họ, thì bọn Tiết gia đều muốn đem ta giẫm nát dưới chân rồi.

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng ta không thể đem lời này nói với mẫu hậu. Bà không thích Trác Văn Tĩnh, cả đời sẽ không thích, cũng không bởi vì ta mà thay đổi suy nghĩ này. Bà tin nhiệm Tiết gia bởi vì lúc ta đăng cơ bọn họ đã trợ lực đưa ta lên. Trong nội cung lại có Tiết Như Ngọc xinh đẹp giúp bà giải khuây, bà sao có thể không tin nhiệm... Huống hồ, tâm tư của mẫu hậu ít nhiều gì ta cũng hiểu được, dù gì ta cũng là nhi tử của bà. Ta biết bà không muốn mất đi cánh tay đắc lực này, bằng không làm sao những chuyện trên triều đình sau này bà có thể can dự vào được nữa...

Trước kia ta rất nghe lời bà, cho nên những chuyện bà làm ta cũng không nói đến. Nhưng hiện tại lại không thể như vậy nữa, chỉ sợ trên đầu phải chịu hai tiếng bất hiếu này thôi.

Nghĩ tới những chuyện này, trong lòng ta chợt cảm thấy lạnh lẽo. Ta bỗng nhiên muốn biết, nếu như trước kia lúc triều đình diệt vong mà mẫu hậu vẫn còn sống, không biết bà sẽ dùng vẻ mặt gì để nhìn hết thấy những chuyện phát sinh đây. Bà có thể hay không sẽ hối hận, có thể hay không sẽ thất vọng? Đương nhiên những chuyện này chỉ là tưởng tượng ra, chuyện vong quốc lưu dân ta nhất định sẽ không để phát sinh lần nữa. Dù như vậy sẽ phải đắc tội với mẫu hậu, sẽ để cho thế nhân nói ta bất hiếu...

Ý nghĩ này hiện lên, ta thở dài nói: “Mẫu hậu, nếu người đã nói như vậy thì hôm nay nhi thần cũng sẽ nói rõ. Trác Văn Tĩnh, trong lòng của trăm chính là ái mộ hắn, đời này cũng sẽ không buông bỏ hắn. Công tích của Trác gia trong lòng nhi thần sẽ quan sát, dĩ nhiên sẽ không để cho bọn họ làm chuyện gì quá phận. Ngược lại là Tiết gia, phiền mẫu hậu nhắc nhở họ một câu. Sau này nếu chuyện này phát sinh lần nữa, đừng trách nhi thần không lưu tình.”

“Hoàng thượng, người...” Mẫu hậu kinh hãi đứng lên, trong đôi mắt nhìn ta tràn ngập không thể tin: “Người thật sự giống như lời Tiết Thanh nói, muốn vì một Trác Văn Tĩnh mà trở mặt với ai gia? Ai gia hôm nay ngược lại muốn hỏi một chút. Trác Văn Tĩnh hẳn rốt cuộc đã dùng đến thủ đoạn gì, mà làm người mê muội vì hắn?”

Nghe mẫu hậu nói xong ta cảm thấy có chút vô lực, trong lòng âm thầm nói: “Mẫu hậu, thân thể người không được khỏe nên chắc giờ cũng đã mệt mỏi lắm rồi. Nhi thần không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa, nhi thần cáo lui.”

“Hoàng thượng...” Mẫu hậu tức giận đập bàn âm thanh lạnh lùng nói: “Hoàng thượng, người thật sự muốn vứt bỏ mẫu hậu?”

Ta nhìn bà bất đắc dĩ nói: “Mẫu hậu, người chính là thân mẫu của trăm, trăm làm sao có thể vứt bỏ người được. Chỉ là, trăm không thể bởi vì người là mẫu hậu mà buông bỏ Trác Văn Tĩnh, chuyện đó vạn lần cũng không được... Còn có, Trác Văn Tĩnh hẳn là Hoàng hậu của trăm, đã xác định cả đời này đều như vậy. Nếu như hắn có gì bất trắc, vô luận là kẻ nào trăm đều tuyệt đối sẽ không để dằn tha thứ.”

Mẫu hậu nghe xong lời ta nói, vẻ mặt sững sờ. Ta không muốn bà nhìn thấy ta sẽ khó chịu, vì vậy quay người ly khai.

Ra khỏi cung Phụng Nghi, ta phân phó tiến đến Giao Thái điện.

Ngồi ở bên trong kiệu liễn, trong lòng của ta một trận phiền muộn. Nói thật ta rất kính trọng mẫu hậu, ta cũng không nghĩ sẽ cùng bà tranh cãi mà trở mặt với nhau...

Trác Văn Tĩnh, nghĩ đến cái tên này, nội tâm buồn bực dần dần bình tĩnh lại...

Đột nhiên ta rất muốn gặp hắn... Trác Văn Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Giang Sơn Xã Tắc

Edit: Ngũ Ngũ

Ngồi kiệu đến Giao Thái điện, phát tay ngăn cản Trác Văn Tĩnh hành lễ thỉnh an, ta cùng hắn chậm rãi tiến vào trong điện.

Vào điện, những đồ vật bị ta đập vỡ sớm đã được thu dọn sạch sẽ rồi, tuy nhiên vẫn còn chưa có bổ sung cái mới.

Vốn là ban đầu Giao Thái điện không được xa hoa lắm thì nay lại càng hiu quạnh. Vừa nghĩ đến chuyện này, ta không khỏi nhìn về phía Trác Văn Tĩnh, chỉ thấy hắn đứng ở đó yên tĩnh như trúc. Trong lòng liền cảm thấy áy náy, liền phân phó Nguyên Bảo đến Tàng Bảo Các lựa chọn ít đồ cổ, tranh họa, sách sử các loại đưa đến đây.

Nguyên Bảo nghe xong vội vàng lĩnh mệnh. Trác Văn Tĩnh đứng bên cạnh liên tục nói không cần, ta lắc đầu cười ngăn cản nói: “Sao có thể không cần, ở Giao Thái điện vốn đã không có đồ đặc gì, lại còn bị ta đập phá lần nữa, không vỡ cũng bị mất. Dù là kiểu gì, người cũng là Hoàng hậu của trẫm. Nơi này là chỗ ở của người, cũng không thể để mấy cung nhân nói lên sau lưng trẫm đối xử không công bằng.”

Trác Văn Tĩnh nghe ta nói xong vội vàng tạ ơn.

Ta nhẹ gật đầu với Nguyên Bảo, hắn liền khom người lui ra. Chờ hắn đi rồi, Trác Văn Tĩnh đến bên cạnh ta ngồi xuống, phân phó nội thị đem thuốc đã sắc xong bưng lên. Ta nhìn chén thuốc đen như mực kia, vốn không có ý định muốn uống. Nhưng khi nhìn thấy thần sắc lo lắng của Trác Văn Tĩnh, ta vẫn bịt mũi cố gắng nuốt vào.

Sau khi uống xong, Trác Văn Tĩnh lại để cho các nội thị hầu hạ lui ra hết. Ta liền xoa xoa trán thờ dãi nói: “Mẫu hậu trong hai ngày này vì chuyện của Lữ Trung chỉ sợ tâm trạng không được tốt lắm. Lúc người đi thỉnh an, nếu bà nói cái gì không dễ nghe, thì người đừng để ở trong lòng.”

“... Hoàng thượng, vì thần đã rõ.” Trác Văn Tĩnh nhìn ta cười nói: “Thái hậu, bà chung quy vẫn là mẫu hậu của Hoàng thượng, vì thần cũng hiểu Hoàng thượng rất khó xử.”

Nghe được lời này của Trác Văn Tĩnh ngược lại làm ta ngây ngẩn cả người, không khỏi đưa mắt nhìn thẳng vào hắn.

Nói thật, ta nghĩ rằng sau khi hắn nghe ta nói xong sẽ vẫn như trước đây mà nói vài lời không nặng không nhẹ mà tạ ơn. Không nghĩ tới hắn sẽ mở miệng nói như vậy, vì thế ta sững sờ nhìn hắn. Hắn cũng nhìn ta, thần sắc bình tĩnh, con ngươi trong suốt, trên mặt không có ý né tránh.

Nhìn một lúc, ta mấp máy môi, rồi sau đó thờ dãi nói: “Người nói rất đúng, dù sao bà cũng là mẫu hậu của trẫm...”

Nói tới chuyện này ta cười khô. Bà nếu không là mẫu hậu thân sinh của ta, có thể bây giờ đã xuống gặp phụ hoàng, hoặc làm một Thái phi chốn thâm cung lạnh lẽo rồi.

Cũng bởi vì bà là mẫu hậu của ta, cho nên rất nhiều chuyện ta không thể lạnh lùng với bà được. Hồ dũ không ăn thịt con, huống hồ bà làm mọi chuyện cũng vì muốn tốt cho ta. Tuy nhiên ý tốt này đã làm sai cách, đặt sai chỗ rồi.

Kiếp trước vào thời điểm ta hồ đồ nhất, ta cũng biết lấy chữ hiếu làm đầu. Ta đối với mẫu hậu không có nửa phần hà khắc, hướng chỉ là bây giờ.

Nghĩ tới đây trong lòng ta có chút phiền muộn, ta mặc dù biết chữ hiếu làm đầu. Nhưng khi nhìn thấy mẫu hậu nhục mạ Trác Văn Tĩnh, trong lòng ta dĩ nhiên là không thích.

Trác Văn Tĩnh là một sự tồn tại rất đặc biệt với ta. Ta có thể để cho hắn vì ta mà chịu oan ức một lần, lại tiếp tục để hắn vì ta mà bị mẫu hậu trách mắng một lần, lẽ nào ta có thể muốn để hắn chịu ủy khuất vĩnh viễn như vậy. Đợi cho đến lúc mẫu hậu qua đời ta mới đến bù đắp tổn thất cho hắn sao?

Không cần người khác nói, ta cũng hiểu rõ chuyện này tuyệt đối không có khả năng, đây không phải là đồ vật vô tri vô giác mà chính là nhân tâm con người.

Hiện tại Trác Văn Tĩnh có thể thấu hiểu nỗi khổ sở của ta, tương lai hắn cũng có thể minh bạch như vậy. Nhưng mà ai có thể chắc chắn được lòng hắn sẽ không cảm thấy lạnh lẽo, phải chờ đến mẫu hậu qua đời mới toàn tâm toàn ý với hắn. Nếu ta là hắn, lòng ta cũng sẽ nguội lạnh đấy.

Giữa tình cảm phu thê, thấu hiểu nhau là một chuyện, nhưng có tiếp nhận được không lại là một chuyện khác. Trên đời này ai mà không có tâm tư riêng, ta làm sao có thể ép buộc Trác Văn Tĩnh như vậy. Hắn có sự kiêu ngạo của hắn, ta không có cách gì bẻ gãy nó.

Ta không muốn sau này sẽ trở thành người xa lạ với Trác Văn Tĩnh, gặp nhau mà làm như không quen biết, mấy chữ này đối với ta là quá nặng nề.

Nghĩ tới đây, tim ta đập có chút dồn dập, có chút đau nhói, tựa như là có ai đó đang dùng kim đâm vào.

Có lẽ là sắc mặt ta không tốt, Trác Văn Tĩnh nhìn ta nhíu mày hỏi: “Hoàng thượng, sắc mặt của người không tốt, có phải là không khỏe ở đâu không? Vì thần sẽ đi truyền thái y đến.”

Hắn nói xong liền đứng lên, ta vội cười khò lắc đầu nói: “Đã là tâm bệnh thì thái y có thể làm được gì.” Nghe ta nói xong Trác Văn Tĩnh sùng sốt, sau đó nhìn ta không nói gì.

“Trác Văn Tĩnh, trầm biết ở trước mặt mẫu hậu người đã chịu nhiều ủy khuất. Trầm hứa với người, nếu có một ngày phải lựa chọn một trong hai, trầm sẽ không làm tổn thương người.” Nhìn bộ dạng hắn nhíu mày, ta thấp giọng mở miệng nói. Ý tứ là nếu như ngày nào đó mẫu hậu ép ta phải lựa chọn, ta đây đành phụ lòng của bà rồi. Ta sẽ không buông tay Trác Văn Tĩnh.

Ta vừa dứt lời, vẻ mặt của Trác Văn Tĩnh liền kinh sợ, mở miệng muốn nói gì đó lại bị ta phát tay ngăn cản, có chút mệt mỏi mà nói: “Người hiểu trầm khó xử, chẳng lẽ trầm lại không hiểu người hay sao? Người thường nói mình không ngại, không ngại đây. Nhưng mà tim con người cũng làm bằng thịt, sao có thể ngoài miệng nói không sao là thật sự không sao, sẽ rất đau đấy. Trầm đều hiểu rõ, cho nên trầm không để người chịu ủy khuất mãi được, trầm nhìn thấy cũng đau lòng.” Nói đến đây ta dừng lại, thời khắc này ta cũng không phân biệt được hai câu cuối cùng kia chính mình nói ra là thật hay giả, hoặc là cả hai.

Trác Văn Tĩnh không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn ta. Ta biết hắn muốn nói gì với ta, có lẽ là do trở ngại thân phận và địa vị của mình nên không tiện mở miệng mà thôi. Hắn không mở miệng, ta cũng không nói gì thêm.

Lúc này ta chợt nghĩ, chính mình mang nặng quá khứ của kiếp trước phải chống chọi một mình không đêm nào ngủ an giấc. Nếu đem nói hết cho người trước mặt này, vậy hắn có thể chia sẻ một phần đau khổ đó với ta hay không, như vậy trong lòng ta sẽ bớt khổ sở hơn.

Nếu trên đời này thực sự có người cùng ta gánh vác những chuyện kia, ta đây có sống dễ chịu hơn chút nào không.

Nhìn đến Trác Văn Tĩnh đang ngây ngẩn, lúc đầu là hắn và ta nhìn nhau. Chỉ là một lát sau, gương mặt hắn đỏ lên. Sau đó trốn tránh ánh mắt ta nhìn về phía hắn.

Nhìn bộ dạng bối rối của hắn, ta giật mình lấy lại tinh thần. Lúng túng thu hồi ánh mắt, ta ho khan một tiếng, định muốn nói gì đó để hóa giải bầu không khí ngưng ngội này. Chỉ là vừa mở miệng gọi tên hắn thì bên ngoài truyền đến tiếng bẩm báo của nội thị, nói là quốc cữu đến đây cầu kiến. Một tiếng này, đã đánh gãy bầu không khí mờ ám vừa rồi.

Nói đến quốc cữu, ta đầu tiên nghĩ đến cái tên đi du ngoạn kia đã trở về, chính là Tiết Văn phong lưu kia. Nghe nói đến hắn, trong lòng ta quả thực có chút tò mò. Tiết Văn vậy mà sẽ đến đây bái kiến Trác Văn Tĩnh, muốn biết hắn vì sao mà đến cho nên ta tuyên vào.

Hiếu kỳ ngồi ở đây, cho đến lúc bên ngoài có một người mặc thanh sam đi tới. Hắn bước nhanh đi vào trong điện, thần sắc mang theo kinh hi, tiến đến gọi một tiếng ca. Chỉ là lúc nhìn đến ta bỗng nhiên ngừng lại, kinh ngạc ngẩn người.

Hắn sùng sốt, ta cũng có chút bất ngờ. Nhìn thấy hắn ta liền biết rõ người nợ chính là Trác Nhiên mà không phải là Tiết Văn rồi.

Lại nói, huynh đệ ruột thịt chắc tướng mạo cũng không chênh lệch nhau lắm. Nhưng Trác gia thì khác, Trác Văn Tĩnh lớn lên nho nhã tuấn tú. Mà Trác Nhiên lớn lên lại là một bộ dạng của hải tử, nhìn giống như vĩnh viễn đều chưa trưởng thành vậy.

Nói đến Trác Nhiên so với ta còn lớn hơn một tuổi. Giờ phút này lại là một khuôn mặt chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, quả thật làm cho người ta có một loại cảm giác thất bại không nói nên lời.

Trong lúc Trác Nhiên sùng sò, ta đã lấy lại tinh thần. Cũng không trách tội hắn thất lễ, nhìn hắn nhíu mày cười nói: “Lần trước gặp nhau lúc Trác ái khanh vẫn còn là hải tử, không nghĩ tới hôm nay ở chỗ này gặp được, ầu cũng là duyên phận.”

Trác Văn Tĩnh nghe lời của ta vội vàng đứng lên nói: “Hoàng thượng thứ tội...”

Hắn còn chưa dứt lời, nụ cười trên mặt Trác Nhiên đã thu lại. Sau đó nhìn ta quỳ xuống hành lễ quy củ nói: “Thảo dân phạm tội khi quân, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Đưa mắt nhìn Trác Văn Tĩnh lại nhìn đến Trác Nhiên đang quỳ trên mặt đất, ta nhẹ cười nói: “Đều là người trong nhà, làm gì có hiểu quy củ như vậy, đứng lên đi, ngồi xuống rồi nói.”

“Thảo dân tạ Hoàng thượng khai ân.” Trác Nhiên cúi người cung kính nói, sắc mặt căng thẳng.

Sau khi Trác Nhiên ngồi xuống, bầu không khí có chút ngưng ngội.

Ta biết Trác Nhiên cũng không thích ta, chỉ là ngại ta là Hoàng thượng nên hắn không có biện pháp đuổi ta đi. Điều này cũng đúng thôi, Trác Văn Tĩnh là ca ca của hắn. Trác Văn Tĩnh từ lúc tiến cung đến nay đã chịu bao nhiêu khổ sở không ai rõ ràng hơn so với Trác Nhiên. Mà ngay cả Trác Luân nếu không ngại là thần tử của ta e là cũng không cho ta sắc mặt tốt... Nghĩ đến đây, ta đưa mắt nhìn Trác Văn Tĩnh. Hắn nhìn Trác Nhiên không lên tiếng, đương nhiên loại tình huống này hắn cũng không tiện mở miệng nói gì.

Đúng lúc này, ngoài điện truyền đến tiếng nội thị bẩm báo, nói là Đại hoàng tử cầu kiến. Chỉ là âm thanh còn chưa dứt, ta liền nhìn thấy Thẩm Vân chạy đến. Hôn nữa vừa tiến đến đã xông vào lòng Trác Nhiên gọi hân là cửa trước tiên, một chút quy củ cũng không có.

Trác Nhiên đỡ lấy Thẩm Vân ho nhẹ một tiếng. Thẩm Vân ngẩng đầu bĩu môi định nói gì đó. Bỗng nhiên nhìn thấy ta, vẻ mặt biến đổi, cuống quýt quỳ xuống hành lễ.

Nhìn bộ dạng hoang mang hoảng sợ của nó đối với ta, trong lòng ta có chút không vui. Cho phép nó đứng lên, khuôn mặt tươi cười vừa rồi của Thẩm Vân liền biến thành bộ dạng dè chừng, căng thẳng đến nỗi dường như không biết để tay vào đâu.

Ta nhìn Trác Nhiên một chút lại nhìn phía Thẩm Vân, nói: “Đều ngồi đi, Thẩm Vân, cánh tay của ngươi còn chưa lành, sau này cẩn thận một chút.”

“Dạ, phụ hoàng.” Thẩm Vân nhẹ đáp lời.

Biết rõ nếu ta ở đây bọn họ nói chuyện sẽ cảm thấy bất tiện, vì vậy ta đứng lên nhìn Trác Văn Tĩnh nói: “Thời gian không còn sớm, trăm sẽ không quấy rầy huynh đệ các ngươi hàn huyên nữa. Nên để ngự y đến khám cho Thẩm Vân lần nữa, hai ngày sau trăm sẽ tuyển chọn thư đồng cho nó. Dù sao tuổi cũng không còn nhỏ, sau này cũng không nên hấp tấp như vậy.”

Trác Văn Tĩnh vội vàng đứng lên tạ ơn.

Ta đứng dậy ly khai, không cho bọn họ ra ngoài đưa tiễn.

Vừa đi đến khúc ngoặt, liền nghe tiếng Thẩm Vân bên trong ngọt ngào gọi cửa cửa, trong lòng ta có chút đắng chát. Nó là nhi tử của ta, mà lại gọi cửa cửa một cách thân thiết như vậy, thật là có chút quá mức.

Cũng không biết Trác Văn Tĩnh đã dạy dỗ tiểu hài tử này như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ra Sức Tìm Người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngũ Ngũ

Rời khỏi Giao Thái điện, ta phân phó quay về Ngự thư phòng. Có nội giám tiến lên bẩm báo nói Trác Luân đến đây cầu kiến, đang chờ tại Ngự thư phòng, ta nghe xong gật đầu biểu thị đã biết. Bởi vì hiện tại Nguyên Bảo không có ở đây, nên nội giám kia vịn tay ta xuống.

Nội giám kia lớn lên mi mục thanh tú, tuổi không lớn lắm, ngược lại có đôi mắt thập phần linh động, một bộ dáng thư thái ung dung. Lúc hỏi cung không ngồi liến, chính là chậm rãi mà đi. Trên đường nhân rồi không việc gì thú vị, ta liền nhìn nội giám bên cạnh hỏi: “Ngươi là người bên Nguyên Bảo sao? Trẫm trước kia chưa từng nhìn thấy ngươi?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tài tên Bồi Tú, chính Nguyên tổng quản chọn vào. Do ở bên ngoài điện hầu hạ, cho nên Hoàng thượng không thường nhìn thấy.” Bồi Tú nhỏ giọng hồi đáp.

Ta nhìn hân rất lễ phép, vì vậy cười hỏi: “Bồi Tú đúng không, ngươi vào cung từ năm bao nhiêu tuổi?”

“Nô tài tám tuổi đã tiến cung, hiện tại được mười năm rồi.” Bồi Tú đáp.

Ta gật đầu nói: “Nói như vậy cũng không sai biệt với Nguyên Bảo lắm.”

“Nô tài vạn lần may mắn nên được Nguyên tổng quản chọn lựa hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng.” Bồi Tú bộ dạng phục tùng rũ rứt xuống nói.

Nghe xong lời này của hân, ta cười cười không lên tiếng nhưng trong lòng thầm nghĩ, trách không được mọi người đều nói trong cung đều là những kẻ tai mắt khôn khéo. Bồi Tú hiển nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ một câu nói lại không đụng chạm đến ai nhưng cũng không bỏ sót ai.

Nếu sau này hân trèo lên cao được huy hoàng, Nguyên Bảo nghe lời nói hôm nay của hân cũng không thể ghen ghét được. Mà nếu không được chủ tử vừa ý, người khác cũng sẽ không nói hân vong ân phụ nghĩa các loại, thật là một người thông minh, ta nghĩ như vậy thầm cười.

Lúc đi đến ngoài cửa Ngự thư phòng, ta nhân nhát nói câu thông bẩm.

Bồi Tú ngẩng đầu lên hô to: “Hoàng thượng giá lâm Ngự thư phòng.” Dứt lời vươn tay ra, trong lòng ta khẽ động, vẻ mặt thản nhiên vịn cổ tay của hân, chậm rãi hướng Ngự thư phòng đi tới.

Lúc đến nơi, Trác Luân cùng Chung Dung vội vàng hành lễ. Sau khi ngồi vào long ý, ta cho phép bọn họ đứng dậy. Tiếp đó liếc nhìn hai người hỏi: “Đã xảy chuyện gì, sao sắc mặt đều kém thế này? Là do chuyện trăm phần phó quá sức mệt nhọc hay sao?”

Hai người đưa mắt nhìn nhau. Lúc dự định hành lễ thỉnh tội, ta miễn cưỡng mà nói: “Đừng hành lễ, nói đi, lại xảy ra chuyện gì?”

Chung Dung cùng Trác Luân đều có chút do dự, sau đó Chung Dung tiến lên một bước nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, chuyện là vì thần đã tìm thấy Tiết Song, bây giờ đang nhốt tại Hình bộ đại lao.”

“Đã tìm được? Chuyện tốt ah, tìm được ở đâu?” Ta dựa trên long ý hướng hần nhân nhạt hỏi.

Lúc này, Bồi Tú bung tách trà dâng lên cho ta. Ta tiếp nhận nhấp môi, chờ Chung Dung trả lời.

Chung Dung liếc nhìn ta, sắc mặt có chút khó coi nói: “Tìm được tại tiểu lâu Tàn Sở trên đường Liễu Xuân.”

Ta nghe xong liền nhìn hần, hừ lạnh một tiếng nói: “Tiết Song này cũng quá lớn mật a, bỏ trốn khỏi đại lao, còn tưởng thiên hạ này là của hần. Tiểu lâu Tàn Sở, trái lại là một nơi ẩn nấp tốt. Bất quá nói đi phải nói lại, tìm được tên này cũng rất nhanh, xem ra Hình bộ đích thực đã chỉnh lý tốt rồi. Được rồi, không nói đến những chuyện này nữa, nếu đã tìm được thì cứ dựa vào hình luật mà xử lý. Lúc lên công đường thẩm vấn, cần phải làm như thế nào thì theo đó mà làm.”

Chung Dung đáp lời, ta nghĩ nghĩ lại nói: “Lúc thẩm tra, nếu hần ở trên công đường nói một câu không nghe lọt cũng phải nhớ kỹ cho trẫm. Lấy kiện án ra đối chiếu để trẫm nhìn xem cái tên này có thể nói ra nguyên do gì.”

Sau khi truyền lệnh cho Chung Dung, hần lui xuống hai bước.

Cho Chung Dung đứng qua một bên, ta nhìn bộ dạng tiểu tụy của Trác Luân cười nói: “Trác ái khanh, làm sao mà sắc mặt của ngươi còn kém hơn cả Chung Dung nữa? Chuyện của Hình bộ thật sự quá phiền muộn?”

Trác Luân nhìn ta chấp tay nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vì thần chỉ là...”

“Chỉ là cái gì, đã đến đây rồi mà còn chần chờ gì nữa, cứ nói thẳng ra xem.” Ta cười nhạt đánh gãy lời ông ta mà hỏi: “Hình bộ đã thành bộ dạng gì, trẫm cũng không phải chưa thấy qua. Nói đi, là ai ở bên trong gây khó dễ?”

Trác Luân nghe xong lời của ta thần sắc liền trở nên nghiêm nghị. Đột nhiên xóc vạt áo lên, quỳ trên mặt đất nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vì việc này có liên quan đến Lữ gia, nên vì thần không biết phải xử lý như thế nào.”

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Trác Luân, ta mấp máy miệng cảm thấy có chút tò mò hỏi: “Gia nhân Lữ gia? Bọn họ làm cái gì? Chẳng lẽ lại còn muốn cướp pháp trường hay sao?”

Trác Luân quỳ ở đó do dự đáp: “Cướp pháp trường thì chắc không dám, chỉ là... Chỉ là Lữ phu nhân dẫn theo hơn một trăm nhân khẩu già trẻ Lữ gia quỳ tại cửa ra vào Hình bộ đại lao, một mực phản đối chuyện xử tội Lữ Trung, vô luận thần có khuyên nhủ như thế nào cũng đều bất động. Bởi vì đều là tức phụ* và hài tử nên không dám tùy tiện dụng hình, hiện tại các nàng vẫn còn quỳ ở đó. Vì thần lấy làm hổ thẹn...”

*Tức phụ: phụ nữ đã có chồng.

“Làm cần.” Không đợi Trác Luân nói hết lời, ta liền đem tách trà nhỏ ném xuống đất quát: “Quả thực là làm phản hết rồi, trong mắt Lữ gia hần còn có quốc pháp hay không, còn có vị hoàng đế là trẫm này hay không? Chỉ là một phu nhân mà lại dám cả gan uy hiếp Hình bộ, quả thực tội đáng chết vạn lần.”

Nói đến sau cùng lửa giận trong lòng đã nóng hết ruột gan, nhìn Chung Dung nói: “Chung Dung, ngươi tự mình dẫn người đến phủ Thái sư, thỉnh ông ấy đến Hình bộ nhìn xem. Nếu đến ông ta cũng không thể xử lý được chuyện này, thì kêu ông ta cùng Lữ gia cứ quỳ hết ở đó mà chờ chết, không cần tới gặp trẫm.”

Dứt lời ta phất áo ly khai đi ra cửa, Nguyên Bảo đã đứng chờ sẵn ở nơi đó rồi. Hần đi theo bên cạnh ta, Bồi Tú cũng tiến lên phía trước, vịn ta đến Bàn Long điện.

Trở lại Bàn Long điện, trong lòng ta vẫn cảm thấy khó chịu, tức chết ta rồi, Lữ gia quả thực làm ta tức chết. Ta thật muốn nhìn xem Lữ gia bọn họ làm cần đến mức nào, là dựa vào ai mà dám kiêu ngạo như vậy.

“Hoàng thượng, xin người bớt giận.” Nguyên Bảo bung tách trà cho ta nói. Ta tiếp nhận nhấp một ngụm cố áp chế lửa giận trong lòng, sau đó nhìn hần chất vấn: “Có thể không tức giận được sao? Lữ gia bọn họ bây giờ muốn làm gì đây? Bức vua thoái vị? Mưu đồ tạo phản?”

“Hoàng thượng...” Nguyên Bảo sợ hãi kêu lên, sắc mặt tái nhợt quỳ xuống thỉnh tội.

“Không phải là tội của các ngươi, thỉnh tội cái gì.” Ta nhìn hần nói: “Đứng lên đi, đừng làm trẫm phiền muộn hơn nữa.”

Nguyên Bảo vội vàng đứng lên, để cho những người hầu hạ khác lui xuống, bản thân thì đứng bên cạnh ta không lên tiếng.

Ta ngồi ở đó uống một tách trà, sau đó nhìn Nguyên Bảo nói: “Nguyên Bảo, phải người đến Ngự thư phòng mời Trác Luân đến đây, những người khác nên làm chuyện gì thì làm đi.”

Nguyên Bảo nhanh nhẹn đi đến cửa, gọi một tiểu thái giám đi tuyên chỉ.

Chờ hần làm xong hết mọi chuyện, ta nhìn hần hỏi: “Bồi Tú hầu hạ bên ngoài điện là do người tuyển chọn?” Nguyên Bảo nghe xong lời của ta liền sùng sốt, sau đó cười nói: “Là do nô tài chọn đấy, vừa tới hầu hạ Hoàng thượng được hai tháng.”

Ta nhẹ gật đầu thân nhiên nói: “Trước hết cứ lưu lại hần ở ngoài điện, sau này nếu có người hầu hạ bên cạnh trẫm người phải tỉ mỉ kiểm tra.”

Nguyên Bảo nghe xong lời này có chút kinh ngạc nhìn ta, ta hừ lạnh một tiếng nói: “Trong nội cung nhiều kẻ phức tạp, trẫm biết rõ những kẻ lần trước cấu kết với bên ngoài truyền lại tin tức nhưng không muốn nói đến. Bên cạnh trẫm trừ người ra, ai cũng không tin được. Nói riêng Bồi Tú này cũng không phải người đơn giản, chỉ là một kẻ hầu hạ bên ngoài điện không gặp trẫm được mấy lần, lại biết lúc nào nên vịn trẫm, trẫm làm động tác gì liền biết trẫm muốn uống trà. Ánh mắt của hần luôn chăm chú để ý đến trẫm đây này... Đương nhiên, trẫm biết đây không phải là lỗi của người, trẫm cũng không có tính toán gì với người. Trước hết cứ để hần ở bên ngoài, đừng đánh rần động cỏ, cho trẫm nhìn xem người này đến từ nơi nào đây.”

Nguyên Bảo nghe xong liền đáp ứng.

Tuy ta không nói gì, nhưng trong lòng lại âm thầm nghĩ đến, có lẽ nên thừa dịp lần đó nổi giận mà đem tất cả những người phục thị trong ngoài đời hết một lần.

Lúc nghĩ như vậy, thì Trác Luân cũng đến đây rồi. Để cho ông ta vào điện, hành lễ xong, ta nói: “Trác ái khanh, ngồi đi.”

Trác Luân ngồi ở đó, ta nhìn ông ta rồi nói: “Chuyện Hình bộ người không cần bận tâm, cứ nhìn xem Thái sư xử lý ra sao, người chỉ cần ở một bên giám sát kỷ cương. Còn những kẻ trong đại lao thì tuyệt đối không cho bọn họ tiếp xúc với bên ngoài.”

Trác Luân đáp ứng.

Nói xong những chuyện phiền lòng này, ta cười hỏi: “Trẫm có nghe nói Trác Nhiên thường ra ngoài ngao du giang hồ phải không?”

Trác Luân nghe xong lời của ta liền sùng sốt, sau đó vội đáp: “Trác Nhiên tính tình thất thường, là một tên rất ngốc, vì thần để cho nó đi tứ phương nhìn mà học hỏi, tránh nó ở kinh thành gây chuyện phiền toái.”

Trác Luân cẩn thận từng li từng tí trả lời. Ta cũng hiểu rõ, giang hồ cùng triều đình đều rất hỗn tạp, lẫn lộn trên triều đình so với trong giang hồ cũng khó mà nói cái nào tốt hơn. Trác Luân lo lắng cũng là lẽ thường tình.

Đoán như vậy, ta nói: “Vừa rồi ở chỗ Hoàng hậu trẫm có nhìn thấy hần, ngược lại rất tuấn tú nho nhã, hành vi ngay thẳng.” Sắc mặt Trác Luân khê biến, đứng lên muốn nói gì đó, ta khua tay nói: “Trác khanh, ngồi xuống đi. Trẫm nói những lời này không có ý tứ gì khác, trẫm chỉ muốn Trác Nhiên giúp trẫm một việc. Tuy nhiên trẫm hiểu rõ, nếu chuyện này do chính trẫm phân phó cho hần thì hần có thể không vui vẻ gì. Bởi vì thế cho nên mới nhờ người giúp đỡ.”

“Chuyện Hoàng thượng giao phó, vi thần có chết vạn lần cũng không chối từ, mà Trác Nhiên nó lại càng không dám.” Trác Luân vội đáp.

Nhìn bộ dạng kinh sợ của Trác Luân, ta rũ mắt xuống thân nhiên nói: “Trẫm muốn nhờ hần hỗ trợ tìm một người, nhưng người này chỉ có thể âm thầm tìm kiếm, không thể công khai dò xét, thời điểm tìm không thể kinh động đến triều đình cũng không thể kinh động võ lâm. Sau khi tìm được thì áp giải về kinh thành cho trẫm, nếu người nọ không nghe theo, liền giết tại chỗ. Nhưng mà nhất định sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Nếu như hần có thể thiếp hài tử, đem về kinh thành cho trẫm xử trí.”

“Vi thần tuân chỉ.” Trác Luân thần sắc nghiêm nghị hỏi: “Xin cả gan hỏi người Hoàng thượng muốn tìm là người phương nào? Phạm phải tội gì? Cư ngụ tại đâu?”

“Chỗ trẫm có một bức họa của kẻ đó, còn có lệnh bài của trẫm người đều cầm đưa cho Trác Nhiên.” Ta nhìn về phía xa thân nhiên nói: “Ngoại trừ Trác Nhiên, trẫm cũng có phải người khác đi tìm. Chỉ là người cần phải nói cho Trác Nhiên nhớ kỹ, việc này là chuyện trọng đại. Trẫm bởi vì hần là đệ đệ của Hoàng hậu nên mới tin tưởng hần, không nên cô phụ sự kỳ vọng của trẫm. Về phần kẻ đó tội gì, trẫm chỉ có thể nói, người nọ từng bị Tiết gia từ chối làm thông gia, tên gọi Trần Kiến Quang...”

Nói đến đó, thanh âm của ta đột nhiên hạ xuống, trong lòng chột đau nhói.

Trần Kiến Quang... thêm về Vadim Shatilov nè

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Con Bão Cầu Tình

Edit: Ngũ Ngũ

Nhắc đến ba chữ Trần Kiến Quang, trong lòng liền dâng lên cổ hận ý không nói nên lời, hận đến tâm cũng cảm thấy đau đớn khó chịu.

Đúng là kiếp trước ta làm người hồ đồ bạo ngược, cũng là tự ta đánh mất lòng dân, nhưng mà cuối cùng ta chính là chết trong tay người này, còn là một cái chết vô cùng uất ức. Hắn làm những chuyện kia đối với ta, ta đương nhiên là muốn lấy đầu của hắn, hơn nữa để tránh mười năm sau hắn lật ngôi đế vương, cho nên ta tất nhiên muốn giết hắn.

Giữa ta và hắn chỉ có thể ta sống thì người chết.

Nói đến cũng là Trần Kiến Quang này mạng lớn. Sau khi ta hồi kinh về từ Tây Sơn, ta lập tức âm thầm phái người đi tìm hắn. Ta cho rằng hiện tại hắn có lẽ vẫn đang ở nơi trước lúc khởi binh, nên phái người dò xét nơi đó. Tên Trần Kiến Quang kia lúc phát binh chính là vị trí biên giới phía nam thuộc nơi cai quản của Tam ca Thẩm Cảnh Du. Biên giới phía nam chính là phụ hoàng thân phong cho Tam ca đấy. Trước lúc lâm chung phụ hoàng từng bắt ta thề rằng cả đời này đều không nhúng tay vào chính vụ ở nơi đó, ông muốn cho Tam ca sống một đời bình an. Bởi vậy nên Tam ca tuy mang danh là Vương gia, nhưng ở phía nam lại không để hoàng đế vào mắt.

Ta với Tam ca có hiềm khích với nhau, cho nên làm ta không thể không nghi ngờ huynh ấy cùng Trần Kiến Quang có quan hệ gì hay không. Thậm chí ta nhớ năm đó lúc Trần Kiến Quang khởi binh, Tam ca có tham dự hay không.

Trong tay Tam ca có kim bài của phụ hoàng, ta dĩ nhiên không cách nào điều tra công khai được, chỉ có thể âm thầm giám sát. Chỉ là sau này không thu hoạch được gì, ta có phái ảnh Vệ bên người đi tìm, nhưng mà lâu như vậy cũng chỉ nhận được mật báo rằng nơi đó không có người tên Trần Kiến Quang.

Không tìm thấy Trần Kiến Quang, ta thử phân tích thì chỉ có hai nguyên do. Một là hắn bây giờ vẫn là nhân vật chưa có tiếng tăm uy vọng, cho nên nhất thời ảnh Vệ không tra ra được, hoặc là hắn sửa đổi họ tên làm cho ảnh Vệ hỏi không ai biết. Hai là có người cố ý che chở cho hắn, cho nên điều tra không được.

Bất luận là nguyên do gì, ta cũng không cam tâm đứng đây chờ hắn đến. Cho nên thời điểm ta nhìn thấy Trác Nhiên, ta mới có suy nghĩ nhờ hắn tìm giúp, dù sao người ta phái cũng là ảnh Vệ chưa chắc có thể tin được.

Trác Nhiên thì không giống bọn họ, hắn trên triều còn có phụ thân, trong cung lại có ca ca, hắn đương nhiên sẽ không có tâm tư gì khác.

Nghĩ đến đây ta hồi thần nhìn Trác Luân căn dặn vài câu, Trác Luân liền đáp ứng. Trong lòng Trác Luân dĩ nhiên sẽ cảm thấy nghi hoặc vì sao ta lại có hứng thú với một dân thường như vậy. Nhưng mà ông ta nghe ta nói đến người này từng là thân thích với Tiết gia, lại cộng thêm bộ dáng cảm hận của ta, chỉ bằng ông ta lẫn lộn nhiều năm trên triều như vậy, trong lòng tự nhiên sẽ có suy tính riêng. Vô luận trong lòng ông ta nghĩ gì, chỉ cần xử lý tốt chuyện này là được.

Tóm lại một câu, tên Trần Kiến Quang kia không thể lưu lại.

Sau khi nhìn Trác Luân đáp ứng chuyện đó, ta nói: “Người lui xuống đi, nhớ việc này xử lý càng sớm càng tốt.”

Trác Luân vội vàng hành lễ ly khai. Chờ ông ta đi rồi, ta đứng trong Ngự thư phòng không lên tiếng. Bản thân cũng không biết suy nghĩ cái gì, trong đầu một mảnh trắng xóa, ánh mắt nhìn quanh điện, sau cùng ta nhìn chăm chăm long ý chạm trổ tinh xảo không đời mất.

Ngồi trên vị trí này, trong mắt thế nhân chính là bộ dáng cao cao tại thượng, quyền lực tối cao. Nhưng nếu đã ngồi lên được rồi, có nắm bao nhiêu tư vị khổ sở cũng chỉ tự mình hiểu được.

Nghĩ đến điều này, ta cười khổ, sau đó nhìn Nguyên Bảo nói: “Trẫm vào nội điện nghỉ ngơi, nếu không có sự cho phép của trẫm thì ai cũng không được tiến vào.”

“Dạ.” Nguyên Bảo cung kính đáp lời.

Ta nhìn hắn một cái, sau đó đi vào nội điện. Thời tiết đã vào thu, nhiệt độ không nóng cũng không lạnh, đúng là thời điểm ngủ ngon.

Nằm trên long sàng rộng lớn, nhưng mà ngay thời khắc chuẩn bị ngủ, ta đột nhiên cảm thấy sàng này quá trống trải, không có người ngủ cùng cảm thấy có chút cô đơn.

Chỉ là vào lúc đang ngủ ngon, nghe bên ngoài loáng thoáng có tiếng tranh cãi. Thanh âm làm ta đau đầu, trong tiếng cãi vã, dường như ả ả có tiếng khóc của Tiết Như Ngọc, nói muốn dùng cái chết để cầu kiến ta các loại.

Ta nhíu mày ngồi dậy, bởi vì tâm tình không tốt, nên tiện tay đem thú lô đặt trên đầu giường gạt xuống đất. Thú lô rớt lăn một vòng trên đất phát ra tiếng vang thanh thúy, nhưng hương khói vẫn còn bay lượn lơ, nó cũng chưa bị vỡ ra.

Tiếng này vừa phát ra, bên ngoài điện liền im ắng, sau đó truyền đến tiếng thỉnh tội của Nguyên Bảo.

Xoa nhẹ mi tâm đau nhức, ta hít một hơi âm thanh lạnh lùng nói: “Nguyên Bảo, là ai ở bên ngoài hô to gọi nhỏ đấy, có ra thể thống gì nữa hay không? Trẫm vừa rồi đã nói với người những lời gì, ai không tuân thủ thì giết, không có trí nhớ hay sao?”

Vừa mới dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng bọn Nguyên Bảo cầu xin tha thứ. Ta hừ lạnh một tiếng, còn chưa kịp nói gì thì Tiết Như Ngọc hô to nói: “Hoàng thượng, thần thiếp liều chết đến đây cầu kiến, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Nghe xong lời nàng ta mấp máy miệng, sau đó lệnh cho Nguyên Bảo tiến vào giúp ta thay y phục.

Y phục chỉnh tề, mặt mày sạch sẽ, Nguyên Bảo vịn ta đi ra ngoài.

Vừa mới đi tới ngoài điện, ta liền nhìn thấy Tiết Như Ngọc quỳ trên mặt đất. Lúc đang cầm khăn tay lau nước mắt, ta tiến lên nâng nàng dậy hỏi: “Ái phi mau mau đứng lên đi, tại sao đến đây cầu kiến? Có chuyện gì sao?”

Tiết Như Ngọc ngẩng đầu, hai mắt đỏ hoe, bộ dáng đích thực mềm yếu xinh đẹp. Nàng giũ giụa khỏi bàn tay của ta, quỳ trên mặt đất khóc lóc nói: “Hoàng thượng, cầu người cứu phụ thân của thần thiếp.”

Nghe xong lời này, ta hơi sững sốt hỏi: “Thái sư? Ông có chuyện gì?”

Ta vừa hỏi xong lời này, Tiết Như Ngọc vẻ mặt ai oán nhìn ta nói: “Hoàng thượng, phụ thân của thần thiếp những năm này luôn cúc cung tận tụy vì Hoàng thượng, mà thần thiếp lại càng không có đòi hỏi gì quá phận với người. Chỉ có lần này mong Hoàng thượng thương tình thần thiếp mà bỏ qua cho phụ thân của thần thiếp.” Nói xong, Tiết Như Ngọc lại rũ mắt xuống khóc thút thít.

Kỳ thật nàng nói những lời này không sai, chính xác là nàng chưa từng mở miệng đòi hỏi gì ở ta. Cho dù là Tiết Thanh, bình thường cũng là để mọi người tự xử lý, sau đó ta sẽ đùn đẩy cho ông ta giải quyết tàn cuộc. Những chuyện này ta cũng biết, cho nên đó là lỗi của ta. Thế nhưng mà ta lại không hiểu, Tiết Thanh hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà lại để cho Tiết Như Ngọc ‘hoa lê đài vũ’ đến đây cầu tình, thật đúng là làm cho người ta nghĩ không ra.

Ta đỡ Tiết Như Ngọc đứng dậy nói: “Không sao đâu ái phi, chớ ở đây khóc sụt sùi nữa, còn ra thể thống gì. Nàng nói là muốn trẫm cứu Thái sư thì cũng nên nói rõ sự tình cho trẫm biết. Rốt cuộc Thái sư đã xảy ra chuyện gì? Là do đi đứng bất tiện, hay là bệnh tình nguy kịch?” Nếu không phải sắp chết, thì làm sao Tiết Như Ngọc lại tỏ ra yếu thế ở trước mặt ta.

Ta nói hết lời này, Tiết Như Ngọc đưa mắt nhìn ta, có thể nói là trừng mắt với ta.

Trầm mặc hồi lâu, Tiết Như Ngọc chậm rãi đưa khăn lên lau khóe mắt, thân thể thối lui một bước, cung kính nhìn ta nói: “Hoàng thượng một ngày bận trăm công nghìn việc, có lẽ đã quên mất lúc người hạ chỉ để cho phụ thân của thần thiếp quỳ gối trước Hình bộ đại lao rồi. Hoàng thượng, bây giờ thân thể của phụ thân suy yếu, mà Hình bộ đại lao lại vô cùng âm hàn, ông ấy đã quỳ ở nơi đó mấy canh giờ rồi. Nếu bởi vì vậy mà có chuyện gì xảy ra, thần thiếp cũng không sống nổi.”

Nói xong Tiết Như Ngọc lại khóc lần nữa, nhìn lệ tuôn không ngừng của nàng, trong lòng ta thấy phiền chán vô cùng. Nàng làm sao có thể khóc nhiều được như vậy, nói dăm ba câu nước mắt liền rơi xuống, thật là làm cho người ta chán nản.

Bất quá nàng vừa nói đến đây, ta liền nhớ tới chuyện này. Vì vậy nhìn về phía Nguyên Bảo, hần bước lên phía trước thấp giọng nói: “Hoàng thượng, là bởi vì chuyện của Lữ Trung nên làm ngài giận dữ ra lệnh cho Thái sư đến khuyên can Lữ phu nhân. Dưới con thịnh nộ người đã hạ khẩu chỉ nói là nếu như Thái sư không khuyên can được, thì Thái sư cũng quỳ ở Hình bộ.”

Nguyên Bảo đem sự tình nói rõ ràng đơn giản, coi như là hạ cho ta một bậc thang đi xuống. Ta nhẹ gật đầu, định muốn nói cử người đi thỉnh thái sư về quý phủ. Nhưng khi tình cờ nhìn thấy Tiết Như Ngọc đang lén lút quan sát thần sắc của ta, trong đầu ta bỗng lóe lên một suy nghĩ, con giận dữ lại phát tán nói: “Ái phi, nàng vừa rồi cũng đã nghe Nguyên Bảo nói trẫm đã hạ khẩu lệnh rằng nếu xử lý không được chuyện của Lữ Trung thì Thái sư phải nhận tội. Mà hiện tại Thái sư đang quỳ trước Hình bộ đại lao, có phải hay không muốn nói cho trẫm biết là bởi vì không can ngăn được Lữ Trung, cho nên Thái sư là tự mình quỳ thỉnh tội?”

Thân thể Tiết Như Ngọc chấn động, nhìn ta khẽ nhủ mảy nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, Lữ phu nhân chính là thân nhân của thần thiếp. Nếu phụ thân đến khuyên can bà ấy nên giết chết biểu ca, đây chẳng phải là làm lạnh lòng trường bối hay sao.”

Ta nghe xong trong lòng có chút bất mãn, nếu là bởi vì nguyên do này vậy thì quốc pháp gia quy còn để ở đâu?

Bất quá ta vẫn bất động thanh sắc nhìn Tiết Như Ngọc nói: “Vậy theo ý ái phi thì phải làm như thế nào? Lữ thị quỳ gối tại cổng Hình bộ đại lao không có cách gì lay động, mà bây giờ ngay cả Thái sư cũng không thể khuyên can, chẳng lẽ trẫm lại để cho Lữ thị kia quỳ ở đó uy hiếp trẫm thả Lữ Trung?”

“Hoàng thượng.” Tiết Như Ngọc nghe xong lời này của ta, ánh mắt sáng rực lên, tựa như thấy được hy vọng nào đó. Nàng dùng đôi mắt đỏ bừng nhìn ta nói: “Hoàng thượng, thần thiếp biết rõ người yêu dân như con, thế nhưng chuyện hôm nay, thần thiếp có vài lời muốn phân giải.” Dứt lời, nàng ngay ngắn quỳ xuống. Lần này ta cũng không nâng nàng dậy nữa, mà là thêm vài phần lạnh lùng nhìn nàng nói: “Nàng nói, trẫm nghe.”

“Hoàng thượng, thần thiếp mặc dù là nữ tử nơi chốn hậu cung, nhưng lại cảm thấy Hoàng thượng lần này hạ chỉ quả thực không đúng.” Tiết Như Ngọc vẻ mặt chính khí nhìn ta nói.

Ta nhướn mày có chút tò mò hỏi không đúng chỗ nào.

“Hoàng thượng, xin thứ cho thần thiếp nói thẳng. Lữ Trung tuy là thần thích của thần thiếp, nhưng nếu huynh ấy làm người hung ác thì không nói làm gì. Thế mà huynh ấy cũng chỉ trùng hợp xuất hiện tại Hình bộ ngày đó mà thôi, Hoàng thượng chỉ bởi vì vậy mà lại muốn giết huynh ấy. Việc này nếu truyền ra bên ngoài làm sao có thể che miệng thế nhân.”

“Nàng muốn nói trảm xử sự bất công?” Ta nhàn nhạt hỏi. Tiết Như Ngọc quỳ ở đó vẻ mặt có chút vui mừng, vừa muốn lên tiếng, ta lại lãnh đạm nói: “Quả thực là phản hết rồi, làm càn.”

Sắc mặt Tiết Như Ngọc lập tức tái nhợt, đôi mắt kinh ngạc nhìn ta.

Ta hừ lạnh một tiếng nói: “Ái phi, chuyện trảm xử trí Lữ Trung như thế nào, nàng thân là phi tử hậu cung lại có thể hỏi đến triều cương. Hậu cung không can dự vào triều chính là luật bất thành văn, ái phi đã quên rồi sao? Không nói đến việc này, trẫm hỏi nàng, những lời đồn đại vô căn cứ kia nàng từ đâu nghe được mà bây giờ đến đây chỉ trích trẫm bất công. Nhưng nếu ái phi đã mở miệng nói như vậy, trẫm cũng muốn nói cho nàng biết, Lữ Trung, trẫm sẽ không tha. Về phần Lữ gia, Thái sư không động được thì trẫm tự mình động. Chỉ là một phu nhân nho nhỏ mà dám ngang nhiên quấy rối uy hiếp trẫm, thật là đáng chết. Nguyên Bảo, lập tức truyền chỉ đến Hình bộ, lệnh cho Chung Dung đem tất cả những điều dân kia áp giải vào đại lao, cùng chết với tên Lữ Trung kia đi.”

Tiết Như Ngọc nghe xong lời ta thần sắc kinh hãi vô cùng, quỳ trên mặt đất kêu rên nói: “Hoàng thượng...”

“Đã đủ rồi.” Ta lắc tay áo nói: “Việc này dừng ở đây, ái phi, trẫm còn có công vụ, nàng nên hồi trở về, ngày sau những chuyện trên triều đình chớ có can dự vào. Nàng yên tâm, trẫm sẽ cho người đưa Thái sư về quý phủ dưỡng thương. Bất quá hôm nay trẫm vẫn có lời muốn nói, ái phi, nàng là sủng phi của trẫm chứ không phải là giá đỡ cho thần thích của nàng thừa cơ trèo lên cao, đã gả cho người của hoàng tộc thì sẽ không còn là người nhà phụ mẫu nữa. Nàng ít qua lại với thần thích bên ngoài tổ nữa đi, sau này không nên ý vào sự sủng ái của trẫm mà không biết tiến lùi, đừng trách trẫm không lưu tình.”

Nói xong lời này, Tiết Như Ngọc sững sờ nhìn ta, ánh mắt không thể tin được. Đúng lúc này, bên ngoài điện truyền đến thanh âm thông bẩm của Bồi Tử, nói là Hoàng hậu nương nương cầu kiến...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Lời Lẽ Thô Bạo

Edit: Ngũ Ngũ

Tin tức Trác Văn Tĩnh đến đây cầu kiến lại làm cho ta vô cùng sững sờ. Sau đó lấy lại tinh thần vội mở miệng lệnh cho hần tiến vào.

Thời điểm hần đi vào, Tiết Như Ngọc vẫn còn quỳ trên mặt đất chưa định thần lại được, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, trong đôi mắt phượng lệ vẫn còn tuôn rơi xuống đất.

Vì vậy thời điểm Trác Văn Tĩnh hành lễ với ta liền nhìn thấy bộ dạng đó của Tiết Như Ngọc, rõ ràng hần có chút ngại ngùng.

Ta nhìn ra được bây giờ hần có chút kinh ngạc đấy, nhưng mà cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất sau khi hần hành lễ xong. Ta cười nhạt nhìn hần nói: “Không cần đa lễ.”

Sau đó ta nhìn Tiết Như Ngọc nói: “Ái phi, nàng trở về đi, trẫm có việc cần thương lượng với Hoàng hậu.” Thân thể Tiết Như Ngọc chấn động nhìn ta, Nguyên Bảo tiến lên phía trước vịn nàng đứng dậy.

Sau cùng Tiết Như Ngọc thất hồn lạc phách mà ly khai khỏi Bàn Long điện.

Lúc nàng rời đi, Trác Văn Tĩnh vẫn một mực nhìn nàng, thần sắc tựa hồ mang theo chút thương xót lại như phảng phất nỗi bi thương không nói nên lời.

Tôm lại thần sắc đó làm người ta thấy lo lắng vô cùng, khiến cho ta trong lòng thầm nhủ hần vì sao lại lộ ra biểu cảm như vậy với Tiết Như Ngọc. Chẳng lẽ lại cảm thấy Tiết Như Ngọc bị ủy khuất? Ý nghĩ này làm cho ta cảm thấy buồn cười, nhưng khi nhớ đến kiếp trước của hần, nói không chừng trong lòng hần thật sự nghĩ như vậy.

Trác Văn Tĩnh lấy lại tinh thần, lúc muốn nói gì đó lại chứng kiến thấy ta đang nhìn hần không dời mắt. Ban đầu hần hơi sững sờ, sau đó lại rũ mắt xuống, lỗ tai trắng nõn có chút đỏ lên, khẽ nói: “Hoàng thượng thứ tội, vì thần vừa rồi thất lễ.”

Ta mấp máy miệng vui vẻ mà nói: “Có cái gì mà thứ tội, không sao đâu. Không nói những chuyện này nữa, người đến đây tìm trẫm là có chuyện gì?” Hỏi xong lời này ta có chút hối hận, nhưng nói thật ta không biết ăn nói dịu dàng như thế nào với hần. Trước kia Trác Văn Tĩnh chưa từng tới tìm ta nói chuyện gì, ngày hôm nay hần đến đây trong lòng ta đương nhiên không biết rõ ngọn nguồn vì sao, lời nói tự nhiên đâm ra cũng có chút vụng về.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta thần sắc do dự nói: “Hoàng thượng, hôm nay vì thần đến đây là vì chuyện của Trác Nhiên ạ.”

Nghe xong lời này ta nhẹ gật đầu, cảm thấy đã minh bạch, vì vậy cười hỏi: “Chuyện trăm phân phó cho Trác thừa tướng, ông ấy đã nói cho người nghe qua rồi hả?”

Trác Văn Tĩnh vội gật đầu, có chút bối rối nói: “Hoàng thượng, bởi vì Trác Nhiên vẫn còn ở trong tầm cung của thần, cho nên lúc phụ thân đến tìm liền đem việc này nói cùng vị thần. Cũng không mạo phạm ý chỉ của Hoàng thượng, xin người minh xét.”

Ta nói: “Những chuyện này trăm đã hiểu, kỳ thật trăm cũng là bởi vì Trác Nhiên vẫn còn ở chỗ của người nên mới phân phó Trác ái khanh đi tìm hắn. Đương nhiên là cũng muốn ông ấy nói chuyện này với người, Trác ái khanh tâm tư nhanh nhẹn, làm cũng không tệ.”

Ta vừa nói xong, Trác Văn Tĩnh ngẩng ngẩng cả người, thần sắc sùng sốt nhìn ta. Sau đó hắn thì thầm câu gì đó, ta nghe không rõ vì vậy hiểu kỳ hỏi ngược lại: “Cái gì?”

“Vị cái gì?” Trác Văn Tĩnh hỏi lại, thần sắc vẫn chưa bình tĩnh.

Ta thờ dãi nói: “Chỉ là một chuyện này thôi, làm gì có nhiều lý do như vậy.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, chậm rãi lấy lại tinh thần. Rồi sau đó đôi mắt nhìn thẳng ta thần nhiên nói: “Hoàng thượng, thứ cho thần vô lễ. Phụ thân hôm nay là quan đứng đầu triều đình, mà thần đệ Trác Nhiên lúc này lại phụng mệnh Hoàng thượng xử lý việc này, trong nội tâm thần lo lắng không yên, chỉ sợ sẽ cô phụ tâm ý của Hoàng thượng.”

“Trăm hiểu rõ ý của người.” Ta nhìn Trác Văn Tĩnh nói: “Lúc trước trăm có thể sùng ái Tiết gia, bây giờ đương nhiên cũng có thể sùng ái Trác gia, trên đời này ai lại dám nói trăm không đúng. Trăm biết rõ người lo lắng Trác gia ‘công cao che chủ’, sợ sau này trăm sẽ không dung tha. Kỳ thật những chuyện này người không cần lo lắng, trăm biết được tốt xấu, phân biệt được gian ác thanh minh. Đương nhiên nếu như Trác gia phạm phải tội gì, trăm cũng sẽ không tha thứ. Lời này trăm nói thẳng với người, người đã hiểu chưa?”

Ta vốn định ăn nói nhẹ nhàng với Trác Văn Tĩnh, thế nhưng càng nói thanh âm lại càng nghiêm nghị hẳn lên. Ta có thể sùng ái Tiết gia, đưa cả nhà bọn họ lên tận trời, nhưng ta không thể xem Trác gia giống với Tiết gia được. Đối mặt với quyền thế ngập trời, nhân tâm rồi cũng sẽ biến đổi. Ta không biết sẽ có bao nhiêu người không bị nó cám dỗ, cho nên đối với Trác gia mặc dù ta tin tưởng như thế nào thì bọn họ cũng phải nằm dưới quyền khống chế của ta. Tuyệt đối sẽ không giống như Tiết gia bây giờ, trên triều đình gốc rễ chẳng chặt, dám cùng ta đối nghịch.

Trác Văn Tĩnh đứng đó nhìn ta, sau đó minh bạch cười nói: “Nếu đã được Hoàng thượng tin tưởng, Trác gia tuyệt đối sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của người.”

Nghe xong lời này của hắn, lòng ta thả lỏng nói: “Trăm tin người.”

Nhân tâm rồi sẽ thay đổi, ta sùng ái Trác Luân có lẽ sẽ làm ông ta sẽ thay đổi, cũng có thể Trác Nhiên sẽ thay đổi, hay toàn bộ người trong thiên hạ này đều thay đổi. Nhưng ta tin tưởng người, tin tưởng Trác Văn Tĩnh người sẽ không bao giờ thay đổi.

“Vừa rồi người nhìn Như phi giống như có tâm sự?” Sau khi đã thông suốt, ta hỏi hắn vấn đề mà trong lòng ta thắc mắc từ lâu.

Thần sắc Trác Văn Tĩnh có chút do dự, rốt cuộc hắn vẫn nhìn ta nói khẽ: “Vi thần chỉ là có chút cảm thán mà thôi.”

“Cảm thán? Cảm thán vì Tiết Như Ngọc?” Ta nhướn mày hỏi.

Trác Văn Tĩnh nhẹ gật đầu trầm lặng nói: “Vi thần chỉ là cảm thấy, từ trước tới nay Hoàng thượng chưa từng để cho Như phi thương tâm như thế mà thôi.”

Lời này lại làm cho nội tâm ta run rẩy, sau đó ta cười lạnh nói: “Trăm không để cho người khác thương tâm, đối lại người khác lại làm cho trăm thương tâm. Thà là trăm tổn thương họ còn hơn là họ làm trăm tổn thương. Sùng ái nhiều như vậy, nếu nàng ta không cần thì trăm thu hồi lại là được.”

“Dù cho là như vậy, tâm sao có thể dễ dàng nói thu về là thu về được.” Trác Văn Tĩnh nói tiếp.

“Trăm không phải kẻ ngốc, làm sao không thu trở về. Tuy lúc đầu sẽ cảm thấy đau đớn đến nỗi không thể yên giấc, thế nhưng tiếp xúc càng lâu, nhìn mọi chuyện càng rõ ràng, thì tâm sẽ càng lạnh lẽo mà thôi. Nếu trái tim là vật sống, thì tình này cũng thế mà thôi.” Ta nhàn nhạt nói xong, sau đó chăm chú nhìn vào Trác Văn Tĩnh nói: “Huống hồ trong lòng trăm đã minh bạch, ai đối tốt với trăm, ai đối với triều đình này tốt, so sánh cả hai thì trăm tự nhiên cũng sẽ hiểu được cảm bỏ bên nào.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, trên mặt ửng đỏ, mở miệng nói: “Hoàng thượng từ khi từ Tây Sơn trở về dường như đã thay đổi rất nhiều.”

“Đúng vậy a, chuyến đi Tây Sơn đó làm cho trăm minh bạch quá nhiều chuyện. Trăm đời này rất cảm kích chuyến đi tây hành lần kia.” Ta nhàn nhạt mở miệng nói: “Còn có, bắt đầu từ ngày đó, trăm mới hiểu được người đối với trăm thật sự rất tốt. Đôi khi trăm nghĩ, trước đây trăm đúng là không có mắt. Khi đó trăm tách khỏi người mà đi riêng, thế nhưng lúc ấy người lại xuất hiện trong rừng cây, có phải hay không đang lo lắng cho trăm. Cho nên trăm biết rõ trong lòng người không thích, nhưng vẫn muốn đứng ở đó yên lặng nhìn người... Trác Văn Tĩnh, có phải trăm đã phụ bạc người quá nhiều?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, đôi mắt có chút đỏ lên. Sau đó hắn nhàn nhạt mở miệng nói: “Vi thần có thể nghe được những lời này của Hoàng thượng, cảm thấy đời này như vậy đã đủ rồi.”

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng ta tê buốt. Tiến lên phía trước một bước ta cầm tay hắn thấp giọng nói: “Trác Văn Tĩnh, sinh thái tử cho trăm có được

không?”

Lời này nói ra, ta đột nhiên cảm thấy mình kích động quá mà nói bậy rồi...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Người Thông Minh, Tâm Ngu Xuẩn

Edit: Ngũ Ngũ

Cảm thấy bản thân đã nói sai, nhưng nghĩ lại cũng không sai cái gì. Lời này ta một mực đặt ở trong lòng, từ lúc ta chết đi sống lại luôn muốn nói một câu nhất, đó là muốn Trác Văn Tĩnh sinh cho ta một hài tử.

Chỉ là ta cảm giác lúc nói lời này mình đã lựa chọn sai thời điểm. Vừa rồi Trác Văn Tĩnh nghe ta nói rõ ràng rất có hảo cảm, nhưng hắn vừa dứt lời, ta lại đột nhiên hỏi hắn có nguyện ý sinh hài tử cho ta hay không, nói thẳng ra như vậy rất đường đột khó xử. Mặc dù chúng ta là phu thê, hắn chính là Hoàng hậu của ta, muốn hắn sinh thái tử cho ta cũng là chuyện thường tình.

Thế nhưng ta lại cảm thấy đáng lẽ ra vừa rồi nên dùng những câu làm cho hắn cảm động, chẳng hạn như ‘nếu người đã mình bạch lòng của trẫm thì trẫm liền không hối tiếc’ các loại... Sau đó sẽ ôm hắn vào ngực, đợi một thời gian ta mới thử hỏi hắn có nguyện ý hay không, hiệu quả có lẽ tốt hơn nhiều so với hỏi lúc này.

Bây giờ nói ra lời này, có phần ngu xuẩn...

Chung quy ta cũng không muốn lời này làm lòng hắn cảm thấy đường đột, hoặc e là hắn cảm thấy ta không tôn trọng hắn như thế nào đấy.

Ta chưa bao giờ tưởng tượng được sẽ có một ngày mình sẽ để ý cẩn thận từng li từng tí tâm của một người như vậy. Dẫu là trước đây lòng ta hướng về Tiết Như Ngọc, sủng ái nàng, yêu thương nàng, nhưng nếu nàng cự tuyệt ta, trong lòng ta sẽ cảm thấy có chút bất mãn. Sau đó sẽ không nói gì mà qua đêm chỗ các phi tử khác, im lặng cũng là một biểu hiện không vui a.

Thế nhưng nếu là Trác Văn Tĩnh, giả như hắn cự tuyệt ta, trong lòng ta vậy mà không có cảm giác không vui, ngược lại còn tự kiểm điểm mình sai ở đâu nữa... Đối với Trác Văn Tĩnh, trong lòng ta luôn có vài phần nhân nhượng, ta mới giật mình phát hiện ra điều đấy.

Nghĩ đến đây, ta nhìn về phía người nọ. Trác Văn Tĩnh rõ ràng là đã ngây ngốc cả người rồi, ngơ ngác nhìn ta không nói lời nào, đôi má nhu hòa ửng đỏ lên, đỏ rực như ánh tà dương ngày hạ, rất đẹp.

Lúc hắn đỏ mặt im lặng không nói, trong lòng ta có chút thấp thỏm không yên. Muốn nói gì đó để đánh vỡ bầu không khí xấu hổ này, thế nhưng lúc hé miệng lại không biết nên nói cái gì. Rốt cuộc ta cũng chỉ đứng như vậy nhìn hắn, thầm nghĩ, lời đã nói ra khỏi miệng rồi, nếu sai vậy thì cho sai luôn, vừa vặn cũng có thể nhìn thái độ qua câu trả lời của hắn.

Nghĩ như vậy, trong lòng đã cảm thấy bình tĩnh trở lại, bất động thanh sắc chờ đợi đáp án của hắn.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, chậm rãi thu hồi vẻ mặt kinh ngạc. Sau đó nhìn về phía xa xăm, ngữ khí thập phần lạnh nhạt mở miệng nói: “Hoàng thượng, vi thần... Vi thần là Hoàng hậu của người, lời này... lời này người không nên hỏi vi thần mới phải.” Trong lòng ta cảm thấy rất âm áp, rất dễ chịu.

Ta giả vờ háng giọng để bình tĩnh lại, nhưng trong lòng thập phần vui vẻ. Bởi vì đứng rất gần nhau, ta thậm chí có thể thấy trong ánh mắt của hắn chứa vẻ xấu hổ vô cùng.

Cười hai tiếng, ta vươn tay ôm hắn vào trong ngực. Khàn giọng nói: “Trác Văn Tĩnh, lời này người thật sự đã hiểu rõ ràng? Nếu đã đáp ứng, ngày sau sẽ không thể hối hận đâu đấy.”

“... Nếu như vi thần không đáp ứng, hoặc là trong lòng có người khác, thì Hoàng thượng sẽ làm như thế nào?” Sau khi im lặng một hồi, Trác Văn Tĩnh thấp giọng mở miệng hỏi.

Ta ngăn người, trong nội tâm khẽ động, thối lui một bước sau đó nắm lấy cảm hân, nhìn vào mắt của hắn thấp giọng nói: “Trác Văn Tĩnh, trẫm làm sao có thể để người trốn thoát. Dù cho người không muốn, trẫm cũng sẽ bẻ gãy đôi cánh của người, đem người buộc chặt tại hoàng cung này. Ngay cả khi người có đồng ý, thì đời này ngoại trừ trẫm ra người cũng đừng hòng mơ tưởng tới kẻ khác.”

Lúc nói lời này, ta nhìn thấy rõ ràng hình bóng của mình in nơi đáy mắt của hân, vô cùng dữ tợn, tiếng nói cũng lập tức trở nên lạnh lẽo ngoan độc.

Đại khái là nguyên nhân này, nên một Trác Văn Tĩnh từng trên sa trường giết vô số địch, bây giờ thân thể không khỏi run rẩy, con ngươi co lại, có chút sợ hãi nhưng khó mà nhìn ra được. Nếu như không phải đang đứng gần hân, ta có thể không thể thấy những biểu hiện này.

Trong lòng thấy phiền muộn, trên đời này ai cũng có thể rời khỏi ta, duy chỉ Trác Văn Tĩnh hẳn là không được.

Một khi đã phản bội, liền giống như nước đổ khó hốt lại vậy.

Tiết Như Ngọc phản bội ta, ta có thể trả thù nàng, chậm rãi tra tấn nàng, làm cho nàng biết rõ roi từ thiên đàng đến địa ngục là loại tư vị gì. Thế nhưng Trác Văn Tĩnh thì khác, hẳn không giống vậy, kiếp trước hẳn đã không phản bội ta, thì đời này làm sao có thể?

Ta không hy vọng hẳn rời khỏi ta, thế nhưng ta cũng không muốn ép buộc hẳn. Ta chính là mong muốn hẳn cam tâm tình nguyện mà ở bên cạnh ta. Cho nên, ta không muốn nghe một lời phản bác nào khác, nó sẽ làm cho lòng ta bất an, không cảm thấy yên lòng.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta khẽ nhủ mảy, sau đó gơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve mi tâm của ta nói: “Hoàng thượng, lời vừa rồi của vi thần bất quá cũng chỉ là giả thiết mà thôi. Hoàng thượng không nên xem là thật, huống chi, huống chi vi thần đã từng nói, vi thần là Hoàng hậu của Hoàng thượng. Đời này trừ phi Hoàng thượng phế bỏ vi thần, nếu không vi thần sẽ không rời khỏi người.” Lời nói ra về sau thanh âm của Trác Văn Tĩnh càng thấp xuống, con người cũng u ám theo, thần sắc mang theo một nỗi bi thương mơ hồ.

Có lẽ là đối với số phận mờ mịt không rõ của bản thân, cũng có thể là bởi vì vận mệnh của mình hết thảy đều nằm trong tay của người khác, nên thần sắc của Trác Văn Tĩnh rất bi thương.

Ta nhìn hẳn, nắm lấy tay của hẳn đang xoa ở mi tâm của ta. Sau đó nghiêng người hôn lên đôi môi xinh đẹp của hẳn, đây là lần thứ hai ta hôn hẳn.

Nụ hôn này không giống với nụ hôn vội vã lần trước. Giờ phút này ta thực sự muốn nhắm nháp hương vị của hẳn, vì vậy nâng gáy của hẳn lên, chậm rãi làm sâu thêm nụ hôn này. Chỉ là đầu lưỡi vừa mới lướt qua đôi môi của hẳn, cái người này đột nhiên đẩy ta ra.

Ta chợt vật thoắt lui một bước, một sợi chỉ bạc còn vương trên môi của ta và hẳn. Mặt của hẳn lại đỏ lên lần nữa, nhưng trong đôi mắt không còn mang theo sự phồng bĩ như lần trước bên vách núi ấy nữa. Hẳn nhìn ta, hai tay không tự giác siết chặt một chỗ, bởi vì nụ hôn vừa rồi mà trên môi có chút phớt hồng, nhưng cũng không nói nguyên do gì.

Ta nhướng mày còn chưa kịp nói gì thì lúc này Nguyên Bảo đứng ở một bên làm người tàng hình tiến lên cười nói: “Hoàng thượng, đã đến giờ dùng ngọc thiện, có muốn nô tài đi truyền lệnh hay không?” Sau khi dứt lời liền thoắt lui một bước, bộ dạng phục tùng rũ rứt xuống, cố gắng làm mình không tồn tại, chỉ thiếu điều dán lên tờ giấy viết ‘ở đây không có ta’ luôn.

Ta tức thì cười mỉa: “Nhờ người nhắc mới tỉnh, người làm như trăm không biết đói bụng à. Mau truyền lệnh xuống dưới, trăm hôm nay dùng bữa với Hoàng hậu.”

Nguyên Bảo vội vàng lĩnh mệnh, thời điểm lui ra cũng kéo theo đám người tàng hình khác đi ra ngoài.

Nguyên Bảo đi rồi, ta nhìn Trác Văn Tĩnh, tai hẳn có chút nhiễm hồng, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ.

Ta ho nhẹ một tiếng nói: “Vừa rồi là trăm đã đường đột, đi dùng bữa thôi.” Giữa ban ngày ban mặt, như vậy thật không tốt. Vậy thì chờ đến buổi tối à, buổi tối cái người này muốn trốn cũng không thoát.

Trác Văn Tĩnh nhẹ gật đầu, có lẽ là không biết tiếp lời như thế nào. Ta quay người ly khai, sau đó hẳn cũng chậm rãi đi theo.

Ngọc thiện tại nội viện Bàn Long điện, sau khi Nguyên Bảo sai người dọn thức ăn lên, ta với Trác Văn Tĩnh cũng bắt đầu ăn. Trác Văn Tĩnh vốn định ngồi đối diện với ta, chỉ là ta cảm thấy như vậy quá xa cách, nên kêu hẳn qua ngồi cạnh ta.

Nói đến thì đây là lần thứ hai ta dùng bữa với hẳn.

Không giống với lần đầu tiên, là ta không muốn một mình đối diện với Tiết Như Ngọc. Ngược lại lần này là ta thật sự muốn hảo hảo dùng cơm với hẳn.

Trong lúc ăn cơm, chúng ta đều im lặng. Chỉ là Trác Văn Tĩnh dường như không có khẩu vị, không thích ăn thức ăn mặn, chỉ gấp vài miếng tượng trưng. Nhìn thân thể gầy yếu của hẳn, trong lòng ta có chút khó chịu, gấp miếng đường thỏ ngư đạo* đặt trong bát của hẳn: “Món này ngự thiện làm trăm thấy ăn cũng không tồi, người nếm thử xem có hợp với khẩu vị của người hay không.”

*Đường thỏ ngư đạo: thiệt ra ta cũng không biết là món gì, nghĩ là giống với món cá diêm đường bên mình.

Trác Văn Tĩnh liếc nhìn ta, yên lặng ăn cá, sau đó khẽ gật đầu một cái với ta.

Ta ở một bên nhìn cười cười, ‘ăn không nói, ngủ không nói’ thì ra là hẳn tuân thủ quy củ à. Bất quá nhìn hẳn như vậy, lại làm cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Dùng xong ngọc thiện, Trác Văn Tĩnh nói vài câu cung kính, sau đó hành lễ ly khai. Lúc nhìn hẳn xoay người, ta nắm tay hẳn lại. Trác Văn Tĩnh quay đầu nhìn ta, ta buông lỏng tay cười hai tiếng nhưng lại không nói gì. Dĩ nhiên càng quan trọng hơn là không biết mở miệng như thế nào, chẳng lẽ lại nói với hẳn đêm nay ta sẽ qua đêm chỗ hẳn, kêu hẳn chuẩn bị chờ ta?

Lời này nếu là trước kia ta sẽ nói thẳng ra, nhưng bây giờ nhìn thấy con người thanh tịnh của hẳn, làm ta không thể nói nên lời.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, sau đó nhấp nháy miệng nói: “Vi thần không quá rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi.”

Ta nhẹ gật đầu, buông tay của hắn ra.

Chờ hắn đi rồi, ta đi đi lại lại tại Bàn Long điện vài vòng, sờ sờ chỗ này, ngó ngó chỗ kia, cuối cùng nhìn Nguyên Bảo hỏi: “Nguyên Bảo, ngươi nói hắn có hiểu ý của trẫm hay không?”

Nguyên Bảo liếc nhìn ta nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tài không biết.”

“Áp a áp ứng làm cái gì, nói thật lòng ra đi.” Ta nhìn hắn một cái rồi nói như vậy, sau đó bổ sung thêm một câu: “Nếu nói hay làm cho trẫm hài lòng, trẫm sẽ có thưởng. Nhưng nói không tốt, làm trẫm mất hứng, trẫm sẽ phạt đấy.”

Sắc mặt Nguyên Bảo có chút khó coi, nắm chặt hai tay nhìn ta thấp giọng nói: “Hoàng thượng, nô tài cảm thấy nếu là người thông minh nghe xong liền sẽ hiểu rõ ý tứ của người. Nhưng mà có đôi lúc người thông minh lại suy nghĩ uyển chuyển hơn nhiều, xem xét một việc cũng cẩn trọng hơn người bình thường, nên suy nghĩ vòng vo như thế. Nói một câu đơn giản là bởi vì nghĩ nhiều mà lý giải lệch lạc, cho nên tình huống nào cũng có thể xảy ra.”

“Nguyên Bảo, lời này của ngươi nói cũng vô ích. Trẫm hỏi ngươi một chuyện, trẫm đích thực là người thông minh hay người tự cho mình thông minh?” Ta trừng mắt nhìn hắn hỏi.

Nguyên Bảo co rúm lại, mấp máy miệng nói: “Hoàng thượng, thứ cho nô tài lớn mật. Trong mắt nô tài, Hoàng hậu nương nương là một người cực kỳ thông minh, mà người suy nghĩ lệch lạc... Người suy nghĩ lệch lạc ngược lại chính là Hoàng thượng.”

Nguyên Bảo nói xong liền quỳ trên mặt đất thỉnh tội, ta sững sờ. Sau đó nở nụ cười, tự tay nâng hắn đứng dậy nói: “Ngươi nói rất đúng, rốt cuộc là trẫm nghĩ nhiều rồi.”

Vừa rồi ta ý tứ cầm tay Trác Văn Tĩnh như vậy, đương nhiên là muốn nói cho hắn biết đêm nay ta sẽ đi Giao Thái điện. Thế nhưng với tư cách là một đế vương, ta lại không thể mở miệng nói thẳng, nên chỉ có thể dùng những từ ngữ vô vị kia diễn đạt. Trác Văn Tĩnh mặc dù không lên tiếng, thế nhưng ta lại nghĩ hắn hiểu rõ ý tứ của ta. Trái lại là ta, vì hắn không có lên tiếng lại lo được lo mất, rất không giống chính mình... Ta quả thật là cái người tương tượng nhiều quá.

Nghĩ như vậy, trong lòng ta bình tĩnh lại, nhìn Nguyên Bảo lại nói: “Nguyên Bảo, lần này có thưởng. Nhưng mà ngươi nói xem, đêm nay trẫm đến có thích hợp hay không?”

Nghe xong lời này, mặt Nguyên Bảo lập tức nhăn lại thành cái bánh bao, sau đó nhìn ta nói: “Hoàng thượng, ngài tha cho nô tài đi. Ngài là Hoàng thượng, lúc nào đi cũng thích hợp.”

Nhìn mặt hắn như nuốt phải mướp đắng, trong lòng ta cao hứng trở lại, con người quả nhiên đều có thói hư này.

Bất quá lời nói của Nguyên Bảo lại vô cùng hợp ý ta a...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Mẫu Hậu, Hoàng Hậu

Edit: Ngũ Ngũ

Không biết có phải do tâm trạng hay không mà ta cảm thấy một buổi chiều này trôi qua đặc biệt chậm rãi.

Vốn dĩ muốn ngồi trong Ngự Thư phòng phê duyệt tấu chương, thế nhưng một chữ cũng không nhìn vào, trong đầu đều là gương mặt của Trác Văn Tĩnh. Ta chốc chốc lại nhìn kim đầu lâu sa* bên cạnh ngự án, hận không thể cho nó lập tức trút xuống hết...

*Kim đầu lâu sa: tương tự đồng hồ cát.

Nội thị cùng cung nữ trong điện đều không dám lên tiếng, Nguyên Bảo thì thở mạnh một hơi cũng không dám. Ngoài ra, thỉnh thoảng bọn họ còn lén lút quan sát ta.

Mặc dù cảm giác có vài ánh mắt đang nhìn vào ta, nhưng do tâm tình của ta rất tốt nên cũng không thấy khó chịu, vì vậy bỏ qua cho họ lần này.

Trong lòng tự vui về một hồi, ta chợt nhớ đến một chuyện liền quay qua hướng Nguyên Bảo phân phó nói: “Nguyên Bảo, ngươi đi lựa chọn vài nội giám đến Giao Thái điện hầu hạ. Lần này bọn họ nhất định đều là người lanh lợi, nếu lại xảy ra sự cố gì thì đừng trách trẫm vô tình.”

Nguyên Bảo nhìn ta vội vàng cười nói: “Hoàng thượng, ngài an tâm đi, nô tài đã sớm lựa chọn những người tốt đưa đi rồi, lần này sẽ không có gì sơ suất đâu ạ.”

Ta nhẹ gật đầu cười, thầm nghĩ Nguyên Bảo tên này quả thực làm cho người ta thấy yên tâm. Sau đó phát phát tay ý gọi hần bước tới, ghé vào tai hần dặn nhỏ vài câu. Lúc mới nghe được hần hơi sững sốt, nhưng ngay lập tức khôi phục vẻ tươi cười gật đầu, ta nhìn hần nói: “Đi đi, việc này ngươi biết mà xử lý. Nếu Hoàng hậu có hỏi gì, ngươi nói là ý của trẫm.”

Nguyên Bảo đáp ứng, sau đó xoay người ly khai. Chờ hần đi rồi, lúc này trong lòng ta mới thật sự thả lỏng, đưa mắt tập trung nhìn tấu chương trên bàn.

Chỉ là mọi chuyện có tốt đều có xấu, vừa phê tấu chương được một nửa thì nội giam trong tấm cung của mẫu hậu đến đây cầu kiến. Nói là thân thể mẫu hậu không được tốt, truyền ngự y đến nhưng đều bị bà đuổi đi hết, hỏi ta có muốn qua thăm hay không.

Nghe xong lời của nội giam ta bật cười nói: “Trẫm sẽ lập tức đi qua.” Dứt lời, ta buông tấu chương xuống, chậm rãi chỉnh đốn lại trang phục, tiến đến cung Phụng Nghi.

Bà là mẫu hậu của ta, cũng đã sai người đến đây nói vậy rồi, nếu mà ta không đi chẳng phải là đại nghịch bất hiếu sao. Nghĩ như vậy ta bất lực thờ dài, nhìn những người phục thị bên cạnh. Vì Nguyên Bảo không có ở đây nên ta để cho Bồi Tú tạm thời thay thế vị trí của hần, vịn ta đi qua đó.

Thời điểm vừa đến thì thấy Trương Đình Ngọc cũng vừa bắt mạch xong cho mẫu hậu, đang ở ngoài điện kê đơn thuốc, còn mẫu hậu đang ngồi bên trong rèm. Ta tức thì nhẹ nhàng đi đến trước mặt Trương Đình Ngọc thấp giọng hỏi: “Thái hậu bệnh gì vậy? Có nặng lắm không?”

Trương Đình Ngọc thấy ta liền vội vàng hành lễ, ta lắc đầu nói: “Đều là lúc này rồi miễn quy củ đi, tóm lại Thái hậu làm sao? Ngày hôm qua vẫn khỏe mạnh bình thường, sao hôm nay lại đổ bệnh rồi?”

Trương Đình Ngọc đại khái là nghe được ý tứ trong lời nói của ta, liền liếc nhìn ta cúi đầu thấp giọng trả lời: “Khởi bẩm Hoàng thượng, có lẽ là đang vào thu lại cộng thêm mấy ngày nay gió lạnh tràn về, nên Thái hậu nương nương bị nhiễm phong hàn. Vì thần đã kê đơn thuốc, chỉ cần cho Thái hậu uống vài thang sẽ không có gì đáng ngại.”

Nghe xong lời này trong lòng ta có chút nhẹ nhõm, sau đó nói với Bồi Tú: “Bồi Tú, cầm đơn thuốc của Trương Thái y đi lấy thuốc, thuận tiện tiễn Trương Thái y trở về luôn.”

“Dạ.” Bồi Tú nhỏ giọng đáp, sau đó tiến lên vịn Trương Thái y nói: “Trương đại nhân, để nô tài tiễn ngài trở về.”

Trương Đình Ngọc tạ ân, quay người ly khai.

Chờ ông ta đi rồi, Nhưc Lan vén rèm lên. Sắc mặt của mẫu hậu có chút tái nhợt, bà đang ngồi tựa trên ghế Quý phi, đôi mắt khép hờ.

Ta có chút đau lòng, sau đó tiến lên hành lễ, thấp giọng nói: “Mẫu hậu, tiết trời đã vào thu nên rất dễ bị nhiễm hàn. Buổi tối người nên chú ý một chút, tuy bệnh này chỉ là bệnh nhỏ, nhưng phải uống thuốc cũng không dễ chịu gì.”

Mẫu hậu yếu ớt đáp lời, sau đó mở mắt liếc nhìn ta nói: “Hoàng thượng, người gầy đi rồi.”

Ta nghe mà trong lòng đau xót, vội cười nói: “Mẫu hậu, nhi thần đâu có gầy. Ngược lại là mẫu hậu đang bị bệnh, làm nhi thần cảm thấy rất lo lắng.”

“Ngươi có gì phải lo lắng.” Mẫu hậu khẽ cười nói, đôi mắt nhìn về phía xa xăm nói: “Ngôi vị hoàng đế này, ngươi làm càng ngày càng tốt, ai gia nhìn mà thấy vui mừng vô cùng.”

Nghe giọng nói đều đều ẩn chứa hàm ý của mẫu hậu, trong lòng ta căng thẳng vội vàng cười nói: “Mẫu hậu, người đang nói gì đấy, có phải lại nghe trong nội cung truyền đến những điều lung tung hay không? Người nghe được cho nên dẫn đến bị bệnh.”

“Hoàng đế tức giận, ai mà không cảm thấy bất an, còn cần người khác truyền đến hay sao?” Mẫu hậu nhìn ta nhũn mày nói: “Ai gia không phải kẻ điếc mà không nghe được, cũng không có mù mà không nhìn ra... Bất quá nói cũng đúng. Như phi mà Hoàng thượng sủng ái nhất hôm nay cũng mất thể diện trước mặt mọi người, làm cho ai gia cũng không dám nói thêm cái gì. Để tránh thế nhân nói trong hậu cung có một lão bà từ can dự chính sự, làm hoàng đế khó xử.”

Nghe lời nói ẩn chứa sự bất mãn này của mẫu hậu, ta mấp máy miệng dần xuống nội tâm không vui, thần nhiên nói: “Mẫu hậu, ‘hậu cung bất can chính’ đó là quy củ của tổ tiên truyền lại. Ngày hôm nay trẫm tức giận với Như phi là bởi vì chuyện nàng làm không thích đáng. Nào có phi tử hậu cung nào lại nắm được chuyện trên triều rõ trong lòng bàn tay, còn ở trước mặt trẫm chỉ trích trẫm không đúng, nói trẫm xử lý không phân minh, cái này chẳng phải làm mất mặt trẫm sao? Nhi thần nghĩ bản thân mình không sai. Nếu là Như phi ở bên tai người nói này nọ, làm người không vui, lần sau trẫm sẽ cảnh cáo nàng, để cho nàng biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.”

Lời của ta vừa nói ra, mẫu hậu liền kinh ngạc nhìn ta. Sau đó bà cười lạnh hai tiếng nói: “Hay cho một câu ‘quy củ tổ tiên truyền lại’, vậy có phải ý của Hoàng thượng là định đem triều chính này đều giao cho Trác Luân? Ngươi thật đúng là hảo nhi tử của ai gia. Ai gia ngược lại muốn hỏi một câu, Trác Văn Tĩnh kia rốt cuộc đã cho Hoàng thượng ăn mề hồn được gì mà làm cho người sủng ái hần như vậy?”

“Mẫu hậu, ý của người là gì? Trác Văn Tĩnh sao có thể làm những chuyện đó... Mẫu hậu, thân thể của người không thoải mái, không nên suy nghĩ nhiều như vậy, chuyện này ta tự có chừng mực.” Dứt lời ta đứng lên chuẩn bị ly khai.

“Đứng lại.” Vừa đi hai bước mẫu hậu liền lạnh giọng quát bảo ta ngưng lại. Ta dừng lại quay người nhìn bà, đôi mắt mẫu hậu có chút lãnh đạm nói: “Hoàng thượng thật sự đã trưởng thành rồi, lời ai gia nói ngươi cũng không nghe nữa.”

“Mẫu hậu, lời người nói nhi thần đương nhiên nghe theo. Nhưng người từng nói với nhi thần, thiên hạ này chính là thiên hạ của nhi thần, là người bảo nhi thần quyền lực đều phải tự nắm trong tay. Nhi thần đã làm đúng như vậy, vì sao lại nói là không nghe lời?” Ta nhú mày mở miệng nói, sau đó giương mắt nhìn nội điện phía sau bức màn che, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Mẫu hậu liên tục nói ba tiếng ‘rất tốt’, hiển nhiên là cực kỳ tức giận. Ta nhìn bà không nói gì, không phải là không muốn nói, mà là không muốn cho người đứng phía sau bức màn đó nghe được tiếng lòng thực sự của mình mà thôi.

“Hoàng thượng đã trưởng thành, những việc trên triều ai gia cũng không muốn xen vào nữa. Nhưng mà ai gia muốn biết, hôm nay Hoàng thượng giống trông khua chiêng đưa người tặng cho chỗ Hoàng hậu, còn sắp xếp cả nền đồ nữa, đích thực là muốn làm cái gì? Làm sao mà giống như đang bố trí tân phòng vậy?” Mẫu hậu nhú mày nhìn ta lạnh giọng hỏi.

Nghe xong lời này, ta nhẹ ho khan một tiếng, trên mặt có chút nóng lên nói: “Không có gì, nhi thần hôm nay chỉ muốn qua đêm ở chỗ Hoàng hậu mà thôi.”

“Người thật đúng là đã bị Trác Văn Tĩnh mê hoặc rồi?” Mẫu hậu đứng lên nhìn ta hỏi, sắc mặt trắng bệch nói: “Trước đó vài ngày, chuyện người đi chỗ Hoàng hậu mặc dù Kính sự phòng có ghi chép, nhưng ai gia biết rõ không có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng mà hôm nay người giống trông khua chiêng như vậy, chẳng lẽ lại thật sự muốn để cho Trác Văn Tĩnh hạ sinh hoàng tử mới cam tâm?”

Nhìn sắc mặt nôn nóng của mẫu hậu, ta vốn định muốn mở miệng nói, ta muốn hấn sinh Thái tử chứ không phải Hoàng tử. Thế nhưng mà nghĩ lại dù sao bà cũng là mẫu hậu thân sinh của ta, ta không thể ở chỗ này làm mất mặt của bà. Dù gì bà cũng là người có quyền lực tôn quý nhất trong hậu cung này, ta cũng không muốn bởi vì chuyện này mà làm cho bà đối với Trác Văn Tĩnh càng thêm cay nghiệt.

Vì vậy lời này ta không nói, còn những lời trước đó coi như im lặng thừa nhận.

Đối với mẫu hậu, ta kính trọng bà, hiếu thuận với bà. Nhưng mà ta không thể để cho bà quản hết mọi chuyện của ta, ngay cả chuyện phòng the mà hoàng đế ta cũng không thể làm chủ thì ở trong cái hoàng cung này ta còn làm được chuyện gì. Đợi đến lúc trăm năm về sau, trong dòng chảy lịch sử hàng hà vô số chuyện kia, cũng chỉ xem ta như một hoàng đế bù nhìn mà thôi.

Đời trước bất lực coi như chấm dứt, đời này ta tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai cản trở ta, cho dù người đó là mẫu hậu cũng không thể. Chữ hiếu làm đầu ta đương nhiên sẽ tôn kính bà, nhưng mà ta cũng không thể bởi vì chữ hiếu mà đánh đổi cả giang sơn, như vậy ta còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông.

Vì vậy ta nhìn bà nói: “Mẫu hậu, nhi thần hiểu rõ ý của người. Nói thật, trong lòng nhi thần rất yêu thích Trác Văn Tĩnh. Nhi thần cũng biết người không thích hấn, nhưng mà người cứ khẳng khái đối phó với hấn như vậy, nhi thần cũng sẽ cảm thấy thương tâm đấy. Mẫu hậu, thời gian không còn sớm, nhi thần còn vài tấu sự cần phải phê chuẩn. Còn chuyện của Lữ gia với Thái sư đều đã phân xử cả rồi, nhi thần rất mệt, có nhiều lời không biết nói như thế nào, cũng không muốn nhiều lời nữa. Vậy nhi thần cáo lui, người bảo trọng thân thể.”

Dứt lời ta quay người rời khỏi cung Phụng Nghi. Ở phía sau mẫu hậu còn nói câu gì đó, ta không nghe được, cũng không muốn nghe nữa.

Thời điểm từ cung Phụng Nghi trở về Bàn Long điện, tâm tình vui vẻ lúc trước đều không còn, tan biến hết ở chỗ mẫu hậu rồi.

“Hoàng thượng, ngài đừng phiền muộn nữa. Hiện giờ chỉ là Thái hậu nương nương còn chưa nghĩ thông suốt được, chờ thêm một thời gian nữa đều sẽ qua thôi.” Nguyên Bảo trở về từ Giao Thái điện thấy vậy thấp giọng an ủi.

Ta nhìn hấn cười lạnh nói: “Nguyên Bảo, ngay cả người cũng nhìn ra Hoàng hậu rất tốt, tại sao mẫu hậu lại không nhìn ra?... Được rồi, trầm chỉ nghĩ vậy thôi. Như thế thời gian sắp tới của Trác Văn Tĩnh có thể càng khổ sở hơn nữa rồi.”

“Nô tài lảm nhảm, nhưng mà Hoàng thượng, nô tài cảm thấy Hoàng hậu nương nương tâm rộng lớn sẽ không để ý những chuyện này đâu.” Nguyên Bảo nói.

Ta hừ một tiếng, Trác Văn Tĩnh sẽ không để ý, nhưng mà ta để ý.

Thời gian tiếp đó ta cứ ngồi im lặng ở Bàn Long điện, đều không muốn làm cái gì, cũng không có phê tấu chương. Tùy tiện dùng qua văn thiện, sau đó ta liền đứng dậy trực tiếp đi Giao Thái điện.

Thời điểm đến, trong nội điện có rất nhiều người, so với ngày trước náo nhiệt hơn nhiều, chính là những người Nguyên Bảo chọn lựa đưa tới.

Nhìn tình cảnh này, trong lòng ta có chút vui vẻ, phiền muộn ban ngày cũng vui đi hai phần.

Nguyên Bảo hắng giọng thông bẩm, những người đang bận bịu liền quỳ xuống thỉnh an. Ta nhìn nhẹ gật đầu, sau đó cất bước đi vào nội điện.

Bên trong nội điện, nền đồ nhẹ lay, trên giường trải chăn gấm đỏ thẫm theo hình long phượng, đích thực rất giống tân phòng,

Trác Văn Tĩnh đang thấp nền, ánh sáng tràn khắp phòng. Hấn xoay người, mặt mày ôn nhu xinh đẹp, nhìn thấy ta vội vàng hành lễ. Ta tiến lên một bước nâng hấn dậy, sau đó cũng không có buông tay hấn ra.

Tóc của hấn có vài sợi rơi trên trán, hấn cũng chưa phát hiện ra. Ta vươn tay vén lại ngay ngắn, ghé vào tai hấn thấp giọng trêu ghẹo hỏi: “Đang đợi trăm?”

Thân thể Trác Văn Tĩnh khẽ động, nhỏ giọng đáp: “Xem như thế đi.”

Ta nghe xong trong nội tâm liền vui vẻ, sau đó duỗi tay ôm lấy hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Động Phòng Hoa Chúc

Edit: Ngũ Ngũ

Sau khi ôm hắn vào trong ngực, ta thấp giọng thì thầm bên tai hắn: “Nếu như trăm không tới, vậy chẳng phải ngươi uống công chờ đợi rồi sao?”

Thân thể Trác Văn Tĩnh chợt cứng nhắc, rồi sau đó nhẹ giọng cười nói: “Vi thần quen rồi.”

Lời này nói rất nhỏ cũng rất lạnh nhạt, nhưng lại giống như đang có ai đó cầm dao đâm vào tim ta vậy, rất đau đớn. Hắn nói hắn đã quen.

Hắn vào cung được năm năm, ngoại trừ đêm tân hôn, thì hầu như ta và hắn chưa từng đối mặt. Có lẽ ban đầu hắn cũng trông ngóng ta sẽ đến đấy, hoặc là trong lòng còn một tia tưởng niệm, cảm giác ta sẽ đến.

Thế nhưng mà trong năm năm qua ta không có đến đấy, vì vậy thời gian dần qua đã hình thành thói quen, đã quen với nội cung lạnh lẽo này, cũng đã quen với cảnh ta cùng với mẫu hậu đối xử lạnh nhạt với hắn. . .

Cho nên đối với ân sủng của ta hôm nay, hắn cũng chỉ có thái độ thờ ơ lạnh nhạt, cũng phải không để tâm, mà là sợ để tâm rồi sẽ càng thất vọng. Sợ sẽ giống như trước đây, có chuyện gì không vừa ý ta liền sẽ vứt bỏ hắn mà thôi.

Lui lại một bước, ta nhìn vào mắt hắn, đôi mắt của hắn trong suốt thanh tịnh. Vươn tay xoa nhẹ gương mặt của hắn, mong trốn từ trán đến đôi môi ôn nhuận của hắn, chậm rãi mà vuốt ve từng chút một.

Rồi sau đó tiến đến hôn lên, thậm chí cả vết sẹo kia cũng không bỏ sót, cuối cùng ta hôn lên đôi môi của hắn.

Nói thật ta trước đây ta chưa từng cùng với nam tử nào khác, cho nên nội tâm có chút bối rối. Đối với người nam tử trong ngực này, trong lòng vẫn không nắm chắc, ta sợ tới thời khắc đó chính mình không biết làm thế nào. Thế nhưng hôm nay, lúc hôn môi Trác Văn Tĩnh, trong lòng ta một điểm phản cảm đều không có, ta rất tự nhiên cởi bỏ áo ngoài của hắn. Khi áo ngoài rơi xuống, ta vươn tay vào bên trong lớp y phục vuốt ve da thịt săn chắc của hắn.

Trác Văn Tĩnh bởi vì động tác của ta mà thân thể ngày càng mềm nhũn xuống, ta nửa ôm lấy hắn cùng ngã xuống màn trướng song hi.

Chấn gấm mới đổi, màn trướng cũng mới thay, bên ngoài song nền hồng sắc dập dờn. Những điều này là ta phân phó Nguyên Bảo thu xếp tất cả, không có ý khác, chỉ là muốn đền bù đêm động phòng hoa chúc thảm hại vào năm năm trước mà thôi.

“Thích không?” Thấy hắn đang thất thần nhìn ánh nến bên ngoài trướng, ta ở trên người hắn thấp giọng hỏi.

Hắn lấy lại tinh thần nhìn ta, đôi mắt khẽ rũ xuống, một lúc sau như có như không gật đầu nói: “Rất thích.” Ta nở nụ cười, sau đó hôn lên khóe môi của hắn.

Bàn tay chậm rãi cởi bỏ áo lót bên trong, lộ ra lồng ngực trắng ngần của hắn.

Trên ngực của hắn cũng không trơn mịn như ta đã nghĩ, điều này cũng đúng thôi, đến trên trán hắn mà còn bị để lại sẹo từ chiến trận, huống chi là trên người.

“Những vết thương này có đau không?” Ngón tay vuốt nhẹ lên những vết thương, hắn theo đó mà khẽ run rẩy, ta liền hỏi.

“Không. . .” Trác Văn Tĩnh thì thầm nói: “Đều bị rất lâu rồi, đã sớm hết đau đớn.” Nói xong lời này, hắn khẽ nhếch môi, ánh mắt có chút thất thần nhìn màn che, có lẽ là đang nhớ tới chiến công trên sa trường, cũng có thể là đang nghĩ nếu không tiến cung thì giờ này sẽ được tự do tự tại. Tóm lại tại thời khắc này, nhìn hắn khẽ cười mà tim ta chợt thấy đau nhói.

“Để trăm nhìn xem trên người ngươi rốt cuộc có bao nhiêu vết sẹo.” Không muốn nhìn thấy bộ dạng này của hắn nên ta khẽ cười nói. Ta cũng không muốn hỏi hắn là đã từng bị thương bao nhiêu lần, mỗi lần có đau nhiều không.

Hắn kinh ngạc nhìn ta cởi bỏ khó tử của hắn, giờ phút này nhìn hắn giống như một hài tử đang nằm dưới thân ta.

Ta hôn lên lồng ngực của hắn, thấp giọng đếm: “Một cái. . .”

Sau đó hôn xuống bụng: “Hai cái, ba cái...”

Thời điểm môi chạm đến đùi Trác Văn Tĩnh, hân thấp giọng rên rỉ một tiếng, ta hôn lên vết sẹo nhỏ chỗ đó nói: “128.” Dứt lời, ta mới cảm thấy giọng của mình đã khàn.

Ngẩng đầu nhìn trên người hân toàn dấu hôn của ta, ta nói: “Phía sau lưng có còn không?”

“Không...” Trác Văn Tĩnh nhìn ta thờ dõc nói: “Phần lưng... Phần lưng bị thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Trăm tin lời nguoi. Trên người nguoi có tất cả 128 vết sẹo lớn nhỏ, trăm đếm không sai đâu.” Ta khẽ cười nói. Sau đó không đợi hân trả lời, ta liền hôn lên cổ của hân. Ta biết rõ lời ta vừa nói hân cũng sẽ không đáp lại, bởi vì đến chính hân cũng không biết trên người mình có bao nhiêu vết sẹo. Cho dù ta có nói bao nhiêu, hân cũng sẽ tin bấy nhiêu mà thôi.

Trác Văn Tĩnh chậm rãi vươn tay ôm lấy thắt lưng của ta, trong cổ họng không kiềm nén được tiếng rên rỉ.

Ta thích nghe âm thanh lúc này của hân, mang theo nét phong tình nói không nên lời, trong đôi mắt hiện ra vẻ mê man ướt át, khác với vẻ thanh tịnh lúc thường.

Ta nhìn hân sau đó cúi đầu hôn lên điểm hồng anh trước ngực, tay kia thì xoa nắn bên còn lại. Tuy không mềm mại giống nữ tử, nhưng giống ở chỗ đều là vị trí mẫn cảm.

Trác Văn Tĩnh rên rỉ càng nặng nề, cơ thể hân nhẹ run rẩy, tay của ta liền chậm rãi trượt vào giữa hai chân của hân.

Đều là nam nhân, ta đương nhiên biết làm thế nào để hân cảm thấy khoái hoạt. Chỉ là lúc này, thân thể của hân đột nhiên cứng nhắc, hai tay ôm ta cũng siết chặt thêm. Trong nội tâm ta hơi sững sốt, đưa mắt nhìn hân. Thần sắc hân có chút hoảng sợ bất an, có lẽ là chú ý đến sắc mặt của ta, hân cắn cắn môi cười khổ nói: “Không sao.”

Ta dừng một chút, nhìn hân hỏi: “Lần kia làm nguoi bị thương?”

Trác Văn Tĩnh không có trả lời, nhưng nhìn thần sắc của hân ta cũng đoán ra được đáp án. Trong lòng ta có chút áy náy, đêm động phòng lần đó, ta chỉ làm qua loa cho xong chuyện, nên gây thương tổn sâu sắc đến hân.

Cho dù như vậy, nhưng trong lòng người này vẫn một mực yêu thích ta, điều này làm cho ta cảm thấy vừa chua xót lại vừa vui vẻ.

Ta cúi người hôn ở bên tai của hân thấp giọng nói: “Lần này, sẽ không làm nguoi bị thương nữa.”

Hân đáp ‘ân’ một tiếng, rụt rụt cổ lại, ta nhướng mày hôn lên vành tai của hân, thân thể Trác Văn Tĩnh giật giật run rẩy, ta khẽ cười, chỗ này quả nhiên là điểm mẫn cảm của hân.

Sau đó tại lúc hân còn thất thần, ta cầm lấy dục vọng của hân mà xoa nắn vuốt ve, rất nhanh hân liền chìm đắm mất phương hướng, theo động tác càng lúc càng nhanh của ta thì hô hấp của hân càng ngày càng nặng nề, vật của hân trong tay ta cũng càng lúc càng lớn. Cuối cùng thân thể của hân bỗng nhiên ưỡn lên thành hình vòng cung, sau đó trầm thấp thờ dõc một tiếng, cả người mềm nhũn ngã xuống giường.

Giờ phút này nhìn thân thể xích lõa của hân, nghĩ đến người này là của ta, ta cảm thấy tim mình đập cực nhanh. Ta ngồi dậy nhanh chóng cởi bỏ y phục của mình, rồi sau đó cùng hân da thịt kề nhau.

Nhìn vào đôi mắt mơ màng của hân, ta nhẹ nhàng nhắc hai chân của hân lên, trên tay đã sớm bôi cao được, chậm rãi đưa vào nơi mẫn cảm yếu ớt nhất trên thân thể hân.

Ngón tay vừa mới tiến vào, hân liền hồi thần, ta liền hướng hôn lên đôi môi hân, liếm láp, nhẹ hút vào, khẽ cắn, dùng tất cả các kỹ xảo của chính mình làm cho hân chìm đắm một lần nữa dưới thân ta.

Ngón tay ta ở chỗ đó khẽ vuốt ve, chậm rãi đi vào.

Sau khi tiến vào một ngón, hai ngón, cho đến khi ba ngón tự do ra vào, ta liền nâng hai chân của hân lên mà xông vào.

“Ồ...” Hân nức nở nghẹn ngào một tiếng, sau đó cắn chặt môi, ta liền dừng lại đợi cho hân thích ứng... Thẳng đến khi sắc mặt hân thả lỏng một chút, ta bắt đầu ở trong cơ thể hân trừu động.

Nam tử ở chỗ kia dù sao cũng không dễ dàng ra vào giống nữ tử, nhưng điều đó lại càng làm cho người ta hưng phấn.

Lúc đầu ta còn chú ý đến cảm thụ của hân, thế nhưng mà về sau, khi ta đụng vào một điểm mẫn cảm trong cơ thể của hân, cả người hân dưới hạ thân của ta run rẩy, ta liền không có một chút do dự xâm chiếm lấy hân.

Trong đầu ngoại trừ thống khoái vẫn là thống khoái...

Cuối cùng hân lại một lần nữa chìm ngập trong khoái cảm, thân thể mềm nhũn của hân nương theo động tác của ta, phía sau huyết khẩu cũng chặt chẽ

giảm cảm dục vọng của ta. Tại thời khắc này ta cảm thấy trong khắp thiên hạ này không chuyện gì khoái hoạt hơn chuyện này...

Thời điểm ôm ngang hông của hắn chạy nước rút, trong đầu ta chỉ còn một mảnh trắng xóa mà bắn vào bên trong thân thể của hắn.

Trác Văn Tĩnh rên nhẹ lần nữa đạt đến cao trào.

Cao trào đi qua, ta nằm trên người hắn thở dốc, một lúc sau liền khôi phục lại tinh thần.

Người dưới thân gương mặt đỏ ửng còn chưa tan biến, hắn nhìn ta mỉm cười, tại thời khắc này nụ cười đó lại làm cho ta cảm thấy giống như là vĩnh hằng.

Rút người ra khỏi chỗ sâu trong cơ thể hắn, ta xoay người nằm trên giường ôm hắn vào trong ngực, hôn lên trán ướt đầm mồ hôi của hắn ta thấp giọng hỏi: “Đau không?”

Trác Văn Tĩnh khẽ ‘ân’, sau đó mở to mắt nhìn ta nói: “Không đau.”

Nhìn động tác này của hắn, ta khẽ cười hai tiếng. Sau khi hồi phục, ta gọi Nguyên Bảo vào, lệnh cho hắn chuẩn bị nước ấm đặt ở trong phòng.

Sau đó ta ôm Trác Văn Tĩnh nằm trên giường tiếp tục hôn môi của hắn.

Tuy rất muốn làm một lần nữa, nhưng nhìn gương mặt mệt mỏi của hắn, ta vẫn nhịn xuống, còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian.

Trác Văn Tĩnh tuy mệt nhưng cũng không có nhắm mắt nghỉ ngơi mà chỉ lẳng lặng nhìn ta, ta cười hôn lên khóe mắt của hắn thấp giọng hỏi: “Đã thăm thích lắm từ lúc nào?”

Nếu hắn nói không thích ta thì ta thật sự sẽ không tin, bằng không thì sao hắn sẽ một mực muốn lưu lại trong cung, thậm chí đối với những yêu cầu của ta đưa ra cũng chưa từng cự tuyệt, sẽ không có người vĩ đại như vậy, dù cho đó có là hắn. Cho nên ta nhận định hắn đối với ta là có lòng đây.

“Trước đây rất lâu rồi.” Lúc ta cho rằng hắn sẽ không trả lời vấn đề này, thì Trác Văn Tĩnh mở miệng, không chút do dự nói ra.

Ta hiếu kỳ nhìn hắn hỏi: “Trước đây rất lâu? Là bao lâu?”

Trác Văn Tĩnh quay đầu sang một bên đáp: “Thật lâu.”

Xem ra hắn không muốn nói rồi, ta cười hai tiếng nhưng cũng không có miễn cưỡng hắn trả lời, chỉ cần là có thích là được rồi, bao lâu cũng không sao.

Cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, ta ôm hắn đến thông phòng giúp hắn tẩy rửa một phen.

Ta và hắn cùng tắm uyên ương được một lúc, đến khi giúp hắn tẩy rửa ở phía sau, ta thiếu chút nữa muốn cảm thú một hồi, nhưng mà may mắn vẫn nhịn lại được.

Trác Văn Tĩnh đỏ bừng toàn thân, nhắm mắt lại không nhìn ta.

Sau khi quay về phòng thì bên trong đã được thu dọn sạch sẽ rồi. Nhưng mà trên giường vẫn như cũ trải đệm lông phượng trình tường, ta nở nụ cười ôm Trác Văn Tĩnh nằm lên.

Gương mặt Trác Văn Tĩnh thắm mệt, nhưng hắn vẫn không nhắm mắt, ta nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi: “Không ngủ được?”

Hắn khẽ đáp: “Cùng nằm thế này cảm giác cứ như một giấc mơ vậy, có chút ngủ không được.”

“Ngủ đi.” Nghe lời này, ta nắm bả vai của hắn nói: “Cho đến sáng mai, cam đoan ngươi vẫn còn nằm trong ngực trẫm.”

Hắn sững sờ nhìn ta, hồi lâu nhẹ gật đầu, sau đó gối lên bờ vai của ta nhắm nghiền hai mắt.

Đợi khoảng một nén nhang, hô hấp của hắn bắt đầu chậm đều, ta nhỏ giọng phân phó Nguyên Bảo tắt nến, sau đó cũng từ từ nhắm mắt lại ngủ.

Thật ra ta chưa từng nghĩ tới chính mình lại có thể ôm một nam nhân mà trở nên kích động như vậy, chỉ là nếu người nam nhân này là Trác Văn Tĩnh, thì tất cả cũng không quan trọng nữa.

Hắn yêu thích ta, mà ta cũng không chán ghét hắn, ở chốn hậu cung này, tìm được hai tâm chân tình thật không dễ dàng gì...

Ta muốn sau này cũng sẽ hảo hảo đối tốt với hắn như vậy.

Về những chuyện khác, Thái hậu, triều đình, Trác gia, Tiết gia, lúc này đều không đáng được nhắc tới, mà ta cũng không muốn nhắc đến...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chập Chường Phượng Ân (1)

Edit:Ngũ Ngũ

*Chập chường phượng ân: người nắm giữ phượng ân.

Khi ngủ cùng một chỗ với Trác Văn Tĩnh mỗi đêm ta đều ngủ rất an giấc, mà đêm nay dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, ôm người trong ngực ngủ không mộng mị cho đến khi trời hừng sáng.

Lúc tỉnh lại, vừa mở hai mắt liền chứng kiến Trác Văn Tĩnh đang nhìn chăm chú vào ta, thần sắc trong ánh mắt phức tạp khó nói.

Từ trước đến nay đều là ta ngắm dung nhan của người khác ngủ, hôm nay lại là Trác Văn Tĩnh ngắm ta đấy...

Trong nội tâm có chút rung động, ta ngáp một cái rũ tầm mắt xuống, sau đó đem người đó ôm vào trong ngực, vừa hôn nhẹ gương mặt hắn vừa thấp giọng hỏi: “Sao lại tỉnh sớm vậy?”

Trác Văn Tĩnh trầm mặc đáp: “Ngủ không được nên tỉnh.” Nghe giọng nói của hắn mang theo vài phần lạnh nhạt, ta ngẩng đầu nhìn hắn, tức thì hắn cũng chăm chú nhìn ta, tựa như là đang xác nhận điều gì, lại vừa giống như chuyện gì cũng không có.

Trong nội tâm ta khẽ động, nhìn hắn nở nụ cười hỏi “Làm sao vậy? Sợ lúc tỉnh lại trầm đã ly khai?”

Hắn sững sốt hạ tầm mắt, sau đó nhẹ giọng ‘ân’.

Ta thích tính cách này của hắn, bất luận là cái gì cũng đều sẽ nói ra, cho dù bây giờ tình cảm có sâu đậm đến đâu, nếu có chỗ bất mãn thì sẽ luôn luôn nói với ta. Nếu là yêu thích cũng sẽ quang minh chính đại mà nói, nhưng sẽ không cưỡng cầu người thích lại, sẽ không làm cho người khó xử.

Vô luận người đối xử với hắn thế nào, hắn đều đứng ở nơi đó, vừa kiêu ngạo lại vừa độc lập, khi người gặp nguy hiểm, hắn lại giống như con thêu thân lao vào, vì người chết cũng không hối tiếc.

Nếu đã hiểu rõ con người của hắn thì sẽ biết hắn là người rất trọng tình trọng nghĩa, kiếp trước bản thân ta vô cùng ngu xuẩn, thế cho nên mới lãng phí nhau nhiều năm như vậy.

Nghĩ như vậy ta liền đuổi tay vuốt ve gương mặt của hắn thấp giọng nói: “Trầm làm sao rồi đi được, trầm sao lại có thể cam lòng ly khai, yên tâm đi, đời này cho dù người muốn rời đi, trầm cũng sẽ không cho người đi.”

Dứt lời ta hôn lên đôi môi của hắn, xoay người đè lên người hắn, Trác Văn Tĩnh khẽ giật thân thể, sau đó ta lại lưu dấu ấn trên khắp người hắn...

Trước khi không thể khống chế bản thân, ta ly khai khỏi thân thể hắn. Dem hắn ôm vào trong ngực, không phải là không muốn làm, chỉ là tối hôm qua lần đầu nếm qua tư vị của hắn cho nên có phần kịch liệt, làm phía sau hắn bị thương, nếu như bây giờ chính mình lại ôm hắn làm gì tùy thích, tựa hồ vô cùng cảm thú rồi.

Sau khi hô hấp của Trác Văn Tĩnh ở trong ngực ta trở lại bình thường, hắn lẳng lặng nhìn ta, sau đó khẽ cười thành tiếng nói: “Vậy thì tốt, Hoàng thượng, người đừng quên lời của người chính là miệng vàng lời ngọc.”

Ta gật đầu cười, sau đó đưa mắt nhìn lậu sa, liền nói: “Thời gian còn sớm, người ngủ thêm một chút nữa đi, trầm phải thượng triều.”

“Đã tỉnh hẳn rồi, không cần ngủ thêm đâu.” Trác Văn Tĩnh ngồi dậy theo ta nói khẽ: “Hoàng thượng, để vi thần hầu hạ người thay y phục.”

Nghe xong lời này của hắn, ta vốn định gọi Nguyên Bảo liền dừng lại, lập tức cười nói: “Được.”

Trước đây chưa từng có người nói muốn thay y phục cho ta, dù là Tiết Như Ngọc, mỗi lần ta từ chỗ nàng đứng dậy thì lúc đó nàng vẫn còn đang trong giấc mộng, việc thay y phục đều do Nguyên Bảo cùng cung nữ hầu hạ...

Hôm nay Trác Văn Tĩnh vừa nói vậy, trong lòng ta ần ần có chút cao hứng, cảm giác được người khác nâng niu trong lòng, thật sự rất không tồi.

Con người của Trác Văn Tĩnh bùng sáng lên, đứng dậy lấy áo ngoài choàng lên người, rồi sau đó xoay người cầm lấy triều phục Nguyên Bảo đã chuẩn bị sẵn giúp ta mặc vào.

Long bào thiết kế rườm rà, mặc vào khá phức tạp, cho nên ta không thích quá trình này lắm, thế nhưng giờ phút này được Trác Văn Tĩnh giúp ta mặc vào, trong lòng ta cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt, chỉ ít thì thời điểm hắn giúp ta, ta có thể ngắm nhìn cẩn thận dung nhan của hắn.

Thần sắc của Trác Văn Tĩnh chân thành, giống như con người của hắn vậy, hai tay sạch sẽ thon dài cẩn thận giúp ta mặc toàn bộ y phục, thủ pháp nhanh nhẹn điêu luyện, tựa như đã mặc giúp ta mấy trăm mấy ngàn lần vậy.

Nhìn dáng vẻ này của hân, trong lòng ta ần ần đau xót, người như vậy, quả thực là một viên ngọc quý, xứng đáng với bốn chữ ‘quân tử như ngọc’.

Chờ đến thời điểm hân thất đại lưng giúp ta xong, ta vươn tay ôm hân vào trong ngực nói: “Đợi trăm hạ triều rồi dùng bữa chung đi.”

Gò má Trác Văn Tĩnh ửng đỏ, rồi sau đó đáp một chữ ‘được’.

Lúc chuẩn bị ly khai, ta lại nói: “Chắc người cũng đã nghe nói, thân thể của mẫu hậu lại không được khỏe, ta biết rõ với tính tình của người tất nhiên sẽ đi thỉnh an đây, trước đây trăm không biết người tốt, đối với người có nhiều thành kiến, chưa từng thông cảm cho người, mẫu hậu cũng như thế... Trăm nói lời này không có ý tứ gì khác, chỉ là dùng như lúc trước, không được tự úy khuất chính mình, người hiểu ý của trăm không?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta khẽ mỉm cười nói: “Vi thần minh bạch, Hoàng thượng yên tâm đi, vi thần biết rõ nên làm như thế nào.”

Lúc này ta mới nhẹ gật đầu, hôn lên vết sẹo trên trán của hân rồi thối lui về sau, Trác Văn Tĩnh giúp ta mở cửa, sau khi đi ra bên ngoài ta nói: “Sương lạnh, coi chừng bị bệnh, sắc trời vẫn còn sớm, nên về ngủ thêm một chút đi.”

Trác Văn Tĩnh nhẹ gật đầu, lúc ta quay người ly khai, Giao Thái điện một loạt thanh âm cung kính phía sau.

Ngày hôm đó bầu không khí trên triều có chút nghiêm nghị, ta ngồi trên long ý cao cao tại thượng, nội điện im ắng, văn võ bá quan đều không nói tiếng nào.

Vị trí Thái sư bỏ trống, nghe đâu hôm nay Tiết Thanh nhờ chuyển tấu nói chính mình ngã bệnh, quang minh chính đại không xuất hiện trên triều.

Mặc kệ ông ta có bệnh thật hay là giả, bị ta trách nặng thì ngày hôm sau ông ta liền có thái độ như vậy, trong lòng ta suy đoán hiển nhiên đang muốn thị uy với ta đây.

Ý nghĩ này làm cho ta cực kỳ không vui, nhưng mà nghĩ đến quyền hành trên triều của ông ta, ta vẫn là nhẫn nhịn.

Tuy hiện giờ Lục bộ, Hình bộ, Binh bộ cùng với Lại bộ nằm dưới quyền khống chế của ta, thế nhưng quyền quản lý tài vụ bên Hộ bộ lại không nằm trong tay ta.

Nhìn vào lịch sử trước đây mọi người sẽ hiểu, Hộ bộ là chức quan béo bở, lúc xảy ra chiến sự, thiên tai lũ lụt hay hạn hán thì đều cần ngân lượng, nếu bọn họ nói không còn ngân khó, hơn nữa đem sổ sách làm giả hoàn mỹ, thì đó người tìm ra một lỗi sai nào.

Hiện tại mới vào thu, nạn lụt hàng năm là đều không thể tránh khỏi, trước đây Hộ bộ luôn hào phóng xuất ra mấy mươi vạn lượng bạc, nhưng mà năm nay quan hệ giữa ta và Tiết Thanh lại căng thẳng như vậy, khẳng định ông ta sẽ không muốn xuất ngân lượng, không xuất ngân lượng nên sẽ làm giả sổ sách, ta đoán rằng ông ta đã sớm có quyết định.

Mà cho dù ta biết rõ ông ta đem ngân lượng giấu hết rồi, nhưng nếu ông ta không muốn đưa ra, ta cũng thật sự là không có biện pháp.

Nếu ta bắt giam Tiết Thanh, trên triều đình nhất định có một nửa đồng minh hoặc là môn sinh quý gồi cầu tình. Bởi vậy nếu nói bọn họ là con khi, thì Tiết Thanh chính là cái cây, mà có con khi nào lại muốn nhìn cái cây của mình vô duyên vô cớ ngã xuống, mấy tên tham quan ở thời điểm đối mặt với tử vong đều sẽ chặt chẽ cùng nhau nắm một sợi dây thừng, nếu làm xáo động quá mức chỉ sợ bọn họ sẽ treo cổ bỏ mình.

Đương nhiên đình điểm ta cũng có thể lấy cái có danh hiệu bạo ngược, tiện tay giết một vài tên quan viên không vừa mắt, thế nhưng mà ta không thể đem một nửa quan viên trên triều chém hết a, dù sao có đủ loại quan mới có hoàng đế, nếu một mình một người làm hoàng đế, đâu ai có thể nhất tọa giang sơn.

Cái này trải qua trăm ngàn năm... theo như lời sách sử có ghi, quan lại bao che cho nhau, đây chính là đạo lý rồi.

Mà chuyện này chính là hậu quả do ta quá sùng nịch, sùng đến nỗi Tiết Thanh đem Hộ bộ lộng hành trót lọt, mà ngay cả Bộ binh, nếu không phải lúc trước ta mượn danh nghĩa chuyện Lữ Trung phạm tội khi quân để trừng trị, e rằng cũng không có biện pháp cài người của mình vào...

Chuyện thành như vậy, thật sự rất không ổn, nghĩ tới đây ta nhủ nhủ mày, nếu đã như thế, ta không thể không sớm làm công tác chuẩn bị, không để mọi chuyện ván đã đóng thuyền rồi mới phát hiện bị Tiết Thanh dắt mũi đi được... Vậy khoa cử lần này ngược lại là một cơ hội tốt... Nghĩ như vậy trong lòng ta mới thả lỏng được một chút, sau đó nhìn triều thần phía dưới thần nhiên nói: “Chư vị ái khanh, hôm nay còn có tấu muốn dâng không?”

Người phía dưới người nhìn ta, ta nhìn người, đều không nói gì, mà ngay cả Trác Luân cũng chỉ thuận theo đứng đó không nhúc nhích.

Hiện giờ ông ta là cây to đón gió, trong lòng ta minh bạch, cho nên không có ý làm khó cho ông.

Nhìn một vòng thấy tất cả bọn họ đều không có ý muốn lên tiếng, ta khẽ cười hai tiếng nói: “Nếu chư vị ái khanh đã không có gì muốn tấu, thì hôm nay trăm sẽ tuyên bố ba chuyện, chuyện thứ nhất chính là liên quan đến Điện thí, Điện thí đã hoãn lại từ năm ngoái đến năm nay, thời gian kéo quá dài, trăm đã ban chỉ, nửa tháng sau sẽ cử hành Điện thí, việc này giao cho Lại bộ cùng Lễ bộ phụ trách, Thừa tướng sẽ giám chế.”

Bọn họ nghe xong vội vàng quỳ xuống hô ba tiếng vạn tuế, ta cười cười, lại nói: “Chuyện thứ hai chính là về trưởng tử Thẩm Vân của trăm, bây giờ nó đã bốn tuổi, thông minh lanh lợi, đã có thể bắt đầu học tập, trăm muốn tìm cho hoàng tử một lão sư... Trăm có nghe về công tử nhà Thái sư, là người văn võ toàn tài, mà Thái sư lại là chỗ trăm tín nhiệm, trăm khâm điểm Tiết Văn sẽ làm lão sư cho Hoàng tử, nhưng mà chữ Văn này giống với tên tự của Đại Hoàng tử, cho nên sau này Tiết Văn sẽ đổi thành tự là Tầm... Hiện giờ thân thể Thái sư không khỏe, sau hôm nay trăm sẽ phái ngự y chung với thánh chỉ

đến Tiết gia, kể ra cũng là một chuyện vui rồi.”

Việc này tuyên bố xong, văn võ bá quan sắc mặt cũng không có biểu lộ gì.

Trong nội tâm ta cười lạnh, nói tiếp: “Chuyện thứ ba chính là chuyện hậu cung, chuyện hậu cung tuy là việc tư của trẫm, thế nhưng nếu trẫm là chủ thiên hạ này, vậy thì chuyện của trẫm cũng coi như là chuyện của thiên hạ rồi, việc hậu cung là một trong số đó. Nói đến chuyện này ngược lại là trẫm tự thấy hổ thẹn rồi, Hoàng hậu vào cung năm năm, nhân phẩm đi đâu, ai cũng đều biết, mà trẫm lại để Hoàng hậu chịu nhiều thua thiệt, kể từ hôm nay, trẫm quyết định đem Phượng ấn giao cho Hoàng hậu chưởng quản, chuyện lớn nhỏ trong hậu cung đều có Hoàng hậu xử lý, như vậy thì mẫu hậu cũng có thể nghỉ ngơi được rồi.”

Ta nói xong, quần thần lặng im, sau đó hộ bộ thượng thư Tô Phạm tiến lên quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, tiếp chưởng Phượng ấn không phải việc nhỏ, chuyện này nên bàn bạc kỹ hơn.”

Khi hần ngừng lại, rất nhiều người phụ họa tán đồng, ta nghe xong mỉm cười, dĩ nhiên hiểu ý của bọn họ, không có Phượng ấn thì Hoàng hậu cũng chỉ là cái thùng rỗng, bọn họ đại khái là muốn chờ Tiết Như Ngọc tiếp chưởng Phượng ấn đây mà. Thật sự là không biết tốt xấu, Tiết Như Ngọc mà có thể so sánh với Trác Văn Tĩnh được sao?

“Từ xưa đến nay, Phượng ấn hậu cung đều là Hoàng hậu chưởng quản, có gì không thể?” Ta cười hỏi.

Tô Phạm thoáng chần chờ, thần sắc do dự nói: “Cái này... Hoàng thượng, Phượng ấn hậu cung trước giờ đều do Thái hậu chưởng quản, bây giờ đột nhiên giao cho Hoàng hậu, tựa hồ không thỏa đáng lắm.”

Nghe hần nói xong, ta thoáng cau mày nói: “Theo như lời của Tô khanh trẫm cũng muốn nói đến, các khanh cũng biết, thân thể của mẫu hậu ngày càng không tốt, với tư cách là nhi tử, trẫm đương nhiên không muốn mẫu hậu phải chịu nhiều vất vả. Việc này quyết định như vậy đi, các khanh không cần nhiều lời.”

Quần thần cũng không nói gì nữa. Ta đưa mắt nhìn Trác Luân, ông ta đứng ở nơi đó khẽ nhủ mảy, ta cười cười, xem ra bọn họ không nói gì được nữa rồi, liền bãi triều.

Sau khi bãi triều, ta phân phó Nguyên Bảo mang theo ngự y đến Tiết gia truyền chỉ, tức thì quay người đi Giao Thái điện.

Thời điểm vừa tới, Trác Luân đã ở Giao Thái điện trước, nhìn ra được ông ta đã nói chuyện chưởng quản Phượng ấn cho Trác Văn Tĩnh nghe rồi, biểu tình Trác Văn Tĩnh trầm lặng như trước, mà Trác Luân ánh mắt lại tràn đầy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chấp Chưởng Phượng Ấn (2)

Edit: Ngũ Ngũ

Tuy trên mặt ta không có biểu tình gì, trong lòng lại có chút minh bạch vì sao Trác Luân lại xuất hiện ở chỗ này. Ta ho khan một tiếng đi vào, Trác Luân cùng Trác Văn Tĩnh vội vàng hành lễ, ta nâng Trác Văn Tĩnh dậy rồi nói với Trác Luân: “Thừa tướng không cần đa lễ.”

Trác Luân đứng dậy, gương mặt nhìn tay của ta đang nắm tay của Trác Văn Tĩnh, con ngươi của ông có chút trầm xuống, nhưng mà vẫn đứng sang một bên không lên tiếng. Trong lòng ta đối với phản ứng của ông ta rất hài lòng.

Sau khi cùng Trác Văn Tĩnh ngồi xuống, ta nhìn Trác Luân nói: “Thừa tướng, ngồi.”

Trác Luân khom người tạ ân, sau đó ngồi xuống.

Sau khi an tọa, đều không ai lên tiếng, bầu không khí có chút trầm mặc, nhìn hai người ta cười khê hai tiếng hỏi: “Thừa tướng, lần Điện thí này, Lại bộ và Lễ bộ đã chuẩn bị tới đâu rồi?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, về chuyện Điện thí, Lễ bộ cùng Lại bộ đã chuẩn bị tương đối hoàn tất, chỉ là có vài vấn đề nhỏ cần thương thảo lại một phen.” Trác Luân đứng dậy hồi đáp.

Ta nghe xong gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi, Điện thí lần này nhất định phải chuẩn bị cẩn thận, ngoại trừ những người được giao phó ra, cũng đừng cho phép ai xen vào những chuyện không nên xen vào.”

Trác Luân nghe xong lời nói của ta liền sững sờ, bất quá rất nhanh liền lấy lại tinh thần, thanh âm lạnh nhạt đáp ‘vì thần tuân chỉ’, ta nhìn ông ta mỉm cười hỏi: “Còn có thời gian gần đây có nghe nói gì đến nạn lụt hay không?”

Trác Luân thần sắc chính trực đáp: “Cái này thật không có nghe đến.”

Ta ‘ân’ một tiếng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu như có, cho dù chỉ là một chút tin tức, ngươi nhất định phải kiểm tra trước, rồi sau đó đến nội điện bẩm báo cho trẫm, bằng không đến khi việc xảy ra e rằng chuyện nhỏ cũng biến thành chuyện lớn rồi, ta và ngươi chỉ sợ không kịp trở tay đấy.”

Trác Luân dè dặt đáp ‘ạ’.

Nhìn ông ta cẩn thận từng li từng tí như vậy, trong lòng ta cảm thấy hài lòng, chỉ là trên mặt không biểu lộ ra mà hỏi: “Thừa tướng, từ lúc thượng triều đến bây giờ, trẫm nhìn thấy sắc mặt của ngươi luôn trầm tư, thần sắc có phần lo lắng, có phải là có tâm sự gì hay không?”

Trác Luân nghe xong câu hỏi của ta thần sắc trở nên do dự, sau đó khom người nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần... Vi thần chỉ là cảm thấy Hoàng hậu nương nương hiện tại vẫn còn trẻ người non dạ, việc chấp chương Phụng ấn e rằng nên thương tháo lại.”

“Thừa tướng có phải là đang lo lắng mẫu hậu sẽ trách tội Văn Tĩnh hay không?” Ta nâng tách trà lên nhấp môi hỏi.

Trác Luân vội đáp: “Vi thần không dám, những lời này chỉ là suy nghĩ trong lòng mà thôi, Thái hậu nương nương nhân từ độ lượng, lại chấp chương Phụng ấn nhiều năm như vậy, so ra thì Hoàng hậu nương nương chẳng qua là có vài phần trọng ỷ mà thôi, vi thần chỉ là lo lắng Hoàng hậu nương nương tuổi còn nhỏ, không chịu nổi đại sự, thỉnh Hoàng thượng nghĩ lại.”

Nghe xong lời này của ông, ta nghiêng đầu suy nghĩ nhìn Trác Văn Tĩnh hỏi: “Ý của ngươi thì sao?”

Trác Văn Tĩnh liếc nhìn ta, âm thanh cung kính đáp: “Mọi chuyện đều nghe theo sự phân phó của Hoàng thượng.”

“Việc kia trong lòng của ngươi không có ý gì khác sao? Trong lòng của ngươi là muốn chấp chương hậu cung này hay là không muốn? Chính ngươi cũng không xác định được sao?” Ta nhìn hần thấp giọng hỏi: “Ngươi cũng đã biết, tuy rằng trẫm là thiên tử, thế nhưng mà có đôi khi cũng sẽ mắc sai lầm đấy, một quyết định sai lầm như vậy giáng lên đầu của ngươi, sẽ mang đến cho ngươi rất nhiều phiền phức, chẳng lẽ ngươi không muốn thừa dịp đại cục chưa định mà thay đổi suy nghĩ của trẫm để tránh những phiền toái sau này hay sao?”

“Hoàng thượng, nếu quả thật muốn biết suy nghĩ của vi thần đối với việc chấp chương hậu cung, thì đáp án chính là không sao cả, có chấp chương Phụng ấn hay là không thì đối với vi thần mà nói đều giống nhau cả, cho nên phiền toái hay không phiền toái cũng như vậy đấy, hướng chi, hướng chi vi thần tin tưởng Hoàng thượng.” Trác Văn Tĩnh nhìn ta khẽ cười nói, thế nhưng mà sâu trong đôi mắt của hần lại mang theo một tia âm đạm ta không hiểu, ta tin tưởng lời hần nói, có thể ta cũng tin tưởng vào hai mắt của mình, chỉ là rốt cuộc trong lòng hần nghĩ như thế nào, nếu hần không nói, ta cũng không có cách nào biết được.

Ta thở dài nói: “Tốt cho một câu ‘không sao cả’, nếu ngươi đã nói như vậy rồi thì sau khi tảo thiện xong, ngươi theo trẫm đến cung Phụng Nghi tiếp chương Phụng ấn.”

Trác Văn Tĩnh ‘ạ’.

Trác Luân vẫn luôn ở bên cạnh nghe chúng ta nói chuyện, thần sắc mờ mịt không rõ.

Ta nhìn Trác Luân cười cười, sau đó nhìn rõ cát: “Thừa tướng, ngươi hãy lưu lại trong cung dùng bữa chung luôn a.”

Trác Luân vội vàng tạ ân.

Nguyên Bảo không ở đây, chuyện nghiệm độc đương nhiên do Bồi Tú kiểm tra, hần làm vô cùng cẩn thận cũng rất chân thành, sau khi nghiệm qua, hần đem thức ăn dọn lên, ta cùng Trác Văn Tĩnh, Trác Luân liền tiến lên dùng bữa, Bồi Tú hầu hạ bên cạnh ta.

Lần này ta và Trác Văn Tĩnh ngồi đối diện nhau, Trác Luân ngồi ở bên cạnh hần, ta cũng không nói gì, chỉ ném thử bát cháo thịt.

Rõ ràng là Trác Luân dùng tảo thiện trong nom nớp lo sợ đấy, ta ở một bên nhìn mà trong lòng cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ, đại khái là ông ta lần đầu tiên được ta lưu lại trong cung dùng bữa, cho nên mới hoảng sợ như vậy, nếu là Tiết Thanh, lúc ăn không chừng còn thư thái hơn cả ta.

Bởi vì đều có tâm sự, bữa cơm này mọi người đều có chút nuốt không trôi, ta cũng không miễn cưỡng mình, tùy tiện ăn vài miếng rồi lệnh cho người dọn xuống.

Dùng bữa xong sau đó trở lại chính điện, đúng lúc gặp Nguyên Bảo trở về, Bồi Tú vội vàng lui đến phía sau hần, ta tức thì nhìn hần hỏi: “Thái sư thế nào rồi? Thân thể khỏe không?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, thân thể Thái sư không có gì trở ngại, chỉ là chân có chút không linh hoạt, thái y đã xoa bóp giúp ngài ấy một phen, hiện tại đã đỡ hơn nhiều, thái y còn nói nên tịnh dưỡng thêm một thời gian ngắn nữa.” Nguyên Bảo rũ mắt đáp.

Ta nghe xong gật đầu nói: “Phái người đi lấy chút dược liệu đã thông kinh mạch ra, nhớ lấy loại quý nhất, bỏ nhất ấy, đều mang đến cho Thái sư, cho ông ta hào hào tịnh dưỡng.”

Nguyên Bảo đáp lời.

Sau khi mọi chuyện đã xong xuôi, ta nhìn Nguyên Bảo cười nói: “Lệnh cho Ngự phòng đưa một ít điểm tâm ngọt, ngươi nhận lấy mà dùng, đừng để bị

đôi. Dẫn bọn họ lui xuống hết đi.”

“Nô tài tạ Hoàng thượng ban thưởng.” Nguyên Bảo quỳ xuống nói, ta ‘ân’, hần đứng dậy, sau đó dẫn theo nội giám cùng cung nữ đều lui xuống hết.

Sau khi bọn họ đi rồi, ta nhìn Trác Luân nghiêm mặt nói: “Thừa tướng, trăm hiểu rõ trong lòng của ngươi đang lo lắng cái gì, ngươi là sợ Hoàng hậu trở thành người hứng mũi chịu sào, cho nên mới bắt an a.”

Trác Luân nghe xong sắc mặt biến hóa, ta phát phát tay nói: “Thừa tướng không cần sợ hãi, trăm chỉ là muốn nói với ngươi trăm sẽ tìm biện pháp cho việc đó, miễn cho trong lòng ngươi còn do dự.” Trác Luân đứng ở đó trầm lặng không nói.

“Trong năm năm trăm đang cơ này đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, đột nhiên hiểu được, muốn vẫn hồi nhưng cảm thấy mất phương hướng, mấy ngày nay có vài chuyện hồ nháo trên triều bất quá chỉ trùng hợp mà thôi, muốn đem toàn bộ triều đình này chỉnh lý lại đó cũng không phải chuyện dễ dàng gì... Ngươi không cần phải gánh trách nhiệm thay trăm, trăm cũng không phải cái loại người không biết hối cải, nếu đã nhận thức được sai lầm của mình, thì sẽ nghĩ biện pháp để bù đắp lại. Trăm cũng biết trước kia trăm sủng ái Tiết gia nhiều hơn, thế cho nên bọn họ mới coi trời bằng vung, những việc này trăm đều biết, là trăm sai rồi.” Ta nhìn cảnh vật bên ngoài cửa nhân nhạ nói: “Đối với Hoàng hậu cùng Trác gia, trong lòng trăm thấy hổ thẹn, rõ ràng là Thừa tướng đứng đầu quan viên, thế nhưng quyền lực thực ra lại không lớn, trăm đều nhìn thấu hết rồi, bằng không thì trường ngục trong Hình bộ đại lao làm sao dám vô lễ như vậy với ngươi, những chuyện này không nói nữa... Lần này để cho Hoàng hậu tiếp chương Phụng ản, trăm cũng biết Hoàng hậu sẽ gặp những khó khăn gì, sẽ có bao nhiêu kẻ ngáng chân hần, chờ hần phạm sai lầm. Nghĩ lại thì, nếu trăm âm thầm sủng ái có lẽ hần sẽ không gặp phải tai họa gì, thế nhưng mà khi trăm suy nghĩ cẩn thận, tuy chuyện này nhìn qua thì rất lớn, đối với Văn Tĩnh cũng không hẳn không phải là một loại bảo hộ. Bây giờ cả thiên hạ này đều quan sát Văn Tĩnh, nếu hần không làm sai cái gì, ai lại dám công khai đối đầu với hần? Mà ngay cả Thái hậu trước mắt cũng không thể tùy tiện khi nhục hần, tuy rằng có thể bị sách sử ghi lại là một người lòng dạ hẹp hòi, nhưng mà chuyện nào cũng có hai mặt của nó, nhìn qua thì rất nguy hiểm đấy, nhưng có lẽ ở phương diện khác lại rất an toàn.”

“Hoàng thượng nhìn xa trông rộng, vì thần không thể sánh bằng.” Trác Luân nói.

Ta quay đầu lại nhìn ông ta như có như không cười nói: “Thừa tướng, sẵn tiện hôm nay ngươi có ở đây, trăm vẫn còn một việc muốn nói, trăm sợ dĩ muốn khẳng định vị trí chủ nhân của Văn Tĩnh trong hậu cung này nguyên nhân lớn nhất không phải là muốn nhìn Trác gia đấu với Tiết gia, cũng không phải muốn để ngươi thừa cơ đánh bại Tiết gia, trăm chỉ là muốn mượn cơ hội để dọn sẵn cho Văn Tĩnh một con đường, hần là Hoàng hậu của trăm, trăm muốn một Thái tử, nhưng mà nếu một Hoàng hậu không có quyền thế thì Thái tử cũng chẳng có uy quyền, ở chốn hậu cung này, việc đó đồng nghĩa với con đường chết, ngươi hiểu chưa?”

Trác Luân sắc mặt kinh hãi nhìn xung quanh, ta lạnh giọng nói: “Yên tâm đi, Nguyên Bảo đang ở bên ngoài thì sẽ không có kẻ nào dám lên lút nghe trộm, lời này ngoại trừ Văn Tĩnh với trăm, cũng chỉ có ngươi nghe được.”

Trác Luân rũ mắt mấp máy miệng muốn nói gì đó, ta lại nói: “Không cần nói thêm nữa. việc này trong lòng ngươi tự biết là được, về phần Tiết gia ngươi cứ như trước để cho bọn họ tùy tiện hành động, để cho bọn họ nắm không rõ, thật thật giả giả, giả giả thật thật bị làm cho mê muội.”

Trác Luân vội vàng đáp ứng, nói tới đây đã xong, ta nhân tiện nói: “Không còn việc gì khác, ngươi lui xuống đi.”

Trác Luân bái tạ lui ra.

Chờ sau khi ông ta rời khỏi, ta nhìn về phía Trác Văn Tĩnh, nghĩ đến chuyện đêm qua cơ thể liền có chút nóng lên, ta hỏi: “Thân thể còn đau không?”

Đúng lúc hần đang nhìn ta, nghe đến chuyện đó gương mặt xấu hổ ửng đỏ lên, đưa mắt nhìn ta, như có như không nhẹ gật đầu, ta cười khẽ hai tiếng rồi bước lên nắm tay của hần nói: “Trăm với ngươi đến cung Phụng Nghi thôi.”

Trác Văn Tĩnh ‘ân’.

Thời điểm đến cung Phụng Nghi, dĩ nhiên mẫu hậu vẫn còn đang bệnh, sắc mặt hết sức khó coi.

Đối với hành động của ta dĩ nhiên bà biết ta đến vì chuyện gì, ngay cả liếc mắt nhìn ta cùng với Trác Văn Tĩnh bà cũng không thèm.

Lúc Trác Văn Tĩnh hành lễ với bà, bị mẫu hậu châm chọc khiêu khích một phen, ta ở một bên khẽ cười rồi cố ý nói sang vài chuyện khác, sau đó thì hai bên đều trầm mặc.

Rốt cuộc mẫu hậu cũng để cho Trác Văn Tĩnh đứng lên, sau đó phân phó cho Nhượng Lan lấy hộp gấm ra nhìn ta cười lạnh nói: “Hoàng thượng hôm nay tới, không phải vì cái Phụng ản này sao? Ai gia cho là được.” Dứt lời bà đem Phụng ản ném xuống đất.

Án tín từ trong hộp gấm lăn ra, đụng vào cửa ra vào nằm trên bệ thạch, sau cùng còn làm mẻ một góc nhỏ.

Bên trong cung Phụng Nghi liền trầm lặng xuống, ta bắt đầu đi đem án tín nhặt lên, sau đó tiện tay đưa luôn cho Trác Văn Tĩnh nói: “Mẫu hậu, người cần gì phải khổ sở như vậy, nhi thần chẳng qua chỉ lo cho sức khỏe của người mà thôi.”

Mẫu hậu hừ lạnh một tiếng nói: “Thân thể ai gia vẫn còn tốt, Hoàng thượng không phải còn sự vụ bận rộn sao? Hôm nay ai gia không giữ ngươi lại, trở về đi.”

Nhìn gương mặt lạnh nhạt của bà, ta thở dài, sau đó cùng Trác Văn Tĩnh hành lễ ly khai cung Phụng Nghi.

Lúc đưa Trác Văn Tĩnh về Giao Thái điện ta nói: “Việc tiếp chương Phụng án vốn nên làm lễ long trọng, nhưng lần này phải để người chịu ủy khuất rồi.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, đôi mắt đỏ lên nói: “Hoàng thượng, cái vì thân quan tâm không phải chuyện này.”

Vậy người quan tâm cái gì? Ta như sương khói khó hiểu, hán chỉ đứng một bên mỉm cười không lên tiếng.

Thời khắc đó chẳng biết tại sao ta lại đột nhiên cảm thấy, kỳ thật tâm người này vẫn cách xa ta lắm, tuy rằng hán yêu thích ta, vì ta mà nguyện ý làm mọi chuyện, thế nhưng mà ta vẫn không thể hiểu hán. . .

Không hiểu suy nghĩ của hán đến cùng là muốn cái gì. . .

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tấu Chương Của Nam Quận Vương

Edit: Ngũ Ngũ

Trác Văn Tĩnh chấp chương Phụng án đã được vài ngày, đương nhiên những này này mẫu hậu vô cùng tức giận, nghe Nguyên Bảo nói trong cung Phụng Nghi vô số cung nữ cùng nội giám bị xử phạt rồi. Trong cung Phụng Nghi hiện giờ ai cũng thấy bất an sợ hãi, sợ làm sai chút việc nhỏ để cho mẫu hậu mất hứng, ta nghe xong thì lắc đầu bật cười, nếu mẫu hậu đã muốn một cung nữ chịu phạt, dù cho người có làm đúng, làm cẩn thận, thì vẫn phải gánh tội lên đầu thôi.

Bất quá khi nghe được tin này, trong lòng ta có chút thả lỏng, nói thật, ta không sợ mẫu hậu tức giận, nếu bà như vậy, thì điều đó chứng tỏ bà để cho người nhìn thấy tâm tình của mình, quang minh chính đại mà phát tiết.

Nếu mà so sánh như thế, ta trái lại không thích mẫu hậu không có biểu tình gì.

Nhớ năm đó chuyện phụ hoàng đối xử lạnh nhạt với bà, lúc đầu mẫu hậu cũng nổi giận, tìm người ức hiếp, trách phạt nội thị, sau đó ôm ta khóc, thời gian đó trôi qua vô cùng khổ sở, nhưng mà trong nội cung ít nhất cũng không xảy ra án mạng gì.

Lúc ấy ta vẫn cho là mọi chuyện sẽ tiếp tục diễn ra như vậy, bản thân nhìn phụ hoàng sủng ái Tam ca, chỉ có thể đứng từ xa nhìn bọn họ vui vẻ, ta cũng nghĩ sau này Tam ca sẽ là người trèo lên ngai vàng, từ nay về sau hán làm quân, ta làm thần, cả đời mãi mãi như vậy.

Nhưng mà kể từ thời điểm thân thể của phụ hoàng ngày càng suy yếu, mẫu hậu liền không khóc nữa, cũng không còn nổi giận, mỗi ngày đều ngồi một chỗ nhủ mays suy tư, không biết là đang nghĩ gì, tóm lại biểu cảm rất khó coi, làm cho ta có một loại cảm giác âm lãnh, so với khi bà phát giận còn đáng sợ hơn.

Sau đó, trong nội cung ngoại trừ ta và Tam ca ra, các hoàng tử khác hoặc nhiều hoặc ít đều xảy ra chuyện, Đại ca thì bị trượt chân rơi xuống hồ nước mạng vong, mẫu phi của Đại ca sau một đêm khóc thương tóc cũng chuyển bạc trắng. . . Sau đó nội giám trong cung của Tam ca đều chết không minh bạch, điều tra cũng không thu hoạch được gì.

Bởi vậy phụ hoàng càng ra sức bảo vệ Tam ca, bảo hộ cẩn thận từng li từng tí.

Mãi cho đến khi ta và Tam ca chạm mặt tại ngự hoa viên, mẫu hậu có phái người bưng đến hoa quả cho chúng ta, sau khi ta và Tam ca ăn xong thì liền ngã bệnh, nghe người khác nói là bị trúng loại độc gì đó, nhưng lúc phái người đến thăm tra, thì phát hiện tiểu thái giám bưng đồ tới đã uống thuốc độc tự tử rồi.

Mà phụ hoàng vốn rất sủng ái phụ thân Liễu Thư Vân của Tam ca, bởi vậy đương nhiên muốn trách tội mẫu hậu, thế nhưng lại không có chứng cứ gì, cộng thêm lúc đó Tiết Thanh hậu thuận bên cạnh mẫu hậu tạo thành áp lực, còn nói ta cũng trúng độc như vậy, mẫu hậu trách móc phụ hoàng như thế là xử trí bất công, thiên vị Tam ca các loại. . . Qua một thời gian dài, việc này liền không giải quyết được gì.

Sau này, Tam ca bởi vì việc đó mà thân thể không tốt, ốm đau không dứt, phụ hoàng liền hạ chỉ để cho huynh ấy xuất cung, cư trú nơi ngoại thành.

Bây giờ tuy rằng là lời đại đạo bất kính mà nói thì những chuyện kia nếu quy kết do mẫu hậu làm thì ta cũng không cách nào giúp bà rửa tội.

Chỉ là vào lúc cuối cùng hạ độc Tam ca, trong nội tâm mẫu hậu chỉ e rằng đã có ý niệm đồng vu quy tội rồi, cho nên cũng không còn sợ hãi, đó có lẽ là quyết tâm liều chết mà mọi người vẫn thường hay nói, điều đó không khỏi làm cho trái tim của phụ hoàng càng trở nên lạnh lẽo.

Tuy là biết được, nhưng phụ hoàng cũng hiểu ‘không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất’ cho nên khó lòng phòng bị, mà khi đó thân thể của Tam ca không khỏe, lại cộng thêm ta còn ẩn mình chưa hành động, cho nên rốt cuộc phụ hoàng liền lập ta làm thái tử, khẳng định cũng muốn ngăn chặn lại ý niệm động thủ của mẫu hậu. Lại không lâu sau này, Liễu Thư Vân bệnh mà chết, làm phụ hoàng vô cùng đau khổ, sau đó vài ngày cũng đi theo.

Mặc dù sau này ta ngồi lên ngai vị, nhưng đối với mẫu hậu vẫn vô cùng tôn kính, dù sao không có bà cũng không có ta hôm nay.

Thế nhưng đối với loại không phát mà uy này của mẫu hậu, đến lúc phát ra lại lấy mạng người này, hiện tại ta luôn có chút đề phòng, trước kia không nghĩ nhiều như vậy cũng coi như không có gì, bây giờ ta ngược lại thật sự không muốn có thêm nhiều oan hồn trong nội cung này.

Nhưng mà ta cũng hiểu rõ, lúc ấy do bà bị bức đến bước đường cùng cho nên mới hạ quyết tâm lớn như vậy. Hiện tại thì bà sống an nhàn, đương nhiên sẽ không muốn xử dụng biện pháp ‘ngươi chết, ta chết’ làm gì, xác định là muốn quang minh chính đại gây khó xử cho Trác Văn Tĩnh đấy. Nghĩ như vậy trong lòng ta ngược lại cũng đỡ lo cho Trác Văn Tĩnh hơn, chỉ cần không dồn mẫu hậu vào bước đường cùng, thì hết thảy mọi chuyện sẽ từ từ ổn thỏa.

Nghĩ nhiều như vậy, ta nhận ra mình có chút thất thần rồi, vậy mà lại nghĩ đến chuyện lúc nhỏ, lắc đầu cười khổ, sau đó ngồi thẳng người tiếp tục xem tấu chương, đem những chuyện quá khứ đều vứt sang một bên.

Xem tấu chương được một nửa, liền thấy được tấu chương của Nam quận vương – Tam ca. Lúc đầu ta hơi sững sốt, sau đó liền cảm thấy kinh ngạc. Trong lòng có một loại cảm thán đây chính là thiên ý, vừa nghĩ đến lúc nhỏ, thì tấu chương Tam ca bất ngờ xuất hiện, thật đúng là ý trời.

Kể từ khi Tam ca đi phía Nam rất ít khi dâng tấu về triều, thứ nhất là lúc trước ta đã từng đáp ứng phụ hoàng là không chủ động gây phiền phức cho hần, thứ hai là hần luôn an phận ở một góc phía Nam, chỉ cần không phát sinh chuyện mưu phản gì đó, coi như hần cũng là chúa tể một phương rồi, nếu không có trở ngại thì cũng bỏ qua đi.

Lần này đột nhiên nhìn thấy tấu chương của hần, trong nội tâm của ta nói không kinh ngạc là giả.

Đối với vị Tam ca này, trong lòng ta có một loại cảm giác không nói nên lời.

Thở dài, mở tấu chương ra nhìn, trên đó ngược lại không ghi gì khác thường, chỉ là nói đến sắp đến ngày giỗ phụ hoàng, trong lòng nhớ mong người, lại cộng thêm những năm này thân thể luôn không tốt, hy vọng có thể quay về kinh thăm viếng. Lại nói là bản thân không có thánh chỉ nên không dám tùy tiện rời khỏi phía Nam, cho nên lần này thỉnh cầu bên trên cho hồi trở lại kinh thành.

Nhìn tấu chương của hần, ta nhíu nhíu mày, từ lúc ta xưng đế đến nay, phía Nam bên đó chưa từng đề ý đến, những ngày qua ta vẫn luôn suy nghĩ lúc trước Trần Kiến Quang mưu phản có hay không liên quan đến Tam ca, hoặc giả sử đó là chỉ thị của hần. Ta đã vướng mắc trong lòng chuyện này nhiều lần rồi, nhưng mà ta lại không tìm thấy lý do thích hợp nào để cài người vào Nam quận.

Hôm nay Tam ca đề cập đến chuyện hồi kinh, chẳng lẽ hần không sợ ta ra tay với hần tại kinh thành này sao, làm cho hần không trở về được Nam quận? Hoặc bởi vì hần đã tính toán tốt rồi, cho nên không quan tâm?

Nghĩ đến đây, ta hừ lạnh một tiếng. Tam ca người đó gương mặt thì lễ độ nho nhã đấy, kỳ thật trong nội tâm là người bạc tình bạc nghĩa hơn ai hết. Lần này đột nhiên muốn hồi kinh, không biết tính toán chuyện gì đây. Nhưng mà nếu hần đã mở miệng, ta cũng không có lý do gì không đáp ứng, chỉ ít thì đặt hần ở dưới mắt ta tốt hơn so với để cho hần một mình gây ngốc ở Nam quận mà ta với không tới được. Ta cũng muốn nhìn xem người này rốt cuộc trong lòng là đang tính toán cái gì, có hay không tâm tư mưu phản, nếu có, ta sẽ giết hần tại kinh thành này, cũng không tính là làm trái với lời hứa lúc trước đi.

Tưởng tượng như vậy, trong lòng ta có chút yên tâm hơn, sau đó hạ bút ban thánh chỉ, phái người truyền đi Nam quận, cho phép Tam ca hồi kinh.

Làm xong những chuyện này, ta có chút mệt mỏi, những tấu chương còn lại cũng không có việc gì trọng yếu, ta tùy ý lật ra lại thả xuống. Sau đó đứng dậy, quyết định đi nhìn xem giờ này Trác Văn Tĩnh đang làm gì.

Nghĩ đến Trác Văn Tĩnh, ta dừng lại, nói thật những ngày này ta ban thưởng cho Trác Văn Tĩnh không ít bảo vật, từ ăn mặc đến chi tiêu, nếu là trước kia Tiết Như Ngọc thấy được những thứ này cũng sẽ mỉm cười tạ ân, nhưng mà Trác Văn Tĩnh lại là một bộ không quan tâm đến, tựa hồ một chút cũng không đề ý đến vậy.

Nghĩ như thế, trong lòng ta có chút phức tạp không nói nên lời, Trác Văn Tĩnh cái người này thật làm cho người khác đoán không ra.

“Hoàng thượng?” Nguyên Bảo tiến lên vịn ta, ta nhìn hần có vài phần cố ý hỏi: “Nguyên Bảo, ngươi nói xem Hoàng hậu thích cái gì?”

Nguyên Bảo nghe xong câu hỏi của ta, gương mặt không tự chủ nhăn lại, sau đó dánh vẻ phục tùng đáp: “Hoàng thượng, theo nô tài thấy, Hoàng hậu nương nương cái gì cũng hài lòng, không có gì xoi mói được.”

“Nguyên Bảo, trầm phát hiện gần đây ngươi luôn thích nói nhảm.” Ta nhìn hần cau mày nói: “Nếu trầm nhìn ra được hần thích cái gì, còn cần ngươi lắm miệng ý trầm hời là lúc bình thường, hần có đặc biệt thích cái gì không?”

Nguyên Bảo nhìn ta nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, nô tài cảm thấy, nếu đến ngài cũng nhìn không ra Hoàng hậu nương nương thích gì, thì nô tài làm sao đáng nhắc tới. Nhưng mà theo nô tài thấy, Hoàng hậu nương nương thật sự không có đặc biệt ưa thích cái gì, những cái như y phục các nương nương khác thì tranh qua đoạt lại, còn Hoàng hậu nương nương lòng dạ khoan dung nên không giống với người khác. Nô tài nghĩ, khẳng định là trong lòng Hoàng hậu nương nương không muốn gây thêm chuyện phiền phức mà thôi.”

Nghe xong lời này của Nguyên Bảo, trong lòng ta ngầm đồng ý, tâm tình tích tỵ vui được vài phần.

Rồi sau đó cất bước đi ra ngoài, phân phó bãi giá Giao Thái điện.

Kiều liền vừa đi đến Ngự hoa viên, ta liền nhìn thấy Tiết Văn... Không, hiện tại phải gọi hắn là Tiết Tầm đang từ hướng Tức Phụng điện đi tới, từ xa nhìn thấy ta liền quỳ xuống hành lễ.

Ta đang suy nghĩ nên lệnh cho xa giá ngừng lại, chậm rãi bước lên phía trước.

Khi tới gần mới phát hiện trong tay của Tiết Tầm đang cầm là một quyển sách, dường như là Tam tự kinh.

“Đứng lên đi.” Ta nhìn hắn thân nhiên nói, sau đó hỏi tiếp: “Từ Tức Phụng điện đi ra à? Có phải thân thể Như phi lại không khỏe hay không? Đã thỉnh ngự y chưa?”

Ta hỏi xong, Tiết Tầm vội đáp: “Bẩm Hoàng thượng, không phải Như phi không khỏe, mà thảo dân tiến cung là do dạy học cho Đại hoàng tử đầy ắp, trước đó đã bãi kiến Thái hậu nương nương và Hoàng hậu nương nương rồi.”

Nghe xong lời này ta bỗng nhiên bừng tỉnh ‘ah’ lên một tiếng, sau đó đích thân nâng hắn dậy mà cười nói: “Nghe ngươi nói như vậy trẫm mới nhớ tới, mấy là nữa là đến Điện thí rồi, ngươi cũng tham gia đi, chuyện dạy học cho Đại hoàng tử tạm thời hoãn lại vậy, chờ ngươi đề tên lên bảng vàng rồi làm lão sư cho nó, đối với Thẩm Văn mà nói là chuyện đáng mừng rồi.”

Tiết Tầm vội vàng tạ ơn lời vàng ý ngọc của ta.

Ta nhìn hắn lại hỏi: “Thân thể Thái sư đạo này đã tốt hơn chưa?”

Tiết Tầm liếc nhìn ta vội cung kính trả lời: “Bẩm Hoàng thượng, thân thể của phụ thân đã khỏe, có lẽ qua thêm một thời gian nữa là sẽ lên triều được rồi.”

Ta nghe xong gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi, Thái sư không thượng triều làm lòng trẫm nhớ mong vô cùng, lúc trở về nhìn xem quý phủ thiếu cái gì, đưa danh sách đến nội cung cầm lấy.” Tiết Tầm vội vàng tạ ân. Lúc này ta mới mỉm cười, quay người ly khai, Tiết Tầm ở phía sau cung kính cúi chào.

Sau khi ra khỏi Ngự hoa viên tiến đến Giao Thái điện, ta cũng đem hân quần ra sau đầu.

Lúc xuống kiệu tại Giao Thái điện, vừa mới tiến vào, ta liền nhìn thấy có vài nội giám cùng thị vệ đang quỳ trong sân, bên trong Giao Thái điện lặng ngắt như tờ.

Ta cảm thấy sững sốt, rồi sau đó liếc nhìn Nguyên Bảo.

Sau khi Nguyên Bảo hô lên thông báo, ta đi vào trong đại điện, đúng lúc Thẩm Văn đang đứng bên cạnh Trác Văn Tĩnh khóc nức nở, mà Trác Văn Tĩnh lại mang vẻ mặt hân ý.

Sau khi miễn lễ cho bọn họ, ta ngồi trên nhuyễn tháp nhìn mặt hai người nói: “Đây là có chuyện gì? Trong sân thì quỳ đầy người, mà trong điện lại có tình cảnh này.” Trác Văn Tĩnh rất ít khi có biểu lộ này, cũng không biết Thẩm Văn đã làm ra chuyện gì chọc giận hắn...

Trác Văn Tĩnh nhìn ta lại nhìn Thẩm Văn như muốn nói gì đó, lại bị ta ngăn cản.

Nhìn về phía Thẩm Văn ta cười hỏi: “Thẩm Văn, ngươi nói, đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Văn hai mắt ướt sũng nhìn ta, miệng mấp máy, nhưng lại không lên tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Con Người Khác

Edit: Ngũ Ngũ

Thẩm Văn không nói lời nào, ta thì ngồi nơi đó khoan thai nhấp trà cũng không lên tiếng, qua một hồi lâu, cuối cùng Thẩm Văn cũng khóc lên thành tiếng, cứ thút tha thút thít nhưng lại không nói nguyên do vì sao.

Trác Văn Tĩnh ở một bên thờ dài nhìn ta nói: “Hoàng thượng, Đại hoàng tử vẫn còn là một hài tử, chuyện này nhắc tới cũng không phải lỗi của nó.”

Nghe hắn nói vậy, ta cảm thấy kinh ngạc, rồi sau đó hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Trẫm chưa từng thấy ngươi nổi giận như vậy bao giờ đấy.”

Trác Văn Tĩnh nhìn sang Thẩm Văn, cuối cùng mới khó xử đem sự tình nói qua một lần.

Nguyên lai là có một nội giám đi theo hầu hạ Thẩm Văn nói linh tinh bên tai nó, nói rằng Trác Văn Tĩnh sẽ sinh cho nó một đệ đệ, sau này không thương

nó nữa các loại... Thẩm Vân từ nhỏ đã ở cạnh Trác Văn Tĩnh, nó nghe được lời này trong lòng liền quỳnh lên, sau đó chạy đến hỏi Trác Văn Tĩnh nếu sinh đệ đệ thì có phải sẽ không cần nó nữa hay không.

Lời này nếu giả như một gia đình bình thường nói ra thì thực sự không có gì phiền toái như vậy, thế nhưng mà đặt ở hậu cung, bị kẻ có ý nghe được thì lại không giống thế. Cho nên Trác Văn Tĩnh mới nổi giận, xử phạt nội giam cùng thị vệ bên cạnh nó.

Nghe đến đó, ta hừ lạnh một tiếng nhìn Thẩm Vân nói: “Tâm tính không kiên định, dễ bị kẻ khác xúi giục, không biết lúc trưởng thành sẽ như thế nào đây.”

Thẩm Vân sợ hãi nhìn ta, thần sắc ủy khuất khó coi, Trác Văn Tĩnh cũng nhủu mày nhìn ta, tựa hồ cảm thấy kì lạ vì sao ta lại nói quá mức như vậy.

Suy nghĩ đến Thẩm Vân cũng không quá bốn tuổi, có thể còn chưa hiểu chuyện gì, cho nên ta hòa hoãn khẩu khí lại nói: “Thẩm Vân, Hoàng hậu đối xử với ngươi như thế nào, ngươi còn hiểu rõ ràng hơn trăm, những loại lời như thế này ngày sau không được tùy tiện hỏi nữa, nếu ngươi bị Hoàng hậu xử phạt, có thể còn phạt nặng hơn nữa.”

Lúc nghe ta nhắc đến ba chữ Hoàng hậu Thẩm Vân liền rụt cổ lại, trong lòng ta cười thầm, quả nhiên trong lòng nó sợ nhất uy nghiêm của mẫu hậu.

Cuối cùng ta nói vài lời dỗ dành, sau đó sai người dẫn nó lui ra.

“Nội giam nói những lời lung tung này đang ở đâu?” Đợi Thẩm Vân đi rồi, ta nhìn Trác Văn Tĩnh hỏi.

“Vi thần đã xử lý.” Trác Văn Tĩnh liếc nhìn ta đáp.

Ta như rồng mây lạnh giọng nói: “Nói mấy lời hồ loạn ngôn ngữ này, cũng không phải đánh qua một trận là có thể hiểu được, cái giếng cạn bên Ngự hoa viên nếu thêm một người nữa cũng còn chưa nổi đấy.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta nói: “Vi thần cũng nghĩ vậy, cho nên đã cho người làm như thế rồi.”

Nghe xong lời này của hắn, ta cảm thấy sững sờ, sau đó kinh ngạc nhìn hắn.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta cười hỏi: “Hoàng thượng dường như rất kinh ngạc?”

Ta nhẹ gật đầu ăn ngay nói thật: “Trẫm nghĩ ngươi không muốn thấy cảnh đổ máu.”

“Đó chẳng qua là không gặp phải chuyện gì mà thôi.” Trác Văn Tĩnh nhìn xa xăm chậm rãi nói: “Trước đây xuất chinh nơi sa trường, có lần vi thần dẫn theo một tiểu đội đi mai phục, lại không hề nghĩ rằng gặp được tiểu đội của quân địch tại sa mạc... Đương nhiên sau cùng chúng ta thắng, bắt được 200 tù binh, nhưng do các tướng sĩ lúc đó không mang theo nhiều nước, mà những tên tù binh kia có vài kẻ không trung thực trộm nước, cho nên vi thần liền hạ lệnh chém hết toàn bộ. Sau đó bởi vì đầu lâu quá nhiều không mang theo hết, vì thế chỉ cắt lấy lỗ tai về triều lĩnh công. Nói đến thì đó là lần đầu vi thần giết địch lập được công trạng, từ đó về sau, quân công vô số, nhưng lại dùng đầu của thi thể mà xây nên.”

Dứt lời, Trác Văn Tĩnh nhìn hai tay của mình, không biết là đang nghĩ gì, thần sắc trong mắt mông lung trầm lặng làm cho người khác không thể nhìn thấu.

Ta liền mở miệng như không có việc gì nói: “Hai quân đối đầu, là địch không phải bạn, đương nhiên là ta sống ngươi chết. Nếu không làm như vậy, hôm nay không có lý gì mà ngươi vẫn còn đứng ở nơi đây hàn huyên tâm sự với trẫm như vậy.”

Trác Văn Tĩnh nghe lời này nhìn ta hỏi: “Hoàng thượng thực sự nghĩ như vậy sao? Không thấy cách làm của thần quá mức tàn nhẫn sao? Khi đó thần chỉ mới mười sáu tuổi.”

“Có gì tàn nhẫn?” Ta nhủu mày khó hiểu nói: “Trên chiến trường vốn là như thế, nếu ngươi không giết bọn họ, thì bọn họ sẽ giết ngươi, mười sáu tuổi thì sao, năm đó trẫm mười sáu tuổi có một tên quan viên nói trẫm phẩm hạnh không đoan chính, không phải đã bị trẫm dụng tượng hình giết chết sao? Nếu theo như lời ngươi vừa nói, so với ngươi trẫm chẳng phải còn tàn nhẫn hơn?”

Trác Văn Tĩnh nghe lời này của ta cười nói: “Vi thần vẫn nghĩ nguyên nhân Hoàng thượng không thích vi thần có lẽ là do sát khí trên người của mình quá nặng.”

Ta chợt sùng sốt nhìn hắn, ho khan hai tiếng nói: “Không phải như thế, nếu nói đến lý do thật sự thì chính là mẫu hậu đã dạy trẫm từ nhỏ rằng không được thích nam tử, hơn nữa... Hơn nữa lúc ấy là do phụ hoàng hạ chỉ ban hôn chứ không phải trẫm muốn lấy, đương nhiên trẫm sẽ có thành kiến đối với ngươi... Nhưng mà hiện tại trẫm đã biết rõ ngươi là người tốt rồi, sẽ không còn loại thành kiến này nữa.”

Trác Văn Tĩnh đứng ở đó nhìn ta, hồi lâu nhắm hai mắt lại hỏi: “Hoàng thượng có từng nghĩ qua hay không, biết đâu lúc ấy vi thần tiến cung là tự nguyện?”

“... Lời này của ngươi là có ý gì?” Ta nhủu mày trầm giọng hỏi.

Trác Văn Tĩnh cười nhạt một tiếng nhìn ta nói: “Tiên hoàng lúc đó đã từng hỏi qua ý kiến của vi thần, nói rằng nếu vi thần không đồng ý thì sẽ cho Tiết Vân tiến cung, Tiên hoàng bảo tính tình Tiết Vân rất tốt. Nếu lúc ấy Tiết Vân tiến cung, thì bây giờ có khả năng Như phi đã là Hoàng hậu rồi. Thế nhưng mà vi thần nghe xong liền đồng ý, Tiên hoàng vì sợ vi thần chịu ủy khuất cho nên thời điểm Hoàng thượng đăng cơ liền lập nam hậu.”

Trác Văn Tĩnh nói xong không hề nhìn ta, thần sắc cô đơn nhìn về nơi khác, ta nhũu mày càng sâu nhìn hấn hỏi: “Trác Văn Tĩnh, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì? Hôm nay tại sao lại trở nên kì lạ như vậy?”

“... Hoàng thượng, vì thần chỉ muốn nói với Hoàng thượng đây mới chính là con người thật của thần, mà không phải là người như Hoàng thượng vẫn thấy.” Trác Văn Tĩnh ngừng lại một chút rồi đáp.

Ta nghe xong cười một tiếng, sau đó đi đến trước mặt hấn nâng nhẹ cằm của hấn hỏi: “Vậy ngươi muốn ở trong mắt trẫm, ngươi là loại người gì?”

Mặt Trác Văn Tĩnh lập tức đỏ lên, thậm chí ta có thể cảm giác độ nóng trên da thịt hấn. Nhưng mà cho dù như vậy, hấn vẫn nhìn thẳng vào mắt của ta nói: “Vi thần cảm thấy, nếu trong lòng Hoàng thượng xem vi thần là người tốt thì thật tốt quá, vì thần chỉ sợ sau này sẽ làm Hoàng thượng thất vọng.”

Ta nghe xong càng vui ra mặt, sau đó chậm rãi tới gần hấn hỏi: “Thật sự thấy tốt?”

Trác Văn Tĩnh không đáp mà chỉ lẳng lặng nhìn ta.

Ta cười hai tiếng đem hấn ôm vào trong ngực rồi thấp giọng nói: “Ngươi ở trong lòng trẫm đích thực là rất tốt, trẫm không biết hôm nay vì sao ngươi lại nói những lời kì lạ như thế, nhưng mà cho dù ngươi là loại người như thế nào trẫm cũng đều thấy rất tốt.”

“Hoàng thượng mà nói như vậy, sẽ làm vi thần tưởng là thật đấy.” Trác Văn Tĩnh khẽ thở dài nói.

“Đó là sự thật mà, không cần ‘tưởng’ thật.” Ta nói.

Người trong ngực không lên tiếng nữa, chỉ im lặng để cho ta ôm.

Sau khi ta từ Giao Thái điện đi ra, ta không ghé qua Ngự thư phòng mà tiến thẳng về Bàn Long điện, sau đó ngoại trừ Nguyên Bảo ra ta để tất cả mọi người lui xuống.

Người đi hết rồi, ta liền hỏi Nguyên Bảo: “Nguyên Bảo, ngươi nói xem hôm nay Hoàng hậu hấn làm sao vậy? Sao đột nhiên trở nên kì quái như thế?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tài cảm thấy chính là Hoàng hậu nương nương trong lòng đang bất an, mới nói ra những lời như vậy.” Nguyên Bảo thấp giọng đáp.

“Trong lòng bất an?”

Nguyên Bảo gật đầu nói: “Nô tài thấy rằng, Hoàng hậu nương nương đại khái không ngờ rằng Hoàng thượng sẽ ghé qua vào lúc đó. Hoàng hậu nương nương từ đó đến nay chưa bao giờ xử trí tàn bạo như vậy trước mặt của ngài, cho nên... Cho nên cảm thấy bất an, vì thế dứt khoát nói ra.”

Nghe được những lời này của Nguyên Bảo, ta suy nghĩ một chút rồi thầm gật đầu đồng ý, hóa ra chính là lý do này.

Nhưng phải chăng Trác Văn Tĩnh muốn nhiều hơn? Có phải ta làm người quá thất bại rồi không

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tư Vị Khác

Edit: Ngũ Ngũ

Trác Văn Tĩnh quả thật suy nghĩ rất nhiều, bởi vì tối hôm nay ta lại bãi giá Giao Thái điện một lần nữa, thời điểm thấy ta trong đôi mắt của hấn không che giấu được sự kinh ngạc cùng phức tạp.

Ban đầu ta vô cùng sùng sốt, rồi sau đó không khỏi cười thầm nhìn thần sắc của hấn thay đổi liên tục trong ngày hôm nay. So với Trác Văn Tĩnh nho nhã ngày thường thì đây quả là những biểu hiện phong phú, làm cho ta cảm thấy rất thú vị, ta thích hấn ở trước mặt ta có những biểu cảm như vậy.

Sau khi cho tất cả các phục thị lui xuống, ta tiến lên ôm eo của hấn, ghé vào lỗ tai hấn thổi khí rồi thấp giọng: “Tại sao lại kinh ngạc đến vậy, chẳng lẽ ngươi cho rằng trẫm sẽ không tới nữa?”

Dứt lời, ta cố ý dùng cơ thể cọ sát vào hấn, lúc làm động tác này, cả người của Trác Văn Tĩnh nóng lên làm cho ta cảm thấy bản thân cũng muốn bốc cháy theo vậy. Hấn lui một bước nhìn ta ngập ngừng nói không nên lời, ta liền cười khẽ hai tiếng hỏi: “Ngươi thật sự nghĩ như vậy? Chẳng lẽ lúc sáng trẫm còn chưa nói rõ?”

Trác Văn Tĩnh cúi thấp đầu không lên tiếng, ta thừa dịp hấn đang thất thần, liền tiếng lên ôm hấn đi đến bên giường.

Bởi vì lần đầu tiên cùng hân một chỗ có Nguyên Bảo ở trong phòng hầu hạ, nhưng khi đó ta nhìn ra được cái người này làm chuyện phòng the ở trước mặt người khác rất không thoải mái, rất căng thẳng. Cho nên lần này trong phòng không có lưu lại ai hầu hạ cả, hết thấy mọi thứ đều do chính tay ta thực hiện.

Trong phòng không có đốt hương, ta nhìn thú lô rồi hôn lên trán của Trác Văn Tĩnh một cái, sau đó ta đứng lên lấy hương liệu trong ngăn kéo ra, định đem tới thả vào lò tử bên cạnh.

“Hoàng thượng...” Lúc này Trác Văn Tĩnh ngồi dậy nói: “Hoàng thượng, chuyện này nên để vì thần làm.”

Ta nhìn hân nở nụ cười nói: “Yên tâm đi, trẫm biết làm như thế nào mà.” Dứt lời, ta thả hương liệu vào lò thú.

Ta biết rõ những hương liệu này là bổ trợ tình sự đấy, nhưng mà nếu sử dụng quá nhiều sẽ làm cho thân thể suy kiệt. Bất quá nếu biết sử dụng đúng mực, thì đó lại là được tốt. Với ta mà nói, những đồ vật trợ hứng này chỉ sử dụng cho có mà thôi, nhưng lại không thể phụ thuộc vào nó.

Sau khi làm xong những chuyện này, ta đi đến bên giường, nhìn tóc tai cùng với y phục của Trác Văn Tĩnh bởi vì động tác của ta vừa rồi mà lộn xộn, nhưng hân cũng không chỉnh đốn lại. Ta ngồi bên cạnh ngắm nhìn dung mạo của hân, vươn tay vén lại sợi tóc rơi ra, sau đó chậm rãi đẩy hân ngã xuống giường.

Thời khắc đè lên người hân, hương thơm từ thú lô lập tức tràn ngập trong điện, nội tâm của ta khẽ rung động.

Trác Văn Tĩnh nhắm hai mắt lại, lúc ta chậm rãi cởi y phục của hân ra, hân thở dốc thấp giọng nói: “Tất nển a.”

“... Không phải bây giờ ngươi lại muốn trẫm xuống giường lần nữa chứ?” Ta trẫm mặc xuống, nhích người lại gần hân hỏi, hạ thân thẳng đứng cựa trên đùi của hân, không cần ta nói chắc hân cũng minh bạch là chuyện gì. Nếu đúng lúc này ta lại ly khai khỏi hân, đây không phải là hành hạ ta quá rồi sao?

Trác Văn Tĩnh mở to mắt nhìn ta, sau đó lại nhanh chóng dời đi. Nhiệt độ trên người lại nóng hơn vài phần, nhìn thần sắc ngượng ngùng của hân, ta nghĩ nghĩ rồi thấp giọng hỏi: “Hay là gọi Nguyên Bảo vào thôi tất nển?”

Thân thể Trác Văn Tĩnh giật giật nhìn ta ấp úng nói: “Không... Cứ để vậy đi.”

Ta còn chưa kịp phân tích hàm nghĩa lời nói này của hân, thì bỗng nhiên hân duỗi tay ôm lấy cổ của ta. Bởi vì hân chủ động mà ta cảm thấy cao hứng trở lại, liền vứt bỏ hết bất mãn vừa rồi, sau đó ôm thắt lưng của hân ngã xuống giường lần nữa.

Hân nhắm mắt lại, ta hôn từ trán xuống đôi môi của hân, một bên cởi bỏ khó tử của hân. Môi hôn xuống đến bụng, hân nhẹ rên rỉ một tiếng, sau đó lập tức cắn chặt môi không cho một tiếng rên rỉ nào phát ra. Ta đưa mắt nhìn bộ dáng quật cường lại mang vài phần nhún nhún của hân, ta bật cười, lần nữa hôn lên vết sẹo trên trán của hân sau đó thấp giọng hỏi: “Trẫm làm như vậy, ngươi có thích không?”

Trác Văn Tĩnh mở mắt nhìn ta, hồi lâu cười nhẹ một tiếng rồi đáp: “Nếu đổi lại là người khác, hân phải chết là điều không nghi ngờ gì. Nhưng... Hoàng thượng thì khác.”

Nghe xong lời của hân, trong lòng ta cảm thấy cao hứng, cười nói: “Loại thời điểm này đừng xưng ‘Hoàng thượng’ với trẫm, ‘ta’ với ‘ngươi’ nghe thân thiết hơn nhiều, bằng không thì như vậy đi, ngươi hãy gọi trẫm là Cảnh Nghiêu?”

“Cái này... Hoàng thượng, vì thần...” Thần sắc Trác Văn Tĩnh bối rối, hân nhìn ta nói không thành câu, gương mặt hoảng hốt, dù sao gọi tên ta vẫn là điều tối kỵ.

Ta nhìn hân chăm chú rồi nói: “Ta và ngươi là phu thê, chẳng lẽ bây giờ lại còn muốn xưng hô giống như lúc trên triều đình? Có phải quá không có tình cảm rồi hay không?” Kêu hân gọi tên ta vốn chỉ là thuận miệng nói ra, nhưng mà nói xong trong lòng ta lại thật sự mong muốn hân gọi tên ta.

Lúc nhỏ, mẫu hậu gọi ta là Hoàng nhi, huynh đệ tỷ muội gọi ta là Tứ ca hoặc Tứ đệ, người trong phủ thì xưng ta là chủ tử. Thịnh thoàng chỉ có phụ hoàng gọi danh tự của ta, chỉ là lúc nghe được làm ta cảm thấy lạ lẫm cùng kinh hãi. Mà hôm nay, khi ta đã trở thành chủ nhân của thiên hạ này, cái tên này hoàn toàn biến mất, không có ai dám nhắc đến ba chữ Thảm Cảnh Nghiêu, mà ngay cả Tiết Như Ngọc cũng không dám, nó chính là điều cấm kỵ nhất. Thời gian dần trôi qua, thậm chí ta cũng quên danh tự của chính mình, chỉ là cảm thấy tên của mình không phải là Hoàng thượng thì cũng là vạn tuế gia.

Giờ khắc này nghĩ đến có người gọi tên mình, dường như có một loại hưng phấn không nói nên lời.

“Như thế nào?” Ta nhìn Trác Văn Tĩnh hỏi.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, mắt khẽ rũ xuống gọi: “... Cảnh Nghiêu.”

Nghe được hai chữ này, trong lòng ta lập tức cảm giác có một loại bi thương không nói nên lời. Sau đó cúi người hung hăng hôn lên đôi môi của hân, hân có chút sửng sốt, tiếp đó liền nhanh chóng đáp lại ta. Bởi vì đều là nam nhân, lại thêm đã từng thân mật một lần, cho nên ta rất dễ dàng biết được chỗ mềm cảm của hân. Mà hân lại không khăn trương giống như lần trước, đùi của hân như có như không mà cựa qua hạ thân của ta, làm cho ta chỉ hận không thể cứ như vậy mà tiến vào thân thể mềm cảm của hân.

Bất quá ta vẫn nhịn xuống, nhanh chóng đem y phục của ta và hân cởi ra, làm cho cả người hân trần trụi hiện ra trước mắt ta.

Sau khi cởi xong y phục, hân không còn chủ động giống như vừa rồi, thậm chí không hề nhìn ta. Ta bật cười, liền cúi người hôn lên điểm hồng anh trước

ngực của hắn, hung hăng mút lấy.

Thân thể Trác Văn Tĩnh run lên, không khỏi khấn trương thêm vài phần.

Tay của ta có chút thô lỗ xoa nắn hạ thân giữa hai chân của hắn, để cho hắn từ từ thả lỏng cơ thể. Sau đó tay của ta tiến vào bên trong ẩm nóng của hắn, độ nóng kia liền làm cho ta nhớ lại cái ngày mất hồn hôm đó.

Ngón tay ta nhẹ nhàng chuyển động liền làm Trác Văn Tĩnh thở dốc, vẻ mặt ửng đỏ cùng yếu đuối đó rất khó mà thấy được, lại để cho người khác nhìn thấy bị mê hoặc không thôi.

Ngón tay ta tìm kiếm trong người hắn, sau đó chạm vào một điểm nhỏ lên, ta nhấn vào, thân thể Trác Văn Tĩnh liền run lên, rốt cuộc không nén được âm thanh rên rỉ, hắn mở đôi mắt mơ màng nhìn ta nhỏ giọng nói: “Không... Chỗ đó không được.”

“Thật sự không được sao?” Ta khàn giọng trêu đùa, nhưng ngón tay lại không dừng lại mà vẫn tùy ý chêu chọc trong cơ thể hắn, hai tay của Trác Văn Tĩnh nắm chặt góc chăn, cơ thể cong lên.

Ta híp mắt nhìn bộ dáng này của hắn, sau đó lại đưa thêm một ngón tay xâm nhập vào cơ thể của hắn, các ngón tay đều tập trung vào chỗ mẫn cảm nhất của hắn. Nhìn đôi mắt của hắn bởi vì động tác của ta mà ngày càng mơ màng, thân thể càng dựa sát vào người của ta, hạ thân thì tiết ra chất lỏng, trong miệng tiếng rên rỉ không ngừng, hết thảy đều khiến hắn trông vô cùng gọi cảm.

Cảm thấy không sai biệt lắm, ta cũng không nhìn được nữa, đột nhiên rút tay ra, sau đó nâng hai chân của hắn lên, cúi đầu nhìn thấy chỗ tư mật của hắn bởi vì động tác của ta mà co rút, mắt ta nóng lên, liền vọt vào bên trong cơ thể của hắn.

Trác Văn Tĩnh nắm chặt góc chăn nức nở một tiếng, âm thanh xé rách vải vóc như có như không vang lên. Ta cũng không có tâm tình tìm hiểu âm thanh đó phát ra từ đâu, hạ thân vừa mới tiến vào trong cơ thể hắn liền rút ra, lại đột nhiên xông vào lần nữa, cứ như vậy mà chiếm lấy.

Thời gian dần qua, thanh âm của Trác Văn Tĩnh thay đổi, tiếng rên rỉ trở nên cực kì mờ ám cùng gọi cảm không nói nên lời, cơ thể theo chuyển động của ta mà lắc lư, cả người đã hoàn toàn bị dục vọng khống chế.

Nhìn bộ dáng là loi như vậy của hắn, ta không khỏi nghĩ muốn nhiều hơn nữa, rút hạ thân ra, lật người hắn lại, từ phía sau tiến vào cơ thể của hắn lần nữa.

Loại tư thế này làm cho ta rất dễ dàng thâm nhập đến chỗ sâu nhất bên trong hắn, cơ thể hắn run rẩy mút chặt hạ thân của ta. Ta ôm lấy thắt lưng của hắn hung hăng đâm vào, bên trong thân thể của hắn thật sự rất thắt chặt, giống như chưa từng có ai tiến vào vậy, làm ta rất thích.

Lúc sau, ta cứ ôm hắn làm như vậy, ban đầu hắn còn có thể chịu được, về sau hắn bắt đầu cầu xin dừng lại. Nhưng mà ta coi như không nghe, thẳng đến lúc bắn vào cơ thể hắn lần nữa, giọng hắn đứt quãng khẽ nói: “Không... Dừng... Lại đến rồi, Cảnh Nghiêu, dừng lại đi.”

Nghe được hai từ Cảnh Nghiêu này trong lòng ta lại hưng phấn lên, ôm hắn tới thêm lần nữa. Lần này hắn gần như không có khí lực nói gì nữa, chỉ là cơ thể theo bản năng đuối theo con khoái cảm mà ta mang lại cho hắn.

Lần này qua đi, hắn thật sự đã hôn mê bất tỉnh, ta rút hạ thân từ cơ thể hắn ra. Sau đó nhìn đến bộ dạng lúc này của hắn, trên người dính đầy chất lỏng, giữa hai chân lại càng chặt vật hơn nữa, chất lỏng từ bên trong cơ thể chảy ra dính ướt cả hai bên đùi của hắn, lại càng không nói đến tấm chăn bên dưới, không phân biệt rõ đâu là vết tích của ai.

Nhìn gương mặt mệt mỏi của hắn, ta có chút đau lòng, nhưng mà lại có một loại cảm giác tự hào không nói nên lời, hắn thì hôn mê, mà ta vẫn còn tỉnh.

Nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, sau đó ta ôm hắn đến thông phòng tẩy rửa một phen.

Kỳ thật lúc này ta cũng vô cùng mệt mỏi, thế nhưng ta lại không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng này của Trác Văn Tĩnh, dù cho người nọ có là phục thị bên cạnh trung thành và tận tâm với ta chính là Nguyên Bảo cũng không được.

Cuối cùng kéo tấm thân mệt mỏi đem ôm người trở lại thì ta liền nằm xuống giường ngủ.

Lần này, thật sự rất mệt mỏi... Nhưng mà sâu bên trong nội tâm lại có một cảm giác thỏa mãn không nói nên lời. Thời khắc ý thức trở nên mơ hồ, ta nghĩ nếu làm nhiều như vậy hết lần này tới lần khác, có phải rất nhanh Trác Văn Tĩnh sẽ sinh thái tử cho ta hay không?

Ý nghĩ này làm cho trái tim của ta đến trong mộng còn cảm thấy ấm áp.

Hôm sau ta vui vẻ thức giấc, bởi vì trong mộng mơ thấy Trác Văn Tĩnh sinh cho ta một tiểu Trác Văn Tĩnh khác, nó dùng giọng nũng nịu gọi ta là phụ hoàng.

Thời điểm tỉnh giấc Trác Văn Tĩnh còn ngủ say trong ngực của ta, mặt mày tuấn tú thập phần xinh đẹp.

Ta cười cười, nhìn thời gian, sau đó nhỏ giọng phân phó Nguyên Bảo hôm nay miễn thượng triều.

Sau khi Nguyên Bảo lui ra, ta vẫn ôm người này chăm chú ngắm nhìn, cứ như vậy lại qua một canh giờ, mi mắt Trác Văn Tĩnh run rẩy mở ra.

Nhìn hắn đã tỉnh, ta hôn xuống đôi mắt của hắn thấp giọng hỏi: “Tĩnh?”

Chương 31: Tâm Tư Người Hầu

Edit: Ngủ Ngủ

Cơ thể Trác Văn Tĩnh chợt cứng nhắc, đột nhiên mở to mắt nhìn ta, sắc mặt đỏ thành một mảnh.

Nhìn hần đã tỉnh, ta liền ôm hần, hôn nhẹ lên trán của hần sau đó khẽ hỏi: “Bây giờ rời giường hay chờ một lát nữa mới rời?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta nhẹ ho khan một tiếng, thân nhiên nói: “Nếu đã tỉnh vậy thì đứng dậy thôi.”

Ta ‘ân’, sau đó gọi Nguyên Bảo vào hầu hạ ta thay y phục.

Tuy trong lòng muốn Trác Văn Tĩnh thay y phục giúp ta, nhưng nghĩ đến hôm qua bản thân đã đòi hỏi quá mức, khẳng định bên trong cơ thể của hần vẫn còn đau nhức, nếu lại để cho hần vì ta mà đứng lên, vậy thì có chút quá đáng, cho nên ta lên tiếng gọi Nguyên Bảo vào.

Sau khi Nguyên Bảo hầu hạ ta thay y phục xong, lại giúp ta rửa mặt, đợi hết thấy mọi việc xong xuôi, ta phát tay cho hần lui xuống. Sau khi Nguyên Bảo lui ra, Trác Văn Tĩnh từ trên giường ngồi dậy, định tự mặc y phục, ta liền tiến lên giúp hần một tay, nhưng mà ta càng giúp thì y phục càng trở nên lộn xộn, cuối cùng Trác Văn Tĩnh cũng tự mình mặc vào, hần đứng lên thân sắc phức tạp nhìn ta hỏi: “Hoàng thượng, hôm nay người không thượng triều?”

Ta ngạc nhiên, sau đó nhẹ gạt đầu y tú xấu xa cười hai tiếng nói: “Đúng vậy a, tối hôm qua trẫm có chút phóng túng quá độ nên hôm nay không đứng dậy nổi, người không cần bận tâm, đây không phải là lỗi của người.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, đôi mắt dịu dàng bối rối, bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc hồi lâu, ta vội ho một tiếng nói: “Thời gian không còn sớm nữa, đi dùng bữa thôi.”

Trác Văn Tĩnh ‘ân’, sau đó cùng ta đi ra điện, ta biết rõ thân thể của hần yếu ớt hơn ngày thường, muốn đưa tay đỡ hần. Nhưng khi nhìn thấy đáng về không muốn ta đỡ hần trước mặt bao nhiêu người, vì vậy ta chỉ như vô tình đi sát bên hần, ngẫu nhiên đỡ hần một cái, Trác Văn Tĩnh đối với hành động này của ta ngược lại trên mặt vẫn rất trầm tĩnh, nhưng khi nhìn đến vành tai phớt hồng của hần, thì biết hần có chút ngại ngùng.

Sau khi dùng xong bữa thiện, thì vẫn không có văn võ bá quan nào đến đây cầu kiến, xem ra hôm nay không có chuyện đại sự gì phát sinh. Ta nghĩ nghĩ nhìn Trác Văn Tĩnh rồi hỏi: “Muốn xuất cung một chút không?”

Trác Văn Tĩnh mở to mắt nhìn ta, trong con ngươi hiện lên vẻ vui mừng, nhưng sau đó ánh mắt lại bình tĩnh như trước, khẽ nói: “Hoàng thượng, người trong hậu cung không thể tùy ý xuất cung được.”

Ta đương nhiên biết điều đó, thế nhưng trước kia lúc còn sủng ái Tiết Như Ngọc, mỗi khi sang thu tiết trời đẹp, ta đều tùy ý đến Tiết phủ ở vài ngày đấy, lúc ấy hầu hậu cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua, cái quy định người trong cung không thể tùy ý xuất cung đều bị ta phá vỡ hết.

Huống chi vừa rồi nhìn thấy nét vui mừng nơi đáy mắt của Trác Văn Tĩnh, ta nghĩ hần rất muốn xuất cung. Tuy hần là Hoàng hậu nhưng mà dù sao vẫn là nam nhân, suốt ngày chen lẫn trong một đám nữ nhân, nội tâm khó tránh khỏi buồn chán, ta nghĩ để hần ra ngoài một chút vẫn tương đối tốt hơn a.

Nghĩ tới đây ta nở nụ cười mở miệng nói: “Cái này trẫm biết rõ, nhưng chúng ta chỉ ra ngoài chốc lát, nhìn xung quanh một chút rồi sẽ trở lại. Để Nguyên Bảo lại trong cung, nếu có gì sẽ trực tiếp báo cho chúng ta biết, nên người không cần phải lo lắng. Như thế nào đây? Có muốn ra ngoài hay không?”

Trác Văn Tĩnh chớp mấy môi, xem ra đã động tâm rồi. Sau đó trước khi hần mở miệng, Nguyên Bảo tiến lên thấp giọng nói: “Hoàng thượng, hôm nay xuất cung có chút vội vàng, hay để ngày khác đi.”

Nguyên Bảo nói xong, gương mặt vốn do dự của Trác Văn Tĩnh liền bình tĩnh trở lại, sau đó hần nhìn ta nói: “Hoàng thượng, Nguyên tổng quản nói có lý, không bằng để ngày khác hẵng đi.”

Trác Văn Tĩnh nói xong, ta hung hăng trừng mắt liếc Nguyên Bảo, Nguyên Bảo nhìn ta muốn nói gì đó lại thôi, đầu cúi thấp xuống. “Thật sự không đi?” Ta không cam lòng nhìn Trác Văn Tĩnh lại hỏi lần nữa.

Trác Văn Tĩnh lẳng lẳng nhìn ta, sau một hồi trên mặt lộ ra nét cười nói: “Lần này coi như tính Hoàng thượng thiếu nợ vì thần đấy, ngày khác vì thần nhất định sẽ đòi lại.”

Biết hần nói như vậy là đã hạ quyết tâm không đi cùng ta rồi, trong lòng ta có chút không vui, nhưng lại không muốn miễn cưỡng hần.

Ngồi chỗ này một lúc, sau đó ta đứng dậy rồi đi.

Sau khi rời khỏi, ta không hồi trở về Ngự thư phòng, giờ phút này thật thành thoi, nhưng lại đột nhiên cảm thấy có chút buồn chán.

Lúc này trời đã sang thu, cây cối bắt đầu rụng lá, nhìn quanh bốn phía lại mang theo vài phần tiêu điều, các loài hoa trong Ngự hoa viên cũng đang héo tàn. Nhìn cảnh sắc hoang tàn này, tâm tình của ta dĩ nhiên không tốt lắm, vì vậy ta nhìn Nguyên Bảo hỏi: “Nguyên Bảo, ngươi nói xem hôm nay thời tiết như thế nào?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, hôm nay tiết trời vô cùng đẹp.” Nguyên Bảo nhìn ta đáp, ta ‘ân’ một tiếng, sau đó nhìn hắn nói: “Vậy ngươi nói xem tại sao phải đi ra ngoài vào ngày khác? Hôm nay không tốt sao?”

Nguyên Bảo nhìn ta nuốt nước miếng, sau đó trên mặt biểu lộ nét hiền ngang, vẻ mặt thấy chết không sờn quỳ xuống đáp: “Hoàng thượng, nếu ngài đã hỏi như vậy, thì nô tài xin cả gan mở miệng. Nô tài biết Hoàng thượng muốn xuất cung là để điều tra tình hình của dân chúng, thế nhưng Hoàng hậu nương nương đêm qua đã trải qua việc ân ái, Hoàng thượng không thể chỉ nghĩ đến Hoàng hậu nương nương cao hứng, mà quên thân thể của Hoàng hậu nương nương đang không tốt a. Cho nên nô tài thấy, cho dù hôm nay tiết trời ngàn lần, vạn lần tốt thì Hoàng hậu nương nương cũng không nên xuất cung đi đi lại lại được.”

Nghe xong lời nói của Nguyên Bảo, ta liền kinh ngạc, sau đó nở nụ cười, lửa giận trong lòng lập tức tan biến.

Vừa rồi chỉ nhìn thấy Trác Văn Tĩnh cao hứng mà lại quên thân thể của hắn không tốt, tối hôm qua ta thật sự có chút quá đáng, nếu hôm nay lại để cho hắn đi đường, lại làm khó cho hắn rồi.

Nghĩ tới đây, ta nhìn Nguyên Bảo thuận mắt hơn nhiều, vì vậy mở miệng nói: “Nguyên Bảo, tính ra ngươi đã hai lần lập công rồi, trăm sẽ thưởng. Ngươi đến phủ Nội vụ bên trong Tàng bảo các nếu có gì ưa thích thì lĩnh một cái đi, nói là trăm ban thưởng đấy.”

Nguyên Bảo nghe xong vội vàng tạ ân, sau đó nhìn ta ngại ngùng nói: “Hoàng thượng, đồ trong phủ Nội vụ đều là báu vật vô giá, nếu nô tài cầm một cái bên người, ngày sau sợ là ngủ cũng không yên, nô tài cả gan thỉnh cầu Hoàng thượng có thể ban thưởng cho một bảo bối khác hay không?”

“Ah, ngươi cứ nói ra.” Ta nhướng mày kinh ngạc nhìn hắn nói: “Để trăm nghe thử ngươi thích là cái gì mà lại có thể từ chối đồ vật ở Tàng Bảo Các của trăm.”

Nguyên Bảo nhìn ta quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, nô tài cảm thấy bánh điểm tâm ở Ngự thiện phòng so với bảo bối ở Tàng kinh các tốt hơn nhiều, cho nên nô tài chỉ cầu một hộp bánh điểm tâm mà thôi.”

Nghe xong lời nói của Nguyên Bảo làm cả người ta ngây ngẩn, sau đó cười lớn đỡ Nguyên bảo đứng dậy nói: “Nguyên Bảo, bảo bối ở Tàng Bảo Các của trăm có thể mua biết bao nhiêu hộp bánh điểm tâm, chỉ có ngươi dám từ chối. Tốt, nếu ngươi đã thích bánh điểm tâm đến vậy, trăm sẽ sai Ngự thiện phòng mỗi ngày mang cho ngươi một hộp.”

Nguyên Bảo vui mừng nói: “Tạ Hoàng thượng ân điển.”

Ta cười cười, tâm tình có chút vui vẻ đi dạo Ngự hoa viên, vừa đến chỗ ngoặt, ta nhìn thấy Trương Đình Ngọc dẫn theo một tên nội giám lạ mắt tiến cung.

Trương Đình Ngọc nhìn thấy ta liền vội vàng quỳ xuống thỉnh an, ta đến nâng ông ta dậy hỏi: “Trương ái khanh là đang đến khám bệnh ở cung nào?”

Trương Đình Ngọc chính là là lão ngự y, nếu người bình thường thỉnh sẽ không đến, chẳng lẽ mẫu hậu lại đổ bệnh? Ý nghĩ này làm cho ta khó chịu nhíu mày, vì vậy mở miệng hỏi, nếu như mẫu hậu bị bệnh, ta đương nhiên muốn qua thỉnh an bà.

“Khỏi bẩm Hoàng thượng, vì thần là đang đến Túc Phụng điện.” Trương Đình Ngọc đáp: “Mấy ngày nay thân thể Như phi nương nương không khỏe, nên vì thần đến bắt mạch cho Như phi nương nương.”

Ta nghe xong thả lỏng trong lòng, gật đầu nói: “Vậy ngươi đi đi.”

Trương Đình Ngọc tạ ân, vội vàng dẫn theo nội giám kia rời đi, nhìn tên nội giám đó ta nhíu nhíu mày, sau đó ly khai.

Đi được hai bước, ta nhìn Nguyên Bảo nói: “Nguyên Bảo, trở về Bàn Long điện thay y phục, chúng ta đi ra ngoài một chút.”

Nguyên Bảo nhìn ta đáp: “Dạ”.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Võ Tướng

Edit: Ngũ Ngũ

Nói muốn xuất cung thực sự chỉ là ý nghĩ nhất thời.

Nhưng lúc nghe được Tiết Như Ngọc ngã bệnh, trong lòng ta có chút tư vị không nói nên lời, không muốn đi thăm cũng không muốn gặp mặt, vì vậy liền xuất cung. Chẳng qua vừa đi đến sông hồ thành, ta liền có chút hối hận, trong lòng thầm nghĩ, đáng lẽ nên xuất cung cùng Trác Văn Tĩnh, ít nhất cũng có người bầu bạn, bên cạnh sẽ không vắng vẻ như vậy.

Nghĩ đến đó, ta liền dừng bước, không đi tiếp về phía trước cũng không quay trở về.

Nguyên Bảo ở bên cạnh liếc nhìn ta thấp giọng nói: “Hoàng thượng, nếu không chúng ta trở về đi.”

Ta nhìn hần một cái, bộ dáng của Nguyên Bảo có chút ngốc nghếch, ta nhếch khóe miệng nói: “Được rồi, dù sao đã đi ra, cũng không thể cứ như vậy mà quay trở về, ra ngoài nhìn một chút xem sao a.”

Dứt lời, ta cất bước đi tiếp, Nguyên Bảo đi theo phía sau ta. Kỳ thật bây giờ ta cũng không có tưởng tượng chuyện gì, chỉ là nghĩ đến muốn xuất cung một chuyến cũng không dễ dàng gì, nghe ngóng tình hình của dân chúng một chút kể ra cũng tốt.

Ít nhất hiện tại ngôi vị hoàng đế này của ta cũng chưa làm gì khiến họ thất vọng, chuyện này làm cho ta có chút cao hứng, cứ như vậy dạo chơi một vòng. Lúc đi qua ngã tư, ta thấy có một vị chủ quán đang bày quầy hàng bán kiếm, bên trên sạp hàng của hắn có một thanh bảo kiếm, kiếm kia toàn thân trắng muốt, màu sắc thập phần nổi bật. Ta nhướn mày, thầm nghĩ nếu Trác Văn Tĩnh cầm kiếm này trong tay khẳng định rất đẹp mắt. Nghĩ như vậy ta liền bước tới, cầm lấy kiếm tuốt vỏ ra nhìn, mũi kiếm rất sắc bén, đây đích thực là một thanh bảo kiếm.

Trong sách thường nói, kiếm là binh khí đứng đầu, nếu bên ngoài càng đẹp thì bên trong càng sắc, vì vậy ta nhìn người bán hàng hỏi: “Thanh kiếm này bán thế nào?”

Người bán hàng nhìn ta trả lời: “Công tử, thanh kiếm này đã bán rồi.”

“Ngươi đừng nói dối công tử nhà ta, cây kiếm này rõ ràng còn nằm ở đây mà đã nói bán rồi là sao?” Nguyên Bảo tiến lên phía trước nói.

Chủ sạp nhìn chúng ta chớp mắt miệng nói: “Nhìn công tử phóng khoáng như vậy, thôi thì thế này đi, cái vị vừa rồi kia chưa quay lại, thanh kiếm này ta sẽ bán cho công tử, bất quá thanh kiếm này chính là Tuyệt Y kiếm mất tích trên giang hồ đã lâu, chém sắt như chém bùn, cắt thép như cắt tơ. Cho nên trên phương diện giá cả so với kiếm thường cao hơn vài phần, không biết công tử định như thế nào?”

Ta nghe xong nhẹ gật đầu đáp ứng, Nguyên Bảo ở bên cạnh ngẩng đầu hừ lạnh nói: “Ngươi xem công tử nhà chúng ta không mua nổi một thanh kiếm của ngươi hay sao?”

Chủ hàng nghe xong gương mặt lập tức tươi cười nói: “Vậy thì giá là tám trăm lượng bạc.”

Tám trăm lượng bạc đối với phí tiêu pha của ta trước đây thì không coi là nhiều, nhưng hiện tại ta lại nhủu mày, trong lòng thầm tính toán. Cuối cùng vẫn quyết định mua thanh kiếm, trở về sẽ tặng cho Trác Văn Tĩnh, ta nghĩ có lẽ hắn sẽ thích, người ta thường nói ‘bảo kiếm tặng anh hùng’, mà hắn thật sự là một anh hùng.

Vì vậy ta nhìn Nguyên Bảo nhẹ gật đầu, Nguyên Bảo chớp mắt miệng chuẩn bị móc ra ngân phiếu. Đúng lúc này, ta nghe được có người ở phía sau khẽ cười nói: “Ta nói nè Vương tiểu nhị, ngươi đây là cố ý nâng giá? Tám trăm lượng bạc, sao ngươi không đi cướp luôn đi?”

Nghe được thanh âm của người nọ, ta kinh ngạc quay đầu lại, cái người này lại chính là Tiết Tầm. Hắn nhìn ta khẽ gật đầu, cười nói: “Hoàng... Hoàng công tử.”

Thật không nghĩ tới lúc xuất cung vậy mà lại gặp người quen, ta có chút sững sốt sau đó gật đầu cười cười. Cái người chủ hàng này dường như có biết Tiết Tầm, nhìn thấy hắn liền thu lại vẻ mặt gian thương, vội nói: “Thì ra là Tiết công tử.”

Tiết Tầm đi đến bên cạnh ta, nhìn nhìn thanh kiếm kia, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng nói: “Thanh kiếm này đích thực là hảo kiếm, nhưng mà Vương tiểu nhị, ngươi ra cái giá cũng quá cao rồi, không thể thấy bằng hữu của ta là người thành thật mà dọa người ta a.”

Giờ phút này Tiết Tầm đã bỏ đi vẻ câu nệ trong cung, hần một thân bạch y, cầm quạt xếp trong tay, nhẹ nhàng chuyển động, nét phong lưu không sai biệt lắm.

Ta nhìn Tiết Tầm hần huyền cùng Vương tiểu nhị, mặt khẽ cười nhưng trong nội tâm cảm thấy phiền phức, ta suy nghĩ cả cái kinh thành này tuy rằng có người không biết đến hoàng đế nhưng có ai lại không biết Tiết Thanh với Tiết Tầm, điều đó khiến lòng ta buồn bực vô cùng.

Vương tiểu nhị nhìn Tiết Tầm nói: “Tiết công tử, nếu sớm biết vị công tử này chính là bằng hữu của ngài, cho ta mười lạng cũng không dám mở miệng nói vậy a.” Dứt lời hần hướng ta ôm quyền nói: “Vị công tử lúc này thật sự đã đắc tội rồi, nếu ngài cảm thấy thích thanh kiếm này, cứ đem đi không cần trả tiền, coi như Vương tiểu nhị ta bán một cái nhân tình cho Tiết công tử.”

Nghe xong lời hắn nói, ta nhìn nhìn kiếm trong tay, lại nhìn sang Tiết Tầm, không nói gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy kỳ thật hôm nay đáng lẽ không nên xuất cung.

Tiết Tầm nghe xong lời nói của Vương tiểu nhị thì lập tức bật cười, nói: “Vương tiểu nhị, gần đây Hoàng thượng rất ghét loại quan hệ kiểu này, ngươi đừng có hại ta, thanh kiếm này thật sự rất có giá trị, ngươi đây buôn bán là để nuôi sống gia đình, ta cũng không thể hại ngươi, hay là giả năm trăm lượng được không.”

Giờ phút này này Vương tiểu nhị cười chất phác nói: “Tiết công tử đã nói, một thanh kiếm giá như vậy thì tất nhiên hợp lý.”

Tiết Tầm chỉ nhàn nhạt cười, từ trong y phục móc ra ngân phiếu năm trăm lượng đặt trong tay Vương tiểu nhị, Vương tiểu nhị liền nhận lấy.

Ta nhìn nhìn Nguyên Bảo, Nguyên Bảo vội vàng rút ra tấm ngân phiếu năm trăm lượng đưa cho Tiết Tầm. Tiết Tầm kinh ngạc nhìn ta cười nói: “Hoàng công tử, cái này...”

“Thanh kiếm này trăm... Thật ra là muốn tặng cho một người, nên không muốn để ngươi xuất ngân phiếu.” Ta cười nhạt nói.

Tiết Tầm nghe lời nói của ta xong liền kinh ngạc, sau đó cười nói: “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.” Dứt lời hẩn lấy lại ngân phiếu bỏ vào trong y phục.

“Hoàng công tử đây là muốn hỏi cung... Đi trở về sao?” Tiết Tầm nhìn ta thấp giọng hỏi.

Ta nhìn sắc trời một chút, sau đó nhẹ gật đầu. Tiết Tầm khẽ thở phào, nói: “Cái kia... Để ta tiễn Hoàng công tử trở về.”

Ta suy nghĩ rồi nói: “Để ta tự về cũng được.” Ngụ ý là không muốn kinh động người khác, tất nhiên là bao gồm cả phụ thân Tiết Thanh của hẩn.

Tiết Tầm lên tiếng ưng thuận, đúng lúc khi chúng ta quay người rời đi, thì có một người từ đằng xa vội vã chạy tới. Lúc nhìn thấy kiếm trong tay của ta đột nhiên dừng bước, ánh mắt không thể tin, sau đó hẩn chỉ vào người của ta nói: “Sao kiếm này lại nằm trong tay của ngươi?”

Người này ước chừng mười tám mười chín tuổi, lớn lên khí khái tràn đầy, tuy chỉ mặc trên người một bộ thanh sam, nhưng vải vóc lại vô cùng tốt, xem chừng là đích tử trong nhà quan quyền quý nào đó, chỉ là tại sao ta không có ấn tượng gì?

Ta kinh ngạc nhìn hẩn, sau đó nghe giọng Tiết Tầm nói: “Tiểu Hầu gia, ngươi tại sao lại ở đây?”

Tiểu Hầu gia? Ta có chút sững sốt, vương triều này phong hầu bá tướng cũng không có mấy ai, thừa tướng chính là Trác Luân, mà Hầu gia theo lời nói thì chính là Ngôn Chi Chương rồi.

Ngôn Chi Chương chính là võ tướng, mấy năm nay trấn thủ ở biên quan, được phong vị làm trấn viễn Đại tướng quân. Phụ hoàng trước lúc lâm chung có triệu ông ta trở về trấn thủ kinh thành, kể ra thì ông ta còn cùng Trác Văn Tĩnh đi giết địch đấy. Trước kia bởi vì ta không thích võ quan lắm, cho nên cũng không chú ý nhiều đến ông ta, chưa từng nghĩ tới giờ phút này lại gặp được nhi tử của ông ấy, đúng là ý trời, coi như đây là dịp để ta đánh giá nhân phẩm của Ngôn Chi Chương.

Nhưng mà theo ta được biết, Ngôn Chi Chương dường như không thích gia tộc nhà Tiết Thanh lắm, không biết tiểu Hầu gia này vì sao lại thân thiết với Tiết Tầm như vậy.

Ta bên này đang suy nghĩ, thì hai người bên kia cũng đang hàn huyên với nhau, nhìn bộ dáng đó xem ra quan hệ cũng không tồi.

Hai người dừng lại, Tiết Tầm nhìn ta nói: “Còn đây là... Hoàng công tử, Hoàng công tử, đây là tiểu Hầu gia, Ngôn Nhất.”

Ta nghe xong nở nụ cười nói: “Tại hạ tự là Hoàng Tử.”

Ngôn Nhất nhìn ta, nét mặt không vui, mi nhíu chặt nói: “Tiết Vân, ngươi quen hẩn?”

Tiết Tầm cười cười, rất là phong lưu mà nói: “Ngôn Nhất, tên tự của ta đã sửa lại, chữ Vân kia sau này chớ dùng. Ta đương nhiên là biết Hoàng công tử.”

Ngôn Nhất nhìn ta, lúc sau âm thanh lạnh lùng nói: “Loại tên trộm này làm sao mà ngươi lại quen biết?”

Tên trộm? Ta? Ah!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tranh Giành Đồ Vật

Edit: Ngũ Ngũ

Lúc mới đầu khi bị người khác gọi là kẻ trộm ta vô cùng kinh ngạc, sau đó lấy lại tinh thần. Thời điểm đưa mắt nhìn Tiết Tầm, hấn chính là đang nhìn Ngôn Nhất, hai mắt cũng mở to, vẻ mặt kinh sợ. Ngôn Nhất dĩ nhiên là giận dữ nhìn ta, sau một lúc Tiết Tầm quay lại nhìn ta, sắc mặt của hấn biến sắc, sau đó kéo Ngôn Nhất lại hỏi: “Tiểu Hầu gia có phải đã hiểu lầm Hoàng công tử gì không?”

“Hiểu lầm? Có cái gì để hiểu lầm? Rõ ràng hấn đang cầm thanh kiếm ta vừa mua, hiện tại kiếm không nằm trên tay của ta mà lại nằm trong tay của hấn, vậy hấn không phải kẻ trộm thì là cái gì.” Ngôn Nhất nổi giận đùng đùng nói.

Tiết Tầm nhìn hấn, gương mặt tuấn nhã biểu lộ tia phức tạp nói: “Ngôn Nhất, tuy là nói như thế, nhưng mà kiếm này chính là Hoàng công tử vừa rồi bỏ ngân phiếu ra mua, thực sự không phải trộm đồ của ngươi, sao ngươi lại nói ra cái chữ trộm này, có phải quá mức nghiêm trọng rồi không?”

Ngôn Nhất nghe xong con thịnh nộ càng lớn, cả khuôn mặt đều đỏ bừng nói: “Ta nói này Tiết Vân, lời này của ngươi là có ý gì, thanh kiếm này rõ ràng là chính ta cùng người bán hàng vừa mới bán bạc giả cả với nhau xong rồi, vật của ta tất nhiên phải thuộc về ta. Nhưng mà thời gian chỉ trong nháy mắt, lúc ta trở về lấy ngân phiếu quay lại, kiếm đã bị hấn mua rồi, tại sao hấn lại cướp đồ của ta?”

Nghe đến đó ta liền hiểu được, trong lòng không biết là tư vị gì, trải qua hai kiếp người, ta đã từng nghe qua người khác nói ta là bạo quân, nói ta ngu ngốc, nhưng mà vẫn chưa có người nào nói ta là đạo tặc đây này.

Vì vậy ta nhìn Ngôn Nhất thản nhiên nói: “Ngôn công tử, ngươi cùng Vương tiểu nhị ước định sau nửa canh giờ sẽ quay trở lại, nhưng mà Vương tiểu nhị đợi ngươi tới một canh giờ vẫn không thấy ngươi đến, đương nhiên nghĩ ngươi sẽ không mua, mua bán không thành, vật đổi chủ là tất nhiên. Lúc đó ta xuất tiền, hấn bán kiếm, tại sao ngươi lại mở miệng khép miệng lại nói đến chữ trộm này?”

Ngôn Nhất nghe xong sắc mặt bỗng nhiên đỏ bừng, sau đó hung dữ nhìn chằm chằm vào ta nói: “Ngươi là loại người gì vậy, đã cướp đồ của người khác còn ăn nói đến đường hoàng như thế, quả thực là cường từ đoạt lý*”.

*Cường từ đoạt lý: già mồm át lễ phải.

Chẳng biết tại sao khi nghe đến câu đoạt đồ của người khác lại làm ta cảm thấy động chạm, nhìn hấn ta lãnh đạm nói: “Ngôn công tử, lời này của ngươi là sai rồi, cái gọi là trộm chính là cướp từ trên tay của người sở hữu vật đó, thế nhưng mà vật đó lại không phải sở hữu của ngươi, mà chính là ta tự bỏ tiền ra mua, nếu như theo sự lý giải của ngươi, giờ phút này không phải chính ngươi mới là người đang cướp đồ của ta sao?”

Mặt Ngôn Nhất hết đỏ rồi lại trắng, muôn màu muôn vẻ, Tiết Tầm ở một bên cũng không biết phải làm sao, ta nhìn bọn họ khẽ cười nói: “Ngôn công tử, bây giờ không còn sớm, lần sau nếu nhìn trúng đồ vật gì thì đừng bỏ lỡ, cơ hội trước mắt mà trôi qua thì rất tiếc.”

Ngôn Nhất mím môi nhìn ta, ánh mắt mang theo phần hận, sau đó hừ lạnh một tiếng nhìn sang Tiết Tầm nói: “Tiết Vân, ngươi làm sao biết loại người lạnh mồm lạnh lợi này, thật sự là hiếm thấy đây. Nhìn bộ dáng nhanh mồm nhanh miệng của Hoàng công tử, so với Lý Trang lúc hí kịch trong Lý đường còn nhanh mồm hơn.”

“Làm càn, ngươi...” Lời hấn vừa dứt, Nguyên Bảo mặt lạnh tiến lên một bước quát, ta ho nhẹ một tiếng, Nguyên Bảo liền im lặng. Chẳng qua vẫn tức giận đứng đó.

Nhắc đến Lý đường này, ta đương nhiên là biết, hấn chính là đào kép Lý Trang nổi danh kinh thành, giọng hát đặc biệt êm tai, hai năm qua mỗi lần nội cung có khánh sự thì không khi nào không truyền Lý Trang xướng ca, tên Lý đường này đương nhiên không thể thiếu được đây, mẫu hậu mỗi lần nghe hấn hí kịch đều khen không ngớt miệng.

Nhưng mà cho dù hấn có xướng hay đến đâu, thì cũng chỉ là một đào kép, so sánh ta với hấn một chỗ, ngược lại có chút miệt thị ta rồi. Nếu là trước đây, hấn nói ra lời đó, ta nhất định sẽ ban một thánh chỉ, nói với Ngôn Chi Chương chờ nhặt xác hấn đi. Thế nhưng mà hiện tại, nội tâm của ta ngày càng trầm tĩnh, những chuyện thường ngày cũng phân biệt được nặng nhẹ, tương tự như khi đối phó với mấy tên quan lại thì phải đưa ra chứng cứ xác thực các loại, còn đối phó với phường vô lại thì biện pháp tốt nhất cũng vô lại giống vậy, lưu manh thì đối lưu manh. Thế nhưng một đề vương như ta lại phải đứng bên đường đầu khầu như này, vẫn là có chút miễn cưỡng, huống chi ngày sau ta còn muốn bình quyền cùng lòng tận trung từ Ngôn Chi Chương.

Cho nên nói tóm lại, lần này coi như Ngôn Nhất gặp may, ta không muốn cùng hấn so đo nhiều thêm nữa.

Nguyên Bảo là người ở bên cạnh ta lâu nhất, đương nhiên là hiểu ý của ta, hấn thối lui một bên, lạnh lùng nhìn Ngôn Nhất.

Tiết Tầm lúc này nhìn ta thấp giọng nói: “Hoàng công tử, sắc trời không còn sớm, nên trở về rồi.”

Ta nhẹ gật đầu đáp ứng, trong lòng lần nữa cảm thấy Tiết Tầm quả là người nhạy bén thông minh, nếu mà không linh động, chắc hấn sẽ nói thành: “Hoàng công tử, sắc trời không còn sớm, để ta tiễn ngươi trở về.” Giờ phút này nếu nói ra câu đó sẽ làm cho ta cảm thấy hoài nghi, nhưng mà hấn lại thay đổi, ý vị quả thật vô cùng sâu xa.

Lúc Nguyên Bảo chuẩn bị theo ta ly khai, Ngôn Nhất lại tiến lên ngăn cản trước mặt chúng ta, ngang ngược liếc nhìn ta nói: “Hoàng Tử đúng không, thanh kiếm này đúng là ngươi đã mua, nhưng mà đó lại là vật ta thích trước, cộng thêm ngươi có quen biết với Tiết Vân, thì ít nhất cũng nên mời chúng ta ăn một bữa cơm rồi hẵng trở về, cũng không nên làm cho ta từ bỏ thanh kiếm này không công như vậy chứ.”

Nhìn bộ dáng kia của hấn, tựa hồ thật sự rất thích thanh kiếm này. Nhưng mà hấn thích, ta cũng thích, thở dài trong lòng, nhìn sắc trời một chút, thấy vẫn còn sớm vì vậy ta nói: “Nếu Ngôn công tử đã nói như thế, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Ngôn Nhất nghe xong câu trả lời của ta thì kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó nhìn ta nói: “Ngươi là nói thật.”

“Lời đã nói ra, sao có thể là giả?” Ta cười nói. Miệng Nguyên Bảo khê giật, muốn nói gì đó, lại bị ta lắc đầu ngăn trở.

Tiết Tầm nhìn ta, thần sắc có chút lo lắng, bất quá cũng không có mở miệng ngăn cản. Chỉ yên lặng đứng ở một bên.

Ngôn Nhất nghe xong lời của ta dừng một chút rồi nói: “Từ lâu bên trong kinh thành này ăn cái gì cũng không có hương vị, chỉ bằng chúng ta đi săn ở ngoài thành đi, tiện thể đốt lửa nấu luôn.”

“Cái này không được.” Ngôn Nhất vừa mới dứt lời, Tiết Tầm liền tiến lên một bước mở miệng ngăn cản nói: “Tiểu Hầu gia, việc này không thể được, không nói tới gia giáo nghiêm ngặt của nhà ta, chỉ riêng chuyện ta còn phải tham gia Điện thí, hôm nay mà đi là sẽ chậm trễ, nếu trở về không kịp chỉ sợ gia phụ sẽ trách mắng. Huống chi, huống chi ngoài thành xa xôi, nếu thật sự muốn đi sẽ mất ít nhất vài canh giờ, hôm nay tùy tiện như vậy, không có mang theo người bên cạnh để trở về thông báo, chẳng phải sẽ làm cho người nhà lo lắng hay sao?”

Ta vội vàng tiếp lời: “Lời của Tiết Tầm không sai, nếu Ngôn công tử thật sự muốn ra thành uống rượu, cái kia ước chừng mất vài canh giờ, lần sau nếu có cơ hội thì đi tốt hơn.”

Nghe xong lời của ta Ngôn Nhất liếc nhìn ta nói: “Nhìn không ra ngươi cũng có lòng đấy, vậy thì cứ quyết định thế đi.” Dứt lời liền tiến lên hung hăng vỗ mạnh vào bả vai của ta.

Nói thật có chút đau đấy, thấy thế nào động tác này cũng là muốn mượn cơ hội để trả thù ta đã mua kiếm của hắn.

Con ngươi của Tiết Tầm mở to, Nguyên Bảo thì nhảy ra nhìn chăm chăm hắn nói: “Ngươi... Ngươi làm sao có thể đánh Hoàng... Hoàng công tử.”

Ngôn Nhất nhìn Nguyên Bảo khó hiểu nói: “Ta đánh hắn một cái thì sao, tại sao lại không thể?” Dứt lời lại vỗ ta hai cái.

Sắc mặt của Nguyên Bảo tức thì chuyển sang thành màu xanh luôn rồi, còn thần sắc của Tiết Tầm thì càng ngày càng khó coi.

Ta bất động thanh sắc lui về sau hai bước, ly khai khỏi phạm vi khống chế của tay Ngôn Nhất, bởi vì ta cảm nhận rõ ràng hắn chính là vì báo thù đồ vật hắn thích.

Sau cùng, chúng ta ở trên bàn hàn huyên vài câu, Tiết Tầm liền lời kéo Ngôn Nhất cáo từ.

Đội bọn họ đi khỏi, ta cùng Nguyên Bảo hồi trở về cung.

Từ Tây môn tiến vào hoàng cung, ta liền trở về Bàn Long điện thay y phục. Lúc thay y phục, ta trầm mặc, nhìn bảo kiếm mua về đặt trên long án, tỏa ra ánh sáng nhu thuận, thế nhưng nếu tra ra khỏi vỏ thì bên trong lại rất sắc bén. Thanh kiếm này rất giống với Trác Văn Tĩnh, nhìn bề ngoài thì ôn thuận, thực chất bên trong lại kiên cường vô cùng.

Chuyện này làm ta nhú mày, sau cùng, ta tự mình cầm kiếm tiến đến Giao Thái điện.

Thời điểm đến, Trác Văn Tĩnh đang đọc sách ở hậu viện, nhìn thấy ta liền vội vàng đứng dậy hành lễ. Ta đỡ hắn đứng lên ngồi trở lại giường, sau đó đem thanh Tuyệt Y kiếm kia đưa cho hắn, một lúc lâu cũng không nói gì.

Trác Văn Tĩnh nhìn thấy kiếm, thần sắc lập tức mừng rỡ, ánh mắt chột sáng thêm vài phần. Lúc tiếp nhận kiếm liền thuận tay rút ra, lật qua lật lại nhìn một vòng, động tác linh hoạt thuần thục, phảng phất trời sinh đã là người cầm kiếm.

Làm xong những chuyện này, hắn cao hứng nhìn ta nói: “Hoàng thượng, thanh kiếm này chính là Tuyệt Y kiếm thất truyền trong giang hồ đã lâu, làm thế nào mà người có được nó.”

Ta nhìn hắn khê cười một tiếng nói: “Vừa rồi xuất cung trùng hợp lấy được.”

Trác Văn Tĩnh nhìn kiếm cười cười, sau đó đem kiếm cắm lại vào vỏ.

“Ngươi không thích?” Nhìn thần sắc phản khởi của hắn, ta mở miệng hỏi.

“Không phải, vi thần rất thích, chỉ là... Chỉ là vi thần đã không còn là võ tướng, ở trong cung tay cầm kiếm sắc bén cũng không được tốt a.” Trác Văn Tĩnh nhìn ta nói.

“Đây là phần thưởng trăm ban tặng cho ngươi để trừ tà, có gì không tốt?” Ta thần nhiên nói.

Trác Văn Tĩnh cười cười, mặc dù không nói gì nữa, nhưng mà nhìn tay của hắn tinh tế vuốt ve thân kiếm, xem ra là vô cùng yêu thích đấy.

Nhìn thần sắc của hắn ta suy nghĩ rồi mở miệng hỏi: “Trác Văn Tĩnh, Ngôn Nhất của Ngôn gia, ngươi có biết không?”

Trác Văn Tĩnh nghe ta nói xong thần sắc liền thay đổi, rồi sau đó khê cười nói: “Tiểu Hầu gia – Ngôn Nhất, vi thần đương nhiên có biết, nhắc đến thì hắn coi như là sư đệ của ta rồi. Hoàng thượng tại sao đột nhiên hỏi đến chuyện này, hay là hắn đã tùy hứng lỡ mồm đắc tội với Hoàng thượng?” Càng nói về sau, thần sắc của Trác Văn Tĩnh càng kinh hoảng, ta nhìn mà trong lòng có một loại cảm giác không nói nên lời.

Mập máy miệng, ta nắm tay của hân thần nhiên nói: “Cũng không phải như thế, trầm chỉ là cảm thấy hân có chút quen thuộc, có phải trầm đã gặp ở đâu hay không?”

“Chuyện này Hoàng thượng là có ý gì?” Trác Văn Tĩnh nhìn ta có chút khó hiểu nói: “Tiểu Hầu gia đã từng cùng vi thần giết địch ở biên ải, về sau hồi kinh có tiếp kiến tiên hoàng, Hoàng thượng lúc ấy vẫn còn là Thái tử, cũng có mặt ở đó. Nhưng mà lúc đó tuổi hân còn nhỏ, lại không thích quan trường, cho nên đều đem công lao đẩy qua người bọn thần. . . Hoàng thượng tại sao bỗng nhiên lại nhắc đến tiểu Hầu gia vậy?”

Ta nhìn hân, một lúc sau khẽ cười nói: “Cũng không phải là đột nhiên hỏi đến, chỉ là đụng phải trên đường.”

Lúc nói ra lời này, ta tỉ mỉ quan sát Trác Văn Tĩnh, thần sắc của hân có chút khân trương, vội hỏi: “Là hân mạo phạm Hoàng thượng?”

Trong lòng ta có chút không vui rồi, đáp: “Cũng không phải như thế, trầm chỉ là trên đường đụng phải người này, nên cảm thấy có chút quen mặt mà thôi.”

Lời này đương nhiên là giả, tên đó một chút ấn tượng ta đều không có, nhưng mà ngược lại là hân có ấn tượng với ta đấy, xem ra mấy cái đánh đó là thật sự có lai lịch rồi, phần lớn đều là cố ý. Hân đối với ta rất bất mãn.

Ra là thế, cái câu kẻ cướp vật yêu thích của người khác, càng nghĩ càng quái lạ. Nghĩ tới đây ta bắt đầu phát bực lên rồi.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, định nói gì đó thì Nguyên Bảo vội vàng đi tới, hân nhìn ta, sau đó quỳ xuống thấp giọng nói: “Hoàng thượng, có tin vui.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Như Phi Mang Long Thai

Edit: Ngũ Ngũ

Nguyên Bảo nói, Hoàng thượng, có tin vui.

Ta sững sốt, ba chữ ‘có tin vui’ kia dĩ nhiên ta biết nó có ý nghĩa gì, nhưng mà hàm nghĩa sâu hơn ta lại có chút không hiểu lắm, trầm có tin vui? Đây vốn là một câu nói khiến người nghe vui mừng, nhưng khi nhìn đến thần sắc của Nguyên Bảo, ta có một loại dự cảm bất lành, nội tâm đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, muốn cười cũng không nổi. Ta nghĩ lần này gặp rắc rối lớn rồi.

“Làm gì vội vàng hấp tấp như vậy? Từ từ mà nói.” Ta siết chặt tay nhàn nhạt nói.

Nguyên Bảo liếc nhìn ta cúi đầu cung kính nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vừa rồi có tin tức từ Tứ Phụng điện, báo là Như phi nương nương mang long thai.”

Như phi nương nương mang long thai, Như phi nương nương mang long thai.

Nếu là trước đây ta nghe được tin này sẽ như thế nào? Ta hẳn là sẽ lập tức đứng dậy, đi thẳng đến Tứ Phụng điện, rồi sau đó ban thưởng không ngừng, càng cung chiều Tiết Như Ngọc hơn nữa, ta thậm chí sẽ tìm cách để phế bỏ Trác Văn Tĩnh, ban vị trí Hoàng hậu cho Tiết Như Ngọc, truyền ngôi vị Hoàng đế cho nhi tử của chúng ta. . . Kỳ thật thì đời trước ta cũng đã làm như vậy rồi, tuy rằng không có phế bỏ Trác Văn Tĩnh, nhưng lại đẩy hân vào lãnh cung, kết quả thì Tiết Như Ngọc đã phản bội ta.

Nhưng hiện tại thì sao, khi nghe được tin tức này, trong lòng của ta chợt cảm thấy lạnh lẽo.

Bởi vì ta vẫn còn nhớ rõ, đáng ra Tiết Như Ngọc hai năm sau mới có mang hài tử, cho nên sau khi sống lại ta mới không có nghĩ nhiều như vậy, mới không cho người đưa thuốc qua, ta cho rằng chỉ cần hai năm sau tránh đi là được rồi. Thậm chí không cần đến hai năm, ta cũng có thể loại bỏ thế lực của Tiết gia được, thế nhưng lúc này có người nói với ta rằng, Như phi nương nương mang long thai.

Thật sự là thú vị, rất thú vị. Nghĩ đi nghĩ lại ta bỗng nhiên lớn tiếng bật cười, sau đó chậm rãi đứng lên thần nhiên hỏi: “Là do Trương Đình Ngọc chuẩn đoán sao? Hay là kẻ khác?”

“Đúng vậy.” Nguyên Bảo đáp: “Hiện tại Trương ngự y đang kê đơn thuốc cho Như Phi nương nương.”

Ta gật đầu ‘ân’ một tiếng, sau đó nhìn Trác Văn Tĩnh nở nụ cười rồi nói: “Trầm đi xem Như Phi, đêm nay sẽ không đến rồi.”

Trác Văn Tĩnh đứng lên theo ta nói: “Hoàng thượng, Như Phi mang long thai, đối với hậu cung đây là. . . Là một chuyện đại sự, vi thần thân là. . . Là người đứng đầu hậu cung, cũng nên đến thăm đấy.” Dứt lời Trác Văn Tĩnh hướng ta nở nụ cười, nụ cười kia có chút mê mang cũng có chút xa cách.

Ta cười cười, nói: “Cũng tốt, trầm với ngươi cùng đi.” Trác Văn Tĩnh ‘ân’.

Sắc mặt của hắn rất điềm tĩnh, đôi mắt cũng khôi phục về câu nệ ngày trước, ta biết hiện tại trong lòng của hắn đang suy nghĩ chuyện gì, ta cũng biết quan hệ giữa chúng ta trong lúc vô tình đã trở nên xa cách. Đáng lẽ ra ta nên nói gì đó, thế nhưng hiện tại một câu ta cũng không thốt nên lời, ta không biết nên mở miệng như thế nào, vì vậy chỉ có thể lặng im.

Ta với Trác Văn Tĩnh cùng tiến đến Tứ Phương điện, thời điểm đến thì đã thấy mẫu hậu, nhìn thấy mẫu hậu đang hỏi thăm sức khỏe của một phi tử, theo bình thường sẽ không thể nào xảy ra chuyện này đây, lúc này mẫu hậu làm như vậy rõ ràng là muốn tuyên bố với mọi người chuyện gì. Trong lòng ta cảm thấy buồn cười.

Thời điểm tiến vào, Trương Đình Ngọc đang đứng bên ngoài điện kê đơn thuốc an thai, nhìn thấy ta liền vội vàng hành lễ, ta nhàn nhạt nhìn ông ta một cái, sau đó quay người đi vào nội điện cùng Trác Văn Tĩnh.

Lúc đi vào, thì thấy mẫu hậu đang cầm tay của Tiết Như Ngọc nhỏ giọng nói: “Ngọc nhi, ngươi phải bảo trọng tốt thai nhi a, đây là hài tử mà ai gia cùng Hoàng thượng mong ước đã lâu, không thể để xảy ra chuyện bất trắc gì, bằng không ai gia không chịu nổi đâu.”

Tiết Như Ngọc ngồi ở chỗ đó xấu hổ đáp ứng, sau đó nhìn thấy ta, lúc chuẩn bị đứng lên hành lễ, thì bị mẫu hậu ngăn cản nói: “Đến lúc nào rồi mà còn hành lễ, ngồi xuống đi. Nhục Lan, nhanh cầm một tấm chăn ra, tiết trời lạnh như vậy, sẽ làm hại đến bảo bối Hoàng tôn của ai gia thì sao, các người có gánh tội nổi không?”

Nhục Lan ‘ạ’.

Tiết Như Ngọc nhìn ta ngượng ngùng cười, ta đến ngồi bên cạnh nắm tay nàng, sau đó ngẩng đầu nhìn Trác Văn Tĩnh nhàn nhạt nói: “Hoàng hậu, ở đây không có việc gì rồi, người trở về đi.”

Sắc mặt của Trác Văn Tĩnh tái nhợt, ta nhìn mà trong lòng đau nhói, sau đó quay mắt nhìn sang nơi khác.

Ở nơi này, tại thời khắc này, mọi người chỉ coi hắn như người ngoài xen vào giữa chúng ta, chỉ nghĩ thôi là ta đã cảm thấy khó chịu, huống hồ là chính bản thân hắn càng thêm không chịu nổi, mặc dù hắn không lên tiếng, nhưng nếu là đã là con người thì tim cũng làm từ thịt mà lớn lên, cũng sẽ biết đau.

Sau khi mẫu hậu nghe xong liếc nhìn Trác Văn Tĩnh nói: “Tuy ngươi là Hoàng hậu tôn quý, nhưng thân thể ngươi mang dương khí sẽ không tốt lắm, dù sao Ngọc nhi cũng là nữ nhân. Sau này nếu không có việc gì, cũng đừng có đến đây, hài tử này đối với ai gia rất quý báu, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc, kẻ nào ai gia cũng không tha đâu đấy.”

“Vi thần đã minh bạch, vi thần xin cáo lui.” Trác Văn Tĩnh cúi thấp đầu lạnh nhạt đáp, liền lui xuống hai bước, sau đó quay người ly khai.

Lúc hắn ly khai, ta không có ngẩng đầu, cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của hắn nữa, ta mới nhìn lên Tiết Như Ngọc nói: “Những ngày này nàng muốn cái gì, hoặc là muốn ăn món gì thì cứ việc phân phó xuống dưới, đừng tự ủy khuất bản thân.”

Mẫu hậu ở bên cạnh tiếp lời: “Ngọc nhi, ai gia đã nói mà, tâm của Hoàng thượng vẫn ở chỗ ngươi đấy, hài tử này chính là tôn tử vàng bạc của ai gia, nên ngươi phải chiều cổ cho tốt đấy.”

Về sau mẫu hậu cùng Tiết Như Ngọc nói vài chuyện liên quan đến chăm sóc thai nhi, ta ở một bên không để ý đến, sau khi nói xong mẫu hậu có chút mệt nên liền trở về. Trước khi đi, mẫu hậu lưu lại Nhục Lan ở Tứ Phương điện để chiều cổ Tiết Như Ngọc.

Sau khi phân phó cho Nhục Lan xong, mẫu hậu lại nói với ta: “Hoàng thượng, Ngọc nhi đang mang thai, mấy ngày này ngươi nên ở lại trong nội cung của nàng để chiều cổ, đừng lúc nào cũng nghĩ đến Hoàng hậu, ai gia mặc kệ những chuyện khác, hài tử này nhất định phải bình an...”

Ta nhẹ gật đầu, sau khi mẫu hậu đi rồi ta ngồi xuống nhìn Tiết Như Ngọc, đúng lúc nàng cũng đang nhìn ta, ta cười nói: “Những ngày này ủy khuất nàng rồi.”

Tiết Như Ngọc lắc đầu nói: “Lời này của Hoàng thượng làm tổn thọ thần thiếp rồi, cái gì mà ủy khuất với không ủy khuất chứ, thần thiếp không sao.”

“Vậy sao?” Ta nhàn nhạt cười nói: “Vậy thì tốt rồi.”

“Hoàng thượng không thích hài tử này sao?” Tiết Như Ngọc nhìn ta khẽ hỏi.

“Không... Trẫm rất thích.” Ta nhìn nàng nói: “Trẫm chỉ là có chút bất ngờ mà thôi.”

“Mẫu hậu đã từng nói qua lần đầu làm phụ thân đều là bộ dáng như vậy.” Tiết Như rũ mắt mỉm cười nói, ta hí hửng nhìn nàng, đã tâm của nàng có phải quá lớn rồi hay không, lần đầu làm phụ thân, đại khái nàng đã quên Thẩm Văn đi, hay tự cho là mình có hài tử là đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi.

Trong lòng ta thầm cười, sau đó đứng lên nói: “Nàng nghỉ ngơi thật tốt đi, trẫm về trước.”

“Hoàng thượng...” Tiết Như Ngọc thấy ta muốn đi, liền vội vàng đứng lên lôi kéo tay của ta hỏi: “Hoàng thượng phải đi rồi sao?”

Ta nhìn nàng, trong trí nhớ, nàng chưa từng chủ động yêu cầu ta lưu lại, đây là lần đầu tiên, cũng có khả năng là lần cuối cùng. Nếu lúc trước nàng không phản bội ta, thì giờ phút này ta sẽ có tâm tình gì.

Thế nhưng hiện tại tâm của ta đã chết lặng, cho dù nàng có làm gì thì tất cả đã không còn ý nghĩa nữa rồi. Ta chậm rãi rút tay ra nói: “Trẫm không phải là không muốn nghỉ ngơi cùng nàng, nhưng chỉ sợ mạo phạm ái phi.”

Ta nói ngắn gọn, nhưng chắc hẳn nàng hiểu ý của ta, quả nhiên Tiết Như Ngọc nghe xong hai má ửng đỏ, hỏi: “Vậy Hoàng thượng sẽ đi qua chỗ Hoàng hậu sao?”

Lời này có chút giấm chua rồi, ta nghe xong nở nụ cười nói: “Không phải, trẫm sẽ trở lại Bàn Long điện, cho đến khi ái phi cùng hài tử bình an.”

Lúc này Tiết Như Ngọc mới cao hứng trở lại.

Từ Tức Phụng điện đi ra, ta trực tiếp hỏi về Bàn Long điện, sau đó cho tất cả mọi người lui ra, chỉ để lại Nguyên Bảo đi truyền Trương Đình Ngọc đến.

Không bao lâu Trương Đình Ngọc đã tới, sau khi hành lễ ta để cho ông ấy ngồi xuống, nhưng lại không nói câu nào, Trương Đình Ngọc cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Trầm mặc hồi lâu, ta nhìn Trương Đình Ngọc hỏi: “Trương ái khanh, Như phi đã mang thai được mấy tháng rồi?”

Trương Đình Ngọc nhìn ta thấp giọng trả lời: “Bẩm Hoàng thượng, đã có hơn hai tháng.”

“Hơn hai tháng.” Ta thấp giọng nói, nếu là như vậy, thì hài tử kia xác thực là của ta, hai tháng trước, ta vẫn còn say mê nàng ta không thôi, hàng đêm triền miên, miễn là nàng không có uống được, thì tất nhiên là nàng sẽ có hài tử.

Chỉ là ta nhớ rõ ở kiếp trước, thời điểm này Tiết Như Ngọc không có mang thai đấy, nhưng có một đoạn thời gian nàng trở nên dễ cáu kỉnh, không để ý đến ta, đỉnh điểm là trong khoảng một tháng không muốn ta lưu lại chỗ nàng ngủ, chỉ là ban ngày trò chuyện với ta. Bởi vì ta yêu nàng, cho nên cũng không muốn cưỡng ép, càng về sau tình cảnh mới chuyển biến tốt đẹp hơn.

Chẳng lẽ khi đó nàng đã có hài tử, nhưng lại không muốn giữ, cho nên mới phá đi. Còn bây giờ bởi vì ta đối xử lạnh nhạt, không cam tâm, cho nên mới mang hài tử?

Nghĩ tới đây, trong lòng của ta có chút lạnh lẽo. Tiết Như Ngọc vào cung nhiều năm như vậy, chỉ có nàng từ trước đến nay luôn uống được, nàng một mực không muốn có hài tử, ta cho rằng nàng sợ sinh hài tử ta sẽ không sủng ái nàng nữa, ta còn thường xuyên khoan dung cho nàng, bây giờ nghĩ lại thật đúng là mỉa mai...

Mấp máy miệng, ta nhìn về phía Trương Đình Ngọc hỏi: “Nghe nói trước đó vài ngày Trương ái khanh có vài lần dâng tấu nói là muốn từ quan về quê cũ?”

Sắc mặt Trương Đình Ngọc biến đổi, thấp giọng đáp: “Hoàng thượng anh minh, vì thân tuổi tác đã cao, cho nên mong muốn được lá rụng về cội.”

Ta gật đầu nói: “Cũng được, quay về đi, sau này nếu có con cháu hành nghề y, thì chớ tiến cung.”

Trương Đình Ngọc vội vàng quỳ xuống tạ ân, sau khi đứng dậy, ta nhìn ông ta hỏi: “Trong các ngự y, trừ người ra, còn có ai y thuật tốt không?”

Trương Đình Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu nói y thuật tốt, thì có Vương ngự y mới vừa tiến cung vào năm trước, nhưng hẳn vẫn còn trẻ tuổi khi thịnh, vì thân sơ hẳn mạo phạm quý nhân, cho nên thời gian qua chỉ để hẳn phối được tại Thái y viện, chưa bao giờ cho xem mạch của Hoàng thượng, Thái hậu.”

Ta nhẹ gật đầu, nhắm lại hai mắt, rồi sau đó mở mắt nhìn ông ta, Trương Đình Ngọc nhìn ta, sau một lúc lên tiếng nói: “Hoàng thượng, Như phi nương nương chỉ mang thai mới hơn hai tháng, Hoàng tử nếu được ba tháng mới khỏe mạnh bình an... Những gì cần tránh vì thân đã viết xuống... Bởi vì đang mang thai, cho nên trên phương diện thức ăn sẽ thích các loại đồ chua ngọt, nhưng quả sơn trà* mang tính hàn, nếu dùng nhiều sợ sẽ ảnh hưởng không tốt đến Hoàng tử...”

*Quả sơn trà: quả mận núi.

Nghe Trương Đình Ngọc nói xong, tay của ta siết chặt một chỗ, rồi sau đó thấp giọng hỏi: “Còn có ai biết chuyện này?”

“Bẩm Hoàng thượng, bởi vì đây chỉ là loại quả ăn phổ biến, nên người khác thường ít chú ý đến, vì thân cả gan nói ra...”

Trương Đình Ngọc quỳ trên mặt đất, cơ thể có chút run rẩy, nhưng ánh mắt lại không né tránh, ta nhìn ông ta khẽ nói: “Trương ái khanh, người vẫn nên lưu lại trong cung đi, đợi Hoàng hậu hạ sinh Thái tử, trẫm sẽ phê chuẩn cho người về quê nhà.”

Trương Đình Ngọc vội vàng tạ ân.

Để cho ông ta lui xuống, ta cau mày ngồi một chỗ, thẳng đến đêm xuống, ta thấp giọng phân phó cho Nguyên Bảo: “Những ngày này phái người giám sát Hoàng hậu chặt chẽ, đừng để hấn và Như phi tiếp xúc với nhau, cũng đừng để Như Phi đến gặp hấn. Còn có, còn có... Tuyên chỉ xuống dưới, lệnh cho nội cung chuẩn bị một ít đồ chua, loại gì cũng phải có...”

“... Nô tài tuân chỉ...”

Trong bóng tối, ta nhắm hai mắt lại, ngón tay hung hăng cấu vào lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Kỳ Điện Thí Qua Loa

Edit: Ngủ Ngủ

Mấy ngày nay bởi vì Tiết Như Ngọc mang thai, cho nên ta thường xuyên đến Tứ Phương điện thăm hỏi, cũng như bắt đầu cuộc sống một mình tại Bàn Long điện. Dĩ nhiên là cố ý đối xử lạnh nhạt với Trác Văn Tĩnh một phen, bởi vậy trong cung ngoài cung lại bắt đầu đồn đãi Hoàng hậu thất sủng lần nữa.

Lần này ta chỉ im lặng, mẫu hậu đối với chuyện ta hồi tâm chuyển ý rất là cao hứng, cũng không giống như lúc trước đối xử thờ ơ với ta, đương nhiên chính vì thế, bà cũng sẽ không còn thường đồ bệnh nữa.

Cùng lúc đó trên triều đình bệnh tình của Tiết Thanh rốt cuộc cũng chuyển biến tốt, lúc vào triều, người tới lui chúc mừng ông ta ngày càng nhiều. Ta ngồi trên long ý cao cao tại thượng nhân nhật quan sát bọn họ, không lên tiếng, chỉ là ban thưởng vài món đồ cho Tiết gia, càng làm cho kẻ khác nịnh bợ ông ta nhiều hơn.

Sau đó Trác Luân cùng Vương Hưng dâng tấu, nói kì thi Điện thí đã chuẩn bị xong xuôi, ta nghe xong nhẹ gật đầu rồi nói vài câu tiến hành như thường lệ.

Sau khi bãi triều, ta trở lại tẩm cung, Nguyên Bảo liền đề cho tất cả phục thị lui xuống, sau đó đưa cho ta một mật báo.

Mật báo này là từ Trác Nhiên ở Nam quận đưa tới, hần nói trong những ngày mình tại Nam quận chưa từng gặp người giống như trên bức họa, âm thầm đi điều tra cũng không có ai đã từng nghe qua tên hần ta, hơn nữa Trác Nhiên cũng từng thám thính bên trong vương phủ của Tam ca, trong đó không có người này...

Ta nhìn mật báo, trầm mặc không lên tiếng.

Cái tên Trần Kiến Quang này chẳng lẽ dùng thuật độn thổ, bằng không thì tại sao lại không thấy bóng dáng ở đâu? Hay là hần đang ở trong kinh thành, hoặc thậm chí hần ở tại trong hoàng cung này?

Nghĩ đến đây, sau đó ta lại phủ nhận suy đoán của mình, kiếp trước tuy ta không biết hần, nhưng kiếp này muốn quên gương mặt của hần cũng không được, dĩ nhiên chỉ cần liếc mắt nhìn ta cũng có thể nhận ra hần, cái người này rốt cuộc đang ở đâu? Bây giờ cách biến cố kiếp trước còn mười năm nữa, hay là hần hiện nay thật sự không ở chỗ nào?

Câu mày suy nghĩ hồi lâu, vẫn không có manh mối gì, trong nội tâm càng cảm thấy lo lắng, sau khi đem mật báo đốt đi, ta đứng tại song cửa trầm mặc.

Sau một hồi, ta thờ dãi nói: “Ngày mai truyền chỉ, kêu Trác Nhiên quay trở lại kinh thành.”

Nguyên Bảo lên tiếng đáp ứng, sau đó thấp giọng nói: “Hoàng thượng, ban đêm sương lạnh, nên nghỉ ngơi sớm a.”

Ta ‘ân’ một tiếng nhưng không có nhúc nhích, hôm nay tiết trời không tốt, kóm trúc bên ngoài điện bị gió lùa phát ra âm thanh xào xạc, trên trời cũng không thấy trăng sao, gió lạnh chợt thổi qua, làm ta bưng tỉnh rừng rùng mình một cái.

Nguyên Bảo ở bên cạnh khẽ giật thân thể cũng không nói gì nữa.

Đầu ngón tay bị gió lạnh thổi qua, ta khẽ nói: “Hoàng hậu... mấy ngày gần đây hần như thế nào?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nghe nô tài bên Giao Thái điện nói, những ngày này Hoàng hậu đều ở trong điện đọc sách, rất ít đi lại, ngược lại Đại Hoàng tử thường xuyên đến vấn an, nhưng mà nô tài không có tận mắt nhìn Hoàng hậu như thế nào, cho nên chỉ sợ lời nói không được chính xác.”

Nhìn hần một cái ta nói: “Tìm một cơ hội đến nhìn xem, đừng để cho mẫu hậu với Như phi biết được.”

“Nô tài đã hiểu.” Nguyên Bảo đáp.

Nghe hần nói xong, ta lần nữa thờ dãi, sau đó xoay người nói: “Lui xuống đi, trầm mặt rồi.”

Nguyên Bảo vội vàng vịn ta đến bên giường, chuẩn bị gọi người tới canh chừng ta nghỉ ngơi, bị ta ngăn lại, Nguyên Bảo nói: “Hoàng thượng, đêm nay gió lạnh, đóng cửa sổ lại a.”

“Không sao, cứ mở vậy đi.” Ta thân nhiên nói: “Người lui xuống nghỉ ngơi đi, để trầm mặt mình được rồi.”

Lúc này Nguyên Bảo mới lui xuống dưới, bọn họ đi rồi, ta nằm ở trên giường nghe tiếng gió gào thét bên ngoài điện, trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

Sau một hồi, ta nhắm mắt lại, mơ màng chìm vào giấc ngủ, bị gió thổi lạnh đúng một đêm. Hôm sau chính là ngày Điện thí, tiết trời vậy mà đã bắt đầu sang thu.

Cổ nhân có câu “Nhất tràng thu vũ, nhất tràng hàn”*, lúc thượng triều, ta cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, Nguyên Bảo định truyền ngự y đến lại ta ngăn cản. Giữa lúc Điện thí, nếu như ta ngã bệnh, chẳng phải kỳ Điện thí này sẽ không có Hoàng đế chủ trì sao? Nếu vậy thì kỳ thi này còn ý nghĩa gì...

*Nhất tràng thu vũ, nhất tràng hàn: một cơn mưa thu, một lần nhiễm hàn (theo ta nghĩ)

Lúc thông báo thí tử* đến đây bá kiến, ta ngồi trên long ý, nhìn các thí sinh tham gia Điện thí đang từ từ tập trung giữa điện, sau khi hành lễ, ta phát tay để cho bọn họ bình thân.

*Thí tử: thí sinh tham gia kì thi.

Điện thí diễn ra một năm một lần có hơn một ngàn thí sinh tham gia, chỉ tiếc người đứng tại cao đường này chỉ khoảng 30, mà trong 30 người này nhân tài thực sự lại không có nhiều.

Lúc đang quan sát thì nhìn thấy Tiết Tầm, ta nở nụ cười, ta đã xem qua bài thi của hắn, tài văn chương thập phần xuất chúng, cách kiến giải cũng vô cùng đặc biệt. Trong những thí sinh, ta còn đánh giá cao Bàng Văn đến từ Tần Châu, theo như điều tra hắn là con của một người vợ kế có gia cảnh bản hàn, nhưng lại rất chăm chỉ học tập. Điện thí bị trì hoãn từ năm trước đến năm nay, bởi vì trong nhà hắn bản hàn, nên hắn vẫn luôn về tranh kiếm sống, về sau Trắc Luân gặp được, thu nhận làm đệ tử.

Nếu như kỳ Điện thí này không có gì ngoài ý muốn, giữa hắn và Tiết Tầm có một người sẽ là Trạng Nguyên đứng đầu khoa cử lần này.

Nghĩ tới đây, ta cười cười, cảm lấy tách trà Nguyên Bảo đưa tới, nhẹ nhấp một ngụm, sau đó thản nhiên nói: “Những lần Điện thí trước, chỉ là làm thơ ngâm vịnh, giải thích chút ít Tứ thư Ngũ kinh, cũng không có gì đặc biệt. Như vậy đi, Điện thí lần này, trẫm sẽ kể một câu chuyện, sau đó các vị ái khanh nói ra suy nghĩ trong lòng, ai nói hay nhất, người đó sẽ là Trạng Nguyên thì thế nào?”

Lời này nói ra, văn võ bá quan có mặt trên triều đều hai mặt nhìn nhau, ta cười nhạt một tiếng nói: “Như thế nào? Các khanh có ý kiến gì không? Lại bộ Vương ái khanh, người nói.”

Wương Hưng đứng ra, cung kính đáp: “Vi thần cảm thấy Điện thí vốn là tuyển chọn nhân tài, nếu Hoàng thượng đã có cách của riêng mình, thì hãy làm như thế, vi thần không có ý kiến gì.”

Ta nghe xong gật đầu nói: “Nếu đã không có ý kiến gì, thì trẫm sẽ bắt đầu kể câu chuyện kia đây.”

Cái câu chuyện này, kỳ thật là sau khi ta chết đã nghe được đấy, là một câu chuyện rất thú vị. Kể rằng trong huyện nào đó thuộc tri châu quản lý, có một huyện nghèo nhất, cho nên được miễn thuế hàng năm, còn một huyện khác lại giàu có bậc nhất, mỗi năm đều cống nạp rất nhiều tiền của vào quốc khố.

Huyện lệnh cai quản huyện nghèo đó được năm năm, cái chỗ kia vẫn rất nghèo, bởi vậy huyện lang chưa từng ăn hối lộ lần nào. Còn phú Huyện lệnh cũng cai trị được năm năm, chỗ đó vẫn trù phú như thế, nhưng mà phú Huyện lệnh lại ăn hối lộ làm trái luật không ngớt.

Hai người nhậm chức được gần sáu năm, bỗng nhiên Tri phủ muốn vào kinh làm quan, có ý định đề cử quan viên cấp dưới của mình lên làm Tri phủ. Đúng lúc Huyện lệnh giàu cùng Huyện lệnh nghèo hay tin, liền đến đại đường Tri phủ, mỗi người đều kể lên công trạng của mình. Người thứ nhất nói huyện của mình giàu có an khang, mỗi năm đều đóng thuế đầy đủ. Người còn lại thì nói bản thân mình trung thực yêu dân, tuy có chút nghèo, nhưng chỗ đó lại rất an ninh, ban đêm người dân không cần đóng chặt cửa để phòng trộm cướp, chưa từng xảy ra ẩu đả. Thấy cả hai đều nói rất có lý, nên Tri phủ liền cảm thấy có chút khó xử.

“Như vậy đi, nếu các người là vị Tri phủ đó, vậy sẽ chọn người nào kế nhiệm mình?” Kể xong câu chuyện, ta mở miệng hỏi.

Bên dưới các thí tử đều hai mặt nhìn nhau, Tiết Tầm cùng Bàng Văn cũng nhún mày trầm tư không nói. Sắc mặt các văn võ bá quan cũng rất khó coi.

“Ai đã nghĩ xong rồi, có thể tiến lên phía trước trả lời.” Ta khẽ cười nói: “Nếu nói hay, trẫm sẽ có phần thưởng, còn nói không tốt, trẫm cũng không phạt.”

Ta vừa dứt lời, có hai người tiến lên phía trước nói rằng sẽ đề cử Huyện lệnh nghèo lên làm quan, ta hỏi: “Vì sao?”

“Bẩm Hoàng thượng, bởi vì Huyện lệnh nghèo tuy cai trị có chút khốn khó, nhưng mà người dân trong huyện lại thật thà chất phác, không trộm không cướp, lại cộng thêm Huyện lệnh đó không tham ô, nên vi thần nghĩ rằng hắn có tư cách đảm nhiệm vị trí Tri phủ hơn Huyện lệnh giàu.”

Có mấy người cũng phụ họa đồng ý.

Ta gật đầu nói: “Theo như lời ái khanh nói, Huyện lệnh nghèo quả thực có tư cách. Thế nhưng ái khanh có nghĩ tới hay không, cái gọi là ban đêm không cần đóng cửa để phòng trộm cướp chính là vì bọn họ căn bản là không có cửa cái gì để trộm, cũng không có đồ gì để cướp. Nếu như Huyện lệnh nghèo

ngồi ở vị trí của Huyện lệnh giàu kia thì chưa chắc là sẽ không tham ô, nếu quả thật thương dân, thì sao lại ngấp nghé chức vị Tri phủ đó? Và lại thêm một chuyện nữa, thân là một quan huyện phụ mẫu, trị vì dân chúng lại để cho bọn có cuộc sống ăn không đủ no mặc không đủ ấm, vậy thì rốt cuộc hắn đã làm gì xứng đáng với vị trí Huyện lệnh này? Nếu để cho hắn làm quan Tri phủ, thì chẳng phải cả một tri châu đều sẽ trải qua cuộc sống nghèo đói này hay sao?”

“Cái này...” Các thí sinh đều hai mặt nhìn nhau không biết nên trả lời như thế nào.

Ta lắc đầu nói: “Các người lui xuống đi, còn có ý kiến khác không?”

Có vài thí sinh do dự trả lời, rằng nên để Huyện lệnh giàu nhậm chức. Lý do là, tuy hắn tham ô, nhưng lại cai quản huyện trở nên trù phú, ngân quỹ hắn tham ô không đáng bao nhiêu so với ngân quỹ hắn đã nộp lên quốc khố hàng năm.

Ta nghe xong cũng gật đầu nói: “Điều này cũng đúng, tục ngữ nói ‘nước quá trong ắt không có cá’, chốn quan trường cũng giống như vậy. Cho nên có phải các người cho rằng chỉ cần cai trị giàu có sung túc thì có ăn hối lộ cũng không sao, còn có thể thăng quan, có thể phát tài, có thể tăng ngân khố cho nhà mình... Nếu trăm để cho các người làm Tri phủ, có phải các người cũng có ý định học theo Huyện lệnh giàu ăn hối lộ giống vậy hay không?”

“Vi thần không dám.” Vài tên thí tử hoảng sợ vội vàng quỳ xuống.

Ta cười cười nói: “Không sao, tất cả đứng lên đi, chỉ là một câu chuyện mà thôi. Mấy vị ái khanh còn lại có ý kiến gì không?”

Bỗng có một thí sinh quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần chưa bao giờ làm quan Tri phủ, cho nên việc này không dám tùy tiện mở miệng.” Có mấy người cũng quỳ xuống theo phụ họa đồng ý.

Ta trầm mặc nói: “Các người là đang sợ nói sai bị trăm xử phạt, mười năm đèn sách, rốt cuộc đã đến được Kim Loan điện này, lại không có ý định làm quan, quả thật đáng tiếc vô cùng, lui ra đi.”

Cuối cùng đứng ở đây chỉ còn Tiết Tầm, Bàng Văn, Trương Kỳ cùng Vương Châu.

Ta liếc nhìn bốn người rồi chậm rãi nói: “Bốn vị ái khanh không đồng ý chọn Huyện lệnh nghèo cũng không muốn chọn Huyện lệnh giàu, lại không nghĩ bản thân không có năng lực, vậy suy nghĩ của bốn vị ái khanh là thế nào?”

Mấy người bọn họ nhìn nhau một cái, sau đó Tiết Tầm tiến lên một bước, ba người Bàng Văn cũng quỳ xuống theo. Tiết Tầm thấp giọng trả lời: “Khởi bẩm Hoàng thượng, triều đình tuyển chọn quan viên, đều là Hoàng thượng định đoạt, Tri phủ không có quyền thượng tấu nói ai phải hay không phải, cho nên chúng thần không dám nghị luận việc này.”

Nghe xong lời nói của Tiết Tầm, ta đứng lên vỗ tay nói: “Tốt lắm, khá hay cho câu tuyển chọn quan viên đều do Hoàng thượng định đoạt. Người đầu, hạ chỉ, ngày hôm nay chiếu cáo thiên hạ, khâm điểm Tiết Tầm là Trạng Nguyên đầu bảng kỳ Điện thí lần này, Bàng Văn vị trí thứ hai – Bàng Nhân, Trương Kỳ cùng Vương Châu đồng hạng ba – Thám Hoa. Bốn người này cười ngửa điếu hành ba ngày, ba ngày sau đến Quỳnh Lâm yến ban thưởng.”

Ta vừa nói xong, Trác Luân tiến lên phía trước nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, triều đình của chúng ta từ trước đến nay, chưa từng có hai Thám Hoa. Việc này tựa hồ không đúng quy chế.”

“Không phải vừa rồi Trạng Nguyên đã nói, thiên hạ này do trăm định đoạt sao, bây giờ trăm nói có, đương nhiên sau này bỏ quy chế đó là được.” Ta thân nhiên nói, Trác Luân trầm mặc đáp ứng, những người khác cũng vội vàng hành lễ. Thời điểm chuẩn bị tuyên bố bài triều, ta nhìn thấy trấn viễn Hầu – Ngôn Chi Chương, ông ta đứng ở một nơi không nổi bật. Lúc nhìn thấy ông ta thì ta liền nhớ tới Ngôn Nhất, vì vậy mở miệng nói: “Ngôn ái khanh, công tử Ngôn Nhất nhà người mặc dù không có tham gia Điện thí, nhưng trăm đối với hắn rất là thương thức, Quỳnh Lâm yến ngày đó hãy dẫn hắn cùng đến a. Bài triều.” Dứt lời, ta ly khai, để lại Ngôn Chi Chương đang tròn mắt há mồm.

Ra khỏi đại điện, tâm tình của ta vô cùng vui vẻ, trong lúc nhất thời cảm thấy cả người khỏe khoắn, chuyện không thoải mái lúc sáng dường như không còn.

Sau một thời gian dài, mọi người đều cho rằng câu chuyện mà ta kể chỉ là nhằm cảnh cáo các văn võ bá quan, nói là Hoàng đế đang có âm mưu gì đó. Sau đó ngẫu nhiên có một ngày, ta đụng phải Tiết Tầm, hắn do dự thật lâu mới mở miệng hỏi ta, phần cuối của câu chuyện rốt cuộc là như thế nào, khi đó ta mới nhìn hắn bằng con mắt khác, ta cho rằng đời này sẽ không có người muốn hỏi đến vấn đề này, thế mà Tiết Tầm lại hỏi... Cũng chỉ có duy nhất mình hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tam Ca Hồi Kinh

Edit: Ngũ Ngũ

Trước Quỳnh Lâm yến một ngày, ta nhận được tấu chương từ Lễ bộ, nói rằng hiện tại tam ca đã đến ngoại thành rồi, có lẽ buổi trưa sẽ tới kinh thành, hỏi ta dùng lễ nghi gì để tiếp đón. Nhìn tấu chương ta nhú mày không vui nói: “Tam ca là đích thân phụ hoàng phong làm Vương gia, lần này hỏi kinh đương nhiên là dùng lễ nghi của Vương gia để tiếp đãi, điểm ấy mà cũng không hiểu? Còn cần hỏi trẫm?”

Dứt lời ta đem tấu chương ném xuống ngự án, sai Nguyên Bảo truyền thánh chỉ khiển trách quan viên Lễ bộ một trận, có chút chuyện nhỏ xiu mà xử lý lẽ mà lẽ mề, còn giữ lại làm gì.

Bên này ta vừa răn dạy Lễ bộ, thì bên kia mẫu hậu phái người đi truyền lời kêu ta đến cung Phụng Nghi, ta vốn đang khó chịu lại thêm chuyện này nên càng phát bực hơn, nói thật bây giờ ta không muốn gặp mẫu hậu đấy, thế nhưng lại không tìm được lý do từ chối, rốt cuộc vẫn chịu đựng thân thể không thoải mái mà đi.

Lúc vào cung Phụng Nghi, mẫu hậu đang nổi giận với một cung nữ, sau khi nhìn thấy khí sắc tái nhợt của ta, liền phát tay để mọi người lui ra, mẫu hậu lạnh lùng hỏi: “Hoàng thượng, nghe nói Du Vương gia muốn hỏi kinh sao?”

Biết ngay là sẽ hỏi vấn đề này mà, trong lòng ta thầm nghĩ, trên mặt lại gật đầu nói: “Nhi thần đã ra chỉ thị cho người bên Lễ bộ tiếp đón rồi, đại khái là buổi trưa sẽ dâng tấu thỉnh cầu vào cung thôi.”

“Hoàng thượng, chuyện lớn như vậy sao người không thương lượng cùng ta?” Sắc mặt mẫu hậu trắng bệch, ánh mắt giận dữ nhìn chằm chằm vào ta hỏi: “Hoàng thượng, nếu không có thánh chỉ, thì hần làm sao có thể hỏi cung, người rốt cuộc đang tính cái gì?”

“Mẫu hậu, thánh chỉ là do nhi thần ban xuống, Tam ca có nói là muốn tường niệm phụ hoàng, thỉnh cầu hỏi kinh tế bái, nhi thần liền đồng ý.” Ta nhú mày nhàn nhạt đáp: “Mẫu hậu, rốt cuộc người đang lo lắng cái gì?”

“Lo lắng cái gì? Người vậy mà lại hỏi ai gia đang lo lắng cái gì?” Mẫu hậu nhìn chằm chằm vào ta quát: “Ai gia đã từng nói qua, đời này không muốn nhìn lại Thảm Cảnh Du, không muốn nghe đến chuyện tình của phụ hoàng người với phụ thân của hần, chẳng lẽ người đều quên hết rồi sao? Người có phải đang cố tình làm lòng ai gia khó chịu không a, Hoàng thượng.” Càng nói về sau, vành mắt của mẫu hậu càng đỏ lên.

Nhìn bộ dáng này của bà, thật lòng trong phút chốc ta cảm thấy hối hận vì quyết định để Thảm Cảnh Du hỏi kinh, mẫu hậu đối với chuyện liên quan đến hần đều không thể bỏ qua được đấy. Nhưng mà trong lòng ta lại có chút kiêng kỵ với Tam ca, cho nên lần này để hần trở về không phải là thừa dịp để ta giám sát hần hay sao? Thà rằng đặt người ngay dưới mắt mình quan sát còn hơn là để ở nơi chính mình không nhìn tới được, mẫu hậu sao lại không hiểu điều đó.

Nghĩ tới đây ta nhú mày, định nói vài câu an ủi bà, thì mẫu hậu lại mở miệng nói: “Hoàng thượng, trước kia người không phải là người như vậy, khi đó bất luận chuyện gì đều nghe theo ta, thậm chí ngay cả việc chính sự người cũng sẽ nói lại với ai gia, mọi chuyện đều để cho ai gia làm chủ. Thế nhưng từ lúc Hoàng hậu thổi gió bên tai người, người thử nhìn xem những ngày này người đã làm qua chuyện tốt gì, Trác Văn Tĩnh rốt cuộc là có bản lĩnh gì, lại nắm được tâm của Hoàng thượng như thế.”

Lúc nói lời sau cùng, rõ ràng mẫu hậu đang nghiêng răng nghiêng lợi mà nói. Ta nghe xong không nhìn được nhú mày phản bác: “Mẫu hậu, chuyện này với Trác Văn Tĩnh là hai chuyện khác nhau, người không thể chỉ vì sự tình của Tam ca mà trút giận hết lên đầu của Trác Văn Tĩnh, cái này cùng hần không có liên quan.”

“Cho tới bây giờ mà người còn bảo vệ hần.” Mẫu hậu đại khái vì lời nói của ta mà càng thêm tức giận: “Nếu không tại hần, thì làm sao triều đình có thể loạn đến như vậy? Hoàng thượng, người thật sự đã bị hần mê muội đến điên đảo thần trí rồi.”

“Đủ rồi.” Cả người đều cảm thấy khó chịu, ta liền nói chuyện mà không có suy nghĩ, đột nhiên đánh gãy lời của mẫu hậu mà nói: “Mẫu hậu, Trác Văn Tĩnh là Trác Văn Tĩnh, Tam ca là Tam ca, rốt cuộc nhi thần đã bị ai mê hoặc thì tự bản thân nhi thần hiểu rõ. Mẫu hậu, người nói hiện nay trên triều đình hỗn loạn, còn nhi thần cảm thấy rất tốt, chẳng lẽ trong mắt của người, cái loại người như Lữ Trung không nên giết? Đem Hình bộ của trăm biến thành thất loạn bát tao chẳng lẽ chưa đáng chết? Chỉ có Trác Văn Tĩnh đáng chết? Trác Văn Tĩnh làm chuyện gì cũng đều sai đấy, đều là âm mưu đấy, còn những người khác thì sao, sai đúng cùng chẳng sao? Mẫu hậu, chẳng lẽ người chưa thật lòng suy nghĩ? Hắc bạch điên đảo, thiện ác chẳng phân biệt được, có phải người có ý định để trăm lam con rối cả đời này hay không?”

Sau khi rống xong, ta mới phát hiện mình rốt cuộc đang nói cái gì, mà mẫu hậu nghe xong lời của ta, thân thể không khỏi lui về sau một bước, ánh mắt khiếp sợ nhìn ta, tay run rẩy chỉ vào người của ta nói: “Tốt, tốt, Hoàng thượng... Thì ra đây mới là lời trong lòng của người, ai gia đã minh bạch, đã minh bạch.” Lúc mẫu hậu nói lời này, dung nhan trong nháy mắt tựa hồ già thêm mười tuổi.

Ta nhắm hai mắt lại, lời nói như nước đổ đi, giờ phút này dĩ nhiên khó mà hốt lại. Muốn nói câu bào chữa, lại phát hiện hết thảy đều phí công.

Cuối cùng ta thở dài thấp giọng nói: “Mẫu hậu, nhi thần còn tấu chương phải phê, nhi thần xin cáo lui.” Sau khi hành lễ, mẫu hậu cũng không liếc nhìn hay nói với ta một câu nào.

Ta nhìn bà một cái, quay người ly khai.

Ra khỏi cung Phụng Nghi, chỉ cảm thấy cả người không tỉnh táo, Nguyên Bảo vịn ta, ánh mắt đầy lo lắng.

Vốn định ngồi liền trở lại Bàn Long điện nghỉ ngơi, nhưng nghĩ đến bây giờ Tam ca muốn vào cung bái kiến không sai biệt lắm, liền cố chịu con đau đầu đi đến Ngự thư phòng.

Ta ngồi người ngồi tại Ngự thư phòng khoảng nửa nén nhang, thì có tấu chương của Tam ca thỉnh cầu vào cung bái kiến dâng lên, nhìn tấu chương kia,

ta trầm mặc, rồi sau đó phê chuẩn.

Kể ra, thời điểm ta đăng cơ, cũng là lúc Tam ca rời đi, tính ra thì hai người chúng ta đã năm năm không gặp, chỉ nhớ rõ lúc Tam ca gần đi, thân thể tựa hồ vẫn không tốt. Đồi trước cho đến lúc chết, hấn ấy cũng chưa từng quay về, ta đương nhiên cũng chưa từng nhìn thấy hấn, đời này hấn trở về, không biết là họa hay là phúc đây.

Cứ nghĩ lung tung tại Ngự thư phòng như vậy, không bao lâu, liền nghe được nội giám bẩm báo nói Du Vương gia cầu kiến, ta có chút sùng sốt, sau đó cho truyền vào.

Sau khi Tam ca vào, ta vẫn còn sùng sốt, chờ hấn quỳ xuống hành lễ xong, ta sai Nguyên Bảo đỡ hấn, Tam ca ho khan một tiếng rồi ngồi xuống, sau đó ngẩng gương mặt ốm yếu lên nhìn ta.

Kỳ thật trong trí nhớ của ta, Tam ca vẫn còn là một nam tử phong lưu tuấn mỹ, mi mục như kiếm, mắt sáng như sao, một thân thanh sam, mặc dù chỉ đứng một chỗ không động, cũng làm cho người ta cảm thấy đúng là tuyệt thế vô song, ngay cả cảnh sắc dù có đẹp đến đâu cũng mờ nhạt không thể sánh bằng. Một Tam ca như thế, vô luận thế nào cũng không thể liên hệ cùng một chỗ với người trước mắt, Tam ca hiện tại, sắc mặt tái nhợt, dung nhan tiêu tụy, gò má hóp lại, ngoại trừ đôi môi vẫn còn phớt hồng kia, trên gương mặt cơ hồ không tìm được một màu sắc nào, chỉ có đôi mắt sáng ngời cùng với khóe miệng nhẹ nhàng tươi cười kia, còn có thể nhìn ra ngày xưa là một trang tuấn mỹ.

Thời điểm ta đang quan sát hấn, Tam ca đột nhiên ho khan một tiếng, tiếng ho khô khan vang vọng khắp đại điện, sau đó lại là một tràng liên tiếp.

Cung điện lúc này trầm mặc, ta thì sững sờ nhìn huyên ấy. Cho đến khi ho khan chấm dứt, mới đứng lên dịu dàng nhìn ta cười nói: “Vi thần thất lễ, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Ta dừng lại rồi nói: “Không sao, Tam ca, thân thể của ngươi không tốt, ngồi đi.”

Tam ca cũng không nói gì thêm, liền ngồi xuống.

Chờ hấn đã an tọa, ta nhìn hấn thấp giọng nói: “Tam ca, thân thể của ngươi...”

“Bệnh cũ mà thôi. Đa tạ Hoàng thượng quan tâm.” Tam ca nhìn ta khẽ mỉm cười nói. Ta nhẹ gật đầu, trong lòng không biết là cái tư vị gì, trên mặt cười buồn nói: “Tâm cung của Tam ca, những năm này trầm vẫn cho người tu sửa, nhưng mà bên trong đã lâu không có người ở nên chỉ sợ còn vài chỗ không chu toàn, hôm nay Tam ca trở về, không bằng trước mắt cứ ở trong cung, chờ sau khi Quỳnh Lâm yến qua đi, rồi sẽ chuyển về vương phủ được không?”

Tam ca nghe xong lời của ta thì rất ngạc nhiên, sau đó cười nhạt một tiếng nói: “Tạ Hoàng thượng.”

Kỳ thật ta cũng biết để hấn ở lại hoàng cung có chút không hợp lý, nhưng mà thân thể hấn không được tốt, mà bên ngoài căn bản là không có vương phủ nào của hấn, những lời nói kia bất quá chỉ là vài câu qua loa. Nhưng mà như thế này cũng tốt, lưu lại trong cung, trước tiên cứ tịnh dưỡng thân thể thì tốt hơn.

Sau khi an bài cho Tam ca, ta nhìn thấy thần sắc của hấn có chút mệt mỏi, liền cho người đỡ hấn trở lại tâm cung lúc nhỏ để nghỉ ngơi. Chờ hấn đi rồi, ta thất thần ngồi trên long ý, rồi sau đó thở dài.

Kể từ hôm nay khi có người nhắc tới vị Tam ca trong truyền thuyết đó, ta cũng không giống như trước kia giết hết tất cả mọi người. Chuyện Tam ca ở lại hoàng cung truyền đi, mẫu hậu liền đổ bệnh, lần này là thật sự bị bệnh. Trương Đình Ngọc nói, là tâm bệnh.

Cái gọi là tâm bệnh thì sao trị được bằng thuốc, bà chỉ uống thuốc bởi vì không còn cách nào khác mà thôi. Lúc này ta không có lý do gì để giết chết Tam ca, cũng không có khả năng sẽ theo ý của bà mà không để ý tới Trác Văn Tĩnh...

Ngày hôm sau tới Quỳnh Lâm yến, mẫu hậu lấy cớ bị bệnh mà không đến, ta dẫn theo Trác Văn Tĩnh, Tiết Như Ngọc cùng vài phi tử hậu cung tham dự Quỳnh Lâm yến.

Tam ca hồi kinh vừa vặn đúng dịp, cho nên cũng đến.

Trên yến hội, mọi người cười nói vui vẻ, ta liền nhìn Trác Văn Tĩnh trầm mặc không nói, kể ra thì từ khi Tiết Như Ngọc mang thai, thì đây là lần đầu ta gặp lại Trác Văn Tĩnh.

Hấn vẫn nổi bật như trước, ôn nhuận nho nhã, ta nhìn mà trong lòng không vui, không rõ vì sao cái người này luôn lạnh nhạt như vậy?

Dường như đối với sự sùng ái của ta dành cho hấn có cũng được mà không có cũng không sao... Cũng không sao cả đấy.

Ý nghĩ này lại làm cho ta cảm thấy vương mặc khó chịu trong lòng.

Yến hội rất náo nhiệt, ta lại không có tâm tư tận hứng, chỉ là ngẫu nhiên nói vài lời khuyến khích, còn lại phần lớn ta đều ngồi một chỗ trầm mặc uống rượu, Trác Văn Tĩnh thì một mực cúi đầu không nói, trầm lặng như nước. Ngẫu nhiên bốn mắt chạm nhau, hấn lại giật mình quay sang nơi khác...

Người phía dưới đi phạt rượu, chơi đoán chữ v.v... ta liền cảm thấy sự náo nhiệt đó, không có quan hệ với ta, cũng không liên quan đến ta, mà ta cũng không muốn nhìn.

Nói thật hôm nay ta định thừa dịp yến hội để tìm tên Ngôn Nhất rắc rối đó, nhưng bởi vì tâm không ở đây, nên liền buông tha hấn, vận khí của Ngôn Nhất thật sự rất tốt.

Tiệc rượu được khoảng một canh giờ, ta thần nhiên nói câu giải tán, ngày mai ai nên nhậm chức thì đi nhậm chức, nên vào triều thì vào...

Mọi người vội vàng cung kính hành lễ để ta ly khai, ta liền mượn cớ say rượu, bãi giá Giao Thái điện.

Trác Văn Tĩnh tiếp giá, dưới ánh trăng mờ mờ, ta cảm thấy hấn không có gì thay đổi, chỉ là thời điểm ta vươn tay ôm hấn, hấn có phần né tránh, sau đó bởi vì ta kiên quyết ôm hấn, hấn không ngăn cản, cũng không đáp lại như trước đây.

Nhìn dáng vẻ trầm tĩnh của hấn, ta cười cười. Nói thật, thà hấn giãy dụa tránh ta còn hơn bất động như vậy càng làm ta cảm thấy khó chịu.

“Người đang tức giận sao?” Ta thấp giọng ghé sát vào lỗ tai của hấn nhẹ nhàng hỏi, Trác Văn Tĩnh khẽ cau mày đáp: “Vi thần không dám.”

“Đã dám dội cho trẫm một gáo nước lạnh rồi, còn cái gì không dám.” Ta bật cười hai tiếng, Trác Văn Tĩnh thở dài nói: “Hoàng thượng, người say.”

“Say hay không say, tự trẫm biết rõ. Nhưng mà đã có gan dội nước lạnh vào trẫm, thì người cũng biết hậu quả là gì rồi đúng không?” Ta cắn vào lỗ tai của hấn hỏi.

Hồ hấp của Trác Văn Tĩnh trở nên nặng hơn nhưng lại không có lên tiếng.

Hấn không nói lời nào, lại làm cho ta có chút tức giận, ta kéo bả vai của hấn lại, đem hấn ôm vào trong ngực, gấp gấp hôn lên đôi môi của hấn, Trác Văn Tĩnh đứng ở nơi đó, giống như trước đây khi ta hôn hấn.

Bất tri bất giác, ta cùng hấn ngã xuống giường...

Nói thật, ta có chút nhớ nhung cơ thể của Trác Văn Tĩnh, không mềm mại như nữ tử, nhưng bên trong cơ thể lại nóng ẩm siết chặt, làm cho người ta mất hồn vận phần. Nghĩ như vậy, ta thò tay thô lỗ kéo y phục của hấn ra, Trác Văn Tĩnh chỉ lẳng lặng nhìn ta...

Đúng lúc đang kéo áo lót bên trong của hấn xuống, hôn lên khuôn ngực trắng nõn của hấn, thì đột nhiên ngoài cửa truyền đến âm thanh ồn ào, sau đó là tiếng của Nguyên Bảo kinh hô, trong nội tâm của ta khẽ động, lập tức tất cả dục vọng đều biến mất, bừng tỉnh ngã nhào lên người Trác Văn Tĩnh.

Sau đó ngoài cửa truyền đến âm thanh hoảng sợ của Nguyên Bảo, hấn run rẩy nói: “Hoàng thượng, Như phi nương nương sắp thai rồi.”

“Vậy sao?” Nghe xong những lời này, trong lòng ta cũng không có cảm giác gì, chỉ thì thào hỏi lại câu đó, sau đó ta bật cười, ghé vào người Trác Văn Tĩnh cười không ngừng, nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Ta đang cười, hài tử này của ta, đã không còn...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Như Phi Sẩy Thai

Edit: Ngũ Ngũ

Cười xong, ta chậm rãi ngồi dậy từ trên người Trác Văn Tĩnh, sau đó thấp giọng mở miệng nói: “Bãi giá Tứ Phụng điện.”

Trác Văn Tĩnh cũng ngồi dậy, nhìn ta nói: “Hoàng thượng, vi thần cùng người đi được chứ.”

Nghe hấn nói xong, ta trầm thấp cười ra tiếng nói: “Người đừng tham gia vào chuyện này, cứ ở đây đợi trẫm trở về.” Trác Văn Tĩnh định nói thêm gì đó, ta nhìn hấn lắc đầu nói: “Có một số việc ở tại nơi này không tiện nói ra, cũng đừng mở miệng nói, một khi người đã mở miệng mặc kệ là chuyện gì, cuối cùng cũng là người sai, cho nên chỉ cần ở một bên đứng nhìn là tốt nhất.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, lông mày nhíu chặt, ta liền đứng dậy chậm rãi ly khai Giao Thái điện.

Ngồi trên ngự liễn, trong lòng ta một mảnh lạnh buốt, đầu cảm thấy đau nhức, có lẽ là mấy đêm nay hứng gió lạnh quá nhiều, cơ thể có chút phát nóng, e rằng đã nhiễm bệnh.

Ngồi bên trong ngự liễn, ta hỏi: “Đã thỉnh ngự y chưa?”

“Hồi bẩm... Hồi bẩm Hoàng thượng, đã phái người đi thỉnh.” Nguyên Bảo thở hắt hắt trả lời. Ta ‘ân’ một tiếng, cũng không hỏi thêm gì khác.

Đến Tức Phượng điện, bên trong một mảnh bận rộn, nội giám cùng cung nữ vội vàng đi tới đi lui. Bước xuống loan kiệu, ta tiến vào nội điện, thì thấy Nhượng Lan đang quỳ gối trên đại điện khóc nức nở, còn bốn người Trương Đình Ngọc thì đứng một bên lo lắng. Những người này nhìn thấy ta liền vội vàng hành lễ, ta nhíu mày liếc nhìn Nhượng Lan hỏi: “Như phi ở đâu?”

Nhượng Lan ngẩng đầu nhìn ta đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nương nương đang ở bên trong nội phòng, không cho người đi vào, cũng không để ngự y đến khám.”

Nghe nàng nói xong, ta phát ồ tay áo đi vào. Bên trong điện, thì thấy Tiết Như Ngọc đang ngồi trên giường khóc đến liệt tâm liệt phế, ta thất thần nhìn một vũng máu trên giường.

Hải tử này thật sự không còn rồi. Nhắm lại hai mắt, ta thở dài, bước đến đầu giường nhìn thần sắc ‘hoa lê đái vũ’ của Tiết Như Ngọc, sau đó hướng Nguyên Bảo quát: “Còn đứng đó làm cái gì, kêu bọn người Trương Đình Ngọc tiến vào đây.”

“Hoàng thượng...” Sắc mặt Tiết Như Ngọc tái nhợt nhìn ta nức nở nói: “Hoàng thượng xin người hãy để thần thiếp một mình.”

Ta nhìn nàng thấp giọng nói: “Đừng như vậy, trước hết cứ để cho ngự y khám cho nàng, xem có bệnh gì không?”

Tiết Như Ngọc nắm lấy vạt áo của ta, khóc không ra hơi, Trương Đình Ngọc cùng bốn tên ngự y khác tiến vào bắt mạch cho Tiết Như Ngọc, ta ngồi bên cạnh trầm mặc không lên tiếng.

Sau khi Trương Đình Ngọc bắt mạch cho Tiết Như Ngọc xong, liếc nhìn ta, sau đó lui xuống, các ngự y khác cũng lần lượt tiến lên, ta ngồi ở chỗ kia quan sát động tác của bọn họ.

Sau khi ngự y bắt mạch xong, ta nhìn Trương Đình Ngọc hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Như phi nương nương lần này bị sẩy thai, e rằng nguyên nhân là do thức ăn có vấn đề.” Trương Đình Ngọc ngừng một chút đứng trước mặt ta thấp giọng đáp.

Nghe ông ta nói xong, trong lòng ta tức thì run lên, trong phòng ngoại trừ tiếng khóc nức nở của Tiết Như Ngọc, hết thảy đều im lặng. Đang lúc ta định mở miệng nói chuyện, bên ngoài truyền đến thanh âm Thái hậu giá lâm.

Ta vội vàng đứng dậy chuẩn bị nghênh giá, bởi vì lúc này tức giận, cho nên đầu đột nhiên thấy choáng váng, trong ngực cũng nhói lên, Nguyên Bảo vội vàng đỡ ta thấp giọng nói: “Hoàng thượng, xin ngài bảo trọng long thể.”

Hắn vừa nói xong câu đó, thì mẫu hậu cũng vừa bước vào. Ngay cả liếc nhìn ta mẫu hậu cũng không thèm, lập tức đi thẳng đến bên giường ôm Tiết Như Ngọc vào lòng đau xót nói: “Đứa trẻ đáng thương của ta a, sao ngươi lại mệnh khổ như vậy.”

Nhìn hai người ôm nhau khóc lóc, đầu của ta bị tiếng khóc của các nàng làm đau nhức một trận. Sau một hồi, mẫu hậu biến sắc nhìn thái y trước mặt hỏi: “Nói, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tôn tử của ai gia vì sao lại gặp chuyện không may? Nếu không nói được, hôm nay các ngươi cũng chôn cùng tôn tử của ai gia luôn đi.”

Trương Đình Ngọc tiến lên định mở miệng, thì Lữ ngự y lại vội vã quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Thái hậu, nương nương sẩy thai, dường như gặp chuyện gì kinh hãi, té ngã.”

Trương Đình Ngọc nghe xong sắc mặt kinh hãi, vội vàng quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Thái hậu, nương nương sẩy thai, nguyên do là đã dùng quá nhiều quả sơn trà mang tính hàn.”

Trong phòng nhất thời một trận cãi vã, Trương Đình Ngọc thì nói nguyên nhân chính là do quả sơn trà, còn Lữ ngự y lại nói là do gặp chuyện kinh hoàng, tức thì bên tai của ta toàn là tiếng ơng ơng.

“Đủ rồi.” Mẫu hậu tức giận ngắt lời bọn họ, sau đó nói: “Nhượng Lan, ngươi tới đây, ngươi là do chính ai gia lưu lại hầu hạ Như phi, hiện tại ngươi nói cho ai gia nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhượng Lan vội vàng quỳ xuống đáp: “Hồi bẩm Thái hậu nương nương, lúc Như phi nương nương trở về từ Quỳnh Lâm yến, khi đang bước đến giường thì chợt cả người mềm nhũn, không còn nhìn thấy bất cứ vật gì xung quanh nữa, bởi vậy nên vấp ngã, thỉnh... Thỉnh Thái hậu nương nương phân xử vì Như phi nương nương a...”

Nhượng Lan vừa dứt lời, liền quỳ trên mặt đất khóc nức nở. Ta nhíu mày, nếu nàng nói như vậy, thì rõ ràng chính là muốn nói Như phi bị sẩy thai là do kinh hãi mà ra. Nếu sự thật là thế, để mẫu hậu truy cứu, chẳng phải là muốn nói rằng có người trong cung đang sử dụng cô thuật gì sao?

Nghĩ tới đây, ta hỏi: “Những ngày này Như phi có từng ăn qua quả sơn trà hay không?”

“Cái này...” Nhượng Lan nhìn mẫu hậu sau đó lại quay sang nhìn ta, sắc mặt do dự.

“Nói.” Ta lạnh lùng quát.

“Chưa từng.” Nhượng Lan dập đầu trên đất trả lời.

“Hoàng thượng, ý người là gì?” Mẫu hậu nhìn ta tức giận nói: “Lữ ngự y đã nói rõ, Như phi sẩy thai là do bị kinh hải. Hơn nữa hôm nay chính là ngày Kinh Chập*, sợ là trong nội cung này có kẻ ghen ghét, cho nên làm chút chuyện không sạch sẽ đây.”

*Ngày Kinh Chập: vào ngày 5 hoặc ngày 6 tháng ba, Kinh Trập có nghĩa là thời tiết chuyển ấm nên đây là thời gian sâu bọ thức dậy sau kì nghỉ đông

Mẫu hậu nói xong hết những lời này, ta bật cười, nhìn bà nói: “Mẫu hậu, nhi thần hiểu rõ ý của người, nhưng sử dụng thuật Vu Cổ là điều nghiêm cấm trong cung, ái phi sẩy thai, nhi thần biết mẫu hậu rất đau lòng, mà trong lòng trẫm cũng không dễ chịu gì, nhưng mẫu hậu lại không thể vì thế mà tin lời đồn thổi, tùy tiện vu oan người khác.”

Mẫu hậu nghe xong lời của ta giận dữ nói: “Hoàng thượng, người muốn nói là ai gia vu oan, hay là trong lòng của Hoàng thượng căn bản là không muốn đứa nhỏ này?”

“Mẫu hậu.” Ta nhún mày lớn tiếng quát, sắc mặt của mẫu hậu tái nhợt đứng lên nhìn ta nói: “Nếu như ai gia quả thật tra ra được chuyện này thì sao.”

Nếu quả thật có chuyện này, thì đó cũng là do người cùng Tiết Như Ngọc bắt tay dàn dựng. Ta vô cùng giận dữ, thiếu chút nữa đứng tại đó rống lên những lời này, nhưng cuối cùng vẫn còn sót lại một tia lý trí mà nhẫn nhịn không nói ra.

Hít sâu một hơi, chịu đựng cơ thể mệt mỏi, lạnh lùng nhìn mấy tên ngự y trước mắt, lại liếc nhìn Nhượng Lan, ta mở miệng nói: “Nếu mẫu hậu đã muốn truy cứu chuyện này, thì hãy truy cứu đến cùng đi, nói đến thuật Vu Cổ, trẫm tuyệt đối không bao giờ tin.”

“Hoàng thượng có bằng lòng đem toàn bộ hậu cung này để ai gia điều tra?” Mẫu hậu cũng lạnh lùng mở miệng nói.

“Có thể.” Ta vuốt vuốt cái trán nói: “Nhưng mà, nếu như vậy, thì trẫm sẽ là người phải điều tra cái Tức Phượng điện này rồi... Nhượng Lan, người đã đi theo hầu hạ bên cạnh mẫu hậu từ lâu, hôm nay trẫm hỏi người một câu, chuyện Như phi sẩy thai rốt cuộc đã có từng ăn quả son trà hay không?”

Nhượng Lan quỳ ở nơi đó im lặng không trả lời, đột nhiên Tiết Như Ngọc khóc lóc nói: “Hoàng thượng, theo ý của Hoàng thượng, chẳng lẽ thần thiếp mới là người làm sai? Đã như vậy, chi bằng thần thiếp chết đi thì hơn.”

Dứt lời liền muốn đứng dậy, mẫu hậu vội vàng đỡ nàng, nhìn một màn như vậy, trong phòng lại là một trận ồn ào, dưới tình cảnh hỗn loạn như vậy, ta hung hăng vỗ mạnh xuống bàn, trong phòng lập tức yên tĩnh. Ta nhìn Tiết Như Ngọc nói: “Đủ rồi, rốt cuộc các người muốn thế nào? Có phải muốn trẫm thừa nhận trong hậu cung này sử dụng thuật Vu Cổ thì các người mới vừa lòng hay không? Mới có thể ngừng lại? Như phi, mặc kệ lần này nàng sẩy thai vì nguyên nhân nào, cuối cùng vẫn là nàng không biết giữ mình, còn không biết hối cải, lại ở trước mặt mẫu hậu thêm mắm dặm muối, rốt cuộc là có mục đích gì? Tốt, nếu nàng đã không biết đúng sai, thì hiện tại trẫm sẽ cho nàng một lời giải thích, Nguyên Bảo, người lập tức dẫn người đi điều tra, xem bên trong nội điện này nếu có thừa đủ chỉ là cái hột của quả son trà, thì đừng trách trẫm vô tình.”

Nguyên Bảo nghe xong lời nói của ta liền vội vàng lĩnh chỉ, chờ sau khi hần rời đi, ta nổi giận đùng đùng đứng ở đó, còn mẫu hậu với Tiết Như Ngọc cũng không lên tiếng nào.

Kỳ thật ta cũng không muốn làm nghiêm trọng chuyện này như vậy, nhưng mà ta thừa biết, nếu thật sự bọn họ điều tra thuật Vu Cổ, thì mẫu hậu sẽ đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu của Trác Văn Tĩnh. Ở trong hoàng cung này nếu người muốn chứng minh mình trong sạch là chuyện không dễ dàng gì, thế nhưng nếu muốn vu hãm một người thì lại dễ như giết chết một con kiến.

Nghĩ tới đây ta nhắm hai mắt lại.

Không bao lâu, Nguyên Bảo quay trở lại, trong tay cầm một quả son trà cùng mấy loại quả chua ngọt khác, ta phát tay lật đổ mâm trái cây rơi xuống đất, nhìn Nhượng Lan đang quỳ trên mặt đất ta hừ lạnh một tiếng nói: “Không phải người đã nói Như phi chưa từng ăn qua quả son trà hay sao? Chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, mà lại có tâm kế như vậy, quả thực là làm can, tội nặng khó tha.” Ta còn muốn mắng kẻ ném đá giấu tay này một lúc nữa, lại cảm thấy đau đầu choáng váng, sau đó nghe được tiếng Nguyên Bảo hét lên, trước mắt ta chợt tối sầm, té xỉu...

Đầu của ta nặng trĩu, nhưng lại cảm giác cả người mềm nhũn, trên người rất lạnh, như có gió đang thổi bên tai, còn bên trong lại rất nóng. Sau đó mơ hồ nghe được có tiếng người nào đó đang thấp giọng nói, cũng nghe loáng thoáng ngự y nói rằng, cái gì mà bị phản nộ công tâm cùng nhiễm phong hàn các loại.

Ta nghĩ lần này mình thật sự là ngã bệnh rồi, như thế cũng tốt. Ngã bệnh, thì những loại chuyện thất loạn bát tao kia sẽ không quấy rầy nữa, nghĩ như vậy trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rồi.

Ta bị một trận bệnh như vậy, đã nằm trên giường vài ngày, ngoài uống chút nước ra cũng không dùng gì, ngay cả thuốc cũng nuốt không trôi. Cũng không biết qua bao lâu, ta cảm giác được Trác Văn Tĩnh đang ở bên cạnh, khí tức của hần rất đặc biệt, rất ấm áp, hần đứt thuốc cho ta, ta vốn không muốn uống, nhưng lại nghĩ tới đáng về của hần, liền nhẫn nhịn thuốc đắng nuốt xuống.

Tuy đang mê mẫn, thế nhưng ta biết rõ những ngày này hần luôn ở bên cạnh chăm sóc ta, chỉ là ta vẫn chưa tỉnh lại, cũng không muốn tỉnh.

Hôm nay cảm giác có chút lạnh, sau đó là nghe được tiếng mưa rơi, cả người phát lạnh mở mắt ra. Lúc tỉnh lại, ta nhìn Trác Văn Tĩnh đang tựa bên cạnh giường ngủ rồi, lông mày anh khẽ nhíu lại, dung mạo nhu hòa, chỉ là dường như gầy đi đôi chút.

Lúc muốn đưa tay ra vuốt ve gương mặt của hần, ta chợt ngưng lại. Sợ đánh thức hần tỉnh.

Cẩn thận đứng dậy, sau đó ôm người đặt lên giường, còn mình thì khoác thêm y phục đứng tại cửa sổ, nhìn mưa rơi bên ngoài, âm thanh tí ta tí tách vang lên.

Gió thổi qua có chút lạnh, ta kéo y phục kín lại, nhìn mưa phùn rả rích chợt nhớ ra cuối cùng thì mùa thu cũng đến rồi.

“Hoàng thượng...” Lúc ta đang nghĩ ngợi lung tung, Trác Văn Tĩnh đột nhiên lên tiếng, ta quay đầu lại nhìn hắn, chỉ thấy hắn đã ngồi dậy nhìn ta, thần sắc kinh hãi.

Ta nhìn hắn cười nói: “Tĩnh.”

Trác Văn Tĩnh ‘ân’, xuống giường đi đến bên cạnh ta đưa tay đóng cửa sổ lại, sau đó nhìn ta nói: “Hoàng thượng, thân thể của người vừa khỏi, nếu bị gió thổi lạnh sẽ lại bị cảm lần nữa đây.”

Ta nhẹ gật đầu, lúc sau nói: “Trẫm không sao rồi, người trở về đi.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, ánh mắt chợt lóe lên, sau đó thấp giọng nói: “Nếu tâm tình của Hoàng thượng không tốt, có thể nói ra cho vi thần nghe.”

Ta nhàn nhạt ‘ân’ một tiếng, Trác Văn Tĩnh hành lễ ly khai. Chờ hắn đi rồi, ta phân phó nội cung pha chút nước ấm để tắm rửa sạch sẽ, sau đó đi đến miếu đường.

Đi miếu đường để chuộc tội.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bộc Phụ Mẫu

Edit: Ngũ Ngũ

Trước khi vào miếu đường, Nguyên Bảo nói lại với ta những chuyện phát sinh trong lúc ta còn hôn mê.

Nhược Lan tự tử tại hậu cung, Tiết Như Ngọc cùng với mẫu hậu thì ngã bệnh, hậu cung cơ hồ chỉ trong nháy mắt hỗn loạn hoàn toàn, trên triều đình cũng phát sinh nhiều tin đồn thất thiệt. Sau cùng Trác Văn Tĩnh phải đứng ra xử tử mấy tên thái giám cùng cung nữ ăn nói lung tung, lên án mạnh mẽ nói bọn họ không có lỗi làm sao có khối, còn lúc ở trên triều thì trách mắng thừa tướng, thái sư cùng lục bộ, làm cho bọn họ cảm thấy hổ thẹn với chức trách của mình, như thế hậu cung với triều đình mới an ổn trở lại.

Chỉ là những tin tức bị lưu truyền ra ngoài dân chúng, Trác Văn Tĩnh cũng không chú ý đến. Nói là miệng lưỡi thế gian còn rộng hơn sông biển, có một số việc người càng phòng tránh thì càng làm cho mọi việc càng lan rộng. Chỉ bằng chỉ đứng một bên mặc kệ, thì những lời đồn nhảm trong dân gian sẽ từ từ quên lãng.

Nghe xong những lời Nguyên Bảo nói làm ta trầm mặc lại, Trác Văn Tĩnh làm như vậy không có gì không tốt, ‘giết một người răn trăm người’, cách làm này là để giữ thể diện cho ta, chỉ là một phi tử hậu cung mà có thể gây nên sóng to gió lớn như vậy, suy cho cùng cũng là ta không quản lý nổi, cho nên Trác Văn Tĩnh đương nhiên là vì ta mà giải quyết như thế.

Nghĩ đến đây, ta nhếch khóe miệng nở nụ cười, trong nội tâm lại lần nữa cảm thấy phụ hoàng tuyển người hoàng hậu này cho ta thật là hiếm có khó tìm được đây.

Nhưng mà sau này ta mới biết được, điều làm ta đặc ý lúc này, lại trở thành áp lực cho ta ở ngày sau.

Bên trong miếu đường, ta ngẩng đầu nhìn lên những bức họa trên vách tường. Những bức họa đó chính là tổ tiên của ta đây, bọn họ đời này qua đời khác ra sức cheo chống cái hoàng triều này. Bấy giờ đến lượt ta, kiếp trước ta đã trở thành tội nhân của vương triều, may mà đời này được sống lại lần nữa.

Bởi vì sống lại một lần nữa, cho nên ta mới biết được kiếp trước bản thân đã hồ đồ độc ác như thế nào. Cho nên đời này ta hi vọng sẽ trở thành một minh quân, được vang danh rạng rỡ trong sách sử, ta không muốn bên trên sách sử vĩnh viễn ghi lại ta là một tên hoàng đế bạo ngược. Thế nhưng có một số việc nói thì dễ, nhưng làm lại không dễ.

Ta chậm rãi quỳ trên mặt đất, đưa mắt nhìn liệt tổ liệt tông phía trên mà không thốt nên lời, ta không biết bọn họ ở trên đó khi nhìn thấy ta làm chuyện kia sẽ có cảm tưởng gì, có cảm thấy thất vọng hay không.

Nghĩ tới đây, ta nhắm mắt lại, ngực bỗng nhiên cảm thấy đau đớn. Kỳ thật lúc ở trên Tức Phượng điện, ta biết rõ mẫu hậu với Tiết Như Ngọc sẽ không nghĩ tới ta lại giận dữ như vậy. Cho đến khi ta lệnh cho Nguyên Bảo tìm chứng cớ, làm hai người không kịp trở tay. Ta vốn có ý định dùng chuyện này để gây hấn với Tiết Như Ngọc, giáng cho nàng cái tội khi quân. Thế nhưng tại giây phút cuối cùng, chủ yếu là do thân thể không khỏe cộng thêm phiền não

trong lòng, cho nên không chống đỡ được đến cùng, hôn mê bất tỉnh. Mà hôm nay Nhượng Lan đã chết rồi, đem hết tội nghiệp ôm vào mình, còn những chứng cứ khác có lẽ cũng đã biến mất.

Nguyên Bảo nói, mấy ngày ta bị bệnh, trên triều đình đều cho rằng ta là vì thương tiếc nhi tử đã mất. Thế nhưng mà, chỉ có trong lòng ta hiểu rõ, ta sợ đi bị bệnh là vì đứa bé đó là do chính tay ta giết chết.

Lúc trước ta triệu kiến Trương Đình Ngọc chính là do không tin hài tử mà Tiết Như Ngọc đang mang là của mình, thế nhưng sau khi nghe xong lời nói của Trương Đình Ngọc, hài tử đó chính xác là của ta. Mặc dù biết rõ là của ta, nhưng mỗi khi ta nhớ đến chuyện Tiết Như Ngọc phản bội ta kiếp trước, ta đều không có cách nào chấp nhận sự tồn tại của đứa bé đó. Ta không ngừng nghi ngờ, lo lắng bất an, chỉ sợ đến khi đứa bé đó ra đời chứng minh rõ cuộc ta cũng không tránh khỏi vận mệnh kiếp trước. Cho nên ta mới hỏi Trương Đình Ngọc những câu kia, Trương Đình Ngọc là ngự y lâu năm ở trong cung, mà ông ta cũng không thích Tiết gia, cho nên mới nói chuyện quả son trà. Ta liền ra lệnh kiếm những đồ vật chua ngọt đưa cho Tiết Như Ngọc, mà quả son trà hiển nhiên đứng đầu... Lúc ăn không mấy ai chú ý đến, nó thật sự ảnh hưởng đến thai nhi.

Nhưng cho dù với lý do gì, đều không thể thay đổi sự thật là chính tay ta đã giết chết cốt nhục tình thân của mình.

Kiếp trước cho dù hồ đồ thế nào, ta cũng chưa từng nghĩ qua mình sẽ đích thân ra tay giết chết đứa con của mình.

Mặc dù khi đó con của ta đối với ta rất bất mãn, nhiều lần làm ta tức giận. Thế nhưng ta cũng chỉ trách mắng, mà chưa từng có ý niệm giết chết bọn chúng. Cho đến lúc cuối Trần Kiến Quang lãnh đạo phản quân chém hết con của ta, khi đó cả thể xác lẫn linh hồn của ta đều rất cảm hận.

Hôm nay trọng sinh lại một đời, ta lại tự tay giết chết con của mình.

Với tư cách là một hoàng đế, chỉ một nguy cơ nhỏ cũng không thể bỏ sót, vì thế hành động này không có gì đáng trách, nhưng trên cương vị là một người phụ thân thì đó là tội lỗi không thể tha thứ. Ta là hoàng đế, nhưng cũng là một người phụ thân, những tội nghiệp này ta phải tự gánh chịu, đây chính là một người phụ thân nhu nhược, mà không phải là một vị hoàng đế sai lầm.

Quỹ trên miếu đường này, ta nhìn bài vị của liệt tổ liệt tông, im lặng rất lâu. Ta trầm mặc, lặng lẽ nhìn chân dung của bọn họ. Ta nghĩ biết đâu có một ngày nào đó bức họa của mình cũng được treo chỗ này, không biết có người nào cũng quý xuống thỉnh tội với ta hay không, khi đó không biết ta dùng ánh mắt gì để nhìn người phía dưới? Là hận hay là thất vọng? Là gì ta cũng không biết được.

Trong lúc thỉnh tội thì không có ai đến quấy rầy đây, ta ở bên trong miếu đường quý ba ngày. Ba ngày này ta đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến triều đình rồi đến hậu cung, cũng đã từng nghĩ qua Trác Văn Tĩnh cùng Tiết Như Ngọc, nhưng chủ yếu vẫn là tự suy xét chính mình.

Ba ngày sau, ta đứng dậy rời khỏi đây, tâm tình bình phục vài phần. Thời điểm ra khỏi miếu đường, trời quang mây tạnh, Nguyên Bảo vịn ta, sau một lúc thấp giọng nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương biết ngài hôm nay xuất quan, nên đã sai người chuẩn bị thức ăn tại Giao Thái điện.”

Ta nghe xong ngừng lại một chút, sau đó nhàn nhạt nói: “Vậy thì bãi giá Giao Thái điện.”

Nguyên Bảo vội vàng đáp lời, sau đó vịn ta ly khai miếu đường.

Thời điểm đến Giao Thái điện, Trác Văn Tĩnh đang đi tới đi lui ở trước cửa đại điện, lúc nhìn thấy ta liền dừng lại, sau đó tiến lên thỉnh an.

Ta liền bước đến nâng hân đứng dậy, Trác Văn Tĩnh nhìn ta sau đó khẽ nói: “Hoàng thượng, bây giờ có thể dùng thiện chưa?”

Có lẽ là do trong lòng có nhiều chuyện phiền muộn, cho nên ta không có cảm giác đói bụng. Nhưng khi nhìn đến ánh mắt chờ mong của hân, ta gật đầu nói: “Được rồi.”

Thức ăn lần này rất thanh đạm, chỉ có một chút cháo lỏng. Sau khi ngồi xuống, Trác Văn Tĩnh tự mình múc cho ta chén cháo rồi thấp giọng nói: “Hoàng thượng, thân thể của người bây giờ vẫn còn rất yếu, ăn chút cháo là tốt nhất.”

Ta nghe xong cười nói: “Thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị ngược lại cũng không tệ.” Dứt lời ta lấy thìa ăn vài ngụm cháo.

Vốn dĩ không có khẩu vị gì, nhưng mà Trác Văn Tĩnh vẫn kiên trì đưa cho ta thêm một chén cháo. Sau khi ăn xong, Nguyên Bảo cho người tiến tới dọn dẹp, ta cùng Trác Văn Tĩnh ly khai, chậm rãi đi vào Giao Thái điện.

“Hoàng thượng, người hãy nói tất cả những việc phiền muộn trong lòng ra đi, nếu giữ lại chỉ càng thêm buồn lòng.” Đi một đoạn đường, Trác Văn Tĩnh nhìn ta thấp giọng nói.

Ta ngẩng đầu nhìn hân hỏi: “Người muốn nói đến cái gì?”

Trác Văn Tĩnh chuyển động yết hầu, nhìn ta thân nhiên nói: “Hoàng thượng, giống như người đã nói vậy, có vài lời vì thần không nên nói, cũng không thể nói, nhưng Hoàng thượng đối với vi thần rất tốt, vi thần đều hiểu được. Vì thần đã hiểu được, thì dĩ nhiên cũng biết được trong lòng người có nhiều khổ sở.”

Nghe xong lời nói của Trác Văn Tĩnh, ta hạ nụ cười, hai tay siết chặt một chỗ nói: “Người cũng biết rồi.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta khẽ nhủ mày, khẽ ‘ân’ một tiếng.

“Không sợ trảm giết người?” Ta hừ lạnh một tiếng hỏi, Trác Văn Tĩnh nghe lời nói của ta sau đó cười nhạt một tiếng đáp: “Nếu Hoàng thượng thật sự muốn giết vi thần, thì ngay từ đầu đã không che chở cho vi thần rồi. Vi thần vẫn là câu nói đó, Hoàng thượng có lời gì đều có thể nói cho vi thần, cho dù có chết, vi thần cũng sẽ nghe đấy.”

Nghe Trác Văn Tĩnh nói xong, trong lòng ta không nói rõ là cảm giác gì, chỉ hỏi: “Trác Văn Tĩnh, ngươi thừa biết trẫm không phải là hạng người tốt gì, tại sao lại một mực chờ trẫm quay đầu lại? Ngươi nói trẫm đã cứu ngươi một mạng, thế nhưng chính trẫm không thể hiểu nổi, nếu như không phải trẫm cứu ngươi một mạng, vậy ngươi cũng giống như những người khác mất hết hi vọng sao?”

Trác Văn Tĩnh nhướng mày nhìn ta, sau một lúc khẽ cười nói: “Hoàng thượng, vi thần luôn luôn cho rằng người không phải là loại người như vậy, về phần ơn cứu mạng, chẳng qua đúng lúc là người mà thôi. Nếu như lúc ấy không phải người, thì sau này cũng sẽ là người, tâm vi thần chỉ có một.”

Nghe xong lời nói gần như là thổ lộ của hắn, trong lòng ta nhẹ nhàng thở ra, những ngày áp lực đè nén cùng áy náy bởi vậy mà vơi đi rất nhiều. Sau cùng ta nở nụ cười, đi đến bên hắn thấp giọng nói: “Trác Văn Tĩnh, trẫm thích ngươi thẳng thắn như vậy.”

Thẳng thắn đến nỗi làm người ta đau lòng, Trác Văn Tĩnh cười cười không nói gì.

Ta liền nhìn phía xa cười nói: “Chốn hậu cung này, cuối cùng cũng đã tươi sáng hơn vài phần.”

Trác Văn Tĩnh ngừng lại nói: “Hoàng thượng, mẫu hậu bị bệnh, người còn không mau đến thăm?”

“Ngươi cảm thấy thế nào?” Ta nhìn bầu trời phía xa hỏi lại.

Trác Văn Tĩnh trầm mặc sau đó nói: “Vô luận là Hoàng Thượng quyết định như thế nào, vi thần đều ở bên cạnh cùng Hoàng Thượng.”

Nghe hắn nói xong, ta cười cười, lên tiếng nói: “Lời này của ngươi rất tốt, cùng đi thôi.” Trong lời nói ngụ ý sống chết có nhau, đi theo đến cùng sao? Làm cho người khác cảm giác đúng là không tệ.

Thời điểm đến cung Phượng Nghi, Trác Văn Tĩnh đứng bên ngoài điện không đi vào. Ta hiểu rõ ý tứ của hắn, liền đi vào điện một mình, đúng lúc mẫu hậu cũng vừa tỉnh lại, đang uống thuốc.

Dung nhan của mẫu hậu rất tiêu sái, đôi má có chút hóp lại, một chút cũng không giống như trước đây là một Thái hậu cao cao tại thượng ung dung quý phái, ta nhìn mà có chút đau lòng.

Mẫu hậu nhìn thấy ta liền kinh ngạc, sau đó run rẩy kéo tay của ta qua nói: “Hoàng đế, ngươi gầy hơn rồi, trong lòng ngươi khổ tâm, ai gia cũng biết.”

Nghe lời nói của mẫu hậu xong, trong lòng ta tê dại, ngồi ở đầu giường nói: “Mẫu hậu, nhi thần...”

Mẫu hậu phát phát tay nói: “Đừng nói nữa, ai gia đều biết, hài tử này của Ngọc nhi trong lòng ai gia cũng yêu thích. Bây giờ đã không còn nữa, ngươi cũng đừng quá đau lòng, mặc dù trong lòng ai gia cũng vô cùng khó chịu.” Mẫu hậu nói xong, nước mắt chảy xuống.

Ta nghe xong lời này trong lòng thầm giật mình, lời này của mẫu hậu sao nghe ra lại vẫn còn thiên vị Tiết Như Ngọc vậy? Nhưng mà ta cũng không nói gì thêm, trầm mặc ngồi đó, mẫu hậu nhìn ta nhấp mấy miệng, rồi cuộc hỏi: “Hoàng hậu đang ở bên ngoài?”

Trong lòng ta có chút phòng bị, bất quá vẫn ‘ân’ một tiếng, lúc này Trác Văn Tĩnh tiến vào thỉnh an, mẫu hậu nhìn hắn, trong con ngươi liền hiện lên một tia chán ghét cùng hận ý, sau đó bà thân nhiên nói: “Trong lúc Hoàng Thượng ngã bệnh, Hoàng hậu xử lý mọi việc cũng không tệ, Hoàng Thượng vừa mất ái tử, ngươi ít nhiều cũng thông cảm đôi chút.”

“Vi thần tuân chỉ.” Trác Văn Tĩnh khẽ đáp. Mẫu hậu ‘ân’ một tiếng, nhìn ta nói: “Hoàng thượng, thân thể của ngươi vừa khỏi, nên trở về nghỉ ngơi.”

Nói thật ta cũng không muốn ở nơi này lâu nữa, vì vậy liền đáp lời, đứng lên hành lễ nói: “Nhi thần cùng Hoàng hậu ngày khác sẽ đến thăm mẫu hậu.”

Dứt lời ta đứng dậy, Trác Văn Tĩnh cũng thuận thế hành lễ, mẫu hậu có chút sững sờ. Ta quay người ly khai, Trác Văn Tĩnh dĩ nhiên là cũng đi theo ta.

Sau khi rời khỏi cung Phượng Nghi, ta thở dài một tiếng, sau đó nhìn thoáng qua Trác Văn Tĩnh, hắn nhìn ta mỉm cười, dung nhan tuấn tú nho nhã.

Vài ngày sau đó, ta triệu Trương Đình Ngọc đến điều dưỡng thân thể cho ta. Uống được được mấy ngày, cơ thể cũng bắt đầu khỏe mạnh trở lại, cảm thấy có khí thế mạnh mẽ. Ta đến nghỉ ngơi tại Giao Thái điện, nằm trong màn trướng, ta ôm Trác Văn Tĩnh thấp giọng nói: “Trẫm mất một hài tử, thì ngươi trẫm phải đền bù lại cho trẫm một hài tử.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, gương mặt ửng đỏ, thấp giọng nói: “Được.”

Nghe hắn nói xong, ta khẽ cười ra tiếng, sau đó hôn lên đôi môi xinh đẹp của hắn, bàn tay tiến vào bên trong y phục của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hoàng Đế Vô Tình

Edit: Ngũ Ngũ

Sau khi Quỳnh Lâm yến kết thúc, vốn dĩ nên hạ chỉ phong quan chức cho bốn người Tiết Thanh đấy, thế nhưng bởi vì ta ngã bệnh, chuyện này lập tức bị hoãn lại, cho đến khi ta lâm triều trở lại.

Lúc thượng triều, trước đó nghe được mọi người thấp thỏm lo lắng chuyện tấu sớ, nhìn thần sắc bất an của bọn họ, ta ngồi ở phía trên nói vài câu an ủi, đợi đến khi các văn võ bá quan bớt kích động, ta mới lệnh cho Nguyên Bảo tuyên chỉ.

Mục đích đương nhiên là chuyện phong quan tước chức, Tiết Tầm được ta lưu lại kinh thành gia nhập Hình bộ, làm một tiểu quan thất phẩm tại kinh thành. Còn Bàng Văn thì ‘áo gấm về quê’, làm Huyện lệnh ở Tấn Châu. Trương Kỳ cùng Vương Châu thì được điều đến một nơi xa xôi làm Huyện lệnh, nếu như ba năm sau bọn họ đạt được thành tích thì sẽ được chuyển đi, ta nghĩ tiền đồ phía trước cũng không tệ đấy.

Bất quá chuyện này dù sao cũng phải xem vận mệnh của bọn họ ra sao, ngay lúc này ta lại nhớ tới câu chuyện về Huyện lệnh nghèo cùng Huyện lệnh giàu, chỉ là không biết trong số bọn họ, ai sẽ trở thành Huyện lệnh nghèo, ai sẽ trở thành Huyện lệnh giàu đây.

Nghĩ tới đây, ta cười cười, còn những người không được thông qua kỳ Điện thí, cũng sẽ không bị tuyệt đường làm quan, chỉ là để cho bọn họ nghỉ ngơi lấy sức, đợi sau này có chỗ trống sẽ bổ sung sau.

Hiện tại ta sủng ái Tiết Tầm, lạnh nhạt với Như phi, nhất thời trong ngoài triều đình đối với loại thái độ này của ta có chút dè chừng, cho nên tạm thời những kẻ có quan hệ lợi ích với nhau đều không dám dâng tấu, nhất thời bầu không khí trên triều đình có chút quý dị.

Mà đúng lúc này trên triều đình lại truyền ra một tin đồn, nói rằng ta muốn đem Tiết Tầm thu nạp vào hậu cung.

Lúc nghe được lời đồn đãi này, là khi ta cùng với Trác Văn Tĩnh đang đánh cờ. Trác Văn Tĩnh rất sùng sốt, tay buông lỏng làm quân cờ rớt trên mặt bàn, còn ta thì sững sờ không lên tiếng.

Sau một hồi, ta khẽ cười hỏi: “Nguyên Bảo, lời này từ đâu truyền đến? Làm sao trẫm lại không biết mình có quyết định này?”

Nguyên Bảo nhìn ta cười đáp: “Hoàng thượng, nô tài cũng chỉ là nghe người trong nội cung ăn nói lung tung, nô tài cũng đã cho người xử lý những kẻ đó, sẽ không để cho Hoàng thượng nhọc lòng, thỉnh Hoàng hậu nương nương cũng đừng buồn.”

Trác Văn Tĩnh nghe xong lời của Nguyên Bảo, khẽ cười nói: “Nguyên tổng quản làm việc quả nhiên là nhanh nhẹn, bất quá đây là việc tư của Hoàng thượng, chuyện này thì có liên quan gì đến một thần tử như ta.”

Nghe xong lời của Trác Văn Tĩnh, Nguyên Bảo đứng ở đó cười gượng, ta ở bên cạnh cũng cười khan một tiếng, sau đó hung hăng trợn mắt liếc nhìn Nguyên Bảo. Lời này lúc nào không nói, lại mở miệng ngay lúc này, thật sự là liều lĩnh quá rồi.

Mặc dù ta nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút chột dạ, còn có một việc ta chưa từng nói qua với Trác Văn Tĩnh, đó là chuyện nội cung tuyển tú nữ hai năm một lần, không nói là vì trực giác nghĩ rằng hắn sẽ không thích nghe được tin tức này đây.

Bởi vậy ta cũng không có ý định nói cho hắn biết.

Thế nhưng chuyện chấm dứt tuyển tú nữ cũng không có khả năng. Dù sao đây cũng là lệ chế, hơn nữa ta cũng không định vì Trác Văn Tĩnh mà cả đời này không chọn tú nữ nhập cung, làm gì có hoàng đế nào mà chỉ có một người.

Chỉ là, hiện tại quan hệ giữa chúng ta rất tốt, cho nên chuyện này tạm thời cứ gác lại, sau này sẽ nói cho hắn biết là được.

Nghĩ như vậy, trong lòng của ta nhẹ nhõm được vài phần.

Ngồi với Trác Văn Tĩnh thêm một lúc, ta đứng lên nói: “Ta còn có vài tấu chương chờ phê duyệt, bàn cờ này để buổi tối trở về đánh lần nữa.”

Trác Văn Tĩnh vội vàng đứng dậy hướng ta nói: “Vi thần cung kính tiễn Hoàng thượng, Hoàng thượng chú ý thân thể.”

Ta nhẹ gật đầu, sau đó rời đi.

Những ngày này trong lúc bất tri bất giác, quan hệ giữa ta với Trác Văn Tĩnh gần gũi hơn nhiều, ngẫu nhiên ở trước mặt hắn ta đều không tự xưng là ‘trẫm’ nữa rồi, không muốn để cho một chữ này kéo dài khoảng cách giữa chúng ta.

Thời điểm tiến đến Ngự Thư phòng, đi ngang qua Ngự Hoa viên, từ xa ta thấy được Tam ca, Thảm Cảnh Du. Huỳnh ấy ăn mặc vô cùng phong phanh, bên cạnh một người hầu cũng không có, chỉ đứng bên cạnh cây đa bách niên, không biết suy nghĩ đến cái gì mà bộ dáng rất xuất thần.

Ta kinh ngạc, phát tay cho dừng kiệu, sau đó đi tới.

Những ngày này do bận nhiều chuyện cho nên ta đã quên mất chuyện Tam ca đang ở trong cung, hân vận mà vẫn không có xuất cung.

Tam ca nhìn thấy ta liền vội vàng hành lễ, ta lệnh cho hắn đứng dậy sau đó nói: “Tam ca, trời rất lạnh, tại sao lại không mặc thêm y phục?”

Tam ca nhìn ta nhân nhật cười nói: “Vi thần đa tạ Hoàng thượng đã quan tâm, hôm nay rất tốt, thời tiết cũng không có lạnh như tưởng tượng.”

Ta nghe xong nhẹ gật đầu, nói: “Tam ca, vương phủ ngoài cung đã chuẩn bị tốt rồi, Tam ca muốn lúc nào chuyển ra đều được.”

Tam ca nhìn ta, ánh mắt có chút né tránh, sau đó rũ mắt xuống nói: “Vi thần ở tại hoàng cung này lâu chung quy cũng không thích hợp, hai ngày sau đứng vào ngày phù hợp để dọn nhà, ngày hôm đó vi thần sẽ chuyển ra cung.”

Ta nghe xong ‘ah’ một tiếng, tán thành. Về sau, chúng ta cũng không có gì để nói với nhau, chỉ đứng ở nơi đó trầm mặc. Trong lúc đó Tam ca khẽ ho khan vài tiếng, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, mày kiếm nhíu chặt lại, dường như đang cố kiềm nén.

Ta sững sờ nhìn hắn, sau trận ho khan qua đi, sắc mặt hắn khôi phục lại bình thường, sau đó hắn thối lui một bước thấp giọng nói: “Vi thần thất lễ.”

Ta lắc đầu nói: “Không sao. Nguyên Bảo, đi truyền Trương Đình Ngọc vào khám bệnh cho Vương gia.”

Nguyên Bảo vội vàng đáp lời, Tam ca thì hành lễ tạ ân.

Ta cười cười nói: “Thân thể của ngươi không tốt, đừng nên đứng tại chỗ gió lùa như này, dễ bị nhiễm phong hàn.” Sau khi dứt lời, ta cất bước ly khai.

Lúc ly khai, Tam ca gọi ta một tiếng, ta quay đầu lại nhìn hắn, hắn nhìn ta nhẹ cười nói: “Hoàng thượng, lúc vi thần ở Nam quận đã từng nghe nói Hoàng hậu là nhân tài hiếm thấy, vi thần nhân lúc mình vẫn còn trong cung nên muốn đến bái phỏng một lần, không biết Hoàng thượng có thể chấp thuận hay không?”

Nghe xong lời này của hắn, trong lòng ta kinh ngạc, sau đó cảm thấy kì lạ mà hỏi: “Ngươi muốn gặp Trác Văn Tĩnh?”

Tam ca cười nhật một tiếng, mặt mày đều cúi thấp, tuy nhìn từ phía trên là bộ dáng ốm yếu bệnh tật, nhưng lại mang theo sự nho nhã vô cùng. Rồi sau đó, bên tai ta truyền đến tiếng cười khẽ của huynh ấy, nói: “Lúc Hoàng hậu nương nương chưa tiến cung, vi thần đã từng thấy qua vài lần, đối với Hoàng hậu nương nương thập phần kính ngưỡng. Lần này trở lại kinh thành, trước khi đi muốn thỉnh an một lần.”

Lời này vốn cũng không có gì, nhưng lại làm trong lòng ta có cảm giác quái dị không nói nên lời, sau một hồi ta mấp máy miệng nói: “Vậy sao?”

“Đúng vậy.” Tam ca nghiêm mặt đáp.

Hắn đã nói đến như vậy rồi, ta cũng không thể từ chối để cho hắn đến bái kiến Trác Văn Tĩnh. Trác Văn Tĩnh là Hoàng hậu đương triều, thân từ thành an Hoàng hậu dĩ nhiên là lễ thường tình, ta không có lý do gì ngăn cản đây.

Vì vậy ta nhìn Tam ca gật đầu nói: “Đi gặp thì có thể, tuy nhiên thân thể của Trác Văn Tĩnh không được khỏe, lại cộng thêm thời gian này luôn chiếu cố đến trẫm, cho nên, các ngươi... Các ngươi nói chuyện ngắn gọn thôi.”

Nói xong lời này, ta liền quay người ly khai, không biết chính mình có quá nhạy cảm hay không, mặc dù ta quay người ly khai, thế nhưng lại cảm giác được Tam ca ở phía sau ta bật cười. Thế nhưng ta lại không thể quay lại nhìn được, chẳng phải như vậy quá mất mặt hay sao.

Khẽ cau mày, ta tiến đến Ngự Thư phòng phê duyệt tấu chương. Chỉ là lúc cầm tấu chương trên tay, đại đa số là thượng tấu về việc tuyển chọn tú nữ. Nếu là lúc thường ta còn có lòng dạ thành thoi mà nhìn qua, mà hôm nay lại cảm thấy những tấu chương này vô cùng chướng mắt.

Nhìn lướt qua một hồi, ta buông tấu chương xuống, sau đó ngẩn ngơ ngồi ở chỗ kia. Tiếp đó Nguyên Bảo đã trở lại, lúc hắn dâng trà cho ta, ta hỏi: “Bây giờ đã là canh mấy?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, vừa tới giờ Tỵ canh ba.” Nguyên Bảo thấp giọng đáp, nghe hắn nói xong ta nhủ mảy, tại sao hôm nay lại cảm thấy thời gian trôi chậm như vậy.

Đứng lên đi qua đi lại tại Ngự Thư phòng, ta lại hỏi: “Trương Đình Ngọc đến khám bệnh cho vương gia, như thế nào rồi?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Trương ngự y nói, mạch của Du vương gia rất kỳ lạ, còn cần phải quan sát thêm một thời gian.”

Ta nghe xong cau mày nói: “Truyền lời cho Trương Đình Ngọc, sau này hãy để ông ta đến phủ của Du vương gia xem bệnh là được, bệnh tình của Du vương gia không được nói cho Hoàng hậu nghe, miễn cho... Miễn cho Hoàng hậu lo lắng.”

“Dạ.” Nguyên Bảo lên tiếng đáp ứng.

Nguyên Bảo trả lời cũng không có gì sai, thế nhưng ta vẫn cảm thấy phiền muộn trong lòng, lại đi hai vòng sau đó nhìn thấy Nguyên Bảo đang quan sát ta, thần sắc do do dự dự, bộ dáng muốn nói lại thôi. Vì vậy ta chợt dừng lại nhìn hắn hỏi: “Ngươi có lời gì muốn nói?”

Nguyên Bảo liếc nhìn ta rồi đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, lúc vi thần trở về, thì đụng phải Nguyên Tú, nghe hắn nói... Nói Tiểu Hầu gia dâng tấu, muốn đến đây bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Tiểu Hầu gia?” Ta sừng sốt, sau đó tức giận nói: “Ngươi nói chính là Ngôn Nhất?”

“Đúng vậy.” Thân thể Nguyên Bảo run rẩy đáp.

“Đồ hỗn trướng, việc này sao không nói sớm.” Ta tức giận nói. Nguyên Bảo mím môi không dám lên tiếng.

Tên Ngôn Nhất kia biết rõ thân phận của ta, còn giả bộ như không biết mà đánh ta hai chưởng, bây giờ đã biết rõ hẳn không có hảo tâm gì, hẳn đi gặp Trác Văn Tĩnh làm gì? Muốn gặp cũng nên gặp hoàng đế là ta này.

Nghĩ tới đây, ta nhìn Nguyên Bảo nói: “Còn đứng đó làm cái gì, đi Giao Thái điện.”

Nguyên Bảo liền vội vã phân phó xuống dưới.

Chờ sau khi chúng ta một đoàn người tiến đến Giao Thái điện, ta nhìn người ở bên trong, có chút sững sờ.

Trác Văn Tĩnh nhường mầy nhìn ta, sau đó bình tĩnh đứng dậy hành lễ, Tam ca, Ngôn Nhất cùng Tiết Tầm cũng vội vàng đứng lên theo.

Ta bước lên nâng Trác Văn Tĩnh đi đến nội điện ngồi xuống, sau đó ho nhẹ một tiếng lệnh cho ba người đều ngồi.

Sau khi ba người ngồi xuống, đều trầm mặc không nói lời nào, ta nhìn Tam ca một chút rồi quay sang nhìn Ngôn Nhất, sau đó lại nhìn Tiết Tầm, cuối cùng nhìn nhìn Nguyên Bảo. Nguyên Bảo thần sắc ủy khuất mím môi, giống như đang nói, hẳn cũng không biết vì cái gì Tiết Tầm cũng ở chỗ này.

Biết rõ việc này không thể trách Nguyên Bảo, vì vậy ta lại nhìn Trác Văn Tĩnh, hẳn ngồi ở chỗ kia trấn định nhìn lại ta.

Rốt cuộc ta thu hồi ánh mắt trước, sau đó hỏi: “Mấy vị khanh gia hôm nay thế nào lại đều rảnh rỗi đến gặp Hoàng hậu hết vậy? Chẳng lẽ đã hẹn trước?”

Tam ca liếc nhìn ta nói: “Vi thần chỉ là nhất thời cao hứng.”

“Vi thần cũng là nhất thời cao hứng.” Ngôn Nhất nói theo.

Tiết Tầm nhìn nhìn hai người, sau đó rũ mắt xuống nói: “Vi thần là đặc biệt đến bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Nghe xong lời của Tiết Tầm, ta có chút tò mò ‘ah’ một tiếng, Tiết Tầm rũ mắt xuống nói rõ hơn: “Vi thần tới là để dạy học cho Đại hoàng tử.”

Nghe hẳn nói như vậy, ta giật mình hiểu rõ, sau đó cười cười, lại để cho hẳn ngồi xuống.

Sau khi Tiết Tầm ngồi xuống, những người khác vẫn trầm mặc như cũ. Trong đó Ngôn Nhất nhìn về phía Trác Văn Tĩnh, ánh mắt tựa hồ có chút nhiệt liệt. Ta hừ lạnh một tiếng, Ngôn Nhất bề ngoài giống như không cam lòng mà thu hồi ánh mắt lại.

Ta nhìn hẳn, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Ngôn khanh, cách đây vài hôm tham gia Huỳnh Lâm yến có cảm giác gì không?”

Ngôn Nhất nghe xong lời của ta vội vàng đứng lên đáp: “Bẩm Hoàng thượng, vi thần rất kích động.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Nói thật, thời điểm trầm nhìn thấy ngươi cũng rất kích động, thế nhưng trầm rất hoài niệm ngươi cho trầm hai cái chưởng kia.” Ta nhìn hẳn thần nhiên nói, lúc hẳn định mở miệng nói, ta ngăn cản tiếp lời: “Như vậy đi, trầm giao cho ngươi chuyện này, Du vương gia gần đây chuẩn bị chuyển đến vương phủ ngoài cung. Huỳnh ấy vừa mới hồi kinh, đối với mọi thứ còn lạ lẫm, ngươi hãy đến vương phủ giúp đỡ, dẫn Du vương gia đi xung quanh nhìn một chút. Còn có, thân thể của Du vương gia không được tốt, ngươi nên chiếu cố nhiều hơn.”

Ngôn Nhất cùng Tam ca nghe xong lời nói của ta thì đều ngẩn người, Ngôn Nhất buột miệng ‘a’ lên một tiếng.

Ta liền nghĩ thầm, như vậy rất tốt, chẳng những giải quyết được Ngôn Nhất, mà còn thuận đường đưa một người tiến vào vương phủ, rất tốt, rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Một Hồi Sóng Gió (1)

Edit: Ngũ Ngũ

Sau khi an bài cho Ngôn Nhất xong, ta nói vài câu rồi đuổi hấn với Tam ca đi. Tam ca nghe xong lời của ta thì ho khan hai tiếng, chứng kiến Trác Văn Tĩnh lo lắng nhìn hấn, ta vội vàng căn dặn từng li từng tí kêu hấn chú ý thân thể các loại.

Tam ca nhìn ta, lại nhìn về phía Trác Văn Tĩnh, tựa cười mà như không cười với ta, sau đó rũ mắt xuống đứng dậy cáo lui, còn Ngôn Nhất thì rõ ràng là không cam lòng mà rời đi.

Đội bọn họ đi rồi, ta nhìn Tiết Tầm nói: “Tính tình của Vân nhi có chút tùy hứng, sau này ngươi hãy chỉ dạy nó nhiều hơn.”

Tiết Tầm nghe xong vội vàng lên tiếng đáp ứng, lúc này ta mới hài lòng gật đầu, sau đó cũng phát tay cho hấn lui xuống.

Sau khi bọn họ đã rời đi hết, Trác Văn Tĩnh im lặng ngồi ở chỗ đó uống trà. Ta nhìn hấn, trầm mặc một hồi sau đó mấp máy miệng hỏi: “Tam ca với ngươi dường như rất thân quen? Trước kia đã biết nhau?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta khẽ nhướn mày, trong mắt hiện lên một tia phức tạp không nói nên lời, sau đó hấn rũ mắt xuống khẽ nói: “Thực ra cũng không quen.”

“Cái gì gọi là thực ra cũng không quen? Rốt cuộc là quen hay không quen?” Ta cau mày hỏi, trong giọng nói đến ngay cả bản thân còn nghe ra được sự bất mãn.

Trác Văn Tĩnh trầm mặc rồi nói: “Vi thần trước khi vào cung, có tiếp xúc vài lần với Du vương gia, có thể nói là người quen, nhưng mà cũng không thân lắm, sau này... Sau này Du vương gia đến Nam quận, còn vi thần thì vào cung, không còn gặp lại nữa, cho nên mới nói thực ra cũng không quen biết lắm.”

“Vậy ý của ngươi là, thực ra các ngươi vẫn có quen biết nhau hơn nữa quan hệ cũng không tệ?” Ta nghe xong vội hỏi.

Trong con ngươi của Trác Văn Tĩnh có chút nghi hoặc, nhưng lại thành thực gật đầu đáp: “Cũng có thể nói như vậy, vi thần đã từng tiếp xúc với Du vương gia, tâm sự rất nhiều, cho nên hai bên biết nhau là chuyện đương nhiên. Hơn nữa Du vương gia là người rộng lượng hào phóng, còn vi thần lúc ấy chỉ là một kẻ vô phụ, Du vương gia không chê bai mà còn có ý kết giao, vi thần đương nhiên không dám không theo.”

Những lời này thực ra dưới tình huống bình thường thì cũng không có gì đáng nói, thế nhưng bây giờ ta nghe được lại có cảm giác cực kỳ khó chịu. Thầm nghĩ rằng, Trác Văn Tĩnh không tiếc lời khen ngợi Tam ca, cái gì mà rộng lượng hào phóng, chẳng lẽ muốn ám chỉ trẫm là một kẻ lòng dạ hẹp hòi? Còn có cái gì mà thân là vô phụ, ngưỡng mộ các loại, chẳng lẽ một vô phụ như hấn thì bắt buộc phải ngưỡng mộ Du vương gia hay sao?

Nhưng khi nhìn đến thần sắc vô tư bình thản của Trác Văn Tĩnh, ta đem phần khó chịu này áp chế lại, cùng hấn nói vài chuyện khác, đem chuyện của Tam ca chuyển hướng đi.

Cho đến ngày mà Tam ca chuyển ra cung tâm tư phòng bị của ta vẫn không tài nào buông xuống được.

Sau khi Tam ca chuyển ra cung, trong hoàng cung khôi phục lại sự tĩnh lặng vốn có. Bất quá ta cũng biết, dưới phần yên tĩnh này là một trận cuồng phong sắp tới, chuyện về Tiết Như Ngọc, chuyện của mẫu hậu, chuyện trên triều, rõ ràng bên trong đều ngầm chứa mưa gió.

Chỉ là trước khi giông bão ập tới, phần yên bình này được tới đâu thì hay tới đó. Ít nhất giờ phút này, ta cùng với Trác Văn Tĩnh ở bên nhau là vui rồi.

Mỗi đêm ta vẫn như cũ nghỉ ngơi ở chỗ của Trác Văn Tĩnh, dĩ nhiên chúng ta sẽ ôn nhu triền miên một phen, sau đó ôm nhau cùng chìm vào giấc ngủ, khoảng thời gian bình yên tốt đẹp đã qua được một tháng.

Một tháng sau, đúng vào ngày giỗ của phụ hoàng.

Hôm đó ngày giỗ của phụ hoàng, thời tiết chợt trở rét, gió lạnh thổi từng cơn, ta đứng tại Hoàng lăng nhìn ngôi mộ của phụ hoàng, bốn phía Long kỳ tung bay phấp phới, phát ra âm thanh phàn phật, dường như đang nói ra những bí mật bị vùi lấp, mà ta chỉ lẳng lặng nhìn xa xa, một câu cũng không nói.

Đối với phụ hoàng, ta chỉ nhớ ông là một người uy nghiêm, nếu nói về tình phụ tử sâu sắc, trái lại nói không ra. Cho nên, đời này ta mới nghĩ, nếu mình có hài tử, mặc dù không phải là trưởng tử, cũng sẽ đối xử tốt với bọn chúng, vì vậy mà khi Tiết Như Ngọc mất đi đứa bé đó mới làm cho ta bận tâm như thế.

Sau khi cúng bái, ta ban bố chiếu lệnh, cấm rượu ba ngày trên toàn thiên hạ. Còn ta thì sẽ đi đến miếu đường, tắm rửa dâng hương ba ngày, đương nhiên cũng sẽ cấm thực ba ngày này.

Lúc hạ lệnh hồi cung, Tam ca nói muốn ở đây một lúc nữa. Ta nhìn hấn, ánh mắt của Tam ca có chút bi thương nhìn lăng mộ phụ hoàng, trong con ngươi mang theo vẻ âm trầm cùng nhung nhớ.

Thực ra ta rất muốn nói gì đó, nhưng lại không có lý do gì để mở miệng. Cửa ra vào mộ địa là từ đá kim thạch đúc nên, nhưng khi nhìn lại đó chỉ là một vách đá đen thui, người ở bên trong sẽ không bao giờ gặp lại được nữa. Nhưng mà lúc này ta lại không thể nói ra được, biết rõ tâm tình của Tam ca, vì vậy ta liền gật đầu đồng ý.

Sau khi đồng ý cho Tam ca ở lại chỗ đó một mình, ta liền cùng Trác Văn Tĩnh ly khai.

Hai ngày này thời tiết bỗng nhiên trở lạnh, vốn dĩ thân thể của Trác Văn Tĩnh không được tốt, cho nên sắc mặt rất khó coi. Hôm nay nếu không phải tình huống bắt buộc phải có mặt, ta thật không muốn hấn xuất hiện ở chỗ này. Đứng trong gió lạnh, chỉ thấy thần sắc của hấn càng khó coi, trong lòng ta có chút xót xa, liền vội vàng sai Nguyên Bảo đưa hấn hồi cung.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, lúc đầu có chút không tình nguyện đấy, còn muốn cùng ta lên miếu đường canh giữ ba ngày, ta nghe xong thầm giận nói: “Nếu thân thể của ngươi tốt, trăm đường nhiên cho phép ngươi vào. Nhưng mà ngươi không được khỏe, bên trong miếu đường gió thổi rất lạnh, nếu như trong lúc đó có gì xảy ra, chẳng lẽ còn muốn trăm chiếu cổ ngươi? Ngươi tiến ta đến miếu đường là được rồi, nơi này không cần ngươi đâu.” Ta nghĩ những kẻ khác cũng sẽ không nói gì, dù sao trước khi sủng ái Trác Văn Tĩnh, ta cũng không có đưa Hoàng hậu cùng nhau vào miếu đường, bây giờ không cho hấn đi, cũng không có chuyện gì.

Trác Văn Tĩnh nghe ta nói xong thần sắc có chút chần chừ, sau đó nhìn ta không nói gì. Ta nhìn hấn khẽ mỉm cười nói: “Ngươi chiếu cổ tốt bản thân là được, sau khi hồi cung thì nhớ truyền ngự y đến bắt mạch, ráng chịu đựng mà uống thuốc, thì bệnh mới mau khỏi.”

Lúc này Trác Văn Tĩnh mới gật đầu nói: “Vi thần tuân chỉ.” Lần này ta mới cảm thấy hài lòng mỉm cười.

Sau đó, Trác Văn Tĩnh tiến ta đến miếu đường, dọc đường chúng ta đều im lặng. Cho đến lúc cánh cửa miếu đường khép lại, nhìn gương mặt đứng ở bên ngoài của hấn, trong lòng ta đột nhiên có một nỗi sợ hãi không nói nên lời. Vươn tay muốn đẩy cửa miếu ra, nhưng mà chỉ suy nghĩ lại không có làm.

Một khi đã tiến vào miếu đường, thì theo lý sẽ không thể bước ra ngoài. Nghĩ là, tuy ta không có ở đó, nhưng vẫn còn Nguyên Bảo, mà Trác Văn Tĩnh lại không phải là loại người hay so đo với người khác, ở bên ngoài chắc sẽ không xảy ra chuyện gì lớn. Nghĩ như vậy, trong lòng liền thả lỏng, sau đó tĩnh tâm ngồi trong miếu đường, nhìn những bức họa cùng bài vị mà mặc niệm.

Cứ như vậy ba ngày qua đi, thế nhưng lại có cảm giác ba ngày này trôi qua rất chậm. Ta ở bên trong miếu đường chịu đựng ba ngày, sau khi kết thúc, ta lập tức bước ra ngoài, trực tiếp phân phó bãi giá Giao Thái điện.

Lúc ngồi trên kiệu, ta hỏi Nguyên Bảo, trong ba ngày này nội cung có xảy ra chuyện gì hay không, Nguyên Bảo nhìn ta chần chừ lắc đầu đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, không có... Không có xảy ra chuyện gì.”

Ta nghe xong lúc này mới nhẹ gật đầu, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, sau đó hướng đến Giao Thái điện. Lúc đến Giao Thái điện, thì thấy Trác Văn Tĩnh đang nói chuyện với Trác Nhiên, hai huynh đệ nhìn thấy ta liền vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Ta tiến lên nâng Trác Văn Tĩnh đứng dậy, nhìn qua Trác Nhiên rồi hỏi: “Trở về rồi hả?”

Trác Nhiên rũ mắt xuống nói: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, chỉ là vi thần không làm tròn sứ mệnh, xin Hoàng thượng thứ tội.”

“Không thể trách ngươi, để ngươi mò kim đáy biển như vậy, đây vốn là chuyện rất khó.” Sau khi ta cùng Trác Văn Tĩnh ngồi xuống, ta lại nhìn Trác Nhiên rồi mở miệng hỏi: “Lần này trở lại kinh có tính toán gì không? Có chuẩn bị đi ngao du ở đâu chưa?”

Trác Nhiên liếc nhìn ta, lại nhìn Trác Văn Tĩnh một chút, hai tay siết chặt, sau đó rũ mắt xuống, thần sắc căng thẳng nói: “Bẩm Hoàng thượng, vi thần còn chưa có ý định gì, chuyện ngao du son thủy ngược lại cũng không gấp.”

Ta cảm thấy thần sắc của hấn có chút kỳ quái, vì vậy cười nói: “Đã như vậy, chỗ Đê Độc Cửu Môn – Trương Vũ đang cần người giúp đỡ, hay là ngươi đến đó nhận việc đi, một mặt có thể canh giữ hộ thành an toàn, mặt khác cũng có thể dễ tìm người.”

Trác Nhiên nghe xong nhìn ta lại nhìn sang Trác Văn Tĩnh, sau đó thấp giọng nói: “Hoàng thượng, vi thần muốn gia nhập Cẩm Vệ quân...”

“Trác Nhiên.” Hấn còn chưa dứt lời, liền bị Trác Văn Tĩnh ngắt ngang, dung mạo tuấn nhã của Trác Văn Tĩnh bởi vì giận dữ mà nhăn lại, hấn lạnh lùng nói: “Hoàng thượng giao cho đệ chuyện này, đó chính là một niềm vinh hạnh lớn, vậy mà đệ còn ở đó chọn lựa ba lần bốn lượt hay sao? Còn không mau tạ ân?”

Trác Nhiên nghe xong lời này nhìn hấn cau mày nói: “Nhưng mà...”

“Quả thực là làm cản.” Trác Văn Tĩnh hừ lạnh một tiếng, sau đó đứng lên hướng ta cung kính nói: “Hoàng thượng, ngu đệ tuổi còn nhỏ, không biết chừng mực, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Ta nghe xong chớp mắt, cười cười nói: “Không sao, nếu Trác Nhiên muốn gia nhập Cẩm Vệ quân cũng không hẳn là không thể, chỉ là sợ ủy khuất cho hấn.”

Lời đó là thật lòng, Cẩm Vệ quân tuy là bảo vệ an toàn của hoàng thất, nhưng nói thẳng ra cũng chỉ là cấp bậc thị vệ, chỉ để cho Trác Nhiên đến làm nha môn ở Đê Độc Cửu Môn là ta đã cảm thấy nhân tài không được trọng dụng rồi. Đẳng này lại để cho hấn làm thị vệ, mà không phải người chỉ huy, thật sự ta cảm thấy có lỗi với Trác gia.

“Hoàng thượng...” Trác Văn Tĩnh nhìn ta, thần sắc tái nhợt nói: “Triều đình này đều nhờ sự ân sủng của thánh ân, thì nào có đạo lý để nó tùy tiện chọn lựa.”

Nhìn Trác Văn Tĩnh, ta hít một hơi im lặng, ánh mắt của Trác Văn Tĩnh bối rối nhìn lại ta, sau đó ta chậm rãi đưa mắt nhìn Trác Nhiên.

Lúc này Trác Nhiên đang quỳ trên mặt đất tiếp nhận thánh ý của ta, ta lệnh cho hấn đứng dậy, sau đó nói vài lời dặn dò rồi cho hấn rời đi. Đợi Trác

Nhiên đi rồi, ta nhìn xung quanh hỏi: “Người trong Giao Thái điện dường như đã thay đổi?”

Cơ thể Trác Văn Tĩnh khẽ động, cười nói: “Bẩm Hoàng Thượng, có vài tên chộc giận vì thần, đã bị vi thần đuổi đi rồi, việc này Nguyên tổng quản cũng biết.”

Nguyên Bảo lúc này đứng ra vội nói: “Đúng vậy, Hoàng Thượng.” Có lẽ là lúc đứng lên quá gấp gáp, cho nên thân người hắn khẽ lung lay. Ta liếc nhìn Nguyên Bảo rồi ‘ân’ một tiếng, làm như không có việc gì mà nói: “Thay đổi cũng tốt.”

Dứt lời ta đứng dậy nâng cảm của Trác Văn Tĩnh lên thấp giọng nói: “Sắc mặt của ngươi rất khó coi, mấy ngày nay không có nghỉ ngơi tốt sao? Đã truyền ngự y hay chưa?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta nở nụ cười nói: “Vi thần nghỉ ngơi rất tốt, đa tạ Hoàng Thượng quan tâm.”

Ta nhẹ gật đầu thả tay xuống rồi nói: “Như vậy thì tốt, trẫm còn phải phê tấu chương, ngươi đi nghỉ ngơi đi. Nếu như thấy không thoải mái ở đây, thì sai người đi truyền ngự y đến xem sao. Đừng tự cho mình có chút võ công mà cố chống đỡ, không được để trẫm phải lo lắng.”

Trác Văn Tĩnh lên tiếng đáp ứng, sau đó cung kính nhìn ta ly khai, ta lại nhìn hắn một lần nữa, sau đó mới quay người rời khỏi.

Sau khi rời khỏi Giao Thái điện, ta đột nhiên quay đầu lại nhìn mấy tên thủ vệ lạ lẫm canh giữ ở cửa ra vào. Sau đó lạnh lùng nhìn sang phía Nguyên Bảo, liền trực tiếp quay về Ngự Thư phòng.

Đến Ngự Thư phòng, để cho tất cả phục thị lui ra, Nguyên Bảo liền quỳ mạnh xuống đất, ta nhìn hắn nói: “Nguyên Bảo, hôm nay trẫm hỏi ngươi một câu, rất cuộc chỗ Trác Văn Tĩnh đã xảy ra chuyện gì? Nếu như ngươi không nói, mà để trẫm tự mình điều tra được, thì đừng trách trẫm vô tình.”

Nguyên Bảo nghe xong lời của ta vội vàng quỳ rạp xuống nói: “Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng.”

“Nói.” Ta nhún mày hừ lạnh quát.

Nguyên Bảo ngẩng đầu, miệng mấp máy nhìn ta, thần sắc vô cùng hoảng sợ

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Một Hồi Sóng Gió (2)

Edit: Ngũ Ngũ

Ta nhìn hắn cười lạnh nói: “Nguyên Bảo, ngươi thật đúng là tay sai đắc lực của trẫm, hay cho một cái nô tài, chuyện trẫm phân phó cho ngươi, ngươi không làm tốt thì cũng thôi đi, thế mà lúc trẫm hỏi chuyện ngươi, ngươi lại còn muốn che giấu, ngươi có phải cảm thấy trong lúc trẫm không có ở đây, liền không còn biết trên dưới nữa rồi? Cho nên ngươi mới dám làm như thế?”

“Hoàng Thượng, nô tài không dám, nô tài thật sự không dám.” Nguyên Bảo nghe xong lời của ta, thần sắc hoảng hốt dập đầu nói, ta liền nhìn hắn nổi giận đùng đùng quát: “Những lời nói của trẫm ngươi xem như gió thoảng qua tai, còn cái gì mà dám hay không dám, trẫm thấy ngươi còn chuyện gì không dám làm nữa đâu.”

Đối với Nguyên Bảo, từ kiếp trước đến kiếp này, ta đều không có nghĩ hắn sẽ phản bội ta, hơn nữa biểu hiện của hắn vô cùng tốt, cho nên lúc này hắn bày ra bộ dạng giấu giếm điểm điểm với ta, làm cho lòng ta vô cùng khó chịu.

Tuy nhiên ta cũng phần nào minh bạch, nếu muốn sinh tồn trong nội cung này, việc trọng yếu nhất là phải khôn khéo, biết phân biệt nặng nhẹ, không thể tùy ý bàn luận về chủ tử, cũng không thể tùy tiện đắc tội với người nào, bởi vì ngươi sẽ không biết được ai sẽ một bước lên trời, ai sẽ lập tức ngã xuống địa ngục, làm một kẻ tội tố, phải cẩn thận từng li từng tí như vậy mới mong được sống sót.

Những chuyện này ta đương nhiên hiểu rõ, thế nhưng khi đến lượt Nguyên Bảo cũng có suy nghĩ như thế, vậy thì người bên cạnh ta còn có mấy ai ta có thể tin tưởng được đây? Nếu ai cũng bởi vì sợ quyền thế hay thân phận mà không dám đứng ra nói sự thật, vậy thì ta cũng chẳng muốn sống trong cái thế giới luôn luôn tràn ngập mưu mô giả dối này nữa, nếu là như vậy, số mệnh vong quốc chỉ dân còn có thể tránh né được sao?

Những suy nghĩ thất loạn bát tao này chợt lóe lên trong đầu ta, lại làm cho ta bây giờ càng không thể chấp nhận được Nguyên Bảo nữa rồi.

Nguyên Bảo nhìn ta hít hít mũi nói: “Hoàng Thượng, nô tài không dám, nô tài cho dù chết cũng không dám bất kính với ngài.”

Ta chỉ lạnh lùng nhìn hắn mà không nói gì, Nguyên Bảo quỳ trên mặt đất, toàn thân phát run lặp đi lặp lại rằng hắn ‘không dám’, thế nhưng những vấn đề ta hỏi hắn lại không hề nửa lời.

Nhìn bộ dạng của Nguyên Bảo như vậy, ta nhũu nhũu mầy, sau đó trong lòng khẽ động, ở trong nội cung này, ngay cả Tiết Như Ngọc cũng đối với Nguyên Bảo cung kính ba phần, người có thể làm cho Nguyên Bảo kiêng kỵ không dám nói một câu, thì đó chính là mẫu hậu rồi.

Mẫu hậu...

“Nguyên Bảo, trăm sẽ không hỏi ngươi những ngày này ai gây khó dễ với Trác Văn Tĩnh nữa, trăm chỉ hỏi ngươi, hẳn rốt cuộc đã bị gì? Mà sắc mặt lại tái nhợt khó coi như vậy, có phải ngã bệnh hay không?” Nghĩ đến mẫu hậu, ta nhìn Nguyên Bảo lại hỏi.

Nguyên Bảo giương mắt liếc nhìn ta, thần sắc có chút phức tạp, hẳn nhìn xung quanh, sau đó cúi thấp đầu nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, ngài bề quan ba ngày trên miếu đường, nô tài vẫn luôn ở đó hầu hạ, đối với những chuyện phát sinh liên quan đến Hoàng hậu nương nương, có biết nhưng không rõ ràng lắm, bất quá nô tài nghe nói Vương ngự y mấy ngày nay có đến bắt mạch cho Hoàng hậu nương nương, nói là thân thể Hoàng hậu nương nương không được khỏe.”

Vương ngự y? Nghe Nguyên Bảo nói xong ta hung hăng nhũu mầy, ông ta và Trương Đình Ngọc là hai lão ngự y đứng đầu Thái y viện, bất quá gần đây ta trọng dụng Trương Đình Ngọc hơn, lại cộng thêm chuyện sinh non lần trước của Tiết Như Ngọc, trong lòng ta đương nhiên quý trọng Trương Đình Ngọc hơn rồi. Đối với chuyện sinh non của Tiết Như Ngọc thì Vương ngự y có chút ý kiến phản bác, nhưng mà ông ta cũng không có phạm phải sai lầm gì, cho nên coi như cũng im hơi lặng tiếng. Lần này ông ta xem bệnh cho Trác Văn Tĩnh, vốn là chuyện rất bình thường, nhưng theo thái độ muốn nói lại thôi của Nguyên Bảo, chỉ sợ ẩn giấu chuyện gì lớn đây.

Nghĩ tới đây, ta đứng lên, muốn tuyên Vương ngự y đến bái kiến, sau đó lại cảm thấy làm như vậy khác nào sẽ ‘đánh răn động cỏ’, cho nên sửa lại nói: “Được thôi, vậy thì bái giá Giao Thái điện, còn ngươi phái người đi thỉnh Trương Đình Ngọc tiến cung.”

Nguyên Bảo vội vàng đứng lên tuân chỉ.

Thời điểm trở lại Giao Thái điện, ta không cho người đi thông báo, mà lại trực tiếp xông vào, bởi vì như vậy mới có thể biết được rốt cuộc Trác Văn Tĩnh đang có chuyện gì.

Lúc đến, ngoài điện không có người phục thị nào, ngoại trừ nội giám đứng bên ngoài đại môn, thì toàn bộ cung điện chỉ thấy vài người, tình huống như vậy làm cho ta có chút sững sốt, có một loại dự cảm bất lành, nếu như không phải xảy ra chuyện lớn, không thể để cho người khác tùy ý nghe được, thì Trác Văn Tĩnh không thể nào không lưu lại kẻ nào bên người như thế này...

Vội vàng đi vào nội điện của Giao Thái điện, thời điểm đến, chỉ nghe thấy bên trong có âm thanh đồ vật rơi xuống đất, sau đó là tiếng kinh hô của Trác Nhiên: “Đại ca, huynh không sao chứ, ta sẽ kêu người đi thỉnh ngự y, huynh như vậy không thể chống đỡ được đâu.” Nghe xong lời này, ta ngậm ngùi cả người, trong lòng chấn động, định vươn tay đẩy cửa ra, nhưng lại chậm rãi buông xuống, tuy việc nghe trộm người khác không phải chuyện tốt đẹp gì, thế nhưng bây giờ chuyện đó cũng không quan trọng nữa.

“Đừng... Không sao đâu.” Lúc này giọng nói của Trác Văn Tĩnh vang lên, hẳn có chút suy yếu nói: “Hoàng Thượng chỉ vừa mới trở về, nếu lúc này mà truyền ngự y, người nhất định sẽ rất lo lắng.”

“Đại ca, lúc Hoàng thượng xuất quan, đã để cho huynh làm chủ hậu cung này, huynh tại sao lại chịu đựng như vậy, để cho người khác khi dễ chính mình.” Trác Nhiên phẫn nộ nói: “Trước kia Hoàng thượng không sủng huynh, thì coi như không sao, huynh là nam nhân, cũng không cần phải giống như mấy nữ nhân kia đi tranh đoạt tình cảm, thế nhưng mà đệ nhìn ra được, huynh không vui, một chút cũng không vui, phụ thân cũng thường nói, cho huynh vào cung, là một sai lầm rất lớn... Mà hiện tại tâm tư của Hoàng thượng không dễ gì mới khai sáng chút ít, đối với huynh cũng tốt hơn một chút, đệ liền nghĩ cuối cùng thì thời kỳ cực khổ của huynh cũng đã qua rồi, khí sắc trên mặt huynh cũng sáng sủa trở lại, thế nhưng mà, thế nhưng mà bây giờ huynh vẫn còn chịu khổ, trách không được phụ thân vẫn thường nói, đường vào cửa cung ‘thâm sâu như biển’, lời này một chút cũng không sai, mà huynh lại còn không nghe, bị khi dễ thì chỉ nhẫn nhịn, cứ tiếp tục như vậy thì có ngày sẽ bị người khác leo lên đầu.”

“Trác Nhiên, đệ nói những nói cuội gì đấy?” Trác Nhiên liền im lặng, Trác Văn Tĩnh trách cứ hẳn nói: “Chuyện của Hoàng gia, sao đệ lại có thể nói năng lung tung như vậy, coi chừng sẽ bị mất đầu. Vậy đi, ta không có chuyện gì lớn, đệ trở về đi, trong nội cung có quy củ của nội cung, đệ không thể tùy tiện vào cung nữa, ở lại lâu sẽ bị người khác nói xấu đấy. Còn có đừng làm cho phụ thân phải lo lắng, nói ta không sao hết.”

“Cái gì mà không có chuyện gì lớn, nếu như không phải đệ vừa vặn đến kịp lúc, thì thai nhi trong bụng của huynh đã không còn rồi, đây chính là cốt nhục của Hoàng thượng... Ca, huynh nghe ta đi, việc này không được tự mình chịu đựng, vẫn là nên nói minh bạch cho Hoàng thượng, để cho ngài ấy miễn cho huynh phải cấp bậc lễ nghĩa ở chỗ Thái hậu, bằng không lẽ sau này có sai lầm gì, Thái hậu sẽ nói huynh không giữ được huyết mạch của Hoàng gia, thì người có tội vẫn là huynh.” Trác Nhiên trách móc nói, mà ta nghe xong lời này, giống như có một đạo thiên lôi giáng lên đầu, Trác Văn Tĩnh có thai?

Bào thai trong bụng đó, là của Trác Văn Tĩnh?

“Vậy đi, Trác Nhiên, đừng nói nữa, đợi sau khi thai nhi ổn định, ta sẽ nói cho Hoàng thượng, nếu như thật sự không được sẽ thỉnh cầu Hoàng thượng miễn đi cấp bậc lễ nghĩa.”

“Ca, huynh không nói, ta sẽ đi nói...”

“Trác Nhiên, ngươi thân là thần tử sao có thể nghị luận chuyện hậu cung của Hoàng gia, nếu để cho người khác biết được, sẽ gán cho ngươi cái tội danh gì ngươi biết không, nếu ngươi không sợ liên lụy chính mình, chẳng lẽ toàn bộ Trác gia ngươi cũng không để ý? Hơn nữa... Hơn nữa sẽ làm cho Hoàng thượng khó xử, ngài ấy là hoàng đế, người trong thiên hạ sẽ nhìn ngài ấy như thế nào, hôm nay nếu chọn con đường đó, đến đó nói ra thì toàn bộ người trong thiên hạ này cũng đều biết. Trong nội cung chuyện cấp bậc lễ nghĩa há có thể nói bỏ đi là liền bỏ, Thái hậu... Thái hậu cho dù không thích ta, thì bà vẫn là Thái hậu, nếu như hôm nay Hoàng thượng vì ta mà không màng đến thể diện của Thái hậu, thì người trong thiên hạ sẽ nói gì về ngài ấy, sẽ nói gì về

ta? Chẳng lẽ người lại muốn nghe người khác nói Hoàng thượng vì trăm mê nam sắc mà không màng đến tình mẫu tử, hay là nói Trác gia chúng ta đường ra một Hoàng hậu ngông cuồng ngạo mạn?”

“Thế nhưng chân tướng thật sự không phải như vậy.”

“Chân tướng thật sự thì như thế nào? Chỉ sợ hờ liễn bị người người đàm tiếu, thiên hạ biết bao người, có mấy người muốn hiểu rõ chân tướng thật sự đâu.” Trác Văn Tĩnh thở dài một tiếng nói: “VẬY ĐI, Trác Nhiên, ngày sau ta sẽ cẩn thận hơn, việc này người đừng nói, cũng đừng nên hỏi, cứ coi như không biết đi.”

Trác Nhiên thoáng dừng lại nói: “Ca, huynh không cho ta nói ra sự thật, có phải là huynh cảm thấy Hoàng thượng đối với huynh không phải là thật tâm? Cho nên huynh không tiện mở miệng nói ra những chuyện kia?”

Lần này đến lượt Trác Văn Tĩnh trầm mặc, trong lúc hẩn im lặng, trái tim của ta đập dồn dập, hồi lâu ta nghe được hẩn mở miệng nói: “Cũng không phải như thế, Hoàng thượng... Hoàng thượng đối với ta rất tốt, chỉ là... Chỉ là ngài ấy dù sao cũng là Hoàng Thượng, trong hậu cung này muốn người nào liễn có người đó, so với một nam tử như ta thì nữ tử vẫn là tốt hơn, nói không chừng ngài ấy sẽ nhanh chóng tìm người thay thế ta, ta không muốn khi đó hai bên sẽ cảm thấy khó xử, cũng không muốn đa nghi, nói đến cũng nực cười, ta không phải không tin ngài ấy, mà là ta không tin chính mình...”

Lúc ta nghe đến đó thì ta không muốn nghe tiếp nữa, đột nhiên đẩy cửa đi vào, Trác Văn Tĩnh cùng Trác Nhiên sững sờ tại chỗ, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía ta.

Ta đứng ở đó nhìn Trác Văn Tĩnh, đôi má của hẩn nhợt nhạt khó coi, tay trái lại đang vuốt ve cái bụng, giống như đang bảo hộ vật trên bảo vậy, bên giường là chén thuốc vỡ nát, bên trong có mùi thuốc nhàn nhạt phát ra.

Ta liếc nhìn Nguyên Bảo, hẩn cúi đầu không dám lên tiếng lui qua một bên.

Lúc này Trác Văn Tĩnh đột nhiên lấy lại tinh thần, hẩn vội vàng di chuyển định hành lễ với ta, liễn bị Trác Nhiên ngăn lại, ta liễn bước nhanh đến giường nắm tay của hẩn nói: “Thân thể người không khỏe, chớ lộn xộn, coi chừng... Coi chừng hải tử trong bụng.”

Trác Văn Tĩnh nghe lời ta nói mà sắc mặt càng tái nhợt, há miệng muốn nói gì đó, nhưng chỉ thấy đôi môi khẽ động, chứ không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Ta nhìn hẩn nở nụ cười, sau đó nhìn Trác Nhiên nói: “Người về trước đi, trăm cùng Hoàng hậu trò chuyện đôi chút.” Gương mặt Trác Nhiên có chút không vui, bất quá vẫn hành lễ lui ra.

Trác Nhiên đi rồi, bên ngoài cũng vừa vận truyền đến âm thanh bấm báo, nói là Trương Đình Ngọc đã tới, Nguyên Bảo liễn vội vàng đi ra đón tiếp người, mà ta chỉ im lặng ngồi ở đầu giường, nhìn tấm đệm dùng ngân tuyến để phác họa đôi uyên ương dưới thân của Trác Văn Tĩnh.

Đại khái là không khí trong phòng vô cùng ngọt ngào, sau khi Trương Đình Ngọc đi vào rồi hướng ta hành lễ xong, liễn vội vàng bắt mạch cho Trác Văn Tĩnh, sau khi xem mạch được một lúc, ta thậm chí có thể cảm nhận được, sự bất an cùng lo lắng của Trác Văn Tĩnh. Ta nắm chặt tay hẩn trấn an, Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn ta nở nụ cười.

Đại khái khoảng nửa nén hương, Trương Đình Ngọc thu tay lại, sau đó hướng ta nói chúc mừng: “Khỏi bấm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương là đang mang thai... Rất tốt, chỉ là thân thể của Hoàng hậu nương nương có chút hư nhược, tốt nhất không được kích động, vì thân sẽ kê đơn thuốc để giúp Hoàng hậu nương nương điều dưỡng thân thể.”

Nghe lời Trương Đình Ngọc nói xong, trái tim đang treo lơ lửng của ta rốt cuộc cũng trở về vị trí, sau đó âm thầm thở dài, ta nhìn ông ta nhàn nhạt nói: “Sau khi trở về kê thuốc, ngày sau nếu Giao Thái điện có truyền ngự y, người phải tự mình đến đây, không phải người thì không được, nếu không đến được thì cũng phải an bài người nào tin tưởng được đến đây, người hiểu ý của trăm không?”

Trương Đình Ngọc đáp: “Vì thân mình bạch.”

Sau đó ta để cho ông ta lui xuống, trong phòng lập tức yên tĩnh, ta liễn hướng nhìn Trác Văn Tĩnh, đúng lúc thấy hẩn lúng túng ngồi ở chỗ kia, thần sắc lo lắng bất an.

Thời điểm ta nói hẩn đã có hải tử, có lẽ hẩn biết ta nghe được những lời nói vừa rồi của bọn họ, ta nhìn hẩn nhíu mày im lặng, sắc mặt của hẩn rất khó coi, giờ phút này ngồi ở đó lại hiện ra vài phần yếu ớt.

Ta đỡ hẩn nói: “Sắc mặt khó coi như vậy, nên ngủ một giấc đi a.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta mấp máy miệng, sau đó nhẹ gật đầu, sau khi cẩn thận nằm xuống, ta ở bên cạnh hẩn nói: “Ngủ đi, trăm ở đây trông người.”

Lúc này hẩn mới nhắm mắt lại.

Kể ra chờ hẩn ngủ xong cũng không dễ dàng gì, mặc dù hẩn đã ngủ, nhưng đầu mày vẫn nhíu chặt lại, ta vuốt nhẹ trán hẩn sau đó ngồi nhìn hẩn ngủ.

Ngồi khoảng nửa nén nhang, ta mới nhẹ nhàng đứng dậy, thấy không kinh động đến người đang ngủ say, ta mới cất bước nhẹ giọng nói ly khai rồi tiến ra ngoài điện.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy bên ngoài điện có Nguyên Bảo cùng Trương Đình Ngọc đang quỳ ở đó, ta hừ lạnh một tiếng, sau đó thấp giọng nói: “Đừng quỳ ở chỗ này, sẽ đánh thức hấn, trăm không tha cho các người đâu.”

Dứt lời phát áo ly khai. Nguyên Bảo cùng Trương Đình Ngọc vội vàng đi theo phía sau ta cùng rời khỏi.

Ta nghĩ, khoản nợ này nên hảo hảo tính toán, vô luận là đầu đuôi câu chuyện ra sao, ta cũng sẽ nói với mẫu hậu, lần này gặp may, đụng phải Trác Nhiên, nếu có lần sau, mà ta lại không có bên cạnh, còn Trác Văn Tĩnh thì không thể phản kháng lại được, khi đó hài tử mà có gì sơ xuất, chẳng phải ta sẽ ôm hận cả đời hay sao.

Nghĩ tới đây ta híp mắt, trong lòng thập phần không vui, mẫu hậu quả thực rất quá đáng... Cũng không biết Tiết Như Ngọc đã bày mưu tính kế được bao lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tình Mẫu Tử

Edit: Ngũ Ngũ

Đi đến một nơi cách xa tầm cung của Trác Văn Tĩnh rồi dừng tại hương các, ta ngồi trên cao nhìn xuống Nguyên Bảo cùng Trương Đình Ngọc đang quỳ trên mặt đất, hồi lâu không nói gì.

Giờ phút này trong đầu ta chỉ nghĩ đến những lời nói sau cùng kia của Trác Văn Tĩnh, ta vẫn cho rằng quan hệ của chúng ta đã vô cùng thân mật, nhưng bây giờ ta mới biết được, trong mắt hấn, ta bất quá chỉ là một tên quân vương có mới nói cũ, mà hấn vẫn luôn nghĩ rằng ta và hấn gắn bó chung một chỗ cuối cùng cũng sẽ tách ra.

Lúc hấn ở bên cạnh ta, có thể thân mật bao nhiêu sẽ hết sức bấy nhiêu, cho dù kết quả như thế nào, cũng không quan tâm, dù sao không ảnh hưởng xấu nhiều đến hấn là tốt rồi.

Nói thật, suy nghĩ này của hấn làm ta vô cùng khó chịu, hơn nữa ta như vậy mà lại có chút cảm giác nực cười, ý nghĩ này vừa đến, ta liền cười ra tiếng, nhưng khi ta vừa phát ra âm thanh đó, Nguyên Bảo cùng Trương Đình Ngọc liền vội vàng hô lên xin thứ tội.

“Đứng lên đi.” Nhìn bộ dáng kính sợ của hai người bọn họ, ta nhàn nhạt mở miệng nói.

Lúc vừa nghe được Trác Văn Tĩnh bị người khác ủy khuất, ta hận không thể đem Nguyên Bảo đi chôn luôn cho rồi.

Thế nhưng giờ phút này nhìn hấn, ta chợt cảm thấy rất mệt mỏi, cái gì cũng không muốn truy cứu nữa, trong lòng mơ hồ biết rõ, cho dù có truy cứu, cũng không thể trách bọn họ được, cho nên ta rất rộng lượng mở miệng kêu bọn họ đứng dậy, thế nhưng ta càng nói, hai người bọn họ lại càng không dám đứng lên.

Cuối cùng, ta mấp máy miệng nói: “Đã không muốn đứng, vậy thì quỳ đi a.” Nguyên Bảo cùng Trương Đình Ngọc đồng thời im lặng, cung kính quỳ ở nơi đó.

Ta liền nhìn Trương Đình Ngọc hỏi: “Hoàng hậu đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Đình Ngọc ngẩng đầu lên, âm thanh run rẩy nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu... Hoàng hậu thân thể rất yếu, bởi vì tiểu hoàng tử chưa đến ba tháng, mà Hoàng hậu nương nương lại uống thuốc hạ nhiệt, cộng thêm huyết mạch... Huyết mạch bất thông, cho nên thiếu chút nữa sẽ làm hư tổn đến tiểu hoàng tử.”

Ta nghe xong lời này nhũu mày lại, uống thuốc hạ nhiệt, huyết mạch bất thông?

“Tại sao huyết mạch bất thông? Do trước kia ảnh hưởng trên sa trường còn sót lại sao?” Ta rũ mắt nhàn nhạt hỏi: “Còn thuốc hạ nhiệt kia là được gì?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, ngày giỗ của tiên hoàng trước đó, lúc ở lăng đế Hoàng hậu nương nương hứng nhiều gió lạnh, hôm sau thân thể không được khỏe, liền truyền ngự y đến xem, ngự y nói là bị nhiễm phong hàn, cho nên lúc kê đơn thuốc có được tính hàn bên trong, về phần huyết mạch bất thông, đại khái là lúc đi thỉnh an tại cung Phụng Nghi, Hoàng hậu nương nương sợ tiểu hoàng tử có gì sơ suất, cho nên một mực thủ hộ lấy, có lẽ là được một lúc lâu, Hoàng hậu nương nương đã quên chính mình vẫn còn đang quỳ, cho nên dẫn đến huyết mạch tích tụ.” Lần này người trả lời lại chính là Nguyên Bảo.

Nhìn hấn cúi đầu nói ra những lời này, ta híp mắt, sau đó chậm rãi hỏi: “Trác Nhiên hồi cung lúc nào?”

“Ngày hôm qua, lúc Hoàng hậu nương nương đang uống thuốc.” Nguyên Bảo đáp: “Lúc ấy nương nương đã uống được hơn phân nửa chén thuốc, nhưng chưa được nửa nén nhang đã nôn ra ngoài, Trác đại nhân ở đó bảo hộ tâm mạch của Hoàng hậu nương nương, còn giúp đỡ Hoàng hậu nương

nương đem số thuốc còn lại nhỏ ra, lúc này mới có thể giữ được tiểu hoàng tử.”

Nghe xong lời của Nguyên Bảo nói, nội tâm của ta khẽ động, trong lòng cảm thấy nguội lạnh, ngồi ở chỗ kia trầm mặc, ta nói: “Trương Đình Ngọc, ngươi trở về đi, ngày sau phải chăm sóc cho Hoàng hậu thật tốt.” Dứt lời, ta đứng dậy ly khai.

Rời khỏi hương các, ta quay người đi tầm cung của Trác Văn Tĩnh, thời điểm đến, Trác Văn Tĩnh vẫn còn đang ngủ say, ta ngồi chỗ kia nhìn hân, vuốt ve đôi má gầy gò của hân, hôn lên vết sẹo trên trán hân, lúc sau mới chậm rãi hồi trở lại Ngự Thư phòng.

Đến Ngự Thư phòng ta cho người truyền Chung Dung, sau đó đưa thánh chỉ cho hân đến Thái y viện bắt giữ Vương gia, trên thánh chỉ viết chính là bắt cả nhà phải đền tội. Chung Dung nhìn ta giống chồng khua chiêng bắt người như vậy, thần sắc có chút kinh ngạc, nhưng mà vẫn lập tức cúi đầu tuân chỉ.

Sau khi Chung Dung rời đi, ta ngồi trên long ý nhắm mắt dưỡng thần, sau một lúc phân phó cho Bồi Tú bên cạnh: “Bãi giá cung Phụng Nghi.”

Bồi Tú vội vàng hô lớn một tiếng, sau đó đỡ ta lên loan kiệu.

Thời điểm đến cung Phụng Nghi, cung nữ Ngọc Gấm bên cạnh mẫu hậu nói thân thể bà không được khỏe, vừa mới uống thuốc xong đang nằm bên trong tấm cung nghỉ ngơi, ta nghe xong nở nụ cười nói: “Đã như vậy, thế thì trẫm sẽ ngồi đây đợi mẫu hậu tỉnh lại rồi nói sau.” Dứt lời ta ngồi trên nhuyễn tháp im lặng.

Ngọc Gấm nhìn ta cười nói: “Hoàng thượng, Thái hậu nương nương thân thể không khỏe, không biết ngủ tới khi nào mới tỉnh lại, khí trời đang trở lạnh, không bằng ngài cứ về cung trước, đợi Thái hậu nương nương tỉnh lại, nô tỳ sẽ đi thông báo cho Hoàng thượng.”

Ta nghe xong lời này, đưa mắt nhàn nhạt liếc nhìn nàng ta một cái rồi hỏi: “Ngươi vào cung này đã bao lâu?”

Ngọc Gấm vội vàng cúi đầu đáp: “Nô tỳ vào cung lúc sáu tuổi, đến nay đã được mười năm.”

“Thời gian cũng không ngắn.” Ta nhàn nhạt nói: “Trách không được nói chuyện lão luyện như thế, so với Cẩm Tú còn lý sự hơn nhiều.”

Ngọc Gấm nghe xong lời này của ta vội vàng quỳ xuống hoảng hốt nói: “Nô tỳ sai rồi, nô tỳ biết sai rồi, Hoàng thượng tha mạng.”

“Mẫu hậu còn ngủ trong nội điện, người lớn tiếng như vậy có phải muốn đánh thức lão nhân gia bà hay không?” Ta cau mày hỏi.

Ngọc Gấm quỳ trên mặt đất chật vật muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại không dám nói gì.

Ta nhìn nàng hừ lạnh một tiếng, sau đó tiếp nhận tách trà của Bồi Tú đưa tới nhấp nhẹ một chút. Lúc này trong điện nhất thời lặng im.

Ngồi tại cung Phụng Nghi của mẫu hậu được khoảng một nén hương, mới nghe được âm thanh kéo màn nhẹ vang lên.

Lập tức có tám cung nữ thường đi theo bên cạnh mẫu hậu bước lên phía trước, có hai người đi lên vén bức màn ra, đập vào mắt chính là dung nhan xinh đẹp quý phái cao cao tại thượng của mẫu hậu.

Nhìn mẫu hậu ngồi vào ghế quý phi, ta mới chậm rãi đứng dậy, hành lễ xong rồi ngồi xuống, mẫu hậu nhìn ta tựa cười mà không cười nói: “Có việc gì sao, Hoàng Thượng đã nhiều ngày không đến, như thế nào lại đến đây, khiến cho những nha đầu trong cung của lão bà từ ai gia rất kinh sợ a.”

“Mẫu hậu nói đùa.” Ta nhàn nhạt mở miệng nói: “Vừa rồi chỉ là nha đầu kia phục thị nhi thần có chút không thoải mái, cũng chưa có trừng phạt cái gì thì mẫu hậu đã ra rồi.”

Mẫu hậu nghe ta nói xong sắc mặt khó chịu, có chút không vui nhìn Ngọc Gấm nói: “Còn đứng đó làm gì? Lui xuống đi, chớ để Hoàng thượng không vui.” Sau khi Ngọc Gấm quỳ xuống bái lễ rồi vội vã rời khỏi, chỉ là thời điểm đứng dậy thân thể có chút mềm nhũn xuống, thiếu chút nữa quỵ lại lần nữa, ta rũ mắt nhìn không nói.

“Tốt rồi, người làm Hoàng thượng không vừa mắt đã đi mất, Hoàng thượng có thể nói hôm nay đến đây là có chuyện gì không?” Sau khi Ngọc Gấm rời đi, mẫu hậu lại để cho tất cả mọi người lui xuống, nhẹ giọng mở miệng thờ ơ hỏi.

Ta chậm rãi ngẩng đầu nhìn mẫu hậu nói: “Mẫu hậu, nhi thần hôm nay đến đây là có một tin mừng muốn nói với người trước, sau đó sẽ cho chiêu cáo thiên hạ.”

“Trong nội cung này có tin mừng gì, chẳng lẽ Hoàng thượng đã vừa ý khuê tú nhà ai, chuẩn bị cho tiến cung?” Mẫu hậu bụng trà thần nhiên nói.

“Cũng không phải như thế, chuyện nhi thần muốn nói chính là về hoàng hậu của trẫm, Trác Văn Tĩnh, đã có thai.” Ta gần từng chữ nói: “Nhưng mà cái tên Vương ngự y kia kê thuốc cầu thả, thiếu chút nữa đã làm mất ái tử của trẫm rồi.”

Thân thể của mẫu hậu khẽ dừng một chút, sau đó nhìn ta nói: “Hoàng Thượng, có mấy lời không thể nói lung tung, lần trước Vương thái y chuẩn trị cho Hoàng hậu, ai gia đã có hỏi qua rồi, hân chỉ nói thân thể của Hoàng hậu không được khỏe, có thể là nhiễm phong hàn, cũng không nói là có dấu hiệu mang thai? Y thuật chữa bệnh của Vương ngự y ai gia rất là tin tưởng, có thể đã sai ở đâu rồi hay không. Còn có đã điều tra bên ghi chép của Kinh Sự phòng hay chưa?”

Nghe xong lời mẫu hậu nói, ta cười lạnh trả lời: “Mẫu hậu, người đây là thiên vị, chuyện con nôi dôi của hoàng gia, há có thể coi như trò đùa? Bên chỗ

Kính Sự phòng có ghi chép trăm thường đến chỗ của Hoàng hậu, sao lại có thể sai sót, cho dù người có nghĩ đây là chuyện sai sót, thì nhi thần sao có thể không biết mình đã qua đêm chỗ của Hoàng hậu bao nhiêu lần? Đương nhiên, nếu bên trong Kính Sự phòng có kẻ làm việc tắc trách như vậy, chỗ giếng cạn trong Ngự hoa viên vẫn còn có thể chứa thêm nhiều người được nữa đấy.”

Mẫu hậu nghe xong lời của ta híp mắt nói: “Hoàng Thượng, cho dù là như vậy, thân thể của Trác Văn Tĩnh không được tốt, lúc Vương ngự y chữa bệnh cho hẳn dùng cái được có thể làm hư tổn đến hài tử gì đấy, ngày sau vạn nhất hài tử bị tật gì đó, há chẳng phải là lỗi của Hoàng gia chúng ta? Không bằng đợi hai năm nữa thân thể của hẳn điều dưỡng trở nên tốt hơn thì hãy nói đến chuyện con nối dõi a.”

“Mẫu hậu không cần lo lắng, ngày sau nhi thần sẽ hảo hảo chiêu cố Hoàng hậu, hơn nữa, đứa bé này thể nhưng chính là trưởng tử của trăm, làm sao có thể nói bỏ liền bỏ.” Ta nói: “Nếu có người dám đánh chủ ý lên nó, đừng nói là vương công đại thần, hay là phi tần hậu cung, một kẻ trăm cũng không tha.”

“Hoàng thượng, người nói gì vậy? Có phải cảm thấy ai gia đã quản quá nhiều rồi không hả?” Mẫu hậu buông tách trà tinh xảo xuống âm thanh lạnh lùng nói: “Vây thì tốt, Hoàng thượng, hiện tại ai gia cũng không nói vòng vo với người, Trác Văn Tĩnh ai gia chính là không thích, đứa bé kia vô luận có hay không, vô luận là thật hay giả, ai gia cũng sẽ không thích, Hoàng Thượng định xử ai gia thế nào?”

Nghe lời của mẫu hậu nói xong, ta trăm mặc xuống, sau đó nhắm hai mắt lại rồi mở ra ngẩng đầu nói: “Mẫu hậu, đối với người, hài nhi vẫn luôn tôn kính, thể nhưng hài tử của Trác Văn Tĩnh chính là huyết mạch của hoàng gia. Nhi thần không muốn mất đi một đứa rồi lại một đứa nữa, thứ cho nhi thần nói lời đại nghịch bất đạo, phụ hoàng ông vẫn đang dõi theo ở trên trời, Trác Văn Tĩnh chính là tự ông lựa chọn cho nhi thần, nhi thần nghĩ, ông nhất định rất thích đứa bé này, nhi thần chỉ sợ nếu đứa bé này xảy ra chuyện gì bất trắc, phụ hoàng chắc chắn sẽ rất oán giận.”

Mẫu hậu nghe lời ta nói xong, thân thể của bà run lên, sau đó yếu ớt ngồi trên ghế quý phi, ta nhìn bà ngừng một chút rồi nói tiếp: “Mẫu hậu, chuyện liên quan đến đứa bé này, nhi thần vô luận là như thế nào đều nhất định sẽ giữ lại, nếu như người không thích, thì mấy tháng này, Trác Văn Tĩnh sẽ không đến thỉnh an nữa, miễn cho chọc giận người không vui. Nhi thần hôm nay đến đây chính là muốn nói những lời này, nhi thần cáo lui.”

Nói xong, ta quay người ly khai, vừa đi được hai bước, mẫu hậu ở bên cạnh ta liền nói: “Hoàng thượng, nếu người buộc phải chọn giữa ai gia và Trác Văn Tĩnh, người sẽ làm như thế nào?”

Ta nghe xong trong nội tâm bỗng nhiên ngừng lại, đứng thẳng lưng quay đầu lại nhìn mẫu hậu cao cao tại thượng ngồi đó.

“Mẫu hậu người đây chính là đang bức nhi thần.” Nhìn bà, ta rũ mắt xuống nói.

Mẫu hậu không lên tiếng, bên trong đại điện nhất thời một mảnh im lặng, im lặng tới mức ta có thể nghe được tiếng hô hấp của chính mình, sau một lúc, ta trăm mặc, thời điểm định nói gì đó, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh bầm bầm, nói là Chung Dung cầu kiến.

Ta nhú mày, không phải ta đã lệnh cho hẳn đến bắt Vương ngự y sao? Tại sao lại đến đây cầu kiến.

Mặc dù trong lòng ta có chút nghi hoặc, nhưng vẫn mở miệng để cho người đi vào, Chung Dung thấy ta vội vàng quỳ xuống hành lễ, nhìn sắc mặt ta lo lắng nói: “Hoàng Thượng, không hay rồi, vi thần phụng mệnh tiến đến bắt giữ Vương ngự y, thể nhưng người nhà Vương gia đều không có ở đó, mà Vương thái y, tự vận tại nhà.”

“Cái gì?” Ta híp mắt hỏi: “Người không nhà trống? Tự vận?”

“Đúng vậy.” Chung Dung cúi đầu nói.

Hôm nay nhất định phải có người chết, nếu như không, mối hận trong lòng của ta sẽ khó mà tiêu tan, Vương thái y là người thông minh, biết rõ làm những chuyện đó sẽ liên lụy đến cả nhà, cho nên chính mình chết trước để lại cho ta một cái công đạo, muốn thông qua đó bảo toàn tính mạng cho cả nhà.

Nghĩ đến những chuyện này, ta nói: “Lui xuống đi.” Đứa bé kia còn chưa ra đời mà đã phát sinh nhiều chuyện như vậy, đó không phải là điềm tốt, lưu lại người nhà Vương ngự y xem như là tích đức a.

Chung Dung đứng dậy ly khai, hẳn đi rồi, ta quay đầu lại nhìn mẫu hậu, mở miệng nói: “Mẫu hậu, những chuyện máu tanh này đã quấy rầy tâm ý tu hành của người rồi, thân thể mẫu hậu không tốt, ngàn vạn lần không được vì những chuyện nhỏ nhặt này mà thương tâm, sau này nhi thần sẽ không quấy rầy nhiều nữa, mong mẫu hậu nghỉ ngơi thật tốt.”

Mẫu hậu một mực không nói gì, ngồi ở chỗ đó tro mắt nhìn ta, thần sắc khó coi.

Hai ngày sau đó, mẫu hậu nói là sẽ đến Tây Sơn cầu phúc muôn dân, đây là chuyện ta đã dự liệu từ trước, ta lấy danh nghĩa của phụ hoàng để dồn ép bà xuống, mà Vương ngự y đã chết rồi, còn ta lại đối xử lạnh nhạt với bà, xảy ra nhiều chuyện như vậy, tất nhiên bà rất phiền muộn trong lòng, cho nên tiến đến Tây Sơn là chuyện hiển nhiên.

Chuyện khiến ta kinh ngạc chính là Tiết Như Ngọc vậy mà lại chủ động cầu xin đi cùng.

Ta nghĩ, có lẽ bọn họ cảm thấy rồi cùng một thời gian sẽ tốt hơn so với lúc trong cung bị ta lạnh nhạt, cũng có thể là trừ tính các âm mưu khác để đối phó, hoặc có lẽ là nguyên nhân khác.

Những điều đó đã là chuyện của sau này rồi, hiện tại Trác Văn Tĩnh cùng con của hẳn ít nhất được an bình rồi.

Mà giờ khắc này, ta đang từ cung Phượng Nghi đi ra, tiến đến Giao Thái điện để nhìn xem Trác Văn Tĩnh cùng hài tử chưa chào đời kia.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Xuất Thân Tầm Thường?

Edit: Ngủ Ngủ

Thời điểm ta quay lại Giao Thái điện, Trác Văn Tĩnh đã tỉnh giấc, nhưng cũng không bước xuống giường, bên trong điện nội giam đang hầu hạ hần uống thuốc.

Dĩ nhiên hiện tại Thẩm Vân cũng đang ở bên cạnh nhìn hần, những người trong phòng nhìn thấy ta liền bề bộn hành lễ, ta tiến lên phía trước ngăn cản Trác Văn Tĩnh đang chuẩn bị hành lễ, sau đó mới cho Thẩm Vân đứng dậy.

Thẩm Vân sau khi đứng lên cúi đầu im lặng, ta nhìn nó một cái hỏi: “Chuyện học hành gần đây tới đâu rồi?”

“Hồi bẩm phụ hoàng, Tiết đại nhân đang dạy nhi thần đọc sách Mạnh Tử.” Thẩm Vân thấp giọng thưa.

Ta nghe xong nhẹ gạt đầu thuận miệng cười nói: “Vậy là tốt rồi, Tiết Tầm hần văn võ song toàn, là người làm trăm rất hài lòng, lúc trước khâm điểm hần làm thầy của người cũng bởi vì chuyện này, bất quá người tuy là hoàng tử, cũng không được kênh kiệu với hần, chờ thêm thời gian ngắn nữa, trăm sẽ kiểm tra tiến độ học hành của người đấy.”

Thẩm Vân nghe xong lời của ta đột nhiên ngẩng đầu lên, thần sắc có chút mừng rỡ đứng ở đó nói: “Nhi thần tuân chỉ, nhi thần nhất định sẽ cố gắng học tập, không cô phụ sự kỳ vọng của phụ hoàng.”

Ta nhàn nhạt ‘ân’ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Trác Văn Tĩnh hỏi: “Thân thể đã đỡ hơn chưa? Có cần truyền Trương Định Ngọc đến đây xem lại hay không?”

Trác Văn Tĩnh lắc đầu cười nói: “Tạ Hoàng thượng, đã đỡ hơn rồi, không cần thỉnh ngự y đâu.”

“Vậy thì tốt.” Ta nắm tay của hần thân nhiên nói: “Chỗ của mẫu hậu ta đã có nói trước, thân thể người không tốt, sau này không cần đi thỉnh an, cho dù xảy ra tình huống bất buộc phải đi, trăm sẽ đi cùng người, những lời Trác Nhiên nói lúc này sau này sẽ không phát sinh lần nữa... Người chỉ cần chăm sóc đứa bé này thật tốt là được rồi, hiểu chưa?”

Ta vừa dứt lời, Trác Văn Tĩnh lập tức nhìn ta, đôi mắt trong suốt, lóe lên thần sắc không nói nên lời, mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại không nói.

Ta nhìn hần khẽ cười hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Hần chậm rãi rũ mắt xuống thân nhiên nói.

Ta nhướng nhướng mày, nói thật, giờ phút này trong lòng ta tràn đầy mong đợi Trác Văn Tĩnh sẽ vì những lời này của ta mà cao hứng.

Dù sao trước đây, thời điểm ta sủng ái Tiết Như Ngọc nhất cũng chưa từng âm ỉ với mẫu hậu, đương nhiên bởi vì mẫu hậu cũng rất thương tiếc cho Tiết Như Ngọc, cho nên cũng không có lý do để mà âm ỉ.

Nhưng lại làm ta kỳ lạ chính là, hiện tại ta vì Trác Văn Tĩnh mà làm âm ỉ với mẫu hậu như vậy, cho nên hần phải biết chính mình có bao nhiêu phân lượng trong lòng của ta a. Nhưng khi nhìn đến biểu cảm của hần, dường như cũng không vui vẻ gì, điều này làm cho ta có chút cảm giác rối rắm, tâm tư của Trác Văn Tĩnh thật sự rất khó đoán a.

Nghĩ tới đây, tâm tình của ta càng thêm bức bối, lúc này Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía ta, thần sắc có chút ngưng trọng, sau đó nở nụ cười nói: “Hoàng Thượng...”

Ta vội trông chờ nhìn hần hỏi: “Có việc?”

Trác Văn Tĩnh nói: “Hoàng thượng, Nguyên tổng quản đã quỳ ở hương các được một canh giờ rồi, Hoàng thượng hãy để cho hần trở lại hầu hạ người a.”

Nghe hần nói xong, trong nội tâm của ta trầm xuống, sau có chút không vui nói: “Hần quỳ bao lâu làm sao người biết? Có phải hần để cho người đến đây cầu tình hay không? Cho nên người mới cầu xin trăm giúp hần?”

Trác Văn Tĩnh lắc đầu nói: “Hoàng thượng, cũng không phải như vậy...” Hần còn chưa nói xong, Thẩm Vân bên cạnh ta đã quỳ xuống rồi, mở miệng ngập ngừng nói: “Phụ hoàng thứ tội, lúc nhi thần đến đây có đi ngang qua hương các, thì nhìn thấy Nguyên tổng quản đang quỳ trên đất, mới nói cho phụ thần nghe việc này, thật sự không phải Nguyên tổng quản cố ý sai người đến đây.”

Ta kinh ngạc liếc nhìn Thẩm Vân, đứa bé này cũng trung thực quá mức đi a, nhất là câu nói cuối cùng kia vậy mà dám nói thẳng ra, thật sự không giống như người sinh sống trong cung.

Mở miệng định lên tiếng, thì Trác Văn Tĩnh bất động thanh sắc nắm chặt tay ta, ta nhìn về phía hắn, hắn khẽ nhún mày nhìn ta, thần sắc dường như mang theo một tia trách cứ.

Trong lòng ta dừng lại nhìn Thẩm Vân rồi chậm rãi nói: “Đứng lên đi.”

Thẩm Vân dè dặt đứng lên ngẩng đầu hướng nhìn ta hô lên: “Phụ hoàng...”

Nhìn bộ dạng này của nó, trong lòng ta cũng mềm nhũn xuống, thầm nghĩ nó vốn là một đứa trẻ nhút nhát, nếu ta đối đãi hà khắc với nó, chung quy cũng không tốt. Vì vậy ta vươn tay xoa đầu nó rồi nói: “Không sao, ngươi ngẩng mặt lên đi, trẫm sẽ tạm tha cho lần này, ngươi dẫn theo Bồi Tú, trở lại hương các tuyên chỉ, kêu hắn tới đây tạ ân.”

Thẩm Vân nghe xong vẻ mặt liền vui mừng nói: “Nhi thần tuân chỉ.” Dứt lời hớn hờ xoay người đi ra. Bồi Tú vội vàng đi theo sau nó.

Sau khi Thẩm Vân rời khỏi, ta nhìn về phía Trác Văn Tĩnh nói: “Thực ra ngươi không cần đối xử tốt với Thẩm Vân như thế.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, dường như có chút không hiểu, ta thờ dài nói: “Đã nói với ngươi rồi, nếu ngươi sinh hoàng tử, đương nhiên sẽ là trưởng tử của đương triều này, tuy Thẩm Vân là Đại hoàng tử, nhưng lại xuất thân thấp hèn, sau này lại được ngươi nuôi dưỡng, có thể coi như là một nửa trưởng tử, thế nhưng hiện tại thân phận một nửa trưởng tử này lại rất khó có thể nắm bắt, tới lúc đó ngươi sẽ làm như thế nào?”

Trác Văn Tĩnh nghe lời ta nói xong liền trầm mặc, thờ dài một tiếng nói: “Hoàng thượng, người cũng biết rõ suy nghĩ của vi thần rồi, thứ cho vi thần hôm nay nói câu đại nghịch bất đạo rằng... Kỳ thật, trong lòng vi thần luôn nghĩ, Hoàng thượng vĩnh viễn sẽ không để ý tới vi thần, cho nên muốn nuôi dưỡng Thẩm Vân ở bên người, hai người bọn ta sẽ ở đây xa lánh tranh chấp trong nội cung, cứ như vậy mà trôi qua, sau khi nó lớn lên, trở thành hoàng tử, đến khi ta trăm tuổi già nó có thể vì ta đốt giấy đề tang cũng tốt, rồi lẽ cũng được, coi như không uổng công đã nuôi nó cả đời... Bất quá, có lẽ là tạo hóa trêu ngươi, hoặc là thế sự chuyển dời, vi thần chưa từng nghĩ Hoàng thượng sẽ... Thế nhưng cho dù có ra sao, Thẩm Vân vẫn là hài tử của vi thần. Hoàng Thượng nói rất đúng, trong nội cung phân tranh không ngừng, thế nhưng huynh đệ bọn nó lớn lên cùng một chỗ, sau này vẫn cùng một chỗ, vi thần nghĩ Thẩm Vân sẽ không có tâm tư gì khác, hướng chi, hướng chi không có huynh đệ thì hoàng tử nào không cảm thấy tịch mịch, Hoàng Thượng có thể hiểu mà đúng không?”

Không có huynh đệ thì hoàng tử nào mà không tịch mịch, ta làm sao lại không hiểu, từ nhỏ trong cung, trong mắt của các huynh đệ tỷ muội đều là Tam ca Thẩm Cảnh Du, hậu cung phi tử nào mà không nịnh bợ hắn, mà ta do mẫu hậu dạy bảo, không được chơi với Tam ca, đương nhiên cũng không chơi cùng các huynh đệ tỷ muội khác, khi đó làm sao lại không tịch mịch, nhất là lúc nhìn bọn họ vui đùa một chỗ, cái cảm giác hâm mộ đó cho tới bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy chua xót trong lòng... Nói đến cũng nực cười, lúc ta cảm thấy không tịch mịch nữa lại chính là thời điểm Tam ca chủ động bắt chuyện cùng ta...

Nếu như lúc trước địa vị của mẫu hậu không cao như vậy, nếu như trong lòng của bà không có hận ý, không muốn nhận thua, thì có lẽ bây giờ ta đã là một hiền Vương bên cạnh Tam ca a, thế nhưng giống như lời của Trác Văn Tĩnh mà nói chính là tạo hóa trêu ngươi, hôm nay ta làm quân, hắn làm thần lưu lạc muôn nơi...

Nhớ tới những chuyện này, ta nói: “Nếu ý của ngươi là như vậy, chuyện đó cũng không sao cả, dù sao bây giờ nói những chuyện này cũng còn hơi sớm, về sau sẽ xem xét lại a.”

Nói thật, ấn tượng kiếp trước đối với Thẩm Vân rất là mơ hồ, những chuyện liên quan tới nó không rõ ràng lắm. Chỉ nhớ rõ, sau khi nó lớn lên có cùng các hoàng tử khác chuyển ra hoàng cung, đều được phân tước Vương gia, trên Lục bộ từng đứa từng đứa nhậm chức, mà Thẩm Vân lại một mực từ chối rồi sống nhàn rồi, sau này nó ra sao ta cũng không biết... Có lẽ vì nguyên nhân đó, ta không thể chắc đời trước nó làm chuyện gì, sau khi lớn lên tính tình ra sao, cho nên mới cảm thấy lo lắng. Đương nhiên chỉ mong loại lo lắng này là tâm bệnh của ta.

Lúc này Trác Văn Tĩnh nhìn ta khẽ cười một tiếng.

Nhìn hắn cười, trái tim của ta lập tức đập liên hồi, ta đột nhiên cảm thấy Trác Văn Tĩnh rất đẹp. Ta thầm nghĩ trong lòng, Thẩm Vân tốt nhất không được cô phụ sự kỳ vọng của Trác Văn Tĩnh, dù sao nếu có lựa chọn giữa hai bên, lựa chọn của ta tất nhiên không phải là nó.

Nghĩ như vậy, ta nhìn Trác Văn Tĩnh lại nói: “Đúng rồi, lúc Trác Nhiên ở đây, có nói thân thể của ngươi không khỏe, Nguyên Bảo cũng có nói lúc ngươi đi thỉnh an bị huyết mạch bất thông, có phải quỳ lâu quá rồi không? Đến đây để trẫm nhìn xem đầu gối có bị sưng hay không.”

Sắc mặt Trác Văn Tĩnh ửng đỏ nói: “Hoàng thượng, đã không sao rồi, người không cần phải lo lắng như vậy.”

“Sao có thể không lo, bởi vì chuyện đó mà thiếu chút nữa con của ngươi đã mất, dù gì trẫm cũng trông chờ đứa bé này rất lâu đấy, không thể để xảy ra sơ sót được.” Ta có chút cá giận nói, nếu không coi trọng đứa bé này, thì sao ta lại có thể trở mặt với mẫu hậu, làm sao không lo lắng cho được.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, trầm mặc một lúc rồi nở nụ cười nói: “Hoàng thượng, biết là vậy, nhưng mà một lúc nữa Thẩm Vân sẽ quay lại, người cũng không thể tùy tiện nói những lời này.”

Nghe xong lời này, ta có chút sững sờ, sau đó lập tức bật cười trêu chọc nói: “Như thế nào? Ngươi là đang xấu hổ?”

“Hoàng thượng, tuy những lời nói đó không đến mức tuyên dương giữa ban ngày ban mặt, nhưng mà chung quy cũng có chút mặt thể thống ý của vi thần là thế này, cũng không phải xấu hổ giống như người nói.” Trác Văn Tĩnh nhìn ta chằm chằm gần mạnh từng chữ, chẳng qua là đôi má ửng đỏ đã bán đứng hân.

Ta chỉ nhìn hân cười không nói thêm gì nữa.

Trác Văn Tĩnh dời tầm mắt nhìn xa xa nói: “Hoàng Thượng, còn có chuyện vi thần muốn tâu.”

“Chuyện gì? Ngươi nói đi.” Tâm tình của ta đang vui vẻ, nên đối với chuyện hân lảng sang chuyện khác cũng không để ý.

Trác Văn Tĩnh cắn môi dưới nói: “Là chuyện về Nguyên tổng quản.”

“Ah? Về Nguyên Bảo? Hân thì làm sao?”

“Hoàng Thượng, trong nội cung này, chỉ có thể nói chủ tử đúng, không thể nói chủ tử sai, gánh tội thay chủ tử là chuyện một nô tài phải làm, người khác sẽ nói nô tài này trung thành và tận tâm, thế nhưng nếu là tùy tiện ở trước mặt của người khác bàn luận thị phi, xem ra cũng không trung tâm. Mượn ý này mà nói, nếu Nguyên tổng quản ngay từ đầu nói mẫu hậu không tốt, Hoàng Thượng sẽ nhất thời đau lòng vì vi thần mà đi đòi cái công đạo, thế nhưng sau này sẽ ân hận, chẳng phải sẽ trách tội Nguyên tổng quản sao, trong lòng tự nhiên cảm thấy người này không thể tin, sẽ cảm thấy nghi ngờ, sau này xảy ra một vài chuyện nhỏ, chỉ sợ nghi ngờ trong lòng càng lớn... Hoàng thượng, vừa rồi người trừng phạt Nguyên tổng quản quỳ một canh giờ, lửa giận cũng nên tiêu tan a. Nguyên Bảo dù sao cũng là người thân cận bên Hoàng thượng, chớ bởi vì chuyện này mà xảy ra hiềm khích thì tốt hơn.” Trác Văn Tĩnh ôn hòa mở miệng nói.

Nghe hân nói xong, ta thở dài nói: “Ngươi nói cũng không sai, thế nhưng không trừng phạt hân, trong lòng trẫm sẽ không cảm thấy thoải mái, được rồi, có người cầu tình như vậy, hân đã quỳ một canh giờ, cũng đủ rồi.”

Trác Văn Tĩnh lúc này mới rũ mắt xuống nói: “Hóa ra Hoàng Thượng đã sớm có ý định của riêng mình, xem ra là vi thần quan nhiều rồi.”

Ta bật cười thành tiếng, vì câu nói này của hân giống như là đang lấy lòng ta vậy.

Lúc này ngoài cửa truyền đến âm thanh cầu kiến của Thẩm Vân, ta để cho nó tiến vào, lúc Thẩm Vân vào, đi theo phía sau là Nguyên Bảo, gò má của Nguyên Bảo có chút tái nhợt, đáng đi còn có chút lắc lư, nhìn thấy ta liền vội vàng quỳ xuống thỉnh an.

Ta ngăn cản nói: “Vừa rồi còn chưa quỳ đủ sao, đứng lên đi.” Bồi Tú liền vội đỡ hân dậy, Nguyên Bảo cúi đầu tạ ân đứng ở đó.

Ta nhìn hân nói: “Hôm nay nể mặt Hoàng hậu, trẫm sẽ tạm tha cho ngươi, phải biết rõ nếu có lần sau thì không may mắn được như vậy đâu.”

“Nô tài tạ ân Hoàng hậu nương nương.” Nguyên Bảo rất lạnh trí hướng Trác Văn Tĩnh nói tạ ơn.

Sau đó, ta ở chỗ Trác Văn Tĩnh hàn huyên thêm một lát, nhìn hân uống thuốc xong mới đứng dậy ly khai.

Thời điểm đến Bàn Long điện, ta nhìn Nguyên Bảo cúi đầu im lặng, cảm hộp cao được tốt nhất đưa cho hân, dù sao quỳ lâu rồi, khó tránh đau nhức đấy.

Nguyên Bảo cầm hộp cao được trong tay, đôi mắt ửng đỏ, ta nhướn nhướn mày nói: “Nghỉ ngơi ba ngày đi, đợi thương thế tốt lên hẵng tới hầu hạ trẫm.”

Nguyên Bảo hít hít mũi nói: “Hoàng thượng, nô tài không sao.”

“Được rồi, trở về nghỉ ngơi đi.” Ta nói. Nguyên Bảo liếc nhìn ta, sau đó vui vẻ tạ ân đi ra, bất quá chỉ mới một đêm mà đã trở về bên cạnh ta rồi, nhìn bộ dạng này của hân, ta cũng không kiên trì kêu hân nghỉ ngơi nữa.

Hai ngày sau, mẫu hậu cùng Tiết Như Ngọc quyết định lên núi cầu phúc cho muôn dân, Khâm Thiên Giám nói ba ngày sau chính là ngày lành, bởi vậy ba ngày này trong nội cung cực kỳ bận rộn, để chuẩn bị lễ vật cho mẫu hậu với Tiết Như Ngọc.

Thái hậu cùng phi tử xuất cung coi như là một chuyện đại sự trong cung, còn ta thì ngày đó triệu kiến Trác Nhiên, ta muốn hân đi ra ngoài cùng Tiết Như Ngọc, biết đâu Trác Nhiên có thể nhìn thấy người nào đó. Đối với sự phản phò của ta Trác Nhiên có chút kinh ngạc, bất quá cũng không nói gì, liền rời đi.

Ngày mẫu hậu xuất cung, ta mang theo Trác Văn Tĩnh, Thẩm Vân cùng hai nữ tử tiến đến đưa tiễn, trước khi đi, mẫu hậu nhân nhạ liếc nhìn Trác Văn Tĩnh, Tiết Như Ngọc hầu hạ bên cạnh bà, đưa mắt nhìn ta, mang theo tia khó chịu không nói nên lời, mẫu hậu vỗ vỗ tay nàng, sau đó cùng nàng đi khỏi.

Ta khẽ nhún mày có chút không vui.

Sau khi đợi bọn họ lên kiệu rời đi, ta vội đỡ Trác Văn Tĩnh hồi cung, sợ có gì sai sót xảy ra với hân, Trác Văn Tĩnh nhìn ta bật cười nói: “Hải tử còn nhỏ lắm, bộ dạng của Hoàng thượng như vậy, nếu người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng đứa nhỏ này sắp sinh luôn đấy.”

“Cũng bởi vì còn nhỏ, ta mới lo lắng.” Ta nhìn cái bụng bằng phẳng của hân không nhin được mà nói.

Trác Văn Tĩnh ở một bên bật cười.

Sau khi đưa hấn về cung, để bọn người Thẩm Văn ở lại hầu hạ, ta ở đó ngây ngốc một lát, nhìn sắc mặt hấn không tệ, liền dặn dò vài câu, rồi quay về Ngự thư phòng.

Đem tất cả các tấu chương phê chuẩn xong, ta ngồi trên long ý nhắm mắt nghỉ ngơi, sau đó nói: “Nguyên Bảo, chuẩn bị thường phục, đi Hình bộ.”

Nhân lúc mẫu hậu cùng Tiết Như Ngọc không có ở đây, trong nội cung sẽ không có người làm khó dễ Trác Văn Tĩnh, ta hành cung cũng an tâm hơn nhiều...

Huhu. Về nhà mà không mang lap về, up truyện bằng điện thoại thật là ...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tiết Tâm

Edit: Ngũ Ngũ

Lần này xuất cung ngược lại cảm thấy thần khí thanh sáng, dù sao mẫu hậu cùng Tiết Như Ngọc không có ở trong cung, trong nội cung này ta lớn nhất, ai dám làm gì ta.

Lúc xuất cung, ta đến Hình bộ đại lao trước tiên, thời điểm quay lại lần nữa, bên ngoài Hình bộ đại lao nhìn nghiêm cẩn hơn nhiều, lính canh ngục gác ngoài cửa đều vô cùng tận tâm, người bên ngoài nếu muốn vào đều phải cảm công văn đến, ta nghĩ nghĩ, cất bước đi tới, Nguyên Bảo vội vàng đi theo.

Hai tên lính canh ngục liếc nhìn ta với Nguyên Bảo nói: “Các người đến đây thăm tù sao? Có công văn hay không?”

“Hai vị sai gia, Biểu thiếu gia nhà ta phạm tội, nên công tử chúng ta muốn đến thăm, bất quá công văn còn chưa đến tay, hai vị sai gia có thể châm chước được không a.” Nguyên Bảo cười nói, vội vàng lấy bạc từ trong ngực định đưa ra, chỉ là còn chưa kịp đưa lên, hai lính canh ngục trước mặt liền biến sắc quát: “Các người muốn làm gì?”

Nguyên Bảo sững sốt giật mình nói: “Sai gia, chúng ta chỉ là muốn vào thăm thân thích, không có ý gì khác, ít bạc lẻ này người cầm đi uống rượu a.”

“Các người quả thực làm càn, muốn hại chết chúng ta phải không.” Tên lính canh ngục mập mạp bên trái tiến lên một bước hung dữ quát: “Cả kinh thành này ai không biết, Hoàng thượng chán ghét nhất là chuyện hối lộ thăm người, nếu người có công văn thì chúng ta cho các người vào, còn người không có, thì đi nhanh đi, bằng không chúng ta sẽ không khách khí với người đâu.”

“Cái này...” Nguyên Bảo liếc nhìn ta, sắc mặt có chút khó xử. Ta liếc nhìn hai tên đó, định mở miệng nói, thì tên cao gầy bên phải cũng nhú mày mở miệng nói: “Đi nhanh một chút đi, không có công văn thì biến lệ a, hai chúng ta chỉ đang kiểm miếng cơm, cũng không muốn roi đầu, các người nếu còn dấy dưa ở chỗ này, chúng ta không đảm bảo không xảy ra chuyện gì đâu.”

Ta nhìn tình huống này mà trong lòng hết sức vừa ý, vì vậy tiến lên một bước nói: “Đã như vậy, sẽ không phiền đến hai vị nữa, đi đến Hình bộ thôi...”

Nguyên Bảo vội đáp: “Vâng, công tử.” Hai người kia phát phát tay đuổi chúng ta đi.

Rời khỏi Hình bộ đại lao, ta cười cười, đối với sự thay đổi này coi như hài lòng, ít nhất không phải đưa bạc là có thể tùy ý tiến vào cái Hình bộ đại lao dưới chân thiên tử này nữa, thỏa mãn được phần nào liền vội vàng đi tìm Tiết Tâm.

Lúc đến Hình bộ tìm Tiết Tâm, thấy hấn đang bận bịu xem xét các án kiện, lúc hấn tình cờ ngẩng đầu uống trà mới nhìn thấy chúng ta, ban đầu rất kinh ngạc, sau đó luống cuống tay chân tiến lên thỉnh an, bởi vậy nên làm đổ chén trà trên mặt bàn.

Ta cười nói: “Đứng lên đi.”

Sau đó chậm rãi nhìn qua công văn trên bàn của hấn hỏi: “Hình bộ gần đây có nhiều vụ án như vậy?”

“Bẩm Hoàng thượng, thực ra không phải mấy vụ án gần đây, mà là các bản án cũ mấy năm trước, vì thần lấy ra nhìn lại.” Tiết Tâm vội đáp.

Ta nhìn hấn đưa tay mở các bản án, đây đều là các bản án mấy năm nay ta tại vị, xem ra tồn đọng không ít, làm người ta có chút áp lực. Và lại khoảng thời gian Tiết Tâm ở Hình bộ, những ngày này e là đã xử lý trước một ít rồi, mà lại còn nhiều như vậy, xem ra mấy năm nay ta tại vị đã để lại các bản án còn hơn chỗ này nhiều.

Tình huống như vậy, không khỏi làm tinh thần vừa hưng phấn của ta trở nên có chút sa sút, bất quá cũng do ta sai, cho nên không biểu hiện cái gì.

Nhưng Tiết Tầm cũng là một người rất thông minh, nhìn thần sắc của ta có lẽ đã đoán ra ta đang suy nghĩ cái gì, liền cười nói sang chuyện khác: “Hoàng Thượng hôm nay sao lại rảnh rỗi đến thăm Hình bộ? Hay là đang điều tra vụ án nào chăng?”

Nghe xong câu hỏi của hắn, ta lắc đầu nói: “Cũng không phải như thế, chỉ là muốn đến xem Hình bộ dưới sự dẫn dắt của thừa tướng, được sửa đổi như thế nào... Nhắc đến mới nhớ trăm có ghé qua Hình bộ đại lao, bên đó ngược lại làm việc rất trung thực a.”

“Có uy long của Hoàng thượng ở đây, nào có ai dám tùy tiện mạo phạm.” Tiết Tầm thần nhiên nói.

Ta ‘ân’ một tiếng, sau đó nhìn xung quanh, liền ngồi xuống ghế làm việc của hắn nói: “Người đến Hình bộ cũng được một khoảng thời gian rồi, cảm thấy như thế nào?”

“Bẩm Hoàng thượng, từ khi Hoàng thượng hạ chỉ cải cách Hình bộ, hiệu suất làm việc của quan viên ở đây tăng lên không ít, tiến độ phá án cũng rất nhanh và chính xác, thật sự là phúc đức muôn dân.” Tiết Tầm đáp.

Ta nhẹ gật đầu nói tiếp: “Vây cũng là một chuyện tốt a, bất quá lần trước trăm đến Hình bộ, cái chức Hình bộ thượng thư này, là do thừa tướng một mực giám sát, nhưng thừa tướng là thống lĩnh của văn võ bá quan, có rất nhiều chuyện cần làm, trăm sợ ông ấy không thể kiêm nhiệm. Tiết Tầm, người cũng đã ở nơi này được một thời gian dài rồi, người cảm thấy triều đình này ai có thể đảm nhiệm cái chức hình bộ thượng thư này?”

Tiết Tầm nghe xong lời của ta có chút kinh ngạc nhìn ta hỏi: “Ý của Hoàng Thượng là?”

“Trăm không có ý tứ gì khác.” Ta thần nhiên nói: “Chỉ là muốn nhờ người cho ý kiến mà thôi.”

Tiết Tầm nhìn ta, một lúc sau rũ mắt xuống, khước miệng lộ ra một tia cười khổ nói: “Hoàng Thượng, vì thần mới vào quan trường, đối với văn võ bá quan không hiểu rõ lắm, sợ không thể gánh vác nổi sự ưu ái này của Hoàng thượng.”

“Trăm chỉ là muốn người đề cử ai đó, chứ không phải để cho người đảm đương cái chức Thượng thư này, có cái gì mà gánh vác nổi hay không nổi, người chưa chi đã ngắt lời rồi, trăm miễn tội cho người đấy.” Ta dùng tay nhẹ gõ gõ bàn thần nhiên nói.

Tiết Tầm trầm mặc xuống, sau đó nhìn ta nói: “Hoàng Thượng, vì thần cảm thấy chức hình bộ thượng thư có thể cho quan viên ở địa phương khác đến đây đảm đương, theo vì thần biết được, bên ngoài kinh thành có rất nhiều quan viên tài giỏi, xứng đáng được trọng dụng.”

Ta nhướn mày nói: “Điều quan viên từ bên ngoài, việc này tuy có thể thực hiện được, nhưng lại có chút khó khăn, người cũng biết, chức vụ Thượng thư quan trọng như thế nào, quan viên trong kinh thành trông đợi vị trí này có thể sắp hàng dài từ Nam đến Bắc, nếu tuyển chọn từ bên ngoài, làm chức tổng đốc Tri phủ các loại thì được, nếu chọn quan viên cấp dưới, đây chính là trực tiếp nhảy lên mấy cấp, cho dù trăm không sợ dân chúng dị nghị, nhưng chỉ e người đảm nhiệm vị trí đó cũng không sống yên ổn, như thế làm sao có thể tạo phúc cho dân?”

Tiết Tầm chần chờ rồi nói: “Nếu Hoàng thượng tin vi thần, vi thần nguyện ý làm phụ tá cho Thượng thư mới.”

Nghe xong lời này ta nở nụ cười nói: “Nếu trăm không tin nhiệm người, sao có thể nói với người những chuyện này.”

Tiết Tầm vội vàng tạ ân, ta để cho hắn đứng dậy, sau đó nói: “Vây trước hết người cứ đảm nhận chức Thượng thư a, đợi trăm xem xét kỹ lại rồi nói sau.”

Sắc mặt Tiết Tầm khê biến, sau đó có chút cười khổ đáp ứng. Ta đứng lên đi đến bên cạnh hắn, Tiết Tầm cúi thấp đầu, ta thờ dài nói: “Nếu như người cảm thấy không hài lòng, hoặc là khó xử, thì trăm cũng không miễn cưỡng người.”

Tiết Tầm ngẩng đầu nhìn ta, sau một lúc khê cười nói: “Hoàng thượng, vi thần không dám, vì nước vì dân, vi thần nguyện dốc hết sức mình, nào có miễn cưỡng gì.”

Ta nhẹ gật đầu, vỗ xuống bờ vai của hắn, nói: “Người có thể nghĩ như vậy, trăm rất an tâm.” Tiết Tầm trầm mặc không nói lời nào.

Ta biết rõ thế lực trên triều đình của Tiết Thanh rất lớn, vây cánh của ông ta cũng rất nhiều, ta có thể nổi giận một lần với bọn họ, hai lần khiển trách chức vụ để làm suy yếu thế lực của bọn họ, thế nhưng lâu ngày, chung quy sẽ xảy ra tai họa. Ta muốn tự mình bồi dưỡng thế lực, ắt phải giảm bớt vây cánh của bọn họ, tỷ như chuyện đề bạt quan viên này, khẳng định Tiết Thanh cũng muốn đưa người của mình vào Hình bộ đảm nhiệm chức Thượng thư đấy, với ta mà nói, biện pháp hữu hiệu nhất là để cho Tiết Tầm quản lý.

Một mũi tên trúng hai đích, ta có thể đạt được người ta muốn, còn hắn sẽ không bị Tiết Thanh ghen ghét. Mà vây cánh của Tiết Thanh, cho dù không hài lòng, cũng phải nhìn mặt mũi của Tiết Thanh cùng Tiết Như Ngọc mà không dám làm gì hắn.

Về phần tại sao không cho Trác Luân tham dự vào chuyện này, là bởi vì Trác Văn Tĩnh đang mang thai, vốn là mối hiểm họa cho Tiết gia, nếu ta đem vị trí Thượng thư giao cho bọn họ, sợ là gặp chuyện không may, cho nên ta mới nghĩ tới Tiết Tầm, ngoài thân phận của Tiết Tầm ra, hắn lại có một tấm lòng trung thực, hắn muốn làm chút chuyện cho dân, cho nên ta mới nói ra việc này, hắn liên tục cân nhắc nhưng cuối cùng cũng đáp ứng.

Chỉ là như vậy cũng khó xử cho hắn, dù sao Tiết Thanh với Tiết Như Ngọc cũng là người thân của hắn.

Nghĩ như vậy, trong lòng ta có chút phiền muộn không nói nên lời, người trước mắt này vô luận là tài văn chương hay cách làm người, đều làm cho ta rất ngưỡng mộ, nếu không phải họ Tiết, chỉ sợ phát triển hơn nữa.

Cho dù sau này ta muốn diệt trừ Tiết gia, thì người này nên làm sao bây giờ? Giết hay không giết? Thật đúng là chuyện đau đầu mà.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì, bắt quá đối diện với ánh mắt trong trẻo của người này, dù sao vẫn có phần phiền muộn không nói nên lời, vì vậy ta nhìn Tiết Tầm cười nói: “Không nói những chuyện công sự phiền lòng này nữa, ngươi cũng đừng xem bản án nữa, ra ngoài cùng trầm một lúc a.”

Tiết Tầm nhìn ta nói: “Vi thần tuân chỉ.”

Ta mỉm cười: “Đừng nói tuân chỉ nữa, hiện tại ta chính là người bình thường, ngươi cũng đừng hô Hoàng thượng nữa, ta nói này Tiết Tầm, ngươi hãy gọi ta là Hoàng tam.”

Tiết Tầm nhìn ta nở nụ cười, sau đó con ngươi hơi sáng nói: “Nếu Hoàng thượng muốn xuất cung giải sầu, ngược lại có một nơi vi thần muốn giới thiệu, không biết Hoàng thượng có thể giả làm không?”

“Ah? Chỗ nào?” Ta bỗng nhiên cảm thấy hứng thú hỏi, tuy rằng không phải xuất cung để du ngoạn, nhưng có thể làm tiêu tan mệt mỏi của bản thân, vậy cũng rất tốt. Tiết Tầm thần bí nở nụ cười nói: “Ngay ngoại thành, nhưng cũng không xa lắm.”

“Hoàng Thượng...” Ta còn chưa mở miệng, Nguyên Bảo ở một bên có chút lo lắng hô lên.

Tiết Tầm liếc nhìn ta, lùi lại nửa bước, thần sắc có chút hoảng sợ, đại khái là vì đề nghị này của mình.

Ta nhìn Nguyên Bảo, suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi, trầm sẽ cùng ngươi đi một chuyến, nhưng nếu nơi đó không có gì hay, trầm sẽ phạt ngươi đấy.”

Tiết Tầm đáp: “Vi thần tất nhiên sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng.”

Ta nhìn hần cười cười.

Dứt lời, Tiết Tầm vội vàng thu thập đồ đạc trên mặt bàn, đem các bản án để vào ngăn tủ khóa lại, sau đó cùng ta đi ra ngoài, trên đường đi cũng không gặp quan viên nào khác, ngược lại giảm không ít phiền toái.

Sau khi rời khỏi Hình bộ, Tiết Tầm thuê một cỗ xe ngựa, mua vài thứ gói lại, ta vốn định cưỡi ngựa, thế nhưng Tiết Tầm với Nguyên Bảo đều không đồng ý, ngay cả Tiết Tầm cũng không cưỡi ngựa, nhìn bọn họ như vậy, ta liền buông tha cho ý nghĩ này.

Đương nhiên là Nguyên Bảo ở bên ngoài đánh xe, ta ngồi ở bên trong, vốn là Tiết Tầm cũng định ngồi ở bên ngoài, ta nói: “Tiết Tầm, để cho Nguyên Bảo đánh xe đi, ta và ngươi cùng trò chuyện bên trong.” Tiết Tầm lên tiếng đáp ứng, sau đó trước khi vào xe thấp giọng nói bên tai Nguyên Bảo mấy câu, Nguyên Bảo liếc nhìn ta, vội vàng cười đáp ứng.

Lúc ta muốn xuất cung, có lẽ Tiết Tầm cũng biết ta không muốn ồn ào, cho nên không có làm náo động lớn, với ta mà nói, trong lòng đối với cái chỗ kia thật đúng là tò mò.

Xe ngựa xuất phát, ta với Tiết Tầm ngồi bên trong đều trầm mặc, bầu không khí tự nhiên có chút kỳ lạ.

Ta nhìn hần muốn mở miệng nói gì đó, nhưng rốt cuộc cũng không nói câu nào, chỉ im im lặng lặng ngồi đó, Tiết Tầm đại khái cũng ý thức được vấn đề này, vì vậy tìm lời mà nói: “Vi thần còn chưa chúc mừng Hoàng thượng đây này.”

Ta nhìn hần, suy nghĩ rồi nói: “Ý là chuyện Hoàng hậu có tin mừng?”

Tiết Tầm gật đầu đáp: “Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương phu thê tình thâm, làm cho người khác rất ngưỡng mộ.”

“Trầm thiếu nợ hần rất nhiều, nói đến chuyện vui về năm nay, chuyện Như phi sinh non trong lòng trầm cũng không chịu nổi, may mà Trác Văn Tĩnh có hài tử.” Nói đến đây, ta trầm mặc nhìn hần cười nói: “Nhắc tới thì ngươi cũng đã mười tám tuổi rồi, đều chưa có thể thiếp, chẳng lẽ không có ai đến làm thân? Có phải ngươi không vừa ý người ta, hay là thân phận không tương xứng? Nếu có người trong lòng thì cứ nói ra, trầm sẽ ban hôn cho ngươi.”

Tiết Tầm nhìn ta, thần sắc trở nên bối rối, sau đó nhàn nhạt nói: “Vi thần tạ ơn Hoàng thượng... Chỉ là vi thần còn chưa có ý định thành thân.”

Ta ngừng lại, không phải tính toán hần có ý định lớn gì, chỉ là Tiết Tầm là người thông minh, càng hỏi nhiều, sẽ làm cho hai bên cảm thấy khó xử mà thôi. Tiết Tầm nhìn ta im lặng, liền mở miệng nói tiếp: “Hoàng Thượng, vi thần có một chuyện, không biết có nên nói hay không?”

“Chuyện gì?” Ta nhướng mày hỏi.

“Là chuyện có liên quan đến Điện thí, đề thi hôm đó, không biết kết cuộc như thế nào?” Tiết Tầm có chút dè dặt cười nói, tựa hồ vấn đề này có chút quái bách.

Mặt mũi của hần với Tiết Như Ngọc có ba phần giống nhau, so với Tiết Như Ngọc còn nhiều hơn vài phần tuấn nhã, giờ phút này mỉm cười, giống như hoa sen nở rộ trong ao vậy, ta chớp mắt nhìn, sau một lúc, rũ mắt xuống thần nhiên nói: “Chẳng phải lúc ấy ngươi đã có câu trả lời rồi hay sao?”

“Vi thần chỉ tùy tiện nói bừa mà thôi.”

“Người chỉ vừa tùy tiện nói, thế nhưng lại nói đến cái trạng nguyên lang.” Ta cười cười, sau đó lại nói: “Về câu chuyện đó, thực ra cái kết rất đơn giản, Tri phủ đó dâng tấu lên trên, giết Huyện lệnh giàu, điều Huyện lệnh nghèo lên phủ huyện, bản thân Tri phủ thì tự dâng tấu thỉnh tội, nói sẽ đảm nhiệm chức Huyện lệnh nghèo, còn chức Quan Tri phủ, hãy để cho triều đình phái người đến đảm nhiệm là được... Cảm thấy như thế nào?”

Thần sắc của Tiết Tầm có chút ngẩn ngơ, sau đó cười nói: “Cái kết cục này thật sự vượt ra ngoài dự liệu.”

“Không tốt?”

“Cũng không phải như thế, rất tốt.” Tiết Tầm cười nói: “Tuy Huyện lệnh nghèo không biết luân lịch, nhưng lại xác thực là một vị quan tốt, đưa đến phủ huyện có thể kiểm nghiệm được phẩm hạnh, mà Tri phủ đại nhân tự mình đảm nhiệm Huyện nghèo, chỗ đó nhất định sẽ khá lên, sau này Tri phủ tất nhiên sẽ được thăng chức, về phần Huyện lệnh giàu, ăn hối lộ trái pháp luật, ai cũng đều biết, nếu như ông ta thăng chức, mọi người sẽ cười đến chết mất.”

Ta nghe xong ‘ân’ một tiếng, biểu thị đồng ý.

Huyện lệnh giàu chắc chắn phải giết, vô luận hấn làm cho huyện giàu lên như thế nào, mọi người đều biết hấn ăn hối lộ đương nhiên không thể để cho hấn sống. Mà hấn lại là thủ hạ của Tri phủ, có một cấp dưới tham quan như vậy, Tri phủ tất nhiên cũng không sạch sẽ, thế nhưng ông ta tự mình dâng tấu thỉnh tội xin đến đảm nhiệm huyện nghèo, đó lại là một ý kiến hay, ông ta đến huyện nghèo, để giữ lại một mạng, mặc dù chỗ đó là nơi khi ho cò gáy, ông ta cũng sẽ cố gắng khiến nó trở thành tác đất tác vàng, huyện nghèo sẽ từ từ trở thành huyện giàu, sau đó ông ta có thể thăng chức được hay không phải xem vận mệnh của mình rồi.

Thực ra đây có lẽ đúng với câu ‘nước quá trong ắt không có cá’, Tri phủ đó rất biết cách làm quan, ông ta hiểu rõ quan trường, rất khôn khéo.

Thời điểm ta đang nghĩ ngợi, đường đi có chút gập ghềnh, Tiết Tầm không cẩn thận chúi ngã, ta thấy vậy liền vội đưa tay kéo hấn, vừa vặn hấn nằm trong ngực ta.

Ta hơi sững sờ, vịn bờ vai của hấn im lặng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Hoàng Hậu Không Vui

Edit: Ngũ Ngũ

Tiết Tầm sững sờ nằm trong ngực ta, sau đó mới hiểu ra được cái gì, luống cuống lùi lại, chỉ là xe ngựa còn chưa được ổn định, cho nên hấn lại ngã vào ngực của ta lần nữa... Ta bị ngã tới ngã lui khó chịu, vì vậy không để ý gì khác, đưa tay ôm eo của hấn, vịn hấn lại vững chắc, ta cũng cảm thấy thoải mái hơn, còn hấn thì bất động ngồi yên, gương mặt ửng đỏ, ánh mắt thỉnh tội nhìn ta, ta gắt gao nhìn hấn, cảm thấy có chút không vui.

Ta nấp mấy miệng nói: “Nguyên Bảo, chọn đường đánh xe tốt một chút, sao lại xóc nảy như vậy?”

“Vâng, Hoàng thượng.” Nguyên Bảo lên tiếng đáp lời, trong giọng nói lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Ta nhú mày định nói tiếp, Tiết Tầm nhìn ta nói: “Hoàng Thượng, chuyện này không thể trách Nguyên tổng quản được, đoạn đường này không phải là đường lớn, cho nên trên đường đều là đá vụn, xe ngựa đi có chút gập ghềnh, đến con người đi cũng khó, nói chi xe ngựa, cho nên chuyện xóc nảy là điều không thể tránh khỏi.”

Ta nghe xong nhẹ gật đầu ‘ah’ một tiếng, sau khi Tiết Tầm dứt lời cũng quay đi chỗ khác, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm một chỗ trên xe ngựa. Ta cũng không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng nhìn sang nơi khác, chợt nghĩ rằng nếu giờ phút này mà đi cùng với Trác Văn Tĩnh, chắc không phải là tình cảnh khó xử này rồi. Nghĩ xong ta thầm thở dài trong lòng.

Xe ngựa đi được đại khái khoảng nửa nén hương rồi dừng lại, lúc này ta với Tiết Tầm ở bên trong đều không nói câu nào, thẳng đến khi Nguyên Bảo ở bên ngoài hô lên: “Hoàng Thượng, Tiết đại nhân, đã đến rồi.”

Ta ‘ân’ một tiếng, sau đó nhìn về phía Tiết Tầm nói: “Xuống thôi.” Dứt lời, ta nhắc vạt áo lên, đẩy cửa xe bước ra, Nguyên Bảo tức thì liền đỡ ta xuống xe ngựa.

Sau khi xuống xe liền cảm thấy có luồng khí lạnh phả vào mặt, trước mặt hiện ra một cái hồ xanh ngọc biếc, ánh mặt trời chiếu xuống mặt nước phản chiếu lên vẻ đẹp không nói nên lời.

Ta liền cảm thấy chấn động, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

“Hoàng Thượng, nơi này chính là hồ Nghịch Thủy Hàn bên dưới vách núi Hàn Nhai, vì thần cũng chỉ là tinh cò tới đây, có phải quang cảnh rất đẹp đúng

không? Hoàng Thượng... Hoàng Thượng?” Tiết Tầm đến trước mặt gọi ta, chỉ là lúc đó gương mặt của hắn có chút bối rối, đưa tay muốn chạm vào ta, lại vì thân phận nên chỉ có thể nhẹ hồ lên.

Ta lấy lại tinh thần, nhìn hắn nở nụ cười nói: “Hồ Nghịch Thủy Hân, nghe nói nơi này lông vũ rơi xuống liền bị chìm, không biết có đúng vậy không.”

“Đúng vậy, thì ra Hoàng Thượng cũng biết.” Tiết Tầm nói: “Nghe đồn rằng có một vị giáo chủ Ma giáo, từng ở hồ Nghịch Thủy Hân này múa lên một khúc kiếm tuyệt đỉnh, nhắc đến mới nhớ, thanh kiếm mà giáo chủ Ma giáo đó sử dụng chính là thanh tuyệt y kiếm lần đó Hoàng thượng nhìn trúng.”

Ta nghe xong kinh ngạc sau đó nở nụ cười, tuyệt y kiếm, lại trùng hợp vào tay Trác Văn Tĩnh, nhớ tới thân sắc mừng rỡ lúc Trác Văn Tĩnh cầm kiếm lên, chắc có lẽ hắn cũng đã nghe đến câu chuyện này.

Nói đến thì cái hồ Nghịch Thủy Hân này chính là Trác Văn Tĩnh đã có nói qua cho ta biết. Mà đời trước sau mười năm nữa, ta với hắn đều chết tại đây. Chỗ này sao ta có thể quên được, cũng không có cách nào quên.

“Hoàng Thượng, có phải cảm thấy nơi này rất lạnh? Sắc mặt của Hoàng thượng không được tốt.” Tiết Tầm quan sát ta nhỏ giọng hỏi: “Hay là chúng ta trở về thôi?”

“Không sao, nơi này rất đẹp.” Ta cười nói: “Trầm chỉ là đang nghĩ, một hồ nước lớn như vậy, tại sao lại khô cạn, có phải do bị người đời nguyên rủa, cho nên mới cạn?”

“Hoàng Thượng nói đùa, nơi này mệnh mông rộng lớn, nước sâu ít nhất vài mét, sao có thể khô cạn? Cho dù có lúc gặp hạn, nhưng chắc chắn mưa từ trên trời rơi xuống cũng bổ sung lại nước. Hoàng thượng không cần lo lắng việc đó.” Tiết Tầm cười an ủi ta.

Ta lập tức nhìn hắn, một lúc sau thân nhiên hỏi: “Nếu như có một ngày bị cạn thật sự thì sao?”

Tiết Tầm trầm mặc xuống, sau đó nhìn ta chằm chằm nói: “Hoàng thượng, nếu nơi này có một ngày sẽ thật sự bị cạn nước, vì thần sẽ tự tay đục nham hoa tiêu*, đem chỗ này trở về dáng vẻ ban đầu.”

* đục nham hoa tiêu: đục núi làm đường dẫn nước.

Nghe xong lời này của hắn, trong nội tâm của ta khẽ động, sau đó cười nói: “Hay cho câu đục nham hoa tiêu.”

Không thể không nói, những lời này của Tiết Tầm thành công làm cho ta cảm thấy nhẹ nhõm vài phần, vì vậy ta nhìn hắn nói: “Người mang trầm đến đây chỉ vì nhìn cái hồ này? Đương nhiên, trầm không phải nói cái hồ này không đẹp, phong cảnh nơi này rất tuyệt, nhưng xung quanh ngoại trừ các dãy núi, cũng không có vật gì khác, nếu chỉ là ngắm cái hồ, thì thật sự cũng quá nhàm chán đi a, hay là nơi này còn cảnh vật gì khác?”

“Hoàng Thượng, vì thần đã có chuẩn bị.” Dứt lời, hắn lên xe ngựa cầm xuống một gói đồ, nhẹ nhàng đem đồ vật bên trong mở ra, tiếp theo đó lấy ra các dụng cụ pha trà đặt trên mặt đất, sau đó móc ra gói trà điệp từ trong ngực nói: “Hoàng thượng, lần trước một mình vì thần đến đây, uống nước trong hồ này, cảm thấy vô cùng ngon miệng, cho nên lần này muốn mời Hoàng thượng đến thưởng thức, nhưng bộ pha trà này không phải loại thượng hạng, sợ là mùi vị không đạt đến mức độ ngon nhất.”

Nghe xong lời hắn nói, ta rất ngạc nhiên, sau đó lập tức bật cười, hắn thỉnh ta đến nơi này chỉ vì muốn uống nước? Quả nhiên chỉ có Tiết Tầm mới nghĩ ra được chuyện này.

Để cho Nguyên Bảo đi múc nước, tìm gỗ nhóm lửa, còn ta sau khi tham quan xung quanh, liền nhắc vạt áo lên tùy tiện ngồi một chỗ.

Tiết Tầm sừng sốt nhìn ta, sau đó nhẹ cười ngồi xuống đối diện với ta.

Nhìn những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước xanh biếc, nước trong hồ khẽ dao động nhẹ nhàng, cảm thấy trong lòng có chút khoan khoái, chợt nhận ra vì sao Tiết Tầm lại thích một nơi như thế này rồi.

Chỉ là nghĩ đến đây là chỗ Trác Văn Tĩnh đã bỏ mạng, cho dù phong cảnh có đẹp đến đâu cũng không vui vẻ nổi, nhưng không muốn Tiết Tầm phải khó xử, ta vẫn như có như không tìm chủ đề nói: “Đúng rồi, vừa rồi người nhắc đến thanh tuyệt y kiếm kia, trầm đã từng nghe Hoàng hậu nương nương nói về nó, đó là một thanh kiếm rất nổi danh trên giang hồ? Nhưng nhìn vẻ mặt này của người, có phải thanh kiếm này còn ẩn chứa một câu chuyện khác?”

Tiết Tầm nhìn ta gật đầu nói: “Đã từng có một câu chuyện trong đó. Nói là chủ nhân của tuyệt y kiếm giáo chủ Ma giáo này, về sau phải lòng một đệ tử của võ lâm chính đạo, nhưng mà hai người này lập trường khác nhau, sau đó giáo chủ Ma giáo bị phía chính đạo bao vây tấn công, cùng đường nên đã nhảy xuống hồ Nghịch Thủy Hân. Người mà hắn yêu thích đó liền một mực sống cô độc cả đời không gả cho ai, thẳng đến sau này xuất hiện một vị Vương gia, nói đến cũng trùng hợp, vị Vương gia kia cùng vị Giáo chủ đó ngược lại giống nhau như đúc.” Nói xong lời này Tiết Tầm ngừng lại, ta liền nhìn về phía hắn hỏi: “Sau này ra sao?”

Tiết Tầm chợt giật mình nói: “Sau này, vị Vương gia kia ở trong quý phủ của hắn một tháng, cuối cùng quay trở về kinh thành, sau đó... Không có.”

Ta kinh ngạc, sau đó cười nói: “Chỉ là truyền thuyết mà thôi, không cần phải thương tâm.”

“Chỉ là cảm thấy kết cuộc của câu chuyện này làm người ta có chút thổn thức.” Tiết Tầm cười nói.

Ta liền nói: “Kỳ thật cũng không phải vậy, tình là thứ vốn rất khó nói, nếu như người mình yêu chết đi, mà lại gặp phải người có dung mạo giống vậy, có

người sẽ yêu lại lần nữa, còn có người cả đời chỉ thích một người, không có ai đúng ai sai, chỉ là lựa chọn khác nhau mà thôi.”

“... Còn theo cảm nhận của Hoàng thượng, tình cảm nào mới gọi là sâu sắc?” Tiết Tầm trầm mặc nhìn ta hỏi.

“Muốn so sánh, nói ví dụ là, đối với trẫm, đương nhiên hi vọng người mình thích chỉ thích một người, thế nhưng cũng có người hi vọng người mình thích, sau này khi mình chết đi, có thể thích người khác, hi vọng hắn sống hạnh phúc, cho nên nếu mà so sánh cũng không thể nói ai là thâm tình, ai là bạc nghĩa, sống trên cõi đời này chỉ có thể mà thôi.”

“Vi thần lĩnh giáo, bất quá xin cho vi thần nói một câu công đạo, Hoàng thượng đối với tình ái có chút ích kỷ.” Tiết Tầm nói.

Ta nhượng mảy, đồng ý, lời này của hắn không sai, đối với tình cảm ta vốn rất ích kỷ.

Nếu đổi lại là Trác Văn Tĩnh, có lẽ hắn hi vọng ta sẽ thích người khác, thế nhưng còn ta thì lại không muốn hắn rời khỏi ta nửa bước, chuyện này có chút khác biệt... Có lẽ bậc đế vương đối với tình cảm đều chiếm hữu mạnh mẽ như vậy, tựa như hắn nói tên Vương gia kia, cho dù có yêu thích người đó, nhưng làm sao có thể chịu đựng mình là người thế thân của kẻ khác?

Sau đó ta với hắn đều im lặng, không bao lâu Nguyên Bảo đem trà nấu xong, bưng lên cho chúng ta.

Không biết là do tâm tình hay do nước trà đặc biệt, uống vào quả nhiên có một mùi vị rất khác, ta suy nghĩ sau đó nhìn Nguyên Bảo nói: “Lấy thêm chút nước nữa, sau khi hồi cung đưa cho Hoàng hậu uống thử xem, nếu như hắn thích thì sau này sẽ cho người lấy về thường xuyên.”

“Hoàng Thượng, nô tài đi lấy.” Nguyên Bảo cười hì hì đáp.

Nhìn hắn, ta cười cười, lúc quay đầu lại uống trà, nhìn thấy Tiết Tầm đang im lặng nhìn phía hồ, ta hỏi: “Sao vậy?” Tiết Tầm nhìn ta khẽ mỉm cười đáp: “Không có gì.”

Nghe hắn nói như vậy, ta cũng không để ý, tiếp tục uống trà.

Sau khi thưởng trà xong, nhìn sắc trời một chút, ta nói: “Trở về thôi.”

Tiết Tầm đáp tuân chỉ, không biết có phải ảo giác hay không, ta có cảm giác tâm tình của hắn so với lúc trước khi đi có chút sa sút, nhưng nghĩ đến đây không phải chuyện ta nên quan tâm, ta liền không hỏi.

Lúc trở về, ta với hắn vẫn ngồi trong xe như cũ, lần này là bởi vì chạy một mạch về kinh thành, cho nên đường xá ổn định hơn một chút, Tiết Tầm vẫn luôn giữ im lặng, mà ta cũng không nói gì.

Thăng đến khi vào kinh thành, ta xuống xe ngựa nhìn hắn nói: “Sắc trời không còn sớm, ngươi cũng nên về nhà nghỉ ngơi đi.”

Tiết Tầm nhìn ta nói: “Vâng.”

Ta gật đầu, quay người ly khai, còn Nguyên Bảo đi theo phía sau ta.

Trở lại nội cung, liền vội vàng thay y phục, sau đó sai người đi pha trà, còn ta thì đi Giao Thái điện, thời điểm đến thì nhìn thấy Trác Văn Tĩnh đang đứng tại hậu viện, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn thấy ta liền chuẩn bị hành lễ, ta vội vàng đi qua nói: “Miễn đi, thân thể ngươi nặng nề, ngày sau nếu như không có việc cần thiết, thì nên miễn đi cấp bậc lễ nghĩa.”

Nắm tay hắn đi vào trong đình, lúc này Nguyên Bảo cũng đã mang trà tới, bên trong là trà thanh vũ thượng hạng, từ xa đã ngửi thấy mùi thơm.

Quả thật là nước tốt, ta trầm nghĩ, hảo thủy phối trà ngon, thật là một tư vị khác.

Ta tự tay rót một ly cho Trác Văn Tĩnh, đưa cho hắn nói: “Ném thử xem.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, vươn tay bưng lên tách trà bạch ngọc, nhẹ nhàng nhấp môi, ta vội hỏi: “Như thế nào?”

“Nước trà này so với trước đây có chút bất đồng.” Trác Văn Tĩnh ôn hòa đáp.

Ta cười nói: “Đây là đương nhiên, nước này chính là lấy từ hồ Nghịch Thủy Hàn đấy. Đương nhiên bất đồng.”

“Hồ Nghịch Thủy Hàn? Hoàng Thượng đến tận Hàn Nhái? Chẳng phải rất nguy hiểm sao?” Trác Văn Tĩnh có chút kinh hoàng nói.

“Không có gì nguy hiểm, là Tiết Tầm dẫn đường, hắn biết một con đường tắt đi xuống.” Ta cười nhấp một ngụm trà nói: “Nước này cũng là do hắn nói với trẫm này.”

Dứt lời, ta nhìn về phía Trác Văn Tĩnh, thấy hắn buông chén trà xuống, vì vậy có chút kỳ quái hỏi: “Sao không uống nữa? Không hợp khẩu vị?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, một lúc sau rũ mắt xuống nhàn nhạt nói: “Không phải, trà này rất ngon, chỉ là, vi thần... Vi thần hiện tại không có khát nước mà

thôi.”

Ta kinh ngạc nhìn hấn, cười nói: “Không sao, sau này lại cho Nguyên Bảo đi lấy thêm cũng được, người muốn uống bao nhiêu thì uống.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta nở nụ cười, ta cũng cười cười, tiếp tục thưởng trà.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Hoàng Hậu Xuất Cung

Edit: Ngũ Ngũ

Mấy ngày nay tâm tình của Trác Văn Tĩnh tựa hồ không vui, thật ra trên mặt hấn không có biểu hiện gì khác lạ, chỉ là ngẫu nhiên ngồi đọc sách hay uống trà có chút ngăn người, nhưng mà ta cảm giác được trong lòng hấn có chuyện, chỉ là thời điểm hỏi hấn, hấn sẽ liếc ta một cái, sau đó nhìn qua chỗ khác nói: “Tạ Hoàng Thượng quan tâm, vì thần không có chuyện gì.”

Ta hỏi một lần nhận được câu trả lời không có gì, hỏi hai lần hấn vẫn đáp như vậy, sau năm lần bảy lượt hỏi, ta liền nghĩ chắc là không có chuyện gì thật, nhưng mà trong lòng vẫn có chút cảm giác kỳ lạ, không ngừng suy đoán là chuyện gì.

Hôm nay, ta đang phê tấu chương, lúc thấy tấu chương của Trác Luân, liền lại nghĩ đến Trác Văn Tĩnh, cảm thấy có chút chán nản, vì vậy ta nhìn Nguyên Bảo hỏi: “Nguyên Bảo, người nói có phải Hoàng hậu có chuyện gì trong lòng không? Còn không muốn nói cho trẫm biết?”

Nguyên Bảo đứng đó giật giật mi mắt, thần sắc lộ ra vẻ lúng túng nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tài cảm thấy... Nô tài cảm thấy tâm tư của Hoàng hậu nương nương rộng lớn như biển, rất khó đoán a.”

“Lời này ngược lại không sai.” Ta nghe xong đồng ý nói: “Có thời điểm, trẫm thấy hấn cao hứng rồi lại mất hứng, cảm thấy hấn có tâm sự, lại dường như không có... Chẳng lẽ đây là khác biệt giữa nam nhân với nữ nhân?”

“Hoàng thượng anh minh...” Nguyên Bảo vội cười gượng đáp.

Ta nhún mày liếc ngang hấn hỏi: “Anh minh cái gì, trẫm chính là muốn biết trong lòng hấn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Người có ý kiến gì không?”

“Hoàng thượng, xin thứ cho nô tài nói khó nghe, đến cả ngài còn không nghĩ ra được, thì huống chi là nô tài.” Nguyên Bảo éo éo giọng đáp, sau đó liếc nhìn ta nói tiếp: “Nhưng mà, nô tài cảm thấy đại khái là bởi vì... Bởi vì...”

“Bởi vì cái gì sao người còn không mau nói, rề rề rà rà làm gì, người bị cà lăm rồi hả? Nói.” Ta không vui nhìn Nguyên Bảo quát.

Nguyên Bảo nghe xong lời này của ta vội đáp: “Hoàng Thượng bớt giận, là nô tài cảm thấy Hoàng hậu nương nương đang mang thai, cho nên tính tình mới thay đổi thất thường như thế...”

Nguyên Bảo nói tới đây rồi dừng lại, trong lòng ta thông suốt, cau mày hỏi: “Là thế này sao?”

“Hoàng Thượng, nô tài có nghe người ta nói, nói là các nữ tử đang mang thai... Tính tình đều sẽ trở nên thất thường như vậy.” Nguyên Bảo cười nói: “Nhưng mà Hoàng hậu nương nương cũng không phải là nữ tử, cho nên rất nhiều chuyện không thể giống như nữ tử mà nói thẳng ra hoặc biểu hiện ra bên ngoài, nô tài nghĩ như vậy đấy.”

“Như thế cũng có lý.” Ta suy nghĩ xong, sau đó đột nhiên đứng dậy nói: “Đi truyền Trương Đình Ngọc đến Giao Thái điện bắt mạch cho Hoàng hậu nương nương.”

“Hoàng Thượng?” Nguyên Bảo khó hiểu nhìn ta: “Thân thể Hoàng hậu nương nương không sao, bây giờ truyền ngự y cũng không được tốt a.”

“Người thì biết cái gì.” Ta trừng mắt liếc hấn nói: “Người đang mang thai, rất nhiều món không ăn được đấy, cho dù Trác Văn Tĩnh ở trước mặt trẫm không biểu hiện gì, thế nhưng trẫm nghĩ hấn cũng giống như người nói vậy, rất nhiều chuyện không nói ra được giống nữ tử... Nhắc đến thì chuyện này là sơ sót của trẫm, nhanh kêu người đi chuẩn bị chút đồ chua ngọt đi a.” Đợi trước lúc Tiết Như Ngọc mang thai, hờ ra là nổi nóng đến long trời lở đất, đến ta cũng không dám tiếp cận nửa bước, hiện tại lại thấy Trác Văn Tĩnh biểu hiện vô cùng bình thường, nhất thời làm ta quên bống đi... Chẳng lẽ là chuyện này? Mà làm Trác Văn Tĩnh buồn bực?”

Nguyên Bảo nghe xong lời của ta thần sắc có chút quý dị, sau đó nhìn ta nói: “Hoàng Thượng, ý của nô tài vừa nói không phải như vậy.”

“Vậy người có ý gì?” Ta khó hiểu mà hỏi lại.

“Nô tài muốn nói là, vì Hoàng hậu nương nương không phải nữ tử, cho nên...” Nói tới đây, Nguyên Bảo liếc nhìn ta, sau đó mới tiếp tục: “Cho nên cũng

có khả năng giống như Hoàng Thượng nói.”

Ta nhìn hấn một cái rồi nói: “Đã vậy còn không mau đi.”

Nguyên Bảo vội tuân chỉ, quay người ly khai.

Sau khi đợi Nguyên Bảo đi phân phó xuống dưới, ta cũng không còn tâm tình nhìn đến tầu chuông nữa, vội bãi giá Giao Thái điện.

Thời điểm tới thì Trương Đình Ngọc đã ở đó, đang bắt mạch cho Trác Văn Tĩnh, Trác Văn Tĩnh bình thân ngồi chỗ kia, bất quá thần sắc có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi Trương Đình Ngọc bắt mạch xong, nhìn ta chúc mừng nói: “Khỏi bẩm Hoàng Thượng, thể trạng của Hoàng hậu nương nương với tiểu hoàng tử đều rất tốt.”

“Có chỗ nào không tốt hay không?” Ta hỏi như vậy, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Trác Văn Tĩnh.

“Không có.” Trương Đình Ngọc cười đáp.

Ta nhìn ông ta một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh Trác Văn Tĩnh hỏi: “Thật không có chỗ nào không thoải mái sao? Tỷ như muốn ói? Ăn không vô? Tâm tình không tốt, không muốn động?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, sau hồi lâu cười đáp: “Hoàng Thượng, vi thần không sao, tạ Hoàng Thượng quan tâm.”

Nghe hấn nói vậy ta cũng nhẹ gật đầu, Trương Đình Ngọc ở một bên kê thuốc dưỡng thai, sau đó hành lễ lui ra, chờ ông ta đi rồi, ta với Trác Văn Tĩnh cũng đều im lặng.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, ta nhìn lại hấn, hai người đều không nói lời nào, cảm giác có chút quý dị.

“Hoàng Thượng, không phải bây giờ là lúc người đang phê tầu chuông sao? Tại sao lại rảnh rỗi đến đây?” Sau khi trầm mặc hồi lâu, Trác Văn Tĩnh mở miệng hỏi.

Ta nở nụ cười nói: “Trầm lo lắng cho thân thể của ngươi, cho nên tới đây nhìn xem.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, trong con ngươi có chút nghi hoặc, lúc này Nguyên Bảo tiến lên phía trước nói: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng, Hoàng thượng nhìn tâm trạng mấy ngày nay của ngài không được tốt, cho nên mới thỉnh Trương đại nhân đến đây bắt mạch, sợ ngài khó chịu ở đâu.”

Nguyên Bảo nói xong, ta ở một bên gật đầu phụ họa, Trác Văn Tĩnh nhìn ta, một lúc sau nở nụ cười, nhìn hấn cười, ta cũng cười theo, Nguyên Bảo ở một bên cũng hi hi ha ha.

Từ ngày đó về sau, tựa hồ tính tình của Trác Văn Tĩnh khôi phục lại như lúc trước, trong lòng ta quả thực thấy cao hứng, đoán chừng tâm trạng hấn không tốt, may mà để Trương Đình Ngọc đến bắt mạch cho hấn.

Ngày hôm đó Tiết Tầm dâng tầu chuyển đến lục bộ nhờ Trác Luân đưa tới tay ta, tóm tắt sơ lược về vụ án bên Hình bộ còn tồn đọng rất nhiều, mà nhân lực không đủ, hi vọng triều đình phái người đến đây văn... văn.

Nhìn tầu sơ này, ở trên đại điện ta thử hỏi qua ý kiến của Trác Luân với Tiết Thanh, hai người bọn họ trầm mặc một lúc rồi nói chính xác là bên Hình bộ nên cử người đến thêm các loại, ta nghe xong nhẹ gật đầu, lúc nhìn thấy Tiết Thanh định mở miệng định nói gì đó, ta liền nói: “Nếu thừa tướng với thái sư đều có ý đó, thì chuyện này cứ quyết định vậy đi, về vấn đề tuyển chọn người, các khanh đều biết, Hình bộ này chính là tâm bệnh của trăm, thật ra, ngày đó khi nhìn thấy Hình bộ hỗn loạn, trăm thật sự rất thất vọng về các người...”

Ta nói tới đây liền ngừng lại, các văn võ bá quan liền quỳ xuống thỉnh tội, ta hừ lạnh một tiếng nói: “Thỉnh tội thì được gì, lần này tuyển chức Hình bộ thượng thư, trăm thấy ý kiến của Tiết Tầm đưa ra không tệ, quan viên ở kinh thành đã đủ chỗ rồi, cho nên cứ trực tiếp tuyển thẳng quan viên từ các địa phương khác đến đây nhậm chức, việc này sẽ giao cho Tiết Tầm phụ trách.”

Các văn võ bá quan nghe xong liền hai mặt nhìn nhau, cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ có Tiết Tầm bước ra quỳ tạ ân.

Ta ‘ân’ một tiếng, sau đó nói: “Cứ như vậy đi, không có việc gì thì bãi triều.” Dứt lời ta đứng dậy, Nguyên Bảo phía sau ta tuyên bố bãi triều, đi xuống Kim Loan điện, ta dừng lại trước mặt của Tiết Tầm nói: “Chớ phụ kỳ vọng của trăm.”

“Vi thần tuân chỉ.” Tiết Tầm đáp.

Ta nhìn hấn một cái, Nguyên Bảo tiến lên vịn ta ly khai khỏi đại điện.

Sau khi hồi cung, tâm tình của ta không tệ lắm, cơ hồ có chút dương dương tự đắc đến tìm Trác Văn Tĩnh, thời điểm Trác Văn Tĩnh nhìn thấy ta, sau khi rót cho ta một chén trà hấn hỏi: “Hoàng Thượng rất vui vẻ?”

Ta gật đầu nói: “Đúng vậy a, mặc dù bên Hình bộ có ngàn mối trần trở, nhưng Tiết Tầm chỉ dâng lên một tầu chuông, xem như đã giải quyết giúp cho trăm một chuyện bận lòng.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta nói: “Chúc mừng Hoàng thượng.”

Ta cười cười đáp: “Có gì tốt mà chúc mừng, đúng rồi, thân thể ngươi thế nào?”

“Rất tốt.” Trác Văn Tĩnh nói, sau đó phì cười không thôi: “Hoàng Thượng, một ngày ngươi đều hỏi ít nhất ba lần.”

Ta nghe xong sững sờ nói: “Trẫm đây là lo lắng cho ngươi thôi.”

“Tạ Hoàng Thượng.”

“Đạo này tiết trời càng ngày càng lạnh, hôm nay khó có được một ngày đẹp trời, không bằng chúng ta xuất cung một chuyến đi a.” Ta suy nghĩ rồi nói, Trương Đình Ngọc từng nói nam tử có thai bất đồng với nữ tử, đi đi lại lại nhiều mới tốt, không thì lúc sinh, chắc chắn rất khổ sở. Hơn nữa, mỗi ngày Trác Văn Tĩnh đều quanh quẩn ở trong nội cung, nhưng nhìn ra được, hẳn rất áp lực, xuất cung một chuyến, hít thở bầu không khí trong lành một chút mới tốt.

Trác Văn Tĩnh nghe ta nói xong con ngươi co lại, do dự hỏi: “Như vậy có được không?”

“Có cái gì mà không được.” Ta cười nói: “Ngươi cũng lâu rồi chưa ra bên ngoài đi a, ngắm nhìn cũng tốt, hơn nữa... Hơn nữa, mẫu hậu không có ở trong cung, trẫm sẽ đi cùng ngươi, ngươi còn có gì mà lo lắng nữa?”

“Vi thần chỉ sợ...”

“Không có gì phải sợ.” Ta cười đánh gãy lời của hắn rồi nói: “Nếu như cảm thấy lúc xuất cung sợ gặp người của thừa tướng không hay lắm, thì không cần trở về nhà... Không bằng chúng ta đến chỗ của Tam ca ngồi một chút, huynh ấy hồi cung được nhiều ngày rồi, chúng ta đến coi như chúc mừng huynh ấy.”

Thuận tiện có thể nhìn Ngôn Nhất một chút, hiện tại hẳn như thế nào rồi, nếu như sống quá tốt, ta sẽ để cho hắn đi dọn nhà xí thì hơn.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, chăm chú hồi lâu, cười nói: “Được.”

Ta nhìn hắn cũng cười theo.

Bởi vì thân thể của Trác Văn Tĩnh không như bình thường, lần này xuất cung, ta chăm sóc hắn cẩn thận từng li từng tí, vốn định quang minh chính đại bãi giả tiến đi, thế nhưng bị Trác Văn Tĩnh ngăn cản lại nói: “Hoàng Thượng, nếu như có đội quân đi theo, vậy thì mất vui rồi, chúng ta hãy giống như người bình thường mà đi là được.”

Ta suy nghĩ một chút cũng cảm thấy phải, vì vậy miễn đi các nghi thức, tự mình với hắn đi đến, bất quá ta sợ xảy ra nguy hiểm, cho nên bên ngoài ngoại trừ đệ Chung Dung đi theo hộ giá, còn bên trong thì âm thầm cử theo đại nội thị vệ tùy thời bảo hộ chúng ta.

Nhưng mà vừa xuất cung, lúc đi trên đường lớn, ta có chút hối hận với đề nghị này rồi, trên đường cái người tới người lui như vậy, vạn nhất chen lấn xô ngã Trác Văn Tĩnh, còn không phải lỗi của ta?

Cẩn thận từng li từng tí ôm người vào trong ngực chậm rãi bước đi, Trác Văn Tĩnh nhẹ quay đầu nhìn ta, khẽ cười nói: “Hoàng Thượng, vi thần có vô nghệ phòng thân đấy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Cho dù là như vậy, thế nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu ngươi với hải tử xảy ra chuyện gì, trẫm...” Ta càng nói giọng càng nhỏ dần, sau đó nói tiếp: “Nói đi nói lại thì, chúng ta đang ở trên đường lớn, ngươi kêu lên danh tự của trẫm, vạn nhất bị người khác nghe được, chẳng phải sẽ...” Chẳng phải sẽ dễ dàng xảy ra chuyện sao, lời này ta vốn định nói ra khỏi miệng, thế nhưng lúc từ xa nhìn thấy Hình bộ đại lao, ta đột nhiên ngưng lại.

Sau đó, ta giận dữ nhìn Nguyên Bảo hỏi: “Nguyên Bảo, bên đó là xảy ra chuyện gì?”

“Cái này...” Nguyên Bảo không dám trả lời lại.

Không phải nói Hình bộ đại lao là nơi không thể tùy tiện vào sao? Thế mà vừa rồi ta lại thấy có người cầm bạc tiến vào? Là ta hoa mắt sao?

“Cảnh... Cảnh Nghiêu? Sao vậy?” Trác Văn Tĩnh kéo tay ta thấp giọng hỏi, ta nhủ mảy nói: “Lần trước trẫm với Nguyên Bảo đến đây, cũng là gặp hai tên gác cổng này, ăn nói rất đàng hoàng, nói gì mà không có công văn thì không thể tùy tiện vào, nhưng hôm nay lại như cũ có người cầm bạc tiến vào... Đồ hỗn trướng, thật sự có chết cũng không hối cải, cái Hình bộ này, chẳng lẽ trẫm thực sự không quản được?”

“... Cảnh Nghiêu, ngươi đại khái còn chưa nghe hết nữa.” Trác Văn Tĩnh cười nói, lúc này ta mới giương mắt nhìn hắn hỏi: “Cái gì? Nghe hết cái gì?”

“Ta từng nghe Trác Nhiên nói, quan viên ở Hình bộ, nhất là từ sau khi Hoàng Thượng tiến đến Hình bộ đại lao, cảnh tượng đã thay đổi, bất quá cũng bởi như vậy, cho nên quan viên Hình bộ từ trên xuống dưới đối với những nam tử tuổi đôi mươi, rất có phòng bị. Cho nên lần trước ngài đến, bọn họ đương nhiên có so sánh, cái này đại khái là không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.” Trác Văn Tĩnh cười nói.

Ta híp mắt nói: “Quả thực là vô liêm sỉ, nói như vậy thì những người này đang gạt trẫm đúng không?”

“Nhưng dù sao cũng chỉ là số ít thôi.” Trác Văn Tĩnh kéo tay của ta nói: “Đại đa số mọi người rất sợ long uy của Hoàng Thượng, không dám tùy tiện mạo phạm, hơn nữa có Tiết đại nhân quản lý ở đây, những quan viên kia làm sao có thể tùy ý ăn hối lộ, về phần Hình bộ đại lao này, có thể nói là ‘Diêm Vương sống khá giả, tiểu quỷ khó chơi’ a (*).”

(*) Câu này ta cũng không hiểu luôn.

Ta nhìn hắn nói: “Cũng không có biện pháp nào khiến cho bọn họ nhớ kỹ sao? Từ tai họa đột đó, mà bọn họ cũng quá không sợ chết đi a.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta nói: “Cảnh Nghiêu, thiên hạ này, chung quy là tham quan nhiều hơn so với thanh quan, thứ cho thần nói không dễ nghe, việc này khó có thể giải quyết triệt để.”

Nghe hắn nói xong, trong lòng ta có chút buồn bực, lại liếc nhìn hai người kia, ta lạnh lùng nói: “Tuy không thể ngăn chặn tận gốc, nhưng diễn ra trước mắt trẫm thì không được. Đợi khi trở về ta sẽ tính sổ với bọn họ một lần nữa.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, ta hít sâu một hơi, nắm tay của hắn nói: “Vốn là đi ra ngoài cho khuây khỏa, lại rước thêm chuyện phiền lòng. Vậy có còn đến phủ Tam ca hay không?”

Trác Văn Tĩnh sững sờ nhìn ta, sau đó cười nói: “Đã đến tận đây rồi, nào có đạo lý quay về, huống chi thân thể của Du Vương gia cũng không được tốt.”

Thân thể của huynh ấy không tốt thì liên quan gì đến ngươi? Ta buồn bực nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Biến Cố Phát Sinh (1)

Edit: Ngũ Ngũ

Dù sao Trác Văn Tĩnh đã mở miệng nói như vậy, trong lòng ta mặc dù có chút không vui, vẫn là cùng Trác Văn Tĩnh đi đến phủ Vương gia của Tam ca.

Vốn là Nguyên Bảo muốn đi trước đến quý phủ của Tam ca để báo tin chúng ta đến, ta suy nghĩ rồi ngăn cản: “Không cần thông báo, chúng ta cứ tiến đến lạng lẽ như vậy, nói không chừng còn đem đến kinh hi cho Tam ca a.”

Ta nói xong lời này, Trác Văn Tĩnh lập tức đưa mắt nhìn thoáng qua ta, ta có chút không hiểu lắm hỏi: “Sao vậy?”

Trác Văn Tĩnh lắc đầu cười nói: “Không có gì.” Ta cười hắc hắc hai tiếng, sau đó nắm tay hắn hướng chỗ Tam ca đi tới.

Vương phủ của Tam ca ngự ở nơi phồn hoa bậc nhất kinh thành, công vào được xây dựng thập phần hoa lệ. Những người phục thị bên trong, ngoại trừ những thị vệ tự thân mang đến, còn những người khác là do chính Nguyên Bảo tự chọn lựa kỹ càng, cho nên khi chúng ta tiến đến, người gác cổng Vương phủ nhìn thấy Nguyên Bảo, liền bước lên phía trước cười nói: “Ngọn gió nào đưa Nguyên tổng quản đến đây vậy, người này là?” Dứt lời, người nọ nghi hoặc nhìn về phía ta cùng với Trác Văn Tĩnh.

Hắn biết Nguyên Bảo mà không biết ta với Hoàng hậu thì cũng phải thôi, ta thầm nghĩ trong lòng, vì vậy ta liếc mắt nhìn Nguyên Bảo mấp máy miệng, Nguyên Bảo liền tiến lên phía trước hỏi: “Vương gia có ở đây không?”

“Có, có, để nô tài đi bẩm báo.” Người gác cổng nói.

“Không cần.” Nguyên Bảo lạnh lùng nói, sau đó nhìn về phía ta, ta gật đầu nói: “Đi vào thôi, nhìn thử xem Tam ca với Tiểu Hầu gia ở chung thế nào.”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Nguyên Bảo cung kính nói, mà người gác cổng nghe xong lời này, sững sờ tại chỗ, sau đó liền vội vàng quay xuống.

Bất quá có lẽ ngay từ đầu bọn họ đã lờ mờ đoán ra được thân phận của chúng ta rồi, cho nên cũng không lộ ra sợ hãi gì. Ta thầm gật đầu, sau đó cùng Trác Văn Tĩnh chậm rãi đi vào.

Sau khi đi vào, ta phát hiện vương phủ của Du Tam ca tựa hồ vô cùng quanh quẽ, rõ ràng không thiếu cái gì, thế nhưng lại vô cùng tịch liêu.

Ta dừng một chút nhìn về phía Trác Văn Tĩnh, hắn cũng nhìn về phía ta, hướng ta mỉm cười. Nhìn dáng vẻ tươi cười kia, lại làm cho lòng ta bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, không khỏi nắm lấy tay của hắn, lúc này mới hướng đại sảnh đi tới.

Vừa đi được hai bước, còn chưa tới nơi, ta liền nghe được có người lớn tiếng nói: “Ngươi là có ý gì a, ta đường đường là Tiểu Hầu gia mà ngươi coi như người hầu cho nhà ngươi, nghĩ cũng hay quá a? Ngươi là Vương gia thì đã sao, ta cho ngươi biết, bây giờ ta không làm nữa. Ta phi, ta không quản ngươi có là Vương gia hay không, lão tử, lão tử không làm nữa.”

Thanh âm nóng này như vậy đương nhiên là Ngôn Nhất rồi, chỉ là Tam ca sao vậy, đem con người ta biến thành dạng gì rồi? Ta nhưong nhưong mảy, về mặt của Trác Văn Tĩnh cũng rất kinh ngạc.

Lúc này thanh âm của Tam ca truyền đến, hần hồ hững nói: “Ngươi là do Hoàng thượng phái tới đây đây, nếu ngươi không làm, thì đó chính là kháng chỉ bất tuân.”

“Hôm nay ta sẽ kháng chỉ luôn a.” Dứt lời bên trong truyền đến ‘ba~’ một tiếng. Ta nhẹ ho một cái, nhìn nhìn Nguyên Bảo, Nguyên Bảo vội vàng hắng giọng lớn tiếng thông báo.

Trong phòng lập tức trầm mặc lại, ta cùng Trác Văn Tĩnh chậm rãi đi vào.

Vừa vào liền nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Tam ca, một thân bạch y đứng ở đó, bất quá y phục màu trắng lại bị lấm lem bùn, dưới chân hần còn có vài nhánh cỏ dại, mà Ngôn Nhất đang vận một thân thanh sam, dường như là vết bùn là từ người hần bắn ra, hai tay hai chân của hần cũng đều rất bẩn.

Cả hai đại khái không ngờ là ta với Trác Văn Tĩnh sẽ đến đây, bọn họ cứ ngây ngốc đứng ở đó, đến cả hành lễ cũng quên luôn.

Ta tức thì mấp máy miệng nhìn Ngôn Nhất nói: “Ngôn ái khanh, trong kinh thành không có mưa a, ngươi sao lại ăn mặc như nhuộm như vậy, bị ướt xuống hồ bùn hả?” Ta nói xong lời này, Tam ca liền lấy lại tinh thần, bẻ bộn quỳ xuống hành lễ, Ngôn Nhất cũng quỳ xuống theo, nhưng trên mặt lại mang theo vẻ không phục cùng với ủy khuất rõ ràng.

Sau khi ta với Trác Văn Tĩnh ngồi xuống, mới để cho bọn họ đứng dậy, sau đó ta lại nói: “Vừa rồi trầm ở ngoài cửa nghe các ngươi lớn tiếng với nhau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần không thể đảm đương nổi việc nhà của Du Vương gia, cái Du Vương gia muốn chính là một người biết làm cơm, biết chăm sóc sân vườn, biết quản xuyên nô tài trong viện, không phải loại người thô kệch như vi thần, huống chi lúc ấy Hoàng thượng chỉ nói là vi thần giới thiệu cho Du Vương gia làm quen với hoàn cảnh trong kinh, bất quá Du Vương gia thân thể không khỏe, không thích xuất phủ, cho nên vi thần cũng chỉ là một người rảnh rỗi sống ở đây, thỉnh Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Tam ca không nói gì, Ngôn Nhất siết chặt hai tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ta nhìn nhìn Ngôn Nhất một chút lại quay sang nhìn Tam ca, sắc mặt của huynh ấy không tốt lắm, bất quá cũng không lên tiếng.

Ta sờ sờ mũi nói: “Trước tiên đừng nói những chuyện này nữa, tất cả các ngươi đều đứng lên đi, nhất là Ngôn Nhất, quay về thay y phục rồi nói sau, bộ dạng như vậy còn ra thể thống gì nữa, ai không biết còn tưởng rằng Tam ca bạt đãi ngươi đấy.”

Ngôn Nhất lạnh lùng nhìn thoáng qua Tam ca, nổi giận ùng ùng đứng lên rồi đi.

Ngôn Nhất vừa đi, ta nhìn về phía Tam ca nói: “Tam ca, thân thể ngươi không tốt, ngồi đi.” Tam ca tạ ân rồi ngồi xuống.

Sau khi hần ngồi xuống, lập tức nhìn ta nói: “Hoàng Thượng đến đây, tại sao không thông báo trước, để vi thần chuẩn bị một phen, sau đó nghênh giá.”

Ta nở nụ cười nói: “Không sao, trầm với Trác Văn Tĩnh chỉ muốn ra bên ngoài một chút, làm gì mà nhiều phép tắc lễ nghi như vậy. Ngược lại là vừa rồi, đã có chuyện gì? Sao Ngôn Nhất nói không muốn ở đây nữa?”

Sắc mặt Tam ca bình thản nói: “Hoàng Thượng thứ tội, thân thể vi thần không được khỏe, trong lòng nhiều phiền muộn, cho nên muốn trêu chọc Tiểu Hầu gia một chút, làm hần tức giận cũng phải.”

Nghe Tam ca nói như vậy, ta sờ sờ cái mũi không nói nên lời, đành phải cười gượng hai tiếng.

Lúc này Ngôn Nhất đã thay xong y phục, đến đây bái kiến.

Sau khi để cho hần đứng dậy, ta nói: “Ngôn Nhất, vừa rồi Tam ca cũng có nói, là do tâm trạng không tốt, cho nên mới đối xử hà khắc với ngươi một chút, ngươi là đại nhân không nên chấp nhất tiểu nhân a, là vậy đó.”

Ngôn Nhất nhìn ta, cắn cắn môi nói: “Vâng, Hoàng thượng.” Sau đó hần đứng cúi đầu, nhìn bộ dạng ỉu xìu của hần, ta cười thầm trong lòng, cuối cùng hai chưởng hần đánh ta lúc trước cũng đã được trả thù, vì vậy khó có được hảo tâm nói: “Được rồi, về sau ngươi trở về Hầu phủ đi, miễn cho bị vương phủ của Tam ca giày vò.”

Ngôn Nhất nghe xong lời này đột nhiên ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mang theo nét mừng rỡ, ta cười cười hỏi: “Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi lại đổi ý rồi hả?”

“Không, không, không. Vi thần lập tức đi ngay.” Ngôn Nhất vội đáp, Tam ca ở một bên thần sắc khề biến, sau đó rũ mắt xuống, làm cho người khác không nhìn thấy được thần sắc bên trong.

Lúc này Trác Văn Tĩnh đứng lên nói: “Hoàng Thượng, vi thần có chút không thoải mái, muốn ra hậu viện nghỉ ngơi một lúc.”

Ta nhẹ gật đầu, Ngôn Nhất nghe thấy liền vội nhìn về phía Trác Văn Tĩnh, thần sắc mang theo vẻ lo lắng, ta nhưong nhưong mảy, trong lòng có chút không vui, bất quá vẫn nhìn xuống, nhìn về phía Nguyên Bảo nói: “Nguyên Bảo, đi theo hầu hạ Hoàng hậu ra phía sau nghỉ ngơi, trầm cùng Tam ca trò

chuyện, về phần Ngôn Nhất... Ngươi nha, trở về Hầu phủ đi...”

“Hoàng Thượng, vi thần cũng muốn đi theo hầu hạ Hoàng hậu nương nương a.” Ngôn Nhất vội vàng tiếp lời.

Ta tức thì cau mày nói: “Ngươi đi theo làm chi, có Nguyên Bảo là được rồi, không cần đến ngươi.”

Ngôn Nhất lại nói: “Ý của vi thần là, đi theo bảo hộ Hoàng hậu nương nương.”

Nghe xong lời này, ta bật cười nói: “Ngôn Nhất, đây là phủ của Tam ca, không phải nơi tụ tập của đám thích khách, không cần ngươi theo bảo hộ...”

“Hoàng Thượng, vi thần muốn trò chuyện với Tiểu Hầu gia.” Đúng lúc này, Trác Văn Tĩnh đánh gãy lời ta.

Ta nhìn hẩn một cái, hẩn hướng ta mỉm cười ôn hòa, hẩn đã mở miệng như vậy, ta dĩ nhiên không thể làm mất mặt hẩn được, vì vậy, ta nhếch miệng ‘ân’ một tiếng, sau đó không kiên nhẫn nhìn Ngôn Nhất nói: “Được rồi, đến Hoàng hậu đã mở miệng, ngươi đi đi, bắt quá cẩn thận một chút, thân thể của Hoàng hậu quan trọng, nếu xảy ra sai lầm gì, trẫm sẽ hỏi tội ngươi trước tiên.”

Thần sắc của Ngôn Nhất âm trầm hai phần, sau đó đứng dậy ly khai cùng Trác Văn Tĩnh, đợi bọn họ đi rồi, trong lòng ta vẫn có chút mất hứng.

Trầm mặc hồi lâu, tình cờ ngẩng đầu liền nhìn thấy Tam ca đang quan sát ta, ánh mắt mang theo một vòng hứng khởi không nói nên lời.

Ta nhìn hẩn cười hỏi: “Tam ca, ngươi làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tam ca rũ mắt xuống thân nhiên đáp: “Chỉ là cảm thấy, tình cảm giữa Hoàng thượng với Hoàng hậu nương nương rất tốt, làm cho người khác rất ngưỡng mộ.”

“Vậy sao?” Ta cười hỏi, Tam ca gật đầu đáp: “Hoàng thượng với Hoàng hậu phu thê tình thâm, thật sự làm cho người ta rất ngưỡng mộ.” Lời này nghe có chút quen tai, ta không khỏi nhớ tới ngày đó Tiết Tầm cũng từng nói như vậy, vì vậy chỉ cười không đáp.

Tam ca cũng chỉ liếc nhìn ta im lặng.

Trầm mặc một lúc ta nói: “Đúng rồi, Tam ca, vừa rồi nghe nói thân thể của ngươi không thoải mái, có truyền ngự y đến khám hay chưa?”

“Bệnh cũ mà thôi.” Tam ca nhàn nhạt nói: “Không cần truyền ngự y.”

“Lời này của ngươi là không đúng rồi, có bệnh ở đâu phải khám, ‘giấu bệnh sợ thuốc’ là không được đâu.” Tam ca ‘ân’ một tiếng.

Sau đó ta đứng lên nói: “Thời gian không còn sớm, trẫm đi xem Hoàng hậu thể nào.”

“Thần cũng muốn đi cùng.” Tam ca đứng lên, ta nhẹ gật đầu nhìn y phục của hẩn rồi nói: “Tam ca, ngươi cũng nên thay y phục khác đi, mặc như vậy ra ngoài... có chút khiêm nhả.”

Tam ca nhìn bạch y của mình, sắc mặt bỗng nhiên đen lại một chút, ta nở nụ cười, quay người ly khai.

Nguyên Bảo nói Trác Văn Tĩnh đang ở hậu viện nghỉ ngơi, thời điểm ta tới, Ngôn Nhất đang kích động nói gì đó với Trác Văn Tĩnh, Trác Văn Tĩnh khẽ cau mày, thần sắc lạnh nhạt.

Thời điểm ta đến gần, chỉ nghe thấy Ngôn Nhất nhẹ giọng hỏi một câu: “Hắn đến cùng có điểm gì tốt?” Trác Văn Tĩnh không trả lời lại, chỉ là ánh mắt lướt qua bả vai của Ngôn Nhất, nhìn ta chăm chú, thần sắc nhu hòa, ánh mắt sáng ngời.

Ta vội tiến lên đỡ hẩn hỏi: “Thân thể thế nào rồi?”

Trác Văn Tĩnh lắc đầu, ta quay đầu nhìn về phía Ngôn Nhất, hẩn đứng ở đó cúi đầu im lặng, hai tay siết chặt, sắc mặt đỏ lên. Trác Văn Tĩnh nhẹ nhàng nắm lấy tay của ta.

Không được bao lâu thì Tam ca cũng đến, nhìn nhìn chúng ta, thần sắc có chút phức tạp, cuối cùng hẩn bước lên cười nói: “Hoàng Thượng, vi thần đã sai người chuẩn bị trà bánh, nơi này phong cảnh rất đẹp, không bằng ngồi đây thưởng thức?”

Ta nhẹ gật đầu, kéo Trác Văn Tĩnh ngồi xuống.

Tam ca cùng Ngôn Nhất cũng ngồi đối diện với chúng ta.

Thời điểm trà bánh được dâng lên, ta rót cho Trác Văn Tĩnh một ly trước, sau đó tự rót ly khác cho chính mình, chỉ là lúc lo lắng ngẩng đầu hướng nhìn Tam ca, ta trông thấy người hầu đang bưng trà, trong nội tâm chợt hoảng hốt, tay run lên, chén trà rót xuống mặt bàn, nước trà nóng hơi đỏ lên y phục của ta, ta lại hoàn toàn không để ý, chỉ sững sờ nhìn người nọ, bất động ngồi đó.

“Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng...”

Nhiều tiếng kinh hô truyền đến, nhưng mà bên tai của ta chỉ còn một mảnh im lặng, cái gì cũng đều không nghe thấy.

Người này, tại sao lại ở đây? Hấn và Tam ca có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Biến Cố Phát Sinh (2)

Edit: Ngũ Ngũ

Nói thật, ta chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày ta cùng Trần Kiến Quang đối mặt ở khoảng cách gần như vậy, ta vẫn luôn nghĩ lần này trọng sinh, có lẽ ta sẽ âm thầm ám sát hắn, hoặc là mười năm sau, hắn đến kinh thành, ta sẽ ‘hoành đao lập mã’, để cho hắn không kịp trở tay.

*Hoành đao lập mã: chặn đường ngựa chạy, ý là bày binh bố trận.

Trước kia ta phái người đi khắp nơi tìm hắn, thế nhưng mà giờ phút này hắn ở trước mặt ta, còn sống sờ sờ đứng đó, lại còn châm trà cho chúng ta? Bộ dáng ngăm đen của hắn bây giờ cùng với dáng vẻ trong trí nhớ giống nhau, một điểm cũng không thay đổi, thật sự quá ghê tởm. Người này rất đáng chết.

Lúc ta không nhận được muốn ra tay, Trác Văn Tĩnh nhẹ nhàng nắm lấy tay ta, cơ thể của ta giống như bị giật đột nhiên run lên, lấy lại tinh thần nhìn về phía hắn.

Trác Văn Tĩnh lẳng lặng nhìn ta, trong con ngươi mang theo vẻ lo lắng không nói nên lời, hắn cũng nhìn ta như vậy, không nói gì, có thể thấy khuôn mặt dữ tợn vụn vỡ của ta ánh lên trong con ngươi tĩnh lặng của hắn... Tướng mạo khó coi như một tên ác ma, đột nhiên một khắc như vậy, ta tránh né ánh mắt của hắn, không dám nhìn chính mình trong đôi mắt hắn, có một nỗi sợ hãi với dáng vẻ hỗn loạn không nói nên lời của chính mình. Nguyên lai là do con ác mộng mười năm sau, ta cho là ta đã kiểm soát được bản thân, thế nhưng giờ phút này mới biết được, chính mình vẫn còn sợ hãi, sợ hãi lịch sử sẽ tái diễn lần nữa.

Lúc này Tam ca cùng Ngôn Nhất đã buông chén trà xuống từ lâu, đều giật mình bừng tỉnh nhìn về phía ta, mà Trần Kiến Quang đứng ở đó, đôi mắt rũ xuống, gương mặt mang theo sự vô tội không nói nên lời, thế nhưng cái thần sắc vô tội đó trong mắt của ta, giống như là một sự châm chọc khiêu khích cùng cực.

Ý nghĩ này lại làm cho sự tĩnh táo trong đầu của ta lập tức biến mất, đột nhiên đứng lên, ta chỉ vào Trần Kiến Quang âm thanh lạnh lùng quát: “Bắt hắn lại cho trẫm!”

Mọi người xung quanh đều cũng sững sờ tại chỗ, không ai động, ta hung ác nhìn thoáng qua Nguyên Bảo quát: “Trẫm nói mà ngươi không nghe rõ sao?”

“Hoàng Thượng... Cái này là vì sao?” Nguyên Bảo còn chưa động, thì Tam ca đã đứng lên, vẻ mặt không hiểu nói: “Hoàng thượng, Quang Nhiên chính là trợ tá của quý phủ vi thần, còn là quân sư của Nam quận, những năm này Nam quận bị giặc man gây rối, Nam quận lấy ít thắng nhiều, đại đa số là công lao của quân sư, chính là người hùng của Nam quận. Hôm nay nếu Hoàng thượng bắt người không minh bạch, thứ tội cho vi thần phản đối, mà mấy mươi vạn dân chúng ở Nam quận, chỉ sợ là cũng khó có thể tiếp nhận, đương nhiên, nếu hắn phạm vào tội gì ở kinh thành, vi thần sẽ là người đầu tiên bắt hắn vào đại lao. Thế nhưng mà, Hoàng thượng, Quang Nhiên đến đây cùng với vi thần, thật sự là không có chỗ nào mạo phạm Hoàng thượng.” Tam ca dứt lời, quỳ trên mặt đất nói: “Thỉnh Hoàng Thượng nghĩ lại.”

Có lẽ Tam ca chỉ là ăn ngay nói thật, thế nhưng giờ phút này ta nghe tới, lại vô cùng châm chọc, huynh ấy là muốn nói Trần Kiến Quang đang là một binh sĩ? Lại nói cho ta biết, hắn còn có năng lực đánh trận, chính là anh hùng trong lòng của mấy chục vạn dân chúng Nam quận, là nói cho ta biết, Nam quận không có hắn không được sao? Là đang nói cho ta biết, nếu ta động đến hắn, Nam quận sẽ liều mạng với ta sao?

Quả thực là làm càn, phản hết rồi.

“Trẫm muốn giết một người, không được sao? Còn cần phải nói lý do với ngươi?” Nhìn Tam ca, ta lạnh lùng cười nói: “Đem người tổng giám vào thiên lao, không có sự cho phép của trẫm, mặc kệ là ai cũng không được phép gặp.”

Tam ca nghe lời ta nói xong liền ngẩng đầu, sắc mặt chợt tái nhợt, những người xung quanh không ai lên tiếng, bốn phía yên lặng tựa hồ như có thể nghe được cả tiếng hô hấp.

Thiên lao không giống như Hình bộ đại lao, tuy Hình bộ giam giữ phạm nhân, nhưng có thể được ra vào thăm nom, sau này còn có cơ hội trở ra ngoài, nhưng người bị nhốt trong thiên lao đều phạm vào tội lớn, chắc chắn phải xử trảm.

Giữa lúc im lặng căng co hai bên, Nguyên Bảo bề bộn phân phó thị vệ xung quanh đến đây bắt người, Tam ca nhìn thấy vậy, liền tiến lên một bước ngăn trước người Trần Kiến Quang, nhíu mày nhìn ta hỏi: “Nếu Hoàng thượng đã quyết như vậy, thì xin cho vi thần được hỏi, hắn phạm phải tội gì? Vì sao nhất định phải giết?”

“Phạm tội gì à? Hắn vô lễ trước quân, đương nhiên tội chết.” Ta hừ lạnh một tiếng nói: “Tam ca, người có phải là đang muốn chống đối trăm bắt người, hay muốn động thủ với trăm?” Lời này của ta vừa dứt, sắc mặt Tam ca càng thêm khó coi, nếu hắn có ý muốn động thủ với ta, dĩ nhiên sẽ bị khép vào tội mưu phản, mà hắn vẫn mặc kệ chuyện gì, cứ thế đứng chắn tại đó không lui. Ta tức thì lạnh lùng nhìn hắn.

Lúc này, Trần Kiến Quang ở sau lưng Tam ca khẽ rũ mắt xuống, tiến lên một bước thấp giọng nói: “Vương gia, thân thể của ngài không tốt, sau này nên chăm sóc tốt bản thân, ta đi.”

“Nhưng mà...” Tam ca nhìn hắn nhú mày.

Trần Kiến Quang cười khổ một tiếng nói: “Không có nhưng nhị gì hết, Vương gia bảo trọng.” Dứt lời chủ động để thị vệ mang đi.

Đội sau khi bọn họ rời khỏi tầm mắt, ta hừ một tiếng, liếc nhìn Tam ca đang đứng ngây ngốc ở đó, sau đó nắm tay Trác Văn Tĩnh nói: “Chúng ta đi.”

Trác Văn Tĩnh nhướng mày nhìn ta, cũng không nói gì thêm cùng ta đi ra, bất quá nhìn ra được hắn đang rất lo lắng cho ta.

Trên đường trở về ta nổi giận dưng dưng, oán hận kiếp trước chôn sâu trong đáy lòng bỗng trong phút chốc đều dâng lên, hận ý ngập tràn, nhưng ta lại không phát tiết ra được.

Mỗi hận mất nước, mỗi thù giết con. Huyết tinh bao trùm cả cung điện của ta, mà trước mắt ta bây giờ tựa hồ cũng tràn ngập huyết sắc.

Lúc này trong mắt chỉ còn một màu đỏ huyết, bên tai ta như ả như hiện giọng nói đầy lo lắng của Nguyên Bảo, mơ hồ nghe hắn gọi Hoàng hậu, Hoàng hậu? Trác Văn Tĩnh?

Nhớ tới Trác Văn Tĩnh, liền nghĩ đến kiếp trước của hắn bị thương đến nức cười, nhớ đến những lời hắn nói, nhớ tới phút cuối cùng hắn ôm ta cùng chết. Trái tim đau nhói tựa hồ như có người dùng tay hung hăng bóp chặt, vỡ tan thành từng mảnh. Trác Văn Tĩnh, người bảo ta nên làm thế nào bây giờ?

“Hoàng thượng...” Thanh âm lo lắng truyền đến, ta giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Trác Văn Tĩnh, đôi mắt hắn nhìn ta hiện ra vẻ hoảng hốt, trong lòng ta sững sờ, đầu óc lập tức thanh tỉnh hai phần, sau đó mới phát hiện chúng ta đang đứng bên ngoài hoàng cung, sau lưng hoàn toàn yên tĩnh.

Ta vậy mà đã rời khỏi phủ của Tam ca, về tới hoàng cung này.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta mở miệng nói to: “Hoàng Thượng, chúng ta trở về đi.”

Vốn là một câu nói rất bình thường, nhưng ta nghe được trong lòng lại lập tức đau xót, đè xuống nội tâm phần hận, ta nhìn hắn cười nói: “Chúng ta về thôi.”

Phải rồi, sự thật là, trên đời này, cho dù tất cả mọi người đều rời bỏ ta, đều phản bội ta, thì hắn cũng sẽ không bao giờ.

Đã có hắn là ngọn đèn soi sáng cho ta, ta sẽ không bao giờ sợ hãi bất cứ chuyện gì nữa, cho dù là Trần Kiến Quang đã từng giết ta cũng vậy. Nếu hắn đã dám xuất hiện trước mặt ta sớm hơn mười năm, thì ta đây sẽ cho hắn chết sớm hơn mười năm...

Sau khi trở lại nội cung, ta đưa Trác Văn Tĩnh về Giao Thái điện, vốn định trở về Bàn Long điện nghỉ ngơi, Trác Văn Tĩnh kéo áo ta lại, ta ngẩng đầu nhìn về phía hắn, sắc mặt của hắn trở nên ửng đỏ, tựa hồ không có ý buông lỏng tay ra nói: “Hoàng Thượng, sắc mặt của người không tốt, không bằng ở chỗ này nghỉ ngơi một chút a.”

Ta nhìn hắn, suy nghĩ một chút rồi khẽ nói: “Được.” Xem chừng hắn có rất nhiều câu hỏi, chỉ là hiện tại ta không muốn nói cái gì, cũng không biết nên mở miệng từ đâu.

Cùng hắn đi vào tử cung nghỉ ngơi, vừa ôm hắn nằm xuống không bao lâu, Nguyên Bảo liền tới đây cầu kiến nói: “Hoàng Thượng, Du Vương gia tiến cung cầu kiến, đang quỳ gối chờ bên ngoài Ngự thư phòng.”

“Kêu hắn trở về đi.” Ta nhàn nhạt nói.

Nguyên Bảo vội vàng đáp lời, không lâu sau lại trở lại nói: “Hoàng Thượng, Du Vương gia nói, Hoàng Thượng không gặp ngài ấy, thì ngài ấy sẽ quỳ đến khi nào gặp được mới thôi.”

“Vậy hãy để cho hắn quỳ đi a.” Ta lạnh lùng nói.

Trác Văn Tĩnh nghe ta nói xong liền nhú mày liếc nhìn ta, định nói gì đó, nhưng rốt cuộc chỉ im lặng, ta tức thì nhắm hai mắt lại từ từ chìm vào giấc ngủ.

* Ngũ Ngũ làm nhảm: Chương này ngắn nên dịch nhanh lắm, hy vọng chương nào cũng vậy, nhưng mà chắc các bạn không thích vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Ý Tứ Của Hoàng Hậu

Khi ta tỉnh lại trong tấm cung của Trác Văn Tĩnh, thì trời đã tối rồi, hơn nữa nếu lắng nghe kỹ, trời bên ngoài đang mưa, làm cho ta nhũu mảy chính là Trác Văn Tĩnh không có ở bên cạnh, đưa tay sờ sờ tấm đệm bên dưới, thì hân đã rời khỏi đây lâu rồi, chăn đệm đều đã nguội lạnh, không biết có phải do trời mưa hay không, mà ta cảm thấy trong lòng có chút lạnh lẽo.

Nằm trên giường, trong đầu ta nhớ lại chuyện xảy ra hôm nay, ta đột nhiên ngồi dậy tựa bên giường trầm mặc.

Lúc này, ta chợt cảm thấy, có lẽ thời khắc ta nhìn thấy tên Trần Kiến Quang kia, thì nên giết hân tại chỗ, mà không phải bắt hân nhốt vào thiên lao, cho dù nhốt vào đó rồi, chỉ sợ có chuyện xấu sẽ đến. . .

Lúc ấy ta chính là nghĩ như thế này, ta nghĩ sẽ giam Trần Kiến Quang lại, sau đó hảo hảo tra tấn hân, ta cũng muốn hân nếm qua tư vị chết không được mà sống cũng không xong, ta muốn phe đi tứ chi của hân, làm cho hân không thể đi, không thể động, phải bò mà sống, chết cũng không thể mà sống cũng không xong.

Đúng vậy, ta chính là nghĩ như thế đấy, thậm chí, nếu không phải lúc này Trác Văn Tĩnh gọi ta lại, để cho ta nghỉ ngơi, thì có lẽ ta đã đi đến Ngự Thư phòng hạ chỉ lệnh cho người phe đi tứ chi của hân rồi, thế nhưng mà, lúc nhìn đến vẻ mặt ẩn chứa nét lo lắng của Trác Văn Tĩnh, ta đột nhiên cảm thấy mềm lòng, vì vậy đáp ứng hân ở lại Giao Thái điện, thậm chí còn ngủ quên. . .

Hiện tại, ta đã nghĩ thông suốt, ta có lẽ nên đi giết Trần Kiến Quang luôn, dù sao chết rồi cũng xong hết mọi chuyện, về phần hậu quả, ta giết một người, thì có thể dẫn tới hậu quả gì lớn.

Nghĩ tới đây, ta nộ khí bùng bùng gọi Nguyên Bảo, để cho hân giúp ta thay y phục, dự định ngay trong đêm nay sẽ truyền chỉ đến Hình bộ, cho người giết Trần Kiến Quang.

Vừa dứt lời, cửa được mở ra, chỉ là vào phòng không phải Nguyên Bảo mà là Trác Văn Tĩnh. Hân mỉm cười nhìn ta, sau đó bước lên phía trước, ta chú ý giày của hân bị ướt.

Nhũu nhũu mảy, ta ngồi xuống, nhìn hân, ta biết rõ hân có chuyện muốn nói, nếu là người khác ta đã phát áo ly khai từ lâu, thế nhưng đối với hân, ta chung quy muốn nhẫn nhịn thêm ba phần.

Trác Văn Tĩnh bước lên giúp ta thay y phục, ta nhìn bộ dạng trầm tĩnh của hân, trong lòng có chút khó chịu không nói nên lời, ta nhũu mảy mở miệng hỏi: “Vừa rồi người đi đâu?”

Trác Văn Tĩnh tạm dừng tay, sau đó nhàn nhạt cười đáp: “Vi thần vừa rồi đến nhìn Du Vương gia, đưa cho hân cái ô, để cho người hầu đứng che.”

Nghe xong lời này, ta ‘ah’ một tiếng hỏi: “Thế nào? Hân vẫn còn quỳ trước Ngự Thư phòng?”

Trác Văn Tĩnh khẽ ‘ân’ một tiếng nói: “Thân thể của Du Vương gia không tốt, thời tiết kinh thành lại rét lạnh, mà trời thì đang mưa, hân cũng quỳ trong mưa được một canh giờ rồi, nếu thời gian lâu như vậy, chỉ sợ bệnh tình sẽ tái phát đấy, e rằng lần này, phải hảo hảo tịnh dưỡng rất lâu mới hồi phục lại.”

“Vậy ý của ngươi là kêu ta nhường nhịn hân? Sau đó theo ý của hân không giết Trần Kiến Quang?” Ta cau mày có chút không vui hỏi.

Tay Trác Văn Tĩnh lại tạm ngừng, sau đó thất đại lung cho ta thờ ơ nói: “Hoàng thượng, ý của vi thần không phải vậy, chỉ là cảm thấy Du Vương gia từ Nam quận xa xôi đến kinh thành, hơn nữa Nam quận với Du Vương gia đều được tiên hoàng đặc cách, bởi vậy tuy Nam quận là lãnh thổ quốc gia, nhưng Hoàng thượng lại không thể kiểm soát được, mà thân thể của Du Vương gia không tốt, nếu ở kinh thành xảy ra chuyện gì, truyền đến Nam quận, sợ là sẽ ảnh hưởng đến uy danh của Hoàng Thượng.”

Nghe xong lời của Trác Văn Tĩnh, ta nhướn mày cười hỏi: “Vậy ngươi vẫn cho rằng trẫm không nên giết Trần Kiến Quang?”

Lúc này Trác Văn Tĩnh mới ngẩng đầu nhìn ta nghiêm túc đáp: “Hoàng Thượng, thứ cho thần ngu dốt, Hoàng thượng luôn miệng nói muốn giết Trần Kiến Quang, thế nhưng vi thần thật sự nghĩ không ra, vì sao Hoàng thượng lại muốn giết một quân sư của Nam quận. . . Thứ thần nói thật, trong mắt của thần, Hoàng thượng làm như vậy là bởi vì bất mãn với di chiếu của tiên hoàng, cho nên mới muốn giết gà dọa khỉ.”

Nghe xong lời của Trác Văn Tĩnh, ta liền sùng sốt, sau đó hỏi: “Nếu ta nói chỉ là đơn thuần muốn giết Trần Kiến Quang, mà không có ý gì khác, ngươi có tin không?”

Lúc này, Trác Văn Tĩnh trầm mặc lại, sau đó nhìn ta khẽ nói: “Hoàng thượng nếu muốn giết một người thì cần gì phải có lý do, thế nhưng vi thần thực sự nghĩ không ra vì sao Hoàng thượng phải là lúc này muốn giết một trợ thủ đắc lực bên cạnh Du Vương gia, một anh hùng của Nam quận.”

“Cho nên, ngươi cảm thấy không nên giết hân?” Ta nhìn Trác Văn Tĩnh khẽ hỏi.

Trác Văn Tĩnh nhũu mảy nhìn ta, trong con ngươi mang theo một tia nghi hoặc, nói: “Theo vi thần thấy, không có bất kỳ lý do gì để giết người này, không nói tới Du Vương gia cùng Nam quận sẽ nổi lên đi tâm gì khác, mà chỉ sợ là dân chúng trong thiên hạ này cũng không phục.”

“Thế nhưng nếu trăm muốn hấn phải chết thì sao?” Ta lại hỏi.

Trác Văn Tĩnh nhú mày trăm tĩnh đáp: “Quân muốn thần chết, thần không thể không chết.”

Nghe xong lời Trác Văn Tĩnh, ta chậm rãi đi đến bên cửa sổ, nhìn mưa phòng bên ngoài, sau một lúc ta hỏi: “Ý của ngươi là, muốn trăm cho thiên hạ này một lý do chính đáng?”

“Vi thần không dám, vi thần chỉ là so sánh tính thuyết phục của chuyện này, người này không có làm chuyện gì sai phạm trước mặt Hoàng thượng, chỉ với một lý do vô lễ với vua, tựa hồ quá mức đơn giản rồi, sợ là không thể thuyết phục dân chúng... Huống chi, huống chi ngày sau Hoàng thượng còn muốn thu phục Nam quận, việc này nếu truyền đến Nam quận, chỉ sợ làm nhân tâm bàng hoàng, ngày sau không cam lòng quy thuận, dẫn đến nội chiến, làm hại người vô tội, trăm họ lâm than.” Trác Văn Tĩnh nhẹ nhàng nói, chỉ là những lời cuối cùng, làm ta vô cùng kinh ngạc quay đầu về phía hấn hỏi: “Ngươi biết trăm muốn thu hồi Nam quận? Việc này trăm chưa từng nhắc qua với bất cứ ai, tại sao ngươi biết được?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta nở nụ cười nói: “Tâm tư của Hoàng thượng vi thần không dám suy đoán, chỉ là... Chỉ là vi thần từng là võ tướng, đối với loại tình huống này luôn rất nhạy cảm, bởi vậy có thể hiểu được Hoàng thượng... Hơn nữa di ngôn năm đó của tiên đế, nói là Du Vương gia đến Nam quận, Hoàng Thượng không được phép tôn thương ngài ấy, cũng không được can dự vào chuyện ở Nam quận, nhưng cũng không có nói đến trăm năm sau này nếu Du Vương gia mất, con cháu của ngài ấy, đều có thể được hưởng đặc ân đó, hơn nữa trong mắt vi thần, Hoàng thượng mới là chủ nhân của thiên hạ này, mà Nam quận lại giống như vua một cõi, đây chẳng phải sẽ là trò cười cho người bên ngoài, bởi vậy nên vi thần mới cả gan phỏng đoán, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Trác Văn Tĩnh nói đến đây, con ngươi bùng sáng, tràn đầy tin nhiệm cùng hi vọng, thập phần xinh đẹp.

Nhìn nụ cười của hấn, trong lòng ta đang không vui bởi vì chuyện của Trần Kiến Quang ngay giờ khắc này đã tiêu tan hai phần, sau đó ta lại nhìn về phía cửa sổ, mưa vẫn còn chưa dứt, híp mắt, ta cao giọng nói: “Nguyên Bảo, truyền chỉ, kêu Tam ca trở về đi, nói cho hấn biết ta sẽ không làm gì Trần Kiến Quang, tiện thể phái ngự y đến khám bệnh cho hấn, còn có, nói với hấn đừng quên tạ ân Hoàng hậu.”

Nguyên Bảo ở ngoài cửa vội vàng tuân chỉ, sau đó lên tiếng ly khai.

Ta nhìn dáng vẻ gấp rút loạng choạng của Nguyên Bảo lúc rời khỏi Giao Thái điện, ta lạnh lùng cúi đầu nhếch miệng, bởi vì thời điểm Trác Văn Tĩnh nói ra những lời kia, ta chợt nghĩ đến một ý kiến hay, ta muốn bẻ gãy đôi cánh của Tam ca, làm cho hấn không thể có tâm tư khác, về phần Trần Kiến Quang, ta vẫn sẽ hào hào tra tấn hấn một phen. Có vài thời điểm, ngươi muốn giết một người, không nhất định phải tự mình động thủ, ngẫu nhiên dùng chút mồi nhử, để cho hấn như cá mắc câu mà bỏ mạng, có lẽ hấn sẽ mang đến cho ngươi một kết quả bất ngờ...

Hôm sau, ta hạ chỉ, phong cho Trần Kiến Quang chức thị vệ nhị đẳng, chấp hành nhiệm vụ canh giữ bên ngoài Tứ Phụng điện.

Nhất thời trong ngoài triều đình, đối với hành động như thế của ta đưa ra nhiều suy đoán, có người nói ta muốn mượn cơ hội đã kích Tam ca, có người nói ta nhìn trúng nhân tài Trần Kiến Quang, cũng có người nói khác, nhưng mà chuyện để cho ta nghiền ngẫm chính là, Trần Kiến Quang vậy mà không hề phản đối, ta còn tưởng rằng hấn sẽ tranh đấu một phen? Nguyên nhân bên trong thật đúng là làm người ta tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hộ Bộ Cạn Kiệt Ngân Khố

Edit: Ngũ Ngũ

Ta đề Trần Kiến Quang làm thị vệ trong cung, hấn tiếp nhận rất nhanh, nhưng quyết định này đối với Tam ca mà nói có chút đột ngột, cho nên sau khi hết bệnh hấn liền tiến cung đến hỏi nguyên do vì sao ta làm như vậy, đương nhiên, trong mắt của hấn, ta giữ lại quân sư của Nam quận để làm thị vệ trong cung, về tình về lý đều có chút không thông.

Nghe xong câu hỏi của Tam ca, ta nghiêng đầu thật thật giả giả mà nói: “Tam ca, thật ra trăm cũng không có ý tứ gì khác, chẳng qua lần đầu nhìn thấy Quang Nhiên có chút không thuận mắt, bởi vì tướng mạo của hấn rất giống một người mà trăm chán ghét, cho nên có ý định bắt người xử lý, để mắt không thấy tâm không phiền, nhưng mà Trác Văn Tĩnh nói rằng Tam ca vì người này mà quý trọng mưa một canh giờ, trăm đột nhiên cảm giác mình làm vậy có chút vô lý, cho nên nể mặt mũi của Tam ca mà tha cho hấn, tuy là vậy, nhưng trong lòng của trăm vẫn cảm thấy rất không thoải mái, cho nên mới giữ hấn lại trong cung của trăm hầu hạ hai ngày, Tam ca chắc ngươi sẽ không vì việc nhỏ này mà không vui à?”

Quang Nhiên chính là tên tự của Trần Kiến Quang, tên cũng không tệ, chỉ là tâm của người này quá mức đen tối, ta cười lạnh trong lòng.

Tam ca nghe xong lời của ta, thần sắc cứng đờ, về mặt không nói nên lời, sau đó giật giật khoe miệng lộ ra một tia bất đắc dĩ cười nói: “Nếu Hoàng thượng đã mở miệng như vậy, thì vi thần chỉ còn cách tuân theo.”

Ta nghe xong nhẹ gật đầu. Làm hoàng đế tốt nhất là chỗ này, một khi ngươi đã mở miệng, cho dù lý do có hoang đường đến đâu, người khác cũng phải

nghe theo, trách không được có nhiều người muốn tranh đoạt như vậy... Chỉ tiếc là, vị trí này chỉ có thể là ta đấy.

Nghĩ như vậy ta nhếch miệng cười, Tam ca ngẩng đầu liếc nhìn ta, thần sắc có chút sừng sốt, sau đó rũ mắt xuống che giấu đi, làm cho người ta đoán không ra là ý gì.

Ta nhìn hẩn một cái, cũng rũ mắt xuống.

Sau đó Tam ca đứng dậy cáo lui, ta nói: “Tam ca, thân thể của ngươi không tốt, nên truyền Trương Đình Ngọc đến khám xem, nếu như bệnh cũ tái phát, thì chính là lỗi của trẫm rồi.”

Tam ca nghe xong đáp: “Vi thần tạ Hoàng thượng ân điển.” Ta ‘ân’ một tiếng, Tam ca lại hành lễ lần nữa sau đó mới cung kính quay người ly khai.

Chờ hẩn đi rồi, ta lấy tấu chương trên bàn ra phê chuẩn, lúc nhìn đến tấu chương của Trác Luân viết về việc liên quan đến thủy vận bất thông, ta nhú nhú mày, trong lòng có chút khó chịu, bây giờ đã vào thu, mùa thu hoạch đã sớm xong, theo như tính toán đúng hạn thì, đội thu thuế lương thực đáng lẽ lúc này phải đến kinh thành rồi, nếu không thì qua vài ngày nữa, mùa đông tới, đường thủy sẽ đóng băng, việc vận chuyển sẽ gặp khó khăn, số lương thực này tất nhiên sẽ không cách nào đến được kinh thành, chẳng lẽ muốn ta với dân chúng trong thành này phải chết đói?

Nghĩ tới đây, ta buông tấu chương xuống, nếu muốn vận chuyển thuận lợi, thì phải sửa chữa đường thủy, mà sửa chữa đường thủy thì phải dùng ngân khố, ngân khố do Hộ bộ quản lý, tuy chương quản Hộ bộ là Tôn Trung, nhưng hẩn chính là môn sinh của Tiết Thanh, vô cùng trung thành với ông ta, nói trắng ra thì ngân khố phủ nội vụ là do Tiết Thanh quản lý đấy.

Như vậy, lần này chi bạc dùng để sửa chữa đường thủy e là không dễ lấy.

Mà Tiết Thanh không phải kẻ ngốc, sao ông ta có thể không nhìn ra những động thái gần đây của ta chính là đối xử lạnh nhạt với ông ta, nếu ông ta mất đi quyền lực, thì ông ta sẽ đơn giản trả thù lên việc sửa chữa đường thủy, nếu không thì làm sao kiếp trước có trận phản bội đâm máu kia.

Nhớ tới bộ dạng nịnh nọt của Tiết Thanh đối với Trần Kiến Quang, ta hừ lạnh một tiếng, hiện tại bọn họ đều đã ở trong tầm ngắm của ta, ai là chuột ai là mèo, nhìn một cái liền biết.

Trò hay vừa mở màn, bọn chúng cứ đứng đó nhìn là được.

Nghĩ như vậy, ta lại nhìn xuống tấu chương của Trác Luân, thăm thò dài, cho dù khó khăn đến đâu, số lương thực này nhất định phải được chuyển đến kinh thành, thất bại ở kiếp trước đã để lại cho ta một bài học, cái gọi là được lòng dân sẽ được cả thiên hạ, nếu ta để dân chúng trong kinh thành này chết đói hết, đến cái ăn bọn họ còn không có, thì có lý do gì phải theo ta, bảo hộ cho ta?

Cho nên số bạc này, vô luận thế nào ta đều phải bức Tiết Thanh đưa ra.

Chuyện này làm ta xoắn xuýt cả một đêm cũng không tìm được cách nào giải quyết, bởi vì có tâm sự trong lòng, nên không muốn quấy rầy Trác Văn Tĩnh nghỉ ngơi, vì vậy đêm nay ta một mình ở lại Bàn Long điện, thời điểm nằm trên giường, liền trần trọc không thể ngủ. Thứ nhất là lo lắng chuyện thủy vận, thứ hai là, bên cạnh không có thân thể mềm mại của Trác Văn Tĩnh, có cảm giác như cái giường ở Bàn Long điện này quá mức thô cứng, khắp người ngủ đều không thoải mái.

Cứ mở mắt trừng trừng như vậy, cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc cũng chậm rãi nhắm mắt ngủ, chỉ là chưa ngủ được bao lâu, chợt nghe có tiếng chuông vang lên, ta đột nhiên mở mắt, đã đến thời điểm vào triều.

Thờ dài một tiếng gọi người vào thay y phục, màn trướng được cung nữ kéo ra, mấy nội giám liền hầu hạ ta thay y phục, Nguyên Bảo giúp ta cầm y sam, ta tức thì xoa bóp cái cổ có chút đau nhức, quyết định thượng triều xong sẽ qua chỗ Trác Văn Tĩnh ngủ bù.

Ngồi trên long ý tại Kim Loan điện, cổ của ta vẫn còn đau nhức, trong lòng suy nghĩ phải chỉ có Trác Văn Tĩnh ở đây giúp ta xoa bóp, chỉ là thời điểm ta ngán người như vậy, vẫn vô bá quan ở bên dưới cũng không lên tiếng, cứ trầm mặc đứng đó.

Ta nhú nhú mày, mấy ngày nay từ miệng Nguyên Bảo biết được, những người này đối với chuyện ta đem quân sự của Tam ca làm thị vệ ở trong cung rất bất mãn, lại cộng thêm tấu chương từ Hộ bộ, có lẽ bọn họ có rất nhiều chuyện muốn tấu đấy, thế nhưng lúc đứng trên triều đình, ai cũng không mở miệng, đại khái bọn họ đều nghĩ nếu họ không mở miệng, thì ta cũng sẽ mở miệng, ta đoán vậy.

Lại liếc nhìn mọi người, ta dùng tay nâng cằm nhìn bọn họ, sau đó khẽ cười hai tiếng, hỏi: “Các khanh đều không có chuyện gì muốn tâu?”

Trác Luân nghe xong lời này, ngẩng đầu thoáng liếc nhìn ta, sau đó lại rũ mắt xuống, làm cho người khác không đoán ra được thần sắc của ông ta, còn Tiết Thanh ở phía sau thì mặt không biểu tình đứng đó, bộ dáng thanh cao trọng vọng.

Tuy trong lòng ta hừ lạnh, nhưng không thể không thừa nhận, Tiết Thanh như vậy đứng đó, ai cũng không thể ngờ tới trong nội tâm của ông ta lại có suy nghĩ ác độc như thế...

Mê man nghĩ như vậy một lát, khẽ nhú mày nhìn đám người bên dưới, sau đó ta mở miệng nói: “Nếu không ai có chuyện muốn tâu, vậy thì trẫm có việc muốn nói, trẫm có nhìn thấy tấu chương của Hộ bộ dâng lên, nói năm nay mùa màng thu hoạch bội thu, lương thực đang trên đường vận chuyển đến kinh thành. Chuyện này rất tốt, lương thực chính là gốc rễ của quốc gia, có lẽ kinh thành có thể chất đầy lúa rồi.”

Ta vừa nói xong lời này, Hộ bộ thượng thư Tôn Trung tiến lên phía trước sắc mặt trịnh trọng nói: “Ngô hoàng anh minh, năm nay thuế lương thực từ các

tình đều giao nộp đầy đủ, chỉ còn chờ ngày vận chuyển đến kinh thành.”

Đúng là thời điểm khen thưởng, ai cũng nhanh nhẹn đứng ra ghi công, trong lòng ta nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại vui mừng nói: “Nếu được như thế, vậy thì nhanh chóng thúc giục vận vào kinh thành đi a.”

Tôn Trung vội vàng tuân chỉ, sau đó trở lại vị trí của mình, thần sắc có chút đặc ý.

Chỉ là lúc hần nhìn thấy Trác Luân tiến lên phía trước, thần sắc lại có chút quý dị rồi. Sau khi Trác Luân hành lễ nhìn ta nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, năm nay lương thực chi sợ là khó có thể chuyển đến kinh thành đúng hạn được.”

Nghe ông ta nói xong ta nhú mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Không phải lương thực đã thu đủ hết rồi sao? Tại sao lại không thể vận chuyển đến kinh thành?” Nghe xong lời nói của ta, thần sắc của Trác Luân có chút nghiêm trọng đáp: “Hoàng thượng không biết đấy thôi, tuy lương thực đã thu đủ, nhưng trên đường vận chuyển đến kinh thành, lúc ngang qua U Châu, thì ngừng lại.”

Nghe xong lời này, ta nhú mày càng sâu hỏi: “Vì sao không đi tiếp?”

Trác Luân trầm mặc ngẩng đầu nhìn ta sau đó nói: “Bởi vì đường thủy từ U Châu đến kinh thành bị trầm tích*, cho nên chu vi mấy trăm dặm thuyền lớn đều không có cách nào đi qua, bởi vậy lương thực khó có thể chuyển vào kinh thành đúng hạn.”

*Đường sông bị trầm tích, lắng đọng: là do chất thải của các vật thể trong nước sông, hồ lâu ngày lắng đọng và kết lại mà thành.

Nghe xong lời này, ta cười nói: “Nếu như vậy, thì khai thông đường thủy đi, để lương thực sớm ngày vận chuyển đến kinh thành.” Vì sao giờ phút này ta nói ra những lời này, chính là giật mình nhớ tới chính mình ở kiếp trước, đều không quan tâm đến nỗi khổ của dân chúng.

Nói xong lời này, ta lại tiếp tục: “Thưa tướng, nếu tính việc thuê nhân công cùng với việc khai thông đường thủy lần này là dùng bao nhiêu bạc?”

Trác Luân nhìn ta đáp: “Vi thần đã sai người tính qua, nếu triệt để khai thông đường thủy, thì cần ít nhất một trăm vạn lượng bạc.”

“Một trăm vạn lượng?” Ta nhú mày nói: “Sử dụng cho chuyện này, cũng không tính là nhiều, truyền ý chỉ của trẫm, Hộ bộ chi ngân sách xuống dưới, tiến đến sửa chữa đường thủy, nhất định phải để lương thực sớm ngày chuyển vào kinh.”

Sau khi phân phó xong, Tôn Trung liền tiến lên phía trước nom nóp lo sợ mà nói: “Hoàng thượng, năm nay Hộ bộ không còn nhiều bạc đến vậy.”

Trong lòng ta hừ lạnh một tiếng. Nhưng trên mặt vẫn mang theo hiếu kỳ hỏi: “Hộ bộ còn thừa bao nhiêu bạc?”

Tôn Trung nhìn ta, thân thể run lên đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hộ bộ, Hộ bộ đã không còn bạc rồi.”

Ta nghe xong liền kinh ngạc, sau đó giật dử, Hộ bộ không có bạc? Hần coi ta là tiểu hài tử lên ba mà dám nói vậy sao?

Ta đã có nghĩ tới chuyện này sẽ bị Hộ bộ gây khó dễ, thế nhưng mà tuyệt đối không ngờ tới bọn họ sẽ trực tiếp nói với ta là không có bạc.

Thật sự là không đem ta để vào mắt rồi, quả thực làm cần. Đường đường một Hộ bộ mà nói không có bạc, vậy thì bọn họ làm quan được hưởng lộc từ đâu?

Tôn Trung vội vàng quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, việc này vi thần có ghi lại rành mạch trong sổ sách...”

“Vậy thì sổ sách nguoi nói ở đâu?” Ta quát, thần sắc Tôn Trung biến đổi, sau đó gục đầu xuống...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Hoàng Đế Rất Đói

Edit: Ngủ Ngủ

Tôn Trung đứng ở đó mấp máy miệng, lúc định trả lời, thì Trác Luân tiến lên ngăn cản hần rồi nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần cảm thấy chuyện này rất hệ trọng, cần phải điều tra sổ sách rõ ràng.”

Hai chữ điều tra vừa nói ra, trên triều đình liền trầm mặc hồi lâu, sau đó Tiết Thanh đứng ra nói: “Hoàng thượng, vi thần cảm thấy làm như vậy không thích hợp, sổ sách Hộ bộ ghi chép rõ ràng, Hoàng thượng xem xét liền biết, nếu như điều tra, không nói tới chuyện hao phí thời gian, mà còn không nhanh chóng giải quyết được vấn đề trước mắt, vi thần cảm thấy việc cấp bách hiện giờ không phải là truy cứu ngân lượng thất thoát ở nơi nào, mà là phải gom góp bạc để khơi thông đường thủy.”

Lúc này vẫn vô bá quan do Trác Luân với Tiết Thanh dẫn đầu, chia thành hai phe, bắt đầu tranh cãi.

Ta nhìn lướt qua Tôn Trung đứng ở chỗ kia, sau đó hừ lạnh một tiếng, một tiếng hừ này, làm cho triều đường liền yên tĩnh lại, nhìn bọn họ ta nhấp một ngụm trà nói: “Thừa tướng với Thái sư đều nói rất có lý, hiện tại việc cấp bách đích thực là nghĩ ra phương pháp xoay sở ngân sách, để khơi thông đường thủy, nhưng mà ngân lượng ở Hộ bộ đi đâu mất rồi, nếu không tra rõ ràng, trong lòng trăm sẽ vô cùng khó chịu, như vậy đi, việc tra xét sổ sách sẽ giao cho Thừa tướng phụ trách, còn chuyện gom góp bạc để khơi thông đường thủy, sẽ giao cho Thái sư, như vậy hai bên đều không bị tri hoãn.”

Ta nói xong lời này, tất cả bọn họ ở phía dưới trầm mặc, ta tức thì cười hỏi: “Thế nào? Cảm thấy đề nghị của trăm có vấn đề?”

“Chúng thần không dám, Hoàng thượng anh minh.” Vẫn vô bá quan nghe xong câu hỏi của ta, đều quỳ xuống hô lên.

“Nếu không có chuyện gì nữa, thì bãi triều, trách nhiệm của người nào, phải tự giải quyết cho ổn thỏa.” Dứt lời ta đứng dậy, Nguyên Bảo tuyên bố bãi triều.

Sau khi bãi triều, ta trở lại Bàn Long điện nghỉ ngơi, ngồi uống trà trên long ý, ta nhủ mảy suy nghĩ, Tôn Trung dám đứng trên triều đường nói Hộ bộ hết bạc, có lẽ những sổ sách kia đã được giải quyết hoàn mỹ, huống chi trước khi trở về từ Tây Sơn, ta tiêu pha có chút hoang phí, mua bán đồ cổ gì coi như chuyện nhỏ, vậy nên trên sổ sách ghi lại một khoản tiền lớn sợ là đều do ta mà phát sinh ra, bởi vì chuyện này, cho nên ta mới để Trác Luân kiểm tra, mà không muốn để cho Tôn Trung ở trước mặt vẫn vô bá quan nói ra vấn đề này, dù sao nếu để lộ ra việc triều đình thu thuế của nhân dân đều phục vụ cho lối sống phóng túng của hoàng đế, mà bây giờ hoàng đế đến gạo cũng không có ăn, đây chẳng phải là chuyện cười cho toàn thiên hạ. Chỉ với điểm đó, Tiết Thanh đã không bằng Trác Luân, vậy mà trước kia ta không phát hiện ra.

Bất quá vừa nghĩ đến chuyện này, ta liền có chút đau đầu, từ trước đến nay, có rất nhiều người đã thất bại tại khâu kiểm toán, lần này hi vọng Trác Luân có thể thu hoạch được gì đó, cho dù tra không ra Tiết Thanh, nhưng nếu có thể loại bỏ Tôn Trung, cũng là một việc đáng mừng.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng ta đối với chuyện này cũng không hi vọng quá lớn, muốn tìm ra sơ hở của Tôn Trung, sẽ cần rất nhiều thời gian, nhưng muốn Tôn Trung moi bạc ra, hiện tại đội không được, việc thủy vận cũng không thể đội...

Nghĩ như vậy hồi lâu, ta thờ dãi đặt tách trà xuống, sau đó quyết định tạm thời gác qua chuyện này, đợi sau khi Trác Luân tra xét có kết quả rồi nói sau. Bây giờ vẫn nên đi Giao Thái điện thăm Trác Văn Tĩnh trước còn tốt hơn.

Thời điểm đi ta vẫn như cũ không cho người vào thông báo, cho nên lúc vào đại điện, ta liền nhìn thấy Trác Văn Tĩnh đang nhủ mảy ngồi ở chỗ kia, thần sắc mang theo phiền muộn không nói nên lời, trên mặt đất còn có tách trà bị vỡ, nước trà đổ hết ra ngoài, chứng kiến tình cảnh này, ta nhủ mảy, Nguyên Bảo thấy vậy liền vội hô lên: “Còn đứng đó thất thần cái gì, không mau dọn dẹp sạch sẽ...”

Mấy tên nội giám liền hoảng hốt tiến lên thu thập, sau đó Nguyên Bảo mang theo bọn họ đi ra ngoài. Ta liền đi đến bên cạnh Trác Văn Tĩnh khẽ hỏi: “Sao vậy?”

Trác Văn Tĩnh đứng lên nhìn ta, tay đặt nhẹ lên bụng, trên mặt phiền muộn làm giảm đi hào khí hai phần, trong đôi mắt mang theo thần sắc không rõ, sau đó hần chậm rãi cúi đầu đáp: “Thần không sao, đa tạ Hoàng thượng quan tâm.”

Không biết có phải do ảo giác của ta không, mà ta cảm thấy lúc hần nói ra lời này, tâm tình dường như rất khó chịu.

Kinh ngạc một chút, ta chợt nghĩ đến những lời Trương Đình Ngọc từng nói, những người đang mang thai, rất dễ nổi giận, nữ nhân cũng vậy, mà nam nhân cũng giống thế, khi đó Trương Đình Ngọc còn sợ ta vì vậy mà trách mắng Trác Văn Tĩnh, nên liều chết đem chuyện này nói vô cùng kỹ càng, nói gì mà nam tử có thai, áp lực vốn đã rất lớn, nên ta cần phải nhường nhịn gì gì đấy... May mà lúc ấy ta chú ý nghe, xem ra hôm nay, trên mặt Trác Văn Tĩnh không biểu cảm, hẳn là có chuyện phiền muộn trong lòng đây.

Nghĩ tới đây, ta bước lên phía trước nắm tay của hần nói: “Đừng bức bối trong lòng như thế, hay là trăm với ngươi đến Ngự hoa viên đi?”

Trác Văn Tĩnh liếc nhìn ta, có chút sững sốt sau đó nhẹ gật đầu, sắc mặt đang căng thẳng có chút giãn ra, trong lòng ta cảm thấy vui vẻ, sau đó cùng hần chậm rãi đi ra, bọn người Nguyên Bảo theo sau cách vài bước, lúc này thời tiết trở lạnh, trong Ngự hoa viên gió rất lớn, Trác Văn Tĩnh rụt rụt cổ, nhìn động tác có phần trẻ con này của hần, ta nhẹ cười hai tiếng, tâm tình phiền muộn lúc trên triều đường đến giờ dường như vui đi vài phần, Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn ta, thần sắc trong mắt sáng ngời, cuối cùng cũng nhếch khóe miệng cười, lúc này, phiền muộn trên mặt hần hầu như đã tan biến, ta dĩ nhiên vô cùng cao hứng.

Ở Ngự hoa viên được một lúc, ta nhìn chớp mũi hồng hồng của hần hỏi: “Có lạnh không?”

Trác Văn Tĩnh khẽ run người, sau đó đáp: “Có một chút.”

Ta cầm tay của hần áp vào tay mình, nói: “Vậy trăm sẽ giúp ngươi sưởi ấm.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, ánh mắt né tránh nói: “Như vậy hình như có chút không tốt?”

“Có gì không tốt?” Ta không hiểu hỏi ngược lại, Trác Văn Tĩnh nhếch miệng nở nụ cười nói: “Không có gì, Hoàng thượng, trở về thôi.”

Ta cho rằng hần đang lạnh, nên không để ý nói: “Được.”

“Hoàng thượng, gần đây Đại hoàng tử học hành rất chăm chỉ, người có muốn đến xem không?” Lúc cùng hần trở về, Trác Văn Tĩnh nhẹ giọng hỏi.

Nghe hấn nói xong, ta trầm mặc lại, sau đó nhớ tới chính mình đã từng nói sẽ qua kiểm tra việc học hành của Thẩm Vân đấy, thật ra, lúc nói câu ấy bắt quá chỉ là thuận miệng mà thôi, nhưng có lẽ là Thẩm Vân đem những lời nói đó ghi nhớ ở trong lòng rồi, bằng không thì Trác Văn Tĩnh tuyệt đối sẽ không mở miệng hỏi câu này.

Ngẫm đến đây, ta mấp máy miệng, vốn là không muốn đi đấy, nhưng lại cảm thấy nếu mình không đi, tựa hồ quá khắc nghiệt với Thẩm Vân rồi, tuy trong lòng ta không thích nó lắm, thế nhưng dù gì nó cũng là con của ta, hơn nữa sau này đối với chuyện Trác Văn Tĩnh hạ sinh hài tử, sẽ có lợi hơn là hại.

Tâm tư nghĩ lòng vòng như vậy, ta nhìn Trác Văn Tĩnh nói: “Vây đi, chúng ta tới đó xem thử.” Trác Văn Tĩnh nghe xong, ánh mắt tươi cười nhìn ta.

Có lẽ là do trong lòng đang cao hứng, ta cảm thấy hấn nắm tay ta rất chặt, ta không khỏi nhìn về chỗ hai tay đan vào nhau của ta với hấn, đột nhiên nghĩ đến tám chữ ‘Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.’(*)

(*) Nằm trong bài thơ Kịch cổ 4: nghĩa là ‘Nắm tay thề hẹn, sánh bước đến già.’

Ý nghĩ này làm cho nội tâm của ta nóng lên, có cảm giác không nói nên lời.

Lúc ta với Trác Văn Tĩnh đến xem Thẩm Vân, cũng không để cho người vào thông báo, muốn đến kiểm tra, phải bắt ngờ đến như vậy mới hay.

Thời điểm đến, đương lúc Tiết Tầm đang dạy Thẩm Vân đọc sách Khổng Tử, Thẩm Vân ngồi ở chỗ kia thần sắc nghiêm túc trang trọng, đôi mắt lấp lánh, thanh âm trong trẻo đọc sách theo Tiết Tầm, Tiết Tầm mỉm cười nhìn Thẩm Vân đọc sách, có thể thấy được hấn rất thích đưa bé này.

Lúc Tiết Tầm đang chỉ dạy, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía cửa sổ, liền nhìn thấy ta, thần sắc có chút kinh ngạc, sau đó vội vàng buông sách xuống cung kính lên tiếng: “Vi thần tham kiến Hoàng thượng.”

Thẩm Vân liền quay đầu lại, lúc nhìn thấy ta với Trác Văn Tĩnh, trên mặt lộ ra nét vui mừng, không còn vẻ nhu nhược yếu đuối ngày nào, điều này làm ta có chút cao hứng.

Ta nở nụ cười, đi đến trước mặt của Thẩm Vân hỏi: “Hôm nay đang học cái gì?”

“Hồi bẩm phụ hoàng, hôm nay sư phó đang dạy nhi thần đọc sách Khổng Tử.” Thẩm Vân cung kính trả lời, ta nghe xong nở nụ cười hỏi tiếp: “Đã đọc đến đâu rồi?”

Thẩm Vân liếc nhìn ta, lại nhìn về phía Tiết Tầm, Tiết Tầm cười ôn hòa nhìn nó khẽ gật đầu, Thẩm Vân mấp máy miệng thần sắc nghiêm túc nói: “Nhi thần vừa đọc đến chỗ Khổng Tử viết là: ‘Kính già như cha, yêu trẻ như con.’”

Nghe câu đó, ta nở nụ cười, hỏi: “Sư phó có nói cho ngươi biết ý nghĩa của những lời này không?”

Thẩm Vân vui vẻ đáp: “Sư phó nói, những lời này chính là muốn nói cho chúng ta phải xem phụ mẫu của người khác như phụ mẫu của mình mà đối đãi, xem hài tử của người khác như hài tử của mình mà yêu thương, sư phó còn nói, đây cũng có ý nghĩa là phải kính già yêu trẻ, làm người phải biết khiêm tốn.”

Nghe câu trả lời dứt khoát của Thẩm Vân, ta có chút sững sờ, sau đó nhìn về phía Tiết Tầm, Tiết Tầm đứng ở đó cúi thấp đầu, nói: “Có người ở đây dạy bảo cho Thẩm Vân, làm trẫm hết sức vui mừng.”

“Hoàng thượng nói quá rồi, đây là chuyện vi thần nên làm, huống chi Đại hoàng tử cũng vô cùng thông minh.” Tiết Tầm đáp.

Ta nghe xong gật đầu, nhìn về phía Thẩm Vân nói: “Ngươi phải học hành chăm chỉ, sau này phải biết nghe lời của sư phó, học cách đối nhân xử thế đúng đạo.”

Thẩm Vân nghe xong vội vàng đáp ứng, lúc ta định nói thêm vài lời, đột nhiên nhìn thấy sắc mặt của Trác Văn Tĩnh có chút khó coi, cả người tựa hồ đều không khỏe, vì vậy ta vội nói: “Hôm nay đến đây thôi, Tiết Tầm, ngươi cứ tiếp tục dạy đi a, trẫm với Hoàng hậu ngày sau sẽ lại tới kiểm tra việc học hành của Thẩm Vân.”

Tiết Tầm cùng Thẩm Vân nghe xong liền cung kính hành lễ để chúng ta ly khai.

Sau khi ta với Trác Văn Tĩnh đi ra, ta vội kéo hấn trở về Giao Thái điện, để cho tất cả mọi người lui xuống, ta liền nhìn về phía hấn hỏi: “Ngươi có sao không? Sắc mặt rất khó coi, trẫm sẽ lập tức sai người truyền ngự y đến đây...” Dứt lời, ta đứng lên, còn chưa kịp gọi Nguyên Bảo, liền bị Trác Văn Tĩnh kéo lại.

Ta nhìn về phía hấn, thấy sắc mặt của hấn ửng đỏ nói: “Hoàng thượng, vi thần không sao, đây là...” Nói đến đây, hấn tiện tay lấy hai quả mơ từ trên bàn bỏ vào trong miệng, sau đó nhìn về phía ta, tựa hồ muốn hỏi lại ta có biết ý của hấn là gì hay không.

Nhìn hành động này của hấn, vốn là trong lòng ta rất kinh ngạc, sau đó bình tĩnh lại, ngồi xuống bên cạnh, sau khi nhìn thần sắc tán thưởng của hấn ta nói: “Cảm thấy rất khó chịu sao? Ta thấy vừa rồi sắc mặt của ngươi tái nhợt vô cùng, thật sự không cần truyền Trương Đình Ngọc đến đây sao?”

Hấn lắc đầu nói: “Thật sự không có chuyện gì.” Ta thở dài nhẹ nhõm, sau đó chúng ta ai cũng đều không mở miệng nói chuyện, trong lúc này Trác Văn Tĩnh ăn rất nhiều mơ chua, ta nhớ hấn không thích đồ chua đấy, nhưng mà hiện tại nhìn sắc mặt hấn không đòi ăn vào, dường như rất ngon miệng, quả

nhien là bị hài tử này giầy vò.

Nghĩ như vậy, ta không khỏi nhìn xuống bụng hân, chỗ đó vẫn còn bằng phẳng, tựa hồ không nhìn ra vết tích gì, thế nhưng bên trong vậy mà lại có một hài tử... Là hài tử của ta với Trác Văn Tĩnh...

Nghĩ tới nghĩ lui, ta bật cười thành tiếng, gương mặt Trác Văn Tĩnh đỏ bừng ngẩng đầu nhìn ta, thần sắc có chút xấu hổ, sau đó chưa đợi ta mở miệng nói, hân đã lấy tay che bụng lại rồi...

Ta biết rõ là hân đang ngượng ngùng, thế nhưng ta lại thích bộ dáng này của hân, vì vậy ta sát lại gần hân trêu ghẹo: “Đêm nay trầm lưu lại...”

Gương mặt Trác Văn Tĩnh càng đỏ hơn...

Nhìn rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên (*)

Edit: Ngũ Ngũ

(*)Theo Ngũ Ngũ đi thu thập thì nôm na là: 9 tầng tu luyện một loại tà công, vừa có băng kinh và hỏa kinh. Cực kỳ nguy hiểm, khi luyện tập, lại còn tiềm tàng hậu họa về sau.

Nền đồ chập chờn, gió nhẹ lướt qua, bầu không khí mang theo một vòng mờ ám, bên tai truyền đến tiếng thở dốc của Trác Văn Tĩnh, hết thảy mọi thứ đều giống như cảnh xuân vô hạn.

Mùi trầm hương quần quýt bên giường, Trác Văn Tĩnh hípc nửa mắt, thần sắc mơ màng, trong mắt của ta chính là một loại mê hoặc chí mạng, ta nhường nhường mày nhìn hân, sau đó nhẹ nhàng hôn lên khóe môi hân, bàn tay lưu luyến vuốt ve làn da có phần mát lạnh của hân.

Thời gian dần trôi hô hấp của cả hai dần trở nên dồn dập, ta nằm trên người hân, cẩn thận tránh đụng vào phần bụng, hôn lên chòm hồng anh đỏ trước ngực hân, còn đôi tay thì đặt giữa hai chân của hân khẽ động, xoa nắn lấy phía dưới, thân thể Trác Văn Tĩnh liền căng thẳng, tiếng rên rỉ trong miệng không khống chế được mà bật ra, sau đó lại bị hân cắn chặt răng nuốt ngược trở vào âm thanh khiến người ta động tâm này.

Khẽ ngẩng đầu nhìn hân một cái, giờ phút này hân đang nhắm chặt hai mắt lại, thế nhưng gương mặt ửng đỏ của hân lại lộ ra một phần yếu ớt, là cho người ta có một loại xúc động muốn chà đạp hân.

Híp híp mắt, ta nhìn xuống nội tâm tàn nhẫn kia, ta hôn lên đôi môi của hân, ngón tay xoa nắn liên tục, cho đến cảm giác được phía dưới của hân cứng lên, ta mới trầm thấp nở nụ cười, ghé sát vào tai của hân khẽ hỏi: “Thoải mái không?”

“Ấn...” Trác Văn Tĩnh khàn giọng đáp, cơ thể không khỏi run lên, không tiếng động mà sát lên người của ta, ta khẽ cười, nhưng tay không còn động nữa, Trác Văn Tĩnh mở to mắt nhìn ta nói: “Đừng...”

“Đừng cái gì?” Ta nhìn hân hỏi. Mặt của Trác Văn Tĩnh càng đỏ hơn, hai tay siết chặt tấm chăn trên giường, khớp xương trắng bệch, lảng lảng nhìn ta.

Nói thật lúc hân dùng ánh mắt này nhìn ta, ta không có biện pháp chống đỡ nổi, thật sự rất muốn cứ như vậy mà tiến vào thân thể của hân, muốn cảm nhận bên trong ấm áp của hân vậy lấy ta.

Nhưng mà, lúc ta nhìn đến chỗ bụng của hân, thần trí liền tỉnh táo hai phần, thấp giọng chửi thề một tiếng, sau đó đẩy nhanh động tác trên tay.

Giờ phút này Trác Văn Tĩnh cũng không còn kiềm nén nổi tiếng rên rỉ, thân thể hân theo động tác của ta mà lay động, thẳng đến cuối cùng hân nức nở nghẹn ngào một tiếng, cơ thể uốn cong lên, rồi chợt rơi xuống, còn trên tay của ta dính đầy chất lỏng ấm áp.

Cao trào đi qua, sắc mặt của Trác Văn Tĩnh đỏ bừng, thần sắc mệt mỏi, hô hấp dồn dập... Một lúc sau hô hấp của hân mới khôi phục trở lại bình thường, sau đó hân hân ngẩng đầu nhìn về phía ta, trong đôi mắt còn mang theo vẻ kích tình chưa kịp tan biến, trong lòng ta run lên, xoay người ngã xuống bên cạnh hân, ta rất muốn ôm hân, nhưng mà... Nhưng mà đã ba tháng nay tiểu quý dưới bụng còn chưa được thỏa mãn, thiệt sự là quá khổ sở cho ta rồi.

Ta im lặng nhìn Trác Văn Tĩnh, trong đôi mắt trong trẻo của hân phản chiếu vẻ mặt chưa được thỏa mãn dục vọng của ta, Trác Văn Tĩnh nhìn ta, ngừng một chút, rồi nói: “Hoàng thượng...”

“Trên giường không được gọi ta là Hoàng thượng, nghe rất mất hứng.” Ta đánh gãy lời hân, đại khái là do tâm tình, cho nên ngữ khí có chút khó chịu. Có cảm giác trong người đang một cỗ nhiệt khí bị đè nén.

Trác Văn Tĩnh trầm mặc xuống, đưa mắt đi chỗ khác nói: “Cảnh... Cảnh Nghiêu, nếu không thì, thì... Ta cũng giúp người như vậy.” Dứt lời gơ tay lên, ánh mắt nhìn vào bàn tay của chính mình, tựa hồ có chút ngỡ vực cùng với một chút xấu hổ.

Nhìn thấy hành động phong tình khác với ngày thường của hắn, hơi thở của ta vừa mới trở lại bình thường lại vì vậy bốc cháy lên mãnh liệt lần nữa, bên dưới nháy mắt liền cứng lên, ta bất thành linh ôm hắn, ghé vào tai của hắn ta thấp giọng nói: “Văn Tĩnh, chúng ta làm được không? Người để cho ta vào nhé...”

Nói thật nếu là trước kia, khi ta có ham muốn, cũng chưa từng đụng vào người mang thai, ta tự nhiên sẽ đi tìm người khác, nhưng bây giờ trong đầu của ta toàn chứa đầy hình ảnh của Trác Văn Tĩnh, hậu cung 3000 giải nhân ta đều xem như là mây khói, một chút cũng không để ý.

Nghe ta nói xong, Trác Văn Tĩnh lập tức nhìn ta nhỏ giọng nói: “Hoàng... Cảnh Nghiêu, ngự y nói trước khi hài tử được ba tháng rất bất ổn, không thể tùy tiện trong việc phòng the, ít nhất bốn năm ngày nữa mới được.”

Ta nghe xong nhú mày nói: “Ta biết rõ chuyện này... Người thì thoải mái rồi, còn ta phải làm sao bây giờ?” Dứt lời, ta dùng bên dưới còn đang cứng mà cọ sát giữa hai chân hắn, chứng tỏ bản thân đang hưng phấn cỡ nào.

Nhiệt độ trên người của Trác Văn Tĩnh chợt tăng lên, toàn thân đều biến thành màu đỏ, như là con tôm bị luộc, ta trơ mắt ngơ ngác nhìn hắn, da đầu căng lên, chỉ sợ hắn có động tác gì, lý trí của ta liền sụp đổ, phải cố giữ cho nó tỉnh táo để không lập tức chiếm giữ người này.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, đôi môi hồng nhuận phơn phớt mấp máy, nhỏ giọng nói: “Cảnh Nghiêu, bằng không thì... Bằng không thì ta dùng miệng...” Nói đến đây gương mặt của hắn vô cùng bối rối. Thế nhưng đôi mắt vẫn chăm chú nhìn ta nói: “Ta chỉ từng xem qua sách, chưa từng làm qua, sợ làm không tốt... Người...”

Hắn vẫn còn chưa nói hết, ta im lặng nhìn hắn, trong lòng có chút đau xót, người này vốn dĩ rất coi trọng thể diện, thế nhưng giờ phút này lại nói cho ta biết hắn nguyện ý khẩu giao vì ta... Ấn ý trong đó của hắn chính là không muốn tổn thương đến hài tử mà thôi, dĩ nhiên trong lòng hắn thập phần coi trọng hài tử này... Biết rõ tâm tư của hắn, sao ta còn có không để ý đến cảm thụ của hắn mà ép buộc hắn được.

Trác Văn Tĩnh thấy ta thật lâu vẫn chưa nói gì, thần sắc mang theo một vòng không dự liệu được, sau đó hắn chậm rãi ngồi dậy, ta liền vội kéo hắn qua hôn lên vành tai của hắn, nhẹ nhàng hôn thật lâu, đến khi cảm giác hắn ở trong ngực ta run rẩy mới buông ra, gương mặt của Trác Văn Tĩnh lại ửng đỏ lần nữa, nhưng mà lần này hắn không có nhắm mắt lại, mà chỉ lẳng lặng nhìn ta.

Ta nở nụ cười nói: “Một mối a, sắc trời không còn sớm, chúng ta ngủ đi.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, không được tự nhiên giật giật thân thể nói: “Vậy người... Như vậy, có được không?”

Ta chăm chú nhìn hắn, hắng giọng nói: “Người thật sự muốn giúp ta?”

Trác Văn Tĩnh nhẹ gật đầu, ta nói: “Được.” Dứt lời ta ôm hắn ngã xuống giường, thời khắc này Trác Văn Tĩnh nhìn ta có phần bối rối nói: “Cảnh Nghiêu, người...”

“Yên tâm, ta không đi vào... Nhưng mà, người nghĩ ta làm từ đâu.” Ta vuốt ve gương mặt của hắn nói.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, con người có chút nghi hoặc, ta cười cười không nói gì, đối với chuyện phong tình, ta đương nhiên hiểu nhiều hơn hắn, tuy lúc trước chỉ làm cùng nữ nhân, nhưng mà sau khi trong lòng đã có Trác Văn Tĩnh, ta đối với chuyện phòng the của nam tử cũng rất chú ý, bằng không cũng sẽ không có nhiều thủ đoạn trêu ghẹo như vậy.

Nghĩ như thế, ta vừa cười, vừa hôn lên đôi môi của Trác Văn Tĩnh, tiếp đó là đến chiếc cổ xinh đẹp của hắn, ta ở một bên vừa hôn, vừa hàm hồ nói: “Yên tâm, sẽ không làm ảnh hưởng đến hài tử, không cần lo lắng.”

Trác Văn Tĩnh khẽ ‘ân’, ta liền ở trên người hắn châm lửa.

Để cho tiện, lần này ta xoay lưng hắn về phía ta, khom lưng ôm lấy hắn, vì ta sợ đè nặng lên hài tử, ta nghĩ như vậy, tâm tình bỗng nhiên mềm mại.

Tay chậm rãi vuốt dọc theo sống lưng của hắn, một đường trượt đến giữa hai đùi của hắn, vân vê, sau đó liền để nơi cứng rắn chống đỡ tại đó, vươn tay ôm lấy eo của hắn ta thấp giọng nói: “Người xem, như vậy cũng có thể, mà không cần đi vào...”

Loại tư thế này không tiến vào bên trong cơ thể của hắn dĩ nhiên không thể mãnh liệt bằng ngày thường, nhưng thực ra lại có một tư vị khác, nhìn cặp mông tròn bóng của hắn kẹp lấy phía dưới của ta, cũng làm ta muốn bùng cháy.

Trác Văn Tĩnh đại khái không nghĩ đến còn có loại tư thế này, cho nên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thân thể hắn có chút căng thẳng, như vậy lại làm cho ta cảm giác thật thoải mái, ta trầm thấp cười ra tiếng, bắt đầu ở chỗ kia trừu động.

Lần đầu tiên làm như vậy, tâm tình của ta có chút kích động, bởi vì không cần phải lo lắng sợ làm hắn bị thương, ta liền có chút không biết chừng mực, mà thanh âm của Trác Văn Tĩnh cũng khàn đi, thân thể không ngừng lay động theo động tác của ta, nhưng ta cũng biết rõ dù cho vào lúc này, hắn cũng vẫn rất bận tâm đến hài tử đấy...

Sau một hồi, ta gắt gao ôm lấy cơ thể của hắn, chất lỏng từ bên dưới trào ra, lúc thối lui, ta nhìn thấy chất lỏng từ đùi chảy vào bên trong cơ thể của hắn,

ta nhưong nhưong mây xoay người nằm xuống bên cạnh hắn, ôm lấy bả vai hắn ta thấp giọng hỏi: “Như thế nào?”

Trác Văn Tĩnh ‘ân’, nhìn về phía ta nói: “Có chút kỳ lạ... Nhưng mà khá tốt...”

Ta nghe xong cười hai tiếng nói: “Người cảm giác không tệ là được rồi.”

Hắn không đáp lời lại, giật giật cơ thể, chất lỏng liền từ hai chân của hắn chảy xuống, mũi ta nóng lên, vội vàng quay đầu sang chỗ khác gọi Nguyên Bảo, kêu hắn chuẩn bị nước ấm để tắm rửa.

Sau khi Nguyên Bảo đáp ứng, ta quay đầu lại, thì thấy Trác Văn Tĩnh đã kéo chăn phủ lên hạ thân, nhưng mà phía trên cơ thể vẫn còn dấu hồng ngân tím tím, bởi vì nhiều ngày đã không tiếp xúc với người này, cho nên hôm nay có chút cảm thú rồi...

Trác Văn Tĩnh không nói gì thêm, đại khái là sợ lau sủng bóp cò, ta vẫn một mực nhìn hắn, nhưng hắn lại không nhìn ta... Ta ở một bên cười khan hai tiếng cũng không làm gì, đành phải thuận theo hắn.

May mà chưa lâu sau, Nguyên Bảo đã đến đây bẩm báo nước đã chuẩn bị xong. Ta nghe được vội ôm Trác Văn Tĩnh vào trong thông thất, tinh tế kỳ cọ cho hắn, cũng tự mình tắm rửa sạch sẽ, mới ôm hắn trở về.

Lúc trở lại nội điện, trên giường lộn xộn lúc này đã được thu dọn sạch sẽ, chăn đệm cũng đã thay mới, ta nhẹ nhàng đặt Trác Văn Tĩnh lên, còn bản thân thì nằm bên cạnh hắn, sau khi kéo chăn đắp kín cho hắn xong, một tay ta ôm lấy bả vai của hắn nói: “Đêm đã khuya, ngủ đi.”

Trác Văn Tĩnh nhẹ ‘ân’ một tiếng, đầu hướng lại gần bờ vai của ta, sau khi tìm vị trí thoải mái dựa vào, hắn liền nằm im.

Ta ôm hắn, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của hắn, thẳng đến khi tiếng thở đều đều của hắn truyền vào tai ta, ta mới im lặng ngáp một cái, nhắm mắt lại ngủ...

Đêm nay dĩ nhiên ngủ rất ngon, hôm sau lúc ta tỉnh lại, thấy Trác Văn Tĩnh vẫn còn ngủ, trên mặt hắn có chút mệt mỏi, ta liền không cử động, chỉ lẳng lặng nhìn hắn, bây giờ chắc Nguyên Bảo đã biết tiến biết lùi, ít nhất lúc này sẽ không đến đây phá hư phong cảnh kêu ta lên thượng triều.

Nhìn Trác Văn Tĩnh như vậy, càng nhìn càng thấy dung mạo của hắn rất ôn nhuận, tục ngữ có câu ‘quân tử như ngọc’, mà Trác Văn Tĩnh chính là viên ngọc hoàn mỹ nhất...

Đại khái sau một khắc, lông mi của Trác Văn Tĩnh khẽ run run, ta biết hắn muốn tỉnh, liền vẫn nhìn như vậy.

Trác Văn Tĩnh có thói quen khi tỉnh giấc sẽ mở mắt mơ màng nhìn một lúc, rồi sau đó tùy ý nhắm lại, có khi sẽ ngủ lại lần nữa, có khi sẽ tỉnh hẳn.

Lần này mở mắt là liền tỉnh.

Sau khi rửa mặt thay xong y phục, ta nhẹ hôn hắn lần nữa mới quay người ly khai.

Hôm nay trên triều đường không có đại sự gì, ta hỏi thăm Tiết Thanh về chuyện gom góp ngân lượng tới đâu, ông ta nói đang vạch kế hoạch, ta khẽ nhún mày, kêu ông ta đẩy nhanh tiến độ, Tiết Thanh đáp ứng, sau đó là đến chuyện kiểm tra sổ sách, Trác Luân nói đang tiến hành, người bên Công bộ đã kiểm tra đối chiếu được một đêm, vẫn còn chưa xong. Ta nghe xong ‘ân’ một tiếng, cũng đồn đồn bọn họ nhanh lên...

Sau cùng, nhìn thấy bọn họ cũng không có gì muốn tâu nữa, ta mới cho bãi triều.

Dùng xong tào thiện, ta ở Ngự thư phòng phê tấu chương, có Trác Luân đến đây cầu kiến, ta để cho ông ta đi vào, hành lễ xong, Trác Luân đưa cho ta tấu chương trình bày việc Công bộ kiểm tra ngân sách bên Hộ bộ.

Ta tiện tay mở ra quả nhiên đại đa số ngân lượng đều là do ta tiêu phí đấy.

Khẽ nhún mày, ta nhìn Trác Luân hỏi: “Thừa tướng thấy thế nào?”

Trác Luân tạm dừng rồi đáp: “Trên sổ sách đều ghi chép rất rõ ràng, vì thần muốn mang sổ sách về tra lại lần nữa.”

Ta gật đầu nói: “Được.”

Trác Luân vội vàng tạ ân, ta để cho Nguyên Bảo đi cùng ông ta đến Hộ bộ truyền chỉ.

Trác Luân rồi đi không bao lâu, ta vừa định tĩnh tâm xem tấu chương, thì Bồi Tú từ bên ngoài tiến vừa thưa: “Hoàng thượng, Thái hậu truyền ý chỉ từ Tây Sơn đến.”

Ta nghe xong sửng sốt, sau đó ‘ân’ một tiếng.

*Ngũ Ngũ lâm nhâm: khi nào dịch đến những chương có H là ta như lạc vào sương mù, mơ mơ màng màng mà lết.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thăm Dò

Edit: Ngũ Ngũ

Ý chỉ của mẫu hậu là do một nội giam đi theo hộ tống mang về, Bồi Tú tiếp nhận đưa cho ta, ta mở ra nhìn, trên đó mẫu hậu chỉ ghi vài câu, nói là chuyển đi Tây Sơn, mẫu hậu đã suy nghĩ rất nhiều, những ngày này hướng về Phật tổ, cầu cho quốc gia mưa thuận gió hòa, cõi lòng thanh thản, nói là chuẩn bị hết năm rồi, ở Tây Sơn thời tiết đang lạnh dần, mà thời gian qua ta làm hoàng đế chắc bận nhiều chính sự, cho nên vẫn chưa viết thư cho bà các loại văn...văn, cuối cùng bà quyết định qua ít ngày nữa sẽ hồi cung.

Nhìn đến dòng cuối cùng, ta thở dài trong lòng, sau đó nhìn nội giam đưa thư tới đây, hần ngồi ở chỗ kia im lặng, Bồi Tú thì ở một bên rót trà đưa ta.

Nhấp một ngụm trà, ta dùng tay gõ bàn, những lời này của mẫu hậu nhìn qua như không có ý gì, nhưng thật ra là đang nói ta bất hiếu, từ lúc bà rời khỏi hoàng cung đến giờ, thấy ta không quan tâm đến bà, cho nên phải về cung rồi, không thể không nói ẩn ý thật sâu xa.

Bất quá bà nói như vậy cũng không sai, những ngày này, ta luôn cẩn thận từng li từng tí chăm sóc cho Trác Văn Tĩnh với hài tử của hần, thật vất vả lắm trong cung mới được yên bình hai phần, còn thời gian đâu mà lo tới chuyện khác, hơn nữa bà đi Tây Sơn là để cầu phúc, nếu ta đến quấy rầy thường xuyên cũng không phải.

Nhưng lần này đích thực là lỗi của ta, ít nhất có lẽ ta nên phái người đến hỏi thăm bà một chút...

“Trở về bẩm báo với Thái hậu, ngày Thái hậu quay về kinh thành, trẫm sẽ đích thân ra nghênh đón cùng với văn võ bá quan.” Nghĩ một chút ta phân phó nói, tên nội giam kia đầu óc cũng vô cùng lanh lợi, nghe xong lời này của ta liền vội vàng hành lễ đáp: “Nô tài tuân chỉ.”

Ta nghe gật đầu ‘ân’, phát tay để cho hần lui ra, đợi người đi rồi, Nguyên Bảo cũng đã trở về, hần tiến lên hành lễ nói: “Hoàng Thượng, Thái sư chờ ở bên ngoài cầu kiến.”

Ta nghe xong nhướng nhướng mày nói: “Thái sư ở bên ngoài? Tại sao không nghe ai thông báo?” Nguyên Bảo gật đầu cười nói: “Nô tài trở về liền đứng lúc đứng phải Thái sư, Thái sư liền kêu nô tài vào thông báo một tiếng.”

Ta nhìn Nguyên Bảo ‘ah’ một tiếng, sau đó trầm mặc nói: “Nhanh mời Thái sư vào đây.”

Nguyên Bảo tuân chỉ, hắng giọng thông báo.

Sau khi Tiết Thanh đi vào, hướng ta hành lễ, ta vội nói: “Thái sư mau mau đứng lên đi, Nguyên Bảo, dọn chỗ.”

“Vi thần tạ Hoàng Thượng.” Sau khi Tiết Thanh đứng lên, rũ mắt xuống thấp giọng nói.

Ta ‘ân’ rồi im lặng, trong đầu lại không ngừng suy nghĩ, đúng lúc này Tiết Thanh đến đây là muốn gì?

Tiết Thanh ngay ngắn ngồi xuống, sau đó nhìn về phía ta thần sắc nghiêm túc nói: “Hoàng Thượng, vi thần phụng mệnh gom góp bạc khai thông đường thủy, hiện tại đã nghĩ ra cách rồi.”

“Thật sự?” Ta nghe xong cao hứng hỏi: “Thái sư nói là cách gì?” Tuy ông ta đột nhiên đến đây làm cho ta có chút bất ngờ, nhưng nghe đến có cách liền làm cho cả người ta phấn chấn, vì vậy biểu hiện vui mừng của ta chính là thật lòng.

Tiết Thanh đáp: “Chuyện khơi thông đường thủy là trách nhiệm của cả thiên hạ, nên vi thần cảm thấy mỗi người đều nên góp sức. Có tiền xuất tiền, có lực xuất lực, như vậy mới có thể tiết kiệm triệt để.”

Nghe xong lời này, ta nhíu mày trầm mặc nói: “Ý của Thái sư trẫm chưa hiểu lắm. Thái sư nói rõ xem nào.”

Tiết Thanh nhẹ ho nói: “Hoàng Thượng, vi thần cảm thấy tiền bạc trong thiên hạ này đều nằm trong tay các thương nhân, lúc quốc gia gặp nạn, bọn họ nên xuất tiền, còn những dân thường thì xuất lực, tức thì liền có thể khơi thông đường thủy, làm như vậy chẳng phải sẽ vẹn toàn đôi bên.”

Nghe xong lời này, ta nói: “Lời này của Thái sư nói không sai, nhưng các thương nhân buôn bán trong kinh thành đều có nộp thuế đầy đủ, bây giờ lại bắt bọn họ xuất tiền ra dường như không thỏa đáng lắm, hơn nữa bắt dân chúng tới khơi thông đường thủy, so với lao dịch khô sai có gì khác nhau, phương pháp này không thể thực hiện được...”

Ta còn chưa nói xong, liền nhìn thấy Tiết Thanh đang chăm chú quan sát ta, trong lòng khẽ động, thầm nghĩ, Tiết Thanh không phải người ngu ngốc, những ngày này có lẽ đã phát hiện sự thay đổi của ta, cho nên sẽ không ở trước mặt ta đưa ra cái chủ ý ngớ ngẩn này, chẳng lẽ ông ta đang thăm dò ta?

Ý nghĩ này làm cho ta rất khó chịu, nhưng mà bây giờ không thể tùy tiện động vào ông ta, cho nên ta vẫn nhìn xuống, đem lời định nói ra nuốt xuống, nhìn ông ta hỏi: “Thái sư chẳng lẽ không còn cách nào khác?”

Tiết Thanh nhìn ta khẽ mỉm cười đáp: “Vi thần thay mặt bách tính trong thiên hạ tạ ân Hoàng Thượng thương tình, lời giáo huấn của Hoàng Thượng rất đúng, cách của vi thần thật sự không phải rồi.”

Ta ‘ân’ nói: “Bất kể phải hay không phải, trước hết cứ giải quyết chuyện tiền bạc rồi hẵng nói những chuyện khác sau.”

Tiết Thanh đáp: “Hoàng Thượng, nếu không muốn để thương nhân với dân chúng xuất tiền xuất lực, thì trước mắt chỉ còn có các quan viên. Vi thần nguyện ý quyên góp bổng lộc năm nay để sửa chữa đường thủy.” Nói ra lời cuối cùng, vẻ mặt của ông ta hiện ngang lăm liệt, tựa hồ như muốn nói cho dù chết đói, cũng phải giải quyết được chuyện này.

Trong lòng ta thập phần khinh thường, bổng lộc của ông ta trong một năm chỉ có mấy trăm lượng bạc, còn chưa đủ nhét kẽ răng, có thể dùng đủ sao? Tuy nội tâm nghĩ như vậy, nhưng trên mặt vẫn là vui mừng nói: “Thái sư làm việc đại nghĩa như vậy, trăm hết sức vui mừng. Trước hết cứ như vậy a. Xoay sở chuyện tiền bạc trước, thứ khác từ từ tính sau.”

Tiết Thanh bẽ bộn đứng dậy tạ ân. Sau đó ông ta do dự nhìn ta nói: “Hoàng Thượng, những ngày này Thừa tướng tra sổ sách Hộ bộ, rất nhiều chuyện rõ ràng mà cũng cảm đi, Hộ bộ đối với sổ sách rất nhạy cảm, nếu chỉ một hai ngày thì không sao, nhưng mà sợ lâu dài cũng không phải biện pháp...”

Nhìn dáng vẻ khó xử của ông ta, ta gật đầu nói: “Việc này trăm đã có nói qua với Trác Luân rồi, ông ta nói muốn cảm sổ sách Hộ bộ về nhìn một chút mới có thể đưa ra đáp án, cho nên trăm đã cho phép rồi, nếu sau khi điều tra xuất nhập không có vấn đề, thì hai ngày nữa sẽ đem trả về cho Thừa tướng.”

Tiết Thanh nhìn ta đáp: “Hoàng thượng thánh minh.”

Ta suy nghĩ rồi nói: “Nếu như quyên góp để tu sửa đường thủy, vậy cũng tính cho trăm một phần, kể từ ngày hôm nay, các cung điện trong hậu cung đều sẽ giảm bớt một nửa gấm vóc, một nửa chi tiêu, đều quyên góp vào, đến phủ nội vụ lấy ra mười vạn lượng bạc, trước tiên cứ dùng nhiều đó... Nói mới nhớ, đừng nói ngay cả phủ nội vụ của trăm cũng không còn bạc?”

Thần sắc Tiết Thanh thay đổi vội đáp: “Hoàng Thượng, phủ nội vụ vẫn còn ít bạc, nhưng mà nếu để Hoàng Thượng cảm ngân lượng của mình đem đi sửa chữa đường thủy, tựa hồ có chút không ổn.”

“Hiện tại còn chú ý đến ổn hay không ổn làm cái gì, trước hết phải đáp lại lỗ thùng đã, cũng không thể để bởi vì vậy mà làm trăm chết đói.” Ta cau mày nói, Tiết Thanh đáp: “Hoàng Thượng anh minh.”

*Anh minh: nghĩa là sáng suốt.

Anh minh, nếu ta thật sự anh minh, thì ngân lượng ở Hộ bộ các người sao có thể dám tùy ý tham ô. Trong lòng ta lạnh lùng nghĩ, sau đó nói: “Thái sư, người nên loại bỏ Tôn Trung đi, lần này trăm đối với chuyện Hộ bộ hết bạc vô cùng tức giận, một đại cường quốc, đến thời điểm muốn xuất bạc lại không có, vậy mà còn không có khoản dự phòng, thật sự làm cho trăm quá thất vọng rồi. Cho dù Thừa tướng có tra được ra cái gì hay không thì hắn cũng không thể thoát tội không làm tròn trách nhiệm được, nếu như thực sự Hộ bộ có chuyện gì không sạch sẽ, vậy cũng đừng trách trăm vô tình.”

Tiết Thanh nghe xong vội vàng tỏ rõ cõi lòng nói: “Hoàng Thượng nói rất đúng, nếu thực sự Hộ bộ có chuyện đó, đừng nói là Hoàng Thượng, thì vi thần cũng không định tha cho bọn họ.”

Lúc này ta mới ‘ân’, nói: “Tốt rồi, việc này ta và người không cần nhọc lòng, còn có một việc, qua ít ngày nữa mẫu hậu với Như phi sẽ từ Tây Sơn về cung, các nàng đã đi nhiều ngày rồi, người trở về chuẩn bị một chút, đến đón Như phi.”

Tiết Thanh nghe xong kích động chấp tay nói: “Vi thần tạ Hoàng Thượng ân điển.”

“Nếu không có việc gì nữa, người trở về chuẩn bị đi.”

Tiết Thanh nghe xong lời của ta, vốn chuẩn bị hành lễ ly khai, nhưng đột nhiên lại chần chừ, nhìn ta nói: “Hoàng Thượng, vi thần còn có chuyện muốn báo cáo.”

“Ah, chuyện gì?” Ta nhìn ông ta hỏi.

Tiết Thanh do dự đáp: “Là về chuyện Hoàng thượng đề bạt người bên cạnh Du Vương gia làm thị vệ.”

Nghe ông ta nói xong, ta sững sờ, Tiết Thanh vậy mà chủ động nói đến này, mặt trời mọc đằng tây rồi sao?

Ý của ông ta là gì?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Miếu Hoàng Hậu

Edit: Ngũ Ngũ

Trong lòng ta mặc dù biết Tiết Thanh nói những lời này tất nhiên là không có hảo ý, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc nhìn ông ta, thậm chí giả vờ như tò mò mà hỏi: “Người muốn nói đến là quân sư Nam quận kia?”

Tiết Thanh nghe xong lời này đưa mắt nhìn ta, sắc mặt có chút thay đổi, sau đó che giấu gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

“Lời này của Thái sư là có ý gì?” Nghĩ nghĩ, ta mở miệng hỏi, nói thật, đối với thủ đoạn này của Tiết Thanh, ta thật không biết ông ta đang giờ trò gì.

Tiết Thanh giống như suy nghĩ rất lâu, sau đó cung kính thưa: “Hoàng Thượng, người này thật ra vi thần có biết, kỳ thật mà nói, coi như là họ hàng xa của Tiết gia, mấy năm trước vào kinh ứng thí, lại thi không đậu nên liền rời kinh thành đi tứ phương, thật chẳng biết tại sao lại đến Nam quân, còn trở thành quốc sư ở đó.”

Nghe Tiết Thanh nói xong, trong nội tâm của ta khẽ động, sau đó giả vờ kinh ngạc mà nói: “Nguyên lại người này lại là người nhà của Thái sư.”

Tiết Thanh nhẹ gật đầu về mặt ngưng trọng nói: “Hoàng Thượng, tuy đúng như thế, nhưng mà hần ly khai khỏi Tiết gia cũng được mấy năm rồi, lúc trước hần cũng coi như làm người chính trực, chỉ là không biết mấy năm nay ở Nam quân phẩm hạnh ra sao, hiện tại được Hoàng Thượng đề bạt ở trong nội cung làm thị vệ... Vi thần cảm thấy có chút không ổn, vi thần cho rằng, hay là phái người đi đến Nam quân điều tra phẩm cách của hần, sau đó quyết định sẽ tốt hơn... Hôn nữa vi thần có nghe nói, người này vừa tới liền mạo phạm Hoàng Thượng, mà bây giờ Hoàng Thượng lại đặt hần trước mắt, chẳng phải càng làm cho Hoàng Thượng cảm thấy chán ghét? Không bằng trước tiên cứ để hần đi.”

Nghe xong lời này của Tiết Thanh, ta suy nghĩ lại, nhíu nhíu mày nói: “Kỳ thật vốn trăm cũng không có so đo nhiều như vậy, chẳng qua là lúc nhìn thấy hần hành động chậm chạp nên mới có chút không vừa mắt mà thôi, ngược lại cũng chưa nghĩ qua phải giải quyết như thế nào, nhưng nếu là thân thích của nhà Thái sư, trăm sẽ nể mặt Thái sư mà không tính toán chuyện hần vô lễ trước kia, về phần đang làm thị vệ trong cung, trước hết cứ để vậy a, dù sao cũng là người bên cạnh Du Vương gia, trăm không thể nói bỏ liền bỏ, cho hần ở đây vài ngày rồi sau đó để hần đi, đây chẳng phải là quá không nể mặt Du Vương gia rồi sao?”

Tiết Thanh nghe xong lời ta nói, thần sắc thoáng ngưng trọng, sau đó nhìn ta đáp: “Hoàng Thượng anh minh, là vi thần không nghĩ chu đáo.”

Nghe xong lời này, ta nở nụ cười, ai cũng thích được người khác khen ngợi, đương nhiên ta cũng không ngoại lệ, vì vậy nhìn Tiết Thanh ta lại nói: “Thái sư không cần đa lễ, việc này cứ để vậy đi, sắp dịp hôm nay Thái sư đang ở đây, trăm cũng còn việc muốn nói, Thái hậu với Như phi cũng đang từ Tây Sơn trở về rồi, đợi các nàng trở về, người cùng Tiết Tầm đến đây bái kiến, vừa vặn gần đến cuối năm, năm nay là năm rất đặc biệt, phải chuẩn bị lễ vật nghênh đón thật tốt, trăm muốn hao hao chúc mừng một phen.”

Tiết Thanh nhìn ta bề bộn hành lễ nói: “Vi thần tuân chỉ, tạ chủ long ân.”

Ta ‘ân’ nói: “Hãy bình thân, Thái sư còn có chuyện gì muốn tấu nữa không?”

Tiết Thanh đáp: “Vi thần không có, vi thần cáo lui.”

Ta gật đầu nói: “Vậy thì lui xuống đi.”

Tiết Thanh hành lễ lui về sau ba bước, sau đó mới quay người ly khai, chờ ông ta đi rồi, ta hí hí mắt nhìn theo bóng lưng của ông ta, sau đó rũ mắt xuống có chút phiền muộn mà nói: “Nguyên Bảo, đem mấy chồng tấu chương đến Giao Thái điện phê duyệt.”

Ban đầu Nguyên Bảo ‘ạ’ một tiếng, sau đó ngạc nhiên ‘ah?’

Bởi lẽ do tiếng kêu kỳ lạ của hần, làm ta không khỏi ngẩn đầu, lúc nhìn thấy biểu cảm ngờ ngạc của hần, ta vốn là nhíu nhíu mày, sau đó nhin không được cười ra hai tiếng hỏi: “Nguyên Bảo, về mặt của ngươi là gì đây?”

Nguyên Bảo thu hồi biểu cảm buồn cười kia, sau đó nhìn về phía ta nói: “Hoàng Thượng, thứ cho nô tài nhiều lời, từ xưa đến nay có câu hậu cung không được can chính, Hoàng Thượng nếu đem tấu chương đến đó phê mà bị người khác biết được, sợ là sẽ nói Hoàng hậu không đúng.”

Nghe lời này ta có chút không vui lớn tiếng nói: “Ai dám nói Hoàng hậu không đúng? Lúc trước trăm đem tấu chương đến chỗ Như phi phê duyệt, Như phi còn giúp trăm đọc, tại sao không ai nói Như phi không đúng? Bây giờ đến phê chỗ của Hoàng hậu lại không thể sao? Ai mà dám có gan lớn hồ loạn ngôn ngữ, trăm chém đầu hần.”

Nghe xong lời này ta nổi giận đùng đùng nói, Nguyên Bảo bề bộn quỳ xuống nói: “Hoàng thượng bớt giận, nô tài đáng chết.”

Nhìn thần sắc tái nhợt của hần, ta cau mày hung hăng thờ dài, bất quá sau đó vẫn là ngồi xuống, cũng không đem tấu chương tới chỗ của Trác Văn Tĩnh.

Cho dù ta có thể không màng đến danh dự, nhưng Trác Văn Tĩnh thì không thể, hần không phải là Tiết Như Ngọc, dĩ nhiên hần không muốn lưu lại tiếng xấu trong lịch sử.

Nghĩ như vậy ta mới chợt nhận ra những lời vừa rồi của Nguyên Bảo rất có lý, nếu hần không ngăn ta lại, ta nhất định đã mang đến tiếng xấu cho Trác

Văn Tĩnh rồi.

Nhìn thoáng qua Nguyên Bảo đang quỳ trên mặt đất, ta nói: “Được rồi, đứng lên đi. Đem bánh hạnh nhân trên bàn tới Ngự thiện phòng ăn đi, vẫn còn nóng đấy.”

Nguyên Bảo nghe xong mặt mũi tràn đầy cảm động tạ ân, sau đó đứng dậy ôm bánh điểm tâm vào trong ngực, cười hắc hắc hai tiếng, nhìn về mặt ngay ngực của hân, ta cũng hé miệng bật cười.

Sau khi Nguyên Bảo đi khỏi, Bồi Tú hầu hạ ta phê tấu chương, lúc mài mực cho ta, hân rất cẩn thận, mặt mày bỗng chốc đều bất động, ta nhìn hân cũng không lên tiếng, nhẹ nhàng cầm tấu chương lên xem.

Lúc nhìn đến tấu chương của Lễ bộ hỏi ngắn gọn về chuyện tuyển tú nữ năm nay, ta dừng một chút, chuyện tuyển tú nữ này hai năm diễn ra một lần, mấy năm trước vào thời gian này phần lớn tú nữ đã vào cung rồi, chính mẫu hậu tự mình khảo nghiệm phẩm hạnh của bọn họ, mà bây giờ mẫu hậu không có ở trong cung, ta lại chuyên tâm vào của Trác Văn Tĩnh, trong lúc nhất thời quên mất chuyện này, giờ phút này nhìn tới tấu chương mới giật mình nhớ tới nên tuyển tú nữ rồi.

Nhìn tấu chương suy nghĩ một lúc, ta dùng bút son phê xuống câu cứ dựa theo lệ cũ mà tiến hành. Không phải ý gì khác, chỉ cảm thấy ngoại trừ Trác Văn Tĩnh thì những gương mặt trong hậu cung này đều có chút cũ rồi, có lẽ nên thay đổi diện mạo mới.

Sau khi buông xuống tấu chương, tâm tình ta cũng không tệ lắm, kêu Bồi Tú đem tấu chương đưa đến Lễ bộ.

Ta ngồi trên long ý, nghĩ tới Trác Văn Tĩnh, chẳng biết tại sao có chút chột dạ, sau đó lại nghĩ, chuyện tú nữ này là thông lệ từ trước, có hoàng đế nào mà cả đời chỉ nhìn một người a, nhiều lắm thì cả đời này chỉ sủng ái nhất một mình hân là tốt rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng liền thoải mái trở lại, sau đó càng nghĩ càng thấy mình làm như vậy là đúng.

Sau khi cao hứng trở lại, thăm nghĩ, mấy ngày nữa phần lớn mấy tú nữ cũng bắt đầu đưa đến kinh thành, đúng lúc mẫu hậu cũng đang hồi kinh, bà ấy có thể vì chuyện này mà bận rộn, sẽ không một mực chú ý đến Trác Văn Tĩnh nữa.

Bởi vì vậy, ta càng thêm cảm thấy chuyện tuyển tú nữ này đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Bất quá tuy là như thế, nhưng đêm nay lúc ta ở chỗ Trác Văn Tĩnh nghỉ ngơi, cũng không có đem việc này nói với hân, ta nghĩ chính là, dù sao qua vài ngày nữa trong nội cung sẽ xuất hiện người mới, Trác Văn Tĩnh sẽ tự nhiên hiểu được, không cần ta phải thừa hơi mà nói sớm cho hân biết...

Thời gian trôi qua hai ngày, trước khi chọn nữ tử vào cung, mấy lão cung nữ có kinh nghiệm đi trước huấn luyện các phương diện lễ nghi, sau đó giữ lại Lễ bộ, ta cũng đem việc này đặt ra sau đầu, thời điểm năm trước, những tú nữ xinh đẹp nhất sẽ xuất hiện trước mắt ta, nếu nhìn thuận mắt, hay ưa thích, thì sẽ phong cho vài người danh hiệu quý nhân là được, về phần phong lên chức phi tử thì còn phải xem phẩm hạnh sau này của bọn họ mới được, ta cũng không muốn mai sau lại còn nhiều thêm mấy Tiết Như Ngọc tranh đoạt gì đó với Trác Văn Tĩnh.

Ta cảm giác mình nghĩ như vậy là phi thường hợp lý, thế nên không chú ý đến cảm nhận của Trác Văn Tĩnh. Hoặc có lẽ sâu bên trong nội tâm không phải là không chú ý, mà là không muốn hoặc là không dám chú ý.

Hôm nay thời tiết rất tốt, lúc ta đang ở Ngự Thư phòng phê chuẩn tấu chương, thì Trác Luân đến đây trả lại sổ sách của Hộ bộ, sau đó đứng ở đó trầm mặc không lên tiếng, ta nhìn thấy sắc mặt ông ta không tốt lắm, vì vậy mở miệng hỏi: “Thừa tướng có chuyện gì? Đã tra xét ra điều gì sao?”

Trác Luân nhú mày liếc nhìn ta, lại nhìn bốn phía xung quanh, rũ mắt xuống không lên tiếng, ta sững sờ, nhìn Nguyên Bảo nói: “Tất cả các người lui xuống đi, Nguyên Bảo canh giữ ngoài cửa, mặc kệ là ai cũng không được đến gần nửa bước, nếu không xử lý theo quy định.”

Nguyên Bảo ‘dạ’ một tiếng, sau đó vội vàng dẫn mọi người ly khai, sau khi nhìn thấy Nguyên Bảo đã đứng thủ ngoài cửa, ta mới nhìn Trác Luân nói: “Thừa tướng có chuyện cứ nói thẳng.”

Trác Luân nhìn nhìn ta, tiến lên một bước thưa: “Xin Hoàng Thượng thứ tội cho thần vô lễ.” Dứt lời, đi đến trước mặt ta, đem sổ sách của Hộ bộ lật lên, chỉ vào bên trong nói: “Mời Hoàng Thượng nhìn thử.”

Nhìn ông ta thần thần bí bí, ta vội vàng cầm sổ sách nhìn chỗ ông ta chỉ, chỗ đó ghi chính là bởi vì tu kiến miếu hoàng hậu, tổng cộng hao phí 100 vạn lượng bạc.

Cái miếu hoàng hậu tất nhiên ta biết, miếu thờ này tọa ở Thanh Châu – nơi mẫu hậu sinh ra, sau khi mẫu hậu trở thành Thái hậu, còn có người nói đó là nơi sinh ra Phụng Hoàng, bởi vậy dâng tấu chương lên thỉnh cầu thi công miếu đường, để mà cung phụng mẫu hậu.

Lúc ấy mẫu hậu nghe xong thập phần vui mừng, ta đương nhiên cũng rất thích, từ lúc mẫu hậu vào hoàng cung chưa trở về lần nào, xây dựng một tòa miếu thờ để lại cho người đời tưởng nhớ cũng rất tốt. Vì vậy liền đồng ý.

Lúc xây miếu thờ này là khi ta đăng cơ được hai năm. Hiện tại cũng được hơn ba năm rồi, năm nay Hộ bộ có dâng tấu chương nói cần tu sửa lại miếu thờ, hao tốn khoảng một trăm vạn, mặc dù có nhiều một chút, nhưng ta nghĩ đây là điều cần thiết, lại xem qua báo cáo, hướng chi đây là miếu thờ mẫu hậu, hao phí nhiều một chút cũng đáng, liền đồng ý.

Nghĩ tới đây, ta khép lại sổ sách hỏi: “Thừa tướng, chỗ này có gì không đúng?”

Trác Luân nhìn ta quỳ xuống đáp: “Xin Hoàng Thượng tha cho lão thần tội chết, lão thần mới dám nói.”

Ta dùng một chút, nói: “Được.”

Lúc này Trác Luân mới chậm rãi mở miệng nói: “Hoàng Thượng, ở Thanh Châu không có ngôi miếu hoàng hậu này.”

Ta sững sờ, sau đó trong lòng tràn đầy lửa giận đứng dậy đập vào bàn án quát: “Làm càn.”

Trác Luân quỳ không dám lên tiếng, từ hừ lạnh một tiếng hỏi: “Trác Luân, ngươi có biết nói ra lời này, chính là tội đại nghịch bất đạo không?”

Trác Luân quỳ trên mặt đất đáp: “Vi thần biết tội.”

Nhìn ông ta lấp bắp trả lời, ta không kiên nhẫn mà hỏi: “Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trác Luân ngẩng đầu nhìn ta, đem sự tình nói qua một lần.

Trác Luân nói, đúng là địa phương Thanh Châu đó có miếu hoàng hậu, chỉ là năm đó xây dựng hoàn hảo xong, về sau, dần dần dân chúng cũng không hề chú ý đến chỗ đó, lại một thời gian sau, miếu hoàng hậu bắt đầu mục nát, mãi cho đến năm nay... Hộ bộ chỉ bạc xuống dưới, thế nhưng cũng không có tu sửa bất cứ chỗ nào. Nơi đó bây giờ đã biến thành chỗ cư ngụ của chim yến.

“Những lời vi thần nói đều là sự thật, xin Hoàng Thượng minh xét.” Sau cùng Trác Luân quỳ trên mặt đất hô.

Ta đi tới đi lui tại Ngự Thư phòng, sau khi đi được mấy vòng, ta đột nhiên dừng lại nhìn về phía Trác Luân nói: “Thừa tướng, ngươi vẫn luôn ở trong kinh thành, chưa bao giờ rời kinh, tại sao lại biết được chỗ kia không còn là nơi cung phụng mẫu hậu, mà là nơi... Chim yến quần tụ.” Nói ra bốn chữ cuối cùng, ta hầu như nghiêng răng nghiêng lợi.

Thân thể Trác Luân run lên, ta hừ lạnh hỏi: “Trác Luân, ngươi biết tội khi quân không?”

Lúc này Trác Luân mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn ta đáp: “Lão thần đương nhiên biết, chỉ là Hoàng Thượng, tuy vi thần không thường ra kinh thành, nhưng nhị tử Trác Nhiên kia thường xuyên đi ra bên ngoài, năm nay lúc hồi cung trở về có đi ngang qua Thanh Châu, nghe nói ở đó có một ngôi miếu thờ, liền đến tế bái, thế nhưng lại chứng kiến được... Cho rằng đây không phải miếu hoàng hậu, liền không để ý... Thẳng đến hôm qua giúp vi thần đối chiếu sổ sách, nó ngẫu nhiên nhìn qua, phát giác có điểm khác thường, cho nên báo cáo cho vi thần biết chuyện này, vi thần cảm thấy đây là chuyện trọng đại, nên đến đây báo cáo... Xin Hoàng Thượng thứ tội...”

Nghe xong lời của Trác Luân, ta ngồi mạnh xuống long ý, đầu óc trống rỗng, trầm mặc hồi lâu ta mở miệng nói: “Phái Trác Nhiên đến đây kiểm chứng việc này, chú ý đừng để người khác biết được, trước tiên cứ án binh bất động, sau này có chứng cứ rồi nói, chớ để lọt ra bên ngoài, nếu để lộ ra, đừng trách trẫm vô tình.”

Trác Luân tuân chỉ, sau đó đứng dậy cáo lui, chờ ông ta đi rồi, ta ngồi chỗ kia trầm mặc, nếu như lời của Trác Luân là sự thật, ta đoán, sự việc lần này liên lụy đến không ít người rồi.

Nghĩ tới đây, ta hừ lạnh một tiếng, những kẻ này thật sự đáng chết, tưởng cho là núi cao hoàng đế xa, thì không ai có thể làm gì bọn họ, hay là cho rằng vị hoàng đế này quá dễ qua mặt rồi?

Chuyện này vừa xong, ta cũng không còn tâm tình xem tấu chương nữa, vì vậy đứng dậy chuẩn bị đi đến chỗ Trác Văn Tĩnh, ít nhất nhìn thấy hấn trong lòng cũng dễ chịu phần nào.

Mới vừa đi tới Ngự hoa viên, ta liền nghe được có tiếng hoan hô, bởi vì âm thanh kia vô cùng thanh thúy dễ nghe, còn kèm theo tiếng vui đùa, ta không khỏi dừng lại, Nguyên Bảo định lên tiếng, bị ta phát tay ngăn trở, chậm rãi bước qua chỗ cây đại thụ, còn chưa thấy rõ ai đang ồn ào ở Ngự hoa viên, liền có người bị mất đâm vào trong ngực ta...

* Tiếng lòng của Ngũ Ngũ: Cảnh Nghiêu à...Coi chừng Hoàng hậu đó nghe chưa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hoàng Hậu Chất Vấn

Edit: Ngũ Ngũ

Người nữ tử đâm vào trong ngực ta, thân mặc y sam tím nhạt, dung nhan xinh đẹp vẫn còn ửng hồng bởi vì chạy trước đó, khoe miệng tươi cười vẫn chưa kịp thu lại liền mang theo ba phần kinh ngạc, sau khi quan sát ta, biểu tình sững sờ, sau đó cuống quýt thối lui, tiếp theo cung kính hành lễ nói:

“Tham kiến Hoàng Thượng.”

Thấy nàng như vậy, mấy nữ tử phía sau nàng cũng bề bộn quỳ xuống thỉnh an, trong giọng nói mang theo một chút kính hãi cùng kính sợ, hoàn toàn không giống với sự điềm tĩnh thoải mái của nữ tử trước mặt này.

Kỳ thật với loại thủ đoạn này trong cung ta nhìn cũng quen rồi, hiện tại ngay lúc này, với tư cách là tú nữ, há có thể đi lại trong hoàng cung, còn xuất hiện đúng lúc ta đang đi ngang... Nếu là trước đây ta rất thích loại mỹ nhân chủ động như vậy, dù sao nhìn qua tư sắc của những người trước mặt này hoàn toàn đủ năng lực có được một vị trí tại hậu cung.

Chỉ là đã có một Tiết Như Ngọc như vậy, ta thà rằng ở bên cạnh những nữ tử không có tâm địa gian xảo còn hơn, cho nên đối với nữ tử vừa rồi không có sắc mặt tốt, nhân nhặt liếc nhìn các nàng, ta nhìn Nguyên Bảo hỏi: “Quý cữu trong nội cung lúc nào lại biến thành như vậy?”

Nguyên Bảo đứng ở một bên cúi thấp đầu không dám lên tiếng.

Nàng kia nghe xong lời của ta đột nhiên ngẩng đầu, thần sắc bối rối, nhìn qua mang theo ba phần mỏng manh yếu đuối, chỉ là ba phần nhan sắc này lại còn không bằng Tiết Như Ngọc, hơn nữa loại biểu cảm này hiện giờ ta lại chán ghét nhất, vì vậy ta hừ lạnh một tiếng phát tay áo ly khai.

Loại tâm tình này kéo dài đến lúc ta đến Giao Thái điện nhìn thấy Trác Văn Tĩnh thì chấm dứt.

Lúc nhìn thấy Trác Văn Tĩnh, hắn đang ở bên trong tiền đình thấp hương, ngoái đầu nhìn thấy ta liền khẽ mỉm cười, dung nhan mang theo phần tuấn nhã không nói nên lời.

Ta cũng mỉm cười nhìn hắn, những ngày này sống chung với nhau, ta với hắn cũng bớt đi mấy lễ tiết rờn rờ, ngược lại thân mật hơn nhiều.

Ta đi đến trước mặt hắn nói: “Việc này để cho mấy nội giám làm là được rồi, ngươi tự mình vất vả làm gì.”

Trác Văn Tĩnh đem thủ lô cất kỹ đáp: “Không có gì phiền phức hết, chỉ là rảnh rồi không có việc gì làm, cho nên tìm chút việc làm cho vui mà thôi.” Tuy hắn chỉ vô tình nói ra những lời này, nhưng mà ta nghe được trong nội tâm lại khẽ động.

Mấp máy miệng ta nhìn hắn có chút không vui mà nói: “Nếu như cảm thấy nhàm chán, để cho Trác Nhiên vào cung ở cùng ngươi hai ngày được không?” Cái cảm giác không vui này cũng không có gì khác, chỉ là cảm thấy mỗi lần hắn với Trác Nhiên gặp mặt là có nhiều chuyện muốn nói, làm cho ta rất không thoải mái mà thôi.

Trác Văn Tĩnh nghe lời này của ta vội đáp: “Hoàng Thượng, tuy Trác Nhiên là hoàng thân nhưng cũng là thần tử, vào cung nhiều lần, sẽ bị người khác chỉ trích, nếu như ở lại trong nội cung này, cũng không thích hợp.”

Ta nghe xong làm như không sao cả mà nhún vai. Sau đó đỡ Trác Văn Tĩnh đến ngồi xuống ghế.

Chỉ là mới đi được hai bước, Trác Văn Tĩnh liền hắt hơi một cái, sau khi ngồi xuống lại liên tiếp hắt hơi hai tiếng, nhìn chớp mũi ửng đỏ của hắn, ta ở một bên cười có chút gian manh.

Trác Văn Tĩnh đẩy bả vai của ta, lui ra phía sau hai bước, gương mặt nhìn ta, chân mày hơi nhíu lại, sắc mặt có chút khó coi.

Nhìn bộ dáng hắn như vậy, ta vội vàng thu lại nụ cười hỏi: “Văn Tĩnh, ngươi làm sao vậy? Có phải không thoải mái ở đâu?” Nói xong ta đi về phía trước hai bước, Trác Văn Tĩnh thấp giọng nói: “Đừng tới đây.” Thanh âm kia rất nhẹ nhưng lại thập phần lạnh lùng, hơn nữa lúc này ánh mắt của hắn vậy mà hiện lên một tia hung ác... Ta bối vậy mà không khỏi dừng chân lại, không tiến lên một bước nào nữa.

Loại khẩu khí mệnh lệnh này của hắn làm ta rất không thích ứng được, trong mắt của ta Trác Văn Tĩnh luôn luôn ôn hòa, thời điểm trở nên hung ác như vậy... Lại làm cho người ta thật sự cảm thấy kính sợ.

Trác Văn Tĩnh đại khái cũng nhận ra khẩu khí không tốt của mình vừa rồi, vì vậy nhìn ta lộ ra nụ cười nói: “Làm Hoàng Thượng giật mình... vì thần... vì thần chỉ là đối với phần hoa có chút dị ứng mà thôi.” Nói thật nếu hắn không lộ ra nụ cười vô cùng gượng gạo kia, thì trong lòng của ta vẫn còn xoắn xuýt với biểu lộ của hắn vừa rồi đây này.

Bất quá sau khi nghe xong lời của hắn, ta nói: “Thì ra là như vậy, vậy bây giờ tắm đi tắm là được.”

Trác Văn Tĩnh đưa mắt nhìn ta.

Hồ Nguyên Bảo kêu hắn chuẩn bị nước, sau đó ta liền đi vào thông phòng tắm rửa, kì cọ kỹ càng một phen.

Lúc mặc xong y phục ra bên ngoài, Trác Văn Tĩnh đứng cạnh giường nhìn ta nói: “Hoàng Thượng, gần đây trong nội cung đang có tin vui sao?”

Thái độ của hắn có chút lãnh đạm, ta nghe xong lời này tức thì kỳ quái nói: “Không có việc gì vui.”

Trác Văn Tĩnh cúi đầu xuống cười khẽ hai tiếng nói: “Ta cho rằng Hoàng Thượng đang muốn phong phi đây này.”

“Làm sao có thể.” Ta không cho là đúng nói: “Sau này trăm cũng sẽ không phong phi.”

“Vậy mùi thơm trên người của Hoàng Thượng là từ đâu?” Trác Văn Tĩnh chậm rãi ngẩng đầu hỏi, đôi mắt của hắn không còn ôn hòa như ngày xưa mà lại lộ ra một chút lạnh lùng.

Mà ta bởi vì câu hỏi có ý trách móc của hắn mà ngại ngùng cả người. . .

Nhưng ta cũng chỉ thoáng sững sốt rồi thôi, sau đó khẽ nhủ mảy, đem chuyện xảy ra ở Ngự hoa viên nói qua một lần, nói ra câu cuối cùng ta cười lạnh tổng kết nói: “Các nàng cho rằng trẫm không nhìn ra một chút thủ đoạn đó sao, cho rằng chỉ dựa vào khuôn mặt liền có thể một bước lên trời, đều xem rằng trẫm là một thằng ngốc nhất thiên hạ này sao?”

Sau khi dứt lời, ta nhìn về phía Trác Văn Tĩnh, phát hiện hắn đang dùng ánh mắt thập phần quỷ dị nhìn ta, tựa như cười mà không phải cười, lại tựa hồ mang theo một vòng bi thương, làm ta không khỏi sững sốt, nhìn hắn trẫm mặc không nói.

Sau một hồi, Trác Văn Tĩnh nhìn ta nở nụ cười nói: “Hoàng Thượng, là vì thần nghĩ nhiều.”

Sau khi nói ra những lời này, hắn liền im lặng, chẳng biết tại sao, ta có cảm giác giờ phút này khoảng cách giữa chúng ta vô hình bị kéo dài ra rồi. Điều này làm ta có chút giật mình.

Nghĩ nghĩ, ta đi đến bên cạnh Trác Văn Tĩnh thấp giọng hỏi: “Trác Văn Tĩnh, gần đây tính tình của ngươi không được tốt, muốn để cho Trương Đình Ngọc kê vài đơn thuốc hạ nhiệt cho ngươi không?”

Trác Văn Tĩnh nghe xong lời này đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn ta, trong con ngươi vừa mới che giấu vẻ sắc bén lại xuất hiện lần nữa, sau một hồi hắn nhìn ta khẽ cười hỏi: “Hoàng Thượng, ở trong lòng của người, ta có vị trí gì?”

Nghe xong câu hỏi của hắn, ta không chút suy nghĩ đáp lại: “Vị trí Hoàng hậu.”

Trác Văn Tĩnh đứng lên, chậm rãi đi đến bên cạnh cửa sổ, ta có cảm giác hiện tại hắn không muốn ta đi theo, cho nên ta vừa đi được một bước liền ngừng lại, có vài phần bối rối nhìn hắn.

Sau một lúc Trác Văn Tĩnh quay đầu lại, thần sắc trong đôi mắt đã khôi phục lại trầm tĩnh như trước đây, sau đó hắn nhìn ta thấp giọng hiểu ah một tiếng: “Hoàng Thượng, xin thứ cho vì thần vừa rồi vô lễ.”

Ta phát phát tay rộng lượng nói: “Không sao.” Chỉ là cảm thấy âm thanh chưa đủ khí thế lắm, thậm chí có hơi khô khan.

Mà Trác Văn Tĩnh nghe ta trả lời xong, đôi mắt rũ xuống.

Bất quá nhìn hắn hình như cũng không sao rồi, cho nên ta cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Lại về sau, đã xác định được thời gian mẫu hậu hồi kinh, Trác Văn Tĩnh vẫn trầm lặng như vậy. . .

*Ngũ Ngũ lâm nhâm: Haizz Hoàng Thượng à sao đối với chuyện tình cảm ngài chậm tiêu quá vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Hoàng Đế Bạc Tình?

Edit: Ngũ Ngũ

Thời gian mẫu hậu hồi cung được định vào ngày đông nguyệt xử lục (tức ngày 6 tháng 11 âm lịch), theo Khâm Thiên Giám nói đó là một ngày tốt lành.

Nghe được tin này, ta nâng cằm nhìn khung cửa sổ được chạm trổ khéo léo trong Ngự thư phòng, sau một hồi trầm mặc ta đồng ý, nói thật ta không cho rằng sau khi mẫu hậu từ Tây Sơn trở về cung sẽ tiêu tan địch ý với Trác Văn Tĩnh, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, dựa theo tính cách của mẫu hậu, có lẽ địch ý sẽ càng sâu hơn.

Trong mắt của mẫu hậu, bây giờ Trác Văn Tĩnh chẳng khác nào giống như phụ thân của Tam ca trở thành người được sủng ái nhất hoàng cung, thậm chí lúc bà một mình nuôi lớn nhi tử, thì phụ hoàng đều bị người này mê hoặc chẳng phân biệt phương hướng, chỉ nghĩ làm sao cùng ông ta chung một chỗ, mà quên đi mẫu hậu. . . Cho nên chán ghét cùng phần nộ đan xen, cái nút thắt này có lẽ không gỡ ra được rồi.

Nếu như mẫu hậu hồi cung thì khẳng định đối với Trác Văn Tĩnh càng thêm bất mãn, đặt vào dĩ vãng, ta ngược lại cũng không lo lắng, thế nhưng lần này bà biết được Trác Văn Tĩnh đang mang thai, lại chỉ một lòng một dạ muốn phá bỏ hài tử này của hắn, chuyện này làm ta không tự chủ phải phòng bị nhiều hơn đối với mẫu hậu. . . Bây giờ Trác Văn Tĩnh có thai được khoảng bốn tháng rồi, nếu hài tử xảy ra chuyện gì, vậy hắn chẳng phải sẽ sụp đổ luôn sao?

Ý nghĩ này làm cho ta rất bất an, thế nhưng lại không tìm ra bất cứ lý do gì để ngăn cản ý định của mẫu hậu... Nghĩ đến đây, ta có chút đau đầu thờ dài, nghĩ thầm, được rồi, bây giờ nghĩ nhiều cũng không có biện pháp gì, đành phải đi một bước để phòng một bước.

Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm hai phần, sau đó cầm bút lên phê chuẩn tấu chương, sau khi được vài cái, có người thông bẩm nói là Trác Nhiên cầu kiến.

Nghe được Trác Nhiên đến đây, trong nội tâm của ta khẽ động, tay cầm bút bỗng nhiên có chút nặng nề, ngừng thật lâu, ta thấp giọng nói: “Cho hắn tiến vào.”

Nguyên Bảo vội vàng tuyên Trác Nhiên vào yết kiến.

Nhìn Trác Nhiên sải bước đến, ta khẽ nhíu mày, vô luận kết quả sự tình miếu hoàng hậu có thể nào thì với hắn mà nói không phải chuyện gì tốt.

Nếu như lời Trác Luân nói là thật, thì trên triều đình tất sẽ xảy ra một trận huyết vũ tinh phong (mưa máu – gió tanh), cộng thêm mẫu hậu không thích gì Trác gia, sự kiện lần có lẽ sẽ ghi hận trong lòng, cảm thấy Trác gia đang cố ý gây khó dễ cho bà, cố ý để cho bà biết được sự tình miếu hoàng hậu, điều đó chẳng phải càng khó khăn với Trác Văn Tĩnh?

Nhưng nếu lời Trác Luân nói không phải là thật, tình huống kia càng đáng sợ rồi, triều đình này luôn đề ý không ngớt đến ta và Trác gia, mà lão hồ ly Tiết Thanh kia cũng thời khắc chú ý tới, ta lại để cho Trác Nhiên đi điều tra chuyện này, ông ta có thể đoán ra được tám chín phần đây, không biết Tiết Như Ngọc nghe ông ta nói xong sẽ thổi ngọn gió nào đến tai của mẫu hậu đây.

Nghĩ tới đây, ta lại thờ dài, lúc lấy lại tinh thần, thì Trác Nhiên đã quỳ trên mặt đất hành lễ, ta nhìn hắn một cái lại nhìn về phía Nguyên Bảo nói: “Lui xuống hết đi, người canh giữ ngoài cửa.”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Nguyên Bảo hành lễ đáp.

Chờ hắn đóng cửa lại, ta nhìn Trác Nhiên hỏi: “Chuyện đó là thật?”

Trác Nhiên liếc nhìn ta, hơi do dự đáp: “Bẩm Hoàng Thượng... Chuyện đó là thật, miếu hoàng hậu chính xác đã trở thành miếu hoang.”

Tuy trong lòng ta tám chín phần vững tin việc này là thật, thế nhưng giờ phút này nghe xong, trong nội tâm vẫn như cũ không kiềm nén được lửa giận, dù sao cái miếu thờ kia cũng coi như là tượng trưng cho thân phận của mẫu hậu, mà bây giờ chỗ đó lại trở thành nơi chim yến cư ngụ, việc này nếu truyền ra bên ngoài, chẳng phải là trò cười cho thiên hạ.

Nghĩ như vậy ta nhíu mày nói: “Trở về đem danh sách thống kê những viên quan liên quan đến việc này đưa cho trẫm.”

Trác Nhiên lên tiếng đáp ứng, sau đó cũng không đứng dậy, chỉ là quỳ ở đó trẫm mặc không nói gì, nhìn ra hắn có chuyện muốn nói, thế nhưng lại đang do dự, chẳng lẽ có chuyện gì không tiện mở miệng?

Thấy hắn đã không muốn mở miệng, ta liền hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Trác Nhiên ngẩng đầu nhìn ta, lông mày nhíu lên, vẻ mặt dẫn theo hai phần khí khái hào hùng cùng ba phần hiên ngang lẫm liệt, hắn thấp giọng chất vấn: “Hoàng Thượng có thể bảo hộ sự an toàn cho Hoàng hậu không?”

Ta nghe xong lời này, trong nội tâm ngừng lại, chuyện Trác Nhiên nói hiển nhiên quan trọng, hơn nữa còn là việc liên quan đến Trác Văn Tĩnh.

Cho nên ta cũng không để ý hắn vô lễ, chỉ khẽ cười nói: “Hắn là Hoàng hậu của trẫm, cũng không phải người nào khác, nếu như trẫm không bảo hộ được hắn, chẳng phải trẫm rất vô năng sao?”

Trác Nhiên nhìn ta, đôi mắt sầu muộn cũng chưa hoàn toàn biến mất, lại còn nồng đậm vẻ không tin tưởng, ta cùng hắn đối mặt với nhau, hỏi lâu sau hắn lại mở miệng nói: “Hôm nay trong hậu cung Hoàng Thượng mới vừa nạp thêm giai nhân, vì thần chỉ sợ Hoàng Thượng nhìn thấy người mới cười mà không thấy người cũ khóc.”

Nghe xong lời này ta có chút không vui hỏi: “Trong mắt của người trẫm là người bạc tình như vậy?”

Trác Nhiên đáp: “Thứ cho vì thần tội đại nghịch bất đạo, Hoàng Thượng mặc dù đa tình, nhưng thực ra lại là người rất bạc tình.”

Ta nghe xong khòe miệng co quắp, nói: “Trác Nhiên, trẫm biết người với Văn Tĩnh quan hệ rất tốt, cho nên có loại lo lắng này cũng không có gì đáng trách, thế nhưng trẫm không phải là người người có thể tùy ý nghi ngờ, trẫm đối với Trác Văn Tĩnh có trời đất chứng giám, tất nhiên sẽ bảo hộ hắn an toàn, không làm hắn phiền muộn. Người không cần suy nghĩ mấy cái chuyện lung tung này nữa.”

Trác Nhiên nghe xong lời ta nói trên mặt biểu hiện không cho là đúng, nhìn thẳng vào ta nói: “Hoàng Thượng, tha tội cho vì thần đại nghịch lần nữa, vì thần cảm thấy Hoàng Thượng là người bạc tình... Hoàng Thượng có lẽ không biết, từ nhỏ nguyện ý lớn nhất của Hoàng hậu chính là bảo vệ quốc gia, cho nên mới tông quân ra trận giết địch, đến năm mười sáu tuổi trên người để lại vô số vết sẹo, dẫn đến đau bệnh, huynh ấy chưa từng nghĩ tới sẽ trở thành người trong hậu cung này... Vì thần nghĩ, Hoàng hậu thân là một võ tướng, là một nam tử hán chỉ vì một đạo thánh chỉ mà phải vào hoàng cung này, từ nay về sau không còn tiêu sái tự do như trước, thậm chí việc gặp mặt người thân cũng rất xa xỉ, những điều này Hoàng hậu đều không để ý, nhưng Hoàng Thượng lại lạnh nhạt với Hoàng hậu năm năm... Năm năm sau lại đột nhiên sủng ái Hoàng hậu, chuyện hậu cung của đế vương, vì thần vốn không nên nhiều lời, nhưng vì thần... Vì thần thật sự không thể không lo lắng liệu tình cảm này của Hoàng thượng sẽ được bao lâu...”

Ta nhìn Trắc Nhiên, suy nghĩ rồi nói: “Trẫm không phải loại người này...”

Ta còn chưa nói hết câu, khoe miệng Trắc Nhiên lộ ra một tia trào phúng cười nói: “Vi thần minh bạch Hoàng thượng thân là một đế vương có nhiều điều không cách nào tránh được, có mấy lời Hoàng hậu không nói ra được, vì thần tình nguyện có chết cũng muốn mở miệng. Hoàng hậu không cầu vinh hoa phú quý, không cầu một bước lên mây, chỉ cầu một đời một thế một đôi người...”

Dứt lời Trắc Nhiên quỳ trên mặt đất, ta tức thì sùng sốt, một đời một thế một đôi người? Với cương vị là một đế vương thì làm thế nào có thể một đời một thế một đôi người? Không phải là không được, trừ phi ta hủy bỏ hậu cung này, đuổi hết 3000 giai nhân, chỉ chừa lại Trắc Văn Tĩnh bên người. Chỉ là ta có thể làm được sao?

Giờ phút này ta mới phát hiện ra mình chưa từng nghĩ đến chỉ bên cạnh một người, bị Trắc Nhiên nói như vậy, trong lòng ta đối với Trắc Văn Tĩnh ản ản vài phần phức tạp không nói nên lời.

“Hoàng Thượng, thời điểm Hoàng Thượng thay đổi thái độ đối với Hoàng hậu vì thần đã từng khuyên nhủ, nói huyênh ầy nên thu hồi tâm tư lại, không thể tin vào tình cảm của đế vương, bởi vì vi thần hiểu rõ, có nhiều thứ một khi sa vào chỉ sợ vạn kiếp bất phục. Thế nhưng mà tình cảm của Hoàng hậu đối với ngài rất sâu, biết rõ không thể tin vào nhưng vẫn muốn gần gũi... Hoàng thượng là thiên tử, vi thần không dám cầu Hoàng Thượng phải vì Hoàng hậu mà làm gì hết, vi thần chỉ cầu, nếu ngày sau bên cạnh Hoàng Thượng đã có người khác, thì có thể phóng cho Hoàng hậu xuất cung, để cho huyênh ầy được tự do... Chỉ cần Hoàng Thượng muốn, Trắc gia cho dù có Hoàng hậu ở trong cung hay không đều có muôn lần chết cũng không chối từ...”

Nghe những lời phía trước trong lòng ta vẫn còn trĩu nặng, thế nhưng lúc Trắc Nhiên nói ra câu cuối cùng, ta liền có chút không vui rồi, hẳn đây là ý gì, tại sao lại cảm thấy ta không đáng tin, còn cái gì mà phóng cho Trắc Văn Tĩnh xuất cung để hẳn được tự do, chẳng lẽ ở bên cạnh ta hẳn sẽ không có tự do? Còn có nếu Hoàng Thượng cần, Trắc gia sẽ không chối từ, ý của hẳn chẳng lẽ là hiện tại ta đối xử tốt với Trắc Văn Tĩnh đều là do nhìn trúng Trắc gia? Tại sao hẳn không nghĩ ngược lại, ta bây giờ coi trọng Trắc gia là bởi vì Trắc Văn Tĩnh.

Càng nghĩ trong lòng ta càng thấy mất hứng, ngực giống như đang có một ngọn lửa cháy âm ỉ. Bởi vì hẳn là Trắc Nhiên cho nên ta cố gắng kiềm nén lại, lãnh đạm nói: “Chăm dứt ở đây đi, đây là chuyện của hậu cung, không tới phiên ngoại nhúng tay vào. Đừng có lôi kéo Trắc Văn Tĩnh vào mấy chuyện ảo tưởng này, ngoại cũng đừng suy nghĩ viển vông nữa, đương nhiên nếu ngoại lo lắng cho hẳn thì có thể đến thăm hẳn thường xuyên... Nếu ngoại sợ bị người khác nói ra nói vào, trẫm có thể cho ngoại một ân điển, cho ngoại gia nhập cấm vệ quân, để ngoại đến gần chỗ Thái Giao điện canh gác, đặc biệt bảo hộ an toàn cho Hoàng hậu.”

Lúc ta nói lời này, Trắc Nhiên vẫn một mực quan sát ta, ta cảm thấy ánh mắt của hẳn có phần dò xét cùng đánh giá, vì vậy nhếch miệng nói: “Nếu không có chuyện gì khác, vậy thì lui ra đi, mau chóng đem danh sách đến cho trẫm, việc này nên sớm có kết quả.”

Trắc Nhiên chân chờ rồi nói: “Hoàng Thượng, vi thần sợ là vào cung sẽ bị người khác chỉ trích, hay là vi thần nên thay đổi diện mạo để làm thị vệ?”

“Thay đổi diện mạo? Làm sao thay đổi?” Ta có chút khó hiểu mà hỏi.

Trắc Nhiên nhìn ta, ánh mắt đảo một vòng sau đó đáp: “Lúc ở trong chốn võ lâm có học qua thuật dịch dung, vi thần nghĩ giả trang thành một tên thị vệ bình thường, làm vậy sẽ không có nhiều người chú ý đến.”

Nghe hẳn nói xong, ta vốn là sùng sốt, sau đó cười nói: “Vậy thì tốt, lúc ngoại nộp danh sách cho trẫm, thì hãy thay đổi bộ dáng luôn đi, trẫm muốn nhìn một chút... Ngoại làm sao thay đổi?”

Đôi mắt Trắc Nhiên co rút, cúi đầu tuân chỉ.

Một ngày sau, Trắc Nhiên đem danh sách liên quan đến miếu hoàng hậu cho ta, từ lớn tới nhỏ, từ triều đình đến địa phương, chỗ này dính dáng tới khoảng ba mươi tên quan viên, bất ngờ Hộ bộ thượng thư lại là người đầu tiên trong danh sách, ta hừ lạnh một tiếng, lúc đang tảo triều đem kết quả này ném xuống đất, sau đó nhìn Hộ bộ thượng thư – Tôn Trung ta cười lạnh nói: “Ngoại nói trẫm không còn bạc là cái này? Là cái mà ngoại nói với trẫm là dùng để tu sửa miếu hoàng hậu? Cái này là thành quả của ngoại đó hả?”

Tôn Trung phát run quỳ trên mặt đất, ta nhếch khoe miệng cười lạnh nói: “Tốt lắm, sổ sách của Hộ bộ quả nhiên là không chệ vào đâu được, nếu trẫm không có ý truy cứu sợ là toàn bộ tiền của trong thiên hạ này đều đã vào miệng túi của ngoại hết rồi...”

Tôn Trung quỳ trên mặt đất cầu xin thứ tội, ta nhìn hẳn một cái, sau đó nhìn về phía Tiết Thanh nói: “Thái sư, trẫm không còn tin được sổ sách của Hộ bộ nữa, ngoại điều tra lại một lần, trẫm ngược lại muốn nhìn xem ngoại trừ miếu hoàng hậu này, những ngân lượng khác còn đi đến nơi nào. Nhanh chóng thu hồi số bạc đó về khoi thông đường thủy, nếu có gì sai sót...” Bất quá là sai sót gì, ta cũng không có nói, nhưng ta nghĩ Tiết Thanh sẽ hiểu được ý tứ trong lời nói của ta.

Về mặt Tiết Thanh trầm xuống vội vàng đáp: “Vi thần tuân chỉ.”

Ta cười lạnh trong lòng, nhưng mà trên mặt vẫn bất động thanh sắc.

Tiếp đó, ta lệnh cho người bắt Tôn Trung đem giam vào Hình bộ để chờ ngày xử trảm, tài sản riêng sung vào công quỹ, nam nhi trong nhà biếm thành nô, nữ nhi làm tỳ.

Thật ra ngay bây giờ ta muốn chém đầu tất cả bọn họ, nhưng nghĩ đến Trắc Văn Tĩnh đang có hài tử, vì không muốn xui xẻo cho đứa bé này, cho nên ta để bọn họ sống thêm vài tháng nữa...

Xử lý những chuyện này xong, đêm nay, ta vẫn như cũ một mình nghỉ ngơi tại Bàn Long điện, nhắc đến thì từ sau khi Trác Nhiên đến cầu kiến ta, hiện tại đây là ngày thứ bảy ta ngủ một mình ở Bàn Long điện rồi... Bấy giờ này ta chưa từng gặp qua Trác Văn Tĩnh, bởi vì ta phát hiện mình có chút không dám đối diện với hắn, ngẫu nhiên cũng sẽ đối với Trác Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải do những lời nói kia của hắn thì ta cũng sẽ không gồi đầu một mình mất ngủ, thật là muốn để cho Trác Nhiên thú thê, làm cho hắn hảo hảo ném thử qua loại tư vị này...

*Góc nói nhảm: Trác Nhiên a, Hoàng thượng ghim người rồi đấy...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Thái Hậu Trở Về

Edit: Ngũ Ngũ

Ta viện có bận rộn chính sự nên đã tám ngày không gặp Trác Văn Tĩnh, ta cảm thấy cả người đều không thoải mái, cảm giác từ trên xuống dưới, dường như thiếu thiếu cái gì đó, Nguyên Bảo thì đang ở một bên cầm cái chổi lông gà quét quét phui phui mấy bình hoa.

Lúc ta ngẩng đầu thoáng nhìn hắn thì thấy hắn đang tự làm nhảm cái gì đó, biểu cảm còn có chút bất mãn, ta không vui nhìn hắn, sau đó khẽ hỏi: “Nguyên Bảo, người đang ở đó làm nhảm cái gì?”

“À?” Nguyên Bảo sững sốt lấy lại tinh thần cười nịnh nọt đáp: “Hoàng Thượng, nô tài có làm nhảm gì đâu, nô tài chỉ thấy mấy cái bình này có chút bụi bặm, sợ ngài nhìn thấy phiền lòng, cho nên nô tài quay ra mắng kẻ nào mà đặt mấy đồ vật này ở đây đúng là không có mắt.”

Ta cau mày nhìn hắn hỏi: “Thật sự? Thế nhưng trẫm cảm thấy biểu cảm vừa rồi của người không giống với nguyên nhân này lắm?”

Nguyên Bảo vội vàng cười nói: “Hoàng Thượng, nô tài nào dám lừa gạt ngài, Hoàng Thượng, ngài đừng bởi vì những chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận, gây tổn hại đến thân thể, Hoàng hậu sẽ rất lo lắng.”

Hoàng hậu... Nghe đến hai chữ này trong lòng ta nổi lên một trận rung động, tựa như mặt hồ phẳng lặng, lại bị người nào đó ném đá xuống, tuy chỉ chấn động trong nháy mắt, nhưng mà nếu để ý kỹ, sẽ thấy cái hồ kia nổi lên những gợn sóng lăn tăn.

Bây giờ ta chính là cái hồ nước đó, mà Trác Văn Tĩnh lại là cục đá kia...

Trong lòng đột nhiên trầm xuống, dùng tay nâng cằm lên, ta híp mắt, sau đó khe khẽ thở dài, đứng lên nói: “Nhắc đến Hoàng hậu, đã nhiều ngày trẫm chưa gặp hắn, không biết thân thể của hắn thế nào rồi.”

Lúc này Nguyên Bảo đi đến bên cạnh ta nói: “Hoàng Thượng, nô tài có hỏi qua nội giám bên Giao Thái điện, nghe nói là mấy ngày nay khẩu vị của Hoàng hậu không được tốt, nhưng lại luôn quan tâm đến khẩu vị của ngài, mỗi ngày đều đến hỏi, nghe được mấy ngày nay khẩu vị của ngài cũng không được tốt, cho nên Hoàng hậu rất lo lắng... Hoàng Thượng, thứ tội cho nô tài nhiều lời, ngài với Hoàng hậu cứ tiếp tục như vậy cũng không tốt ah, nếu như thân thể đối phương ngã bệnh, người đau cũng là mình.”

“Trẫm đương nhiên biết chứ.” Ta nhỏ giọng nói: “Chỉ là hiện tại có nhiều chuyện trẫm còn chưa hiểu rõ ràng.”

Tỷ như là tình cảm đối với Trác Văn Tĩnh... Thật ra, lúc đầu ta chỉ muốn đem người này một mực nắm trong tay, không muốn để hắn ly khai, cho nên ta sùng hắn, thương hắn.

Cũng có thể nói là giống như muốn khoe khoang với Tiết Như Ngọc vậy, nàng có thể vì người khác phản bội ta, nhưng bên cạnh ta vẫn còn có một người một mực thủ hộ lấy, một đời một thế bất ly bất khí*.

*Bất ly bất khí: nửa bước không rời.

Nhưng mà tiếp xúc với nhau một thời gian, ta phát hiện cảm giác của mình đối với Trác Văn Tĩnh càng ngày càng tốt, ta thích nụ cười nho nhã của hắn, yêu thích ánh mắt lúc hắn nhìn ta, loại yêu thích này qua một thời gian chậm rãi làm lành miệng vết thương bị phản bội còn lưu lại từ kiếp trước... Chỉ là những lời nói kia của Trác Nhiên lại làm cho ta có chút do dự.

Hắn nói rằng điều Trác Văn Tĩnh muốn chính là tình cảm ngang hàng với ta, muốn chính là một đời một thế một đời người. Mà ta nghe xong lời này, lại do dự...

Do dự đến bây giờ vẫn còn chưa tìm ra manh mối... Nhưng hôm nay ta có chút không chịu nổi nữa, cộng thêm những lời Nguyên Bảo nói, ta cảm thấy mình có lẽ sẽ lập tức đến gặp Trác Văn Tĩnh.

Nghĩ như vậy, trong lòng ta đang bết tắc giống như tìm được đường ra, sau đó ta nói: “Nhanh, bãi giá Giao Thái điện.”

Nguyên Bảo tuân chỉ, thời điểm chuẩn bị phân phó bên dưới, ta vội vàng gọi hán lại nói: “Không cần chuẩn bị cỗ kiệu, trầm tự mình đi qua.”

Nguyên Bảo liếc nhìn ta vội đáp: “Vâng, Hoàng Thượng.”

Sau khi ra khỏi Ngự thư phòng, ta cảm thấy thời tiết hôm nay quả thật không tệ, trời xanh nắng trong, tuy có chút gió lạnh thổi qua, mang theo một chút hàn khí, thế nhưng đứng dưới ánh mặt trời, toàn thân đều ấm áp, cái gọi là hàn khí cũng không thấm vào đâu.

Ta đi vô cùng chậm, ngẫu nhiên còn dừng lại ngắm nhìn cảnh trí hoàng cung, lúc đi qua Thủy Hoa môn, đập vào mắt ta chính là một hồ sen rộng lớn, bảy giờ gần vào đông, hoa sen bên trong hồ đã sớm héo rũ, phảng phất có chút điêu tàn, trước kia nếu nhìn thấy cũng không để ý lắm, nhưng hôm nay ta lại có cảm giác, cảnh tượng này giống như ẩn chứa điềm xấu, vì vậy ta quay đầu nói với Nguyên Bảo: “Kêu người đến dọn dẹp cái hồ này đi, hiện tại hoa sen đã héo hết, nên trồng loại khác vào, chỗ này cứ để hoang như vậy còn bộ dáng gì nữa. Nếu để cho người ngoài vào bãi triều thấy được, đây chẳng phải làm trò cười cho bọn họ?”

Nguyên Bảo đáp: “Vâng, Hoàng Thượng, nô tài sẽ lập tức phân phó xuống dưới.”

Lúc này ta mới ‘ân’, quay người đi khỏi đây.

Khoảng nửa canh giờ sau ta mới đi đến Giao Thái điện, tuy cước bộ có chút lâu, nhưng ta lại không cảm thấy mệt mỏi chỗ nào, thậm chí tại lúc cuối cùng ta vẫn còn chân chữ. Nhưng rốt cuộc vẫn kiên trì đi vào.

Sau khi đến cửa, nội giám đang đứng canh gác lúc nhìn thấy ta liền sùng sốt, Nguyên Bảo quát lớn: “Ngậy ngọc ở đó làm cái gì, còn không mau đi thông báo.”

Lúc này hai chân nội giám đã mềm nhũn xuống, hô lên Hoàng Thượng giả lâm.

Ta đối với thái độ của tên nội giám này có chút khó chịu, loại người này mà phục thị Trác Văn Tĩnh chẳng phải quá không đáng tin cậy sao, nếu sau này ở đây có động tĩnh gì, người này chẳng phải sẽ chỉ tự lo cho thân mình, mà không màng đến nguy hiểm của Trác Văn Tĩnh? Người như vậy nên đổi ah.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt ta cũng không biểu hiện gì, cất bước tiến vào nội điện.

Thời điểm vừa bước vào thì Trác Văn Tĩnh với Thẩm Vân đã đi ra nghênh đón rồi, hai người đang quỳ xuống hành lễ, mắt vừa nhìn qua Trác Văn Tĩnh ta liền có chút sùng sốt, hán đường như gãy đi.

Sùng sốt một chút, nghe thấy Nguyên Bảo thấp giọng gọi ta, sau khi lấy lại tinh thần ta quát lớn: “Đều chết hết rồi sao, thân thể của Hoàng hậu bây giờ thành cái gì, thời tiết lạnh như vậy, mà sức khỏe của hán cũng không tốt, quỳ trên mặt đất cũng không ai tiến lên đỡ há?”

Nguyên Bảo vội vàng tiến lên vịn Trác Văn Tĩnh, khép nép nói: “Hoàng Thượng thứ tội.”

Ta hừ lạnh một tiếng, bước lên phía trước đón lấy người từ tay Nguyên Bảo, nhìn Trác Văn Tĩnh một vòng từ trên xuống dưới, thấy không có gì bất thường, lúc này mới cảm thấy yên tâm, sau đó trừng mắt liếc Nguyên Bảo nói: “Kẻ khác thì không nói, nhưng người chính là người bên cạnh trầm đáy, làm việc mà không biết nặng nhẹ, nếu tình huống này có xảy ra lần nữa, coi trầm có đánh gãy chân người hay không.”

Nguyên Bảo vội vàng quỳ xuống cầu xin tha tội, những người khác cũng vậy, lúc này Trác Văn Tĩnh nắm chặt tay của ta nói: “Hoàng Thượng, vì thần không sao.”

Ta nhìn hán một cái, lại nhìn Thẩm Vân đang còn quỳ trên mặt đất nói: “Thẩm Vân đứng lên đi, trên mặt đất rất lạnh. Đừng để bị nhiễm hàn.”

Thẩm Vân tạ ân.

Sau đó ánh mắt trong trẻo nhìn ta với Trác Văn Tĩnh, ta vươn tay xoa nhẹ đầu của nó, rồi kéo Trác Văn Tĩnh vào nội điện.

Vừa đi ta vừa cảm áo choàng khoác lên người Trác Văn Tĩnh, nhìn thấy cả người hán đều ấm áp, ta mới thỏa mãn nhẹ gạt đầu.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta nở nụ cười, thần sắc trong mắt không có gì khác thường, ta mới có chút yên lòng, đưa mắt nhìn Thẩm Vân đang ngồi bên cạnh hán, ta hỏi: “Thẩm Vân, gần đây học hành thế nào? Tiết Tầm sao rồi?”

Thẩm Vân nhìn ta đáp: “Phụ hoàng, gần đây lão sư không có dạy cho nhi thần cái gì, thân thể của lão sư không được khỏe.”

“À?” Ta sùng sốt hỏi: “Thân thể không khỏe? Tại sao trầm chưa nghe nói qua? Chuyện là khi nào?”

“Đã được hai ngày nay, thân thể có chút phát nhiệt, có thể là bị nhiễm phong hàn, vi thần đã truyền thái y đến khám rồi, vốn định báo cáo cho Hoàng Thượng, nhưng Tiết Tầm nói không sao, không dám quấy rầy đến Hoàng Thượng, cho nên không có nói ra.” Trả lời câu hỏi của ta chính là Trác Văn Tĩnh, nét mặt của hán nhàn nhạt, nhưng ta lại cảm thấy ngữ khí của hán có chút cứng nhắc, cũng có thể là ta nghĩ nhiều.

Nhìn hán ta cười khan nói: “Thế sao, vậy mà trầm không nhìn ra, nhìn bộ dáng sinh khí khỏe mạnh của hán trên triều đường, không giống như người bị bệnh.”

Trác Văn Tĩnh hướng ta nở nụ cười, rồi không nói gì nữa, thấy hần im lặng, ta rút cuộc không thể không mở miệng, suy nghĩ một chút rồi cẩn thận hỏi: “Mấy ngày nay, người trải qua thế nào?”

Trác Văn Tĩnh liếc nhìn ta, cười nhạt một tiếng đáp: “Rất tốt.” Tuy hần trả lời như vậy, thế nhưng hai tay lại không ngừng vuốt ve ghế tựa, nghe được ngữ khí cùng với động tác của hần, chắc hẳn lời nói của hần chính là ngược lại đấy.

Ta vội ho một tiếng hỏi: “Vậy sao?”

Trác Văn Tĩnh đáp: “Chuyện ngày ấy Trác Nhiên mạo phạm Hoàng Thượng nó có nói với vi thần, xin Hoàng thượng bỏ qua cho Trác Nhiên tội đại nghịch.”

Ta bề bộn phát tay nói: “Không sao, nếu trăm thực sự muốn trị tội của hần, thì sẽ không chờ đến lúc người cầu tình thế này.”

Trác Văn Tĩnh ‘ân’ một tiếng rồi im lặng.

Ta cảm giác quái lạ trong lòng, cảm thấy ánh mắt của hần giống như không có tiêu cự vậy.

Thời điểm nhìn lần nữa thì chứng kiến thấy Thẩm Vân đang quan sát ta, ta nói: “Thẩm Vân, trời lạnh, người về trước đi, trăm với phụ thân người hàn huyên một chút.”

Ánh mắt Thẩm Vân có chút không vui, nhưng vẫn đứng dậy hướng ta hành lễ, sau đó mới ly khai.

Đội sau khi Thẩm Vân rời đi, Nguyên Bảo cùng với mấy người khác cũng lui xuống, ta đứng lên đi đến bên cạnh Trác Văn Tĩnh, chần chờ thật lâu cũng mở miệng hỏi: “Trác Nhiên nói nếu trăm không có tình cảm với người, thì đừng trời buột mà hãy buông tay người ra, người cũng cho là như vậy sao?”

Kỳ thật lời này ta vốn không định hỏi, nhưng trong lòng lại luôn có cảm giác không thoải mái, cho nên ta vẫn mở miệng.

Trác Văn Tĩnh nghe xong liền sững sốt, sau đó cười khổ nói: “Hoàng Thượng, vi thần là Hoàng hậu, chỉ có Hoàng Thượng không cần, nào có đạo lý tự mình lựa chọn.”

Ta nghe xong ‘ah’ một tiếng, tuy câu trả lời của hần có chút cảm giác thân bất do kỷ, nhưng mà ý tứ cho dù thế nào cũng không ly khai, cho nên trong lòng ta cảm thấy nhẹ nhõm hai phần, vì vậy ta nói: “Cái kia, chuyện mẫu hậu với Như phi hồi cung, người đều biết đúng không?”

Ánh mắt của Trác Văn Tĩnh tránh né, tay không tự giác vuốt ve chỗ bụng của mình, ngoài miệng thân nhiên nói: “Đã biết.” Nhìn bộ dáng của hần như vậy ta không nhịn được nói: “Mẫu hậu hồi cung, trăm sẽ viện cớ người không khỏe mà miễn cho người đi đến thỉnh an, người yên tâm, trăm sẽ không để cho hài tử này gặp chuyện không may.”

Trác Văn Tĩnh ngừng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt sáng ngời nói: “Hoàng Thượng, vi thần cũng sẽ không để cho hài tử này có chuyện gì bất trắc.”

Ta kinh ngạc, ‘ân’.

Một tháng sau đó, ta phát hiện quan hệ giữa mình với Trác Văn Tĩnh đã khôi phục về trạng thái lúc trước khi mẫu hậu rời kinh, chỉ là ta vẫn cảm thấy có phần kỳ lạ. Về phần lạ ở đâu, thực sự khó nói được.

Mà chuyện làm cho ta kỳ quái nhất chính là Tiết Tầm và Trần Kiến Quang.

Trần Kiến Quang vào cung đã được hơn hai tháng, Tiết Tầm vẫn một mực dạy học cho Thẩm Vân, nhưng theo như báo cáo, thời gian này bọn họ cũng không nói với nhau câu nào, cho dù gặp mặt, hai bên đều không nói chuyện, thậm chí cũng không thấy kinh ngạc.

Sau khi nghe được chuyện này, ta cảm thấy tình huống này đặc biệt làm người ta tò mò...

Bất quá còn chưa suy nghĩ biện pháp đối phó với bọn họ như thế nào, thì mẫu hậu từ Tây Sơn rút cuộc cũng trở về.

Ta có một loại dự cảm, sau lần này, ta với Trần Kiến Quang sẽ kết thúc mọi chuyện.

So với đời trước sớm hơn mười năm...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Nuôi Dưỡng Thẩm Vân

Edit: Ngũ Ngũ

Ngày mà mẫu hậu hồi cung, Khâm Thiên Giám dự báo đó sẽ là một ngày trời trong nắng xanh, khó có được một ngày tốt như thế.

Chỉ là buổi sáng hôm đó, lúc ta thượng triều mới phát giác thời tiết hơi u ám, gió thổi có chút lạnh, quan viên Lễ bộ sắc mặt không được tốt, đối với công tác nghênh đón mẫu hậu hồi cung vì có gió lạnh nên kiểm tra một lần lại một lần, sợ xảy ra sai sót gì.

Lúc hạ triều ở Giao Thái điện dùng bữa, Trác Văn Tĩnh có chút lo lắng hỏi: “Xa liền của mẫu hậu lúc nào tới?”

Ta suy nghĩ một chút nói: “Chưa biết chính xác thời gian cụ thể, nhưng dù thế nào cũng là buổi trưa.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta nhỏ giọng nói: “Chỉ còn mấy canh giờ.”

Ta ‘ân’, nhẹ cau mày nhưng không lên tiếng, ta biết lý do mà Trác Văn Tĩnh nói những lời này, hôm nay nếu trời không tốt, lúc mẫu hậu quy kinh mà có mưa, e rằng Khâm Thiên Giám có vài người rơi đầu. Trác Văn Tĩnh nói những lời này đương nhiên không muốn có giết chóc xảy ra, nhưng trong mắt của ta, nếu bọn họ còn không dự đoán được tiết trời, thì còn lưu lại làm gì, bất quá lời này ta cũng không nói ra miệng.

Cứ hân huyên với Trác Văn Tĩnh như vậy, cho đến khi nội giám thông báo đội lễ nghi của mẫu hậu đã vào kinh, ta mới vội vàng khỏi giá đến cửu môn, mà văn võ bá quan đã sớm đứng ở đó đợi sẵn rồi.

Gió thổi nhẹ lát phát mang theo cảm giác mát mẻ, hoàng kỳ theo gió tung bay trên nền trời màu xanh, cấm vệ quân mặc huyền y đứng bốn phía, lưng mang bội kiếm, tay thủ ngang hông, ánh mắt trầm tĩnh, ân ân mang theo sát khí. Trong lòng ta thầm gật đầu, mặc dù thời tiết không tốt, nhưng khí thế lại làm người khác chấn động, nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Trác Văn Tĩnh đứng cách ta nửa bước, mặc dù ta không thể nói chuyện với hắn nhưng vẫn chú ý đến tình huống của hắn, nhìn sắc mặt của hắn bình thường, trong lòng mới có chút bình tĩnh.

Cửa cung mở ra, từ xa xa đã nhìn thấy loan liền vàng rực, ta vội vàng chỉnh đốn sắc mặt thật tốt, đứng ở đó với biểu cảm trang trọng và vui mừng.

Mặc dù đã sớm thấy được xa từ cửa mẫu hậu, thế nhưng lúc bà đến cửa cung thì đã gần một nén nhang, sau khi đội bà bước xuống xe ngựa, ta bề bộn cung nghênh nói: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

Trác Văn Tĩnh với Thẩm Vân cũng hành lễ theo, sau đó là thanh âm Thái hậu vạn tuế của văn võ bá quan vang lên. Mọi người hành lễ xong, mẫu hậu nhàn nhạt nói: “Tất cả đứng lên đi.”

Sau khi ta đứng dậy liền bước lên phía trước vịn mẫu hậu, Tiết Như Ngọc khom người hành lễ với ta, ta nhìn nàng một cái, phát hiện tuy đã nhiều ngày không gặp, nhưng bản thân lại không có cảm giác kích động với nàng như ngày xưa nữa, tâm tình này làm ta có chút giật mình, trước kia yêu thích người này đến nỗi hận không thể đem thiên hạ này dâng cho nàng, mà hôm nay nhiều ngày không gặp, vậy mà trong nội tâm chỉ còn một mảnh bình tĩnh, có phải cái gọi là tình cảm đều sẽ theo thời gian mà thay đổi?

“Hoàng Thượng...” Đang lúc ta ngờ ngẩn đứng đó, mẫu hậu vỗ vỗ tay của ta, ta lấy lại tinh thần nhìn về phía bà, chỉ thấy sắc mặt của bà có chút cao hứng, ta lại nhìn về Tiết Như Ngọc một cái, thấy thần sắc của nàng có chút thỏa mãn.

Trong lòng ta biết nàng đã hiểu lầm vì sao vừa rồi ta thất thần, bất quá ta cũng không giải thích thêm cái gì, mà là khẽ cười nói: “Mẫu hậu, đi đường vất vả, bây giờ thời tiết lại trở lạnh, đề nghị thần đỡ người hồi cung nghỉ ngơi.”

Mẫu hậu nghe xong lời của ta ‘ân’ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tiết Như Ngọc nói: “Người cũng đi cùng a.”

Trong lòng ta đối với thái độ của mẫu hậu có chút không vui, bất quá trên mặt cũng không biểu lộ gì, dù sao thời gian địa điểm không đúng, thân là hoàng đế, cũng không thể ở trước mặt đủ các văn võ bá quan mà tranh cãi với mẫu hậu của mình.

Tiết Như Ngọc nghe mẫu hậu nói xong liền bề bộn tạ ơn.

Sau đó mẫu hậu nhàn nhạt liếc nhìn qua Trác Văn Tĩnh, ánh mắt chuyển xuống phía dưới bụng hắn, lập tức dời đi, ta bước lên phía trước mẫu hậu cười nói: “Mẫu hậu, trở về thôi.”

Mẫu hậu liếc nhìn ta, lại nhìn về phía Trác Văn Tĩnh nói: “Ai gia đã nhiều ngày chưa gặp Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng nên đi cùng đến cung Phụng Nghi trò chuyện với ai gia a.”

Giọng nói kia mang theo ba phần miễn cưỡng, ba phần bất mãn cùng bốn phần khinh thường.

Ta vừa định mở miệng ngăn cản, thì Trác Văn Tĩnh đã rũ mắt bộ dáng phục tùng đáp: “Vâng, mẫu hậu.”

Ta liếc nhìn Trác Văn Tĩnh, thầm nghĩ cái người này thật khờ, tuy nói thế cho mẫu hậu mặt mũi, không để cho bà trách móc được, nhưng dù sao người chịu thiệt cũng là chính mình, còn không bằng cứ kiên trì cự tuyệt. Nhưng mà may mắn là dù sao cũng có ta đi cùng, sẽ không để cho hắn chịu thiệt thòi gì.

Nghĩ như vậy, ta cùng mẫu hậu đi ở phía trước, Trác Văn Tĩnh với Tiết Như Ngọc đi theo phía sau.

Một đường chậm rãi đi, mẫu hậu thỉnh thoảng hỏi ta một vài chuyện nhỏ nhặt, ta đáp lại từng câu, sau khi mẫu hậu nghe xong cười nói: “Nghe người nói như vậy, ai gia cũng yên tâm rồi, ai gia trong lòng không cầu gì khác, chỉ cầu người được bình an.”

“Nhi thần biết được.” Ta đáp. Mẫu hậu nhàn nhạt ‘ân’.

Về tới cung Phụng Nghi, ta vịn mẫu hậu ngồi trên ghế quý phi, còn mình thì ngồi ở bàn nhỏ bên cạnh, Trác Văn Tĩnh cũng ngồi bên cạnh ta, Tiết Như Ngọc vốn định ngồi phía dưới Trác Văn Tĩnh, nhưng mẫu hậu lại nhìn thoáng qua Tiết Như Ngọc nói: “Ngọc nhi, lại đây, xoa bóp bả vai cho ai gia, tay nghề người khác không tốt, ai gia không quen.”

Tiết Như Ngọc đáp ứng, sau khi đứng dậy hành lễ với ta, liền đi đến bên cạnh mẫu hậu, giúp mẫu hậu nhẹ nhàng xoa bóp bả vai, bất quá chỉ một khắc sau, mẫu hậu đã nói được rồi, lại để cho Tiết Như Ngọc ngồi bên cạnh nghỉ ngơi.

Ta nhượng nhượng mày không nói lời nào, trong phòng nhất thời rơi vào yên tĩnh.

Chính lúc ta đang trầm mặc, ngoài trời liền đổ mưa, mưa rất nặng hạt, từ cửa sổ nhìn ra, nhất thời cảm thấy đặc biệt.

Lúc này mẫu hậu cười hai tiếng nói: “Trận mưa này tới rất đúng lúc.”

Ta tức thì bẽ bộn cười đáp: “Là nhờ phúc của mẫu hậu.”

Mẫu hậu liếc nhìn ta, tựa như cười mà không cười, nhưng cũng không nói gì thêm, Tiết Như Ngọc ở bên cạnh khẽ cười nói: “Mẫu hậu, Hoàng Thượng nói rất đúng, ngài xem lúc ngài trở về không có mưa, vậy mà chỉ vừa trở lại nội cung này một khắc, trời liền mưa, mẫu hậu không bị ướt, có thể thấy đây là phúc vận, mẫu hậu hồng phúc tề thiên, đúng là người tài khí.”

Mẫu hậu nghe xong lời này, trên mặt dẫn theo thần sắc vui vẻ nói: “Cái miệng nhỏ nhắn này của người thật là dẻo ngọt.” Tiết Như Ngọc ở một bên nở nụ cười, ta nấp máy miệng không lên tiếng, mà Trác Văn Tĩnh ở trước mặt của mẫu hậu đều không có chỗ để xen vào.

Sau khi mẫu hậu khoa trương khen ngợi Tiết Như Ngọc lại nhìn về phía ta hỏi: “Nghe nói năm nay tú nữ đều đã vào cung rồi hả?”

Nghe được hai chữ tú nữ này phản ứng đầu tiên của ta chính là nhìn sắc mặt của Trác Văn Tĩnh, bất quá nghĩ tới loại tình huống này mà ta còn làm động tác chột dạ như vậy e rằng có chút không ổn, cho nên nhin xuống, nhìn mẫu hậu cười đáp: “Vâng, đều đã vào cung.”

“Có vừa mắt ai chưa?” Mẫu hậu hỏi. Ta nghe xong lời này, khẽ cười nhạt một tiếng không nói gì.

Mẫu hậu cũng không chấp nhất, rồi sau đó bà nhìn về phía Trác Văn Tĩnh hỏi: “Thân thể của Hoàng hậu đã tốt hơn chưa? Nam tử mang thai khác nữ tử, thái y có nói gì không?”

Trác Văn Tĩnh giương mắt lạnh nhạt đáp: “Vi thần tạ mẫu hậu quan tâm, thái y nói tất cả đều bình thường.”

Mẫu hậu nhẹ gật đầu ‘ân’, mi mục khẽ nhú, thần sắc giật mình mang theo một phần do dự, trong nội tâm ta thầm nghĩ mẫu hậu đã chuẩn bị gây khó dễ nữa rồi.

Vừa nghĩ như vậy, thì thấy bà phát tay để cho tất cả cung nữ cùng nội giám lui ra, nhìn về phía ta hỏi: “Hoàng Thượng, Hoàng hậu đã mang thai, cái kia Đại hoàng tử Thẩm Vân, người định bài trí như thế nào?”

Nghe được vấn đề này ta sùng sốt, cười đáp: “Mẫu hậu, Thẩm Vân trước giờ đều ở bên cạnh Hoàng hậu, hiện tại đã được Tiết Tầm nhận làm học trò, nhi thần cảm thấy cứ an bài như vậy cũng không có vấn đề gì.” Tuy rằng Trác Văn Tĩnh coi Thẩm Vân như con ruột của mình, sau này có lẽ sẽ tranh giành tình cảm, nhưng mà Trác Văn Tĩnh đã từng nói, tranh giành hay không tranh giành đều do phương thức dạy dỗ, hơn nữa Thẩm Vân ngày ngày đều ra sức nỗ lực học tập, nếu ngày sau trưởng thành không có tâm tướng sâu xa, thì sẽ là một hiền nhân, cho nên ta mới mở miệng nói như vậy.

Mẫu hậu liếc nhìn ta nói: “Hoàng Thượng, hôm nay Hoàng hậu đã có trường tử rồi, nếu Đại hoàng tử ở cạnh đứa bé đó, sau này một là trường tử, một là đích tử, e rằng không thích hợp lắm.”

“Mẫu hậu, Thẩm Vân đã hiểu chuyện, lại có cảm tình thâm sâu với Hoàng hậu, nào có gì không thích hợp. Huống chi, Hoàng hậu đã nuôi nó từ trước, cho dù sau này có hài tử, cũng không mâu thuẫn gì, còn nữa, nhi thần cảm thấy sau này nó sẽ trở thành một hiền thần, từ nhỏ sinh hoạt một chỗ cùng với hoàng tử, cũng không có gì không thích hợp.” Ta qua loa nói.

Mẫu hậu nghe xong híp mắt nhìn ta, thân thể tựa trên ghế quý phi nhàn nhạt nói: “Hoàng Thượng đã nói vậy, ai gia cũng không có gì phản đối, việc này trước mắt cứ để đó, ai gia mệt mỏi, để Ngọc nhi ở lại tâm sự với ai gia, các người lui đi.”

“Nhi thần cáo lui, mẫu hậu bảo trọng thân thể.” Ta đứng lên nói, Trác Văn Tĩnh cũng hành lễ theo.

Sau khi rời khỏi cung Phụng Nghi, ta nhìn thoáng qua Trác Văn Tĩnh, hắn cũng liếc nhìn ta, ta thấp giọng nói: “Trở lại tẩm cung rồi nói sau.”

Trác Văn Tĩnh làm như không nghe nhẹ gật đầu.

Bởi vì ngoài trời đang mưa, ta lôi kéo Trác Văn Tĩnh ngồi trên ngự liễn, tuy làm vậy có chút không hợp lễ, nhưng mà hắn chính là Hoàng hậu ta sùng ái,

lại đang mang hải tử, hoang đường một lần cũng không có gì không thể.

Phân phó Nguyên Bảo hồi về Giao Thái điện, trên đường đi ta đều cau mày im lặng.

Sau khi đến, lúc hạ liễn, ta nhìn thấy có một nội vệ rất lạ mắt đưa ô cho Nguyên Bảo, Nguyên Bảo cầm lấy che cho ta với Trác Văn Tĩnh đi vào nội điện, bước vào trong, ta vội vàng phân phó Nguyên Bảo đi chuẩn bị nước ấm, sợ Trác Văn Tĩnh vì trận mưa này mà nhiễm phong hàn.

Ở trong thông thất, ta với Trác Văn Tĩnh hai mặt nhìn nhau, trong con ngươi của hắn mang theo sùng sốt, ta cười cười hỏi: “Ngươi nghe ra được ý tứ trong lời của mẫu hậu rồi sao?”

Trác Văn Tĩnh chần chờ đáp: “Mẫu hậu tựa hồ muốn đem Đại hoàng tử để các phi tử khác nuôi dưỡng.”

Ta gật đầu nói: “Trong nội cung này, người có thể nuôi dưỡng, chỉ có Tiết Như Ngọc với Hiền phi, nhưng mà chỗ Hiền phi đã có công chúa rồi, vì vậy cũng chỉ còn Tiết Như Ngọc, lời này của mẫu hậu ý tứ rõ ràng là muốn đem Thẩm Vân dưỡng bên người Tiết Như Ngọc... Trẫm ngược lại rất ngạc nhiên, mẫu hậu sống trong hậu cung, đương nhiên hiểu được vì sao phải nuôi dưỡng Trầm Vân bên cạnh người, mà không có đạo lý nào để cho các phi tử khác nuôi, cái này về tình về lý đều không thích hợp, chẳng lẽ bà muốn nuôi bên cạnh mình? Nếu như vậy, nguyên nhân của bà là gì? Hoặc là do Tiết Như Ngọc...” Lúc nói ra lời cuối cùng, ta tựa hồ như thì thào với chính mình, trong nội tâm chợt dâng lên một ý nghĩ không thể tin, nghĩ đi nghĩ lại, tâm của ta đột nhiên lạnh lẽo.

Ngẩng đầu nhìn Trác Văn Tĩnh, hắn cũng đang nhìn ta, ánh mắt đầy lo lắng, trầm mặc lại, hắn nói: “Hoàng Thượng vô luận là thế nào, vì thần đều sẽ đứng về phía Hoàng Thượng.”

Nghe hắn nói xong, trong nội tâm ta khẽ động, sau đó nghiêng người hôn lên vết sẹo trên trán hắn...

Như vậy ba ngày trôi qua, mẫu hậu mở miệng nói với ta, muốn đem Thẩm Vân dưỡng bên cạnh mình.

Mà lòng ta lập tức lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Hoàng Hậu Nổi Giận

Edit: Ngũ Ngũ

Nghe được yêu cầu của mẫu hậu, mặc kệ suy đoán đại nghịch trong lòng là có thật hay không, cho dù không đặt vào vị trí Trác Văn Tĩnh mà nói, ta cũng sẽ không đồng ý chuyện này.

Vì vậy ta nhìn mẫu hậu ngồi ở chỗ kia đang bùng trà lên, ta suy nghĩ nói: “Mẫu hậu, Thẩm Vân đã đến tuổi đọc sách, nếu lúc này để nó đến cạnh người sợ là làm nó phân tâm, huống cho bây giờ mẫu hậu tuy rằng thân thể khỏe mạnh, nhưng mà bị một đứa bé thường xuyên quấy rầy e rằng không ổn, nếu mẫu hậu thật sự muốn một đứa bé, thì đợi ngày sau trong nội cung có thêm hải tử khác, nhi thần sẽ cho người đem đến đây, dù sao tuổi của Thẩm Vân cũng đã lớn.”

Mẫu hậu nghe ta nói xong, tay bùng trà khẽ động, sắc mặt trầm xuống, sau đó bà đem tách trà đặt ở trên bàn, thở dài nói: “Hoàng Thượng, ai gia hôm nay nói thật với ngươi, ai gia muốn dưỡng đứa bé này không phải vì chính mình, mà là vì Ngọc nhi.”

Ta nghe được trong lòng có chút chán ghét, vài phần khinh thường mà nói: “Mẫu hậu, nếu như là vì Như phi, vậy thì lại càng vô lý rồi, Như phi trước đó vài ngày không bảo vệ được thai nhi, đã gây nên tai họa, thế nên ngày sau cần phải chú ý nhiều hơn, mẫu hậu không cần lo lắng đến những chuyện này, hay là có người thổi gió bên tai người, quấy rầy người thanh tịnh? Nếu đúng như thế, trẫm sẽ không tha cho người này.”

Mẫu hậu nghe ta nói xong, mày phượng khẽ nhíu, thần sắc có chút lo lắng nhìn ta nói: “Hoàng Thượng, lần trước Ngọc nhi mất hải tử, là bởi vì thân thể điều dưỡng không đầy đủ, lại cộng thêm nỗi lòng không tốt, mà lòng người lại một mực ở chỗ Hoàng hậu, chưa bao giờ nhìn qua, tự nhiên tâm tình nàng dôn nén, cho nên uống thuốc bổ cũng không có hiệu quả gì, bởi vậy mà ai gia có ý định dưỡng Thẩm Vân bên người, coi như cho nàng một niềm vui, Ngọc nhi nghe thấy quyết định của ai gia cũng gật đầu đồng ý, nói là chắc chắn sẽ đối xử tốt với Thẩm Vân tựa như... Hoàng đế, vì vậy ai gia mới phân thượng, muốn đem Thẩm Vân về cung Phượng Nghi a.”

Ta nhìn mẫu hậu nói dụ dỗ, trong lòng có chút không nói ra lời, nếu như bà cương quyết muốn, ta nhất định sẽ không chịu, thế nhưng mà bà lại nói rõ ràng ra, trong lúc nhất thời ta không đoán ra rốt cuộc suy nghĩ của bà là gì, mà lời cự tuyệt cũng không biết mở miệng nói ra như thế nào, đang lúc ta trầm tư suy nghĩ chuyện này, bà lại mở miệng nói: “Chuyện này trước mắt để qua một bên, còn có một chuyện là chuẩn bị đến cuối năm rồi, trong nội cung toàn những gương mặt cũ nên đại khái Hoàng Thượng nhìn cũng chán a, các tú nữ đều đã vào cung, không bằng Hoàng Thượng lựa một ngày tốt nào đó, chọn mấy người đến hầu hạ, ai gia biết ngươi đang tập trung hết tinh thần trên người Hoàng hậu, nhưng mà Hoàng hậu đang có mang, ngươi là hoàng đế, chung quy bên người không thể không có người hầu hạ a, cái này nếu truyền ra bên ngoài, chẳng phải để người trong thiên hạ chê cười sao?”

Ta nghe xong cười nói: “Mẫu hậu, việc này nói sau a, về phần nuôi dưỡng Thẩm Vân, nhi thần vẫn cảm thấy để nó bên cạnh người không thích hợp lắm, người xem...”

Mẫu hậu nghe được lời này của ta, nhìn ta tựa cười mà không giống cười, một lúc sau, bà dời mắt thần nhiên nói: “Nếu Hoàng Thượng đã mở miệng, những lời ai gia vừa nói, Hoàng Thượng cứ coi như chưa từng nghe qua.”

Ta nghe xong nhẹ nở nụ cười, sau đó cùng mẫu hậu nói vài câu rồi rời đi.

Sau khi rời đi, ta suy nghĩ đến thái độ hôm nay của mẫu hậu, cảm thấy có vấn đề lớn, hiện tại mẫu hậu đối với ta có chút khó nắm bắt, lại suy nghĩ một chút, ta quyết định đem chuyện này thương lượng với Trác Văn Tĩnh rồi tính sau.

Dù sao bây giờ là thời điểm nhạy cảm, không được phép có nửa điểm qua loa, nửa phần sơ suất.

Chỉ là ta thật không ngờ thời điểm mình đến Giao Thái điện, thấy Trác Văn Tĩnh đang giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Hoàng Hậu Nổi Giận (Hạ)

Edit: Ngũ Ngũ

Nói thật, ta chưa bao giờ chứng kiến lúc Trác Văn Tĩnh chân chính nổi giận là như thế nào, thật làm cho người ta kinh hãi.

Khuôn mặt hần vốn tuấn nhã phong lưu, thế mà giờ phút này lại tái nhợt, con ngươi xinh đẹp có chút giương lên, thần sắc này rất hiếm khi bắt gặp, nhưng hiện tại lại làm cho lòng người thập phần phát lạnh, giống như rơi vào hầm băng vậy, thần sắc lạnh lùng mà lãnh khốc, nhìn nội giam trên mặt đất, tựa như đang nhìn chó nhà có tang, tràn đầy khinh thường cùng phần nộ châm biếm.

Đối với biểu cảm bây giờ của hần, tuy trong nội tâm ta có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có biểu tình gì, mà chỉ chậm rãi đi vào nội điện.

Lúc đi vào, trong phòng nội giam quỳ đầy ra đất, có chừng hơn mười tên, từng người đều phát run, ánh mắt ta lướt nhẹ qua, chứng kiến chỗ gò má của những người đó đều đỏ bừng, quan sát liền biết là bị người đánh.

Nhìn chỗ kia, thấy thú lô hình long hổ vỡ nát trên mặt đất, tàn tro rơi đầy.

Ta nhìn tình huống trước mắt, lại nhìn Trác Văn Tĩnh đang đứng ở đó che chở cái bụng, hần nhìn ta, nộ khí trong con ngươi vẫn còn chưa tiêu tán, sắc mặt cũng không được tốt, còn chuẩn bị kéo thân thể cứng nhắc hướng ta hành lễ.

Ta nhìn sắc mặt của hần chắc là tức giận cực điểm rồi, bước lên phía trước vịn hần, rồi sau đó hướng Nguyên Bảo liếc mắt ra ý một cái, Nguyên Bảo nhẹ gật đầu, yên lặng đi ra ngoài.

Đợi sau khi Nguyên Bảo rời đi, ta đỡ Trác Văn Tĩnh ngồi xuống ghế, sau đó nhìn thoáng qua đám nội giam đang quỳ cười nhẹ hỏi: “Làm sao mà tức giận lớn như thế?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, thần sắc trong mắt chớp lên, nhìn tàn tro trên mặt đất lãnh đạm nói: “Trong lô thú này bị người khác thả xạ hương.” Lúc hần nói lời này, vốn là gương mặt không biểu tình, thế nhưng ta lại cảm nhận trong giọng nói của hần rất âm lãnh.

Sau khi ta lấy lại tinh thần nghe hần nói xong, hít một hơi, đã hiểu vì sao hần tức giận thế rồi, không nói đến hần, cho dù là ta sau khi biết được trong nội tâm cũng liền dâng lên một cỗ huyết khí, nhìn nội giam quỳ trên mặt đất, sau đó ta hừ lạnh một tiếng nói: “Thật sự là to gan.”

Đám người phía dưới không ai dám nhúc nhích, càng không dám ngẩng đầu.

Ta cũng không nói gì thêm, chỉ là nhìn về phía Trác Văn Tĩnh hỏi: “Ngươi không sao chứ?” Trác Văn Tĩnh gật đầu đáp: “Không sao.” Dứt lời, hần nhìn về phía ta nói: “Hoàng Thượng, chuyện này, vi thần muốn đích thân xử lý.”

Nghe xong lời này, ta kinh ngạc nhú mày, Trác Văn Tĩnh nhìn thấy ta như vậy liền cười nói: “Hoàng Thượng, Phụng ấn ở trên tay vi thần, vi thần thân là Hoàng hậu, là chủ nhân của cái hậu cung này, hậu cung xảy ra chuyện, vốn là trách nhiệm của vi thần.”

Nhìn thần sắc lúc Trác Văn Tĩnh nói ra câu này, cộng thêm ngữ khí của hần, ta biết thực sự hần đã bị những người này chọc giận.

Từ trước đến nay, hần giống như là một con sư tử ngủ yên, chỉ cần ngươi không đụng đến hần, hần sẽ không xâm phạm tới ngươi, thậm chí có thể dễ dàng tha thứ cho ngươi tội vô lễ, người này phảng phất giống như cái gì cũng không để ý, yên tĩnh như đoá sen, thế nhưng từ sau khi hần có hải tử, thân là một phụ thân, lúc có người muốn mưu hại con của hần, hần sẽ nổi giận.

Tuy ta cũng rất muốn ra tay tìm cái người định mưu hại hần, để cho tên đó trăm ngàn dụng hình thống khổ, thế nhưng bây giờ hần lại thỉnh cầu ta đừng những tay vào, ta liền đồng ý yêu cầu của hần, hơn nữa ta cũng muốn nhìn một chút Trác Văn Tĩnh sẽ giải quyết như thế nào, chưa hần hần sẽ không tự mình động thủ, đương nhiên nếu hần nương tay, dĩ nhiên ta sẽ ở bên cạnh hỗ trợ.

Trác Văn Tĩnh sau khi thấy ta gật đầu, ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo, giống như một thanh kiếm sắc bén, được rút ra khỏi vỏ, hàn quang đến chói mắt ta.

Ta im lặng nhìn hần, thời khắc này Trác Văn Tĩnh làm cho người ta khó dời mắt được, trong nháy mắt, ta chợt hiểu vì sao cái người này tuy còn nhỏ tuổi, lại có thể lập được công trạng, thậm chí lên làm tướng quân.

Lúc ta đang nghĩ như vậy, Trác Văn Tĩnh trầm thấp cười ra tiếng, sau khi cười xong, hần nhận nhậ mở miệng nói: “Ta biết rõ, người trong nội cung này rất bất mãn với ta, để bụng đến ta không ít, trước kia Hoàng Thượng không thích ta, ta ở Giao Thái điện giống như một người vô hình, không ai thèm đặt vào mắt, những điều này ta đều minh bạch, mà toàn bộ người trong hậu cung này cũng biết, vị trí Hoàng hậu này của ta chỉ là để trang trí.”

Nói tới đây hần ngừng một chút, con ngươi nửa rũ xuống, trên trán có một sợi tóc rơi ra, che lại gò má ôn nhu cùng đôi mắt hào quang của hần, thấy hần đang so sánh mình với đồ vật, làm cho ta có chút bất an giật giật thân thể, há miệng muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ trầm mặc.

Mà người quỳ trên mặt đất đang một mực cầu xin tha tội.

Trác Văn Tĩnh hừ lạnh một tiếng, âm thanh trong phòng lập tức im bật, hần lại nói: “Kỳ thật đối với những chuyện này ta cũng không để tâm, người khác cũng không có quan hệ gì với ta, ở trong Giao Thái điện hay trong lãnh cung thì cũng giống nhau cả thôi, ta cũng không muốn gây trở ngại cho ai, nô tài bên cạnh không có tâm cũng không sao, cho dù ở bên ngoài chọc giận Đại hoàng tử, ta cũng chưa từng xử phạt, đã không thể đem cho các người vinh quang, thì để cho các người thoải mái một chút cũng không sao, nhưng tuy là như vậy, dù sao thì ta vẫn là Hoàng hậu trong hoàng cung này, các người cũng nên giả vờ tôn trọng ở mặt ngoài. . . Nhưng mà mọi chuyện luôn luôn không thể lường trước được, giống như bây giờ, ta lại được Hoàng Thượng sủng ái, cho dù như vậy, ta tự nhận ta đối với các người không tệ, chẳng lẽ từ trước tới nay ta cho các người quyền hạn quá lớn, cho nên các người đã quên mất thân phận của ta, của các người là gì, lúc ta chinh chiến trên sa trường, ta từng được xưng danh là Huyết Tu La đấy. . . Chuyện khác ta không quan tâm, thế nhưng các người, ngàn vạn lần không nên chạm đến con của ta, nếu đã muốn chết, ta sẽ cho các người toại nguyện.”

Lúc Trác Văn Tĩnh nói những lời này, lại không có biểu lộ gì, tiếng nói cũng bình bình đạm đạm, tuy nhiên lại làm cho người ta như rớt xuống hàm băng, ta ở một bên mấp máy miệng, khi nhìn đến tay hần đang che chở trên bụng ta liền im lặng.

Kỳ thật ta vẫn luôn biết rõ Trác Văn Tĩnh rất quan tâm đứa bé này, thậm chí còn quan tâm nó hơn ta, thế nhưng ta lại chưa từng nghĩ đến hần sẽ vì đứa bé mà làm đến mức này, không quan tâm đến mẫu hậu sẽ nhìn hần như thế nào, cũng không che giấu bộ dáng khát máu của chính mình.

Nhưng khi nhìn hần như vậy, ta cũng không cảm thấy có gì không tốt, thậm chí tâm trạng có chút vui vẻ, vô luận hần có biến thành bộ dáng gì, ta đều thích.

Từ lúc Trác Văn Tĩnh mở miệng một mực không nhìn ta, bây giờ hần cũng không nhìn, chỉ sai người vào phòng lấy ra Phượng ấn cầm trong tay, hần nhìn người trên mặt đất nói: “Bây giờ, ta sẽ cho các người một cơ hội, nói ra là ai làm, ta sẽ cho các người được toàn thân.”

Những người trên mặt đất đều cúi đầu kêu oan uổng, Trác Văn Tĩnh cười nói: “Rất tốt, đã như vậy, thì đừng trách ta vô tình. . . Người tới, đem tất cả bọn họ kéo ra ngoài, đánh 50 trượng, đừng đánh chết, ta muốn giữ lại mạng của bọn họ.”

Nội vệ ngoài cửa nghe xong liền vội vã tiến đến kéo người, sau đó không bao lâu, ngoài cửa truyền đến một trận khóc than kêu gào.

Thanh âm kia quả thực làm cho người ta khó chịu, vì vậy ta nói: “Đem miệng bọn họ bịt chặt lại, nghe rất phiền phức.”

Nói xong liền thấy bên tai được thanh tịnh một chút.

Lúc đang xử phạt người bên ngoài, ta nhìn Trác Văn Tĩnh hỏi: “Cái xạ hương đó có làm người khó chịu chỗ nào không?”

Trác Văn Tĩnh khẽ thở dài đáp: “Trước đây ta ở trong quân có từng dùng qua dược này, biết rõ nó có dược tính, những ngày này ta lại xem rất nhiều sách y học, tự nhiên đối với nó càng thêm chú ý. . . Hương này chỉ mới dồi vào sáng hôm nay, trộn một chút vào hương an thần, sẽ không làm cho người ta phát giác, thế nhưng nếu ngủ một thời gian dài, sợ là hại từ sẽ. . .” Nói đến đây, ánh mắt hần hiện lên một tia lãnh khốc: “Sáng nay ta chỉ mới tiếp xúc một chút, bọn hần đại khái không ngờ ta đối với mùi hương này sẽ nhạy cảm như vậy.”

Ta nghe xong, trong lòng không biết là cái tư vị gì, chỉ là mở miệng nói: “Những người này là trẫm kêu Nguyên Bảo đích thân lựa chọn, ngược lại không nghĩ sẽ xuất hiện vấn đề này. Xem ra phải phạt nặng Nguyên Bảo mới được.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta nở nụ cười nói: “Hoàng Thượng, người biết rõ việc này không liên quan đến Nguyên tổng quản, đừng làm như vậy.”

Nghe hần nói, ta tạm ngừng, sau đó nhìn về phía hần hỏi: “Ý của người là?”

Sắc mặt Trác Văn Tĩnh hơi trầm xuống, chậm rãi rũ mắt đáp: “Hoàng Thượng, ta thân là Hoàng hậu, vốn không nên nói những lời đại nghịch bất đạo, nhưng mà. . .”

“Nhìn thấy những chuyện này, người không cần nói vậy với ta, hôm nay nếu người với đứa bé xảy ra chuyện gì, đừng nói là người trong đại viện này, cho dù là cả hậu cung, ta đều không nương tay, hay là người không tin ta?”

Trác Văn Tĩnh nghe lời này, thần sắc buồn lòng hai phần, sau đó nói: “Hoàng Thượng, thứ cho vi thần vô lễ, ta tin người, nhưng ta không tin đế vương, đế vương có quá nhiều ràng buộc cùng trọng trách, có nhiều chuyện muốn mà không thể làm, cho nên vi thần khấn cầu người, nếu tra ra là người phương nào, xin người giao cho vi thần xử lý, vi thần không cầu cái khác, chỉ cầu cho đứa bé này một cái công đạo, cho dù hoàn cảnh nào cũng không để ai động vào.”

Hắn nói như vậy, đương nhiên trong lòng ta không thoải mái, đây cũng là con của ta, nếu nó bị thương tổn, sao ta có thể cho phép kẻ đó tồn tại? Nhưng lúc nhìn đến thần sắc thương xót của hắn, ta vẫn là đem cảm giác không vui đó nhin xuống.

Đúng lúc này, 50 đại bản cũng đánh xong, những người kia được kéo trở về, quỳ trên mặt đất, sau lưng mỗi người đều xuất hiện những vết máu, bộ dạng đều đang thoi thóp, ta quan sát kỹ từng nét mặt của bọn họ, không thấy xuất hiện biểu hiện nào khác thường.

Lúc này Trác Văn Tĩnh cũng không nói gì khác, mà là trực tiếp sai người đem bọn họ kéo đến hậu viện, mỗi người một phòng, để mà dùng bồng hình.

Hình phạt bồng hình, trong cung thường không sử dụng, chính là dùng cây côn bồng đã đặc biệt ngâm qua một loại dược vật rồi đánh vào tứ chi của người bị phạt, đánh lần thứ nhất sẽ bị tróc da tróc thịt, lần thứ hai sẽ bị gãy xương, lần thứ ba bị thoát cốt, lần thứ tư đứt gân mạch... Đương nhiên kiểu hình phạt này không phải chỉ đánh một lần sẽ bị gãy xương, mà là đánh từng cái từng cái. Mục đích là làm cho người này thống khổ đến mức sống không bằng chết.

Thật ra lúc Trác Văn Tĩnh nói sẽ dùng hình phạt này, ta vẫn có chút kinh ngạc, cũng không phải là cảm thấy không nên, mà là ta cho rằng hắn sẽ từ từ lấy cung, tỷ như trước là đâm ngàn cây kim, sau đó để cho người lăn qua lăn lại bọn họ... Sau các loại sẽ dùng thiên đao vạn mã bức họ nói ra...

Đại khái là Trác Văn Tĩnh đoán ra ý nghĩ của ta, chỉ cười nói: “Hoàng Thượng, vi thần không thích tra tấn người khác, vi thần chỉ muốn biết kết quả, những thứ khác vi thần hôm nay không có tâm tư.”

Ta nghe xong ‘ah’ một tiếng, hôm nay Trác Văn Tĩnh hoàn toàn biến mất vẻ nho nhã ngày xưa, trở nên thập phần lãnh khốc, ta nhìn sâu trong đôi mắt hắn vẫn chưa tiêu tan u ám phiền muộn, không nói gì.

Hắn như vậy không có gì không tốt, ít nhất sẽ không để cho người khác xem nhẹ hắn nữa... Cũng không biết sau khi mẫu hậu nghe xong chuyện hôm nay, tiếp theo sẽ làm như thế nào? Nghĩ tới đây ta hípc mắt, tự nhiên nhớ tới chuyện của Thẩm Vân.

Bên này ta cùng Trác Văn Tĩnh trầm mặc, liền có người đến bẩm, nói rằng có ba người không chịu được hình phạt, định cắn lưỡi tự vận, nhưng mà lại ngăn được kịp thời.

Nói đến đây thần sắc của nội vệ có chút khó coi, ta cũng hiểu, dù sao bọn họ cũng từng cùng phục thị trong nội điện này, nhất định là có chút giao tình, hôm nay lại để cho bọn họ động thủ, trong lòng khẳng định có chút không vui cùng đau xót.

Nghĩ như vậy ta nhìn Trác Văn Tĩnh, hắn chỉ thần nhiên nói: “Trước khi chưa có kết quả, đừng để cho bọn họ chết, nếu ngắt xiu thì dùng nước lạnh gội tỉnh.”

Ta ở một bên cũng gật đầu đồng ý, người tới thông báo sắc mặt càng thêm khó coi, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ đứng dậy ly khai, ngược lại rất trung thành.

Như vậy trôi qua nửa nén hương, nội vệ đến đây bẩm báo nói là có ba đến năm người sau khi hôn mê liền thừa nhận chính mình đã làm, năm người này không cầu gì khác chỉ cầu chết nhanh, còn có một người từ đầu đến cuối đều không nói, cũng không ngắt xiu, chỉ chịu đựng phé đi tứ chi.

Trác Văn Tĩnh nghe lời này gật đầu nói: “Đem cái người không ngắt xiu đến đây, những người khác đưa trở về, để bọn họ thú nhận, ghi lại đầu đuôi câu chuyện, nếu xiu lần nữa thì làm cho tỉnh lại hỏi tiếp.”

Người tới lên tiếng đáp ứng, rồi sau đó thối lui.

Bọn họ đi rồi, Nguyên Bảo cũng đã trở về, ta nhìn hắn một cái, sắc mặt hắn tái nhợt, quỳ trên mặt đất không lên tiếng, cầm trên tay lời khai rõ ràng chi tiết.

Bồi Tú nhận lấy đưa cho ta, ta tiện tay mở ra, sau đó đưa cho Trác Văn Tĩnh, hắn liếc nhìn ta, giật giật thân thể, nhưng không vрон tay lấy.

“Không phải người nói muốn việc này tự người làm chủ sao?” Ta thần nhiên nói: “Cầm lấy xem đi, vô luận là kết quả gì, trầm đều đáp ứng người, những người liên quan đến việc này, đều do người xử trí. Cho dù liên quan đến chỗ cao trong nội cung này, trầm cũng sẽ không để người ủy khuất.”

Ta nói xong lời này, Bồi Tú liếc nhìn ta, lạng lẽ cúi thấp đầu, ta câu dẫn khóe miệng, nhìn về phía Trác Văn Tĩnh.

Trác Văn Tĩnh cũng nhìn ta, sau đó chậm rãi đưa tay cầm lấy bản khai chi tiết nhìn một lượt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Giết Một Người Rắn Trăm Người

Edit: Ngũ Ngũ

Lúc Trác Văn Tĩnh đang chăm chú nhìn bản khai, thì cái tên chưa ngắt kia được nội giam dẫn lên, chỉ thấy sắc mặt của hắn tái nhợt cơ hồ không còn huyết sắc, trên y phục dính đầy vết máu loang lổ, cả người vô lực ngã quỵ trên đại điện, vết thương vẫn còn đang chảy máu, nhất thời trong không khí ngập tràn mùi máu tanh nồng đậm. Nếu không phải nhìn thấy chỗ ngực của hắn vẫn còn đang hô hấp, thì ta đã nghĩ hắn nhất định chết rồi. Trác Văn Tĩnh nhú nhú mày, sắc mặt rất khó coi, ta biết hiện tại hắn đối với mùi huyết tinh kia cực kỳ miễn cảm, vì vậy vội vàng thấp giọng nói: “Thân thể của ngươi bây giờ không giống như lúc trước, nếu trông thấy máu sợ sẽ gặp phải điểm xui, hay là lấy tấm bình phong chắn ngang a.”

Trác Văn Tĩnh nở nụ cười nhìn ta đáp: “Không sao đâu.” Dứt lời, hắn nhìn về phía tên nội giam kia, Nguyên Bảo đang quỳ bên cạnh tên nội giam đó nhìn ta rồi nhìn Trác Văn Tĩnh một chút, thần sắc trong mắt biến hóa khó hiểu, sau cùng chậm rãi gục đầu xuống chờ đợi tương lai không biết thế nào phía trước.

Trác Văn Tĩnh không nhìn Nguyên Bảo, mà là đang nhìn tên nội giam đang nằm co quắp trên mặt đất hỏi: “Sở dĩ ngươi cố gắng không để bất tỉnh cũng không thừa nhận mình phạm tội, có phải có chuyện gì muốn nói với ta hay không?”

Hô hấp của tên nội giam kia càng ngày nặng nề, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Trác Văn Tĩnh thanh âm khàn khàn thống khổ gần từng chữ nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng hậu, nô tài chỉ muốn nói, nô tài không có hạ được.”

“Ngươi xác định đây là lời ngươi muốn nói?” Trác Văn Tĩnh hỏi, người nọ đáp ‘ạ’, hết sức thống khổ nằm sấp trên mặt đất, sau cùng không còn động đậy.

Ta ở một bên nhìn xem, đột nhiên cảm thấy nhân sinh thật muôn màu.

Trác Văn Tĩnh nhìn hắn nói: “Vậy thì tốt, nếu ngươi đã nói không phải do ngươi làm, vậy ta sẽ hỏi ngươi vài câu, nếu ngươi trả lời được, thì ta đây sẽ tha cho ngươi.”

Tên nội giam này nghe được toàn thân liền run rẩy ngẩng đầu nhìn về phía Trác Văn Tĩnh, con ngươi trong nháy mắt trở nên thanh tỉnh, tựa hồ như được thấp sáng.

Trác Văn Tĩnh khẽ cười một cái, nói: “Theo như ghi chép trong nội cung có viết ngươi chính là nhân sĩ từ Thường Châu, tên là Trương Gia, bởi vì trong nhà phụ nẫu đều đã mất, chỉ còn một muội muội, do gặp phải tai họa ập đến, cùng đường vì kế sinh nhai, nên ngươi phải vào cung?”

Trương Gia sững sốt, còn chưa kịp trả lời, Trác Văn Tĩnh lại nói: “Ta hỏi ngươi lần nữa, nếu là người bình thường bị phạt trưng hình rồi lại bị dùng bổng hình, ắt phải sống không bằng chết, vậy nếu ngươi là một người bình thường vì sao có thể chịu đựng đến cuối cùng, chỉ dựa vào một chấp niệm thôi sao?”

Trương Gia rũ mắt xuống, trầm mặc một hồi rồi đáp: “Thứ tội cho nô tài vô lễ, cái gọi là muốn gánh tội thay cho người khác thì cần gì lý do. Mà nô tài có thể chịu đựng được tới bây giờ chỉ vì nô tài không muốn gánh trên lưng tội danh thay cho kẻ khác, nô tài còn muốn giữ lại cái mạng để gặp người thân, cho nên không thể chết được, cũng không muốn chết.” Dứt lời, hắn một mực thì thảo luận lại những lời này.

Mọi người trong phòng đều trầm mặc lại, Trác Văn Tĩnh ngồi ngay bên cạnh ta, nhìn ra được giờ phút này hắn đang suy nghĩ chuyện gì.

Trầm mặc được một lúc, Trác Văn Tĩnh thờ dãi nói: “Lòng trung thành hiếm có.” Trương Gia ngã trên mặt đất, há miệng muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc chỉ im lặng.

Lúc này Trác Văn Tĩnh khẽ cười hai tiếng hỏi: “Bên cạnh ta ngược lại đang thiếu người cứng rắn như ngươi, nếu thân thể ngươi tốt trở lại, thì trở thành người hầu bên cạnh ta được không?”

Ta nghe xong lời này, nhú chặt mày rất không đồng ý, nhưng lúc nhìn đến con ngươi của Trác Văn Tĩnh như cười mà không phải cười, câu phản đối muốn nói ra liền nuốt xuống, ta biết Trác Văn Tĩnh không phải là người tùy tiện như vậy, nếu hắn đã nói như thế thì đại khái là có dụng ý của mình, nghĩ thấu được điểm ấy, ta vẫn im lặng ngồi một bên tiếp tục xem trò hay.

Trương Gia nghe xong lời nói của Trác Văn Tĩnh, thần sắc lộ ra một vòng mừng rỡ, đôi má bầm tím của hắn nhìn qua có chút khùng bỏ, thời điểm hắn chuẩn bị mở miệng nói tạ ân, Trác Văn Tĩnh lại trầm thấp cười ra tiếng nói: “Lần trước tại Ngự hoa viên Hoàng thượng có gặp được một mỹ nhân, cũng là đến từ Thường Châu a.”

Ta nghe xong ngừng một lát, trong nội tâm thầm nói: “Chuyện này trăm còn không biết, tại sao ngươi lại biết được?”

Ánh mắt của Trác Văn Tĩnh nhìn chỗ hắn nhưng lại đang nói với ta: “Hậu cung mới tuyển tú nữ, mẫu hậu đã đưa danh sách cho thần xem qua, cho nên vì thần mới biết được một chút.”

Chỉ xem qua danh sách thì làm thế nào biết được quê quán của người ta? Ta há miệng thầm hỏi, nhưng lúc nhìn đến vành tai đỏ ửng của hắn, ta đem lời này nuốt xuống, giờ phút này ta chợt cảm thấy mình bạch, có vài lời không nhất thiết phải nói ra, trong lòng đối phương hiểu rõ là tốt rồi.

Nghĩ như vậy, ta vui vẻ, cười hai tiếng. Trác Văn Tĩnh liếc nhìn ta, lại nhìn về phía người đang quỳ trên mặt đất nói: “Kỳ thật nếu là trước kia, ta nhất định sẽ tin ngươi, đáng tiếc giờ phút này nhìn ngươi giống như đang vẽ rắn thêm chân.”

*Vẽ rắn thêm chân: Ý là làm những chuyện vô ích.

Trương Gia nghe xong lời này, tựa hồ có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn Trác Văn Tĩnh.

Trác Văn Tĩnh cười lạnh nói: “Nếu như đoán không sai, người hạ được chính là ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Oan Gia Ngõ Hẹp

Edit: Ngũ Ngũ

Trương Gia nghe Trác Văn Tĩnh nói xong, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, trong con ngươi mang theo sự hoảng sợ, tiếp đó cũng không để ý đến vết thương trên người của mình mà quỳ trên mặt đất dập đầu nói: “Nô tài không dám, thỉnh Hoàng Thượng, Hoàng hậu minh xét, dù cho nô tài có mười lá gan nô tài cũng không dám làm, thỉnh Hoàng thượng Hoàng hậu minh xét.”

Trác Văn Tĩnh hừ lạnh một tiếng nói: “Không dám? Trương Gia, ngươi chắc đã nghe nói rằng ta lúc còn trên chiến trường rất thưởng thức những người kiên cường mạnh mẽ, hơn nữa còn rất trọng dụng họ, ta không biết ai nói cho ngươi nghe chuyện này, nhưng người chỉ cho ngươi làm như vậy hiển nhiên đã quên đây không phải là chiến trường, cho nên nơi đây không phải là nơi để ngươi bày tỏ lòng trung thành, kẻ đó đã sai khi chạm đến điểm mấu chốt của ta, hải tử của ta há cho các ngươi có thể đụng vào.”

Lúc hắn nói những lời này, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, con ngươi của Trương Gia tối sầm lại, định nói thêm điều gì đó, thì ta nhú mi nói: “Đem người dẫn đi, nghiêm khắc thẩm tra.”

Nội vệ ngoài cửa vội đi vào, đem Trương Gia dẫn ra ngoài, thời điểm chuẩn bị lui đi, Trương Gia đột nhiên ngẩng đầu nhìn ta nói: “Hoàng thượng, không có bằng chứng, nô tài không phục, cho dù có chết nô tài cũng muốn chết một cách minh bạch, Hoàng thượng chỉ nghe những lời phiến diện từ Hoàng hậu, thật sự khó có thể làm cho lòng người tâm phục khẩu phục, thiên hạ này sẽ nghĩ thế nào về Hoàng thượng? Thỉnh Hoàng thượng minh xét lại, hãy cho nô tài một lý do chính đáng...”

Khi hắn nói những lời này trên mặt là một mảnh tuyệt vọng, hai nội vệ đang bắt giữ hắn đưa mắt quan sát ta, tay kéo người nhưng không hề động thủ.

Ta lấy tay gõ xuống bàn đưa mắt nhìn Trương Gia, sau đó cười khẩy nói: “Không có bằng chứng? Cho nên không phục? Phải cho ngươi một lý do chính đáng?”

Nội vệ buông hắn ra, Trương Gia té trên mặt đất, máu trên người nhuộm đỏ thành một vũng, ta liếc mắt nhìn hắn một cái nói: “Ngươi không phục, trẫm cũng không cần ngươi phục. Thiên hạ nhìn trẫm như thế nào, cũng không đến lượt ngươi nghị luận. Nhưng mà nhìn ngươi trung thành như vậy, trẫm sẽ nói cho ngươi một câu, thời gian ngươi ở trong cung cũng không ngắn, tại sao làm việc vẫn không biết chừng mực như vậy? Lúc trước trẫm vì Như phi mà sử dụng thủ đoạn gì để trừng phạt những kẻ phản bội, ngươi chắc cũng đã từng nghe nói đến?”

Trương Gia nghe xong lời nói của ta, thần sắc suy sụp như tro tàn, ta phát tay để cho người kéo hắn xuống, chờ sau khi hắn rời đi, ta nhìn Nguyên Bảo đang quỳ trên mặt đất hỏi: “Ngươi là người đi theo bên cạnh trẫm, mà làm việc lại xảy ra sơ suất lớn như vậy, nếu Hoàng hậu xảy ra chuyện gì, ngươi gánh vác nổi sao?”

Nguyên Bảo cúi đầu không dám lên tiếng, ta liếc mắt nhìn hắn nói tiếp: “Tự mình đi đến chỗ Chung Dung lĩnh 30 trượng.” Nguyên Bảo chính là cung tổng quản, luôn đi theo bên cạnh ta, hiển nhiên là được ba phần mặt mũi, nếu là nội vệ bình thường sẽ không ai dám đánh hắn, nhưng Chung Dung thì khác. Hắn nghe ta nói xong, đương nhiên đã hiểu lần này ta thật sự nổi giận, vì vậy cũng chỉ có thể nhận lấy ba mươi trượng này.

Quả nhiên, tuy rằng sắc mặt của Nguyên Bảo hết sức khó coi, nhưng vẫn vội vàng nhận chỉ.

Lúc chờ Nguyên Bảo chậm chạp đứng dậy, ta hướng nhìn Trác Văn Tĩnh hỏi: “Nơi này không khí không được tốt, trẫm cùng ngươi ra ngoài một chút, chờ bọn họ thu dọn sạch sẽ rồi quay lại?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, khẽ nhú mày, sau đó nở nụ cười đáp: “Được.” Ta nhìn hắn đang cười, có chút thất thần, hắn cười lên thật sự rất đẹp, ta thích.

Trước khi đi, ta liếc nhìn Nguyên Bảo một cái, lại nhìn vết máu trên mặt đất, Nguyên Bảo gât gât đầu không lên tiếng, bất quá nhìn biểu tình hắn như vậy, đại khái cũng hiểu phải làm như thế nào, ta mới thoáng an tâm, sau đó cùng Trác Văn Tĩnh chậm rãi ly khai.

Có đôi lúc nhìn hoàng cung thì cảm thấy nó rất lớn, đi đi lại lại không biết phải dừng chân chỗ nào, thế nhưng thời điểm đi ngắm phong cảnh, không nhất

định sẽ như vậy, tóm lại sẽ có loại cảm giác nó quá nhỏ.

Ví như giờ phút này, ta cùng với Trác Văn Tĩnh vừa đi tới đình nghỉ chân, liền nhìn thấy mẫu hậu cùng với Tiết Như Ngọc còn có mấy vị tú nữ vừa mới vào cung chạm mặt nhau.

Đang lúc hai mặt nhìn nhau, Trác Văn Tĩnh vội vàng khom người hành lễ, ta cũng hướng đến thỉnh an mẫu hậu. Đứng bên cạnh Trác Văn Tĩnh tiện thể đỡ lấy hần.

Đám người Tiết Như Ngọc cũng gấp gáp thỉnh an với ta cùng Trác Văn Tĩnh.

Sau khi cho phép các nàng đứng dậy, nơi đình nghỉ chân đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh.

Mẫu hậu nhìn ta với Trác Văn Tĩnh, sau đó chậm rãi dời tầm mắt sang chỗ khác, còn Tiết Như Ngọc khẽ cắn môi dưới nhìn ta, rốt cuộc cũng không nói gì.

Trác Văn Tĩnh bất động thanh sắc siết chặt tay của ta, ta ho khan một tiếng buông hần ra, sau đó tiến lên phía trước đỡ lấy mẫu hậu nói: “Mẫu hậu, thời tiết dần trở lạnh, sao người lại không mang theo ấm lò, mấy ngày nay thân thể của người không được khỏe, nếu dễ bị cảm lạnh, người lại càng khó chịu.”

Mẫu hậu nhìn động tác của ta, sắc mặt tốt hơn một chút, bất quá lúc nhìn ta vẫn còn hờn giận, nói: “Trời hôm nay trở lạnh, thân thể của ai gia đúng là không được tốt, nhưng may mà vẫn còn có Ngọc nhi đau lòng vì ai gia, nên đã sớm chuẩn bị y phục giữ ấm, hiện tại tuy rằng ai gia không có ấm lò, nhưng trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.”

Lời này tuy thờ ơ nói ra, nhưng lại ẩn ý vô cùng, ta nghe xong cười khan hai tiếng, nhìn Tiết Như Ngọc nói: “Mẫu hậu nói rất đúng, trước giờ Như phi vẫn luôn rất khéo tay, tất nhiên trầm biết chứ, lần này tính như Như phi có công, ban thưởng một đôi ngọc như ý.”

Tiết Như Ngọc nghe xong vội tạ ơn. Những tú nữ bên cạnh nàng đều rũ mắt xuống không lên tiếng, ta vịn mẫu hậu nói: “Mẫu hậu, hiếm có dịp ra ngoài đi dạo, đến đình nghỉ chân ngồi một chút đi.”

Mẫu hậu nhìn ta, sắc mặt tựa tiểu phi tiểu lút nhìn Trác Văn Tĩnh, dùng trên bụng của hần trong phút chốc, bất quá cuối cùng vẫn không nói gì thêm, ta chậm rãi đỡ bà ngồi vào trong đình.

Đình nghỉ chân này được xây dựng trên mặt hồ, hơn nữa xung quanh còn có màn che cùng cửa ngăn cách, nhìn qua vô cùng độc đáo.

Sau khi ngồi xuống, liền có cung nữ bưng tới vài đĩa trái cây cùng một ít bánh điểm tâm. Ta thuận tay cầm một khối bánh đưa cho mẫu hậu, nói: “Mẫu hậu, người nếm qua thử xem.”

Mẫu hậu không được tự nhiên ‘ân’ một tiếng, nhận lấy cắn hai cái, trên mặt lộ ra một vòng cười nhạt nói: “Ngự thư phòng làm điểm tâm càng ngày càng ngon, ngọt mà không ngấy, Ngọc nhi các người cũng nếm thử chút đi, không phải lúc nào cũng gặp được Hoàng thượng, hiếm có dịp thế này, người nên ăn nhiều một chút. Dạo gần đây thấy người gầy đi đấy.”

Tiết Như Ngọc nghe xong lời của mẫu hậu liền vội vàng nói tạ ơn, chậm rãi bước đến trước mặt ta, vươn cánh tay trắng nõn cầm khối điểm tâm, sau đó im lặng ngồi bên cạnh Trác Văn Tĩnh.

Sau khi mẫu hậu ăn hết khối điểm tâm, liền cầm khăn lụa của cung nữ phía sau đưa tới chùi tay, thờ ơ hỏi: “Gần đây ai gia hiếm khi gặp được Hoàng hậu, nghe nói Hoàn hậu dạo này rất hay nổi giận, có phải người trong cung hầu hạ không được chu đáo?”

Ta vừa định mở miệng ngăn cản chuyện này, nhưng khi nghĩ lại liền nuốt lời muốn nói xuống, chỉ là đưa mắt nhìn người nọ.

Chỉ thấy Trác Văn Tĩnh nghe mẫu hậu nói xong, ngẩng đầu lên, ôn nhuận nho nhã nở nụ cười đáp: “Hồi bẩm mẫu hậu, mấy ngày nay vì thần đang chinh đôn lại hậu cung, ngẫu nhiên cũng có chút ồn ào, quấy nhiễu đến mẫu hậu, quả thật là không nên.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của mẫu hậu đại biến, đám người Tiết Như Ngọc cũng không dám lên một tiếng.

Ta âm thầm nhướn mày, trong lòng lại cảm thấy có chút buồn cười, nhưng vẫn như cũ không mở miệng.

Mẫu hậu thu hồi lại sắc mặt, sau đó cười nói: “Trước kia Hoàng hậu đối với những chuyện này đều không để tâm đến, ai gia vẫn cho rằng Hoàng hậu thân là nam nhi, nên không để ý đến những chuyện vụn vặt này.”

Nghe xong hai câu cuối cùng của mẫu hậu, ta cười nhạt nói: “Lời này của mẫu hậu chính là không đúng, mặc dù Văn Tĩnh là nam nhi, nhưng lại sống trong hậu cung này, là người mà phụ hoàng đích thân tuyển chọn, hưởng chi, hần tuy là Hoàng hậu, nhưng đồng thời cũng là thần tử của trẫm, nào có thần tử nào lại không quan tâm đến đế vương. Trước đây thì không nói, hiện tại Trác Văn Tĩnh là người nắm giữ phượng ấn, chuyện trong hậu cung này hần vốn phải cai quản nhiều hơn, bằng không thì sẽ bị người khác nói hần là hoàng hậu hữu danh vô thực, ngược lại người không đúng phải là trẫm rồi.”

Trác Văn Tĩnh tức thì mở miệng thuận theo đáp: “Hoàng thượng giáo huấn rất phải, vi thần cẩn tuân nghe theo.”

Ta ‘ân’.

Mẫu hậu cười lạnh hai tiếng nói: “Ý của Hoàng thượng, ai gia đã hiểu, các người cũng đều nghe thấy rồi chứ, sau này cần phải nhớ cho kỹ.”

“Ta on Thái hậu dạy bảo.” Vài tú nữ đứng dậy hành lễ đáp. Tiết Như Ngọc cũng đứng lên, chẳng qua là ánh mắt nhìn ta nhiều vài phần phức tạp không nói nên lời.

Ta đảo mắt liếc qua một cái nhưng cũng không nói gì thêm.

Bởi vì chuyện này, nên tâm tình của mẫu hậu có chút không tốt, ngồi một lát, liền đứng dậy rời đi, thấy bà như thế, Tiết Như Ngọc cũng trầm mặc đi theo, những tú nữ khác thì nhìn ta với Trác Văn Tĩnh rồi lại nhìn về phía mẫu hậu, sau cùng hành lễ một lượt rồi cũng rời đi.

Nhìn các nàng đi khỏi đây, trong lòng ta cảm thấy vô cùng buồn cười.

Lập trường của những tú nữ này làm cho người ta có chút không nắm bắt được, sau này các nàng dĩ nhiên sẽ hầu hạ ta, nhưng giờ phút này lại rời đi theo mẫu hậu, rõ ràng muốn cùng ta lôi kéo quan hệ, tưởng thật là sau này sẽ có ngày nổi danh sao?

Đương nhiên, tuy rằng cũng có thể các nàng không được sủng ái, nhưng mà lại làm cho ta có chút nghĩ không thông, sao các nàng lại có thể nghĩ đến chuyện đi theo bên cạnh mẫu hậu, cho rằng ngày sau còn có cơ hội khác?

Nghĩ tới đây, ta hừ lạnh một tiếng rồi liếc mắt sang hướng khác, vừa vận đối diện với ánh mắt như đang có điều suy nghĩ của Trác Văn Tĩnh, hần khôi phục lại bình thường nhìn ta, đôi mắt chuyển động hỏi: “Sao không nhìn nữa?”

Ngữ khí tựa hồ không được tốt, lại còn mang theo hờn giận không lời, ta nghe được đồ dẫn nhìn, hần nhìn ta, thần sắc đột nhiên mang theo sự xấu hổ cùng luống cuống, nhìn bộ dáng hần như vậy, ta chợt lớn tiếng bật cười.

Hai má của Trác Văn Tĩnh liền đỏ lên, ta nghĩ, câu hỏi kia của hần đại khái là giấu ở trong lòng quá lâu, nhưng mà chẳng biết tại sao lại nói ra, cho nên mới có vẻ lúng túng cùng hoang mang như vậy.

Sau khi cười xong, ta nói: “Không phải là trầm đang nhìn dung mạo của các nàng, chỉ là đối với hành động của các nàng có chút không lý giải nổi mà thôi.”

Trác Văn Tĩnh rất thông minh, vừa nghe xong lời của ta, liền bừng tỉnh hiểu rõ, chỉ là ánh mắt càng trở nên sâu thẳm, ta còn chưa mở miệng nói tiếp, hần đã thấp giọng nói: “Đối nhân xử thế, nhất là đối với những người trong cung này, cái gì bỏ qua được, thì hãy bỏ qua, có cho thì mới có nhận.”

Ta nghe được liền sững sốt, chỉ nghe hần lại nói tiếp: “Các nàng đều là những nữ tử thông minh, nếu hôm nay ở chỗ này, được Hoàng thượng sủng ái thì cũng thôi, nhưng nếu không được, ngày sau muốn quay đầu, e là khó khăn, cứ như thế không có ngày thoát khỏi kiếp sống cung nhân, rồi gây ngốc cả đời hoang độ quang âm”

Biết rõ lời nói của hần không sai, thế nhưng lúc nghe đến trong lòng ta vẫn có chút thất lại, mở miệng nói: “Người nói như vậy, tựa hồ như tất cả mọi người trong cung này đều vì địa vị mà hướng đến trầm, nói cách khác là không có ai là đối với trầm thật lòng thật dạ. Như thế chẳng phải trầm rất cô độc hay sao?”

Trác Văn Tĩnh nghe được lời này liền đưa mắt nhìn ta, sau một hồi, hần khẽ cười nói: “Không phải như thế, sẽ luôn luôn có một người bồi bên cạnh Hoàng thượng.”

Ta nhìn thấy hần cười hai má đỏ ửng, không nói đến mặt khác, trong nháy mắt tâm tình bởi vậy mà trở nên tốt hơn nhiều.

Tiếp đó, ta cùng hần ngồi lại đình nghỉ chân thêm khoảng một nén nhang, hai bên đều chuyển hướng đề tài sang hướng khác, cùng đàm luận về biên cương xã tắc, rồi sau đó đề tài chẳng biết tại sao lại chuyển đến trên người Tam ca, khi nói đến Tam ca, Trác Văn Tĩnh ngừng lại, ánh mắt đảo ra ngoài đình, nơi đó có vài nội vệ đứng gác, người mặc kim giáp, lưng đeo bính đao, uy phong凛凛.

Trác Văn Tĩnh nhìn một lúc, rồi nói: “Hoàng thượng, nội vệ ở ngoài đình nhìn rất quen mắt, có phải chính là người đi theo Vương gia tôi? Tên là Trần kiến Quang?”

Ta cười hỏi: “Người nào?” Theo ánh mắt của hần nhìn người bên ngoài, ta liền sững sốt, tâm tình đột nhiên có chút bức bách, mở miệng nói chuyện lần nữa thì ngữ khí liền có chút phức tạp: “Đúng rồi, nếu người không nhắc, trầm cũng đã quên hần ở đây.”

Trác Văn Tĩnh liếc nhìn ta một cái, con ngươi đang sáng chợt tối lại nói: “Hoàng thượng, sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

Ta gật đầu đáp: “Được.”

Cùng hần đi ra khỏi đình, ta quay lại nhìn Trần Kiến Quang, hần im lặng đứng ở đó, tầm mắt hạ xuống, vẻ mặt trầm tĩnh, cùng với bộ dáng đáng khinh của mười năm sau có chút bất đồng, nhưng mặt mày của hần vẫn làm người ta cảm thấy chán ghét như cũ, bất quá ta cũng không nói cái gì, chỉ nhìn hần một cái như vậy, sau đó rời đi.

Thời điểm trở lại Giao Thái điện, nơi đó đã được dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả mùi máu tươi nồng đậm trong không khí vừa rồi cũng vui đi rất nhiều, Trác Văn Tĩnh sai người đi lấy thuốc đã bị đánh đổ ngày hôm nay, còn Nguyên Bảo không có huyết sắc đứng ở nơi đó, tiến lên thỉnh an có chút bất tiện, nhìn bộ dáng của hần như vậy, ta biết ai đã hạ tay rồi, hơn nữa Chung Dung không phải là người hạ thủ lưu tình, ít nhất bên ngoài là như thế.

Nhưng lúc này ta cũng không nói gì thêm, chỉ cùng Trác Văn Tĩnh hàn huyên trong điện, tiện thể ở trong này dùng cơm, mới rời đi.

Thời điểm quay về Bàn Long điện, ta chỉ thị Nguyên Bảo đi nghỉ ngơi, Nguyên Bảo định mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Ta cau mày nói: “Còn không mau đi, trăm biết lần này ngươi phải chịu ủy khuất, nhưng ngươi thân là người hầu hạ bên cạnh trăm, nếu ngay cả điểm ấy còn làm không xong, thì trăm còn lưu lại ngươi làm gì? Cũng chính vì ngươi là Nguyên Bảo nên hôm nay mới được tha thứ, nếu là kẻ khác, sẽ không đơn giản chỉ là ba mươi trượng.”

Nguyên Bảo nghe xong lời của ta vội đáp: “Hoàng thượng, nô tài không phải ủy khuất gì, chỉ là nô tài cảm thấy hổ thẹn với sự tín nhiệm của Hoàng thượng, nô tài...”

“Được rồi.” Nhìn vẻ mặt muốn khóc của hắn, ta vội nói: “Sau này nhớ kỹ là được, đi về nghỉ ngơi đi, truyền ngự y đến khám xem, trăm chờ ngươi khỏe rồi trở lại hầu hạ bên cạnh trăm.”

Lần này Nguyên Bảo hành lễ rồi đi.

Chờ hắn đi rồi, ta gọi Bồi Tú đến hầu hạ, so với Nguyên Bảo thì Bồi Tú yên lặng hơn, làm việc cũng lanh lợi, những lúc không có Nguyên Bảo, thật ra ta thích hắn hầu hạ hơn.

Đêm nay, ta hạ lệnh xử tử tên thái giám ở Giao Thái điện kia, còn nữ tử tới từ Thường Châu cũng bị ta đưa vào tân khổ phòng, hơn nữa còn lệnh cho Chung Dung canh giữ nghiêm ngặt, nếu nàng có hành động gì khác thường, vậy thì giết nàng, dù sao cũng là nữ nhân, tâm địa ác độc, không thể không phòng.

Làm xong việc này, ta xoa xoa mi tâm, Bồi Tú ở một bên thấp giọng nói: “Hoàng thượng, đêm đã khuya, không bằng nghỉ ngơi đi.”

Ta nhìn lậu sa, gật đầu đứng dậy, thời điểm Bồi Tú đang thu dọn án thư, ta nói: “Đêm nay lật bài tử Như phi.”

Bồi Tú gật gật đầu, sau đó đột nhiên ngừng đầu, thần sắc có chút không tin nổi.

Ta tức thì yên lặng nhìn hắn, hắn kích động lớn như vậy làm gì?

Dù gì Như phi cũng từng là ái phi của ta, mà hiện tại ta nói lật bài tử nàng tại sao làm cho người khác bị kinh động đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Thúc Giục

Edit: Ngũ Ngũ

Ngự liễn đi đến Tức Phượng điện, Tiết Như Ngọc bước ra nghênh đón ta, nhưng có thể là do quá bất ngờ, nàng và những cung nữ phía sau nàng đều có chút khẩn trương, thậm chí tại thời điểm hành lễ, thanh âm đều có chút run rẩy.

Ta đứng ở đại môn nhìn Tiết Như Ngọc đang quỳ trên mặt đất, có lẽ là đã lâu rồi không ngắm kỹ dung mạo của nàng, giờ phút này nhìn gò má nghiêng nghiêng của nàng, con ngươi mang theo vẻ e thẹn, nhìn qua dưới ánh đèn cực kỳ xinh đẹp, cũng đặc biệt rung động lòng người.

Ta nhìn, tâm động một chút, rồi sau đó bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói: “Đứng lên đi.” Dứt lời, ta lướt qua người nàng, đi vào Tức Phượng điện, không có nâng nàng dậy.

Lúc vào, ta quan sát thấy cách bài trí của Tức Phượng điện so với các điện khác cũng giống nhau, trên bàn gỗ còn đặt khăn tay vừa mới thêu, mặt trên là bút pháp xinh xắn của Tiết Như Ngọc, viết hai câu thơ:

Chính niên thiếu, bạch liễu đầu,

Tương kiến bất như hoài niệm.

Nhược tương xử, tầm vô lộ

Thấp nhãn khán biệt đình xử.

*Hai câu này ta cũng không hiểu

Nhìn ý nghĩa trong hai câu thơ này, trong lòng của ta giật mình, sau đó cúi đầu cười ra tiếng, Tiết Như Ngọc vội đi tới, cười nói: “Thần thiếp chỉ tiện tay viết ra, làm cho Hoàng thượng chê cười rồi.”

Nghe nàng lên tiếng, ta mới đưa mắt nhìn nàng, giờ phút này gương mặt của nàng vẫn xinh đẹp như trước, trong cung điện to lớn như vậy, không có mấy người có thể so sánh được với nàng, ở trong mắt của ta, tất cả mọi thứ thuộc về nàng đều có chút mơ hồ, cho dù đã từng cận kề bên nhau, ta vẫn không nhớ rõ dáng vẻ trước kia của nàng, ngược lại diện mạo của Trác Văn Tĩnh luôn luôn hiện lên rõ ràng trước mắt.

Nghe đến Trác Văn Tĩnh, trong lòng ta âm ỉ, tiếp đó nhàn nhạt nói: “Chê cười thì không có, thật ra hôm nay trầm đến đây, chỉ là muốn tâm sự với ái phi.”

Về mặt của Tiết Như Ngọc kinh ngạc, đại khái là đối với thái độ của ta hiện giờ có chút khó nắm bắt, cho nên chỉ im lặng.

Ta rũ mắt xuống, thần nhiên nói: “Mấy ngày nay tâm tình của mẫu hậu không được tốt, ái phi là người luôn kề cận chăm sóc bà ấy, ánh mắt so với người khác tinh ý hơn ba phần, tâm tư của mẫu hậu nàng ít nhiều hiểu được. Nhưng nàng cũng biết, Hoàng hậu đang mang thai, trước kia đối với chuyện hậu cung đều ít khi đề ý đến, thế nhưng mấy ngày gần đây có một nô tài dám cả gan làm hại đến hần, trầm ở một bên nhìn tất nhiên rất lo lắng không yên.”

Nói tới đây, ta ngừng đầu nhìn sắc mặt biến đổi của Tiết Như Ngọc, lại nói: “Ý tứ lời này của trầm nàng không cần suy đoán, nói thực, trầm biết, mẫu hậu luôn luôn thương nàng, chỉ cần nàng nói một câu còn hơn người khác nói ba câu, trầm cũng biết, mẫu hậu từ trước đến nay đều không thích Hoàng hậu, trước đây trầm cũng thế, cho nên đó là lí do trầm chỉ trơ mắt nhìn người khác khi dễ hần, coi như không thấy, nhưng mà hiện tại không giống vậy, hần chính là Hoàng hậu của trầm, giờ phút này hần chính là tâm can của trầm, dĩ nhiên trầm không thể chấp nhận được việc hần bị người khác sử dụng thủ đoạn.”

Tới đây, ta chống cằm, cười nói: “Nhắc đến, đây coi như là có nhân có quả, nếu lúc trước trầm sủng ái hần, thì những kẻ khác sẽ không ai dám đụng đến hần, nhưng nếu xét về phương diện khác, nhờ đó, đối với những thủ đoạn trong cung này trầm cũng biết ít nhiều... Ái phi, lời này của trầm, nàng có hiểu không?”

Sắc mặt của Tiết Như Ngọc ở dưới ánh đèn có chút tái nhợt, nàng lẳng lẳng nhìn ta, ánh mắt hiện ra vẻ kinh hoàng, khó hiểu và một chút u buồn, sau cùng nàng rũ mắt xuống mở miệng đáp: “Hoàng thượng đã nói, thần thiếp tất nhiên phải nghe theo, thần thiếp thân là phi tử, đối với Hoàng hậu chỉ có kính trọng, không dám vượt quá giới hạn.” Dứt lời nàng hướng ta hành lễ.

Ta nghe xong cười nhạt nói: “Lời này của nàng, trầm không tin.”

Tiết Như Ngọc ngừng đầu, sắc mặt hết sức khó coi, môi run run, định mở miệng giải thích nhưng không nói nên lời.

Ta đứng lên nhìn khóm trúc ngoài cửa sổ lay động theo gió, nhàn nhạt nói: “Khóm trúc ngoài đó, trầm còn nhớ rõ nó được trồng ở chỗ Tuyệt mỹ nhân, chính là lúc ấy ái phi nhìn qua liền thích, trầm rõ ràng biết Tuyệt mỹ nhân yêu trúc như mạng nhưng vẫn sai người đem về đây cho nàng, cứ như thế, không quá một năm, đã là khóm trúc của Tức Phụng điện, trở thành phong cảnh ở hậu cung này, mỗi lần trầm nhìn thấy, tâm tình cũng thanh thản hơn vài phần.”

“Thần thiếp vẫn nhớ rõ sự ưu ái của Hoàng thượng, trong lòng luôn ghi nhớ.” Lời của ta vừa dứt, Tiết Như Ngọc liền mở miệng đáp.

Ta nhàn nhạt ‘ân’, tiếp tục mở miệng nói: “Những ngày này trầm nghỉ ngơi ở Giao Thái điện, luôn nhìn thấy Hoàng hậu thích ngồi dưới bóng râm đọc sách, tuy hần mặc một thân thanh sam, nhưng dáng vẻ đọc sách đó cũng khó che giấu được nét phong lưu, chỉ đáng tiếc là ở Giao Thái điện không có nhiều cây lớn, cho nên trầm quyết định dời mấy cây đào ở ngự hoa viên về đó, sau này khi hần hạ sinh đứa nhỏ, có thể ra ngồi dưới gốc đào chơi đùa, ái phi cảm thấy đề nghị này của trầm thế nào?”

Ta hỏi qua, phía sau rất lâu cũng chưa có âm thanh đáp lại, ta cũng không sốt ruột, chỉ là lẳng lẳng đứng ở nơi đó chờ đợi, hiện tại cái ta không thiếu nhất đó chính là kiên nhẫn.

Không biết qua bao lâu, ta nghe được âm thanh có chút khàn khàn của Tiết Như Ngọc: “Hoàng thượng làm như vậy, dĩ nhiên là rất đúng, thần thiếp... Thần thiếp không dám không nghe...” Tiếp đó nàng cũng không nói ra nguyên cớ gì nữa.

Ta quay đầu lại nhìn về phía nàng, chỉ thấy hai mắt của nàng ánh lệ, hàm răng cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, dáng vẻ như vẫn còn điều muốn nói.

Ta cũng chỉ liếc mắt qua một cái như vậy, sau đó thấp giọng nói: “Trước đây trầm vô cùng trông ngóng nàng sẽ sinh cho trầm một hài tử, nhưng sau khi phát sinh sự việc kia, trầm đã không còn tâm tình cho chuyện này nữa, hiện giờ, trầm thập phần coi trọng long thai này của Hoàng hậu, trầm không cho phép hần xảy ra sơ sót gì, trầm đã bên cạnh nàng nhiều năm, đương nhiên hiểu rõ tính cách của nàng, mẫu hậu có thể sủng ái nàng, trầm cũng có thể, nhưng nếu hoàng tử có gặp bất trắc gì, trầm sẽ đem toàn bộ Tiết gia chôn cùng nó.”

Cơ thể Tiết Như Ngọc run lên, thời điểm ta chuẩn bị rời khỏi, nàng đột nhiên ngừng đầu nhìn ta, vẻ mặt sững sờ nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không hiểu.” Lúc nàng nói những lời này, lệ trong mắt rơi xuống, nói thật đây là lần đầu tiên ta thấy nàng khóc, một Tiết Như Ngọc yếu ớt như vậy, làm cho người khác nhìn có chút hoảng hốt không thể tin được.

Bởi vậy ta liền dừng bước, trong lúc đó, ta nghe nàng nói tiếp: “Hoàng thượng, thần thiếp biết, sự sủng ái của đế vương chỉ giống như yêu thích một bông hoa, mà hoa cho dù tươi đẹp đến đâu cũng có ngày điều tàn, thần thiếp rõ ràng biết như thế nhưng trong lòng vẫn mong sẽ lâu dài... Từ lúc Hoàng thượng từ Tây Sơn trở về, tâm tình đại biến, thần thiếp lại bị đối xử lạnh nhạt, từ đó vạn phần cẩn thận, không dám có gì bất kính đối với Hoàng thượng, thần thiếp không có hành động nào quá mức, thỉnh Hoàng thượng minh xét.”

Dứt lời Tiết Như Ngọc liền quỳ xuống, tiếng nước nở nghẹn ngào khẽ vang lên, ta liếc mắt nhìn nàng, âm thầm thờ dài trong lòng, kỳ thật thời điểm nàng dịu dàng nói ra những lời này, trong lòng của ta không phải là không có cảm giác, nhưng khi chợt nhớ đến kiếp trước nàng ngồi trong ngực Trần Kiến

Quang nhìn ta cười giễu cợt, hết thấy đều làm ta lạnh lẽo.

Hôm nay ta tới nơi này, vốn là muốn xuống tay từ nàng, bắt đầu loại bỏ Tiết gia, chỗ mẫu hậu tất nhiên là ta không thể dễ dàng mở miệng, dù gì, bà cũng là mẫu hậu của ta, cũng chính bà cho ta ngôi vị này.

Nhưng Tiết Như Ngọc thì khác, ta sẽ không nương tay với nàng, huống chi giếng lười đã lâu, cũng nên đến thời khắc thu lười lại.

Nghĩ như vậy, ta liền lười nói gì thêm, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tiết Như Ngọc một cái, nói: “Đừng nói với ta lần này nàng muốn đem Thẩm Vân nuôi dưỡng bên người sẽ không có tâm tư gì khác đi, chỗ của mẫu hậu, trăm hi vọng nàng sẽ không nhắc tới, Thẩm Vân trăm sẽ tự mình dạy dỗ.”

Tiết Như Ngọc quỳ trên mặt đất, định nói gì đó, nhưng không đợi nàng mở miệng ta đã ly khai.

Thời điểm đi ra Tứ Phụng điện, trong lòng ta cảm thấy rất tốt, gió đêm nhẹ thổi qua, tâm tình liền dễ chịu, thật hiếm khi được vậy.

Thậm chí loại tâm tình này vẫn còn duy trì đến khi ta đi vào cửa Giao Thái điện.

Khi vào tấm cung của Trác Văn Tĩnh, thấy hắc đang nghiêng người nằm trên giường đọc sách, ánh nến trong điện đều được thấp sáng, phát ra âm thanh xèo xèo.

Màn trướng bên giường che khuất nửa người, dung nhan tuấn nhã của hắc dưới ánh nến lay động tranh tối tranh sáng, khi bốn mắt nhìn nhau, ta mơ hồ thấy lưu quang trong mắt của hắc, thậm chí còn muốn chói mắt hơn cả ánh sao ngoài cửa sổ.

Giờ phút này trong lòng ta chợt cảm thấy viên mãn.

Nghĩ như vậy, ta nở nụ cười, bước lên phía trước, vén sợi tóc rơi trên trán của hắc ra phía sau, tiếp đó thấp giọng hỏi thì thầm bên tai hắc: “Đang đợi trăm?”

Cơ thể của Trác Văn Tĩnh khẽ giật, nhưng lại không hề phản bác.

Vào buổi tối, hắc tựa hồ thành thật hơn hai phần.

Trong lòng ta có chút cao hứng nói: “Không sợ trăm không trở lại sao.”

Hắc trầm mặc, sau đó thấp giọng đáp: “Vi thần chỉ là đang đợi mà thôi, về phần Hoàng thượng có trở về hay không, vi thần quả thật không biết chắc được, bất quá vẫn luôn hi vọng.”

Ta nghe được trong lòng cảm thấy ấm áp, sau đó kéo hắc ôm vào ngực, mập mờ nói: “Đã qua ba tháng, trăm đêm nay nhìn không được...”

Trác Văn Tĩnh không nói gì khác, vươn hai tay choàng qua cổ ta.

Ta lập tức hôn lên môi của hắc.

Lúc hai môi quấn lấy nhau, ta hé mắt, nhìn thấy bộ dáng mơ màng của hắc, trong lòng ta đột nhiên thả lỏng rất nhiều, hắc như vậy kỳ thật so với những mỹ nhân trong cung còn làm cho lòng người rung động hơn nhiều.

Nghĩ như vậy, ta cùng hắc ngã xuống giường, bức rèm che lại một mảnh phong tình bên trong, chỉ còn nghe thấy từng tiếng thở dốc triền miên. . .

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Khoảnh Khắc Ấm Áp

Edit: Ngũ Ngũ

Một đêm triền miên, từ lúc màn đêm buông xuống cho đến hừng đông, cũng coi như là khó có được một đêm vui vẻ.

Hôm sau khi tỉnh lại, sắc trời đã sáng, Bồi Tú thật biết điều vì không có tiến vào đánh thức ta thượng triều, xem ra là lúc ngày thường Nguyên Bảo đã có dặn dò. Chính điểm ấy, ta cảm thấy cũng nên khen thưởng cho Nguyên Bảo.

Tuy rằng đã tỉnh, bất quá ta cũng chỉ mở mắt nằm đó không nhúc nhích, sợ đánh thức người bên cạnh.

Ta nghĩ tới hôm qua đại khái là có chút kịch liệt, cho nên giờ phút này Trác Văn Tĩnh vẫn còn ngủ mê. Hơn nữa, người này cực kỳ nhạy cảm, cho dù một môi cực điểm, chỉ cần ta động một chút, tựa hồ hắc cũng lập tức mở mắt ra nhìn ta, sau đó chờ cho đến khi ta rời đi, hắc mới tiếp tục nằm xuống ngủ.

Hiện tại, ta đương nhiên sợ đánh thức hần, vì thế đành phải lẳng lặng nằm bên cạnh hần, hai tay ôm lấy thắt lưng của hần, cẩn thận không đụng đến bụng hần, kể cả hô hấp cũng phải duy trì giống như lúc ngủ.

Người có võ nghệ cao cường, đối với sự biến hóa của hô hấp vô cùng mẫn cảm, ta không muốn quấy rầy đến giấc ngủ khó có được này của hần.

Lúc này nhàn rỗi không có việc gì làm, ta quan sát tỉ mỉ dung nhan tuấn tú của hần.

Những ngày trải qua cùng hần, ta tựa hồ có thói quen quan sát hần, cũng rất thích như vậy. Mà hần thì luôn có thói quen khẽ nhủi mày, mặc dù là đang ngủ, cũng đều toát lên vẻ không an ổn, ôm nhau nằm một chỗ thực sự rất ấm, chính là, dường như hần sợ lạnh, nên luôn co rút vào trong ngực ta.

Nhìn hần như vậy, không giống như vị hoàng hậu lạnh lùng kia, cũng không giống với một Trác Văn Tĩnh luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời ta, hần như vậy lại làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Ta nhẹ nhàng đưa tay vén sợi tóc lòa xòa trước trán của hần, lúc nhìn đến vết sẹo kia, ta dừng một chút, gần đây vết sẹo mờ hơn rất nhiều, có lẽ là thuốc của Trương Đình Ngọc có hiệu quả, ta thầm nghĩ.

May mắn là từ khi trọng sinh ta đã biết thân thể hần không được tốt, những ngày này, Trương Đình Ngọc vẫn luôn tuân theo ý chỉ của ta, âm thầm điều dưỡng thân thể của hần, tuy rằng không thể chỉ điều dưỡng một lần là tốt lên được, nhưng nếu kiên trì, có lẽ qua hai năm, căn bệnh của hần trên chiến trường có thể hết tận gốc, lúc đó, hần có thể bên cạnh ta thật lâu nữa. Đợi khi đứa nhỏ lớn lên, trở thành người xuất chúng, có lẽ chúng ta sẽ đi ngao du đây đó, ngắm nhìn phong cảnh trong khắp thiên hạ này.

Nghĩ đến một ngày nào đó, ta cùng hần hai người đi trên đường không bị thân phận lễ nghi ràng buộc, muốn nắm tay thì nắm, không cần cố kỵ người khác, cũng không cần để ý tới triều chính, chẳng biết tại sao, nghĩ tới đây trong lòng chợt thấy chua xót.

Chỉ vì đột nhiên nghĩ đến, hần khi đó, có còn yêu ta như bây giờ hay không.

Đang nghĩ tới đây, cơ thể của Trác Văn Tĩnh khẽ động, ta lấy lại tinh thần, cánh tay ôm hần chặt hơn một chút, nhìn hần mơ màng mở mắt ra.

Sau khi hần mở mắt, liền hướng ta nở nụ cười, tiếp đó thanh tỉnh lại, thanh âm khàn khàn nói: “Trời đã sáng, người không vào triều sao?”

Ta ‘ân’, đáp: “Trời lạnh, không đi, người cũng đừng thức dậy, hôm nay không đi.”

Trác Văn Tĩnh ‘ân’, ngáp một cái nói: “Tốt.” Dứt lời, vùi đầu vào ngực ta, nhưng cũng chỉ một khắc, hần lại mở mắt ra, mơ màng cười với ta nói: “Hoàng thượng, vi thần...”

Ta đưa tay chặn môi hần, làm cho hần không nói nữa, sau đó đem người ôm vào trong ngực, thấp giọng hỏi: “Đói bụng sao?”

Ta biết gần đây hần ăn uống rất tốt, cho nên liền mở miệng hỏi.

Trác Văn Tĩnh lắc lắc đầu, ta nói: “Nếu vậy, ngủ tiếp đi, ta ngủ cùng người.”

Hần nhìn ta, sau một hồi nhẹ gật đầu, nhắm mắt lại, yên lặng nằm bên cạnh ta.

Thật ra, thời điểm ban ngày hần ít khi mềm yếu như vậy, lại càng không thể không chú ý đến lễ nghi như vậy, nhưng mà đại khái là tối hôm qua đã làm hần mệt, cho nên hần cũng không để ý đến vấn đề này, ta cảm thấy như vậy rất tốt.

Cảm giác được hô hấp của hần đã ổn định, ta liền rướn người hôn lên vết sẹo trên trán của hần, sau đó cũng nhắm mắt lại.

Không biết có phải do tâm tình tốt hay không, trong đầu không suy nghĩ gì mà cứ thế nhắm mắt lại, bỗng nhiên cảm thấy cả người mềm nhũn, bên tai truyền đến tiếng hít thở rất nhỏ của hần, ta cảm thấy mọi việc trên thế gian này cũng không còn quan trọng nữa.

Hậu quả của việc vừa thả lỏng người chính là cũng ngủ theo hần luôn.

Lúc tỉnh lại, cũng không phải vì sắc trời quá sáng, mà là ngủ quên, nên có chút đói bụng.

Trác Văn Tĩnh cũng thức, không biết có phải do ta hay không, mà ta cảm thấy từ hôm qua đến giờ, cả người hần có chút lười nhác.

Người đã tỉnh, ta cũng không giải thích vì sao hần ngủ tới bây giờ, dù sao ở trong cung này, nếu hần muốn ngủ, bất cứ lúc nào cũng được.

Ta mở miệng gọi Bồi Tú vào hầu hạ thay y phục, nhưng người vào lại là Nguyên Bảo.

Ta liếc nhìn Nguyên Bảo một cái, lúc hần bước đi vẫn còn khập khiễng, thời điểm mặc y phục cho ta hần thấp giọng nói: “Hoàng thượng, nô tài sợ Bồi Tú không quen tay, hầu hạ ngài không được tốt, cho nên nô tài mới trở lại.”

Ta thân nhiên ‘ân’, cũng không nói gì thêm, thật ra ta hiểu được sâu trong lòng Nguyên Bảo lo lắng cái gì, hần là sợ ta quen người khác hầu hạ rồi, sẽ xem nhẹ hần, cũng sợ người khác thay thế vị trí của hần.

Làm nội giám trong hậu cung này, đi đến vị trí của hắn cũng không dễ dàng gì, hơn nữa những người nhắm đến vị trí này càng ngày càng nhiều, hắn có lo lắng đó cũng là điều dễ hiểu.

Chỉ là trong lòng ta vẫn có chút không thoải mái, có lẽ là bởi vì kiếp trước hắn đối với ta trung thành quá mức, mà hiện tại lại làm việc gì cũng dè chừng, nên làm cho ta cảm thấy có vài phần bất mãn, nhưng cũng bởi vì đối phương là Nguyên Bảo, cho nên ta đem phần tức giận này đè nén lại, tùy ý hắn.

Sau khi Nguyên Bảo giúp ta sửa sang lại y phục xong, ta phân phó hắn lui xuống.

Những ngày gần đây, ta phát giác mình càng ngày càng thích giúp Trác Văn Tĩnh thay y phục, trong lòng không thích việc người khác nhìn thấy cơ thể của hắn, hơn nữa thời điểm giúp hắn thay y phục, ta có thói quen hôn hắn, nhìn hai má đỏ bừng của hắn, trong lòng ta cực kỳ dễ chịu, đại khái là muốn trêu chọc hắn đi, khi hôn lên bờ môi của hắn, ta nghĩ thế.

Trác Văn Tĩnh ngồi ở đó biếng nhác nhìn ta, nhưng ánh mắt của hắn rất ôn nhu, làm ta cảm thấy rất thích thú.

Sửa sang giúp Trác Văn Tĩnh xong, ta cùng hắn dùng cơm ở Giao Thái điện rồi mới trở về Ngự thư phòng.

Nguyên Bảo đem tấu chương hôm nay đặt trước mặt ta, ta nhìn hắn đi không được thuận tiện bởi vì ba mươi trượng ngày hôm qua, âm thầm thở dài nói: “Đi về nghỉ ngơi đi, chờ thương thế lành hẳn rồi lại đến hầu hạ bẩm.”

Nguyên Bảo đưa mắt nhìn ta một cái, miệng run run, nhìn bộ dáng bất an hoảng hốt này của hắn, ta lại nói: “Trẫm đã phân phó Ngự thiện phòng chuẩn bị cho ngươi một chút điểm tâm rồi, đi đi.”

Nguyên Bảo nghe ta nói tới đây, mới vội hành lễ một cái, ta phân phó tiểu thái giám bên cạnh điu hắn trở về.

Chờ sau khi Nguyên Bảo rời đi, ta đưa mắt nhìn Bồi Tú im lặng đứng đó, cũng không nói gì thêm, chỉ cầm lấy tấu chương bắt đầu xem, Bồi Tú tiến lên giúp ta mài mực, thủ pháp vững vàng, yên lặng trầm tĩnh, khó có được một người như vậy.

Đọc tấu chương không lâu, bên ngoài có người nói: “Hoàng thượng, có Tiết đại nhân cầu kiến.”

Ta nghe xong lời này, có chút sững sốt, Tiết đại nhân, Tiết Tầm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Từ Quan Về Quê Cũ

Biết người cầu kiến là Tiết Tầm, ta trầm mặc, sau đó để cho hắn vào, thời điểm nghĩ tới người này, trong lòng ta vẫn có chút phức tạp không nói nên lời, Tiết Tầm thật sự là một nhân tài, hơn nữa lại là người có phẩm hạnh hiếm có, chỉ là xuất thân của hắn không tốt, điều đó làm lu mờ tất cả.

Nghĩ đến đây, ta thờ dài một tiếng.

Sau khi Tiết Tầm tiến vào, hành lễ, ta sai người dọn chỗ, hắn cũng không nói gì khách sáo, tạ ơn xong liền ngồi xuống.

Chỉ là sau khi ngồi xuống, hắn có chút trầm mặc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chỗ bên cạnh ta, nhưng không có nhìn về phía ta, ta liền nhìn hắn, thậm chí muốn từ trên mặt hắn tìm ra nguyên do gì, nhưng mà cái gì cũng đều không thấy.

Hai bên trầm mặc như vậy hồi lâu, cuối cùng vẫn là ta ho nhẹ một tiếng đánh vỡ phần yên tĩnh này hỏi: “Ái khanh có việc?”

Lúc này Tiết Tầm mới chậm rãi đưa mắt nhìn về phía ta, sau đó trên mặt hiện ra một nụ cười nhạt đáp: “Hoàng thượng, mấy ngày nay vì thần thấy trong người không khỏe lắm, nghĩ là muốn từ quan đi xung quanh một chút.”

Nghe xong lời này của hắn, ta theo bản năng mở miệng hỏi ‘vì sao?’.

Câu ‘vì sao?’ này, làm cho sắc mặt Tiết Tầm có chút chua xót đứng lên, mà ta tự nhiên cảm thấy có chút không ổn, vừa rồi có nói, Tiết Tầm là một nhân tài hiếm có, cũng là một người thông minh nhanh nhạy, đời trước là thế, đời này vẫn vậy.

Đời trước hắn vì vô lực ngăn cản Tiết Thanh mà rời khỏi kinh thành, đời này đại khái là biết được mục đích của ta, cho nên lại muốn lựa chọn rời đi.

Quả nhiên, lúc ta đang nghĩ nguyên do, thì Tiết Tầm đã thu hồi lại nụ cười trên mặt, ngữ khí vừa bình thản lại mang theo hai phần sắc bén hỏi: “Hoàng thượng chắc là có nghe đến một câu nói như vậy, từ xưa đến nay ‘trung hiếu lưỡng toàn’, nếu Hoàng thượng là vì thần thì sẽ chọn như thế nào?”

Hắn nói xong lời này, ta hé miệng, nhưng không nói ra lời, nhìn ánh mắt của hắn tối sầm lại, trong lòng ta cũng có chút không thoải mái, bất quá nếu thời gian có quay ngược lại, ta vẫn làm như vậy, cho dù ta rất thương thức hắn.

Trong đầu suy nghĩ lung tung như vậy, ta giật giật thân thể, hỏi: “Đã nghĩ muốn đi đâu chưa?”

Tiết Tầm nhìn ta, trong con ngươi lưu quang chớp động, ánh mắt sáng lên, sau đó ta nghe hắn nói: “Thần nghĩ rằng Hoàng thượng sẽ không đồng ý với ý kiến của vi thần.”

Ta cười nhạt nói: “Thế sao? Ngươi đi xung quanh một chút cũng tốt, ngày sau gặp lại, ngươi có thể kể cho trẫm những chuyện ngươi đã trải qua, để trẫm hiểu biết thế giới bên ngoài nhiều hơn, chỉ là ngươi đi rồi, sợ là Thầm Văn mất đi một hảo lão sư.”

Tiết Tầm nghe xong lời của ta, bỗng nhiên đứng dậy, nhìn ta thấp giọng nói: “Hoàng thượng, có thể để cho mọi người lui xuống hết không? Vi thần có vài lời chỉ muốn nói riêng với Hoàng thượng.”

Hắn nói xong, ta liền sững sốt, đưa mắt nhìn Bồi Tú bên cạnh, cuối cùng cười nói: “Bồi Tú lưu lại, những người khác đều lui ra.”

“Không thể lui hết sao?” Ta vừa dứt lời, Tiết Tầm không chú ý đến lễ nghi lập tức đánh gãy lời ta, hắn bình tĩnh nhìn vào mắt ta, trong con ngươi mang theo sự kiên định cùng một tia phức tạp không nói nên lời.

Lòng ta nhất thời khó hiểu, thăm thờ dài, nhìn về phía Bồi Tú nhàn nhạt nói: “Đều lui xuống hết đi, trẫm với Tiết ái khanh hàn huyên một chút, trừ Hoàng hậu ra, ai tới cũng không gặp.” Câu sau cùng nói ra, ánh mắt của Tiết Tầm liền tối sầm lại, mặt của ta giống như có một cỗ hỏa nhiệt bốc lên.

Bồi Tú nhìn nhìn ta, lại nhìn nhìn Tiết Tầm, rồi sau đó khom người hành lễ, lui xuống.

Chờ hắn đi rồi, ta nhìn Tiết Tầm xấu hổ cười nói: “Được rồi, đã không còn ai, ngươi có chuyện cứ nói.”

Tiết Tầm nhìn ta, nở nụ cười, hỏi: “Mong Hoàng thượng thứ tội cho vi thần, xin cho phép thần được đến gần Thiên Tử cách ba bước nói chuyện?”

Cách Thiên Tử ba bước, đó là điều tối kỵ, trong lòng ta có chút phòng bị, nhưng khi nhìn đến dung nhan tái nhợt của Tiết Tầm, ta suy nghĩ rồi gật đầu.

Tiết Tầm tiến lên phía trước, dừng lại khi cách ta chỉ có một bước. Khoảng cách này, chỉ có Trác Văn Tĩnh mới được phép vượt qua, giờ phút này lại là Tiết Tầm, gần đến nỗi nghe được tiếng hít thở của hắn, ta hơi rũ mắt xuống.

Mà đúng lúc này đột nhiên hắn vươn tay ra, nắm lấy tay của ta, ta nhú mày, muốn rút về, hắn lại càng nắm chặt hơn, sau đó nhân lúc ta còn chưa kịp mở miệng, hắn tiến lên gối đầu trên vai ta, trầm mặc không nói.

Cảm nhận trong ngực có một thân thể ấm áp, ta sững sốt, mấp máy môi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Đổi Lấy Sự Cho Phép

Đối với hành động bất ngờ này của Tiết Tầm, trong khoảnh khắc, cơ thể ta theo bản năng cứng lại, phản ứng tiếp theo là định đẩy hắn ra, bởi vì ngoại trừ Trác Văn Tĩnh, ta thật sự chưa từng tiếp xúc thân mật với những nam nhân khác, thậm chí là ôm cũng không có.

Nhưng nghĩ lại, lúc này, ta chỉ đứng yên như vậy, để mặc hắn ôm, không có hành động khác.

Tiết Tầm dùng sức nắm lấy y phục của ta, ta mơ hồ cảm giác khó thở, nhưng cũng không hề động, chỉ lẳng lặng chờ đợi lý do từ hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thậm chí tiếng gió thổi ngoài phòng đều có thể nghe thấy được.

Đang lúc ta cảm thấy không còn kiên nhẫn nữa, đột nhiên cảm giác được trên cổ có chất lỏng hơi nóng chảy qua.

Tuy độ ẩm của chất lỏng này rất thấp, nhưng lại làm cho ta có một loại cảm giác như bị phỏng. Mấp máy môi, ta nhìn xuống phần không kiên nhẫn kia, yên lặng.

Trong phòng chỉ có ta với hắn, đột nhiên có chút vắng vẻ, ta tựa hồ có thể nghe tiếng hít thở của Tiết Tầm ở bên tai.

Mở miệng định nói, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Nói đến thì thật ra, quan hệ giữa ta với Tiết Tầm cũng coi như thân thiết.

Trước kia, phụ hoàng rất thích Tiết Tầm, hắn rất hay theo Tiết Thanh vào cung, phụ hoàng thường ban tặng cho hắn bảo vật này nọ, gần như xem hắn là con ruột của mình, mà Tiết Tầm cũng không phụ với sủng ái của phụ hoàng, nhân phẩm của hắn trước đây rất tốt, bằng không, phụ hoàng cũng sẽ không

chọn hần là hoàng hậu của ta, mà ta từ lúc gặp Tiết Như Ngọc thì rất thương xuyên chạy đến phủ Tiết gia, ở thời điểm ta còn chưa đăng cơ, Tiết Tầm dĩ nhiên đối với ta rất tốt, nhắc đến khi đó bởi vì quan hệ giữa ta với Tiết Như Ngọc, người giúp ta nhiều nhất ở Tiết gia thật ra là hần, hần đại khái quá mức trung thành với ta, nhưng sự việc lại liên quan đến nhà mình, cho nên mới lựa chọn rời đi, đích thực gọi là mắt không thấy tâm không phiền.

Sau khi trọng sinh, cho dù ta không tiếp xúc với Tiết gia, nhưng thật ra lại rất thương thức hần, hơn nữa là vì muốn lợi dụng hần, tuy rằng trong lòng ta không có chút hổ thẹn nào, nhưng hiện tại cũng không đẩy người này ra, suy cho cùng vẫn có phần áy náy với hần.

Nghĩ như vậy, ta thờ dài, Tiết Tầm bởi vì tiếng thờ dài của ta, thân mình khẽ giật, rồi sau đó, hần chậm rãi thôi lui từng bước, chỉ còn nắm lấy tay áo của ta.

Hần cúi thấp đầu nói: “Hoàng thượng, vì thần từng thay Hoàng thượng tuyển chọn nhân tài, từng vâng theo ý chỉ của Hoàng thượng dạy học cho đại hoàng tử, cũng từng vì Hoàng thượng làm trái ý của phụ thân, bởi vậy mà bị phụ thân quở trách. Những điều đó Hoàng thượng đều biết hết đi.”

Nghe Tiết Tầm giọng khàn khàn nói xong, ta cũng không dối lòng, vì thế gật đầu, rồi sau đó lại nhớ, hần đang cúi đầu, nên chắc không nhìn thấy động tác của ta, vì vậy ta nhân tiện nói: “Những điều đó, dĩ nhiên trẫm biết, ái khanh nếu cần gì, trẫm...”

“Ồ trong mắt Hoàng thượng, vì thần làm những chuyện này, đều là nhỏ bé không đáng kể, từ đáy lòng Hoàng thượng suy nghĩ, đại khái giống như đang mắc nợ vì thần, có phải hay không?” Tiết Tầm bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi ta, ngữ khí có chút dọa người, con người cũng trở nên sắc bén.

Ta mấp máy miệng, chung quy không muốn lừa hần, nói: “Người đã biết rõ, cần gì phải hỏi, nếu trong lòng đã sáng tỏ, cũng đừng để phiền muộn tăng thêm.”

Tiết Tầm bởi vì lời của ta, trên mặt lộ ra nụ cười khó hiểu, như là vui mừng cũng như là cực kỳ thống khổ, rồi sau đó hần nói: “Nếu Hoàng thượng cảm thấy mắc nợ vì thần, một khi đã như vậy, cứ tiếp tục mắc nợ đi.”

Nghe được lời này của hần, ta mở miệng nói: “Tiết Tầm, người...”

“Thế nào? Hoàng thượng không dám?” Khóe miệng Tiết Tầm lộ ra nụ cười châm chọc nhìn thẳng vào ta hỏi: “Nếu thiếu, có nên ghi rõ ràng vào trong sổ sách hay không?”

Ta nhìn hần nói: “Người...”

Đôi mắt Tiết Tầm đỏ hoe nhìn ta cười cười nói: “Hoàng thượng, thật ra ta đã biết lúc tiên hoàng tuyển chọn vị trí hoàng hậu người đó chính là ta, chỉ là ta tuổi trẻ tâm cao, còn ngồi lại một lòng hướng về Như phi nương nương, ta tự nhiên cảm thấy khinh thường, cho nên, mặc dù ta có tâm, nhưng cũng không muốn cố ý tranh đoạt vị trí kia. Chính là cho dù như vậy, ta cũng có chút tò mò, người mà tiên hoàng nhường ngôi hoàng đế rốt cuộc là bộ dáng gì, chỉ tiếc lúc tiếp xúc lại phát hiện ra chỉ là một vị hôn quân.” Nói tới chỗ này, Tiết Tầm nhếch khóe miệng, lại cười trào phúng nói: “Sau đó, ta cũng quên việc này, cho đến ngày hồi kinh, ta chợt phát hiện Hoàng thượng đã thay đổi, không giống với trước đây, phụ thân rất kinh ngạc, cũng rất lo lắng, nhưng mà ta lại cảm thấy có chút vui sướng, ít nhất có một hoàng đế như vậy cũng có thể hết lòng vì dân chúng...”

“Vốn là, ta dự định rời khỏi kinh thành, rời xa hoàng cung này, chỉ là ta đột nhiên rất muốn nhìn xem Hoàng thượng có thể làm đến mức độ nào, cho nên ta mượn ý thánh chỉ mà lưu lại... Một lần lưu lại này, không biết có phải nghiệt duyên hay không, vì thần không biết từ lúc nào lại nổi lên tâm tư không nên có với Hoàng thượng, thậm chí còn cảm thấy hối hận vì ngày đó không ra sức giành lấy. Bởi vậy thường xuyên nghĩ đến, nếu ngày đó người vào cung là ta, mà không phải Như phi thì bây giờ sẽ ra sao, ta với Hoàng thượng là như thế nào... Hoàng thượng, ngài nói, có phải vì thần đây là quá si tâm vọng tưởng?”

Không đợi ta mở miệng, đột nhiên Tiết Tầm buông tay đang siết lấy tay áo của ta, xóc lên vạt áo của mình, chậm rãi lùi về quỳ trên mặt đất trầm giọng nói: “Hoàng thượng, những lời vừa rồi của vi thần, chỉ là muốn nói, những này nay vi thần làm việc cho Hoàng thượng không phải là chí công vô tư, cũng không phải vì trách nhiệm, chính là tư tâm của vi thần mà thôi.”

Nghe hần nói xong lời này, ta nhú nhú mày, nhưng vẫn không ngăn cản hần nói, chỉ lẳng lặng nhìn hần.

Tiết Tầm nhìn dưới đất nói tiếp: “Hôm nay vi thần nói ra những lời này, không cầu Hoàng thượng ghi nhớ Tiết Tầm ở trong lòng, cũng không cầu lưu lại cái danh phận gì, vi thần nghĩ những công tích của mình ngày trước cùng chuyện lần này, chỉ cầu dùng nó để đổi lấy một lời hứa hẹn của Hoàng thượng.”

Nói tới đây, Tiết Tầm đập đầu trên mặt đất, không nói gì thêm, nhưng cũng không đứng dậy.

Ta im lặng, nhìn quanh bốn phía, đột nhiên cảm thấy bầu không khí có chút ngột ngạt, cho nên ta tiến lên vài bước, tự tay mở cửa sổ ra, gió lạnh tràn vào, trên mặt có chút lạnh lẽo, ta mới nhận ra nói: “Người đứng lên đi, cho người một lời hứa, e là trẫm không đáp ứng được.”

“Hoàng thượng...” Tiết Tầm hô lên, sau đó thấp giọng nói: “Vi thần biết phụ thân của mình sai, chỉ là vi thần thân là nhi tử, mà không có cách nào khuyên can, ngược lại mắt mờ mắt nhắm cho qua, vi thần cũng có sai. Nếu phụ thân lại tái phạm, thì đích thân vi thần sẽ xử phạt. Vi thần không dám cầu Hoàng thượng thứ tội, chỉ cầu Hoàng thượng có thể tha cho ông ấy một mạng.”

“Tiết Tầm, không nên ép trẫm.” Ta quay đầu nhìn hần nói, Tiết Tầm ngẩng đầu nhìn ta thất thần cười nói: “Trước kia vi thần làm những việc đó, chính là vì muốn để cho Hoàng thượng mắc nợ vì thần, vi thần biết Hoàng thượng không phải là người nhẫn tâm, cũng không phải là người muốn mang nợ người khác, cho nên vi thần coi đây là lợi thế, cầu xin Hoàng thượng.” Dứt lời, hần hung hăng đập đầu trên mặt đất.

Ta nghe xong lời này, trong lòng có chút phiền muộn, nghĩ nghĩ, nói: “Người đứng lên đi, trẫm không thể đồng ý hứa với người được, nhưng trẫm đáp

ứng người, chỉ cần phụ thân của người biết an phận, trăm có thể buông tha cho ông ta. Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của trăm, Tiết Tầm, trăm thừa nhận, trăm lợi dụng người, trăm mắc nợ người, chỉ là lời hứa hẹn đó, trăm chỉ có thể đáp ứng tới đây.”

Tiết Tầm nghe xong lời của ta, chậm rãi ngẩng đầu, cuối cùng nhẹ giọng nói câu: “Vi thần tạ ơn Hoàng thượng.”

Ta ‘ân’, phát tay để cho hắn rời đi.

Chờ hắn đi rồi, ta ngồi trên long ý, xoa xoa mi tâm, đầu có chút đau.

Thật ra đối với lời thô lộ của Tiết Tầm, ta không cần thiết phải tin, nhưng có điều hắn nói đúng, ta thật sự là lợi dụng hắn, hơn nữa là lợi dụng triệt để.

Mặc dù ta không để ý đến hắn, nhưng cũng không muốn mắc nợ hắn cái gì, bởi vì, ta tin rằng, có vay kiếp này phải trả kiếp sau, ta cũng không muốn hắn chấp niệm quá sâu.

Một cái hứa hẹn, đổi lại từ đây sẽ trở thành hai người xa lạ, thật không biết là lợi hay hại. Chỉ sợ lời hứa này của ta, cuối cùng lại không dùng được. Khi đó, e rằng chuyện hôm nay hắn làm là vô ích.

Nghĩ đến đây, ta lắc lắc đầu, hô tên Nguyên Bảo, khi nhìn thấy Bồi Tú đi vào, ta hơi sững sốt, nhưng cũng lập tức phân phó hắn bãi giá Giao Thái điện.

Vào lúc này, người ta muốn gặp nhất đó là Trác Văn Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Nói Chuyện

Vốn định đi gặp Trác Văn Tĩnh, chưa từng nghĩ nửa đường lại gặp Ngôn Nhất tiến cung thăm hắn, nhiều ngày không thấy tiểu Hầu gia, ngược lại nhìn hắn rất có tinh thần, trong lòng ta lại càng không vừa ý, chung quy vừa rồi mới thấy hắn rất hớn hờ, lúc bắt gặp ta sắc mặt liền xì xuống...

Hắn dừng một chút, rồi sau đó ra vẻ không tình nguyện quỳ xuống hành lễ, nhìn bộ dáng cứng ngắt của hắn, ta ‘ân’, cũng không nói cho hắn đứng lên, sau lại đánh giá hắn một phen, rồi mới tự mình bước xuống kiệu nâng hắn dậy, thân thiết nói: “Từ khi trăm tình cờ gặp người ở trên đường tới nay, thường xuyên nhớ đến người, mà thông thường lúc người vào cung chỉ để đưa tấu, chính là số lần gặp mặt thật ra rất hiếm, trăm vẫn luôn nghĩ, người không phải vẫn còn đang để trong lòng chuyện vô lễ lần trước đây chứ, nhưng người cũng keo kiệt quá, nghĩ lòng dạ của trăm hẹp hòi vậy sao, hôm nay gặp phải, cũng tốt, ngày ấy người không nhận ra trăm, hai chương mà người đánh trăm, trăm cũng chưa từng để ở trong lòng, người cũng không nên để ý đến làm gì, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến cung gặp trăm, hàn huyên chuyện trên giang hồ hay triều chính cũng tốt.”

Ngôn Nhất vừa nghe ta nói xong, cười khan hai tiếng nói: “Hoàng thượng nói rất phải, chỉ là vì vi thần không có công vụ, nên không tiện yết kiến Hoàng thượng, hơn nữa số lần vi thần vào cung cũng không nhiều, bất quá mỗi lần vào cũng chỉ ghé thăm vị bằng hữu cũ, đến bái kiến Hoàng hậu.”

Bằng hữu cũ? Bằng hữu cũ cái gì chứ? Ta suýt chút nữa nói thành lời, bất quá vẫn nhin xuống, nhìn hắn, cười ha hả hai tiếng hỏi: “Nói vậy là bây giờ ái khanh đang đi đến vấn an Hoàng hậu?”

Ngôn Nhất thấy ta cười cũng hòa theo cười ha ha đáp: “Bẩm Hoàng thượng, đúng vậy, xem ra Hoàng thượng cũng đến đó, nếu có thể đi cùng Hoàng thượng thì đó là điểm phúc của vi thần, bất quá, đương nhiên vi thần sẽ nghe theo sự an bài của Hoàng thượng.”

Ta an bài? Nghe xong lời của hắn, nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc ý của hắn, khoe miệng của ta cứng lại hai phần, rồi sau đó đứng lên, nhìn về phía Bồi Tú nói: “Trăm cùng với ái khanh đi bộ một lát, khiêng kiệu trở về đi.”

Bồi Tú đáp lại, lập tức phân phó lui xuống.

Sau đó, ta nhìn Ngôn Nhất nói: “Ngôn ái khanh mỗi lần tới đây đều vội vàng vàng, có lẽ không ngắm hết cảnh sắc trong cung, hôm nay khó có dịp trăm cảm thấy thanh thoi, ái khanh còn nói sẽ nghe theo ý chỉ của trăm, vậy thì lại đây bồi trăm tản bộ trong cung, đi xung quanh xem sao.”

Ngôn Nhất vừa nghe lời của ta, vẻ mặt sững sốt, cười đáp ‘được’.

Ta cùng ngôn Nhất đi từ Khánh môn đến Hồng môn, lại qua hành lang gấp khúc, ta luôn miệng nói với hắn là cảm thấy lo lắng cho Trác Văn Tĩnh, còn nói chuyện Trác Văn Tĩnh thập phần yêu thích đứa bé này, nhiều vô số, bởi vậy, chờ khi chúng ta rút cuộc quyết định cất bước đi Giao Thái điện, đã là một lúc lâu sau.

Nói là muốn đi Giao Thái điện, bất quá trên đường ta với hắn lại đàm luận từ chuyện triều đình đến giang hồ, từ giang hồ đàm luận đến ẩm thực, lại từ ẩm thực đàm luận đến quan viên trong triều, đều tùy ý bình luận một phen, đến khi bốn mắt nhìn nhau cười hắc hắc hai tiếng.

Cuối cùng ta nhìn lên trời, quả thực không còn sớm, vì thế thờ dài.

Vừa nãy, biểu hiện của Ngôn Nhất vô cùng tốt, tuy rằng ta có thể nhìn được ánh mắt như bốc lửa của hắn, nhưng hắn vẫn tỉnh tể đáp trả từng câu nói của ta, không có một chút lời dư thừa nào, cũng làm cho người ta không bắt được nhược điểm gì, xem ra Ngôn Hầu gia dạy dỗ hắn không tồi, chỉ là tuổi của hắn không còn nhỏ nữa, vì cái gì lại không bàn tới chuyện hôn sự cho hắn?

Chẳng lẽ không vừa ý à? Như vậy rất tốt, ta sẽ chỉ hôn cho hắn là được.

Vừa đi, ta vừa nghĩ những tiểu thư khuê các của các quan viên trên triều đình đã có hôn phối với công tử nào hay chưa, nghĩ tới vài người, nụ cười trên mặt của ta càng sâu, nhìn hắn nói: “Ngôn Nhất a, trầm thấy những vương tử trong kinh thành đều đã có người kể cân, vậy sao ngươi lại không có, có phải phụ thân ngươi không quá để tâm tới chuyện này hay không? Nếu không thì, trầm sẽ bàn bạc với Hoàng hậu, tìm chỗ phối hôn cho ngươi?”

Ngôn Nhất vừa nghe ta nói xong, hô hấp rõ ràng nặng hơn hai phần, sau đó căm tức nhìn ta nói: “Bẩm Hoàng thượng, chuyện nhân duyên hãy để cho số phận an bài, vì thần không muốn cưỡng cầu, do đó không dám làm phiền Hoàng thượng cùng Hoàng hậu.”

Ta nghe hắn nói xong lời này, cười hai tiếng, nói: “Không nói chuyện này nữa, không phải ngươi đến bái kiến Hoàng hậu sao? Đi thôi.”

Ngôn Nhất hành lễ một cái rồi đi theo phía sau ta.

Một đường hướng tới ta cảm thấy tâm tình vô cùng sáng khoái.

Phân vui vẻ này vẫn duy trì cho đến khi vào Giao Thái điện.

Trác Văn Tĩnh nghe thông báo của nội giám từ trước nên đã ra cửa nghênh giá, lúc nhìn thấy ta với Ngôn Nhất, thần sắc cũng không có nhiều kinh ngạc, chỉ thần nhiên nhìn lướt qua, sau đó hướng ta hành lễ.

Nhìn thần sắc của hắn, ta liền liếc mắt nhìn Bồi Tử đang hầu hạ bên cạnh, rồi sau đó tiến lên đỡ Trác Văn Tĩnh đứng dậy, thấp giọng hỏi: “Biết trầm tới?”

Trác Văn Tĩnh bất động thanh sắc liếc nhìn ta một cái đáp: “Nghe được thông báo.”

Ta cười hai tiếng không nói gì, cùng hắn đi vào trong điện, đi được hai bước, ta nhìn Ngôn Nhất đang đứng phía sau nói: “Vào đi.” Ngôn Nhất không cam tâm nói tạ ơn rồi mới theo sau.

Thật ra khi nhìn đến vẻ mặt không cam lòng của hắn, ta cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Sau khi vào trong điện, Ngôn Nhất ngồi ở đó mà không nói gì, ta nhấp nhấp tách trà, sau đó hắng giọng mở miệng hỏi: “Ngôn ái khanh, những ngày này ở quý phủ của Tam qua trời qua như thế nào?”

Ta dám chắc, thời điểm Ngôn Nhất nghe đến hai chữ ‘Tam ca’ này, khóe miệng co rút lại, tiếp đó hắn ngoài cười nhưng trong không cười nhìn ta đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, rất tốt.”

Nghe Ngôn Nhất nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ ‘rất tốt’ đó, trong đầu ta chợt nhớ tới lần trước gặp nhau ở phủ Tam ca, người hắn dính đầy bùn đất, vốn là công tử phong lưu nho nhã của đương triều, lại bị đối xử như người hầu, thật sự làm khó cho hắn. Mặc dù lúc ấy ta đã thả hắn hồi phủ, nhưng mà sau này Tam ca dâng thư nói rất hài lòng về hắn, cho nên ta lại hạ chỉ kêu hắn trở về, tuy rằng có chút lặt lọng, chỉ là đối với yêu cầu của Tam ca ta cũng không thể khước từ, nghĩ như vậy, ta ho khan hai tiếng gắt đầu nói: “Tam ca có đối xử với ngươi tốt không?”

Ngôn Nhất đáp: “Bẩm Hoàng thượng, rất tốt, vô cùng tốt, tốt đến tột độ.”

“Thấy ngươi với Tam ca rất hợp ý nhau, xem ra lúc trước trầm không có quyết định sai lầm” Ta nâng cảm hương Ngôn Nhất nói: “Tam ca chỉ nán lại kinh thành ít lâu, kể từ lần trước trầm đem quân sư của huynh ấy tiến cung làm thị vệ, vẫn thường xuyên cảm thấy bất an trong lòng, cho nên không có đến thăm huynh ấy, không biết thời gian gần đây Tam ca sống thế nào?”

Khi ta nói lời này, Ngôn Nhất liền nhìn thẳng vào ta, thần sắc lúc sáng lúc tối, quý dị không nói nên lời, cuối cùng hắn nhếch môi nhìn ta cười đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, sau lần Hoàng thượng đến thăm Du vương gia, vì thần càng ngày càng bận rộn, những chuyện vụn vặt trong vương phủ đều do vì thần đích thân xử lý, Du vương gia nhân rồi không có việc gì làm, liền niệm kinh Phật, mỗi ngày ngồi thiền, cảnh tượng thập phần phần an lạc, vì thần cảm thấy, nếu lâu dài, e là đạt tới cảnh giới niết bàn cõi Phật.”

Nhìn vẻ mặt trào phúng của hắn, ta cười ha hả hai tiếng.

Lúc này Trác Văn Tĩnh mở miệng nói: “Sinh thần của Hầu gia cũng gần đến, nhắc tới thì chắc cuối tháng này đi.”

Ngôn Nhất vừa nghe lời này của hắn, sắc mặt nghiêm lại, vội đứng dậy cũng kính đáp: “Là ngày hai mươi bảy tháng này, vì thần thay phụ thân tạ ơn Hoàng hậu đã nhớ tới.”

Trác Văn Tĩnh nở nụ cười nói: “Hầu gia chính là ân sư của ta, nào có chuyện tạ ơn hay không tạ ơn gì, chỉ là ta ở trong cung nên chắc không tiện ra ngoài bái kiến, lần này ngươi vào cung cũng tốt, vừa vặn ta với Hoàng thượng có chuẩn bị vài thứ cho Hầu gia, ngươi trước tiên mang về đi.”

Ngôn Nhất đáp: “Đa tạ Hoàng hậu.” Trác Văn Tĩnh ‘ân’, rồi sau đó bụng tách trà trước mặt, nhẹ nhàng nhấp môi.

Mặc dù ta không biết mình có nhớ sinh thần của Hầu gia khi nào, nhưng mà hiện tại ta tuyệt đối sẽ không vạch trần lời nói của Trác Văn Tĩnh, vì thế ta nhìn Ngôn Nhất hỏi: “Ngôn ái khanh còn có chuyện gì cần bẩm tấu nữa không?”

Ngôn Nhất ngẩng đầu liếc nhìn ta một cái, lại nhìn nhìn Trác Văn Tĩnh, cuối cùng nở nụ cười đáp: “Đã không còn gì nữa, vi thần xin cáo lui.”

“Ân, trăm sẽ phái người mang đồ đã chuẩn bị sẵn đưa tới cho ngươi.”

“Vi thần tạ ơn.”

Sau khi Ngôn Nhất hành lễ rồi đi, ta nhìn Trác Văn Tĩnh hỏi: “Cảm giác như thế nào?” Vừa rồi thấy sắc mặt của hắn không tốt lắm, chắc có lẽ bị nhiễm lạnh.

Trác Văn Tĩnh khẽ mỉm cười đáp: “Tốt lắm.”

Ta nhếch môi cười nói: “Vậy là tốt, nếu có gì thấy không thoải mái, nhất định phải triệu kiến Trương Đình Ngọc.”

Trác Văn Tĩnh gật gù đầu.

Sau đó nói đến sinh thần của Ngôn Hầu gia, ta lại sai người tặng phần lễ vật, chỗ mẫu hậu cũng vậy.

Không tại sao cả, chỉ vì lúc trước, lúc ta ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Hầu gia ông ta chưa từng phản đối ta.

Những ngày sau đó trôi qua có chút an nhàn, thái độ làm người của Tiết Như Ngọc trong cung cơ hồ không có tật xấu gì, có thể nói là vô cùng hoàn mỹ.

Nàng không phạm sai lầm gì, mẫu hậu càng thích nàng, mà ta với Trác Văn Tĩnh lại là ngọn nguồn phiền chán của mẫu hậu, may mắn đã gần tới cuối năm, hậu cung có dịp bận bịu, ta với Trác Văn Tĩnh đi thỉnh an ngày có ngày không, bằng không, tâm tình cả hai bên đều không vui vẻ.

Chỉ là mỗi lần ta nhìn đến Tiết Như Ngọc đều nghĩ thầm, lại hoàn mỹ này có thể duy trì được tới khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Cùng Nhau Ngắm Tuyết Cùng Nhau Lão

Mùa đông năm nay đến sớm hơn so với những năm trước, thế nhưng năm nay tuyết rơi muộn hơn bình thường.

Từ khi bước vào tháng chạp, trời ngày càng âm u lạnh lẽo. Trước đây ở Giao Thái điện của Trác Văn Tĩnh không có bố trí lò sưởi, vẫn là Nguyên Bảo tính ý, sau khi nghỉ ngơi trở về lập tức bố trí lò sưởi xong xuôi rồi, đối với hiệu suất làm việc của hắn ta rất hài lòng, cho nên ta ban thưởng cho hắn một phen, làm Nguyên Bảo cảm động đến rơi lệ, lại càng chăm chỉ làm việc, nhìn bộ dáng của hắn như vậy, ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện tắc trách trước kia của hắn.

Ta là người cực kỳ sợ lạnh, hầu như mỗi lần nệm ấm chăn êm, ta đều không muốn thượng triều, bất quá mỗi lần như vậy đều bị Trác Văn Tĩnh kéo ra khỏi chăn cho tỉnh lại, nhưng ta vẫn như cũ không muốn nhúc nhích, Trác Văn Tĩnh từng nói đùa rằng, chẳng phải bậc đế vương đều rất cô độc sao, chỉ đứng ở nơi cao, mà sao cả lạnh cũng không chịu được.

Ta nghe xong lời đó liền nhún vai tỏ vẻ không sao, sau khi hưng hăng hôn môi hắn một trận, mới không tình nguyện khoác triều phục vừa dày vừa nặng rồi khỏi.

May mắn là chỉ cần cố chịu mấy ngày thôi, đợi tới năm mới, thì có thể nghỉ một tháng không thượng triều, cũng coi như là một sự bù đắp khác.

Vào tháng chạp, công việc trong nội cung vô cùng bận rộn, tất cả các cung đều phải tân trang lại, cộng thêm phải ban thưởng đủ loại đồ vật, thật sự rất nhiều chuyện phát sinh.

Những năm trước chuyện này đều là do mẫu hậu đích thân xử lý, bình thường bà với Tiết Như Ngọc cùng nhau bàn bạc đối sách, tiền bạc gì gì đó đều phân phát xuống dưới, chỉ là những phiền toái vụn vặt.

Năm nay, mẫu hậu lấy cớ thân thể không tốt liền đem chuyện này giao cho Trác Văn Tĩnh, lại nói với Trác Văn Tĩnh sau khi xử lý xong mọi chuyện thì báo cáo với bà một tiếng, rồi sau đó bà sẽ quyết định nên làm thế nào tiếp theo.

Thời điểm ta nghe được câu này, theo bản năng liền phản đối, mẫu hậu nhìn ta cười lạnh nói: “Hoàng hậu không phải là người chường quân phượng ấn trong hậu cung hay sao? Chẳng lẽ còn muốn lão thái bà ta làm những chuyện này? Hoàng thượng đau lòng vì Hoàng hậu, ai gia đều thấy rõ, trong nội tâm

cũng hiểu được. Nếu như thân thể ai gia khỏe mạnh, thì ai gia tất nhiên sẽ hỗ trợ, còn nếu Hoàng thượng cảm thấy Hoàng hậu không có năng lực kia, thì hãy đem phượng ấn đưa cho Ngọc nhi tạm thời nắm giữ, để cho nàng xử lý việc này được không?”

Ta nghe xong lời này, có chút vô lực nhìn mẫu hậu đáp: “Mẫu hậu, lời này của người là không đúng, nào có chuyện đem phượng ấn tùy tiện đưa cho ai cũng được, Văn Tĩnh thân là người đứng đầu hậu cung, là đương kim quốc mẫu, lại đang mang long thai, còn Như phi là phi tử hậu cung, theo chức trách đáng ra phải hỗ trợ, nào có chuyện cần dùng phượng ấn.”

Mẫu hậu nghe ta nói xong, cười hai tiếng nói: “Hoàng thượng nói rất đúng, ai gia nhất thời quên mất, nhưng nếu Ngọc nhi hỗ trợ, có nhiều chỗ cần phải có quyền hạn mới làm được, đây chẳng phải là làm Ngọc nhi khó xử?”

“Mẫu hậu, lời này của người lại càng sai hơn rồi.” Ta xùy cười một tiếng nói: “Hàng năm Như phi đều đi theo ngài xử lý công việc, cũng đã quen việc, chỉ là ghi vài danh sách đơn giản, người trong phủ nội vụ tự nhiên sẽ hiểu nên làm như thế nào, nếu mà đến việc nhỏ ấy cũng không làm được, cái kia xem ra không phải không được, cũng không phải không có năng lực, mà rõ ràng là không muốn nghe lời Văn Tĩnh, nên không muốn làm.”

Nói ra câu sau cùng, giọng của ta có chút sắc bén, Tiết Như Ngọc đang đứng cạnh mẫu hậu nghe xong, thân thể run lên, vội vàng quỳ xuống cung kính thưa: “Hoàng thượng giáo huấn rất phải, thần thiếp nhất định sẽ hỗ trợ Hoàng hậu, làm việc thật tốt.”

Mẫu hậu nhú mày phượng nhìn ta, mà Trác Văn Tĩnh ở một bên từ đầu đến cuối đều không nói gì, ta nhếch miệng, quả thật muốn xé rách mặt nạ của nàng, mà không cần phải cố kỵ mặt mũi người nào hết.

Dù sao lần này mẫu hậu gây khó dễ cho Trác Văn Tĩnh, nếu hấn bởi vậy mà mệt mỏi, ta đây chẳng phải là được nhờ mất lớn. Cho nên giờ phút này phải đem mọi chuyện nói rõ ràng, bằng không thì chắc chắn Trác Văn Tĩnh sẽ bị mang vạ. Tuy rằng làm như vậy sẽ đắc tội triệt để với mẫu hậu cùng Tiết gia, nhưng ta là Hoàng đế, nếu ta muốn, ai dám ngăn cản ta.

Nghĩ như vậy, trong lòng ta có chút cao hứng. Sau đó Tiết Như Ngọc vốn định muốn thỉnh giáo Trác Văn Tĩnh một phen, lại bị ta cắt ngang nói: “Về phương diện lễ nghi thì cứ giao cho Lễ bộ xử lý, những thứ này nàng đều đã hiểu, không cần đến thỉnh giáo, sau khi xong thì đem tới cho mẫu hậu với Văn Tĩnh xem qua là được, không cần phải nhiều chuyện như vậy.”

Mặt dù nét mặt của Tiết Như Ngọc không dễ chịu gì, nhưng vẫn phục tùng rũ mắt xuống vâng theo.

Nói thật ngay lúc này ta có cái nhìn khác với Tiết Như Ngọc đấy, ngày trước khi nàng không vui, đều bộc lộ hết ra, thế nhưng bây giờ nàng đã biết cách làm người hơn trước kia rồi.

Trước đây cho dù thế nào vẫn luôn là đáng vẻ cao cao tại thượng không ai bì nổi, nhưng hiện tại gương mặt lúc nào cũng nở nụ cười. Lúc gặp Trác Văn Tĩnh, ngược lại lễ nghi thập phần đúng chỗ.

Phi tử trong hậu cung, tuy không thích nàng, thế nhưng có mẫu hậu chống lưng cho nàng, nên ai cũng không dám làm gì, nhờ thế mà cuộc sống của nàng vẫn trôi qua rất an ổn.

Nghĩ như vậy, ta thầm cười lạnh trong lòng, ngược lại ta muốn nhìn, nàng có thể chống đỡ được bao lâu, Tiết gia có thể sẽ tồn tại được bao lâu, nếu nàng ở trong cung dám làm ra chuyện gì sai lầm, thì lần này, ta sẽ làm cho nhà nàng không gượng dậy được.

Thời điểm ta đang suy nghĩ lung tung, ánh mắt mẫu hậu hướng nhìn ta, lúc nhìn đến sắc mặt của ta, bà khẽ nhú mày hỏi: “Sắc mặt của Hoàng thượng sao lại khó coi đến như vậy, có phải thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Nghe được lời quan tâm của mẫu hậu, trong lòng ta có chút tư vị không nói nên lời, nếu bà còn quan tâm đến ta, vì sao chuyện liên quan đến Trác Văn Tĩnh, bà lại không thể dễ dàng bỏ qua. Bất quá bây giờ cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng, ngoài mặt ta chỉ mấp máy môi, cười hai tiếng đáp: “Đa tạ mẫu hậu quan tâm, nhi thần không sao, chỉ có chút lạnh thôi.”

Mẫu hậu nghe ta nói xong, thần sắc trong mắt tản ra, lại lập tức khôi phục như cũ, ánh mắt xa xăm nói: “Nếu sợ lạnh, thì không nên ngồi lâu ở đây, về nghỉ ngơi đi, ai gia cũng mệt rồi.”

Nhìn mẫu hậu khôi phục lại vẻ mặt không biểu tình kia, ta nhú nhú mày, đáp: “Vậy nhi thần xin cáo lui.”

Trác Văn Tĩnh đứng lên theo nói: “Vi thần cáo lui.”

Mẫu hậu không nói gì, phất phất tay, đầu tựa trên ghế quý phi, gương mặt có chút mệt mỏi, thời điểm ta thối lui, thì thấy Tiết Như Ngọc tiến lên giúp mẫu hậu xoa bóp bả vai.

Nhìn hình ảnh đó, ngược lại âm áp vô cùng.

Sau khi lui ra ngoài, ta cười lạnh hai tiếng.

Trác Văn Tĩnh vẫn một mực im lặng.

Chuyện mẫu hậu không vui cũng coi như đã giải quyết xong, còn Tiết Như Ngọc cũng đã dàn xếp đầu vào đấy.

Sau đó thời gian cứ như vậy mà trôi qua.

Tuy là lần đầu Trác Văn Tĩnh tiếp xúc với chuyện hậu cung, nhưng lại làm việc thập phần hiệu quả, hơn nữa Tiết Như Ngọc cũng không dám làm gì ngáng chân hắn, nhờ vậy mà uy tín của hắn ở trong hậu cung cũng tăng lên rất nhiều.

Tuy nói như thế, nhưng ta vẫn lo lắng như trước, cơ thể của hắn ngày càng nặng nhọc đi lại khó khăn, mấy ngày nay lúc đi ngủ thân thể cũng không thoải mái, chỗ mất cá chân bị sưng lên.

Trương Đình Ngọc nói chuyện này rất bình thường, nam tử thụ thai vất vả hơn nhiều so với nữ tử, cho nên ban đêm nên ngâm chân trong nước nóng, để huyết mạch lưu thông dễ dàng. Chỉ cần yên tâm tĩnh dưỡng thì sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Mà điều làm ta lo lắng nhất chính là khẩu vị của Trác Văn Tĩnh đột nhiên trở nên cực kém, ăn được một chút đều nôn ra.

Ta ở một bên nhìn quả thực rất lo lắng, liền phân phó ngự thiện phòng liên tục đổi món ăn các kiểu, thế nhưng ngoại trừ chút đồ chua ngọt ra, tựa hồ hắn đều ăn không vào món gì. Không đến hai ngày, cả người hắn liền ốm đi một vòng.

Ta đau lòng đến nỗi muốn chém luôn mấy tên đầu bếp vô dụng kia.

Về sau Trương Đình Ngọc nghĩ ra một phương pháp, đem những quả mơ giã ra hết, rắc lên một chút trên các món rau cải, tận lực không ăn các món mặn, nhưng mà các loại súp bổ dưỡng đều phải uống, thuốc dưỡng thai lại càng không thể thiếu, bởi như vậy, Trác Văn Tĩnh rốt cuộc cũng ăn được trở lại, chỉ có điều ít hơn so với ngày xưa mà thôi.

Trương Đình Ngọc đành phải đem tất cả khí lực đặt lên bữa ăn, bằng không thì Trác Văn Tĩnh cùng hài tử trong bụng hắn đều không chịu được, ta nghe xong trong lòng thấy không vui, lại không có cách nào khác, chỉ có thể thường xuyên khích lệ Trác Văn Tĩnh ăn nhiều một chút.

Ngày hai mươi tháng chạp ấy, ta vô tình phê duyệt tấu chương, trong lòng lại phiền muộn không thôi. Báo cáo trên những tấu chương này, một cái hữu dụng cũng không có, bởi vậy lúc thượng triều ta nổi giận mấy lần, nhưng cũng không có gì thay đổi.

Trong lòng đang nghĩ ngày mai thượng triều có nên xử lý vài người, thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu kỳ lạ của Nguyên Bảo, ta lập tức không vui nhún mày nhìn hắn hỏi: “Làm sao vậy? Có chuyện gì mà kinh ngạc?”

Nguyên Bảo vội vàng thỉnh tội, sau đó nhìn ta cười nói: “Hoàng thượng, nô tài nhìn thấy bên ngoài tuyết đang rơi, bởi vì năm nay tuyết rơi muộn, nên nô tài nhìn thấy liền mừng rỡ, liền thất thố rồi, quấy nhiễu đến Hoàng thượng, tội đáng chết.”

Tuyết rơi? Ta sững sốt, sau đó buông bút son nhìn về phía cửa sổ đang mở một nửa, quả nhiên có bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, mềm mại trắng tinh, ta hé mắt, đứng dậy kêu Nguyên Bảo thu dọn tấu chương, đem đến Giao Thái điện phê duyệt.

Thời điểm đến Giao Thái điện, tuyết đã bắt đầu rơi dày hơn, nhìn thấy Trác Văn Tĩnh đang sưởi ấm tại nội điện, sắc mặt không tốt lắm, xem ra hôm nay lại không ăn được gì. Hắn nhìn thấy ta liền vội vàng đứng lên nói: “Tại sao trên người Hoàng thượng đều là tuyết vậy, Nguyên Bảo hầu hạ như thế nào đây, nếu lỡ ngã bệnh thì biết làm sao.”

Ta cởi áo khoác lông cáo trên người xuống, phủi hết tuyết dính trên áo, phủi lên cho hắn, nói: “Thân thể của trẫm so với người khỏe hơn nhiều lắm. Người nên chú ý đến mình một chút thì hơn.”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta mỉm cười, ta đem áo khoác bao kín lấy hắn, rồi sau đó phân phó người trong nội điện thêm nhiều than một chút, mở cửa sổ ra, ta liền ôm hắn ngồi trên giường nhìn ra ngoài nói: “Không nghĩ tới hôm nay có tuyết rơi, còn tưởng năm nay sẽ không có tuyết, ngược lại rất hiếm thấy.”

Trác Văn Tĩnh nói: “Nghe nói, tuyết rơi đúng vào năm mới chính là điềm báo một năm bội thu, chắc chắn sang năm sẽ được mùa thu hoạch, đây đều là nhờ hồng phúc của Hoàng thượng.” Ta nghe xong nhếch khóe miệng nhưng không có lên tiếng, Trác Văn Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, ngừng một chút rồi nói tiếp: “Năm trước tuyết rơi, ta cũng có xem, bất quá chỉ là đứng ở bên cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy một mảnh trắng xóa. Mà giờ phút này ngồi ở đây như vậy, cũng coi như là một tư vị khác.”

“Đứng rồi, lúc đứng ở cửa sổ nhìn ra, sẽ chỉ cảm thấy mọi vật đều trong tầm mắt, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, ngược lại sẽ không còn thấy gì đẹp mắt nữa, nhưng bây giờ chỉ mở ra một bên cửa sổ, nhìn từ xa, sẽ thấy một tầng rồi lại một tầng, một lát ra đứng tại cửa sổ sẽ thấy đâu đâu cũng hiện ra màu trắng xóa, khung cảnh rất là tráng lệ.” Nói tới đây, ta nở nụ cười: “Tuy cũng là ngắm tuyết, nhưng đứng ngắm ở góc độ khác nhau, lại có thể thấy được nhiều hình thái như vậy, quả thật là một điều kỳ diệu.”

“Hoàng thượng trước kia đã từng thử như vậy?” Trác Văn Tĩnh nhìn ta hỏi.

Ta đáp: “Àn, trước kia có cùng...” Vốn định nói trước đây đã từng cùng Tiết Như Ngọc thử qua, nhưng lúc nhìn đến đôi mắt trong suốt của Trác Văn Tĩnh, ta đột nhiên đem lời này nuốt xuống, ho khan hai tiếng, Trác Văn Tĩnh nhướng mày khẽ cười hỏi: “Hoàng thượng có điều gì khó nói?” Dứt lời thân sắc hơi u ám, ánh mắt sáng ngời vừa rồi, chợt biến mất vô cùng nhanh.

Ta vội nói: “Nào có chuyện khó nói gì, chỉ là đã từng ở ngự thư phòng cùng... Nguyên Bảo ngắm thử, nếu không tin, người có thể hỏi Nguyên Bảo.”

Trác Văn Tĩnh bởi vì lời này của ta, ngẩng đầu lên nhìn ta, trong mắt mang theo một tia kinh ngạc cùng với biểu hiện không biết nên khóc hay nên cười, ta nhìn thấy ra sức trấn định hỏi: “Sao... làm sao vậy? Có chuyện gì buồn cười sao?”

Hắn nhìn ta, đột nhiên cười ra tiếng, sau đó tựa đầu lên vai ta đáp: “Hoàng thượng, kỳ thật, ta đã sớm biết rõ, Như phi rất thích tuyết, mùa đông năm nào

Hoàng thượng cũng ngắm tuyết cùng Như phi đấy.”

Nghe xong lời này, trên mặt ta có chút nóng, sau đó cười khan nói: “VẬY sao? Sao trẫm chưa nghe những lời này bao giờ vậy, người trong nội cung cứ thích huyền thuyên lung tung.”

Trác Văn Tĩnh ở trong ngực ta bả vai run lên rất lâu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn ta, ánh mắt vui vẻ nói: “Vừa rồi ta rất vui vẻ.”

Ta có chút khó hiểu nhìn hần, Trác Văn Tĩnh cũng không nói gì thêm, dựa vào ta cùng nhau nhìn ra bên ngoài thở dài nói: “Không biết sau này chúng ta già rồi, khi tóc đã điểm bạc, còn có thể cùng nhau ở một chỗ như vậy hay không.”

Giọng của hần rất ít khi thấp như vậy, ta nghe được trong lòng liền quận thắt, vội ôm lấy vai của hần nói: “Đó là đương nhiên, sinh thời phải ở cùng một chỗ, nếu có chết, Hoàng lăng của trẫm ngươi cũng có một chỗ bên cạnh. . . Hôn nữa, từ đây tới già còn lâu lắm, nếu ngươi thích, từ nay về sau, hàng năm chúng ta đều ngồi ở chỗ này ngắm tuyết.”

“Hàng năm đều cùng một chỗ sao?” Trác Văn Tĩnh nhìn ta cười hỏi. Ta nhẹ gật đầu.

Hần nhìn ta rồi lại nhìn về phía cửa sổ nói: “Kỳ thật lần đầu ta gặp Hoàng thượng, trời lúc đó cũng đang có tuyết rơi.”

“Hửm?” Ta sững sờ, thập phần nghi hoặc nhìn hần.

Trác Văn Tĩnh trầm thấp nở nụ cười nói: “Chắc có lẽ Hoàng thượng không nhớ rõ, nhắc đến thì khi đó chính Hoàng thượng đã cứu ta, bằng không thì . . . Hiện tại cũng sẽ không có Trác Văn Tĩnh.”

Ta cứu hần? Không có ấn tượng. Ta nhũ mày trầm nghĩ, không phải hần nhầm người rồi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chuyện Cũ Ừa Về

Ý nghĩ nhận nhầm người này cũng chỉ chọt lóe lên trong đầu ta, sau đó liền biến mất, ta trầm nghĩ, Trác Văn Tĩnh là người thông minh như vậy, chắc sẽ không có chuyện nhận nhầm người, có lẽ là ta đã quên lúc nhỏ gặp hần khi nào rồi. Vì vậy ta âu yếm nhìn hần nói: “Thật ra, trẫm thật sự không nhớ rõ chuyện lúc đó lắm, hay là ngươi kể cho trẫm nghe một chút đi, không chừng trẫm có thể nhớ ra chút gì đó.”

Trác Văn Tĩnh hướng ta cười cười, trong ánh mắt cũng không có gì không vui, làm ta không khỏi nhẹ nhõm hai phần, cầm tay của hần lên nói: “Mặc dù ta đã quên chuyện lúc nhỏ, nhưng mà, ngươi có thể nhắc nhở cho ta không, như vậy sau này ta sẽ không quên nữa.” Thấy đôi mắt của hần sáng lên, sau đó thấp giọng mập mờ nói: “Kỳ thật cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.” Nghe hần thành thật kể, hồi tưởng lại rất lâu, cũng rất chân thật, thế nhưng lúc ta nghe được lại cảm thấy toàn thân lạnh như băng. Loại lạnh này, không phải lạnh do tiết trời bên ngoài, mà giống như lạnh từ trong xương tủy.

Theo trực giác ta muốn cắt ngang lời của hần, thế nhưng lúc há miệng lại không nói gì được, nên chỉ có thể lẳng lặng ngồi nghe hần kể. Hần nói năm đó hần chỉ mới sáu tuổi, vào một ngày trời đông giá rét, hần theo chân phụ thân vào cung làm thư đồng cho Tam ca, bởi vì là lần đầu tiên vào cung, nhìn thấy hoàng cung uy nghiêm tự nhiên có chút chấn động cùng hoảng hốt, có nội giám dẫn đường, hần đi rất chậm rãi.

Chỉ là lúc đi ngang ngự hoa viên, tai họa liền ập đến, hần nhìn thấy có hai vị hoàng tử đang cãi nhau, trong đó có một người bị đẩy ngã xuống đất, mà vị hoàng tử đó còn chưa kịp đứng lên phản công lại, thì hần liền bị người dẫn ra hành lễ, hai vị hoàng tử lúc ấy cũng chính là ta với Ngũ đệ. Sau đó người vừa đẩy ngã vị hoàng tử kia nhìn về phía hần, sắc mặt đỏ bừng, không đợi hần thỉnh an, liền hung tợn trừng mắt liếc nhìn hần một cái, sau đó tiến lên một bước đẩy hần ngã xuống hồ sen bên cạnh, lúc ấy trời rất lạnh, bởi vì đang mặc áo bông, nên lúc thấm nước liền chìm nhanh xuống dưới, hần chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt đau nhức, mắt không mở ra nổi, rồi sau đó bên tai chỉ còn truyền đến một tiếng khóc, lập tức hần liền mất đi ý thức.

Chờ sau khi hần tỉnh lại, đã ở tại quý phủ rồi, nghe nói đã truyền thái y tới khám qua, phụ thân còn nói, sờ dĩ hần được cứu, là ngay lúc đó Tứ hoàng tử, cũng chính là ta, bởi vì khóc quá lợi hại, cho nên thị vệ liền kéo đến, hơn nữa còn bởi vì quá mức kinh hãi, mà bị bệnh nặng một trận. Lúc ấy phụ thân còn nói với hần, vốn phụ hoàng ta định tuyển hần làm thư đồng cho Tam ca, nhưng bởi vì trận tai và gió bay này, cho nên bị trì hoãn. Lúc phụ thân nói những lời này có chút thờ dài, tuy lúc đó hần không hiểu rõ vì sao, nhưng cũng hiểu đại khái mình đã bỏ qua một cơ hội tốt. Sau này phụ thân có hỏi hần rốt cuộc lúc ở trong cung đã xảy ra chuyện gì, hần hàm hồ kể sơ qua, lúc đó phụ thân thấp giọng nói với hần: “Cho dù đã xảy ra chuyện gì, ngươi cũng phải coi như không có chuyện gì phát sinh, ngày sau nếu có người hỏi ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngươi nói ngươi không nhớ rõ, hiểu chưa?”

Tuy rằng lúc ấy hần không hiểu vì sao, nhưng nhìn thấy thần sắc ngưng trọng của phụ thân thì hần cũng nhẹ gật đầu. Thật lâu sau này, hần mới nghe nói, Ngũ hoàng tử đương triều đã tạ thế rồi, những nội giám chứng kiến sự việc phát sinh ở ngự hoa viên ngày hôm ấy cũng không còn nữa. Đương nhiên những chuyện đó đều là sự tình của sau này, hần nghe xong cũng chỉ khẽ cười rồi quên mất, nhưng cũng từ đó, đáy lòng vẫn còn ảm ảm tiếng khóc kia. Chỉ là về sau, những chuyện có liên quan đến Tứ hoàng tử, hần vẫn luôn lưu tâm đến, dần dần giống như đã trở thành nỗi ám ảnh. “Đương nhiên, cái gọi là lưu tâm, cũng không phải là để ý hết toàn bộ, chỉ là lúc nghe được sự tình liên quan đến Tứ hoàng tử, sẽ lại nhớ đến lúc đó Tứ hoàng tử chính là ân nhân cứu mạng, cho nên không khỏi lưu ý, thẳng đến khi từ chiến trường trở về, nhận được thánh chỉ vào cung, trong thâm tâm đột nhiên cảm thấy, rất nhiều chuyện tích tụ dần hiện lên, tựa hồ quá nhiều, liền không thể quên được.” Cuối cùng Trác Văn Tĩnh nhàn nhạt tổng kết lại một câu. Ta nghe xong

nấp mấy miệng, nhếch môi gượng cười hỏi: “Nói cách khác nếu như lúc trước là người khác cứu ngươi, ngươi cũng sẽ như thế?”

Hắn nghe ta nói xong liền trầm mặc xuống, sau đó cười đáp: “Trên đời này sẽ không có hai chữ nếu như. Nếu là Tứ hoàng tử, sẽ vẫn là Tứ Hoàng tử.” Ta nghe xong ‘ân’, không để ý cúi đầu xuống, bụng tách trà bạch ngọc lên nhẹ nhàng nhấp khẩu. Trà tuy rất nóng, nhưng đáy lòng lại lạnh buốt.

“Hoàng thượng, người làm sao vậy, sắc mặt có chút khó coi, có phải bị lạnh không?” Đang lúc trầm mặc, thì Trác Văn Tĩnh mở miệng dò hỏi. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, lắc đầu đáp: “Không sao, trầm chỉ là đang nghĩ tới chuyện ngươi vừa kể.” Hắn nghe ta nói xong, khẽ mỉm cười nói: “Bất quá chỉ là nhất thời cảm khái mà thôi, lại để cho Hoàng thượng chê cười rồi.” Ta ‘ân’ không nói gì. Kỳ thật sự kiện đó ta nhớ rất rõ, bởi vì nó gần như là cơn ác mộng của ta.

Năm đó ta vừa tròn bốn tuổi, chính là lúc mẫu hậu không được sủng ái, lúc ấy ta đang tùy ý đi dạo ngự hoa viên, thì vừa vặn gặp được Ngũ đệ, hắn với ta xấp xỉ tuổi nhau, nhưng tính tình lại không hợp, lúc có Tam ca ở cùng, hắn cũng không cho ta sắc mặt. Vì vậy lúc nhìn thấy đáng vẻ mệt mỏi hiếm có của hắn, ta liền tiến lên nói vài câu khó nghe, lúc ấy tâm tình của Ngũ đệ đặc biệt không tốt, sau khi nghe xong lời nói của ta thì càng khó coi hơn, xông tới đánh nhau với ta, ta nhất thời sơ sẩy đẩy hắn ngã xuống đất, lúc đang định phân phó nội giám bên cạnh giáo huấn hắn, thì bất gặp một hải tử lạ mặt, ánh mắt của hải tử đó nhìn thấy chúng ta thập phần khiếp sợ, ta tự nhiên là vô cùng tức giận, lại cảm thấy rất mất mặt với người ngoài, vì vậy tiến lên một bước đẩy nó xuống dưới hồ. Ngũ đệ cùng nội giám nhìn thấy được liền choáng váng, đứng ở đó không biết làm sao, mà ta cũng vậy, chứng kiến người đó đang chìm xuống nước, ta mới bắt đầu hoảng lên, thời điểm không biết nên làm sao, ta đứng trên nền tuyết bắt đầu khóc lớn, khóc đến liệt tâm liệt phế, dẫn tới cấm vệ quân đang đi tuần tra nghe thấy liền đến. Lại sau đó, ta liền cảm thấy đầu óc trống rỗng, chỉ nhớ rõ vẫn một mực khóc, thời điểm đứa bé kia được thị vệ cứu lên bờ, ta lao đảo chạy tới cầm tay nó, nhưng lại chỉ cảm thấy lạnh ngắt.

Ta sợ hãi cảm giác đó, nước mắt không ngừng chảy ra, chỉ biết một mực khóc, khóc ròng đến nửa đêm thì cơ thể nóng lên, thần trí mơ hồ. Sau đó mẫu hậu mới tới rất nhiều đạo sĩ, tuổi rất nhiều chén thuốc, đại khái nằm trên giường gần một tháng mới dần tốt lên. Lại về sau, ta cũng không có nghe tin tức gì về đứa bé đó nữa, mà không lâu sau Ngũ đệ tạ thế nên không thể nói đổi ngôi vua được nữa. Còn những nội giám khi ấy hầu hạ bên cạnh ta, chỉ trong vòng một đêm đã thay mới toàn bộ, sự thật được truyền đi là, Ngũ đệ đẩy người vào nước, ta khóc kéo người đến cứu bắt đầu lan truyền. Năm tháng chậm chậm trôi đi, rất nhiều chuyện, ta cũng quên rồi. Chỉ có đôi tay lạnh buốt kia vẫn còn khắc sâu trong lòng, ngẫu nhiên hôm nay chợt nhớ tới lại làm kinh động trong lòng.

Chỉ là ta chưa từng nghĩ tới người nợ chính là Trác Văn Tĩnh. Hôm nay vừa nghe hắn nhắc đến, ta bùng tỉnh khiếp sợ một hồi. Nếu như hắn biết được chân tướng thật sự, không biết sẽ như thế nào.

Mặc dù không muốn biết, nhưng ta vẫn ngẩng đầu phức tạp nhìn hắn hỏi: “Những năm này, ngươi có hận người đã đẩy ngươi xuống nước không?” Trác Văn Tĩnh bởi vì câu hỏi của ta mà sững sốt, sau đó khẽ nhủ mảy, sau cùng cười khổ đáp: “Kỳ thật, sau chuyện ngày đó, thân thể của ta cũng có chút xấu đi, đại khái điều dưỡng gần một năm mới dần khỏi, về sau học võ cũng vất vả hơn nhiều so với người thường, mỗi lần tâm tình bất định, trong lòng tự nhiên có chút giận, bất quá... Chung quy hắn là quân, ta là thần, hơn nữa về sau thân thể của Ngũ hoàng tử cũng không tốt, ta cũng đã trưởng thành, cũng đã đem việc này quên đi. Chỉ là hôm nay đột nhiên có chút cảm khái mà thôi.” Nếu như người đẩy ngươi không phải là Ngũ đệ mà là ta thì sao? Ta tự hỏi trong lòng, nhưng lời này ta sẽ không hỏi ra, có đôi lúc, bí mật nên vĩnh viễn là bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Nhân Tâm (1)

Lễ tết là thời gian khắp nơi đều tung bừng nhộn nhịp, hơn nữa là bởi vì năm nay ta trọng sinh sống lại, nên làm được vài chuyện trọng đại, vốn định thừa dịp tế thiên để tạ ơn liệt tổ liệt tông, ai ngờ trước 28 tết, ta vậy mà ngã bệnh.

Kỳ thật cũng có chút cảm giác đau đầu khó chịu, liền uống mấy chén trà nóng, rồi không để ý đến nữa, sau đó cảm thấy hoa mắt chóng mặt, ngực nóng lên, khó chịu không nói nên lời, thậm chí luôn xuất hiện ảo giác, mơ hồ nhìn thấy phụ hoàng đứng trước mặt ta, thần sắc uy nghiêm cùng với vẻ mặt thất vọng nặng nề. Rốt cuộc lúc mờ mắt ra lại không phân biệt được ai với ai nữa rồi.

Lúc mơ hồ nghe thấy tiếng mẫu hậu quát trách Trác Văn Tĩnh cùng với Trương Đình Ngọc, ta thanh tỉnh lại một lát, nhưng yết hầu đau đến nỗi không thể hé miệng, ta liền nhìn qua Trác Văn Tĩnh, hắn vội vàng đi đến trước mặt ta, sau khi ta nắm lấy tay của hắn, lại tiếp tục thiếp đi.

Thời điểm ý thức lâm vào bóng tối, ta nghĩ, ta nắm tay hắn như vậy, chung quy mẫu hậu cũng không ép buộc hắn ly khai khỏi đây, sau đó lại tìm hắn gây phiền phức được.

Mơ màng như vậy không biết đã qua bao lâu, ta rốt cuộc mở mắt ra, liền nhìn thấy ánh mặt trời quá mức chói chang, ta lập tức nhắm mắt, rồi sau đó mới chậm rãi mở ra lại lần nữa.

“Hoàng thượng tỉnh.” Lần này mở mắt ra ngược lại là thật sự thanh tỉnh, vừa tỉnh liền nghe được thanh âm của Trác Văn Tĩnh, thanh âm kia cực kỳ trầm thấp, ta nghe được mà trong lòng không khỏi khản trương, vội vàng quay đầu nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn đang ngồi bên giường, thần sắc tiêu tụy, đôi má tái nhợt, ánh mắt sụp xuống, ở dưới mi mắt còn có quầng thâm đen, nhìn qua hắn tựa như đặc biệt mệt mỏi.

Ta nhìn có chút đau lòng, vội vàng muốn đưa tay vuốt ve gương mặt của hắn, toàn thân vô lực rồi, thời điểm vươn tay ra mới phát hiện tay mình vẫn

còn nắm tay của hắn.

Trác Văn Tĩnh vội vàng rút tay ra, tiến lên đỡ ta ngồi dậy, lại kê đệm lót sau đầu ta rồi mới phân phó Nguyên Bảo dâng trà, sau đó nhìn ta thấp giọng nói: “Hoàng thượng bị sốt đã vài hôm, đừng vội nói chuyện, làm tổn thương yết hầu.”

Ta nghe xong nhẹ gật đầu, Nguyên Bảo dâng trà lên, ta uống vài ngụm, sau khi cảm giác yết hầu đã thông mát, mới khàn giọng mở miệng hỏi: “Ta đã hôn mê mấy ngày rồi?”

“Ba ngày.” Trác Văn Tĩnh thấp giọng đáp: “Hoàng thượng đã là người trưởng thành, tại sao thân thể không thoải mái lại không nói ra? Lần này nếu không phải Nguyên Bảo tinh ý, thì Hoàng thượng...”

Nói đến đây, hắn không nói tiếp nữa, trong nội tâm của ta căng thẳng, vội vàng thấp giọng nói: “Lần này là trầm trọng, để người phải lo lắng.” Ba ngày, vậy là năm mới đã qua. Ta nhủ mảy, còn chuyện tế thiên ai đứng ra làm?

Trác Văn Tĩnh lắc đầu, dường như là nhớ tới điều gì đó, vội vàng nhìn về phía Nguyên Bảo phân phó: “Nguyên Bảo, nhanh đi báo tin cho mẫu hậu, mấy ngày nay Hoàng thượng ngã bệnh, mẫu hậu rất lo lắng, còn có... Cũng gọi đại hoàng tử đến đây, nói là Hoàng thượng muốn gặp nó, chắc bây giờ nó cũng đang trông ngóng được gặp Hoàng thượng. Còn các cung khác cũng đều đi thông báo một tiếng, để cho các nàng không lo lắng nữa.”

Nghe Trác Văn Tĩnh nói xong, ta như rụng rời, đáng lẽ bây giờ không nên gọi Thẩm Vân đến đây, bất quá, ta chỉ vừa tỉnh lại, trong đầu hỗn loạn một mảnh, cũng không suy nghĩ ra cái gì, nếu Trác Văn Tĩnh đã phân phó như vậy, thế thì hãy để cho nó đến đây.

Nguyên Bảo nghe hắn nói xong vội vàng cười đáp: “Hoàng hậu nói rất đúng, chỗ Thái hậu với các cung khác nô tài đã phân phó người đi đưa tin, còn chỗ đại hoàng tử thì tốt hơn nô tài nên tự mình đi một chuyến.”

Trác Văn Tĩnh ‘ân’.

Nguyên Bảo liếc nhìn ta rồi quay người ly khai.

Chờ hắn đi rồi, ta nhìn Trác Văn Tĩnh hỏi: “Mẫu hậu không làm khó người chứ?”

Hắn đáp: “Như thế nào sẽ làm khó ta? Mẫu hậu cũng chỉ là trách tội ta không quan tâm đến thân thể của Hoàng thượng mà thôi, huống chi mẫu hậu trách rất đúng, đích thật là do ta không chăm sóc chu toàn, bằng không thì Hoàng thượng bị bệnh tại sao ta lại không nhìn ra...”

Nhìn vẻ mặt âm trầm của hắn, ta vội đánh gãy lời hắn mà nói: “Chuyện này cũng không phải lỗi của người, là tâm tư ta quá nhiều, nên không chú ý đến, ban đêm trúng phải gió lạnh, nên bị cảm mà thôi. Nếu nói là sai, cũng là lỗi của ta, bản thân đã không đoán ra.”

“Hoàng thượng có tâm tư gì phiền lòng sao? Lẽ nào lại không thể nói với vi thần?” Trác Văn Tĩnh nghe ta nói xong, sắc mặt cũng không khá hơn, ngược lại có chút thất thần nhìn ta nói: “Thái y nói bệnh này của Hoàng thượng, chính là tâm bệnh.”

Ta dùng một chút, không nói gì, kỳ thật cũng không phải tâm tư gì lớn, nói cho cùng vẫn là do chuyện cũ trước kia, sau khi biết được hắn là đứa bé kia, mặc dù ta không quan tâm lúc còn bé đã đối xử với hắn từ đó như thế nào, thế nhưng cũng có chút lo sợ, sợ hắn biết được chân tướng thật sự sẽ không biết như thế nào, nghĩ như vậy trong lòng liền phiền muộn, nhớ đến người này, cảm thấy có chút áp lực, cho nên sau khi qua tết ông táo, ta liền ngủ lại Bàn Long điện.

Không nghĩ tới, chỉ ngủ vài ngày, vậy mà lại ngã bệnh. Hơn nữa còn là loại bệnh không gượng dậy nổi.

Nghĩ tới đây, ta chợt cảm giác có chút xấu hổ, lúc đưa mắt nhìn, thấy Trác Văn Tĩnh vẫn còn đang thất thần. Ngay lúc ta định mở miệng nói, thì bên ngoài truyền đến tin tức mẫu hậu tới đây.

Âm thanh thông báo vừa dứt, thân ảnh mẫu hậu liền xuất hiện, đi theo còn có vài thái y.

Mẫu hậu nhìn thấy ta, vành mắt đỏ lên, bất quá cũng không nói gì hết, chỉ là ngồi xuống một bên, phân phó thái y đến đây bắt mạch, ta liếc nhìn mấy người thái y, nhưng lại không thấy Trương Đình Ngọc, vì vậy cau mày hỏi: “Trương Đình Ngọc đâu rồi?”

Thái y ta cũng chỉ tin tưởng người này, những người khác ta đều không tin được, không nghĩ tới ta chỉ mới hỏi thăm một câu, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, mẫu hậu nhàn nhạt mở miệng nói: “Trương ngự y tuổi đã già, không chịu nổi gió lạnh, nên ngã bệnh, ai gia đã cho phép hắn nghỉ ngơi hai ngày, Hoàng thượng, người đừng lộn xộn ngay lúc này nữa, để cho các ngự y khác bắt mạch cho người, nhìn xem thân thể như thế nào rồi.”

Nghe mẫu hậu nói xong, ta cũng không nghĩ nhiều, vươn tay để cho họ bắt mạch.

Sau khi mấy ngự y thay nhau xem qua, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng nói: “Khởi bẩm Thái hậu nương nương, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng khí mạch đã thông, chỉ cần uống thuốc tịnh dưỡng vài ngày, sẽ không có gì đáng ngại.”

Mẫu hậu nghe xong ‘ân’, nói: “Vậy thì mau kê đơn thuốc đi a, nếu Hoàng thượng có gì bất trắc, coi chừng cái đầu của các người.”

Mấy tên thái y liền vội vàng cam đoan, sau đó rời đi.

Đợi sau khi bọn họ đi hết, ta nhìn mẫu hậu không biểu lộ gì, sau đó lập tức rũ mắt xuống im lặng.

Mẫu hậu liền nói: “Hoàng thượng không sao rồi, ai gia rất nhẹ nhõm, nếu không có việc gì thì ai gia cũng không quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi...” Đang lúc mẫu hậu nói đến đây, ngoài cửa truyền đến âm thanh thông báo Thẩm Vân đã đến.

Ta ngẩng đầu bắt gặp thần sắc giật mình của mẫu hậu, bà vốn định đứng lên ly khai nhưng lại ngồi xuống, ta hé mắt, nhìn qua Trác Văn Tĩnh, chỉ thấy Trác Văn Tĩnh rũ mắt, tựa hồ có gì thú vị? Ta thầm nghĩ.

Sau khi Thẩm Vân được phép đi vào, ta rõ ràng cảm giác cả người Thẩm Vân có chút bất đồng, tựa hồ có chút vô cùng phấn khởi hoặc nên nói là trong ánh mắt của nó có gì đó không nên có.

Nghĩ tới đây, ta có chút không vui rũ mắt xuống. Chẳng lẽ trong lúc ta hôn mê, có chuyện xảy ra?

Nghi hoặc này rất nhanh đã được mẫu hậu giải đáp, sau khi Thẩm Vân tỉnh an xong, mẫu hậu thân nhiên nói: “Hoàng thượng, lần đầu tế thiên, người lại ngã bệnh, nên ai gia đã ra lệnh cho Thẩm Vân tế thiên thay người rồi.”

Lời này của mẫu hậu lại làm cho ta đột nhiên ngẩng đầu, còn Thẩm Vân vẫn quỳ ở đó không lên tiếng, từ xưa đến nay, hoàng đế tế thiên, nếu không thì có thể để Thái tử thay thế, không có Thái tử, thì là trưởng tử cùng tế. Ở đâu đến phiên Thẩm Vân.

Mẫu hậu cũng nhìn về phía ta nói: “Hoàng thượng, cũng không phải ai gia không biết quy củ, chỉ là trưởng tử của người còn chưa sinh ra, trong hậu cung này, chỉ có một Hoàng tử Thẩm Vân, tuy rằng địa vị không cao, nhưng cũng coi như là trưởng tử ở hậu cung này, thay thế Hoàng thượng tế thiên cũng không có gì không phải.”

“Mẫu hậu, cho dù nói thế nào, cũng nên là Văn Tĩnh tế thiên, trước đây lúc phụ hoàng không khỏe, chính là Liễu phi thay thế, Văn Tĩnh thân là Hoàng hậu của trẫm, thay thế trẫm cũng không có gì đáng trách.” Nghe mẫu hậu nói xong, ta nhàn nhạt đáp lại.

Tức thì mẫu hậu liền cười xùy một tiếng nói: “Lời này Hoàng thượng sao có thể nói được, nếu không phải do Hoàng thượng nắm chặt tay Hoàng hậu không buông, việc này sao có thể đến phiên đại hoàng tử.”

Ta nhìn bà nói: “Nếu là như vậy, nên dời lại ngày cúng, chuyện có nguyên nhân chính đáng, thần thánh minh bạch cũng sẽ không giáng tội, mẫu hậu làm sai quy củ, sẽ làm cho thế nhân chê cười.”

Mẫu hậu nghe ta nói xong, thần sắc khó coi nói: “Hoàng thượng, người bị bệnh, chẳng lẽ trong lòng ai gia thấy cao hứng? Ai gia để cho Thẩm Vân tế thiên cũng là vì muốn cầu phúc cho người, giờ phút này người vậy mà còn trách ngược lại ai gia sao?”

“Nhi thần không dám, nhi thần chỉ là lo lắng mẫu hậu sẽ bị thế nhân gièm pha mà thôi.” Nhìn đáng về tức giận của mẫu hậu, ta thờ ơ đáp.

Mẫu hậu hừ một tiếng, sau đó đứng lên nói: “Xem ra Hoàng thượng chỉ cần Hoàng hậu ở chỗ này hầu hạ là đủ, ai gia cùng đại hoàng tử sẽ không ở lại quấy rầy nữa.”

“Cung tiễn mẫu hậu.” Ta kiềm chế nói.

Rồi sau đó, mẫu hậu dẫn theo Thẩm Vân ly khai.

Đợi sau khi bọn họ rời đi, Nguyên Bảo cũng dẫn tất cả mọi người lui xuống, còn ta nhìn về phía cửa nhàn nhạt nói: “Rốt cuộc mẫu hậu vẫn có tâm tư khác.”

Trác Văn Tĩnh tiến lên nắm tay ta thấp giọng nói: “Hoàng thượng...”

“Trẫm không sao.” Ta thờ dãi một tiếng nói: “Chỉ đáng tiếc lúc trước người lại tận lực bảo vệ Thẩm Vân như vậy.”

Đứng ở vị trí cao cao tại thượng, nhận lấy mọi kính bái của mọi người, chỉ cần người có một chút tâm tư sẽ không bao giờ quên loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào đó, tựa như ở giữa thiên địa chỉ còn lại chính mình, hết thấy mọi người đều thần phục dưới chân, thiên hạ tùy ý mình vung tay vung chân, ai lại không muốn như thế.

Mà Thẩm Vân cũng sẽ không ngoại lệ.

Xem ra mẫu hậu đã có ý định bồi dưỡng người thừa kế ngôi vị hoàng đế rồi. Nguyên nhân lần kia bà muốn giữ Thẩm Vân bên cạnh Tiết Như Ngọc, cảm giác của ta lúc đó là chính xác.

Mẫu hậu thật sự hận ta như vậy? Chỉ vì ta không sủng ái Tiết Như Ngọc mà sủng ái Trác Văn Tĩnh? Hay hoặc giả là, quyền thế của bà bị ta động tới.

Tĩnh mầu tử, tại nơi hoàng cung này, chẳng lẽ thật sự lại không bằng quyền thế?

Nghĩ tới đây, ta cười lạnh một tiếng, nếu người vô tình, ta liền vô ý, uy danh của Hoàng đế há có thể để cho người ta khinh thường?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Nhân Tâm (2)

Sau khi tỉnh lại hai ngày thân thể của ta vẫn còn chút suy yếu, nhưng vẫn có thể thượng triều được, trong khoảng thời gian này, mẫu hậu không ghé thăm ta lần nào, chỉ lệnh cho mấy cung nữ tới nhắc lời hồi han. Còn Thẩm Vân cũng không biết do nguyên do gì cũng không tới giống vậy.

Nhìn thần sắc của Nguyên Bảo, ta cũng đoán được trong nội cung này chắc chắn đang lưu truyền tin đồn ta với mẫu hậu bất hòa, thậm chí sẽ có người nói là Trác Văn Tĩnh mê hoặc ta, do đó khiến cho tình mẫu tử của chúng ta rạn nứt. Những lời này tuy còn chưa lọt đến tai ta, nhưng chốn hậu cung này, chuyện không thiếu nhất chính là những tin đồn nhảm.

Vì vậy ta trực tiếp phân phó Nguyên Bảo đi xử tử những cung nữ cùng nội giám thích nói nhảm kia, sau đó hậu cung an tĩnh hơn rất nhiều, ít nhất ta cũng không nghe thấy những lời không đúng kia, bất quá chuyện làm cho ta cảm thấy không đúng chính là ngự y đến bắt mạch cho ta, luôn luôn không phải là Trương Đình Ngọc.

Bắt đầu từ ngày đó, ta vẫn nghĩ, có lẽ là lúc ta vừa tỉnh lại, ông ta không biết được, hoặc có lẽ là đang bệnh nặng, cho nên không thể đến, thế nhưng đã hai ngày trôi qua, ta đã thanh tỉnh, mà ông ta vẫn còn chưa đến, thậm chí không có ai nhắc đến ông ta, điều này làm cho ta có chút phiền lòng, tiếp đó nhớ lại thái độ của mẫu hậu, vì vậy đứng canh Tý ngự y đến bắt mạch, ta một mực quan sát Trác Văn Tĩnh đang đứng bên cạnh hỏi: “Trương Đình Ngọc đâu rồi?”

Trác Văn Tĩnh nghe ta hỏi xong, tay có chút run lên, sau đó cúi đầu nhàn nhạt đáp: “Hoàng thượng, thân thể của Trương ngự y không được khỏe, đang còn nghỉ ngơi.”

Ta nhìn hắn có chút thất thần, sau đó nói tiếp: “Văn Tĩnh, ngươi có biết hay không, mỗi lần ngươi nói dối, lúc nào cũng không dám nhìn người khác, hơn nữa ngón trở sẽ co lại.” Trác Văn Tĩnh nghe ta nói xong, vội vàng cúi đầu nhìn ngón tay của mình, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn ta, mặc dù thần sắc bối rối, nhưng trong con ngươi lại mang theo vẻ bị thương nói không nên lời.

Ta cau mày hỏi: “Nói đi, ông ta đã xảy ra chuyện gì?” Ông ta là người ta rất tín nhiệm, hơn nữa thái độ làm người chưa bao giờ thị phi gì với ai, nhưng nếu bị người khác tính kế, lại trong lúc ta ngã bệnh, với tuổi của ông ta có lẽ sẽ không chịu nổi.”

Trác Văn Tĩnh ngừng một chút, đáp: “Bẩm Hoàng thượng, Trương ngự y không sao, chỉ là rất lo cho Hoàng thượng, đợi Hoàng thượng tịnh dưỡng thân thể cho tốt, ông ấy cũng có thể bắt đầu hầu hạ cho Hoàng thượng, Hoàng thượng...”

“Nguyên Bảo...” Nhìn bộ dáng không được tự nhiên của Trác Văn Tĩnh, ta nghiêng rằng gọi tên Nguyên Bảo, tiện thể đánh gãy lời nói ngập ngừng của hắn, đứng trên lập trường của Trác Văn Tĩnh, việc liên quan đến mẫu hậu hắn khó có thể mở miệng, nếu bị người khác nghe được, sẽ nói hắn bất hiếu, cho nên không muốn để hắn nói ra những lời này, không nghe cũng được...

Nguyên Bảo tiến vào, sau đó im lặng đứng ở nơi đó, ta hé mắt hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nguyên Bảo mấp máy miệng, đưa mắt nhìn ta lại nhìn nhìn Trác Văn Tĩnh, cuối cùng cắn răng đáp: “Hoàng thượng, sau ngày Trương đại nhân đến đây bắt mạch, có kê đơn thuốc để chữa bệnh, nhưng mà Hoàng thượng uống vào lại không hiệu quả, Trương đại nhân liền bị Thái hậu quở trách, nói là lang băm, nói chuyện lúc trước Trương đại nhân làm cho Như phi nương nương sảy thai là do ăn nhiều quả sơn trà, lần này còn kê thuốc Hoàng thượng uống vào lại không khỏi được, bởi vậy trừng phạt Trương đại nhân quỳ trước cửa hai canh giờ, cuối cùng là do Hoàng hậu nương nương ra mặt xin Thái hậu nương nương bỏ qua, sau đó cho người cưỡng chế đưa về Thái y viện, bất quá Trương đại nhân tuổi già sức yếu, lại bị cảm lạnh, nên liền ngã bệnh.”

Nghe Nguyên Bảo nói xong, ta nhíu chặt mày, hỏi: “Vậy ngươi chỉ đứng nhìn?”

Nguyên Bảo chần chừ đáp: “Thái hậu nương nương phân phó, Trương đại nhân chính là ngự y, vì thế không cần cử ai đến khám, cho nên...”

“Làm càn.” Nghe Nguyên Bảo nói xong, ta đột nhiên ngồi dậy nhìn hắn lạnh lùng quát lên: “Nguyên Bảo, ngươi thật sự làm cho trẫm quá thất vọng rồi, người khác không biết Trương Đình Ngọc có ý nghĩa gì với trẫm, ngay đến ngươi còn không biết? Ngươi vậy mà bỏ mặc ông ấy? Trẫm thấy ngươi ngồi đến vị trí này quá thư thái rồi, vui vẻ quá, cho nên không biết cách làm người hầu ra sao rồi đúng không?”

Nguyên Bảo nghe ta quát xong liền vội vàng quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, nô tài không dám, nô tài...”

“Không dám?” Ta nhìn hắn lạnh lùng nói: “Trẫm biết rõ ngươi không dám. Nguyên Bảo, trước kia ngươi làm chuyện gì cũng nghĩ đến trẫm đầu tiên, chẳng lẽ ngươi nghĩ trẫm không biết những nội giám các ngươi có thể đi đường tắt gì? Ngươi đường đường là đại nội tổng quản, nếu lên lút đi đến nhìn qua Trương Đình Ngọc thì mẫu hậu có thể làm gì được ngươi? Từ khi nào, tâm tư của ngươi rốt cuộc chứa cái gì?”

Càng nói, ta càng tức giận, lần này Nguyên Bảo làm việc quá mức ngu xuẩn, tại sao lại hành động đúng như lời mẫu hậu? Nếu bà đã hạ chỉ, đương nhiên Trương Đình Ngọc sẽ không sống dễ dàng gì, tuổi ông ta đã cao, lại chỉ ở Thái y viện một mình, chẳng phải muốn uống chút nước cũng là chuyện khó khăn rồi sao? Cũng không thể đi lại, làm sao kê toa, bốc thuốc?

Nghĩ tới đây, ta tức giận càng lớn, mặt mũi nhìn Nguyên Bảo đang quỳ trên mặt đất nói: “Đi xuống đi, những ngày này ngươi thay đổi vị trí với Bồi Tú, nếu ngươi không nổi vị trí này, trẫm có thể đổi cái khác cho ngươi.”

Thân thể Nguyên Bảo run lên, sau đó khom người lui ra.

Chờ sau khi hấn rời đi, Trác Văn Tĩnh tiến lên một bước nhìn ta nói: “Hoàng thượng, việc này người cũng không thể trách Nguyên tổng quản được, kỳ thực đáng lẽ ra hấn đã định đến Thái y viện rồi, nhưng lại bị Thái hậu biết được, nên trách mắng một trận, sau đó vẫn có cho người đi đến Thái y viện, nghe nói bên trong còn có một hậu bối, tên gọi Vương Kiến, đang chăm sóc cho Trương ngự y, cho nên chắc cũng không sao.”

Nghe Trác Văn Tĩnh nói xong, tâm tình của ta nguôi hơn hai phần, bất quá vẫn có chút mất hứng nói: “Bây giờ hấn chính là sợ chết, nếu là trước đây, sẽ không có chuyện nhìn sắc mặt người khác, cho dù bị mẫu hậu trách phạt cũng sẽ kiên trì đến nhìn Trương Đình Ngọc đấy. Trẫm không tin hấn không có biện pháp đích thân đi.”

Nghe ta nói vậy, Trác Văn Tĩnh chỉ im lặng, còn trong lòng ta chợt nghĩ đến Nguyên Bảo trước khi trọng sinh, rõ ràng là cùng một người, người kia hoàn toàn lấy ta làm trung tâm, mà Nguyên Bảo của hiện tại, lại có thêm phần khiếm nhược không nên có, chẳng lẽ thật sự sau khi trọng sinh, mọi thứ đều thay đổi? Ta lại nhớ đến hành động lần trước của hấn, trong lòng càng không rõ là tư vị gì, quyết định để Nguyên Bảo nghỉ vài ngày, sau khi đầu óc hấn thông suốt rồi nói sau.

Rồi sau đó Trác Văn Tĩnh ở bên cạnh hầu hạ ta uống thuốc, cảm thấy thân thể đã tốt hơn, ta liền quyết định tiến đến Thái y viện nhìn xem Trương Đình Ngọc, mặc dù có chút đường đột, nhưng chỉ nói riêng về chuyện Trương Đình Ngọc biết rất nhiều sự tình của ta, hơn nữa ông ta lại là Thái y ta đích thân tuyển chọn cho Trác Văn Tĩnh, cho nên không muốn ông ta xảy ra chuyện gì. Hơn nữa ta cũng biết, nếu ta không đích thân đến gặp ông ta, sợ là sự tình sẽ không thể giải quyết. Mặc dù làm như vậy sẽ không nể mặt mẫu hậu, nhưng cũng chỉ đành như thế.

Trước khi đến Thái y viện, Trác Văn Tĩnh vốn định đi cùng ta, nhưng khi nhìn đến gương mặt tiều tụy của hấn, ta liền ấn hấn nằm xuống nghỉ ngơi, còn uy hiếp hấn rằng, nếu khi ta quay về không thấy hấn nghỉ ngơi, sẽ phạt nặng những người hầu bên cạnh hấn, Trác Văn Tĩnh bất đắc dĩ nở nụ cười nhìn ta, sau đó nằm xuống giường.

Lúc đến Thái y viện, ở đây rất yên tĩnh, thủ vệ nhìn thấy ta đích thân đi đến, liền bị kinh hãi, sau đó vội vàng quỳ xuống thỉnh an, ta cất bước tiến lên, hơn mười thái y nối đuôi nhau mà ra thỉnh an, ta liếc nhìn bọn họ trực tiếp hỏi: “Trương Đình Ngọc đâu rồi?”

“Chuyện này...” Lữ ngự y mà mẫu hậu rất xem trọng chần chờ nhìn ta, ta hừ lạnh một tiếng hỏi: “Chẳng lẽ đến trẫm cũng không thể gặp?”

“Vi thần không dám, bây giờ Trương ngự y đang nghỉ ngơi ở Nam uyển.” Lữ ngự y vội đáp, ta liếc mắt nhìn hấn, để Bồi Tú vịn trực tiếp bái giá Nam uyển.

Thời điểm đi vào, Nội vệ đã thông báo qua, cho nên Trương Đình Ngọc ra trước cửa nghênh đón ta, lúc vừa nhìn thấy ông ta, nội tâm của ta cũng sợ, sau đó có chút nói không nên lời, trong lòng phần hận không thôi, mẫu hậu đã có chút quá đáng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Nhân Tâm (3)

Miệng mấp máy, ta tiến lên đỡ lão nhân đang run rẩy hành lễ đứng dậy, mới chỉ không gặp ông ta vài ngày, lại để cho người ta có loại cảm giác giống như cả một đời.

Nhìn người trước mắt, một chút cũng không giống với lão ngự y tinh thần sôi nổi trước đây, giờ phút này gương mặt của ông ta bởi vì bệnh mà trở nên tái nhợt, tóc dường như cũng bạc đi nhiều, gò má hóp lại, làm cho ông ta càng trở nên già nua hơn nữa, cũng chính thời khắc này, ta mới giật mình cảm thấy lão nhân trung thành này đã già thật sự.

Trương Đình Ngọc nhìn ta thấp giọng nói: “Hoàng thượng...”

“Đừng ăn nói khách sáo nữa.” Ta phát tay ngăn ông ta lại rồi nói: “Trẫm biết rõ những ngày này ngươi đã chịu khổ nhiều rồi.” Dứt lời, ta thờ dãi một tiếng, tự mình tiến lên đỡ ông ta vào phòng. Sau đó ta mới chú ý đến cái người trẻ tuổi đang quỳ phía sau ông ấy, có lẽ là Vương Kiến mà Trác Văn Tĩnh có nói tới, ta chăm chú nhìn hấn, ánh mắt Vương Kiến sáng rực nhìn ta, trong con ngươi lại mang theo vài phần cao ngạo bất mãn.

Ta nhường nhường mày quay đầu nhìn về phía Trương Đình Ngọc nói: “Trước kia, ngươi từng tiến cử cho trẫm một thái y họ Vương, chắc hấn là hấn rồi.”

Trương Đình Ngọc ho khan hai tiếng đáp: “Hoàng thượng anh minh, Vương thái y mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng y thuật rất cao minh, lão thần hi vọng trong lúc lão thần không có ở đây, hấn có thể chăm sóc cho Hoàng thượng.”

Ta nghe xong ‘ah’ một tiếng rồi nhàn nhạt nói: “Trẫm nhìn đồ đệ này của ngươi hình như rất bất mãn với trẫm, trẫm e rằng không thể tin tưởng được.”

Trương Đình Ngọc nghe ta nói xong, gò má vốn tái nhợt liền có chút ửng đỏ, rồi sau đó ông ta vội vàng đứng lên nói: “Hoàng thượng thứ tội, Vương

Kiến hấn tính tình có chút cổ quái, đây cũng là do lão thần không thường xuyên dẫn theo hấn vào cung khám bệnh, chỉ sợ mạo phạm đến quý thể của Hoàng thượng cùng với tất cả nương nương, nhưng Vương Kiến trời sinh tính tình ngay thẳng, thỉnh Hoàng thượng xét thấy hấn thật thà mà bỏ qua cho hấn, tha thứ tội vô lễ của hấn.”

Nhìn Trương Đình Ngọc, ta nhú nhú mày, lần nữa tiến lên đỡ ông ta đứng dậy, rồi sau đó than nhẹ một tiếng nói: “Ồ cái hoàng cung này, nếu tính tình còn cổ quái như vậy, hiện tại trầm vì nề mặt người mà bỏ qua cho hấn, ngày sau nếu đắc tội với người khác, trầm không thể ‘nước xa mà cứu lửa gần’ kịp, sợ là hấn sẽ làm liên lụy tới thanh danh của người đấy.”

Vương Kiến nghe ta nói xong, vội nói: “Hoàng thượng thứ tội, vì thần vừa rồi vô lễ.”

Ta nhàn nhạt nhìn hấn một cái nói: “Tâm khí cao ngạo, cần phải tôi luyện.” Dứt lời ta cũng không nhìn hấn nữa, mà là đỡ Trương Đình Ngọc ngồi xuống ghế, nói: “Trầm thấy thân thể của người không được tốt, cũng đừng nhiều lời nữa, nên hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Tuổi già sức yếu, chịu không nổi mưa gió nữa rồi.” Trương Đình Ngọc bị thương cười nói.

Ta nhẹ gật đầu, do dự rồi nói: “Vừa qua năm mới, Hoàng hậu mang thai đã được năm tháng, trong lòng trầm rất là lo lắng.”

Trương Đình Ngọc nghe ta nói xong, ho khan hai tiếng, ta tức thì phân phó Vương Kiến đang quỳ trên mặt đất đi pha trà cho ông ấy.

Sau khi Vương Kiến rời đi, gương mặt của Trương Đình Ngọc vì ho mà đỏ lên, nhìn ta đáp: “Hoàng thượng, thứ cho lời vi thần nói thật, thai nhi của Hoàng hậu đang ở trong thời kỳ quan trọng, cần người có tâm chăm sóc, Vương Kiến kia tuy tính tình có chút cổ quái cao ngạo, nhưng sẽ không cùng người khác thông đồng làm bậy, thái độ làm người coi như trong sạch, nếu được Hoàng thượng trọng dụng, chắc chắn sẽ trung tâm.”

Nghe ông ta nói xong, ta nói: “Trầm hiểu ý của người, thế nhưng trầm vẫn không thể tin hấn.”

Trương Đình Ngọc lại ho khan hai tiếng đáp: “Chỉ trách lão thần ngã bệnh không đúng lúc, không thể một mực chăm sóc cho Hoàng hậu.”

Ta lắc đầu nói: “Trầm nghe được nguyên nhân từ chỗ của Nguyên Bảo, mẫu hậu bất quá chỉ là mượn cơ hội nổi giận, trừng phạt người vì sự thật lúc trước mà thôi, nói cho cùng vẫn là vì còn tức giận chuyện đứa bé năm đó của Như phi.”

Trương Đình Ngọc đáp: “Lão thần không dám.”

“Có cái gì không dám, có lẽ người cũng nghe nói, gần đây mẫu hậu với trầm có chút bất hòa. Trầm sao những triều chính đã lâu, tuy hiện tại vẫn chưa nắm chắc được, nhưng sẽ có bao nhiêu người đứng về phía trầm, ngược lại thật sự không nói chính xác được... Trầm không phải không muốn thay đổi hậu cung, nhưng nếu không có nguyên do gì, hậu nhân có đồn đãi trầm trầm mê mỵ sắc thì cũng thôi đi, chỉ sợ sẽ liên lụy đến Văn Tĩnh, nói hấn là người tàn sát hậu cung, máu lạnh vô tình, trầm không muốn hấn gánh trên lưng cái thanh danh này.”

Trương Đình Ngọc nghe ta nói xong đáp: “Hoàng thượng, khuấy động chi bằng yên lặng thì hơn, nếu Hoàng thượng kiên nhẫn chờ đợi, chắc chắn sẽ đem những loạn thần tặc tử kia một mẻ hết gọn.”

Nghe hấn nói xong ta cười nói: “Trương Đình Ngọc, trong toàn bộ hậu cung này người hiểu tâm tư của trầm nhất chính là người, những ngày này trầm cũng đã minh bạch lòng người, càng làm lòng trầm lạnh lẽo, cho nên trầm rất tin nhiệm người... Những lời này cũng không phải là nói dối người. Người ở trong nội cung này lâu như vậy, đã từng hầu hạ cho phụ hoàng, lúc trước phụ hoàng đối với Liễu phi như thế nào, người còn hiểu rõ hơn ta, hiện tại tình huống đối thành ta với Văn Tĩnh, trong lòng mẫu hậu bất mãn, cộng thêm bị Như phi ở một bên xúi giục, người lại ngã bệnh, nên trầm rất là lo lắng cho tình cảnh của Văn Tĩnh.”

Trương Đình Ngọc nghe ta nói vậy, trầm mặc đáp: “Hoàng thượng, mặc dù trước đây Hoàng thượng không đề tâm đến việc triều chính, hoàng cung nhất thời do gian thần thao túng, thế nhưng Hoàng thượng dù sao cũng là Hoàng thượng, chỗ Thái hậu cùng Như phi cũng nên nhượng bộ một bước, hơn nữa Hoàng thượng cũng không cần lo lắng quá cho Hoàng hậu, tuy bây giờ Hoàng hậu đang mang long thai, nhưng năng lực tự bảo vệ bản thân vẫn có đủ.”

“Trầm không sợ mình thương, chỉ sợ ám tiễn.” Nghe ông ta nói xong, ta nói: “Lúc trước ngay cả Liễu phi cũng không đề phòng, bằng không thì... Bằng không thì làm sao có chuyện Tam ca trúng độc.”

Lời này ta đương nhiên sẽ không nói ra, mà trong lòng Trương Đình Ngọc có lẽ cũng đã biết.

Thấy ông ta trầm mặc, ta hỏi: “Được rồi, không nói tới chuyện đó nữa, sau này người có tính toán gì không?”

“Lão thần muốn hỏi quan về quê.” Trương Đình Ngọc lần này ngược lại không còn úp úp mở mở nữa: “Tuổi đã già, muốn vinh quy quê cũ. Huống chi lão thần ở đây cũng không giúp được gì cho Hoàng thượng, không bằng quay về thì tốt hơn.”

Lần này ngược lại ta không uy hiếp ông ấy nữa, chỉ nhàn nhạt nói: “Ý trầm cũng như thế, Trương Đình Ngọc, người là người thông minh, trầm cũng hiểu, giữ bí mật trong lòng rất khó chịu, nhưng có vài chuyện nên chôn giấu cả đời. Hôm nay trầm tới, là để nói cho người biết những điều này, đêm nay, người nên trực tiếp xuất cung, trầm sẽ để Nguyên Bảo đích thân đưa tiễn người, nhớ kỹ rồi kinh thành này rồi, đời thứ ba sau này, không cần thiết phải tiến cung hành nghề y.”

“Lão thần tạ Hoàng thượng ân điển.” Trương Đình Ngọc nhìn ta kích động quỳ xuống hô.

Ta nhìn ông ấy nhàn nhạt nói: “Đứng lên đi.”

Thật ra phương pháp tốt nhất để cho bí mật vĩnh viễn là bí mật, chính là làm người không còn mở miệng được nữa, nhưng mà nhìn người trước mắt này, thấy bộ dáng ông ta như vậy, ta thầm nghĩ, nên lưu lại một mạng, dù sao cũng là người trung thành hiếm có.

Rồi sau đó, ta với Trương Đình Ngọc hàn huyên đôi câu khác, đối với Vương Kiến, người được Trương Đình Ngọc tiến cử nối nghiệp, ta cũng không bình luận gì, dù sao chưa từng tiếp xúc, nên không ai dám cam đoan được điều gì, vạn nhất xảy ra sai lầm nào, người hối hận cả đời chẳng phải đó là ta sao.

Sau đó ta đứng dậy ly khai, trước khi đi, Trương Đình Ngọc bái ta ba lạy, tối ngày hôm đó, Trương Đình Ngọc đã được bí mật hộ tống xuất cung, nghe nói ông ta về quê nhà ở Giang Nam mua vài mẫu ruộng, sống cùng người nhà, cả đời trôi qua an bình, hơn nữa ông ấy rất tuân theo lời của ta, đời thứ ba không đến kinh thành, cũng không hành nghề y, đương nhiên đó đều là chuyện của sau này.

Còn hiện tại, ta đang từ Thái y viện ra về, cổ kiệu tiến thẳng đến Giao Thái điện, thời điểm đi, ta nhìn thấy thân ảnh Tiểu Đào cùng Tiểu Thanh đang hầu hạ bên cạnh Tiết Như Ngọc đi từ phía xa, vì vậy ta dừng lại một chút, kêu Bồi Tú tiến lên hỏi vì sao bọn nàng ở đây.

Biết được câu trả lời là phụng lệnh Tiết Như Ngọc tới thăm Trác Văn Tĩnh, ta nghe xong câu này, trong lòng liền xùy cười một tiếng, Tiết Như Ngọc này da mặt cũng quá dày, nếu là trước đây, nàng thấy Trác Văn Tĩnh cũng làm như không thấy, mà những ngày qua ngược lại rất tuân thủ quy củ, còn cho người đến bái kiến Trác Văn Tĩnh. Nghĩ như vậy, ta phát tay tiếp tục hướng về phía trước.

Đi đến Giao Thái điện, thấy Trác Văn Tĩnh đang ở hậu viện cho chim tước ăn, đồ hán rải chính là bánh ngọt do ngự thiện phòng làm. Sau khi nhìn thấy ta đến, hán ngắm nghĩa bánh ngọt trên tay, nhìn ta khẽ cười hỏi: “Lão thái y không sao chứ?”

Ta lắc đầu lấy bánh ngọt từ tay hán tiếp tục cho chim ăn nói: “Sự tình chưa tới nỗi nghiêm trọng, nhưng e rằng không thể tiếp tục chăm sóc người được nữa rồi.” Mẫu hậu muốn mạng ông ta, hiện tại ta có thể bảo vệ ông ta đã không dễ, ngày sau phải xem vận mệnh của ông ta rồi.

Trác Văn Tĩnh nghe được lời này, thờ dài, rồi không nói gì nữa.

Ta nhìn chim tước nhảy nhót trước mắt hỏi: “Bánh ngọt này là do Như phi đưa đến phải không?”

Trác Văn Tĩnh nhàn nhạt đáp: “Mặc dù có chút lãng phí, nhưng mà, vì thần thật sự không thích những món này. Ngược lại tiện nghi cho con chim này.

Ta nghe xong cười nói: “Nếu người thích gì, nói cho Nguyên Bảo là được, những ngày này sẽ để cho hán đến đây hầu hạ người a.”

Hán nhẹ đáp ‘tốt’.

Ta quay đầu nhìn hán, đang rắc bánh ngọt xuống đất, nhưng vẫn nhìn hán như cũ, định mở miệng nói, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, mà Trác Văn Tĩnh thì vẫn một mực im lặng nhìn ta cười... Phảng phất cái gì cũng đều minh bạch, lại tựa như cái gì cũng đều không biết. Sau cùng, ta tiến lên ôm hán vào trong ngực, trầm thấp gọi tên của hán, Trác Văn Tĩnh cũng đáp lại ‘ân’.

Sau một tháng từ sự kiện lần trước, bởi vì ta bất mãn với mẫu hậu, nên cũng chẳng muốn đi thỉnh an, vì bà luôn bày ra vẻ mặt chán ghét ta, trong khoảng thời gian này, Tiết Tầm có dâng tấu, nói là năm sau chuẩn bị xuất quan, đi sa mạc ở Tây Bắc nhìn xem một chút. Ta nhìn tấu chương của hán hồi lâu, cuối cùng cầm bút phê lên chữ chuẩn đồ tui.

Kỳ thật ta đã sớm nghe nói, năm trước Tiết Tầm ngã bệnh, Trác Văn Tĩnh có phái người đi xem, nhưng hán lại không có đề cập với ta chuyện này, mà ta cũng không muốn nói chuyện liên quan đến Tiết Tầm với hán. Cho nên việc này coi như chấm dứt.

Nghĩ đến đây ta thờ dài, Tiết Tầm đối với ta mà nói, chính là nhân sinh không như ý, đại khái là thế. Tuy đã phê chuẩn sổ con, nhưng ta vẫn đặt nó ở đây, quyết định sau khi qua tết nguyên tiêu sẽ để cho hán ly khai.

Mùa xuân thời tiết se lạnh, trong nội cung cực lạnh, nhưng ngày 15 đó, trời lại vô cùng tốt, thái dương ấm áp, đêm đó, ta dự yến hội cùng quần thần ở ngự hoa viên ngắm trăng, tuy nói cho có văn vẻ, nhưng cũng không có gì thú vị.

Quần thần thấy ta khỏe mạnh trở lại cho nên đều cung kính chúc mừng, ta nghe những lời chúc của bọn họ, chỉ cười khẽ, thời điểm nhìn thấy Tam ca cùng Tiết Thanh, cũng chỉ là nhìn lướt qua, chỉ là lúc nhìn đến Tiết Tầm ở phía xa xa, ta ngưng lại, thấy hán tựa hồ bệnh cũng không nhẹ, cả người gầy gò, thân thể đơn bạc, y phục mùa đông mặc lên người lại rộng phồng phình ra rất nhiều.

Nhớ tới lời thỉnh cầu của hán, ta thờ dài, rồi sau đó rũ mắt xuống, ngón tay vừa lướt qua ly rượu, Trác Văn Tĩnh thấp giọng nhàn nhạt nói: “Ngự ý nói, hiện tại Hoàng thượng không nên uống nhiều rượu.”

Nghe hán nói xong, ta ho khan hai tiếng nói: “Thật sự lâu rồi trăm chưa nếm qua chút nào, cho nên có chút tưởng niệm.”

Trác Văn Tĩnh lập tức liếc ta nói: “Hoàng thượng, vậy thì vì vì thần mà nhịn xuống đi a.” Lúc hán nói lời này, tuy thần sắc bình thường, nhưng hai tai lại đỏ hệt lên, nhìn dưới ánh đèn, đặc biệt mê hoặc lòng người.

Ta trầm thấp cười hai tiếng nói: “Được.” Nếu là vì hán cùng với hài tử trong bụng, ngược lại có thể chịu đựng được.

Còn mẫu hậu cùng bọn người Như phi ở bên trong bức rèm phía sau chúng ta, Thẩm Vân cũng ở cùng mẫu hậu, ta coi như không thấy, thì thầm nói lời này với Trác Văn Tĩnh. Ngẫu nhiên bốn mắt chạm nhau khẽ cười.

Qua ba lần rượu, mẫu hậu nói đã mệt, nên dẫn theo Thẩm Vân đứng dậy ly khai, Tiết Như Ngọc cũng đi cùng, quần thần nhìn ta lại nhìn nhìn mẫu hậu, thần sắc đều không giống nhau.

Ta tức thì cười lạnh, tiếp tục cùng quần thần chung yến.

Lại ngây người như vậy trong một lát, ta nhìn thấy sắc mặt của Trác Văn Tĩnh có chút khó coi, vì vậy kêu Nguyên Bảo đưa người trở về, Trác Văn Tĩnh cũng không có từ chối, hành lễ xong ly khai.

Chờ hân đi rồi, Tam ca tiến lên kính ta ly rượu, nói vài lời chúc mừng, ta thờ ơ gật đầu, cầm lấy ly rượu ngửa đầu lên uống, nếu có Trác Văn Tĩnh ở đây, đương nhiên ta có thể nhìn lại, nhưng hân đã đi rồi, ta đây thừa dịp uống vài ngụm, chỉ là tối nay xem ra phải ngủ một mình.

Nghĩ như vậy, ta có chút cao hứng, cùng mấy lão thần cùng thời với phụ hoàng uống mấy ly, cùng hàn huyên với nhau vài câu, bầu không khí ngược lại có chút hòa hợp. Trong lúc đó, Tiết Tâm vẫn một mực im lặng uống rượu, Ngôn Nhất ở bên cạnh hân, khi thì lạnh lùng trừng mắt với ta, ta làm như không thấy.

Thời gian lại trôi qua nửa nén hương, ta cảm thấy có chút say rồi, vì vậy liền nói vài câu kêu bọn họ cứ chơi vui vẻ, sau đó liền rời đi.

Thời điểm trở lại hậu cung, sắc trời đã khuya, ta ngồi trên kiệu loan, híp nửa mắt, tuy rằng không muốn quấy rầy Trác Văn Tĩnh trong lúc này, nhưng ta vẫn có chút bất an, vì vậy đáng ra đang trên đường hồi trở về Bnà long điện, ta lại thay hướng.

Chỉ là lúc thay hướng đi, vừa qua khỏi cầu đá, ta cảm thấy trước mắt hiện lên một bóng đen, vì vậy liền dừng sỏ, cho người ngừng kiệu. Bồi Tú bước lên phía trước vịn ta, ta chỉ vào rừng cây quát: “Kẻ nào đang ở đó?”

“Hoàng thượng, chỗ đó làm gì có ai.” Bồi Tú vịn ta nói: “Chỉ là cánh rừng.”

Ta híp mắt, rồi sau đó nói: “Lục soát cho ta.” Tuy ta có chút say, nhưng bóng dáng kia thật sự đã lướt qua, ta không tin mình bị hoa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Nhân Tâm (4)

Nghe được ý chỉ của ta Chung Dung mang theo rất nhiều cấm vệ quân đến đây, ngoại trừ vài người bảo hộ cho ta, những người còn lại đều lục soát từng chút từng chút để tìm ra bóng đen kia, ta đứng dưới ánh đèn híp híp mắt.

Bồi Tú thì đứng bên cạnh ta không dám lên tiếng, ngoại trừ tiếng bước chân đi lại lại của cấm vệ quân ra, thì ở đây không có bất cứ âm thanh gì.

Cánh rừng này thật ra không lớn, nhưng mà chỗ có thể ẩn nấp lại không hề ít, bởi vì xung quanh cánh rừng đều là hòn non bộ, rất dễ ẩn náu, nhưng cho dù có khó tìm thế nào, cũng phải tìm cho ra.

Quả nhiên, lúc cấm vệ quân lục soát đến hòn non bộ, phía trước có ba người kêu thảm một tiếng, tiếp đó ở giữa mi tâm chảy máu ngã xuống đất tắt thở. Sau đó một bóng đen từ hòn non bộ chạy vụt qua, lúc cấm vệ quân còn đang vì ba người đột nhiên chết nên đứng sững ra, ta liền quát: “Đều ngây ngốc làm cái gì, còn không mau đuổi theo?”

Chung Dung vội vàng phái người đuổi theo, còn hân thì lập tức cùng mười người nữa bảo hộ xung quanh ta, dường như lo sợ ta bị bóng đen hù dọa, ta đứng trong đêm tối nhìn về phía hoàng cung uy nghiêm, theo phương hướng kẻ nọ vừa chạy trốn, nhất định sẽ đi qua Tức Phượng điện cùng Giao Thái điện.

Nghĩ tới đây, ta nhướng mày nhìn Chung Dung nói: “Phái người đi thăm dò xem cung nữ, nội giám và thị vệ có ai vắng mặt không, điều tra cẩn thận cho trẫm.” Chung Dung vội vàng tuân chỉ, phân phó xuống dưới. Lúc này ta mới cất bước đi phía sau cấm vệ quân, Bồi Tú ở một bên thấp giọng nói: “Hoàng thượng, tên thích khách này có điểm kỳ lạ, sợ rằng nguy hiểm, không bằng Hoàng thượng nên quay về trước.”

“Nhiều người bên cạnh trẫm như vậy, còn sợ cái gì?” Nghe Bồi Tú nói xong, ta miễn cưỡng nhìn hân một cái, rồi sau đó tiếp tục hướng về phía trước, đi được hai bước liền có một cấm vệ quân hướng ta bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, mất dấu kẻ đó rồi...”

“Mất dấu rồi sao?” Ta nhìn người này hỏi: “Nơi nào cũng không thấy sao?”

Người nọ ngẩng đầu liếc nhìn ta, thần sắc có chút né tránh, ta hừ lạnh một tiếng, quát: “Làm càn. Mau nói.”

“Bẩm Hoàng thượng... Bọn người vi thần thấy hân treo tường vào Tức Phượng điện.” Thị vệ kia ngập ngừng đáp, ta nghe được ba chữ Tức Phượng

điện, trong nội tâm lạnh xuống, rồi sau đó phát tay áo đi tiếp.

Thời điểm đến Tức Phượng điện, ở đây đang bị cấm vệ quân bao vây, mà bọn họ đang cùng tranh cãi với cung nữ cùng nội giám trong điện, trong đó có cung nữ Tiểu Đào đang nói: “Các người làm càn, không nhìn thấy đây là nơi này sao? Nơi này chính là tẩm cung của Như phi nương nương, các người nói hắc y nhân ở chỗ này, đến đây lục soát, còn ầm ĩ như vậy, nếu không có thì liền trở về, như vậy có khác nào bôi nhọ danh tiếng của Như phi nương nương, đây chẳng phải là coi trời bằng vung.”

Nghe xong lời kia, cấm vệ quân chần chờ đứng đó, nhưng cũng không chịu rời khỏi, điều này chính là kết cục của người không được sủng ái, nếu như lúc trước, những thị vệ nghe Tiểu Đào nói ra câu này, chắc đã sớm rời đi rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt thê không bỏ qua của Tiểu Đào, ta chậm rãi tiến lên phía trước, nhìn Chung Dung nói: “Đẫn người vào lục soát, tìm kỹ từng chỗ một, không được bỏ qua nơi nào.”

Tiểu Đào nhìn thấy ta vội nói: “Hoàng thượng, nương nương đang nghỉ ngơi.”

“Làm càn.” Ta nhìn nàng một mắt quát: “Trong nội cung có thích khách, người còn không mau gọi ái phi tỉnh dậy, còn đứng ở chỗ này ngăn cản cấm vệ quân làm gì? Nếu ái phi xảy ra chuyện, trẫm sẽ lấy đầu người. Các người còn thất thần làm gì, không nghe trẫm nói gì sao? Soát.”

Dưới ánh đèn, sắc mặt Tiểu Đào trở nên vô cùng khó coi, rồi sau đó nàng vội vàng nhường đường, ta tức thì bước vào Tức Phượng điện.

Thời điểm vào, Tiết Như Ngọc cũng đang từ tẩm cung đi ra, nhìn thấy ta liền kinh ngạc, sau khi hành lễ xong nghi hoặc nhìn ta hỏi: “Hoàng thượng, đây là?”

“Trong nội cung có thích khách, đúng lúc trẫm thấy được, bọn họ nói kẻ đó chạy tới viện của nàng, trẫm sợ nàng gặp nguy hiểm, nên đến xem.” Ta nhìn nàng nhàn nhạt đáp.

Tiết Như Ngọc ‘ah’ một tiếng. Mi mắt sụp xuống, không thấy rõ thần sắc bên trong, ta liền tiến lên đỡ nàng, cùng nàng bước ra khỏi điện, rồi sau đó lệnh bọn họ phải lục soát từng tấc đất.

Trong sân viện, từng căn phòng đều được bó đuốc soi sáng, nội giám cùng cung nữ trong Tức Phượng điện đều đứng trong sân, ta ngồi ở đó không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát hết thấy mọi thứ, trong lòng có chút kích động.

Đại khái sau nửa canh giờ, tất cả mọi người đều tiến đến bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, không tìm được người.”

“Chỗ nào cũng đã lục soát hết?” Ta nhàn nhạt hỏi.

Bọn họ liền im lặng, Chung Dung tiến lên một bước đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, ngoại trừ tẩm cung của Như phi nương nương ra, chỗ nào cũng đã điều tra.”

Nghe hắn nói xong, ta trầm mặc xuống, rồi sau đó nhìn về phía Tiết Như Ngọc, nàng tức thì quỳ xuống trước mặt ta có chút xấu hổ cùng giận dữ nói: “Hoàng thượng...”

Nói là xấu hổ, đây là đương nhiên, vô luận như thế nào, nàng cũng là người của ta, mà mấy tên thị vệ này đều là nam tử, vào tẩm cung của nàng, từ một khía cạnh khác mà nói, ngược lại là hủy hoại trong sạch của nàng.

Nhưng mà, tuy là nói thế, nhưng có một số việc không thể không làm.

Vì vậy ta tiến lên đỡ nàng dậy, ôn hòa nói: “Ái phi không cần kinh hoàng, nếu trẫm không tận mắt thấy thích khách, cũng sẽ không cần lo lắng đến thế. Kẻ đó vào viện này, nếu như thật sự ẩn nấp trong phòng của nàng, sợ là sẽ nguy hiểm, nếu nàng xảy ra bất trắc gì, chẳng phải trẫm sẽ ân hận cả đời hay sao? Để cho bọn họ lục soát đi, nếu không có người, trẫm cũng an tâm nhiều hơn, nếu vì vậy ái phi cảm thấy nơi này không sống thoải mái được nữa, trẫm có thể an bài nơi ở khác cho nàng.”

Tiết Như Ngọc nghe ta nói xong thần sắc liền cứng lại, rồi sau đó đứng dậy.

Ta đưa mắt nhìn Chung Dung, hắn liền lĩnh chỉ tự mình dẫn người đi vào.

Chung Dung đi vào không bao lâu, cái người phụng mệnh đi điều tra phiên trực trong nội cung đến rồi, nói là trong nội cung hiện tại vắng mặt tổng cộng có mười một người, gồm hai cung nữ, hai nội vệ, còn có một người vắng mặt nữa đó chính là nội vệ Trần Kiến Quang phục thị trong nội cung của ta.

Nghe được cái tên Trần Kiến Quang, ta không khỏi nhướng mày, cơ thể của Tiết Như Ngọc bên cạnh hơi run lên, ta mấp máy miệng cười nói: “Như thế cũng khá kỳ lạ, đang trong ca trực, vậy mà không thấy bóng người, nếu hắn không ở trong hoàng cung này, thì ở chỗ nào?”

Thời điểm ta cười như vậy, sắc mặt Tiết Như Ngọc có chút bất an, sau đó liền bình tĩnh ngồi ở đó, ta nhìn Chung Dung nói: “Không thể để lọt tin này ra bên ngoài, người lập tức dẫn người đi tìm tung tích của hắn, sau đó thành Tam ca vào cung.”

Chung Dung lĩnh mệnh mà đi, ta tức thì ngồi ở đó không nói gì.

Không bao lâu, cấm vệ quân lục soát từ trong tẩm cung Tiết Như Ngọc đi ra, nói là không tìm được người.

“Như thế càng kỳ lạ hơn rồi, chẳng lẽ là trăm hoa mất?” Nghe được kết quả này, ta nở nụ cười nhìn người bên dưới tự hỏi.

Mấy người đang quỳ liền vội vàng thỉnh tội, ta nâng cằm nhìn bọn họ, nói: “Chỗ duy nhất có thể ẩn nấp chỉ còn tấm cung này của ái phi, tên thích khách đó chẳng lẽ có thuật độn thổ, cho nên chạy thoát? Trăm hỏi các người lần nữa, vừa rồi các người truy đuổi thích khách, có thật là thấy hắn lên vào trong đây, hay là các người hoa mắt?”

Người phía dưới vội đáp: “Vi thần không dám lừa gạt Hoàng thượng, đích thật là kẻ đó biến mất từ đây, về phần tại sao không tìm được người, vi thần... Vi thần cũng không biết.”

“Không biết, ngược lại lấy có tốt đấy.” Ta nhàn nhạt nói, nhìn về phía Tiết Như Ngọc ta nói: “Ái phi, ở đây không an toàn, đêm nay trăm sẽ ở lại đây cùng nàng.”

Tiết Như Ngọc nghe xong sắc mặt tái nhợt, rồi sau đó ta kêu dẫn hai nội vệ cùng hai cung nữ tư thông với nhau đưa lên.

Ta chậm rãi thẩm tra bọn họ, nghe bọn họ nói về chuyện của mình, một đôi thì nói đang thề non hẹn biển dưới trăng, cầu ta tha cho bọn họ một con đường sống, còn đôi khác, thì về mặt bí thăm, nói: “Đã mạo phạm cung quy, chỉ cầu được chết, nhưng xin đừng liên lụy tới chủ tử.”

Ta nghe xong, quan sát bọn họ, sau đó, một đôi đi phía trước thất cổ, đôi phía sau uống một ly rượu độc.

Người trung tâm có khác, chỉ mong được lưu lại toàn thây.

Cứ như vậy, ta đã ngồi nửa canh giờ ở Tức Phụng điện.

Nửa canh giờ này, ta im lặng tựa vào bàn gỗ, tay nâng cằm nhắm mắt lại, đang lúc ta cảm thấy buồn ngủ, bên ngoài liền truyền đến âm thanh thông báo, nói Chung Dung đã quay lại.

Ta để cho hắn vào, Chung Dung quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Du vương gia đã vào cung rồi, cũng đã bao vây Tiết gia theo lời Hoàng thượng phân phó, nhưng còn tên lão tặc Tiết Thanh kia, vi thần tìm khắp phủ đệ đều không nhìn thấy...”

Nghe Chung Dung nói xong, Tiết Như Ngọc lập tức đứng dậy, về mặt tái nhợt, không thể tin nhìn ta hỏi: “Hoàng thượng... Đây là xảy ra chuyện gì? Vì sao phải bắt người của Tiết gia?”

Vì sao phải đuổi bắt người Tiết gia? Ta nghe xong câu này giương mắt nhìn nàng, rồi sau đó cười ha ha hai tiếng, cuối cùng nhìn nàng nói: “Nàng nói thử xem? Ái phi.”

“Hoàng thượng, bắt người không lý do, người trong thiên hạ sẽ nói gì Hoàng thượng? Chỗ mẫu hậu Hoàng thượng sẽ trình bày như thế nào? Hoàng thượng...” Dứt lời, Tiết Như Ngọc quỳ xuống, nước mắt tuôn trào nhìn ta.

Ta lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Tối nay mẫu hậu ngủ vô cùng ngon giấc, những chuyện xảy ra đêm nay thì ngày mai ta sẽ bẩm báo với bà.” Tiết Như Ngọc nghe ta nói xong, sắc mặt tái nhợt một mảnh.

Ta quay đầu lại lạnh lùng nhìn Chung Dung hỏi: “Tiết Thanh chạy thoát?”

Cơ thể Chung Dung run lên, nhìn ta đáp: “Xin Hoàng thượng thứ tội cho thần vô năng, không thể bắt lấy tên phản thần này.”

Nghe hắn nói xong, ta nhíu nhíu mày, Tiết Thanh vậy mà đã chạy thoát, vậy bây giờ ông ta ở đâu? Tâm tình ta bởi vậy mà có chút buồn bực.

Chung Dung lại nói: “Hoàng thượng, vi thần đã phong tỏa tứ môn, tên phản thần kia tất nhiên sẽ trốn không thoát.”

Ta nhàn nhạt ‘ân’, không nói gì thêm nữa.

Tiết Như Ngọc ở phía sau ta đột nhiên khóc lớn hỏi: “Hoàng thượng, rốt cuộc là tại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chữ Tình

Nhìn Tiết Như Ngọc đang quỳ trên mặt đất khóc nỉ non, dung mạo như hoa, nhưng tâm địa lại độc ác, ta đưa mắt nhìn Chung Dung, hắn vội vàng mang người lui ra, ta lại nói với Bồi Tử đang hầu hạ bên cạnh: “Cũng người cũng lui xống đi, trăm muốn cùng ái phi trò chuyện.”

Sắc mặt của Bồi Tử mờ mịt không rõ, sau đó hành lễ nhẹ nhàng lui ra, chờ hắn đi rồi, ta ngồi xuống ghế, lạnh lùng nhìn Tiết Như Ngọc, nàng quỳ trên đất,

thần sắc âm đạm nhìn ta, trong con ngươi mang theo vẻ thê lương cùng hoang mang không nói nên lời.

Ta nhẹ gõ tay trên mặt bàn, sau một hồi, ta nhẹ giọng mở miệng nói: “Trẫm, đã cho ngươi cơ hội.” Giọng ta rất thấp, tựa hồ giống như đang tự nói với chính mình vậy.

Mà Tiết Như Ngọc dường như không nghe rõ lắm nhìn ta, thần sắc bi thương như cũ, thế nhưng trong con ngươi lại mang theo vẻ nghi hoặc, tựa hồ như không rõ ta đang nói tới cái gì.

Nhìn nàng ta khẽ cười hai tiếng nói: “Sự tình đã tới nước này, trẫm hỏi nàng mấy câu. Từ lúc trẫm biết nàng, cho tới bây giờ cũng gần mười năm rồi, nàng nói thực cho trẫm biết đi, những năm này trẫm đối xử với nàng như thế nào?”

Đây là điều ta vương bận nhất, ta thật sự không rõ, rốt cuộc đời trước có chỗ nào ta không bằng tên Trần Kiến Quang kia, mà khiến cho nàng phản bội lại ta như vậy.

Hiện tại có dịp, vừa hay có thể hỏi lý do minh bạch. Nếu vương bận trong lòng ta được tháo gỡ, thì mọi chuyện đời trước cũng sẽ tiêu tan hết thảy.

Tiết Như Ngọc nghe ta hỏi xong, hô hấp trở nên nặng nề, sau đó thấp giọng nức nở đáp: “Những năm này, Hoàng thượng đối xử với thần thiếp rất tốt, thần thiếp đều ghi nhớ trong lòng, thần thiếp còn nhớ rõ, thần thiếp từng ước vào ngày sinh thần của mình, hi vọng Hoàng thượng sẽ ở bên thần thiếp cả ngày, ngày đó vô luận có chuyện trọng đại gì, Hoàng thượng đều không để ý, chỉ ở cùng thần thiếp, lúc ấy thần thiếp có thêu một đôi uyên ương trên khăn tay, sau đó Hoàng thượng đều một mực mang theo bên người, những điều này thần thiếp luôn nhớ rõ.”

“Trẫm, cũng biết trẫm đối xử với nàng rất tốt, kỳ thật, trẫm không muốn sát sinh, thế nhưng lại sợ nàng ủy khuất, trước kia sợ Trác gia quá lớn, làm áp đảo Tiết gia các nàng, cho nên dốc sức liều mạng sủng ái nàng. Vì nàng lập uy, không muốn tay nàng nhuộm máu, cho nên trẫm liền thay nàng gánh hết thảy, trẫm đã từng có nguyện vọng lớn nhất đó là có thể ở bên nàng cả đời, dù có chết cũng muốn chôn cùng một chỗ, kiếp sau lại làm phu thê.” Ta nói thật khê những lời mà trước kia chưa từng nói ra, trong lòng cũng không biết là tư vị gì, giống như có chút đau xót, lại giống như có chút đau khổ, còn có chút ảm ức không nói nên lời. Chỉ là vừa nói tới đây, ta lại cảm thấy vô cùng thê lương.

Ta thờ dài nhìn chằm chằm dung mạo như hoa trước mắt chất vấn: “Nàng nói đi, trẫm đã vì nàng mà làm tới mức đó, vậy tại sao nàng còn nghĩ đến chuyện phản bội trẫm? Cho dù nàng không có tình cảm với trẫm, nhưng về mặt tình nghĩa, nàng không cảm thấy có lỗi hay sao? Trẫm trong mắt nàng rốt cuộc là cái gì?”

Tiết Như Ngọc nghe ta nói xong, thần sắc kinh ngạc, môi đảo mấp mảy, nhưng lại không nói một câu, ta cũng không muốn nàng nói cái gì, lại tiếp tục nói: “Nhưng mà, sau này trẫm suy nghĩ cẩn thận lại, trẫm có thể cho nàng tình cảm, còn nàng thì chà đạp lên tình cảm ấy, nhưng đó đều là trẫm cho phép nàng, nếu trẫm không cho, nàng lấy cái gì để chà đạp. Đã như vậy trẫm sẽ thu hồi tất cả, một chút cũng không cho.”

Tiết Như Ngọc nhìn ta, nước mắt đột nhiên chảy xuống, ta nhìn vào mắt nàng hỏi: “Đến lúc này rồi, vì sao nàng lại khóc? Là vì đã mất đi Trần Kiến Quang?”

Nàng nhìn ta mấp máy miệng đáp: “Hoàng thượng, thần thiếp không biết Hoàng thượng có ý gì, thỉnh Hoàng thượng chỉ rõ.”

Ta nhìn nàng xùy cười một tiếng: “Vốn trẫm định không nói tới chuyện này, bởi vì liên quan đến thể diện của trẫm, thể diện của liệt tổ liệt tông hoàng thất, bây giờ nàng còn muốn trẫm nói rõ? Nàng không biết Trần Kiến Quang? Cái gọi là thanh mai trúc mã, như thế nào, người lớn lên cùng nàng từ nhỏ, người nàng vừa lên lút hẹn hò, đào mất liền đã quên?”

“Hoàng thượng, hẳn đúng là người thần thiếp quen biết từ nhỏ, thế nhưng từ lúc thần thiếp tiến cung tới nay chưa bao giờ có tâm tư khác, những năm gần đây hầu hạ Hoàng thượng, chưa từng thất phẩm. Hiện tại Trần Kiến Quang vào cung làm thị vệ là cũng do Hoàng thượng khâm điểm, thần thiếp tránh tiếp xúc nhưng không sao tránh được chạm mặt.” Tiết Như Ngọc nghe xong lời của ta liền khóc lóc đáp.

Ta nghe xong lại bật cười chất vấn: “Thật sự không có tiếp xúc sao? Vậy trẫm hỏi nàng, trước đó vài ngày, nàng mệnh cho Tiểu Đào tiến đến Giao Thái điện thăm hỏi Hoàng hậu, là vì lý do gì?”

Nàng nghe xong lời này, nói: “Hoàng hậu mang thai, thần thiếp chỉ là...”

“Tới giờ phút này mà nàng còn không muốn nói thật?” Ta nhìn nàng nhú mày hỏi: “Nàng vẫn chưa rõ sao? Nếu trẫm đã hỏi câu này, cũng bởi vì trẫm đã biết được chân tướng thật sự, Tiểu Đào kia rõ ràng là đi bái kiến Hoàng hậu, lại ngấm đưa cho Trần Kiến Quang một chiếc khăn tay, nhưng ngày ấy trẫm tình cờ thấy sợi tơ ngọc, trẫm không nói sai đi?”

Thần sắc của Tiết Như Ngọc trắng bệch, ta nhìn nàng cười khẩy nói: “Trẫm đã từng nói qua, trẫm đã cho nàng cơ hội. Từ đầu, thời điểm trẫm biết rõ tất cả, hận không thể giết chết nàng, thế nhưng trẫm không có, nói thật, lúc ấy, trẫm không hạ thủ được, nàng là người trẫm một mực nâng niu trong lòng, đặt ở đầu trái tim, thậm chí nỗi lần trẫm nghĩ đến nàng chết, đều rất khổ sở, trẫm một mực viện cớ, lấy mọi lý do bao biện tội lỗi cho nàng, nhưng mà, càng về sau, trẫm càng thấy phiền, thấy chán ghét, bởi vì so với Văn Tĩnh, nàng tựa hồ quá già dối, trẫm đột nhiên minh bạch, người trước đây trẫm yêu thích, không phải là người trước mắt, mà là trẫm tự ảo tưởng nàng tốt đẹp. Trẫm để Trần Kiến Quang vào cung, một mặt là muốn quan sát một chút rốt cuộc hắn đang có âm mưu gì, một mặt khác đó là trẫm muốn nhìn phản ứng của nàng, đáng tiếc, nàng vẫn làm trẫm quá thất vọng rồi.”

Nói tới đây, ta thờ dài một tiếng đứng lên nhìn người trên mặt đất lạnh lùng nói: “Trần Kiến Quang liên lạc với nàng, là muốn cấu kết với phụ thân nàng định mưu phản, chuyện này trẫm đã điều tra rồi, trẫm cũng biết tên Trần Kiến Quang kia, hiện đang ở đây, rốt cuộc nàng đem hắn giấu ở nơi nào rồi?”

Tiết Như Ngọc nghe xong lời này của ta, ngẩng đầu nhìn ta, đột nhiên vẻ mặt trở nên hung ác cười lớn tiếng nhìn ta nói: “Hoàng thượng, người vĩnh viễn

sẽ không tìm được hần, hần đã rời khỏi hoàng cung này của ngươi rồi.”

Ta híp mắt, rồi sau đó bật cười gần từng chữ nói: “Tiết Như Ngọc, ngươi sẽ trả giá rất nhiều vì lời này của ngươi đấy.”

Thần sắc trong mắt của Tiết Như Ngọc co lại, thấp giọng nói: “Đây chính là chữ yêu của đế vương sao, liếc mắt ân sủng, đảo mắt vô tình. Hoàng thượng yêu như vậy, hậu cung sẽ có ai dám an tâm hưởng thụ... Hoàng thượng đã từng nói, vô luận thần thiếp có làm gì sai, đều sẽ không liên lụy tới Tiết gia, cho dù cắt đứt tình phu thê, nhưng đế vương miệng vàng lời ngọc, há có thể đổi ý, thần thiếp cầu Hoàng thượng buông tha cho phụ thân với Tiết Tầm, bọn họ đều không liên quan đến chuyện này.” Dứt lời, Tiết Như Ngọc hướng ta dập đầu.

Ta nhìn nàng nhàn nhạt nói: “Sớm biết có ngày hôm nay thì cứ gì lại làm, nếu Tiết Thanh không chạy đến Nam quận, trăm sẽ bỏ qua, nhưng nếu đã đến đó, trăm há có thể cho phép ông ta tự tại bên ngoài? Làm sao ta có thể yên giấc.” Nói đến đây, ta nhìn xung quanh Tức Phụng điện nói: “Tức Phụng điện này vốn là trăm vì ngươi mà xây lên, hôm nay, chữ tình đã hết, điện này cũng không còn ý nghĩa, ngày mai trăm sẽ cho phá tan nơi này, còn ngươi chuyển vào lãnh cung.” Nói đến đây ta phát áo ly khai. Tiết Như Ngọc ở phía sau ta thê lương nói: “Hôm nay Hoàng thượng đối xử với thần thiếp như vậy, ngày sau e rằng đây cũng là kết cục của Hoàng hậu, thần thiếp ở tại lãnh cung chờ Hoàng hậu đến.”

Nghe được lời này của nàng, ta khẽ cười một tiếng quay đầu nhìn nàng nói: “Ngươi vẫn chưa rõ sao? Trăm, đã từng thích ngươi, nhưng hiện tại, trăm yêu Trác Văn Tĩnh. Ngươi không phải hần, hần cũng không giống ngươi. Làm sao so sánh được.” Nói xong, ta quay người ly khai.

Bồi Tú bước lên phía trước vịn ta, Chung Dung cũng bước đi theo, ta nói: “Tăng tốc lục soát, cần phải tìm được Trần Kiến Quang, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

Chung Dung vội vàng lĩnh chỉ, ta nghĩ nghĩ lại hỏi: “Mọi người trong Tiết gia đều bắt được?”

“Ngoại trừ Tiết Thanh, những người còn lại đều đang bị giam giữ trong địa lao rồi.” Chung Dung khẽ đáp, ta ‘ân’ nói: “Đã đến Du vương phủ lục soát rồi sao?”

“Đã lục soát rồi, cũng không tìm được Trần Kiến Quang với Tiết Thanh ở đây.” Lúc này ta mới gật đầu nói: “Mấy ngày nay cần phải trông coi cửa thành thật tốt, nếu bọn họ đã rời khỏi kinh thành, e là sẽ có chiến tranh với Nam quận.”

Chung Dung nói: “Thỉnh Hoàng thượng bớt sầu, mấy ngày này, vì thần đã mệnh cho cửu môn Đề Đốc nghiêm khắc canh giữ cửa thành, đương nhiên tên phản tặc kia trốn sẽ không thoát.”

Nghe đến đó ta yên tâm hơn một chút, nhớ tới lời của Tiết Như Ngọc, ta lại nói: “Có thể người còn ở trong hoàng cung, sai người lục soát bốn phía, không được để sót chỗ nào.”

Chung Dung lên tiếng đáp ứng.

Sau khi phân phó xong mọi việc, ta đi thẳng đến Giao Thái điện, trong nội cung phát sinh chuyện lớn như vậy, hần là Trác Văn Tĩnh sẽ không ngủ được đây, ta lại quên kêu người nhắc để cho hần đừng chờ.

Sau khi đi đến, Giao Thái điện được canh phòng nghiêm ngặt, nội giam cùng thị vệ tầng tầng lớp lớp canh gác khắp nơi, còn Trác Văn Tĩnh thì đang ngồi ở trong điện, bên cạnh hần là một ngọn đèn, phát ra ánh sáng le lói, nhìn trong đêm tối, lại trở nên nhu hòa.

Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu thấy ta liền vội vã đi tới, tiến lên nắm lấy tay ta, miệng mấp máy, cũng không nói gì.

Cảm giác tay của hần có chút lạnh buốt, ta vội hỏi: “Tại sao lại không ở trong điện chờ? Lỡ như bị cảm lạnh thì làm sao đây?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta đáp: “Hoàng thượng không sao là tốt rồi.” Dứt lời, miệng khẽ lộ ra một vòng cười nhạt.

Ta xoa xoa tay của hần nói: “Ta thì có thể xảy ra chuyện gì chứ.”

Trở lại nội điện, phân phó tất cả người hầu hạ trong phòng lui ra, ta cùng với Trác Văn Tĩnh ngồi trong màn trướng, ta nhìn hần, hần cũng nhìn ta.

Sau một hồi, hần thấp giọng nói: “Hoàng thượng, ngài...”

“Trăm, không có việc gì.” Ta cắt ngang lời hần: “Ngày mai, trăm sẽ tuyên chỉ, đem Tiết Như Ngọc biếm vào lãnh cung.”

Trác Văn Tĩnh nghe được mặt mày khẽ động, rồi sau đó nhàn nhạt hỏi: “Chỗ của mẫu hậu, Hoàng thượng định thế nào?”

“Mẫu hậu...” Nghe Trác Văn Tĩnh hỏi thế, thần sắc của ta có chút phức tạp, thấp giọng thì thào: “Chưa có ý định gì hết, chỉ sợ mẫu hậu sẽ không dễ dàng chấp nhận... Chuyện trong hoàng thất, khó nói.”

“Hoàng thượng...” Trác Văn Tĩnh cầm lấy tay của ta nói: “Ta đều hiểu. Ngài không cần nói nữa.”

Ta nhìn hần, cười cười.

Chỗ mẫu hậu, phải xem thái độ của bà như thế nào rồi, nếu bà bởi vì chuyện này mà đối xử bạc tình với ta, ta liền vô nghĩa. Tình mẫu tử, ân đoạn nghĩa tuyệt, tuy nghe thế rất vô tình, nhưng suy cho cùng thể diện hoàng thất mới là điều trọng yếu.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng ta lại cảm thấy rất chua xót, duỗi tay ôm lấy Trác Văn Tĩnh, thấp giọng hỏi: “Trẫm muốn làm cái gì, người đều hiểu hết. Không trách trẫm nhẫn tâm bạc tình hay sao?”

Trác Văn Tĩnh nghe ta nói xong liền nhẹ cười, đáp: “Hoàng thượng làm việc này đương nhiên là vì thể diện hoàng gia, sao ta lại oán giận gì Hoàng thượng chứ, hơn nữa, ta cảm thấy Hoàng thượng làm vô cùng tốt.”

“Nếu trẫm làm chuyện có lỗi với người, người có oán hận trẫm không?” Ta nghe xong trong nội tâm khẽ động, vuốt ve tóc của hắn hỏi, tóc của hắn rất mượt, chạm vào rất thoải mái, nghĩ như vậy, ta vươn tay quần lấy sợi tóc của hắn, rồi lại dùng tay chải ra.

Trác Văn Tĩnh liền trầm mặc lại, thấp giọng đáp: “Tình cảnh của Hoàng thượng, ta đều biết hết, biết Hoàng thượng xử lý chuyện này sẽ mang đến hậu quả rắc rối, nhưng ta vẫn sẽ ủng hộ Hoàng thượng, hơn nữa xin Hoàng thượng cứ yên tâm, vì thần sẽ không để Hoàng thượng gặp những rắc rối kia, Trác gia của vi thần, sẽ không bao giờ làm trái thánh ý.”

Nghe hắn nói xong, ta ‘ân’ nói: “Trác Văn Tĩnh, người biết rõ, hôm nay trẫm đi một bước này sẽ có nhiều gian khó, trẫm tính đời này lẫn đời trước người đều phải ở bên cạnh trẫm rồi.”

Trác Văn Tĩnh nhẹ giọng ‘ân’, không có nói gì nữa, mà ta cũng không cần hắn nói gì.

Ta đối với người mình thích, chính là như vậy, tội sát sinh ta đều sẽ gánh hết, mà ta chỉ cần trong lòng hắn hiểu và thông cảm là được, đó là điều tốt nhất đối với ta rồi, những thứ khác, hắn không cần lo lắng, cũng không cần phiền não.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Cái Gọi Là Chân Tướng

Hôm sau, trên triều đình đối với hành động lần này của ta rất kinh ngạc, khó hiểu, vô cùng kinh hãi, cái gọi là một đêm đất trời đảo lộn, chính là như thế, đương nhiên cũng có những chỗ cũng rất an bình, tỷ như Trác Luân cùng bọn người Ngôn Chi Chương.

Ta đem những chứng cứ vô cùng xác thực về việc Tiết gia tham ô thông đồng với Tam ca quảng lên triều đường, sau đó những quan viên thân thiết với Tiết gia đều giữ im lặng, những lời nghị luận dần dần cũng lắng xuống, sau này cũng không dám nói thêm cái gì nữa.

Cái gọi là cây ngã khi chạy, đây cũng là lẽ thường tình.

Nhìn về mặt hận mà không dám nói của bọn họ, trong lòng ta thầm than, nói đến thì hành vi lần này quả thực rất mạo hiểm.

Mặc dù ta nắm quyền hình bộ cùng binh bộ, nhưng suy cho cùng, trong binh bộ có mấy ai trung tâm với ta thì khó có thể nói rõ ràng được.

Lúc đầu, một mặt là trong lòng ta vẫn còn rối rắm chuyện về Tiết Như Ngọc, mặt khác ngược lại là ta thật sự không có đủ thực lực để đấu với Tiết gia. Mà Tiết Thanh cái người này, là một tên cáo già, về sau, ta liền nghĩ đến cách làm sao cho ông ta không thể nhìn thấu được ý đồ của ta, vì vậy, ta đối với Tiết Như Ngọc hết sức lạnh nhạt, đối với những chi nhánh hoặc thân thích của Tiết gia ta đặc biệt đá kích, nhưng chưa bao giờ trực tiếp động đến Tiết gia, thậm chí là Tiết Tầm, ta thập phần trọng dụng, rất dễ mất tới, mỗi lần có đại sự vẫn giao cho Tiết Thanh như trước.

Tiết Thanh cái người này, nếu không phải đem ông ta bức đến cực điểm thì không được, phải để cho ông ta cảm giác mình luôn có cơ hội, thì ông ta mới hành động khinh suất được.

Thời gian của ta không nhiều lắm, nhưng mà có một chuyện vượt ngoài dự đoán của ta đó chính là Tam ca muốn hồi kinh.

Đột nhiên Tam ca nói muốn hồi kinh, chuyện này làm cho ta hết sức kinh ngạc.

Trước lúc phụ hoàng lâm chung đã bắt ta phải thề, lúc Tam ca còn sống, ta không được mang kỵ binh từ kinh thành tiến vào nam quận một bước, mà hôm ấy, hắn vậy mà hồi kinh, hắn không sợ ta giết hắn đi, hay là hắn có bí mật gì khó nói cho nên không thể không hồi kinh, chuyện này lại làm ta nghĩ đến Trần Kiến Quang kiếp trước.

Nói thật cho tới bây giờ ta vẫn nghĩ rằng chuyện Trần Kiến Quang không thể đơn giản như vậy được, chỉ cần nghĩ có vài năm lại có được nhân tâm đến thế, hưởng hờ hắn khôi phục từ nam quận, tuy sau này, không nghe tin tức gì về Tam ca, nhưng ta có cảm giác, không tránh khỏi liên quan đến Tam ca, thậm chí, ta cả gan phỏng đoán rằng, chính là ngay lúc đó Tam ca không thể không chế nổi hắn, hoặc là, Tam ca đã chết. .

Nhưng tất cả cũng chỉ là suy đoán của ta, Tam ca muốn hồi kinh, một phần vì lúc trước ta để cho Trác Nhiên đến Nam quận điều tra, mà Nam quận là địa bàn của Tam ca, cho dù Trác Nhiên có bí mật hành động thế nào, cũng không có khả năng không lọt tiếng gió ra ngoài, cho nên ta cảm thấy Tam ca đột nhiên quy kinh, sợ là thật sự có quan hệ đến Trần Kiến Quang.

Về sau thật sự ta không nghĩ tới, ta vậy mà lại gặp được địch nhân kiếp trước trong phủ của Tam ca, mặc dù ta đã có chuẩn bị trong lòng, nhưng khi đối diện với kẻ đó, ta không còn khống chế được suy nghĩ của mình, cảm thấy rất ghê tởm cùng một tia hoảng hốt không nói nên lời, lúc trước ta nói muốn chém chết hắn cũng không phải nói ngoa, nếu như không vì nể mặt Tam ca quý mấy canh giờ dưới mưa, ta cũng đã giết hắn rồi.

Nhưng ngay tại thời khắc đó ta càng thêm chắc chắn, Tam ca tựa hồ rất coi trọng người này, vì vậy ta đem hắn đặt ở trong cung, ta rất muốn nhìn một chút người này ngoại trừ Tiết Như Ngọc, thì còn có ai trong nội cung này liên quan đến hắn hay không.

Sau đó liền biết thái độ của Tiết Tầm cùng Tam ca rồi, lại làm cho người ta thập phần suy nghĩ, lúc Tiết Tầm gặp Trần Kiến Quang giống như không thấy được, thậm chí là hoàn toàn lạ lẫm, một điểm kinh ngạc cũng không có, mỗi lần vào cung đều vội vàng mà lướt qua, có thể nói hắn với Trần Kiến Quang một chút cũng không nhận thức được, nếu là vì để tránh hiềm nghi, cũng không nên như thế, Tiết Tầm thông minh như vậy, sẽ biết được trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, nếu hắn biết được chuyện của bọn họ, chắc chắn sẽ đem ra định tội. Nhưng hắn không có, hoàn toàn coi thường sự tồn tại của Trần Kiến Quang, thậm chí còn mang theo chút chán ghét. Cái người này lại để cho người ta cảm thấy thập phần thú vị.

Còn Tam ca thì từ lúc Trần Kiến Quang vào cung, ở bên ngoài cũng không xuất hiện hành động gì khác thường. Cho nên mới nói Ngôn Nhất chính là mấu chốt quan trọng, Ngôn Nhất hẳn nếu có bất mãn gì với ta thì liền biểu hiện trên mặt, cho nên đối với ai cũng đồng dạng như vậy, lúc bắt đầu Tam ca tất nhiên sẽ nghĩ hắn chính là do ta phái tới giám sát, một mặt muốn làm huynh ấy khó xử, mặt khác lại làm huynh ấy mất hết kiên nhẫn.

Nhưng thời điểm ta cùng Trác Văn Tĩnh ghé thăm, Ngôn Nhất đối với ta rất chán ghét cùng vô cùng phòng bị, đại khái làm huynh ấy liền rõ ràng ta với hắn không có liên quan, ta nghĩ bắt đầu từ lúc đó, Tam ca đã có ý định lợi dụng Ngôn Nhất, cho nên sau này ta thả Ngôn Nhất về phủ, Tam ca liền dâng tấu muốn đem người trở về, có lẽ huynh ấy nghĩ, để một người đơn thuần như vậy ở bên cạnh, chung quy cũng tốt hơn so với để ta phái người khác tới, hơn nữa khi để Ngôn Nhất rất dễ, thỉnh thoảng cũng có thể coi đây là một thú vui hiếm có.

Mà tâm tư của Tam ca tự nhiên cũng là tâm tư của ta.

Ngôn Nhất mặc dù chán ghét ta, nhưng làm người thập phần đơn thuần, cho nên lúc ta gặp lại hắn, dẫn hắn đến Giao Thái điện, tùy ý hỏi tình huống của Tam ca, Ngôn Nhất liền trả lời Tam ca ngày ngày xem kinh Phật, ngâm hiểu là, gần như Tam ca không có dã tâm tranh đoạt.

Thế nhưng Tam ca càng như vậy, trong lòng ta càng kinh ngạc cùng hoảng hốt, ta không tin Tam ca đối với ta một điểm đề phòng đều không có, khẳng định là huynh ấy đang tìm cách. Nghĩ như vậy, ta âm thầm mệnh cho Ngôn Chi Chương phái người đến nam quân điều tra, chỉ nhận được là, biên phòng nam quân phòng thủ kiên cố, hơn nữa nam quân cùng quan nội luôn xung đột với nhau, nói là người của quan nội luôn đến chỗ bọn họ cướp giật, như thế đến nay, người nơi đó vô cùng bất mãn đối với quan nội, thậm chí có người hùng hồn lan truyền, nói muốn mang quân sang đánh bọn họ.

* Quan nội: chỉ miền tây Sơn Hải Quan, TQ.

Bởi vì thế, ta làm sao có thể cho rằng Tam ca không để ý đến ngôi vị hoàng đế này...

Lại nhắc đến quan hệ giữa Tiết Thanh cùng Tam ca, thập phần thú vị, Tam ca thích phạt pháp, Tiết Thanh cũng tin phạt, cho nên hai người tình cờ gặp nhau tại Vạn gia tự, hai bên đều thập phần lễ tiết, tùy ý khách sáo vài câu rồi rời đi. Nhưng có một số việc nhìn thì như vậy, nghe thì như vậy, nhưng lại không phải như vậy.

Vô số cái như vậy cộng lại, ta làm sao có thể tin tưởng Tam ca, Tiết Thanh, cùng Trần Kiến Quang trong sạch đây?

Sau khi ta trọng sinh, ta một mực tin mỗi Trác Văn Tĩnh, mẫu hậu đối với điều này đương nhiên bất mãn.

Ta ở hoàng cung tranh cãi với mẫu hậu, không đau không yêu Tiết Như Ngọc, tuy rằng Tam ca cẩn thận, nhưng Tiết Thanh lại hiểu rõ tính tình của ta, cũng biết tình cảm của ta dành cho Tiết Như Ngọc, cho nên ông ta sẽ do dự, sẽ dao động buông hay không buông Tiết Như Ngọc – vũ khí đáng tin cậy nhất này, trong lúc đó, ông ta chỉ quan sát Trác gia, quan sát Trác Văn Tĩnh, bởi vậy sẽ lo là đối với ta, mà người trong tay của ta, hữu dụng nhất tất nhiên là cầm vệ quân rồi, không cần kinh động tới bộ binh, chỉ cần bắt thỉnh linh sử dụng quân quyền của Trác gia cùng với Ngôn Chi Chương là cũng đủ xử lý Tiết gia rồi.

Tối hôm qua là ta nhận được mật báo, biết rõ Trần Kiến Quang thừa cơ đi đến chỗ Tiết Như Ngọc, đáng tiếc là lúc ấy ta đang uống rượu, nên bỏ qua cơ hội bắt người, về sau, ta đuổi đến chỗ Tiết Như Ngọc giả vờ như thích khách chạy đến chỗ đó, trên danh nghĩa là điều tra thích khách, nhưng trên thực tế là sợ lọt tiếng gió ra bên ngoài, để cho Tiết Thanh cùng Tam ca biết được tin tức. Đại khái là do Tiết Như Ngọc quá kinh hoàng, cho nên không chú ý điều ta phân phó chính là, mệnh cho Chung Dung tiến đến bắt người, mà không phải là bắt thích khách...

Bên cạnh ta lúc đó đều là tai mắt của mẫu hậu, phân phó như vậy, cũng chỉ có Chung Dung minh bạch ý của ta, vì vậy rõ ràng đang lục soát tâm cung Tiết Như Ngọc, lại âm thầm phân phó xuống dưới, tiến đến bắt Tiết gia cùng Tam ca, bằng không thì cũng không đến nửa canh giờ mới thấy xuất hiện.

Kỳ thật nếu không phải gần đây mẫu hậu cùng Tiết Như Ngọc có động tác quá lớn, ta còn chưa đến mức lúc nắm chưa chắc được phần thắng mà động thủ, mẫu hậu không để ý đến mệnh lệnh của ta mà đem Thẩm Văn nuôi dưỡng bên người, rõ ràng là đang ngăn cản Trác Văn Tĩnh, tuy ta muốn đợi Trác Văn Tĩnh hạ sinh hài tử xong mới động thủ, nhưng cuối cùng lại đánh một canh bạc, bởi vì với tư cách là phụ hoàng tương lai, ta không thể để hài tử còn chưa sinh ra của mình phải chịu sức uy hiếp từ Thẩm Văn, ta muốn bề gãy vây cánh của Thẩm Văn, đương nhiên biện pháp nhanh nhất đó là diệt trừ Tiết Như Ngọc, có như vậy, cho dù mẫu hậu có đường Thẩm Văn bên cạnh, nó cũng chỉ có thể là một đại hoàng tử, nó không có mẫu thân, cũng không có địa vị.

Chỉ là chưa từng nghĩ đến, ta bố trí chặt chẽ như vậy, hành động cơ hồ không có mấy người biết được, nhưng vẫn để lọt một chút tiếng gió, Tiết Thanh kia vậy mà đã chạy trốn. Nghĩ tới đây, ta híp mắt, tên Tiết Thanh kia, vậy mà chạy thoát, thật đáng chết.

Nghĩ như vậy ta hừ lạnh một tiếng, người phía dưới liền im bật, ta lấy lại tinh thần, liếc nhìn bọn họ, phân phó Bồi Tú ban bố thánh chỉ, những quan viên có quan hệ với Tiết gia đều bị cách chức điều tra, nếu có hành vi phản kháng liền trảm, đây Tiết Như Ngọc vào lãnh cung, những quan viên khác an vị như cũ, ban thưởng cho Trác Luân cùng Ngôn Chi Chương, còn những vị trí đang trống, điều quan viên từ bên ngoài về bổ sung.

Phân phó hết những chuyện này, ta phát tay bãi triều, sau đó trực tiếp xuất cung, đi Hình bộ đại lao.

Ta tiến đến Hình bộ, là vì xem Tiết Tầm.

Tiết Tầm một mình giam một đại lao, nghe người ta nói, đây là Chung Dung phân phó, ta nghe xong thầm nghĩ Chung Dung cái người này cũng một người thông minh hiếm có.

Tiết Tầm nhìn thấy ta cũng không kinh ngạc, chỉ là nhàn nhạt đứng dậy, nhàn nhạt hành lễ, rồi lại nhàn nhạt đứng ở nơi đó.

Hắn vẫn ăn mặc giống như lúc trước, chỉ là trên trán nhiều hơn phần mệt mỏi, làm cho hắn thoát nhìn có chút ốm yếu.

Ta nhìn hắn, sau một hồi hỏi: “Trần Kiến Quang kia người biết hắn đang ở đâu đúng không?”

Tiết Tầm nhìn ta khẽ mỉm cười đáp: “Làm sao Hoàng thượng dám khẳng định tội thần biết rõ hắn ở nơi nào?”

Ta nhìn hắn nói: “Trẫm cảm thấy hắn để ý ngươi.” Nếu không phải như vậy, Tiết Tầm cũng sẽ không tránh Trần Kiến Quang như rắn rết. Có lẽ là không chiếm được Tiết Như Ngọc nên thông khổ, cũng có lẽ thật sự yêu thích Tiết Tầm, chỉ là những chuyện này ta cũng không cần phải chú ý, ta chỉ muốn biết rốt cuộc hắn đang ở nơi nào.

Tiết Tầm nghe xong lời nói của ta thần sắc quả nhiên biến đổi, sau đó nhìn ta nói: “Hoàng thượng ngôn luận như vậy không sợ đã thương tâm người hay sao.”

Ta nhíu nhíu mày, hắn lập tức cười nói: “Kỳ thật tội thần đã sớm biết rõ, Hoàng thượng ngoại trừ Hoàng hậu, sẽ không đặt ai ở trong lòng, tuy rằng Hoàng hậu mất ngoài vô hại, nhưng Hoàng thượng thật sự không bận tâm sao?”

Ta nhìn hắn nói: “Trẫm là hoàng đế thiên hạ này, có nhiều chuyện bắt buộc phải làm, trẫm không muốn làm nhưng lại không thể không làm, hắn hiểu được trẫm, cũng lý giải được, càng ủng hộ trẫm hơn, hắn có chút tâm tư, đương nhiên trẫm minh bạch, cũng dung túng lấy.”

Con người của Tiết Tầm giật giật, rồi sau đó thờ dãi nói: “Hoàng thượng nói đúng, tội thần thất lễ rồi, nhưng mà chuyện Hoàng thượng hỏi tung tích của Trần Kiến Quang, tội thần thật sự không biết hắn đang ở đâu.”

Nghe hắn nói xong, ta nhẹ gật đầu, quay người định ly khai, Tiết Tầm nhìn ta lại hỏi: “Hoàng thượng cứ như vậy tin lời ta. Thậm chí không hỏi phụ thân ta đang ở nơi nào sao?”

Ta quay đầu nhìn hắn nói: “Lời ngươi nói, trẫm đương nhiên tin tưởng, về phần phụ thân ngươi, ông ta thoát không khỏi lòng bàn tay của trẫm.”

Sắc mặt của Tiết Tầm thay đổi, sau đó cười nói: “Hoàng thượng một mực thẳng thắn như vậy a. Lúc trước lời hứa buông tha cho ông ấy, thì ra cũng chỉ là lời lừa gạt mà thôi, nực cười là vậy mà ta lại còn... Quả thật là nực cười.”

Nhìn bộ dáng hắn như vậy, ta nhíu nhíu mày, nói: “Trẫm đã từng nói, chỉ cần ông ta không quá phạm, nhưng hôm nay, trước là ông ta mưu phản, sau lại cấu kết với kẻ khác, trẫm sao có thể tha cho ông ấy.”

Tiết Tầm nhìn ta hỏi: “Hoàng thượng định xử lý tội thần như thế nào?”

“Theo luật nên chém” Ta nhàn nhạt nói: “Bất quá, ngươi có công với trẫm, trẫm sẽ không giết ngươi, đây ngươi đến Tây quan trấn thủ.”

Tiết Tầm nghe ta nói xong, con người đột nhiên lóe sáng, sau đó cười nói: “Nguyên lai là Hoàng thượng vẫn còn nhớ rõ vì thần muốn đi sa mạc.”

“Tiết Tầm, trẫm...”

Ta còn chưa dứt lời, Tiết Tầm đánh gãy lời của ta, nói: “Hoàng thượng không cần nhiều lời, ta đều hiểu được.” Nói đến đây thần sắc của hắn có chút phức tạp không nói nên lời.

Thờ dãi, hắn nhìn sang vách tường loang lổ nhàn nhạt nói: “Ngày ấy Hoàng thượng giữ lại tấu chương mà không trả về, ta đã minh bạch, Hoàng thượng muốn giữ lại ta ở kinh thành, sợ là muốn Tiết gia không còn đường lui, nhưng lại không ngờ rằng Hoàng thượng đột nhiên nổi trận lôi đình, đương nhiên, chỉ có lúc ấy, Tiết gia mới không phòng bị, trong vòng một đêm, Tiết gia sụp đổ, chỉ là hôm nay Hoàng thượng giết cả nhà ta, lại muốn thả ta, ngài nói trong lòng ta có hận hay không?”

Ta há miệng lại không thể lên tiếng, Tiết Tầm phẫn nộ nói: “Làm sao không hận cho được, từ xưa đến nay trung hiếu khó lưỡng toàn, nhưng mà cho dù ông ta sai lầm, cũng vẫn là phụ thân của ta, những người kia thế nào ta cũng không quan tâm, nhưng ông ấy là người nuôi dưỡng ta từ nhỏ, ta sao có thể không hận Hoàng thượng, nếu ta rời xa kinh thành, cho dù không thành gia lập thất, cũng sẽ thu dưỡng hài tử, sau đó để cho nó đến báo thù, nếu không làm như vậy, sợ là mối hận này khó mà chấm dứt, không còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông, một Tiết Tầm như vậy, Hoàng thượng còn muốn bỏ qua sao?”(p/s: Đọc tới đoạn này thấy tiếc cho Tiết Tầm)

Nghe hần nói xong, ta trầm mặc xuống, sau cùng thân nhiên nói: “Đây là chuyện của ngươi, nếu muốn hận, thì cứ hận đi.”

Tiết Tầm nghe xong cười lớn hai tiếng, cười đến chảy cả nước mắt, hần nhìn ta nói: “Từ xưa tới nay để vương vô tình, Hoàng thượng quả đúng như vậy, nhưng mà, ta lại không muốn nhận ân tình của ngài.” Dứt lời, bỗng nhiên hần lấy từ trong tay áo ra một chiếc bình nhỏ, ngửa đầu uống cạn.

Ta ở một bên lặng lẽ nhìn hần, định ngăn cản, lại không nhúc nhích, cho đến khi hần ngã xuống, khoe miệng có vết máu chảy ra. Ta mới đi đến nâng hần lên nói: “Trẫm đã từng nói, trẫm không muốn mạng của ngươi, ngươi tội gì phải làm như thế.”

“Ngài sợ ta sống không nổi, cho nên lưu lại một cái tương niệm, nhưng mà...” Tiết Tầm nắm lấy tay của ta dứt quãng nói: “Ta biết rõ tâm tư của ngài, làm thế nào nguyên ý chịu đựng sự dẫn dắt này, đời này của ta, nếu nói là trung quân, nhưng mọi chuyện lại giấu diếm ngài, nếu nói là trung gia, nhưng lại không báo cáo cho phụ thân, rốt cuộc rơi vào trung trung hiểu không toàn. Sau này ta không muốn sống trong nỗi cừu hận này, ngày ngày dằn vặt ta sao không đến đây giết ngài. Cũng không muốn ngài lưu tình vì ta.” Nói tới đây, hần nắm chặt lấy tay của ta, bên miệng máu chảy ra càng nhiều, ta nhìn trước mắt chỉ một màu đỏ tươi.

“Ngươi...”

“Đừng nói những lời vô nghĩa đó nữa, chỉ một chút thôi.” Tiết Tầm nhìn ta thấp giọng nói: “Chỉ có thời điểm này, ngài mới không tránh khỏi tay của ta, chỉ nắm như vậy một chút thôi là tốt rồi, ta không cầu ngài buông tha cho phụ thân của ta. Chỉ cần bởi ta nói chuyện là được rồi.”

Ta nhấp mấy miệng, nhìn hần, hần vùi đầu vào bả vai của ta, thấp giọng thì thào: “Thật à ta biết rõ, đối với những chuyện ngày ấy ta nói ngài sẽ không tin, mà ta cũng không muốn tin, chỉ là ngẫu nhiên nhớ lại lần đầu ngài và ta gặp nhau, không phải là muối muối, cũng không phải là hần...”

“Nếu có kiếp sau, chỉ mong được làm dân thường, để vương rất cao, không thể với tới, ngược lại là ta tâm cao.”

Sau cùng Tiết Tầm dứt quãng nói rất nhiều lời, không đầu không đuôi, chỉ là lúc không thể nghe rõ được nữa, hần nói: “Lần này, cuối cùng cũng không ai nợ ai rồi.”

Nói xong câu này, hần không còn thờ nữa, thời điểm thân thể còn ấm áp, ta đặt hần trên mặt đất, quay người ly khai, cũng không quay đầu nhìn lại, ta biết hần không muốn ta ôm khít thi thể lạnh như băng của hần, Tiết Tầm hần vẫn nên là ấm áp đấy, trên mặt phải luôn vui vẻ, ôn nhuận như ngọc, mà không phải là một khối lạnh lẽo kia, không có biểu cảm gì, miệng đầy huyết nhục.

Đó không phải là hần.

Trở lại Bàn Long điện, ta thay y phục, tiến đến Giao Thái điện, Trác Văn Tĩnh đang đứng bên cạnh án thư, trên bàn đặt một cái lọ tinh xảo, hần đang lặng lẽ nhìn, thời điểm ta đi qua, hần ngẩng đầu nhìn ta nhỏ giọng nói: “Tiết Tầm đi rồi.” Không phải câu hỏi, cũng không phải hỏi thăm, mà là chỉ nhận nhận trần thuật một sự thật.

Ta gật đầu nói: “Đi rồi. Ngược lại là ta nợ hần.”

“Hần tính khí kiêu ngạo, tâm như hoa sen, không nên bị nhiễm bẩn.” Trác Văn Tĩnh rũ mắt xuống nhận nhận nói: “Đây là vì thần vì hần chuẩn bị, để Hoàng thượng cảm lấy đi trả nợ.”

Nhìn cái lọ trên bàn, ta thở dài nói: “Rốt cuộc là hần hiểu rõ ngươi, cũng hiểu rõ ta, kỳ thật, thời điểm hần uống thuốc, ta có thể ngăn cản đấy, nhưng lại không ra tay, đối với chuyện buông tha hần, trong lòng ta cũng có chút không muốn, rốt cuộc là, ta muốn giết hần, nên hần mới chết, lời cuối cùng hần nói không nợ gì nhau, mới là món nợ lớn nhất. Ta thiếu nợ hần đấy.” Dứt lời, ta mệnh Nguyên Bảo, đem cái lọ này đưa tới lãnh cung, cho Tiết Như Ngọc.

Trác Văn Tĩnh đứng ở đó nhận nhận nói: “Hoàng thượng không nợ ai hết. Không nợ hần, cũng không nợ thiên hạ.” Ta nghe lời này, nhìn hần, đột nhiên nở nụ cười, rồi sau đó tiến lên ôm hần vào ngực nói: “Đối với Tiết Tầm, nếu không có những chuyện này, có thể coi như là tri kỷ của trẫm, chỉ tiếc, thế sự vô thường, có người nào được như ý. Mà ngươi, ngược lại là người trẫm quan tâm nhất đời này.”

Trác Văn Tĩnh không nói gì, chỉ là lặng lẽ ôm ta.

Vốn ta định để cho Tiết Như Ngọc sống tại lãnh cung cả đời, đó là nơi không có tôn nghiêm nhất trong hoàng cung này, luôn nhìn sắc mặt của người khác, lãnh cung chính là nơi hậu cung phi tử sợ hãi nhất, tại đó, đến cái chết cũng không có tôn nghiêm, mỗi ngày chỉ có thể đi đi vào vào một căn phòng, không thể vượt khỏi phạm vi, nhìn như đang sống, nhưng so với chết cũng không bằng.

Chỉ là Tiết Tầm hi sinh đổi một mạng, rốt cuộc ta cũng không thể làm tổn thương đến ý của hần, một lọ độc được đổi bằng một mạng, đáp lại nguyện vọng của hần.

Rồi sau đó không bao lâu, lãnh cung truyền đến tin tức Tiết Như Ngọc tự vẫn, nghe nói, lúc nàng chết, y phục mặc trên người chính là y phục nàng mặc lúc được phong làm phi tử, một thân cung trang.

Ta nghe xong giật mình, Trác Văn Tĩnh ở một bên im lặng. Mà Thái hậu từ sau khi tỉnh lại, đối với hành vi của ta cũng chưa từng hỏi một lời, thậm chí một câu cũng không nói.

Đêm đó, thời điểm ta ôm Trác Văn Tĩnh ngủ, cảm thấy mùa đông còn chưa đến, mùa xuân còn chưa đi qua, mà trong lòng lại có cảm giác lạnh lẽo không nói nên lời.

Người ta thường nói ‘sĩ vi tri kỷ giả tử’, mà ngược lại ta thật sự coi hấn là tri kỷ, chí là, bởi vì thân phận, bởi vì là đế vương, bởi vì lập trường... Dù hết loại cộng lại, đều chúng ta có thể làm, cũng chỉ đến thế.

*Sĩ vi tri kỷ giả tử: đây là một điển cố về Dự Nhượng người nước Tấn, ông từng nói: ‘Sĩ vi tri kỷ giả tử, nữ vị duyệt kỷ giả dung. Trước tôi có thờ Phạm Trung Hàn thực, nhưng Phạm Trung Hàn đãi tôi như bọn tầm thường nên tôi lấy cách tầm thường mà đáp lại. Sau tôi thờ Trí Bá, Trí Bá đãi tôi vào bậc quốc sĩ nên tôi lấy cách quốc sĩ mà đãi lại’.

Vận mệnh đã an bài, không thể ngờ tới được. Nghĩ tới những chuyện này, ta thở dài, Trác Văn Tĩnh ở trong ngực ta khê động, ta nhìn hấn, hấn cũng nhìn ta, nhìn ra được, hấn cũng không ngủ được.

Ta mấp máy miệng, há miệng định nói, Trác Văn Tĩnh nhìn ta cười cười: “Đừng nói chuyện.” Sau đó, hấn kéo tay của ta phủ lên bụng của hấn.

Đang lúc ta cảm thấy vô cùng kỳ diệu, bụng của hấn đột nhiên động dậy, trong lòng ta cả kinh, bất thành linh ngồi dậy, khiếp sợ nhìn hấn.

Trác Văn Tĩnh chỉ nhìn ta cười không nói.

*Lâm nhâm: lúc edit chương này thấy Tiết Tầm rất đáng thương, toàn thân trong ngoài đều tốt, chỉ vận mệnh không tốt. À mà Hoàng thượng ơi, con của ngài chỉ đang đập mama nó vài cái thôi, làm gì mà ngài lại khiếp sợ như vậy ^^

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Hết Sức Căng Thẳng

Nhìn Trác Văn Tĩnh khê cười, ta run rẩy chỉ vào bụng hấn nói: “Nó... Nó động kia, nó đang động đấy.”

Trác Văn Tĩnh lúc này mới nhìn ta bật cười nói: “Đã sáu tháng rồi, nó đã trưởng thành, cũng sẽ động.” Ta nghe lời này xong, tâm tình tự nhiên vô cùng phức tạp. Nhớ đến kiếp trước lúc phi tử nào đó mang thai, ta cũng không động đến, bởi vì không hứng thú, hôm nay, đột nhiên chứng kiến hài tử của mình cựa quậy, loại cảm giác này, thật sự làm cho người ta có chút kinh tâm động phách.

Ta nhìn chỗ bụng hấn, nhìn hồi lâu, sau đó cắn răng hỏi: “Ta... Ta chạm vào được không?” Trác Văn Tĩnh nghe ta nói xong, mỉm cười, thoải mái nói: “Được.”

Tuy hấn đáp ứng lại rất nhẹ nhàng nhưng đối với ta mà nói chính là một cực hình, ta xoắn xuýt vờn tay nhưng cũng không dám chạm, rồi sau đó đưa mắt im lặng nhìn về phía hấn, hấn nhìn ta nói nhỏ: “Người chính là Hoàng thượng, nắm giữ sinh tử thiên hạ này, vậy mà lại sợ một hài tử còn chưa ra đời. Nếu để cho người khác biết được, không biết sẽ nhìn ngươi thế nào đây.”

Ta nghe xong chỉ gượng cười không nói, cảm thấy rất mất mặt. Trác Văn Tĩnh cầm tay của ta, đặt nhẹ nơi đó, chỉ là bắt đầu dạo, độ ấm dưới tay của ta từ từ tăng lên, còn chỗ đang nhô lên lại không có động tĩnh, vì vậy ta cau mày hỏi: “Bất động rồi hả?”

“Chắc sẽ không động nữa.” Trác Văn Tĩnh nói. Ta gượng cười hai tiếng, thu tay lại, sau đó cẩn thận từng li từng tí nằm ở bên cạnh hấn thấp giọng: “Từ lúc nào đã cựa quậy được, ngươi cũng không nói với ta.”

Trác Văn Tĩnh nói: “Những ngày này thấy ngươi bận, nên ta không muốn làm ngươi phân tâm.”

Ta nói: “Đây là con của ta, tương lai là hoàng thái tử, ở đâu có chuyện phân tâm hay không, hơn nữa, cho dù bị phân tâm, ta cũng tình nguyện, vậy mà ngươi lại không nói cho ta.”

Trác Văn Tĩnh đáp: “Vậy làm sao bây giờ, lần này bỏ lỡ mất rồi, nếu không thì, lần sau...” Nói tới đây, hấn như mới kịp phản ứng, đưa mắt nhìn ta tựa cười mà như không cười rồi không nói thêm gì nữa.

Ta nhẹ giọng ho khan hai tiếng, thấp giọng hỏi: “Lần sau ngươi sinh cho trăm một công chúa có được hay không?”

Trác Văn Tĩnh nhìn ta hồi lâu, nhẹ cười nói: “Được thôi.”

Ta cho rằng hấn sẽ phản bác lại, chưa từng nghĩ tới, hấn chỉ nói ra hai chữ như vậy, ta ôm hấn vào trong ngực, cẩn thận không đụng tới chỗ nhô ra, vuốt ve bụng hấn, thấp giọng nói: “Trác Văn Tĩnh, trăm...” Thích ngươi, ba chữ kia ta vốn định nói ra, nhưng mở miệng lại không thốt nên lời.

Ta phát hiện khi ta ở trước mặt hấn, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng ta đều không thể nói nên lời, vì vậy ta thở dài: “Trác Văn Tĩnh, trăm đang trừng tu lại lạng mộ, sau này nếu trăm đi trước ngươi, vậy thì ở cạnh đế lăng có giữ lại cho ngươi một vị trí, trăm ở đó chờ ngươi.”

*Đế lăng: lăng mộ của vua.

Trác Văn Tĩnh nói: “Được, nhưng mà, nếu như vì thần đi trước Hoàng thượng một bước thì làm sao đây.”

“Vậy thì trăm sẽ đặt ngai trong hầm băng, đợi sau khi trăm trăm tuổi qua đời, lại mang ngai ly khai.” Ta thần nhiên nói.

Trác Văn Tĩnh ‘ân’, nhưng lại không nói gì nữa, chỉ là cùng ta đan xen tay với nhau, nắm ta rất chặt. Ngọn nến chập chờn lay động, ta nhìn khóe miệng giương lên của hắn, cũng cười theo.

Hôm sau, chuyện Tiết Như Ngọc cùng Tiết Tâm lần lượt ra đi, cả triều đều đã biết, lễ nghi của Tiết Như Ngọc là chiếu theo địa vị mỹ nhân mà an táng, chuyện của nàng với Trần Kiến Quang ta sẽ không để cho người nào biết được. Mà chuyện chôn cất của Tiết Tâm, lúc ở ngự thư phòng, ta cân nhắc hồi lâu rồi mới nói với thừa tướng trước mặt: “Dựa theo lễ nghi hầu tước mà an táng.”

“Hoàng thượng, chuyện này e là không hợp lý.” Trác Luân nhìn ta thấp giọng: “Tiết gia mang tội mưu phản, tội ác tày trời, nếu dùng thân phận hầu tước chôn cất Tiết Tâm, sợ là sẽ dẫn đến nhiều chỉ trích.”

Ta nhìn Trác Luân, nói: “Chuyện này trăm biết, bất quá, tuy Tiết Thanh tội ác tày trời, nhưng Tiết Tâm lại là người có công với triều đình, hãy để cho hắn nhập thổ vi an a.”

*Nhập thổ vi an: Vào đất bình yên.

Trác Luân còn muốn nói tiếp, ta lảng tránh: “Không nói những chuyện này nữa, các ngai đã có manh mối của Trần Kiến Quang với Tiết Thanh chưa?”

Trác Luân vội đáp: “Trần Kiến Quang thì tạm thời chưa có manh mối, về phần Tiết Thanh... cũng không có.” Nhìn thần sắc u sầu khó hiểu của Trác Luân, ta nhượng nhượng mảy nói: “Tiếp tục tra, Trần Kiến Quang sống phải thấy người chết phải thấy xác, về phần Tiết Thanh, nếu như có thể làm ông ta cảm niệm, ta sẽ lưu lại cho ông ấy một mạng, nhưng nếu ông ta hồ loạn ngôn ngữ, liền giết.”

Trác Luân biến sắc, vội đáp: “Vi thần tuân chỉ.”

Sau đó, ta lại cùng ông ta thương lượng vấn đề quan viên trong triều, đang thảo luận, Trác Luân nhìn ta hỏi: “Hoàng thượng, Du vương gia cầu kết Tiết Thanh mưu phản đã có chứng cứ vô cùng xác thực, còn nam quân nên giải quyết như thế nào?”

Nghe được câu hỏi của ông ta, ta có chút ngưng trọng, nói: “Nam quân ah, tất nhiên phải thu hồi lại, trước kia nó thuộc về ai, hiện nay đương nhiên phải trả về chỗ cũ.”

Trác Luân nghe ta nói xong, sắc mặt nghiêm trọng, thấp giọng hỏi: “Ý của Hoàng thượng là xuất binh?”

Ta nhẹ gật đầu: “Hiện tại Tam ca làm sai trước, nên trăm cũng không thẹn với phụ hoàng, phát binh đi thu hồi nam quân đương nhiên là hợp tình hợp lý, nhưng người cũng hiểu, nam quân địa thế hiểm ác, lại trải qua Tam ca nhiều năm thống trị, cuộc chiến này e là đánh cũng không dễ dàng gì, hơn nữa trong triều người có thể lãnh binh xuất trận cũng không nhiều.”

Trác Luân mấp máy miệng, sau cùng thấp giọng nói: “Vi thần cảm thấy Hầu gia có thể đảm nhiệm.”

Ta nghe xong lời này, nhìn ông ta một cái, sau đó trầm mặc nói: “Trầm cảm thấy, cũng chỉ có Ngôn Chi Chương có thể xuất trận, nhưng trước khi xác định việc này, sợ là lại có một phen khó khăn trắc trở, sau này hãy nói tiếp a, Tam ca đang ở kinh thành, người nam quân nhất thời sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, chuyện khẩn cấp nhất bây giờ chính là người phải tìm ra được Trần Kiến Quang, những việc khác, cứ từ từ bố trí.”

Trác Luân nghe ta nói xong, lên tiếng đáp lời, rồi sau đó lui ra.

Chờ ông ta đi rồi, ta cũng ly khai ngự thư phòng, tiến đến xem Tam ca. Từ khi Tam ca bị ta bắt vào cung cũng chỉ một mình trong tầm cung không bước ra ngoài.

Thời điểm ta đến, Ngôn Nhất cũng đang ở đó rồi, hiếm khi thấy hắn nghiêm túc như vậy, lại mang theo ba phần phức tạp không nói nên lời. Mà Tam ca đang im lặng ngồi vun đắp dưới gốc đào, ánh mắt như chìm như nổi, cả người không biết suy nghĩ cái gì.

Hai người nhìn thấy ta, Ngôn Nhất đứng lên hành lễ, Tam ca cũng đứng lên nhìn ta, thần sắc ngưng tĩnh, trong con ngươi không chút gợn sóng.

Ta đi qua hỏi: “Tam ca còn có thói quen này?”

“Từ nhỏ đã ở đây, còn có gì mà quen hay không quen.” Tam ca nhàn nhạt mở miệng nói, ánh mắt nhìn hướng vườn thượng uyển, trong con ngươi mang theo hoài niệm âm ỉ: “Chỉ là chưa từng nghĩ, nhiều năm không ở đây, nhưng phong cảnh lại vẫn giống như trước, cái gọi là vật còn người mất, sợ là như thế.”

Ta nhìn cảnh sắc xung quanh nhàn nhạt nói: “Đây là nơi phụ hoàng lưu lại vì Tam ca đấy, trăm đương nhiên là phải chăm sóc thật tốt.” Dứt lời, ta liền nhìn Ngôn Nhất khẽ cười nói: “Trăm với tiểu Hầu gia đứng là hữu duyên, lần nào cũng gặp.”

Ngôn Nhất liếc nhìn ta, khó có khi không cường thế như vậy, nghiêm cẩn nhìn ta đáp: “Hoàng thượng nói rất phải, vi thần trước kia có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, mong Hoàng thượng thứ tội.”

Ngôn Nhất nói xong, ta khẽ cười, sau đó nhìn về phía Tam ca hỏi: “Tam ca, hôm nay trẫm tới là muốn hỏi ngươi có tính toán gì không?”

Tam ca nghe ta nói xong, cười khẩy một tiếng nói: “Nghe nói Tiết Tầm chết rồi.”

Ta ‘ân’: “Đúng vậy, chết ngày hôm qua.”

Tam ca nhìn ta hỏi: “Việc này Hoàng hậu cũng biết?”

Ta nhướn nhướn mày nói: “Hắn chẳng những là Hoàng hậu mà trước đây còn là tướng quân, tự nhiên cũng minh bạch đạo lý này.”

Thần sắc Tam ca khẽ biến, trầm thấp thờ dài một tiếng nói: “Hoàng thượng tín nhiệm Hoàng hậu như vậy, triều đình này e là Trác gia sẽ một tay che trời, rồi lại sẽ xuất hiện thêm một Tiết gia.”

“Ngươi đừng nói lung tung, hắn không phải là người như vậy.” Tam ca vừa dứt lời, ta còn chưa lên tiếng, Ngôn Nhất ở một bên không nhịn được, nổi giận lên quát hấn.

Tam ca trêu tức nhìn hấn, trên mặt hiện lên một tia trào phúng cười nói: “Xem ra tiểu Hầu gia rất hiểu rõ Hoàng hậu a, ta mặc cảm đó.” Ta nhướn mày nhìn hấn, không cần nhìn gương cũng biết về mặt ta khó coi tới cỡ nào.

Ngôn Nhất đại khái cũng biết mình phản ứng quá khích rồi, vì vậy cúi đầu đứng ở đó. Oán giận liếc nhìn hấn một cái, sau đó ta quay đầu nhìn về phía Tam ca thần nhiên nói: “Ngôn Nhất nói rất đúng, Văn Tĩnh tuyệt đối không phải Tiết Như Ngọc, Trác Luân cũng không phải Tiết Thanh, Trác gia lại càng không giống Tiết gia. Tam ca cũng không cần ở trước mặt ta biểu hiện tình ý với Văn Tĩnh nữa.”

Tam ca nghe xong lời của ta có chút tò mò nhướn mày hỏi: “Làm sao ngươi biết, ta thực sự không phải có tình ý với Hoàng hậu?”

“Nếu như thật sự yêu thích, có thể nhìn ra được từ đôi mắt.” Ta xùy cười một tiếng nói: “Trong mắt Tam ca cho tới bây giờ đều không có người khác, chỉ có chính mình đấy, cái gọi là hữu tình, chính là do cố ý.”

Tam ca nghe ta nói xong, thần sắc ngưng lại, con ngươi có chút mờ mịt, Ngôn Nhất ở một bên quan sát hấn mấp máy miệng không nói gì.

Ta thờ dài nói: “Tam ca, hôm nay trẫm đến đây, một là muốn biết tin tức của Trần Kiến Quang, nhưng mà, xem ra Tam ca cũng không biết đấy, trẫm cũng không miễn cưỡng, thứ hai, trẫm muốn nói với Tam ca, trẫm quyết định thu hồi nam quận.”

Ta vừa dứt lời, trên mặt Tam ca hiện lên một vòng cười nhạo, hấn ngẩng đầu ngạo nghễ nhìn ta: “Hoàng thượng, ngươi dự định để cho Ngôn Chi Chương xuất binh đến đánh nam quận sao?”

Ta không lên tiếng, Tam ca cười to hai tiếng nói: “Ngôn Chi Chương tuy là lão tướng, nhưng đáng tiếc, nam quận của ta đối với chiến thuật của ông ấy lại nắm rõ trong lòng bàn tay, trận chiến này sợ là Hoàng thượng phải tiền mất tật mang rồi, không thể thắng được. Nói đến người có thể tiến đánh nam quận, chỉ có thể là Hoàng hậu, nắm đó Hoàng hậu dùng binh thập phần quý dị, nam quận của ta đối với người này vô cùng kính nể, chỉ tiếc nếu Hoàng hậu mang giáp, sợ là Hoàng thượng sẽ lo lắng, nên không để cho hấn xuất chiến. Tiếc là Ngôn hầu gia, chỉ sợ phải bỏ mạng trên chiến trường rồi.”

Hấn nói xong lời này, về mặt Ngôn Nhất biến đổi, nhìn ta, trong con ngươi mang theo vẻ lo lắng cùng khủng hoảng không nói nên lời.

Ta nhìn Tam ca nói: “Tam ca, trẫm nghĩ, ngươi đã hiểu lầm rồi, tuy trẫm có ý định để Ngôn Chi Chương xuất binh, nhưng chuyện tiến đánh nam quận, cũng không vội, nếu như ngươi đồng ý trả lại nam quận, trẫm sẽ không truy cứu mặt khác đối với ngươi nữa.”

Tam ca cười lạnh một tiếng: “Ta không phải Tiết Tầm, tâm ý của Hoàng thượng, ta nhận. Nhưng nếu Hoàng thượng muốn giam lỏng vì thần, thì vì thần sẽ đợi xem ngươi làm thế nào để thu hồi nam quận.”

Ta nghe xong lời này, trong lòng lửa giận bùng bùng, nhìn hấn mấp máy miệng, sau đó phát tay áo ly khai.

Ngôn Nhất tiểu Hầu gia này ngược lại là không có mắt, ta đi rồi, hấn vẫn lè mè ở đó không có động.

Tâm tình không tốt, ta ở tại ngự hoa viên đi tới đi lui vài vòng, thẳng đến khi tâm tình bình phục, mới cất bước đi Giao Thái điện.

Thời điểm Trác Văn Tĩnh nhìn thấy ta, mở miệng tùy tiện hỏi: “Tâm tình Hoàng thượng không tốt?”

Ta sờ sờ mặt mình hỏi lại: “Ta cũng bình tĩnh lại rồi, mà ngươi còn có thể nhìn ra?” Trác Văn Tĩnh chỉ cười không đáp.

Nhìn hấn cười, ta thả tay xuống, lúc nhìn đến cái bụng nhô ra của hấn, trong nội tâm liền không khỏi mềm nhũn, nhớ tới đêm qua cảm nhận được sinh mệnh ấy, ta bước lên phía trước muốn đưa tay chạm vào đứa bé này, nhưng tay vừa vươn ra, lại từ từ thu trở về.

Trác Văn Tĩnh ở một bên thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng thấy phiền muộn về chuyện nam quận sao?”

Ta nhú mày nói: “Chuyện của nam quận thật sự là có chút làm ta phiền muộn, nhưng cũng không có quan hệ gì với ngươi, chuyện quan trọng nhất hiện giờ là ngươi phải sinh cho trẫm một tiểu thái tử, những thứ khác đừng nghĩ lung tung.”

Hắn nở nụ cười nhưng lại không có nghe lời ta, tiếp tục chậm rãi nói: “Đu vương gia bị giam giữ trong kinh thành, tin tức này rất nhanh sẽ truyền đến tai nam quận, Trần Kiến Quang lại không rõ sống chết, mặc dù nam quận phòng thủ kiên cố, nhưng lúc này đây cũng chính là sơ hở đấy...”

“Cái này là chuyện của võ tướng, ngươi không cần quan tâm.” Ta nhàn nhạt nói.

Trác Văn Tĩnh lại nói: “Võ tướng trong triều ngoại trừ ân sư, sợ là không có người đủ bản lĩnh để đứng ra đảm đương, chỉ là ân sư đã nhiều năm chưa dẫn binh rồi, giờ phút này nếu đi, sợ là biên quan tướng sĩ không phục nhiều, không thường cầm binh nên sợ đã mất đi lệ khí.”

“Thì có sao.” Nghe đến đó, ta ngẩng đầu lên nói: “Trẫm chưa từng nói lần này nhất định phải để ông ấy tiến đánh nam quận, trẫm chẳng qua chỉ muốn đánh dây dưa với nam quận, cho dù chỗ đó có kiên cố như sắt thiếc thì cũng sẽ biến thành đồng cát vụn, bởi vì chỉ cần kiên nhẫn một chút, đợi qua vài năm, chỗ đó tự nhiên sẽ bị đánh tan, không cần phải nóng lòng vì chuyện này, cũng đừng lo lắng.”

Thần sắc Trác Văn Tĩnh bỗng sờn nhợt ta hỏi: “Ý của Hoàng thượng là muốn để cho bọn họ tự diệt vong?”

“Năm quyền chỗ đó, có ai mà không muốn?” Ta nhìn Trác Văn Tĩnh nói: “Một ngày Tam ca ở kinh thành, là chỗ đó một ngày vô chủ, tiện nhân tâm bất định, trẫm chỉ cần phái người đi làm vài chuyện gây chia rẽ, có thể lúc đầu không ai tán thành, nhưng dèm dãi lắm mồm, chắc chắn sẽ có người dao động. Trên đời này có rất nhiều người muốn trèo cao. Ngươi không cần bận tâm như vậy.”

Hắn nghe ta nói xong, khẽ ngưng lại, sau đó nhẹ cười nói: “Ngược lại là ta quá lo lắng, Hoàng thượng đúng là nhìn xa trông rộng.”

Ta phát phát tay nói: “Lời này trẫm chỉ nói với ngươi vậy thôi, nhưng huynh ấy cũng nói rất đúng tình hình hiện nay của nam quận. Bất quá trẫm cảm thấy cái lão hồ ly Ngôn Chi Chương kia tất nhiên cũng có thể nhìn ra được, Tam ca chỉ sợ nhất thời tức giận nên mới chưa nhận ra, ít ngày nữa rốt cuộc sẽ rõ.”

Trác Văn Tĩnh gật đầu nói: “Như thế vẫn có thể xem là một diệu kế. Chờ tới năm sau, ta cũng muốn đích thân xuất binh, đoạt lại nam quận cho Hoàng thượng. Ta nghe hần âm thanh hữu lực nói ra câu này, không khỏi bất ngờ, ta cũng nghĩ đến chuyện này nhưng đương nhiên lại không muốn hần tham gia chiến trường, chưa từng nghĩ, hần vậy mà mở miệng trước.”

Lúc định lấy lý do không hợp quy củ để ngăn hần lại, lại nhìn thấy gương mặt của hần tràn đầy mong đợi, bùng bùng sức sống, so với nét tuấn nhã trước đây thì nhiều hơn ba phần hào khí ngất trời.

Trong nội tâm ta ngưng lại, có vài lời muốn nói lại không thốt ra được.

Cuối cùng ta thờ dãi, lui hai bước nói: “Nếu ngươi đã mở miệng như vậy, ta sao lại có thể không cho ngươi đi, nhưng nếu ngươi muốn ra chiến trường, trẫm có điều kiện.”

Trác Văn Tĩnh mặt mày vui vẻ, nhìn ta hỏi: “Hoàng thượng là có ý gì?”

“Ngươi cũng biết, tuy ngươi xuất thân là võ tướng, nhưng hiện tại lại chính là chủ nhân của hậu cung này, nếu trẫm để cho ngươi xuất binh, về tình về lý đều không hợp.” Ta gằn từng chữ, hi vọng nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng hoặc không vui của hần, nhưng lại không có gì hết, chỉ có vẻ mặt chăm chú lắng nghe.

Ta ho khan một tiếng tiếp tục nói: “Nếu như ngươi sinh cho trẫm hai hoàng tử, hai công chúa, cái kia trẫm sẽ đồng ý cho ngươi đi.”

Ta nói xong, trên mặt của Trác Văn Tĩnh hiện lên một tầng ửng đỏ, ta nhìn hần cười hắc hắc.

Lúc sau Trác Văn Tĩnh gật đầu nói: “Như vậy ah, được thôi.”

Trong nội tâm của ta vui vẻ, khóe miệng nhếch lên, quả thật rất thích thú. Cùng Trác Văn Tĩnh hàn huyên lúc lâu nữa, sau đó ta nói: “Trẫm đi thăm mẫu hậu, ngươi ở đây nghỉ ngơi đi.”

Thần sắc của Trác Văn Tĩnh khẽ giật nói: “Ta đi cùng ngươi.”

“Không cần, giờ phút này tâm tình của lão nhân gia không được tốt, nếu ngươi đi, bà ấy nổi giận có khi lại làm kinh động đến hài tử.” Ta vuốt ve tóc của hần thấp giọng nói.

Trác Văn Tĩnh ‘ân’, cũng không miễn cưỡng nữa.

Trước khi gặp mẫu hậu, ta chuẩn bị tâm lý rất nhiều, chỉ là sau khi nhìn thấy mẫu hậu, những cái đó đều vô dụng. Mẫu hậu chỉ im lặng ngồi ở chỗ kia, coi như ta không tồn tại.

Ta thờ dãi, kiên trì đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 77

Ngồi xuống cạnh mẫu hậu, bà một mực nhắm mắt lại, tay vuốt ve phật châu, vẻ mặt thư thái hiền hậu, ta chăm chú nhìn bà, nhớ tới trước kia, khi đó ta mới từ Tây Sơn trở về, còn cùng bà đàm luận rất nhiều thứ, ít nhất khi đó ta vẫn còn vì lời của bà mà cảm động, mà hôm nay đối với mẫu hậu, ta giật mình cảm thấy có chút lạ lẫm không nói nên lời. Nhắc đến thì, cũng chỉ mới nửa năm trước.

Vậy mà chỉ qua một mùa thu, rồi một mùa xuân, mọi việc dường như đều đã là chuyện từ rất lâu.

Nhìn mẫu hậu hồi lâu, bà cũng chưa từng liếc nhìn ta một lần, tựa hồ cũng không định mở miệng.

Ta nhấp một ngụm trà được cung nữ bưng lên, trà rất thơm, thế nhưng uống vào trong miệng lại mang theo ba phần đắng chát, khẽ cười, ta đặt tách trà xuống bàn, nhìn mẫu hậu nhân nhạ nói: “Mẫu hậu, Thẩm Vân cũng đã ở bên ngài nhiều ngày rồi, trẫm đã tìm cho nó một vị lão sư, sau này sẽ dạy học cho nó, không nên trẻ nãi nữa.”

Mẫu hậu nghe ta nói xong, chậm rãi mở mắt ra, nhìn ta, trong con ngươi toát lên vẻ lạnh lẽo như băng, bà nhìn ta nói: “Ý tứ của Hoàng thượng ai gia đã minh bạch, người cứ mang đại hoàng tử đi đi.” Giọng bà đều đều, phảng phất như cách một tầng nước, thế nhưng lại làm cho nhân tâm kinh hãi bất an.

Vì vậy ta nhú mày nói: “Mẫu hậu, ngài là thân mẫu của ta, không biết từ lúc nào, chúng ta lại đi tới hoàn cảnh như vậy... Hôm nay nhi thần đến đây chỉ là muốn nói, vô luận như thế nào, ngài vẫn là mẫu thân của ta, thân thể ngài không tốt, sau này nên hảo hảo tĩnh dưỡng tại cung Phụng nghi, nhi thần biết mẫu hậu không muốn nhìn thấy nhi thần, cho nên ngày sau nhi thần sẽ không đến đây quấy rầy mẫu hậu.”

“Ý của Hoàng thượng là muốn giam lỏng ai gia?” Mẫu hậu xùy cười một tiếng nói: “Hoàng thượng thật sự là đã trưởng thành, không cần ai gia nữa rồi, cho nên muốn lấy hết thảy mọi thứ của ai gia.”

“Mẫu hậu, nhi thần không có ý tứ này, chỉ là Tiết gia mưu phản, phần lớn đều đã bị bắt, nhưng Tiết Thanh đã trốn thoát, nhi thần sợ ông ta có vây cánh trong cung, vạn nhất làm mẫu hậu bị thương, đây sẽ là sai lầm lớn của trẫm, cho nên nhi thần mới nghĩ đến nhân dịp này để cho mẫu hậu hảo hảo nghỉ ngơi, hơn nữa nhi thần biết rõ quan hệ giữa mẫu hậu với Tiết gia rất tốt, nhi thần không muốn mẫu hậu vì thế mà đau lòng thôi.”

Ta nói xong câu cuối cùng kia, sắc mặt mẫu hậu rốt cuộc đã thay đổi, bà ngẩng đầu nhìn ta, thần sắc trong mắt phức tạp, phần hận cùng bị thương không nói nên lời.

Trong nội tâm của ta khẽ động, có chút chết lặng cùng bức rút khó chịu, sau cùng ta quay người ly khai, trước khi đi, nhìn cung nữ cùng nội giám đang đứng ngoài cửa, ta nhân nhạ phân phó: “Chăm sóc tốt cho mẫu hậu.” Bọn họ vội vàng đáp lời, ta mới cất bước đi tiếp.

Sau khi rời khỏi, trong lòng ta cũng không có cảm giác gì, chỉ là lúc ngồi trên loan kiệu, ta không khỏi quay đầu nhìn tòa cung điện nguy nga, nơi đây là cung điện tôn quý nhất hậu cung trong truyền thuyết, thế nhưng giờ phút này lại làm cho người ta cảm thấy có ba phần điêu tàn – bốn phần thê lương. Lắc đầu thờ dài, sau cùng ta quay đầu rời khỏi.

Vài ngày sau, ta nghe nội giám đến bẩm báo rằng mẫu hậu ngoại trừ ba bữa cơm mới ra ngoài, còn lại luôn một mực niệm kinh trong phật đường, rất là an tường, ta nghe xong, nở nụ cười, phát tay để cho bọn họ ly khai.

Trong nội cung có dậy lên tin đồn, nói ta giam lỏng mẫu hậu, sau khi Bồi Tú biết được, phật đánh những kẻ đó 100 trượng, phần lớn đều vì vậy mà bỏ mạng, ta ở một bên nhìn động tác của Bồi Tú, chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Mấy tháng sau đó, ta với Trác Văn Tĩnh đều trải qua sinh hoạt thập phần thích ý, trong nội cung khó có được an bình.

Lúc này, tin tức của Tiết Thanh truyền vào cung, nói rằng ông ta đã ra khỏi thành, hướng Nam quận chạy trốn, lại bị người bắt được, rồi sau đó bởi vì ông ta phản kháng giết mấy chục quan binh, sau cùng bị xử tử tại chỗ.

Người phục mệnh trở về bẩm báo sau đó không lên tiếng nữa, ta nhìn tướng lĩnh kia quỳ trên mặt đất, cũng không nói gì thêm. Tướng lĩnh kia dưới cái nhìn chăm chú của ta, thân thể bắt đầu phát run, ta thấp giọng hỏi: “Lúc sắp chết, ông ta đã nói gì?”

Người nọ dừng lại một chút, nhỏ giọng đáp: “Tên Tiết Thanh kia xuất khẩu cuồng ngôn, nói Hoàng thượng hại chết cả nhà bọn họ, nói là thành quý cũng sẽ đến báo thù.”

“Còn gì nữa không?” Ta nhướn mày tiếp tục hỏi.

Người nọ giật mình lắc đầu: “Bẩm Hoàng thượng, không còn nữa.”

Ta nhìn người nọ, cuối cùng đứng lên nói: “Đi lĩnh thưởng đi.” Người nọ bẻ bộn tạ ơn, ta tức thì ly khai.

Ta nghĩ tin tức Tiết Thanh đã chết sẽ rất nhanh truyền ra, người cố tình nghe được có lẽ sẽ đem cừ hận chôn ở trong lòng, cũng có lẽ sẽ giả vờ như không biết để tiếp tục sống vui vẻ, mà người vô tâm nghe được cũng chỉ coi như là nghe thấy một chuyện cười mà thôi.

Nghĩ như vậy, ta cũng không muốn nói gì nữa, mà kỳ quái chính là, một mực làm cho ta có chút tức giận là Trần Kiến Quang kia vậy mà lại không thấy

tung tích.

Chẳng lẽ hần thật sự có thuật độn thổ, bằng không thì trong thiên hạ này, ai dám giúp hần ẩn núp?

Tuy là ta nghĩ như vậy, lại cũng không có cách nào, chỉ phải người tăng tốc tìm kiếm.

Những ngày này lực chú ý lớn nhất của ta đặt ở Nam quận kia, lại làm cho người ta có chút kinh ngạc chính là Ngôn Chi Chương lần này từ chối xuất binh đến biên quan, trái lại Ngôn Nhất, thỉnh cầu tiến đến giết địch.

Ban đầu ta dĩ nhiên là không đồng ý, tuy hần là danh môn đệ tử, xuất thân quyền quý, mặc dù đã từng cùng Trác Văn Tĩnh giết địch, thế nhưng mà nhiều năm như vậy không đụng đến binh khí, sợ là sẽ không quen tay. Ta nói ra ý nghĩ này với hần, Ngôn Nhất cũng không nói hai lời, về mặt băng lãnh dâng tấu chương biểu hiện quyết tâm.

Nhìn bộ dạng này của hần, ta đột nhiên nghĩ đến lúc trước Tam ca vì Trần Kiến Quang cầu tình cũng đã từng như vậy, lúc ấy trời đang có tuyết, mà thân thể của Tam ca lại không tốt lắm, thế nhưng hần vẫn kiên định quỳ ở nơi đó, tuy trong lòng có toan tính, nhưng lại làm cho người ta bội phục từ đáy lòng.

Nghĩ như vậy, ta nhìn Ngôn Nhất thẳng lưng quỳ trên đất càng nhiều hơn hai phần thưởng thức, vì vậy sau khi hần quỳ hơn nửa canh giờ so với Tam ca, ta để cho Bồi Tú gọi hần vào.

Đội hần đứng trước mặt, ta đưa mắt đánh giá hần, Ngôn Nhất cũng không nhượng bộ đối mắt với ta, ta híp mắt, cuối cùng khẽ cười hỏi: “Ngươi thỉnh cầu chính là xuất binh đánh trận, ngươi cũng đã biết lợi hại trong đó?”

Ngôn Nhất: “Mười lăm tuổi vì thân ở biên quan lập nhiều chiến công, hiện giờ chỉ là một Nam quận nhỏ bé, cần gì phải sợ.” Lúc hần nói lời này, vẻ mặt hiên ngang, giọng nói kiêu ngạo, mang theo nhiều phần mạnh mẽ ác liệt.

“Nếu muốn thắng trận này, sợ là khó.” Ta khẽ cười hai tiếng mở miệng nói, Ngôn Nhất nhìn ta: “Vi thần chắc chắn sẽ dốc hết sức, thỉnh Hoàng thượng thành toàn.”

“Trận chiến này liên quan đến mấy vạn sinh mạng, nếu trăm giao bọn họ cho ngươi, liệu ngươi có chắc sẽ thắng trận cho trăm?” Ta nhìn hần nhàn nhạt nói châm chọc.

Ngôn Nhất sắc mặt tái nhợt, thất thanh, ta thở dài nói: “Ngôn Nhất, ngươi nhớ kỹ, trận đánh này là vì thiên hạ, không phải chỉ vì một mình ngươi, vô luận ra sao, cũng không thể để quá nhiều thương vong.”

Ngôn Nhất đáp ứng, lúc ta phát tay để cho hần lui ra, hần lại do dự đứng ở đó không chịu đi, vô cùng chậm chạp, ta nâng cằm, khiêu mi nhìn hần hỏi: “Thế nào? Còn có thỉnh cầu gì?”

Thần sắc Ngôn Nhất mang theo vài phần mê man cùng phức tạp khó nói, cuối cùng hần nhìn ta thấp giọng: “Hoàng thượng, vi thần... Vi thần cảm thấy hiện tại không nên giết Du vương gia, cái gọi là vật cực tất phản, có thể nói Du vương gia chính là tín ngưỡng của Nam quận, nếu bây giờ giết hần, tất nhiên sẽ dẫn đến hậu quả ngược, thỉnh Hoàng thượng nghĩ lại.”

*Vật cực tất phản: đồng nghĩa với tức nước vỡ bờ.

Nghe hần nói xong, ta tức thì trừng lớn hai mắt hỏi: “Ai nói ta muốn giết Du vương gia?”

Về mặt Ngôn Nhất nghi hoặc nhìn ta: “Vậy tại sao Hoàng thượng muốn giữ Du vương gia?”

Ta cau mày nói: “Sau này có việc dùng, ngươi trở về đi, nhưng ngươi yên tâm, Du vương gia, trăm sẽ không giết, dù sao cũng là huynh đệ.”

Lúc này Ngôn Nhất mới lui ra, trước khi đi, ánh mắt không thể tin nhìn ta. Trong lòng ta tức thì cảm thấy không vui, ý tứ của hần là gì, ta là người hiểu sát như vậy sao?

*Hiếu sát: thích giết người.

Hôm sau Ngôn Nhất lĩnh binh xuất phát, ngày đêm hành quân, nửa tháng sau đã đến Nam quận, rồi ở gần đó nghỉ ngơi hồi phục, về sau ta nghe nói, hần cũng không có bất cứ hành động gì.

Những ngày này, lúc ta xem tấu chương về Nam quận, Trác Văn Tĩnh một mực ở bên cạnh, bắt quá, từ đầu đến cuối hần đều không nói gì, ta nhìn bộ dáng thờ ơ của hần, trong lòng có chút không vui, thật ra ta luôn nghĩ, nếu hần có chút biểu hiện gì tình đồng môn với Ngôn Nhất, ta sẽ để cho Ngôn Nhất quỳ lâu một chút hoặc làm khó dễ y, thế nhưng cái gì hần cũng không làm, ta ngược lại không hiểu cho lắm.

Lúc ta đang nghĩ như vậy, Trác Văn Tĩnh ngẩng đầu lướt nhìn ta, ánh mắt lóng lánh, mang theo vui vẻ, ta nhìn hần đang cười, vội ho một tiếng lau cái mũi.

Ngược lại Trác Văn Tĩnh cũng không nói gì.

Ngày Ngôn Nhất xuất phát, tâm tình ta có chút khoan khoái dễ chịu, tuy cảm thấy cái lão hồ ly Ngôn Chi Chương này đã nhìn thấu ý nghĩ của ta, thế mà lại đem công lao lớn như vậy để lại cho con mình, nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng tâm tình đang cao hứng của ta, vô cùng cao hứng, trước hết ta đi vấn an Tam ca, những ngày này, thân thể của hần không được tốt, trước đó vài ngày còn bị bệnh một trận, tuy ngự y đã khám qua, nhưng thân

là huynh đệ ta vẫn nên tự đến thăm thì tốt hơn.

Thời điểm đến, hần đang ở dưới gốc đào nhìn hoa đào bay phấp phới, thập phần thích ý, sau khi bắt gặp ta, chỉ nhàn nhạt liếc mắt, sau đó lặng im, ta không bận tâm, cũng không trách hần vô lễ, mà chỉ đứng đứng ngồi ở bên cạnh hần, cùng hần nói chuyện phiếm vài câu, trong lúc đó phần lớn là ta nói hần ngồi nghe, bất quá lúc ta ngẫu nhiên nhắc đến Ngôn Nhất đã lãnh binh đi Nam quận, biểu hiện trên mặt Tam ca rốt cục cũng lộ ra chút vết rách, ta nhìn thấy rất là thỏa mãn, sau đó đem đề tài này chuyển hướng, không nhắc đến nữa, hần ngẫu nhiên há miệng muốn hỏi gì đó, rốt cuộc cái gì cũng không hỏi, mà ta nhìn thời gian không còn sớm, liền đứng lên đi khỏi.

Giăng co như vậy được một thời gian, triều đình đã thay đổi hoàn toàn, Trác Luân với Vương Hưng đề bạt lên không ít chính sách có lợi cho quốc gia, ta nhìn hết sức hài lòng, vì vậy nên ban thưởng thì ban thưởng, nên thăng quan thì thăng quan. Tất cả mọi người đều cao hứng, ta ngồi trên long ý thấy được lòng tràn đầy vui mừng.

Chính đốn lại hết mọi chuyện, đã là xuân qua hạ đến, trong nháy mắt phong cảnh tiêu điều ở ngự hoa viên đã biến thành tao nhã xanh biếc trước mắt.

Ta đi dạo quanh đó, cảm giác vô cùng thoải mái, nghỉ đến dợt vài ngày nữa dẫn theo Trác Văn Tĩnh đến đây đi dạo vài vòng, bởi vì hầu tử lúc này đã được chín tháng rồi, nhiều khi đi đi lại lại sẽ có lợi cho chuyện sinh nở. Nghĩ như vậy, ta hắc hắc cười hai tiếng.

Mà lúc này, Nguyên Bảo từ rất xa chạy tới đây, một bên chạy, một bên hô to: “Hoàng thượng, không tốt rồi, không tốt rồi.”

Ta cau mày nhìn hần, cái tên Nguyên Bảo này, cho dù đã giáng cấp hần, mà bộ dáng hần vẫn còn lú ra lú rú giống trước, một điểm ôn trọng đều không có.

Vì vậy hần chạy đến trước mặt của ta không kịp thở nói: “Hoàng thượng... Không... Không tốt rồi.” Ta không vui nói: “Ngươi nói lung tung, trầm rất tốt, trầm thấy ngươi mới là người không tốt đây này.”

Nguyên Bảo ngẩng đầu nhìn ta, trong nháy mắt như vậy, ta cảm thấy được trong con ngươi của hần tựa hồ hiện lên một tia không liệu cùng thương tâm, nhủ mảy, ta nói: “Đến cùng là chuyện gì, vội vàng hấp tấp như vậy, còn ra thể thống gì.”

Nguyên Bảo hít sâu mấy hơi, đứng thẳng người, sau khi bình tĩnh lại, mới nhìn ta gần từng chữ: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu muốn sinh...”

Hoàng hậu muốn sinh, ta nhẹ gật đầu, sau đó mới hiểu ra những lời này đại biểu cho cái gì, vì vậy ta nhảy dựng lên nắm y phục của hần hỏi: “Ngươi nói cái gì? Trác Văn Tĩnh muốn sinh? Có thỉnh ngự y với bà mụ chưa? Ngươi không ở đó hầu hạ, còn chạy tới đây làm gì? Hả? ...”

Nguyên Bảo bị ta nắm thật lâu, ta gạt hần sang một bên, sau đó đi tới đi lui nói: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, hần vậy mà muốn sinh...”

“Hoàng thượng, ngài đi xem Hoàng hậu đi, ở chỗ này sốt ruột cũng không có biện pháp gì.” Lúc này, Bồi Tú ở một bên thấp giọng nói. Ta nhìn hần một cái, trấn định lại, siết chặt hai tay, nhắc chân hướng Giao Thái điện chạy tới...

Trác Văn Tĩnh muốn sinh, điều này thật sự làm cho ta quá hoảng sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Vạn Sự Tốt Lành

Ta vội vàng chạy đến Giao Thái điện, chỗ đó cung nữ cùng nội giám bận rộn đi tới đi lui, trong đó có người mang nước, người thì mang khăn đi vào, đương nhiên còn có những người vè mặt mờ mịt không biết làm sao.

Bọn họ sau khi nhìn thấy ta liền bẻ bọn hành lễ, ta sốt ruột phát tay hỏi: “Người đâu? Thái y đâu?”

“Hoàng thượng, thái y... Đã tới rồi.” Nguyên Bảo chạy theo phía sau thở hổn hển nói: “Hoàng thượng đừng nóng lòng, không có chuyện gì đâu.” Ta trừng mắt liếc hần một cái hỏi: “Đến rồi tại sao không nói sớm?”

Nguyên Bảo quệt miệng đứng ở một bên không lên tiếng, ta phát tay áo, định tiến vào trong điện tự mình nhìn rõ ràng, lúc này nội giám đứng canh ngoài điện nhìn thấy ta vội vàng thỉnh an, rồi sau đó ngăn cản tại cửa ra vào nhìn ta, có chút cao hứng, chút dè chừng cùng vài phần bất đắc dĩ nói: “Hoàng thượng, ngài không thể đi vào.”

“Làm càn, vì sao trẫm không thể vào.” Ta trừng mắt nhìn người trước mặt quát. Trác Văn Tĩnh sinh con cho trẫm, chẳng lẽ trẫm vào nhìn hần một cái cũng không được sao? Đây là cái quy định rách nát gì. Trong lòng ta nộ khí thâm nghiêm.

Trong lúc đó nội giám khó xử gượng cười, lúc này Bồi Tú bước lên phía trước khẽ nói: “Hoàng thượng bớt giận, từ xưa đến nay chuyện sinh nở hậu

cung, theo lẽ là Hoàng thượng không thể xem được, sợ long nhi cảm nhận được long uy của Hoàng thượng, không chịu đi ra, cho nên đó là chuyện hệ trọng, Hoàng thượng ở bên ngoài chờ một lát, đợi long tử sinh ra, lại vào cũng không muộn.”

Nghe Bồi Tú nói xong, ta hung hăng cau mày, sau đó vẫn đứng trước cửa ra vào, bên trong không ngừng truyền đến âm thanh phân phó của ngự y, thỉnh thoảng còn có âm thanh nhẹ than của Trác Văn Tĩnh.

Nghe được âm thanh phảng phất như uất nghẹn trong cổ họng của Trác Văn Tĩnh, ta hận không thể có đôi cánh bay vào xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, lúc này ta đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không thể nghĩ ra được, cũng không nhìn thấy, chỉ ở trong lòng khẩn cầu Trác Văn Tĩnh nhanh hạ sinh được hài tử này bình an.

Ta đứng ở nơi đó chờ đợi hồi lâu, chẳng biết lúc nào, bên trong chỉ nghe được tiếng rên rỉ đứt quãng của Trác Văn Tĩnh, ta giật mình cảm thấy có chút không đúng, trong đó hầu như cũng không có tiếng của bà mẹ, cũng không có tiếng của ngự y... Tại sao chỉ có Trác Văn Tĩnh, những người kia đang làm gì?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện. Nội tâm của ta cả kinh, trong đầu hỗn loạn một mảnh, đi lại hai vòng, ta quay đầu nhìn về phía Nguyên Bảo, âm thanh lạnh lùng: “Ngự y ở bên trong là ai?”

Nguyên Bảo sững sờ, vội đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, trong đó chính là Lữ ngự y, Lưu ngự y cùng Vương Kiến do Trương đại nhân đề cử, Vương ngự y.”

Nghe xong đáp án khẳng định của Nguyên Bảo, trong nội tâm của ta khẽ động, thầm nghĩ, cái tên Lữ ngự y này thập phần trung tâm với mẫu hậu, lần này liệu có nhân cơ hội này mà gây ra chuyện gì hay không, tuy bên trong có Lưu ngự y cùng Vương Kiến, nhưng mà nếu lỡ như bây giờ tên Lữ ngự y kia động tay động chân gì, làm hại Trác Văn Tĩnh cùng đứa bé kia, làm sao có thể an tâm cho được.

Nghĩ tới đây, ta liếc nhìn Nguyên Bảo, lại nhìn về phía Bồi Tú, rồi sau đó nhấc chân đi vào trong điện, nội giám trước cửa định nói điều gì đó, ta đập tới một cước, sau đó nộ khí đằng đằng xông vào trong điện.

Thời điểm vào đến, những người ở bên trong đồng thời lập tức nhìn ta, lúc này ta mới phát hiện mình nghĩ nhiều rồi. Ba ngự y sờ dĩ không nói gì, là vì bọn họ đang đứng cạnh cửa sổ chính thương lượng cái gì đó, còn ba bà mẹ đang ở bên giường lau mồ hôi cho Trác Văn Tĩnh, nắm tay hần, là ta suy nghĩ quá phức tạp, chỉ có sắc mặt Trác Văn Tĩnh nhợt nhạt khó coi.

Ta nhìn loại tình huống này, sờ sờ lên mũi, cười xấu hổ nói: “Trẫm chỉ muốn vào xem tình hình.” Vương Kiến liếc nhìn ta, không nói gì, ta tức thì hướng đến bên giường, vừa đi được hai bước, Trác Văn Tĩnh nhìn ta nở nụ cười nói: “Hoàng thượng, người đi ra ngoài đi, ở đây ô ư, sợ mang điều xui xẻo.”

Ta nghe xong cau mày nói: “Trẫm cũng đã vào rồi, sẽ chờ luôn, hướng chi, đó là hài tử của trẫm, có thể dẫn đến xui xẻo gì? Người đừng nghĩ nhiều, trẫm ở đây với người.”

Trác Văn Tĩnh nghe ta nói xong, nở nụ cười, mồ hôi trên trán ướt xuống cả đôi má.

Ta nhìn hần khẽ hỏi: “Thật không có chuyện gì?”

Trác Văn Tĩnh nhẹ gật đầu, hướng nhìn ta câu dẫn khéo miệng, tựa hồ như đang an ủi ta vậy, xem ra hần thật sự không có việc gì, ta liền kêu Nguyên Bảo đem vào một tấm bình phong ngăn cách chỗ này, sau đó ngồi phía sau bình phong chờ đợi mọi chuyện hoàn tất, tuy rằng mọi sự đều bố trí ôn hòa, thế nhưng ta có cảm giác, trong lòng có chút hoảng loạn, sợ xảy ra chuyện gì, cho nên vẫn là ở chỗ này nhìn xem thì tốt hơn.

Tuy là cách nhau một bình phong, nhưng trong lòng lại cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều, có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng của người ở bên kia, mà Trác Văn Tĩnh cũng có thể nhìn thấy ta, có một người bầu bạn bên cạnh như vậy, cũng tốt.

Ngồi ở kia được khoảng nửa canh giờ, ta nghe Lữ ngự y thấp giọng nói: “Có thể rồi, mời Hoàng hậu uống thuốc trợ sinh a.”

Trác Văn Tĩnh ‘ân’, ta đột nhiên đứng lên nói: “Còn chưa bắt đầu sinh? Rốt cuộc đến lúc nào mới có thể sinh được đây.”

Người trong bình phong trầm mặc hồi lâu, sau đó âm thanh của Vương Kiến từ bên trong truyền đến: “Hoàng thượng bớt giận, Hoàng hậu vừa rồi bị chảy nước ối, bây giờ đã ổn, Hoàng thượng chờ một chút là được.”

Ta ‘ah’, sau đó ngồi xuống, Nguyên Bảo cùng Bồi Tú ở một bên hầu hạ ta.

Không lâu sau, ta nghe được loáng thoáng tiếng rên rỉ của Trác Văn Tĩnh, thanh âm kia như ẩn chứa nỗi thống khổ tột cùng, làm cho người nghe được đau lòng không thôi, ta không khỏi lại bắt đầu hấp tấp, định đứng lên rống cái gì, Nguyên Bảo liền vươn tay đè vai của ta xuống thấp giọng nói: “Hoàng thượng, ngài nên bình tĩnh lại, Hoàng hậu nương nương đang ở bên trong, nếu nghe được thanh âm lo lắng của ngài, trong lòng khẳng định sẽ khẩn trương, sau đó không chừng sẽ dẫn đến chuyện xảy ra, ngài phải nhẫn nại hơn, một lát nữa thì tiểu hoàng tử sẽ đi ra thôi.”

Nghe Nguyên Bảo nói xong, chút nóng nảy trong lòng liền biến mất, bất quá lúc nghe được âm thanh thở nhẹ của Trác Văn Tĩnh, ta vẫn cắn răng nhẫn nại ba phần.

Trong lòng không ngừng tự an ủi chính mình, sẽ không có chuyện gì, bên trong nhiều người như vậy làm gì có chuyện để Trác Văn Tĩnh xảy ra bất trắc, không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì. Không phải là chỉ sinh hài tử thôi sao? Sẽ không có chuyện gì đâu.

Lập đi lập lại lời an ủi cho chính mình, thế nhưng càng về sau, âm thanh của Trác Văn Tĩnh càng thống khổ, tiếng hít thở ngày càng suy yếu, bà mẹ đều khuyên hấn rằng, kêu hấn dùng thêm lực hơn nữa, thanh âm kia cứ lẫn quẩn trong đầu ta, rồi cuộc ta thật sự không chịu được nữa, đột nhiên đứng lên, đập đổ bình phong, đẩy ra các bà mẹ cùng ngự y vây quanh bên cạnh hấn, bước lên nắm tay hấn ta thấp giọng nói: “Trác Văn Tĩnh, sẽ không sao đâu, không sao đâu.”

Trác Văn Tĩnh đưa mắt nhìn ta, ta vô tình lướt nhìn thấy bộ dạng chật vật giờ phút này của hấn, nhưng sau đó chỉ nhìn chăm chú vào mắt của hấn, trong miệng thì thảo luận âm thầm, sẽ không có chuyện gì phát sinh đâu.

Trong đầu không biết nói gì, cũng không muốn nói, chỉ là cảm thấy muốn tiếp thêm một phần sức lực cho hấn, được phần nào hay phần đó. Cho nên ta nói xong mà cũng không biết mình đang nói gì, chỉ hung hăng nắm chặt lấy tay của hấn.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta, con người hiện lên một chút lưu quang, sau đó hấn cắn môi, bên tai ta truyền đến tiếng kinh hô của bà mẹ: “Hoàng hậu nương nương dùng lực thêm chút nữa, nô tỳ đã nhìn thấy đầu của tiểu hoàng tử rồi, tiểu hoàng tử muốn đi ra.”

Trác Văn Tĩnh nghe đến lời này, móng tay đột nhiên hung hăng bấm vào thịt của ta, lực tay tựa như muốn đem tay của ta bẻ gãy, hít một hơi thật sâu, sau đó con người mở lớn hơn hai phần.

Ta nhìn bộ dáng này của hấn, trong lòng rất khó chịu, muốn nói cái gì, rốt cuộc chỉ có thể nắm chặt lại tay của hấn, hấn thở dồn dập, cứ thế không biết qua bao lâu, bên tai ta đột nhiên truyền đến âm thanh khóc nỉ non của hài nhi, trong nội tâm của ta sững sờ, quay đầu lại như khúc gỗ, chứng kiến bà mẹ tiếp nhận một đứa bé, đang lau sạch cho nó, ta tro mắt nhìn đứa bé kia mà không có động tác gì.

“Chúc mừng Hoàng thượng, là một tiểu hoàng tử.” Bà mẹ sau khi lau sạch sẽ đứa bé cười nói, lúc này Lữ ngự y đi đến vươn tay muốn ẵm đứa bé này, Trác Văn Tĩnh đột nhiên ngồi dậy, thanh âm bén nhọn nói: “Người muốn làm cái gì.”

Thanh âm của hấn vô cùng bén nhọn, lại làm cho nội tâm của ta không khỏi run lên, quay đầu lại nhìn hấn, phát hiện gương mặt tràn đầy sợ hãi của Trác Văn Tĩnh, rồi sau đó phía sau ta truyền đến một tiếng nước nổ nghẹn ngào, lại quay đầu lại, thấy tiểu hoàng tử vừa mới hạ sinh bất ngờ được một nội giám ôm vào trong ngực, mà Lữ ngự y bị đánh một chưởng đến thổ huyết, té trên mặt đất, mà trong tay của hấn đang cầm một cây châm ngân sáng bóng.

Những người khác khiếp sợ nhìn hết thấy mọi chuyện phát sinh, trong phòng nhất thời yên tĩnh như đêm.

Ta cũng giống vậy, trong lòng sợ hãi không thôi, may mắn đã sớm chuẩn bị, hoặc nói là may mà ta không tin mẫu hậu, cũng không tin tên ngự y này.

Đứng lên, mới phát hiện chân mình có chút nhuyễn, lão đảo một cái tiến lên ôm đứa bé vào trong tay, nhìn xung quanh một lượt không thấy thương tổn gì, mới yên tâm đưa lại cho nội giám, rồi sau đó liếc nhìn Nguyên Bảo cùng Bồi Tú nói: “Đem người dẫn đi, nhốt lại.”

Nguyên Bảo vội vàng phân phó xuống dưới. Bồi Tú thì đứng ở một bên, thần sắc bình tĩnh, ta nhìn hấn một cái không nói gì.

Đợi sau khi Lữ ngự y bị dẫn đi, ta phát tay để cho những người trong phòng lui ra, chỉ lưu lại nội giám đang ôm tiểu hoàng tử ở trong ngực đứng đó. Ta tức thì đi đến bên giường, suy sụp ngồi xuống, trong nội tâm dâng lên một tia thất bại.

Trác Văn Tĩnh nhìn ta thấp giọng hỏi: “Người biết rõ Lữ ngự y kia sẽ làm chuyện bất lợi với hài tử?”

“Có chút cảm giác, nhưng không chắc lắm, may mắn, may mắn.” Ta kinh hãi nói: “Không sao rồi, người vừa sinh hài tử xong, nhanh nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi.”

Trác Văn Tĩnh hí mắt nhìn ta, ta mỉm cười vuốt tóc của hấn cũng không nói gì thêm.

Sau đó, hấn thở dài, nhắm mắt lại nói: “Hài tử không có việc gì là tốt rồi.”

Ta ‘ân’, Trác Văn Tĩnh nhìn ta, ta cầm tay của hấn, thấy trong lòng bàn tay lạnh buốt một mảnh, xem ra làm hấn kinh sợ rồi, ta trầm nghĩ.

Hấn nhìn ta thấp giọng: “Hoàng thượng, ta không sao, người đi mau lên, ẵm hài tử đến cho ta nhìn xem.” Hấn vừa dứt lời, nội giám kia liền đem hài tử đưa cho hấn, lúc này trên mặt Trác Văn Tĩnh mới lộ ra một vòng cười khê.

Ta nhìn thoáng tên nội giám kia nói: “Đem Lữ ngự y xử lý sạch sẽ.”

Người nọ ngẩng đầu liếc nhìn ta, trong con người mang theo vẻ khó hiểu, dường như muốn hỏi vì cái gì không thẩm tra xử lý, ta không lên tiếng, Trác Văn Tĩnh mở miệng: “Hoàng thượng, giao Lữ ngự y cho ta.”

Ta nhìn hấn, hấn hướng ta mỉm cười, trong con người lại mang theo vẻ khát máu. Ta nhấp mấy miệng, ân.

Rồi sau đó, ta kêu hấn nên nghỉ ngơi nhiều, còn chính mình thì mang theo Bồi Tú đến cung Phượng Nghi gặp mẫu hậu, thời điểm đến cũng không cho người thông bẩm, ta trực tiếp xông vào, đúng lúc mẫu hậu đang chuẩn bị đi bái phạt, về mặt phúc hậu ôn hòa.

Ta nhìn bà cắn răng nói: “Mẫu hậu, Lữ ngự y muốn mưu hại nhi tử của trẫm, trẫm đã đem hấn bắt lại, Hoàng hậu dự định tự mình thẩm vấn hấn, có lẽ thủ đoạn của Hoàng hậu so với nhi thần cao tay hơn nhiều.”

Thân thể mẫu hậu khẽ run, nhìn ta không nói gì.

Ta nhìn bà bi ai nói: “Mẫu hậu, nhi thần thật sự không ngờ người sẽ nhẫn tâm như thế, thật sự ngay cả tôn tử của mình cũng không buông tha.”

Mẫu hậu nghe ta nói xong chậm rãi đáp: “Nhìn bộ dạng của Hoàng thượng, chắc hẳn Trác Văn Tĩnh kia đã không có việc gì.”

Ta nghe xong lời bà, gằn từng chữ: “Trẫm biết rõ trong lòng mẫu hậu căm ghét Văn Tĩnh, trước kia người hầu hạ bên cạnh hẳn đặc biệt nhiều, cho nên mẫu hậu không có biện pháp ra tay, thời điểm trẫm không có bên cạnh hẳn, lại ít người phục thị, đây là cơ hội, có thể ra tay cũng chỉ có giờ phút này, chỉ tiếc, trẫm đối với chuyện này đã sớm có phòng bị, kế hoạch của mẫu hậu tự nhiên là không thành.”

Mẫu hậu không biết có đang nghe hay không, chỉ là đứng ở đó, tay run nhẹ hai cái.

Ta nhìn bà, sau cùng mở miệng nói: “Mẫu hậu, trẫm thích Trác Văn Tĩnh, tựa như năm đó phụ hoàng thích Liễu phi, cũng như mẫu hậu thích... Cho nên, chuyện như vậy, nhi thần sẽ không để cho nó phát sinh lần thứ hai.”

Dứt lời, ta thờ dài, quay người ly khai, lúc trở về, ta phân phó Nguyên Bảo, đem tất cả những người ở cung Phượng Nghi dời đi, mẫu hậu ưa thích phạt pháp, nên xây một tòa phạt đường trong sân viện thì tốt hơn... Đã không muốn cùng ta hòa hảo, vậy thì để bà bầu bạn với phạt giáo, để chuộc tội cũng tốt, bằng không thì, làm sao có mặt mũi để đi gặp liệt tổ liệt tông.

Trước khi đi, ta lập tức hướng Bồi Tú bên cạnh nói: “Người ngược lại là một nhân tài, trẫm lúc trước cũng không tính là nhìn lầm người.”

Bồi Tú có chút dừng lại, sau đó thấp giọng nói: “Nô tài tạ Hoàng thượng thương thức.”

“Về sau, người hầu hạ trước điện.” Ta nhìn hắn thân nhiên nói: “Lại để cho Nguyên Bảo trở lại bên cạnh trẫm thôi.”

Bồi Tú lên tiếng đáp ứng. Ta nhìn hắn lần nữa, rồi đứng dậy ngồi lên kiệu. Bồi Tú là người của mẫu hậu, ta vẫn luôn biết, chỉ là có rất nhiều chuyện hắn không trình báo với mẫu hậu, điểm ấy ta vẫn thường thức.

Chuyện lần này qua đi, đối với mẫu hậu, một cái ôn nhu cuối cùng trong lòng kia cũng đã tan biến.

Thời điểm trở lại Giao Thái điện, tâm tư đang trĩu nặng của ta, lại có chút chuyển biến tốt đẹp, Trác Văn Tĩnh đang đùa nghịch với hoàng tử, dùng tay chọc vào gương mặt của nó, thỉnh thoảng cười ngây ngô hai tiếng, còn nhũ nương đang ở một bên chờ.

Ta vội vàng đi lại, sau khi cho cung nhân thỉnh an đứng lên, ta chăm chú nhìn tiểu oa nhi đang ở trong ngực của hắn cau mày hỏi: “Sao lại giống một tiểu hầu tử (con khỉ) vậy này?”

Trác Văn Tĩnh nghe thấy đột nhiên ngẩng đầu nhìn ta, vẻ mặt (□□) ah!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Phiên Ngoại Về Tiểu Bánh Bao

*Tiểu bánh bao được một tuổi.

Thời điểm tiểu bánh bao được một tuổi, hoàng đế ban tên là Tuấn, nữ danh là tiểu Hầu Tử. Đến lễ cúng mụ (lễ thôi nôi), đây là sự kiện đầu tiên hoàng đế tổ chức cho tiểu bánh bao, vì thế phá lệ long trọng. Cùng ngày, lúc hoàng đế đến thăm tiểu bánh bao ở Giao Thái điện, không biết bởi vì tâm tình tốt, hay thích xem náo nhiệt, hoàng đế tuyệt bút vùng lên, mời Tề tướng đương triều cũng chính là nhạc phụ Trác Luân của mình, đại cử tử Trác Nhiên, cùng các thần tử được sủng ái như Vương Hưng, Chung Dung cùng Ngôn Chi Chương đều bị hắn mời đến tham dự. Thậm chí ngay cả Du vương gia bị giam lỏng trong cung về tình về lý đều không thích hợp cũng bị thỉnh đến, bất quá, Nguyên Bảo phụ trách đi mời Thái hậu thì nói bà đang ở trong phạt đường niệm kinh, cho nên không đến được, hoàng đế nhân nhượng ‘ân’, ánh mắt đảo qua Nguyên Bảo hết mực trung thành trong suốt một năm qua, nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Nguyên Bảo, hắn mới nhẹ nhàng câu dẫn khóe miệng, không nói gì thêm.

Thời cơ đã đến, thâm hồng trên mặt đất xếp đủ loại đồ vật, có quý báu, cũng có kỳ lạ quý hiếm, Trác Luân với Trác Nhiên không hổ danh là phụ tử, thả xuống hai khóa trường mệnh, hoàng đế nhìn thấy ánh mắt không khỏi có chút tán thưởng đối với hai cha con nhà này, may là hai cái khóa trường mệnh kia hoa văn bất đồng, bằng không thì thật đúng là không phân biệt rõ là của ai... Đương nhiên cũng có mấy người đem đến đồ vật rất đặc biệt, tỷ như vì Vương Hưng thuộc lễ bộ, cho nên thả xuống chính là ống đốt pháo hoa, Chung Dung là chỉ huy cấm vệ quân, cho nên thả xuống chính là thẻ bài của chính mình (tuy rằng không hợp lý, nhưng hoàng đế vui vẻ là được, hoàng đế là lão đại, lão đại vui vẻ là tốt rồi, trong nội tâm Chung Dung lệ rơi đầy mặt nghĩ), Ngôn Chi Chương xuất thân là tướng lĩnh, vì vậy đưa tới là binh phù mô phỏng, hoàng đế nhìn, nội tâm có chút cao hứng, âm thầm gật đầu, trong lòng tán dương Ngôn Chi Chương có tâm ý, binh phù nha, nắm giữ trong tay rất tốt, tuy chỉ là phòng chế, nhưng nếu tiểu bánh bao cầm lấy, đây chính là điềm tốt a. Hoàng đế như vậy tưởng tượng, trong nội tâm hận không thể đem mấy thứ tốt đó đặt hết vào tay của tiểu bánh bao...

Đương nhiên hoàng đế là chủ nhân của thiên hạ rộng lớn này, trong cung dạng bảo bối gì mà không có, cho nên những người còn lại đều tặng hầu bao mà thôi. Tất cả mọi người đều nghĩ có lòng là tốt rồi, mấu chốt là hoàng đế coi tiểu bánh bao này như bảo bối, nghe đâu hoàng đế rất cưng chiều a, nếu

không sai biệt lắm thì đứa bé này chính là hoàng đế tương lai đấy, cho nên ánh mắt của mọi người sáng như tuyết, tất cả bọn họ đều muốn đến ôm chân tiểu bánh bao này, chộc cho tiểu bánh bao vui vẻ chẳng khác nào lấy được miễn bài tử, ai không thích?

Để lọt hoàng đế, hần thả trên mặt đất chính là khối mỹ ngọc mang theo bên mình từ nhỏ, trong nội tâm hoàng đế nghĩ chính là, khối ngọc này ở bên cạnh mình nhiều năm như vậy, có linh khí lại có long khí che chở, quý thần bình thường cái gì đó cũng đều sẽ không dám xâm phạm đến tiểu bánh bao, huống chi đứa nhỏ này của lúc sinh ra không được thuận lợi cho lắm, coi như đã tránh được tai nạn lớn (cái tai nạn này chính là suýt chút nữa bị Lữ ngự y lén lút lấy kim đâm chết — còn chưa đủ lớn?), dùng ngọc này để ngăn cản tai nạn cũng tốt. Hơn nữa trong mắt hoàng đế, tiểu oa nhi này nhất định rất có phúc khí, bình thường không phải đều nói đại nạn không chết tất được hạnh phúc đến cuối đời sao? Hoàng đế tin chắc như thế, cho nên ban đầu hẳn định cầm ngọc tỷ đưa tới, nhưng sau khi suy nghĩ lại, ngọc tỷ quá nặng, tiểu bánh bao cầm không nổi, cho nên lấy khối mỹ ngọc thay thế.

Còn Trác Văn Tĩnh thả trên đất một quyển sách đơn bạc, bên trên viết một chữ ĐỘC lớn, bên dưới đề là thiên hạ chi độc đều ở trong cuốn sách này.

Hoàng đế nhìn văn tự kia, lông mày anh tuấn khẽ nhíu, sau đó thừa dịp không có người chú ý hỏi khẽ với Hoàng hậu: “Quyển sách đó để làm gì? Trong nội cung của người chẳng lẽ không có bảo bối gì sao? Hơn nữa sách đó nặng như vậy, chỉ sợ tiểu hầu tử cầm lên không nổi a.”

“Hài tử này lúc sinh liền gặp tai nạn, ta sợ sau này nó bị người khác hạ độc, bởi thế, chỉ bằng cho nó nghiền cứu một chút về độc được trước, ngày sau nếu bị người khác hạ thủ, nó có thể phân biệt được đó là loại độc gì, sau đó lấy độc đó đem độc chết những kẻ hạ độc, cũng tốt hơn chính mình trúng độc.” Trác Văn Tĩnh thấp giọng vừa vụng về vừa bình tĩnh hồi đáp.

Hoàng đế nghe xong, sững sờ, sau đó vỗ tay cười nói: “Chú ý này rất tốt, không hổ là hoàng hậu của trẫm.” Trác Văn Tĩnh nhìn thoáng qua vẻ mặt cười tươi như hoa đào của hoàng đế, cũng không đáp lại, chỉ là cảm thấy bên tai nóng lên, có chút hồng, hoàng đế nhìn thấy, mắt phượng chợt tối sầm lại, sau đó híp híp không nói gì, chờ tới buổi tối rồi nói sau.

Lúc này, giờ lành đã đến, hoàng đế vội vàng ôm lấy tiểu bánh bao mập mạp từ trên tay nhũ nương đặt xuống thảm đỏ, cười híp mắt sờ lên đầu tiểu bánh bao nói: “Đi bắt a, bắt được cái gì, phụ hoàng sẽ đều ban thưởng, nhưng mà tốt nhất nên bắt được ngọc bội của phụ hoàng, bằng không nếu bắt được những vật khác, phụ hoàng sẽ không thể cho người được rồi, phải sung vào công quỹ...”

Mọi người ở một bên nghe được cái gì gọi là trắng trợn uy hiếp, trên trán không khỏi nổi gân xanh, còn đại tổng quản Nguyên Bảo được hoàng đế sủng ái để bên cạnh thì tại góc hoàng đế không nhìn tới nhếch miệng, nhỏ giọng nói thầm: “Đây là uy hiếp trắng trợn a.” Bọn họ đều coi như không nghe thấy lời uy hiếp của hoàng đế, nhao nhao nhìn về phía tiểu bánh bao, mà ngay cả Du vương gia bị nhốt trong hoàng cung một năm, cũng không khỏi chăm chú nhìn vào tiểu oa nhi.

Khuôn mặt của tiểu oa nhi thấp phần tuấn tú, có vài phần giống như hoàng đế bây giờ, bắt quá so với vị hoàng đế quanh năm đều là đáng vẻ trầm tư kia, lại nhiều thêm vài phần nho nhã, hơn nữa một năm này nuôi dưỡng nó vô cùng tốt, tuyệt không giống như bộ dáng gầy gò lúc nhỏ của hoàng đế, thậm chí bởi vì ăn quá nhiều, nên trên mặt hài nhi có chút nọng thịt.

Bởi vậy mỗi lần hoàng đế nhìn thấy bộ dáng như vậy của tiểu bánh bao, trong nội tâm liền hết sức kích động, nghĩ thầm, may mà mình là hoàng đế, của ngon vật lạ trong thiên hạ này muốn ăn cái gì thì ăn, muốn uống gì thì uống, mới đem hài tử nuôi thành mập luôn rồi, bằng không nếu trở thành một hài tử gầy ốm như con khi, thì sẽ bị nhiều người xi vạ. Bất quá lời này, hoàng đế vẫn nén lại trong lòng không dám nói ra.

Nhớ ngày đó, sau khi tâm tình được buông lỏng, thời điểm lần đầu tiên chăm chú nhìn kĩ tiểu bánh bao này, chính mình bất chợt nói ra câu kia, lại làm cho sắc mặt của Trác Văn Tĩnh khó coi hơn nửa tháng, mà chính hần ngũ một mình tại Bàn Long điện cũng đúng nửa tháng...

Nghĩ tới đây, hoàng đế nhẹ ho hai tiếng cười hắc hắc, Trác Văn Tĩnh ở một bên nhàn nhạt nhìn về phía hần, chỉ là cũng không nói gì. Dù sao thấy hoàng đế cười mờ ám như vậy, đại khái cũng đoán được, cái người này không biết tâm trí trôi đến nơi nào rồi.

“Hoàng thượng, tiểu hoàng tử đã bắt đầu.” Lúc này Nguyên Bảo nhỏ giọng nói một câu đánh gãy mộng đẹp của hoàng đế. Hoàng đế vội vàng thu hồi ánh mắt đang nhìn về phía hoàng hậu, lập tức hướng đến tiểu oa nhi đang ngồi xồm trên thảm mềm mại kia, chỉ thấy hai mắt đảo tròn của tiểu oa nhi, nhìn nhìn cái này, dùng cánh tay bụ bẫm giấu xuống dưới, nhìn cái kia cũng nắm lên đem giấu đi, hoàng đế trong lòng cảm thán, tiểu bánh bao không hổ là con của mình, cái gì cũng đều ưa thích, chỉ thấy tiểu oa nhi bắt đầu phát uy, nhắc tay ném đi ngọc bội, đẩy ngã binh phù, chân đạp lên khóa trường mệnh, chân đá ống đót pháo... Cuối cùng dùng thân thể ục ịch, đẩy mọi thứ trên mặt đất, thẳng đến khi mọi đồ vật bên trên thảm cũng bị văng khỏi, tiểu oa nhi mới đưa mắt nhìn mọi người, bật cười khanh khách, thần sắc vui vẻ, hai tay cùng hay chân đang rộng ra, bắt đầu nằm trên thảm lăn qua lăn lại.

Mọi người thấy sắc mặt của hoàng đế u ám nhìn ngọc bội dưới chân mình, không khỏi quay đầu làm như không thấy, Trác Văn Tĩnh thì rất bình tĩnh nhìn tiểu bánh bao đang lăn qua lộn lại, trong miệng còn cắn bản sách mình đưa cho...

Trác Luân với Trác Nhiên liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời lui về phía sau một bước, Du vương gia tức thì ở một bên nhẹ giọng cười, tại thời khắc yên tĩnh này hần cười có chút đột ngột, bắt quá thực sự gây tiếng vang.

Tiểu bánh bao nghe thấy Du vương gia cười, đột nhiên bất động lại, rồi đem giấy trong miệng phun ra, sau đó ra sức xoay người, trở mình, bò lấy bò để, một mực leo lên người Du vương gia, dùng bàn tay mập ú nhỏ bé bắt đầu túm lấy vạt áo của Du vương gia, vì vậy, trên bạch y của Du vương gia, xuất hiện dấu mười ngón tay vô cùng bản.

Du vương gia vốn đang bảo trì bộ dáng tươi cười uyên thâm kia, bắt quá giờ phút này, trên gương mặt tuấn mỹ mang theo ba phần xấu hổ cùng bốn phần không liệu được, rũ mắt xuống đối mặt với tiểu bánh bao.

“Tam ca, người không chuẩn bị gì cho tiểu oa nhi này sao?” Lúc này hoàng đế mở miệng, ngữ khí có chút hậm hực, trong nội tâm không vui, sớm biết vậy không cho hần đi ra...

Du vương gia nghe hoàng đế nói xong, thần sắc dao động, sau cùng cười đáp: “Hoàng thượng thứ tội, chỗ đó của ta không có gì tặng được, cho nên không thể chuẩn bị, cũng không muốn tiểu hoàng tử chọn đồ của ta...”

Hoàng đế nghe xong sắc mặt càng mất hứng, còn muốn nói điều gì, tiểu bánh bao đã nắm lấy y phục của Du vương gia mà lao đảo đứng lên, mặc dù trong lòng Du vương gia không thích hoàng đế cho lắm, nhưng nhìn thấy tiểu bánh bao thì rất thích, vì vậy vươn hai tay đem tiểu bánh bao ôm lên. Tuy là lần đầu ôm hài tử mềm nhũn, hai tay trong ánh mắt của mọi người run rẩy ah run rẩy.

Tiểu bánh bao không để ý đến tâm tư của bọn họ, chỉ thấy mặt nó lập tức nở nụ cười như hoa, rồi sau đó bẹp một cái hôn lên gương mặt có chút tái nhợt của Du vương gia, lúc gò má của Du vương gia còn đang ửng đỏ, nó đứt quãng kêu lên: “Nurong... Mẫu thân...”

Mọi người lập tức hóa đá rồi, mà hoàng đế cùng Trác Văn Tĩnh thì nổi giận.

Hoàng đế giận chính là, tiểu bánh bao này vậy mà gọi người khác là mẫu thân, ai dạy? Là ai dạy? Mà hoàng hậu giận chính là hoàng đế vậy mà muốn cùng với ca ca của mình loạn luân, còn đem tiểu bánh bao mình vất vả sinh ra gọi hẳn là mẫu thân, không thể tha thứ, không thể tha thứ được.

Mọi người nghĩ là, nhất định mình xuất hiện ảo giác rồi, thật là đáng sợ, cái hoàng cung này thật là đáng sợ.

*Tiểu bánh bao được hai tuổi.

Thời điểm tiểu bánh bao được hai tuổi, loáng thoáng có thể nghe hiểu được rồi, tuy thường xuyên không hiểu nhiều lắm, tỷ như vì sao phụ hoàng luôn luôn gọi mình là con khi, rồi vì sao lại muốn phụ thân sinh công chúa, sinh công chúa gì đó...

Mỗi lần như thế phụ thân đều lạnh lùng trả lời: “Đi kêu Du vương gia sinh công chúa cho người ấy.” Sắc mặt của phụ hoàng liền tối sầm xuống.

Tiểu bánh bao biết rõ Du vương gia, lớn lên còn đẹp mắt hơn so với phụ hoàng, cười nhiều hơn phụ hoàng, chỉ là mỗi lần mình cùng ông ấy ở một chỗ, sắc mặt song thân đều rất khó coi... Phụ hoàng liền ở bên tai mình nói thầm, cái hoàng thúc kia rất xấu xa, muốn cướp đi vị trí của mình, sau đó là tàn bạo thế nào các loại. Thế nhưng tiểu bánh bao nghe xong, không cho là đúng, cảm thấy mỗi lần hoàng thúc cười cứng ngắc khi nhìn thấy mình rất khôi hài, cho nên, việc tiểu bánh bao thích nhất là mỗi ngày đến giày vò hoàng thúc...

Hôm nay tiểu bánh bao lại lao đảo đi đến đó, thần sắc của hoàng đế cùng Trác Văn Tĩnh dường như rất khó coi, bất quá việc này đã thành quen, không quen không được.

Hoàng đế vươn tay ôm Trác Văn Tĩnh vào trong ngực: “Nếu không, chờ lúc nào đó hãy thả Tam ca ra thử xem, hẳn luôn ở trong cung, ảnh hưởng đến trăm cùng với tiểu hầu tử bồi dưỡng tình phụ tử a.”

Trác Văn Tĩnh nghe hoàng đế nói xong, nhàn nhạt nhìn hắn: “Chiến sự Nam quận đều không có kết quả, người yên tâm để Du vương gia xuất cung? Không sợ hắn được cứu ra ngoài?”

Hoàng đế nghĩ đến việc này có chút xoắn xuýt nhũn nhũn, sau đó thở dài nói: “Cũng đã hai năm rồi, chắc có lẽ chí khí của Tam ca cũng bị hoàng cung này mài mòn không ít, lại cộng thêm ta thường xuyên mang theo tiểu hầu tử đến khuấy động hắn, chắc hẳn cũng không còn cái tâm tư phản kháng kia nữa rồi. Chỉ là Nam quận kia ngược lại vô cùng cứng rắn...” Nói tới đây, sắc mặt hoàng đế có chút khó coi, ánh mắt vốn vui vẻ, lại lập tức mang theo hai phần lệ khí nói: “Thủ vệ trong thành đều là những kẻ vô dụng, một người lớn sờ sờ như vậy mà lại để cho hắn chạy thoát tới Nam quận, quả thực là đáng chết.”

Trác Văn Tĩnh liếc nhìn hoàng đế: “Người đừng tức giận, ai có thể ngờ được tên Trần Kiến Quang kia vậy mà ở kinh thành nam cái nữ trang, sau cùng còn dựa vào thân phận nữ nhi kia mà chạy khỏi kinh thành, đừng nói là hai năm, khi mọi người đã buông lỏng, mà nếu ngay từ đầu, ai cũng không thể nhận ra hắn.”

Hoàng đế nghe xong hừ lạnh một tiếng không nói gì nữa, sâu trong mắt phượng ẩn ẩn ba phần lo lắng...

Trác Văn Tĩnh nhìn thấy, trong lòng thở dài một tiếng, hẳn biết hoàng đế rất hận Trần Kiến Quang, tuy không rõ vì lý do gì, nhưng lại có thể cảm nhận được đó chính là mối thù khắc cốt ghi tâm... Nghĩ thầm như vậy, trong nội tâm của Trác Văn Tĩnh không biết dâng lên cái gì, tóm lại là phức tạp cực điểm. Bất quá hắn cũng không hỏi nhiều.

Đêm nay, hoàng đế ôm Trác Văn Tĩnh vận động xong lại không chịu đứng dậy, khuôn mặt Trác Văn Tĩnh ửng hồng nhìn hoàng đế nói: “Đã được hai năm rồi, Thâm Du cũng đã lớn, ta muốn đi Nam quận... Ân... Đừng.”

“Lúc này, đừng nói chuyện mất hứng” Hoàng đế tiếp tục nằm trên người Trác Văn Tĩnh trườn động lấy, khàn giọng nói: “Sinh cho trăm hai công chúa nữa, trăm sẽ cho phép người đi...”

“Người... Ân...” Trác Văn Tĩnh muốn nói cái gì, chỉ là chỗ bên trong cơ thể bị hoàng đế gầy vò, trong nháy mắt khoái cảm ập đến, hắn liền cái gì cũng không nói ra được, chỉ có thể nâng hai chân kẹp lấy thắt lưng hữu lực của hoàng đế, theo động tác của hắn mà nhấp nhô cao thấp.

Sau hồi lâu, hoàng đế ghé vào trên người hắn thở dốc, Trác Văn Tĩnh hít một hơi thấp giọng nói: “Trước kia là trước kia, nhưng mà hai năm qua người cũng đã thấy thái độ của Du vương gia, mặc dù nhuệ khí của hắn bị mài mòn, nhưng tâm trí lại chưa từng hồi cải, dùng hòa bình để giải quyết với Nam quận sợ là không thể rồi, bây giờ Trần Kiến Quang lại trở về Nam quận... Mối hiểm họa Nam quận này, chung quy sớm tiêu diệt thì tốt hơn.”

Nghe hần nói xong, hoàng đế thấp giọng cười hai tiếng: “Ngươi bận tâm làm gì, Nam quận hiện tại, đâu còn như xưa, cho dù Trần Kiến Quang trở về, còn có bao nhiêu người sẽ tin tưởng hần, việc này, trong lòng ta đã có dự tính, ngươi đừng quan tâm...”

Trác Văn Tịch không nói gì nữa, con ngươi dần trở nên thanh tỉnh, hoàng đế nhìn thấy, thấp giọng nói: “Xem ra ngươi còn chưa mệt, chúng ta tiếp tục...”

...

*Tiểu bánh bao năm tuổi.

Tiểu bánh bao được năm tuổi đã trở thành đại bánh bao, năm này rốt cuộc Trác Văn Tịch cũng khoác lên chiến giáp rời khỏi kinh thành, đem tiểu bánh bao thứ hai vừa tròn một tháng giao lại cho hoàng đế, tiểu bánh bao thứ hai sinh ra rất thuận lợi, không có xuất hiện chuyện gì lớn như lúc sinh tiểu bánh bao thứ nhất, sinh ra rất khỏe mạnh, chỉ có điều tiểu bánh bao thứ hai này lại là một hoàng tử, tuy trong lòng hoàng đế cũng rất yêu thương, nhưng trên mặt vô tội nói: “Văn Tịch a, trầm nghĩ việc trọng điểm ở đây là, trầm muốn một công chúa, chứ không phải hoàng tử a, nếu không thì sinh thêm một công chúa, rồi một công chúa nữa.” Trác Văn Tịch cười tươi như hoa nhìn hoàng đế, mấp máy miệng, nói: “Nếu ngươi muốn công chúa, vậy ngày sau đem tiểu hầu tử này gả ra ngoài vậy không phải đã trở thành công chúa rồi sao.”

Hoàng đế nghe xong, mặt mũi cả kinh, nói: “Văn Tịch, lời này sao có thể nói ra, hài tử của trầm chỉ có thể lấy, sao có thể gả?”

Trác Văn Tịch đang có chút lo lắng mình nhất thời lỡ miệng, nghe được hoàng đế nói lời này, trong lòng có chút không vui, nhìn bộ dạng của hoàng đế như vậy, tựa hồ như đối với việc gả nam tử thập phần chán ghét, vậy có phải hay không xem mình... Nghĩ đi nghĩ lại, lông mày của Trác Văn Tịch nhíu lại. Tức thì hoàng đế ở một bên nhìn hần hô lên: “Văn Tịch, ngươi đang nghĩ cái gì đấy? Mau tới ôm tiểu hầu tử này, nó tè...”

Trác Văn Tịch nhìn hoàng đế vẫn là bộ dáng không hiểu phong tình như trước, thở ra một hơi, đem hài tử ôm vào trong ngực, thuận thực để cho nó tiếp tục đi tè.

Mà đương lúc trong hoàng cung đang có chuyện mừng, Ngôn Nhất đang ở biên giới Nam quận uống rượu giải sầu.

Nam quận bởi vì Du vương gia còn bị nhốt ở kinh thành nên cứ luôn khiêu chiến nửa vơi, năm thứ nhất nhân tâm tê tửu, nói muốn đánh tới kinh thành để cứu Du vương gia, lại bị Ngôn Nhất chặn đánh lại, hần cũng không quá dốc sức liều mạng với bọn họ, nhưng nếu ngươi muốn đi, hôm nay hần nhất định sẽ hạ độc vào nguồn nước của ngươi, ngày mai sẽ cho hỏa thiêu lương thảo của ngươi, Ngôn Nhất ở biên quan cũng không làm gì khác, chỉ là đem người kéo trở lại... Kéo tới kéo lui, binh lính Nam quận liền không còn tâm tư đi nữa, năm thứ nhất Ngôn Nhất thắng.

Năm thứ hai, mọi người trong Nam quận tụ tập lần nữa, tiếp tục đánh, tiểu hầu gia Ngôn Nhất thì đem vị hoàng đế kia hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận hần vì sao lại để Trần Kiến Quang trở lại Nam quận rồi.

Tình thế Nam quận lập tức thay đổi, đối với Trần Kiến Quang có hoài nghi có ủng hộ, nhưng chỉ đến đây, về phần chiến sự, nội bộ có nhiều người không muốn đánh, ý kiến bắt đầu không hợp, chuyện tiến đánh tạm thời buông xuống, tiểu hầu gia Ngôn Nhất vui cười tiêu sái...

Năm thứ ba, năm thứ tư, Nam quận rất yên tĩnh, loại cảm giác này có điểm giống như trước bão táp là yên lặng, đương nhiên cảm giác đó không sai, hiện tại là năm thứ năm, Trần Kiến Quang lợi dụng di chiếu của tiên hoàng nói Nam quận là của Du vương gia, hoàng đế lại vì phạm ý chỉ của tiên hoàng, giam lỏng Du vương gia ở kinh thành, thậm chí muốn phát động tấn công Nam quận.

Lần này xem ra, Nam quận đã dốc hết toàn bộ lực lượng rồi, tiểu hầu gia Ngôn Nhất vất vả chống đỡ, âm mưu quỷ kế đều lộ ra hết, nhưng thật sự là không chịu được rồi, liền dâng tấu lên triều đình, thỉnh cầu trợ giúp.

Lúc hoàng đế nhận được mật báo, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, mà sắc mặt của văn võ bá quan cũng không tốt hơn là bao, đang lúc Ngôn Chi Chương muốn phụ tử xuất binh, thì Trác Văn Tịch đi ra xin thỉnh chiến.

Hoàng đế giận dữ nhìn hần, mà vẻ mặt của Trác Văn Tịch bình tĩnh.

Cuối cùng, hoàng đế trừng hoàng hậu một cái, buộc lòng phải vung bút, đồng ý để cho hoàng hậu xuất chinh... Trong nội tâm Ngôn Chi Chương thầm cảm thán, ít nhất lão già mình không cần lên chiến trường rồi...

Chỉ là sau khi hoàng hậu mang ba quân xuất phát, không khí bên trong hoàng cung lập tức trở nên quỷ dị.

Sắc mặt phụ hoàng thật khó xem, đây là đại bánh bao nghĩ, còn tiểu bánh bao thì đang cắn đầu ngón tay của chính mình.

Hoàng thượng đã không ngủ ngon vài ngày rồi, Nguyên Bảo ở một bên thờ dài.

Tinh thần hoàng đế rất kém, mất ngủ nhiều người, đây là Bôi Tú ở ngoài điện trầm tư nghĩ.

Trên triều đình, văn võ bá quan càng nơm nớp lo sợ, mỗi lần có việc liên quan đến Nam quận được đưa lên, nếu là tin tốt, hoàng đế sau khi cười rồi mắng, nói là chỉ tạm thời yên ổn nên đừng có sớm vui mừng các loại, nếu là tin xấu, gương mặt của hoàng đế thâm trầm nổi giận mắng, rằng một chuyện tốt cũng không có, có phải muốn chết hay không các loại.

Tóm lại trên triều, thường xuyên nghe được tiếng rống giận của hoàng đế, khoảng tầm một tháng sau, có tin tức hoàng hậu đã tới biên giới Nam quận.

Trong nháy mắt, mọi người đều thấy hoàng đế tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, sau đó còn chưa chờ mọi người kịp xả hơi, liền thấy sắc mặt hoàng đế u ám nhìn Ngôn Chi Chương, âm dương quái khí nói: “Ngôn ái khanh, Ngôn Nhất cũng đi được 4-5 năm rồi a.”

Ngôn Chi Chương vội vàng đáp lời, hoàng đế trầm mặc nói: “Đã như vậy, vì cái gì không định hôn sự cho hắn.”

Trong nội tâm Ngôn Chi Chương sững sờ, nhìn bộ dáng rất nghiêm túc của hoàng đế, trong lòng khổ không nói nên lời, cả cái kinh thành này có ai mà lại nguyện ý gả cho một tướng lĩnh 4-5 năm còn chưa trở về, nói dễ nghe là, không chừng rồi năm nào sẽ trở lại, còn nói khó nghe là, vạn nhất về sau không trở về, chẳng phải sẽ làm chậm trễ người ta...

Nghĩ tới đây, Ngôn Chi Chương càng khóc không ra nước mắt.

Hoàng đế nhìn chằm chằm vào gương mặt không nói nên lời của Ngôn Chi Chương, hí mắt, sau đó cười nói: “Trẫm sẽ giúp hắn an bài tốt chuyện hôn sự, yên tâm, yên tâm đi.” Dứt lời, hoàng đế phát tay quyết định.

Về mặt mọi người khiếp sợ, trầm mặc hồi lâu, sau đó nhao nhao mang theo tâm tình phức tạp chúc mừng Ngôn Hầu gia, còn Ngôn Hầu gia thì bảo trì im lặng, bảo trì im lặng. Sau cùng Trác Luân vỗ vỗ bờ vai ông ta nói: “Ngôn Hầu gia, yên tâm đi, Hoàng thượng vừa ý người ai, nào có kém cỏi, yên tâm đi.”

Ngôn Chi Chương nhìn Trác Luân, trầm nghĩ, đó là, do hoàng hậu xuất chinh, hoàng đế đây là lấy Ngôn gia khai đao a, ánh mắt kia của hoàng đế, chính là ngấm trúng được bia đỡ đạn a.

Không nói đến gia đạo của Ngôn Chi Chương như thế nào, chỉ nói riêng về hoàng đế sau khi hạ triều, trầm mặc về tới Bàn Long điện, sau đó đột nhiên đứng lên, kêu người mang theo bánh bao lớn bánh bao nhỏ cùng đến chỗ Du vương gia.

Lúc này Nguyên Bảo bước lên phía trước bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, nhị hoàng tử đã ở chỗ Du vương gia rồi.”

Sắc mặt hoàng đế trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, tự mình nghe xem tam hoàng tử ngủ trong phòng đã thức hay chưa rồi mới tiến đến chỗ Du vương gia.

*Cho ai thắc mắc thì nhắc lại là: Thẩm Vân là đại hoàng tử nhé.

Thời điểm tới, thấy bánh bao lớn đang quần quýt đòi Du vương gia kể chuyện cho nó, sắc mặt của Du vương gia khó coi, thần sắc có chút hoảng hốt. Thậm chí thời điểm nhìn thấy hoàng đế tới còn nhẹ nhàng thở ra.

Hoàng đế nhìn thoáng qua bánh bao lớn, bánh bao lớn nín thở, đứng lên, trên mặt thập phần cung kính, bất quá thỉnh thoảng lên đưa mắt nhìn hoàng đế, cái mặt đó cùng với gương mặt khi còn bé của hoàng đế giống như từ trong một khuôn đúc ra. Nguyên Bảo trầm nghĩ.

Hoàng đế nhìn Du vương gia, sau đó nở nụ cười, xốc vạt áo lên, ngồi đối diện với Du vương gia, bắt đầu kể về sinh hoạt của tiểu bánh bao, kể hoàng hậu rời kinh hắn thấy nhớ thương thế nào, tiểu bánh bao rất ồn ào ra sao các loại.

Nói đi nói lại, thần sắc Du vương gia vẫn bất động, vì vậy hoàng đế nâng cằm nhàn nhạt mở miệng: “Tam ca, trẫm nhớ rõ đã nói với Ngôn Nhất không dưới hai mươi lần rồi, bên cạnh hắn không có người hầu hạ, trong lòng trẫm thập phần lo lắng.”

Tay của Du vương gia khẽ động, sau đó lập tức nhìn hoàng đế bình tĩnh cười: “Vậy sao? Vì thần ngược lại không nhớ rõ những thứ này.”

“Tam ca là quý nhân hay quên những chuyện vụn vặt.” Hoàng đế nhìn Du vương gia cười về mặt thành khẩn nói: “Hôm nay lúc thượng triều Ngôn Hầu gia có nói tới chuyện này, nói Ngôn Nhất cũng đã trưởng thành rồi, quyết định để cho trẫm ban hôn cho hắn, trẫm cảm thấy chuyện này rất có lý, cũng không thể bởi vì Ngôn Nhất đang ở bên ngoài, mà trong phòng lại không có người trông coi, Tam ca cảm thấy thế nào?”

Sắc mặt Du vương gia lạnh nhạt đáp: “Hoàng thượng anh minh.”

Hoàng đế nhìn gương mặt hờ hững của hắn, hai tay không tự chủ siết chặt lại một chỗ, trong nội tâm hết sức hài lòng, vì vậy lại nói mấy câu, về công tử nhà này, nữ nhi nhà kia, tựa hồ đã suy xét từng nhà để chọn một mối tốt nhất cho Ngôn Nhất, nói xong, hoàng đế có chút hưng phấn, Nguyên Bảo ở một bên trầm nói, hoàng đế đây là lo lắng cái gì a, cũng không phải tuyển phi cho mình... Đương nhiên còn có một người nghĩ như vậy đó chính là bánh bao lớn, bánh bao lớn nhìn phụ hoàng mình, sắc mặt như có điều suy nghĩ.

Hoàng đế không chú ý đến biểu cảm của hai người này, một mực hưng phấn mà nói, nói đến cuối cùng sắc mặt của Du vương gia có chút ảm đạm, hoàng đế mới mỹ mãn cảm thấy nên hồi cung cho tiểu bánh bao uống sữa rồi.

Rất lâu đó về sau, khi Trác Văn Tĩnh đã hồi kinh, bánh bao lớn cầm thư tín mình viết hàng ngày đưa cho Trác Văn Tĩnh, Trác Văn Tĩnh mở ra liền thấy ghi: “Ngày nào tháng nào năm nào đó, phụ hoàng đi vấn an hoàng thúc, hàn huyên với nhau về mấy công tử ngoài cung, đại khái muốn thừa dịp phụ thân không có ở đây, để cho bọn họ tiến cung...”

“Ngày nào tháng nào năm nào đó, phụ hoàng với hoàng thúc đều cùng một chỗ triệu kiến rất nhiều công tử cùng giai nhân, phụ hoàng nói rất tốt rất tốt, tiểu đệ ở một bên, cũng gật đầu, ô ô ô, đại khái là, rất tốt rất tốt...”

“Ngày nào tháng nào năm nào đó, nghe được phụ thân thúc ngựa ngày mai tới kinh thành, phụ hoàng lại cùng hoàng thúc đánh cờ, ngẩng đầu nhìn cung nữ đang phục thị bên cạnh hoàng thúc, một mực thấp giọng nói, rất tốt, rất tốt...”

Trác Văn Tĩnh nhìn thư tín trong tay, sau đó nhìn về mặt cười hề hề của hoàng đế còn chưa biết rõ tình hình, nói: “Vi thần vừa hồi cung hai ngày, đêm nay thật sự rất mệt mỏi, mời Hoàng thượng hồi trở lại Bàn Long điện nghỉ ngơi.”

Về mặt của hoàng đế (□ o □) ah!

Vì cái gì?

Vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chuyện Này Chuyện Nọ

Tính ra thì Ngôn Nhất với Tiết Tầm đã biết nhau từ nhỏ, đương nhiên từ nhỏ bọn họ đã nhận thức được đương kim hoàng đế cùng Du vương gia, Du vương gia thì không nói, sau này đã rời kinh đi Nam quận, còn riêng vị hoàng đế kia thì trước giờ ánh mắt rất cao, trong con người chưa từng nhìn qua bọn họ, đối với sự hiện hữu của bọn họ chỉ là loáng thoáng nghe danh mà thôi.

Tính cách Ngôn Nhất so ra khá trẻ con, nếu ánh mắt của hoàng đế cao như vậy, vậy thì hẳn cũng không cần phải cố gắng tiếp cận hoàng đế làm chi, gây phiền phức cho người ta, hơn nữa nói thật, từ nhỏ Ngôn Nhất đã thấy chán ghét hoàng đế, lớn lên anh tuấn như thế, biểu cảm lại lạnh như băng, ánh mắt nhìn người khác đều giống như bùn còn chính mình là một đóa hoa. Đương nhiên, loại ý nghĩ đại nghịch bất đạo này cũng không chỉ có một mình Ngôn Nhất, còn có một người nhìn như ôn hòa nhưng bên trong lại rất cố chấp – Tiết Tầm, chỉ có điều Tiết Tầm không giống như Ngôn Nhất đều thể hiện yêu ghét rõ ràng ra bên ngoài như vậy, chỉ có thể cố gắng tránh né hết mức đối với gương mặt mình không muốn thấy – vị hoàng đế kia, nguyên nhân chủ yếu là việc hoàng đế mê luyện muối muối nhà mình. Với tư cách là cữu tử (anh vợ) của hoàng đế, Tiết Tầm cảm giác mỗi lần nhìn thấy hoàng đế đều là trách nhiệm nặng nề.

Hơn nữa hoàng đế đăng cơ được vài năm, có chút trầm mê nữ sắc, mà nữ sắc này lại đặc biệt là muối muối Tiết Như Ngọc của mình, bởi vậy Tiết gia nhận được ân sủng, được ban thưởng không ngừng, thời gian dần trôi qua người trong Tiết gia không khỏi có chút đắc ý quên mình, không nói phụ thân như thế nào, mà ngay cả gã sai vặt lúc đi ra ngoài đều là hất mặt lên trời, tự cho mình hơn người, mặt khác quan hệ thân thích đều dần dần tham ô lừa đảo trên triều.

Trong lòng Tiết Tầm không thích cuộc sống như thế, vì vậy hắn rời khỏi kinh thành, muốn du ngoạn bốn phía, mượn cơ hội giải sầu, trước khi đi tiểu hầu gia Ngôn Nhất có đến tiễn hắn.

Hai người ở tại Thúy Hương lâu trong kinh thành uống rượu, rượu qua ba phần, tiểu hầu gia Ngôn Nhất ném bình rượu xuống đất, hung dữ gầm lên, trong miệng còn không ngừng lầm bầm “Chết tiết, chết tiết.”

Tiết Tầm nhìn dung nhan kích động của tiểu hầu gia, trong lòng có chút bi ai. Hắn biết rõ người này luyện mộ hoàng hậu đương triều Trác Văn Tĩnh, chỉ là đáng tiếc, không nói tới việc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, chỉ riêng thân phận hiện giờ của Trác Văn Tĩnh, chính là cả đời đều sẽ chôn vùi nơi hoàng cung đây, cho dù có được sủng hay không, cũng không thể thoát ly khỏi đó nửa phần.

Ngôn Nhất giẫm nát bình rượu đủ rồi, ánh mắt say mơ màng ghé trên mặt bàn, đưa mắt nhìn Tiết Tầm nói: “Người nói xem, trên đời này tại sao lại có chuyện hoang đường như vậy?”

Tay bụng chén rượu của Tiết Tầm có chút dừng lại, tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại không cho là đúng, đương nhiên là bởi vì là hoàng đế nên mới có thể hoang đường. Chỉ là lời này thật sự không cách nào mở miệng. Vì vậy hắn bảo trì trầm mặc, yên lặng nhìn Ngôn Nhất say rượu trước mặt.

Ngôn Nhất thấp giọng thở dài: “Nếu hắn đồng ý, cho dù ta có chống lại hoàng mệnh cũng sẽ dẫn hắn ly khai chỗ đó, thế nhưng hắn lại không chịu.”

Hắn này, Tiết Tầm đương nhiên hiểu ý là ám chỉ ai, vì vậy hắn nhủ mảy may nhàn nhạt nói: “Nếu hắn đồng ý, chỉ sợ đầu của người nhà hai người các người đã treo ở trên cổng thành rồi, ánh mắt của người nọ không thể chứa nổi dù chỉ một hạt cát.”

Hắn nói người nọ, đương nhiên Ngôn Nhất cũng minh bạch đây là ai, Ngôn Nhất hung dữ trừng Tiết Tầm, Tiết Tầm lạnh lùng nhìn Tiết Tầm nói: “Ta khuyên người sớm chặt đứt ý nghĩ đó đi, nếu lúc trước hắn không đồng ý thì cũng thôi đi, nếu đó là số mệnh, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

Ngôn Nhất đang nổi giận dưng dưng sau khi nghe xong, trong nháy mắt liền suy sụp, cả người mềm nhũn như đứa bé vậy, có chút khổ sở thì thầm: “Người trên đó bị mù hay sao? Tại sao lại có thể làm nhục người khác như vậy.”

Tiết Tầm nghe xong loại lời đại nghịch bất đạo này, vốn định phản bác hai tiếng, nhưng nghĩ đến ngày hôm qua tiễn cung bá kiến Như phi, thấy trong tay hoàng đế mang theo một cái lồng chim, không để ý đến tác phong cùng uy nghi mà chạy đến Tức Phượng điện, một bên đặt lồng chim ở trên bàn, một

bên cười nói: “Ái phi nàng mau đến xem, con chim này biết nói chuyện đấy, thật thú vị.”

Như phi nghe xong, tròn mắt nhìn người nọ, bất quá vẫn biết thu hồi lại, thân nhiên nói câu: “Chỉ là một con súc sinh, cũng làm hoàng thượng cao hứng đến vậy.”

Hoàng đế nghe xong sững sờ, sau đó nhếch miệng cười nói: “Đây là ái phi nghĩ không đúng rồi, cũng chính là bởi vì súc sinh, lại biết nói tiếng người, cho nên mới vô cùng quý hiếm, nếu không phải thế, làm gì có ai thấy thích thú.”

Như phi ‘ân’, không nói gì nữa, hoàng đế chỉ cười khan, một chút cũng không có chú ý tới chính mình đang ở bên cạnh. . .

Nghĩ tới đây, Tiết Tâm có chút xuất thần, Ngôn Nhất ở một bên bất mãn nói: “Người đang suy nghĩ gì đấy? Làm gì mà bộ dáng cổ quái như thế.”

Tiết Tâm thu hồi tâm tư, cười nhạt một tiếng đáp: “Không có gì.” Nói xong, tiếp tục cùng Ngôn Nhất uống rượu.

Về sau Tiết Tâm ly khai kinh thành, mỗi khi đến đâu, đều viết thư cho Ngôn Nhất, kể cảnh trí cùng dân phong xung quanh, sau khi Ngôn Nhất nhận được, lúc đầu bật cười thầm nghĩ đúng là tên kỳ lạ. Sau đó sẽ hồi âm, trong thư nói, trên triều người nào quang minh chính đại người nào làm chuyện lén lút hoang đường.

Lại về sau, Tiết Tâm về kinh, thế lực Tiết gia càng lúc càng lớn, Ngôn Nhất ngẫu nhiên đối với Tiết gia cũng không hài lòng, hẳn là người có tính cách không thể giấu diếm, có lời gì đều là một hơi nói ra. Sau khi nói xong, ngồi ở chỗ đó sinh ra hơn dỗi, Tiết Tâm ngồi cùng một chỗ với hắn, chỉ lẳng lặng nhìn chén trà ngọc bích trước mắt mình, sau một hồi thờ dài, cũng không nói gì nữa.

Tiết Tâm về rồi, sau đó cảm giác có chút quỷ dị, mà Ngôn Nhất cũng đồng dạng có loại cảm giác này, tựa như Tiết gia chỉ trong vòng một đêm từ trên cao rơi xuống, thiếu chút nữa ngã thành bùn. . . Loại quỷ dị này chính là, bọn họ kinh ngạc nhìn thấy hoàng đế thay đổi, Như phi thay đổi, Hoàng hậu thay đổi, Thái hậu thay đổi, Tiết gia thay đổi, mà Tiết Tâm tựa hồ vẫn như cũ, vẫn đậm phong khinh (gió nhẹ mây bay).

Ngôn Nhất sau khi nhìn thấy hoàng đế đem người của Tiết gia giết hết, chẳng biết tại sao lại nghĩ đến vị hoàng đế kia có thể lấy dao kè cổ Tiết Tâm hay không, nghĩ đến hình ảnh đó, Ngôn Nhất vội vàng uống vài ngụm rượu, đem hình ảnh kia quên đi.

Lại về sau, Ngôn Nhất vào Du vương phủ, mỗi ngày mệt mỏi như trâu ngựa, rất nhiều sự tình cũng chẳng quan tâm nữa.

Ngôn Nhất đâu biết tại lúc Tiết gia diệt vong, hắn còn đang ngủ, trước khi ngủ lại bị Du vương gia chọc tức chết, hôm đó Du vương gia ngồi trong hậu viện đầy hoa thơm cỏ lạ, chung quang hồ nước trong veo thấu đáy, sân nhỏ sạch sẽ, trong phòng không nhiễm một hạt bụi. Mỗi lần chứng kiến cảnh này, trong lòng Ngôn Nhất đều là lệ rơi đầy mặt, đây đều là công lao của ta ah, đây đều là công lao của ta.

Chỉ tiếc, Du vương gia đối với thái độ của hắn cũng không rảnh để ý, mà vị hoàng đế trong cung kia đẩy hắn đến phủ Du vương gia làm công, càng sẽ không biết rõ. Về phần phụ thân Ngôn Chi Chương của hắn, mỗi lần nghe hắn phàn nàn, luôn nói đây là rèn luyện, rèn luyện ah. . .

Hôm đó sau khi quét dọn sạch sẽ hậu viện xong, toàn thân hắn rã rời, tắm rửa qua loa xong liền ngã xuống giường, gối đầu xuống đã ngủ.

Thế nhưng cho dù mệt mỏi đến vậy, lúc hắn nghe thấy âm thanh hét to, vẫn là đột nhiên từ trong mộng tỉnh lại, tưởng rằng có thích khách, tùy ý phủ thêm áo ngoài rồi nắm thanh kiếm lên, liền nhảy ra giết địch.

Mặt mũi tràn đầy sát khí vọt tới ngoài cửa, nhưng lại chứng kiến người đến mặc chiến giáp – cấm vệ quân, mỗi người đều giơ bó đuốc, đem Du vương phủ từ đêm tối chiếu thành ban ngày.

Ngôn Nhất sững sờ nhìn phó chỉ huy Vương Giai Thạch tự mình dẫn đầu cấm vệ quân bắt Du vương gia mang đi.

Trong nhất thời, vương phủ không người nào dám lên tiếng. Chứng kiến bọn họ ly khai, Ngôn Nhất không khỏi nhảy dựng lên ngỡ khi có chút không dám tin hỏi: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Vương Giai Thạch nhìn hắn một cái nói: “Trần Kiến Quang dưới trướng Du vương gia, lúc đang trực ban, lại biến mất không dấu vết, có người báo cáo nói hắn với Tiết Thanh cầu kết mưu phản, Hoàng thượng tức giận, để bọn thần phụng mệnh đến đây thỉnh Du vương gia vào cung.”

Tuy lời nói lúc ấy là mời người vào cung, thế nhưng động tác kia, cùng thần sắc đó lại là chứng cứ vô cùng xác thực, giống như chuẩn bị mang Du vương gia chém chết vậy.

Trong lòng Ngôn Nhất căng thẳng, Du vương gia nhìn hắn một cái, thờ dài, chẳng biết tại sao, lúc nghe tiếng thờ dài đó, lại để cho Ngôn Nhất đột nhiên nghĩ đến năm đó Tiết Tâm, mặc dù không phải cùng một người, nhưng âm thanh lại giống nhau.

Du vương gia nhìn Ngôn Nhất như vậy thì cười nói: “Tiểu hầu gia không phải người trong phủ ta, sau khi ta đi, tiểu hầu gia liền có thể thoát ly khỏi bẽ bối này, trở lại Hầu phủ rồi.”

Ngôn Nhất thấy Du vương gia cười nhưng không phát ra âm thanh. Sau đó trở mất thất thần nhìn Du vương gia bị người mang đi.

Thẳng đến khi vương phủ im ắng trở lại, gió bắt đầu thổi qua, trong lòng Ngôn Nhất chợt lạnh, tựa như là nhớ tới cái gì, nhảy dựng kêu lên một tiếng, vội vàng đến chuồng ngựa hậu viện dẫn ra một con ngựa, đạp lên liên vung roi mà chạy.

Đồ vật trong Du vương phủ vốn là không thể lấy, có thể hấn là tiểu Hầu gia đương triều, cộng thêm gần đây hoàng đế rộng rãi hai phần, đối với Ngôn gia tương đối vừa mắt, cho nên mọi người liền mất nhăm nhăm mở để cho hấn lấy đi.

Ngôn Nhất cười ngựa đến Tiết gia, còn chưa kịp đến gần, từ xa liền thấy trước cửa nhà Tiết gia cũng đồng dạng sáng trưng, tinh thần lại càng sa sút.

Từ xa xa, hấn liền nhìn thấy Tiết Tầm, mọi người tựa hồ đối với Tiết Tầm vẫn còn tôn kính, không mang gông xiềng cho hấn, Ngôn Nhất ngồi trên lưng ngựa, Tiết Tầm nhìn thoáng qua hấn, khẽ mỉm cười, hướng hấn lắc đầu, ám chỉ hấn không nên manh động, sau đó theo quan binh đi khỏi.

Mỗi lần Ngôn Nhất nhớ tới nụ cười cuối cùng kia của Tiết Tầm, ngực liền cảm thấy đau nhói.

Hấn chợt nhớ tới, thời điểm lễ mừng năm mới, hoàng đế nhiệm phong hấn bệnh nặng, Tiết Tầm từng tới mời hấn uống rượu, tuy hấn nói bận chuyện vật vãn, nhưng cuối cùng vẫn đi.

Hai người vẫn giống như thật lâu trước đây, người tới ta đi, chỉ là ai cũng không nói gì.

Về sau, rượu qua ba tuần, Tiết Tầm nhân nhậ mở miệng: “Ta đã dâng tấu lên trên, thỉnh cầu từ quan rồi.”

Ngôn Nhất sững sờ, sau đó cười nói: “Như vậy cũng tốt, quan trường vốn là chốn dơ bẩn, ly khai cũng tốt.”

Tiết Tầm nở nụ cười nói: “Chỉ sợ là không ly khai được.”

“Tại sao?” Ngôn Nhất ăn ngay nói thật: “Mặc dù hiện tại hoàng thượng không ân sủng nhà các ngươi, nhưng lại cực kỳ coi trọng ngươi. Người trong triều đều nhìn ra được, cho nên nếu ngươi muốn đi, nhất định hoàng thượng sẽ cho phép, chớ suy nghĩ quá nhiều.” Lúc ấy lời hấn muốn nói ra miệng thật ra là, Tiết gia chỉ có ngươi là tốt, thừa dịp hoàng đế còn chưa thay đổi thất thường khai đao đến nhà các ngươi, ngươi vẫn nên ly khai a. Bất quá nghĩ đến tình hình gần đây của Tiết gia, lời này tựa hồ nói ra quá mức thẳng thắn rồi, vì vậy Ngôn Nhất khó có được không nói ra lời lạnh lùng trắng trợn.

Lúc ấy Tiết Tầm nghe hấn nói xong con ngươi híp híp, bên trong rất sáng, chỉ là rất nhanh lại bị chôn vùi trong bóng tối, hấn bưng chén rượu lên nhân nhậ nói: “Mệnh mà thôi, nếu hấn muốn, liền cho, ai cũng không nỡ ai.” Ngôn Nhất nghe xong có chút hồ đồ, lại tựa hồ có chút minh bạch.

Không qua mấy ngày, hoàng đế hết bệnh, hấn vụng trộm nghe ngóng từ phụ thân, biết được tấu chương từ quan của Tiết Tầm đã được phê duyệt, đưa tới lục bộ, chỉ là người bên trên lại nói, qua nguyên tiêu (rằm tháng giêng), người mới có thể đi. Trong lòng Ngôn Nhất âm thầm nhẹ nhàng thở ra, rất nhanh là đến nguyên tiêu rồi, Tiết gia sẽ thế nào hấn không quan tâm, nhưng mà vị bằng hữu của mình tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Mà hôm nay, đã qua mười lăm, ánh trăng đêm 16 còn tròn lấm, mà Tiết Tầm cùng một đoàn người Tiết gia đã bị hoàng đế giam giữ ở thiên lao...

Mấy ngày nay, trong lòng của hấn rất phiền muộn, muốn đến hình bộ gặp Tiết Tầm lại bị thánh chỉ của hoàng thượng nói ai cũng không cho gặp, muốn nghe tin tức của Du vương gia, lại bị phụ thân nghiêm khắc quở mắng một trận. Muốn nói gì nữa, liền bị phụ thân uy hiếp, nói lung tung sẽ gây sự, liền đem hấn nhốt lại trong phòng, thẳng đến hấn từ bỏ ý định mới thôi.

Đang lúc hấn vò đầu bứt tay không có chủ ý gì, từ chỗ phụ thân biết được hoàng đế xuất cung rồi, đang đến thiên lao nhìn xem Tiết Tầm.

Hấn nghe xong trong lòng khẽ động, vội vàng lên lút xuất phủ đi thiên lao.

Thời điểm đến, hoàng đế đã từ trong lao đi ra, mặt mày u ám, nhìn thấy gương mặt Trương Nhất tựa tểu phi tểu dường như mang theo ba phần mệt mỏi, ba phần phiền muộn, cùng bốn phần cô quái không nói nên lời.

Hấn cũng không nghĩ nhiều, hoàng đế vừa đi khỏi, hấn liền vào thiên lao, thời điểm đến, thấy Tiết Tầm đang nằm yên tĩnh trên nệm đất, mặt mày tựa hồ còn mang theo vui vẻ, khỏe miệng vương chút tơ máu, giống như chỉ đang ngủ.

Hấn hơi sững sờ, tiến lên nhìn Tiết Tầm, không dám tin mà vươn tay vuốt ve gương mặt của hấn, nhiệt độ cơ thể của Tiết Tầm vẫn còn ấm, thế nhưng Ngôn Nhất lại cảm giác toàn thân chính mình lại lạnh như băng, nhớ tới thần sắc vừa rồi của hoàng đế, trong nội tâm của hấn càng phát lạnh.

Lại sau này, Ngôn Nhất đi thăm Du vương gia, không tại sao cả, chỉ là muốn nhìn một chút, có lẽ là sợ bây giờ không gặp, thì về sau gặp lại cái người này chỉ còn một đồng tro cốt.

Thời điểm đến, nhìn cái người hành hạ mình lấy làm niềm vui, chỉ im lặng ngồi giống như một hải tử trong phủ, giữa án đường mang theo ba phần tiêu điều cùng bốn phần cô đơn, lúc nhìn thấy mình, người nọ cười hỏi: “Sao ngươi lại tới đây? Không sợ bị ta liên lụy?”

Hấn lắc đầu, kỳ thật trước khi đến, đại khái là vì an tâm. Người này mình đã biết từ nhỏ, văn chương như suối, nói chuyện làm việc nho nhã ôn hòa, vốn là cao cao tại thượng, chỉ tiếc một bước sai, cả đời sai.

Trước khi Ngôn Nhất đến, cũng rất muốn mở miệng khuyên hấn đầu hàng, nhìn ra được, hoàng đế để hấn ở chỗ này, cái gì cũng không hỏi, thế nhưng xung quanh đều là cao thủ canh phòng, rõ ràng chính là giam lỏng người này.

Thời gian dần trôi, nhân tâm Nam quận hao mòn, ý chí của người này cũng không sai biệt lắm mà phai mờ, ai còn dám nói hoàng đế tàn sát huynh đệ?

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng hấn có chút rét lạnh. Chỉ là hé miệng, nhưng còn chưa kịp nói ra, liền bị người nọ cắt đứt, người nọ nói: “Ngươi không cần nói, những lời kia đặt ở trong lòng là được. Đời này thua chính là thua, cũng không phải chưa từng thua, chỉ là muốn ta mở miệng nhận thua điều đó là

tuyệt đối không thể, Thẩm Cảnh Du ta cho dù chết, cũng muốn đường đường chính chính mà chết, mà không phải cảm Nam quận dâng cho Thẩm Cảnh Nghiêu hân, nếu có bản lĩnh, thì hân phải dựa vào chính thực lực của mình mà lấy.”

Ngôn Nhất quan sát Du vương gia, thần sắc kinh ngạc, nhưng lại không nói gì. Mấy thứ đạo lý về quốc gia thiên hạ gì đó, tại lúc này lại vô cùng mong manh, hân nghĩ nghĩ, mở miệng: “Còn dân chúng Nam quận người không quan tâm sao?” Thân thể Du vương gia khẽ động, con ngươi lóe lên, nhưng lại không trả lời.

Sau đó, hoàng đế đến đây, mặc dù Ngôn Nhất không nói rõ, nhưng suy đoán Du vương gia cũng đã nghĩ đến chuyện đầu hàng, Du vương gia giả vờ như không quan tâm, nói về Tiết Tầm cùng Hoàng hậu đề dò hỏi tâm tư bất định của vị hoàng đế kia.

Hoàng đế tựa tếu phi tếu mà nhìn Tam ca, khi đó, Ngôn Nhất cảm thấy vị hoàng đế trước mắt tựa hồ có chút đáng sợ...

Lại về sau, Ngôn Nhất thỉnh cầu xuất binh đi Nam quận, sau khi phụ thân của hân biết được, suy tư một đêm, nhưng cuối cùng cũng đồng ý để hân đi, hân quý gối ở Ngõ môn, quý mấy canh giờ, hân biết rõ đây là hoàng đế trừng phạt mình vì ngày ấy lảm miệng. Từ trước đến nay hoàng đế luôn là người rộng lượng, hân luôn biết vậy...

Sau cùng, hoàng đế đồng ý cho hân rời đi, hân dập đầu, lĩnh chỉ tạ ân. Từ đó về sau, cũng bắt đầu bước vào chốn quan trường dơ bẩn.

Lại sau đó, hân đến Nam quận, lúc mới đầu còn có người không phục hân, bất quá về sau bị mình lấy quân pháp ra trừng trị, bọn họ trở nên trung thực hơn nhiều, rất nhiều người cho rằng hân dùng binh vô cùng gian trá, hân nghe xong xùy cười mắng, đây là đánh trận chứ không phải nơi nói nhảm.

Hân cũng không biết mình có thể ở Nam quận bao lâu, chỉ là biết rõ, một ngày canh giữ cái Nam quận này, là một ngày dân chúng hai bên đều an bình, mà cái người trong kinh thành kia cũng sẽ không chết.

Hoàng đế không phải là người nhân từ, bằng không, Tiết Tầm cũng sẽ không chết.

Nếu như Nam quận phát động chiến tranh, thì vật hi sinh đầu tiên chính là cái người có mi mục như hoa đào kia.

Nghĩ như vậy, Ngôn Nhất cười ha ha, sau đó ngửa đầu uống rượu, cũng không biết rốt cuộc trong lòng mình chứa cái gì, bị người nọ khi dễ đến vậy, mà còn nghĩ đến chuyện cứu mạng của hân.

Thời gian ở biên quan, trôi qua rất kham khổ, nhưng mà chuyện làm hân vui vẻ, chính là được ung dung tự tại.

Loại vui vẻ này thăng đến ba năm sau, lúc Trần Kiến Quang chuẩn bị một lần hành động đánh hạ kinh thành mới chấm dứt, rốt cuộc cũng chịu lỗ mặt. Nam quận lúc này tựa hồ như quyết tử chiến đến cùng, thời gian dần trôi Ngôn Nhất có chút không chống đỡ nổi, vì vậy khẩn cấp vượt tám trăm dặm dâng thư thỉnh cầu trợ giúp.

Một tháng sau, quân đội đến hỗ trợ đã đến biên quan, người hoàng đế điều đến chính là Hoàng hậu đương triều Trác Văn Tĩnh.

Khoảnh khắc hân nhìn thấy Trác Văn Tĩnh, trong nội tâm không biết là cái tư vị gì, khi đó hân biết rõ nhi tử thứ hai của Trác Văn Tĩnh vừa mới đầy tháng. Chỉ là lúc chứng kiến cái người này, phảng phất như quay về lúc trẻ, hai người cùng đồng hành lên chiến trường giết địch, cùng nghiên cứu binh pháp, cùng một chỗ thảo luận về thuật dùng binh, lại giống như, cách xa vạn dặm, người này đã ở nơi cao cao tại thượng, trước mắt mờ mờ, cuối cùng chính mình cũng không phải một người một thiên địa rồi...

Nghĩ như vậy hân thở dài.

Sau khi Trác Văn Tĩnh đến biên quan, cũng không giống như trước đây chờ đợi ý chí của địch nhân dần hao mòn, sau đó một lần hành động đánh hạ, mà là vừa mới bắt đầu liền biểu hiện ra tác phong lăng lệ ác liệt.

Ban ngày tuyên chiến, dụ địch, nhưng không đánh, bố trí phục kích, chém giết, buổi tối phái người tiến đến hạ độc, phóng hỏa, dùng kế ly gián, mỹ nhân kế, gây chia rẽ các loại đều mạnh mẽ lôi ra dùng.

Lại làm cho Ngôn Nhất cùng tướng lĩnh ở một bên trợn mắt há mồm.

Ngôn Nhất nhìn thấy thần sắc u ám của bọn họ thì cười thầm, trước kia nói ta hèn hạ, bây giờ chứng kiến thủ đoạn còn hèn hạ hơn, thấy chưa?

Cái phương pháp này một mực đánh gần ba tháng. Bất quá Trác Văn Tĩnh chưa bao giờ đánh theo lẽ thường, hôm nay hạ độc, ngày mai sẽ phóng hỏa, về sau có lẽ là phóng hỏa cũng có lẽ là hạ độc, tóm lại, Nam quận có chút sốt đầu mồ trăn, lại vẫn không thể phán đoán ra phương thức dùng binh của Trác Văn Tĩnh.

Cứ như vậy, quân số binh lính Nam quận dần dần giảm bớt, nhân tâm bắt đầu dao động.

Hôm nay sau khi đánh bại Trần Kiến Quang lần nữa, hân tiến đến lều trại tướng quân, thì thấy Trác Văn Tĩnh đang nghiên cứu tình hình địa lý của Nam quận, sau khi nhìn thấy mình liền cười hỏi: “Ngồi, có việc?”

Lời nói ngắn gọn mà rõ ràng, lại lộ ra ba phần vui vẻ cùng bốn phần xa cách.

“Không có việc gì, trận chiến này chắc sẽ xong nhanh.” Ngôn Nhất cười nói: “Đã có mưu sĩ từ Nam quận dâng thư cầu hòa, nhưng còn tên Trần Kiến

Quang này định xử trí như thế nào?”

Trần Kiến Quang từng thề sống thề chết không đầu hàng, thậm chí còn tách quân khỏi với những mưu sĩ xin hàng, đó chính là vấn đề đau đầu, cho nên hắn đến đây hỏi một chút về ý tứ của người này. Trác Văn Tĩnh hí mắt lắng nghe, con ngươi hiện lên một tia đỏ thẫm, sau đó âm thanh lạnh lùng nói: “Đã đến đường cùng mà hắn còn chưa chịu đầu hàng, đó chính là tự tìm đường chết.”

Ngôn Nhất nghe xong trong nội tâm dừng lại, nói: “Cái gọi là giặc cùng đường chó đui, có nên hay không đợi đại quân nghỉ ngơi phục hồi các loại rồi sau đó bao vây diệt trừ hắn?”

Trác Văn Tĩnh nghe xong không chút nghĩ ngợi phản đối: “Không được, Trần Kiến Quang làm người xảo trá lại có năng lực, nếu để cho hắn có thời gian nghỉ ngơi, qua càng lâu tổn thất chắc chắn sẽ càng lớn, cho nên nhất định phải giết hắn.”

Ngôn Nhất nghe xong ‘ah’ một tiếng, không có nói chuyện, hắn biết rõ Trác Văn Tĩnh là quyết tâm muốn Trần Kiến Quang phải chết, chẳng qua tuy rằng mình bạch, nhưng cái người này thật sự đã thay đổi, nếu là trước đây, hắn nhất định sẽ chiều cổ đến tình trạng tướng sĩ trước nhất, bên cạnh Trần Kiến Quang không có bao nhiêu người, sớm muộn đều chết, mà hiện tại cái người này nhưng lại không để ý đến mặt khác, nhất định phải giết Trần Kiến Quang.

Sau đó liên tục ba ngày ba đêm vây khốn, tên Trần Kiến Quang đó, dùng chiêu tập kích, cũng làm cho quân lính dưới trướng của Trác Văn Tĩnh thiệt hại không ít, vì vậy trong lúc nhất thời có không ít người cảm thấy không ổn, sau cùng Trần Kiến Quang tháo chạy vào Dương Sơn.

Biết được núi Dương Sơn thấp phần rậm rạp, phái người nào đi cũng đều bị thương trở về, cuối cùng Trác Văn Tĩnh hí mắt, lại phát tay lệnh phóng hỏa đốt rừng.

Cái lần đốt Dương Sơn này chính là kéo dài mười ngày, sau đó, lửa tàn, Dương Sơn trở lại một mảnh, trong rừng còn có một số thi thể bị đốt trụi.

Có một đoàn quân không bị chết cháy đến đây đầu hàng, Trác Văn Tĩnh nghe xong dừng lại một chút, sau đó tự mình tiến đến điểm binh, Ngôn Nhất vốn định muốn đi cùng, lại bị Trác Văn Tĩnh ngăn trở.

Khi Trác Văn Tĩnh quay về, quân lính tàn dư của Trần Kiến Quang còn lại không nhiều lắm, mà Trần Kiến Quang lại không có trong đó, sắc mặt của Trác Văn Tĩnh âm trầm khó coi, Ngôn Nhất cũng không hỏi kết quả như thế nào, đây không phải là chuyện hắn quan tâm.

Sau khi đại thắng Nam quận, Trác Văn Tĩnh ở lại biên quan xử lý chút xử tình, sau đó liền chinh đốn quân đội, xuất phát về kinh, đi đường có chút vội vàng, Ngôn Nhất vốn định muốn ở lại biên quan, lại nhận được thánh chỉ của hoàng đế cùng thư của phụ thân Ngôn Chi Chương, kêu hắn theo quân về kinh.

Ngôn Nhất hắn cũng không định làm tướng lĩnh lâu dài ở biên quan, một mực chiếm lấy vị trí của người khác tựa hồ cũng không tốt, vì vậy liền tuân theo ý tứ của hoàng đế cùng phụ thân, hồi trở lại kinh thành.

Trên đường đi, Trác Văn Tĩnh vô cùng vội vàng gấp rút, đêm đó sau khi nghe được âm thanh phản nân của mọi người, hắn đi đến lều trại tướng quân, vui đùa nói một câu: “Vội vàng như vậy, không phải là vì Hoàng thượng đó chứ.”

Ai ngờ Trác Văn Tĩnh nghe xong, có chút dừng lại, trên mặt lộ ra ba phần xấu hổ hỏi: “Rõ ràng như vậy?”

Ngôn Nhất □□, thầm nghĩ, phi thường rõ ràng, rất rõ ràng, không thể rõ ràng hơn nữa.

Về sau, hành trình chậm lại, bất quá lộ trình vốn nên là một tháng, bọn họ cũng vẫn chỉ dùng 23 ngày đã trở về kinh thành rồi.

Sau khi đến kinh thành, rất nhiều người đều ngồi xuống đất không muốn động. Nhưng Trác Văn Tĩnh lại hào hứng vội vàng, phát tay cho lính mật thám tiến đến thông bẩm, sau đó cười ngạo vào kinh.

Sau khi trở lại kinh thành, trời đã chuyển sang lạnh rét, gần đến cuối năm.

Sau một phen luận công ban thưởng, hắn làm binh bộ Thị lang. Phụ thân thật cao hứng, mọi người xung quang cũng thật cao hứng, bà mối càng cao hứng, thậm chí đem cánh cửa nhà hắn đập phá.

Sau khi Ngôn Nhất biết, có chút nói không ra lời, trước khi hắn làm binh bộ Thị lang, mọi người tựa hồ đã quên chuyện hắn chưa có thành thân, hiện tại ngược lại đều muốn cho hắn thành thân... Bất quá sau khi phụ thân nói chuyện chung thân đại sự của hắn chỉ có thể do hoàng đế chỉ định, có rất nhiều công tử cùng giai nhân trong kinh thành tan nát cõi lòng... Các bà mối đều tiếc hận, việc chung thân của Ngôn công tử, là hoàng đế làm chủ, việc này khiến cho các bà mối mất biết bao nhiêu bạc a.

Một mùa đông qua, xuân đã tới.

Ngôn Nhất thấy vừa đến mùa xuân, hắn liền mang theo bầu rượu, lại thêm một giỏ đồ ăn, sau đó lão đảo đi phía tây ngoại thành, chỗ đó là nơi chôn cất Tiết Tầm. Là theo lễ nghi hầu gia mà chôn cất, chỉ đáng tiếc không có bao nhiêu người đến thấp hương.

Thời điểm đến, liền gặp được hoàng đế nhiều năm không gặp.

Hoàng đế một mình một người đứng ở nơi đó, trầm mặc nhìn mộ bia, không biết đang suy nghĩ cái gì, trong con ngươi mang theo vẻ phức tạp không nói

nên lời.

Sau khi hoàng đế nhìn thấy hấn, mày tú giương lên, sau đó chậm rãi dạo bước đi tới, Ngôn Nhất quan sát hoàng đế, thầm nghĩ phải nên thả đồ vật trong tay hành lễ, bất quá trong lòng nghĩ như vậy, thời điểm thực hiện nhưng lại quên nên làm như thế nào, vì vậy tình huống hiện tại chính là nhìn thấy hoàng đế đi đến bên cạnh mình, còn mình lại không có phản ứng gì.

Hoàng đế nhìn Ngôn Nhất, trên gương mặt hiện ra một vòng cười nhạt hỏi: “Tại sao trở lại kinh thành đã nhiều ngày rồi, cũng không thấy vào triều?”

Ngôn Nhất vội vàng ho nhẹ một tiếng đáp: “Bẩm Hoàng thượng, trước đó vài ngày thân thể của vi thần không được khỏe, cho nên không có vào triều, sợ ảnh hưởng triều cương.”

Hoàng đế nhàn nhạt ‘ân’, sau đó chậm rãi ly khai nhìn Ngôn Nhất, nói: “Vậy mau đến đi, trẫm còn chờ đưa ngựoi một đại lễ đây này.”

Ngôn Nhất nghe xong đáp ứng, đợi hoàng đế đi xa không thấy bóng người, hấn mới thở dài, thần sắc phức tạp nhìn đóa hoa mới hái xuống đặt trước mộ Tiết Tầm.

Những năm này ở biên quan, đã lờ mờ hiểu được vị trí mâu thuẫn của người Tiết Tầm này, cũng biết đại khái nỗi vướng bận trong lòng của hấn, bởi chính như vậy, mới khiến chính mình đoạn tuyệt với vị hoàng đế có trái tim băng giá kia. Rõ ràng có thể buông tha, nhưng lại để cho hấn đi mất, rõ ràng để cho hấn đi mất, nhưng lại từ chối một tia niệm tưởng, mỗi lần đến đây cũng chỉ muốn cho đáy lòng áy náy dần dần tiêu tán. Ngôn Nhất nghĩ.

Có lẽ đế vương là người vô tình nhất. Vốn là như thế.

Nghĩ đến đây, Ngôn Nhất nhắc vật áo lên, ngồi xuống, ngửa đầu tưới một bầu rượu, sau đó nhìn mộ bia của Tiết Tầm bắt đầu lải nhải: “Ta đã trở về, thế nhưng sau khi trở về lại không có ý định gì hết, Hoàng thượng là muốn để ta ngây ngốc ở kinh thành, nhưng ta biết rõ tính cách của mình không thích hợp với quan trường, mà phụ thân tuổi đã lớn, cũng không hi vọng ta là một kẻ vô tích sự, cảm giác thực con mẹ nó đây không phải là cuộc sống dành cho người, đừng hỏi tại sao ta mắng chửi thô tục a, dù sao ngày ngốc ở biên quan lâu như vậy, không chửi tục cũng không phải là nam nhân a, nhắc đến biên quan, nếu được ở biên quan ngược lại cũng tốt, nhìn ngựoi như này thật thoải mái, vừa nhắm hai mắt thì cái gì cũng đều không cần nghĩ, cũng không cần nhìn tới.”

“Cái vị hoàng đế kia, vẫn là một tên hỗn đản như vậy, bộ dáng khiến cho người ta chán ghét, hấn nói muốn đưa cho ta một phần đại lễ, không biết vì cái gì, ta có cảm giác hấn sẽ hù dọa ta.”

“Huynh đệ ah, ta không có ca ca cũng không có đệ đệ, tuy rằng ta chán ghét Tiết gia các ngựoi, nhưng lại không có ghét ngựoi, coi ngựoi như là đệ đệ, chỉ là, tại sao ngựoi lại không nghĩ thông suốt như vậy, không phải người ta nói dù chết từ tế cũng không bằng còn sống, ngựoi làm sao lại bi tráng thế này...”

“Tên hỗn đản hoàng đế kia đến liếc nhìn ngựoi, mặc dù lời nói thật chắc ngựoi không thích nghe, nhưng ta vẫn muốn nói, hấn a, đại khái là cảm thấy áy náy với ngựoi, cho nên mới đến nhìn xem, ngựoi đừng đa tưởng, đời này các ngựoi không có duyên phận gì rồi, nếu có kiếp sau, ngựoi gặp hấn liền chém hai đao coi như đền bù tiếc nuối đời này a.”

“Ngươi nói xem, ở đây chỉ còn một mình ta, cái triều đình này đã thay đổi, tuy rằng trở nên tốt hơn, thế nhưng người bên cạnh cũng thay đổi, rất lạ lắm, ngay cả Trác Văn Tĩnh, đúng ra là Hoàng hậu, cũng thay đổi, kỳ thật hấn đã sớm thay đổi, chỉ là ta không tin mà thôi. Ngươi nói xem tại sao ta bị thương như vậy.”

“Đừng rồi, ta muốn đi nhìn xem cái tên Du vương gia hay khi dễ ta kia, thế nhưng lại không biết dùng lý do gì để tiến cung, phụ thân cũng không nói đến tình huống hiện tại của người nọ, bất quá có lẽ hấn vẫn còn sống a, ngươi nói đêm nay ta treo tường vào hoàng cung, có thể nhìn thấy hấn hay không?”

...

Ngày đó Ngôn Nhất uống say tại đây, lải nhải cả một ngày, cuối cùng vẫn là Ngôn hầu gia đem hấn mang về.

Hôm sau Ngôn Nhất tỉnh rượu, đi vào triều, hấn định bụng dâng tấu từ quan, kết quả lúc thượng triều còn chưa kịp mở miệng, tấu chương còn chưa có đưa lên, hoàng đế liền miệng vàng lời ngọc chỉ hôn cho hấn, người đó là nghĩa tử của Trác Luân, một vị công tử phong lưu nho nhã.

Ngôn Nhất nghe mà giống như đang có một đạo thiên lôi đánh lên đầu mình, cả người hồn phi phách tán.

Theo bản năng định nói mình không muốn thú thê đấy, lại bị Ngôn Chi Chương hung hăng đá một cước, một cước này làm hấn quỵ xuống, sau đó Ngôn Chi Chương vịn lần cảm tạ hoàng ân, mà hấn chính là khóc ròng trong lòng.

Hoàng đế rất hài lòng, tuyệt bút vung lên, ban thưởng rất nhiều thứ.

Ngôn Nhất vô cùng mê mẩn, một mực hỗn độn. Cho đến khi hạ triều, ly khai khỏi đại điện, Ngôn Nhất mới kịp phản ứng, hấn muốn thành thân sao? Đương nhiên là không muốn, quay người định tìm hoàng đế nói cho rõ ràng, lại bị Ngôn Chi Chương nắm cổ áo lôi về.

Ngôn Nhất nói: “Phụ thân, ta không muốn lấy cái người nghĩa tử kia của thừa tướng, ta...”

“Ngươi cái gì? Ngươi có ái mộ ai sao? Nếu có, hiện tại ngươi nói ra, phụ thân lập tức sẽ đi hỏi lại hôn sự này.” Ngôn Chi Chương nghe Ngôn Nhất nói xong hung dữ quát.

Ngôn Nhất liền nói không nên lời, Ngôn Chi Chương hừ lạnh một tiếng: “Ta khuyên ngươi nên đem ý niệm đó thu lại, hảo hảo thành thân.”

Dứt lời, Ngôn Chi Chương đã đi khỏi, lưu lại Ngôn Nhất thần sắc biến hóa khôn lường.

Lại sau này, Ngôn Nhất đột nhiên có ý tưởng, dự định thuê người đến đào hôn, sau đó nói là gặp được tài tử giai nhân gì gì đó, chỉ là cách này còn chưa kịp áp dụng, hắn đã bị Ngôn Chi Chương điểm huyết, phong bế võ công, sau đó nhốt lại trong phòng.

Ban đầu Ngôn Nhất còn định tuyệt thực để kháng nghị, lại chưa hề nghĩ đến, hiệu suất làm việc của hoàng đế quá cao, vừa nói muốn ban hôn cho hắn, sau năm ngày, tân nhân (hôn thê) đã chuẩn bị xong đưa tới, bởi vì có chút vội vàng, cho nên Ngôn gia không kịp xử lý, trước mắt chỉ nhận lấy người trước, đợi đến khi bái đường xong liền đưa vào động phòng, xem như kết thúc buổi lễ.

Đương triều trong nhà có thú thê là công tử, tuy không cần khăn hồng, nhưng trước khi bái đường đều không thể gặp khách.

Trước khi Ngôn Nhất bái đường đột nhiên cảm thấy nản lòng, cảm giác cái gì cũng đều không muốn để ý, hắn giả vờ cam chịu số phận, nhìn qua như hắn đã buông xuôi rồi, sau đó hắn trở mình nhảy qua cửa sổ chạy trốn.

Bất quá có lẽ là tâm tình có vấn đề, hắn chạy thật lâu cũng không thấy phía sau có người truy đuổi. Cũng không phát hiện chính mình lại chạy trở về.

Chạy thật lâu, hắn chạy tới nơi gọi là tân phòng, làm vị hôn thê sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó chưa kịp mở miệng nói giờ lành đã tới, liền bị Ngôn Nhất đẩy qua một bên.

Ngôn Nhất ngồi dựa lưng về phía nam từ quan sát lấy tân phòng rồi nói: “Ngươi đi nhanh đi, ta sẽ không lấy ngươi đâu.” Hi nương lấy lại tinh thần, lại nghe được câu này, vì vậy trực tiếp muốn té xỉu, lại càng không nói đến tiểu tư cùng tỷ nữ hầu hạ trong phòng.

Người nọ mặc hi phục thân thể chợt động, trong nháy mắt liền ngồi thẳng lưng. Trong lòng Ngôn Nhất có chút bất an, nhưng vẫn kiên trì tiếp tục nói: “Ta không thích ngươi, cho nên ngươi đi nhanh đi, nếu để cho ta lấy ngươi, còn không bằng ta đi làm hòa thượng sướng hơn.”

“Vậy ngươi thích ai?” Lúc hắn còn muốn nói thêm điều gì, liền cảm thấy bên tai gió lạnh từng cơn, lúc cảm thấy thanh âm này có chút quen tai, quay người lại liền chứng kiến vị tân nhân kia về mặt sát khí nhìn mình chằm chằm gần từng chữ hỏi: “Nói, ngươi đến cùng thích ai?”

Ngôn Nhất ngây ngẩn cả người, sau đó nhảy dựng lên: “Tại sao lại là ngươi (□ o □) ah!”

Người nọ âm trầm tiếp tục hỏi: “Ngươi muốn là ai? Hừm?” Ngôn Nhất trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt, trong nội tâm như có thiên binh vạn mã chạy qua, đây là chuyện gì xảy ra a?

Chuyện gì xảy ra?

Thời điểm giương mắt, chứng kiến người nọ vẫn còn cười lạnh, Ngôn Nhất nhảy dựng lên, đuổi tiểu tư, tỷ nữ cùng hi nương ra ngoài, sau đó đi tới đóng cửa lại, âm thầm cười ôm người vào trong ngực, ngã xuống giường, hung dữ mà nói: “Con mẹ nó, ngươi gả cho lão tử, mà còn dám kiêu ngạo như vậy, xem lão tử có làm chết ngươi không...”

Dung nhan của người dưới thân lập tức đỏ lên, còn hồng hơn lúc trước bị bệnh, lại nhiều on ba phần phong tình... Ngôn Nhất say...

Mà giờ khắc này, trên hi đường, hoàng đế đang ôm bánh bao nhỏ một ngày chỉ tới giờ ăn mới mở mắt mà trêu đùa, hoàng hậu thì nắm tay bánh bao lớn đoan chính ngồi một bên, Ngôn Chi Chương ý cười đầy mặt, những quan viên khác cũng ngây ngốc cười hắc hắc.

Thật vất vả mới chò đến giờ lành, một đôi tân nhân liền tiến đến, chẳng qua là lúc mọi người thấy Ngôn Nhất vừa xuất hiện, chứng kiến trên mặt của hắn có vài vết xanh vết tím, lại cười đến rất ngu, còn nghĩa tử của Trác gia ở một bên, mặt lạnh như sương, mọi người đều không khỏi thầm hỏi trong lòng, đây là làm sao vậy?

Làm sao vậy hả?

Làm sao vậy hả?

*Lâm nhâm: Lý do đầu tiên chương này lâu ra là bởi vì ta quay lại beta truyện lại từ đầu nên có phần chậm trễ edit. Thứ hai là vì mấy chương cuối có độ dài gần gấp 3 chương bình thường cho nên lết từ từ mới xong.

À trong lúc ta beta lại thì thấy những comment nhiệt tình của mọi người, cho nên liền cảm thấy phi thường vui vẻ. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ nhà. Xia xia.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Hồn Quy Địa Phủ

Thời điểm bánh bao lớn vừa được chín tuổi, khuôn mặt đã ẩn ẩn có bóng dáng của hoàng đế cùng hoàng hậu rồi, chỉ là nếu nói tính tình của hắn âm trầm bất định giống như hoàng đế, thế nhưng khi hắn nở nụ cười trên mặt vĩnh viễn đều là nho nhã đẹp mắt, lại nếu nói tính tình của hắn ôn hòa giống như hoàng hậu, thế nhưng một khi đã nổi giận, lại làm cho người khác không đoán ra được vì sao. Cho nên nhiều khi, thời điểm đối mặt với bánh bao lớn này, mọi người đều đề cao cảnh giác đối ứng, chỉ sợ vô tình chọc giận vị tiểu tử tông này.

Hôm nay sau khi bánh bao lớn dụ dỗ đệ đệ bốn tuổi ham ăn ham ngủ đi ngủ xong, sau đó hậm hực đi tới Ngự hoa viên.

Thời điểm thiếp thân hầu hạ bên cạnh hắn – Hoan Hi chuẩn bị đi theo hắn, lại bị hắn bức bội phát tay đuổi về.

Hoan Hi nhìn thần sắc kiên quyết của hắn, liền tuân theo ý kiến của bánh bao lớn, không có đi theo, bất quá mặt mày vẫn có chút lo lắng, vì vậy quay người lên lút phân phó cấm vệ quân gần đó, kêu bọn họ canh chừng bánh bao lớn, dù sao cũng là nhi tử hoàng đế yêu thương nhất, vạn nhất có chuyện gì xấu xảy ra, thế nhưng sẽ bị tru di cửu tộc đó.

Nguyên nhân mấy ngày này bánh bao lớn ăn không ngon miệng, Hoan Hi cũng biết được, nghe nói vị ở trên kia bị bệnh, hơn nữa là loại bệnh không tồn tại, chỉ là đột nhiên ngã bệnh. Hậu cung một mảnh ôn ào, sáu người ngự y hội chẩn suốt đêm đều không tìm ra ngọn nguồn căn bệnh, mà ngay cả hoàng hậu luôn bình tĩnh cũng rất nóng lòng, bánh bao nhỏ bốn tuổi được đưa đến chỗ bánh bao lớn còn chỗ đó chỉ lo chăm sóc cho hoàng đế.

Sau khi bánh bao lớn biết chuyện, cũng muốn đi thăm hoàng đế, lúc nhìn thoáng qua lại nhìn không được, khóc lên, Trác Văn Tĩnh nhìn bộ dáng khóc tang của hắn trong nội tâm liên không vui, bất quá vẫn nhìn xuống, chỉ là từ đó về sau lúc hắn muốn đến xem hoàng đế, đều bị ngăn cản lại, thứ nhất là sợ hắn nhìn thấy trong lòng sẽ khó chịu, thứ hai là đột nhiên hoàng đế bị căn bệnh kỳ lạ, các ngự y đều không có cách nào, bánh bao lớn đến càng thêm phiền phức, trong lòng Trác Văn Tĩnh thật sự rất phiền muộn, sợ bánh bao lớn nhìn thấy dung nhan tiểu tử của hoàng đế mà không nhìn được đau lòng... Cho nên tổng kết lại, lúc bánh bao từ muốn đến nhìn phụ hoàng đều bị ngăn cản lại.

Vì vậy bánh bao lớn ngoại trừ thời điểm đối mặt với bánh bao nhỏ, thời gian còn lại bộ dáng đều là âm dương bất định, làm hại mọi người xung quanh đều nom nớp lo sợ theo.

Hiện tại bánh bao lớn đang cau mày, đi tới đi lui trong ngự hoa viên, trong lòng tuy rằng vẫn luôn lo lắng cho hoàng đế, nhưng sau khi hắn chứng kiến dung nhan tiểu tử của phụ thân, trong nội tâm ẩn ẩn có chút khó chịu, liền quyết định đem bánh bao nhỏ nuôi đến béo, đợi sau khi phụ hoàng tỉnh lại sẽ khích lệ hắn các loại, nghĩ như vậy, bánh bao lớn bắt đầu có chút cao hứng nghiền cứu thức ăn cho bánh bao nhỏ, vì thế cho nên sau khi hoàng đế tỉnh lại nhìn thấy bánh bao nhỏ thiếu chút nữa không nhận ra, đương nhiên đây là nói sau... .

Mà hiện tại bánh bao nhỏ tham ăn ngủ giỏi, ngược lại giảm bớt cho bánh bao lớn rất nhiều phiền toái.

Bánh bao lớn như vậy xoắn xuýt đi tới đi lui ở ngự hoa viên, lúc đang đi tới đình nghỉ chân giữa hồ, hắn đột nhiên dừng chân lại, sau đó trừng lớn hai mắt, giật mình nhìn hai người đang ở bên trong lương đình kia, chỉ thấy một người là quốc舅 Trác Nhiên đương triều, người còn lại chính là một thiếu niên khoảng mười bốn mười lăm tuổi.

Thiếu niên kia lớn lên dung nhan như ngọc, diện mạo thập phần tinh xảo, chỉ là thần sắc trên mặt mang theo ba phần cô đơn không nói nên lời, giờ phút này Trác Nhiên đang cười nhạo nhìn thiếu niên kia, khoảng cách rất xa, cho nên bánh bao từ cũng chỉ có thể chứng kiến sườn mặt lộ ra đáng vẻ tươi cười của người thiếu niên, ôn hòa mà thể lương.

Trong nội tâm của bánh bao lớn khẽ động, sau đó xống tới, lúc đi đến, Trác Nhiên vội vàng hướng hắn hành lễ: “Vi thần tham kiến Nhị hoàng tử.”

Bánh bao lớn ‘ân’ để cho Trác Nhiên đứng dậy, rồi sau đó nhìn chằm chằm thiếu niên như ngọc kia, thiếu niên kia nhìn hắn, gương mặt lại càng phiền muộn thêm hai phần, trong mắt nhiều hơn ba phần hậm mộ cùng bốn phần phức tạp, bất quá dù vậy, hắn vẫn hướng bánh bao lớn cười nói: “Nhị đệ.”

Tuổi này trong cung, tự nhiên chỉ có một, chính là Đại hoàng tử đương triều, Thẩm Vân. Bánh bao lớn đương nhiên biết hắn, đã từng loáng thoáng nghe được cung nhân đồn đãi liên quan đến vị đại ca này, lúc hỏi phụ thân, phụ thân chỉ cười nhạt nói, nói là tiểu hài tử không hiểu chuyện, hắn nghe xong cũng không hỏi gì nữa, ngẫu nhiên nhìn thấy phụ hoàng không chào đón vị đại ca kia lắm, bánh bao từ thì không thích cũng không ghét.

Lúc này bánh bao từ thấy hắn cùng Trác Nhiên ngồi một chỗ, nghĩ nghĩ rồi đi đến bên cạnh thiếu niên cười ngọt ngào, lộ ra má lúm đồng tiền nói: “Đại ca, ta vừa rồi từ xa thấy ngươi cùng cữu cữu trò chuyện vui vẻ, các ngươi là đang nói cái gì a?”

Những năm gần đây mặc dù tính tình của bánh bao lớn có chút quỷ dị, nhưng bên ngoài vẫn là bộ dáng trẻ con như trước, hắn như vậy, ngược lại thường xuyên làm cho người ta quên đi bản tính của hắn, cộng thêm giờ phút này cười ngọt ngào, đôi mắt tròn xoe hơi híp lại, lông mi nhẹ nhàng chuyển động, thần sắc trên mặt rất là vui vẻ, ngược lại tự nhiên giống hài tử nhiều hơn.

Thẩm Vân nhìn bánh bao lớn, trong lòng cũng có chút ưa thích hắn, nhưng nghĩ đến thái độ của hoàng đế đối với bánh bao lớn, so với chính mình, thì thần sắc của Thẩm Vân dừng lại một chút, con ngươi liền trở nên phức tạp.

Ngược lại là Trác Nhiên nghe xong câu hỏi của bánh bao lớn, thần sắc trở nên trầm trọng, có chút lo lắng nói: “Nhị hoàng tử, vừa rồi vi thần với Đại hoàng tử đang nói về bệnh tình của Hoàng thượng, Đại hoàng tử rất lo lắng cho Hoàng thượng, vì thần cảm thấy Hoàng thượng là cát nhân thiên tướng (người hiền được trời giúp), cho nên nói với Đại hoàng tử không cần phải lo lắng.”

Bánh bao lớn nghe xong lời này, thần sắc không khỏi có chút suy sụp, hai mắt lập tức ửng đỏ, nói: “Đúng vậy a, phụ hoàng làm sao lại thoáng cái liền ngã

bệnh, phụ thân cũng rất lo lắng, hơn nữa lại không cho ta đến thăm.” Dứt lời, miệng mím lại, thần sắc có chút ủy khuất.

Trác Nhiên thấy được nhú mày, muốn nói vài câu an ủi, nhưng há miệng có chút không nói nên lời, hơn nữa hẳn vốn không phải người khéo ăn khéo nói, giờ phút này ngược lại lộ ra một chút vụng về.

Thẩm Vân ở một bên nghe bánh bao lớn nói xong, thần sắc thay đổi, nhẹ giọng hỏi: “Nhị đệ, người cũng không được đến thăm phụ hoàng sao?”

Bánh bao lớn ngẩng mặt lên, trầm trọng gật đầu nói: “Phụ thân không cho ta đến, kêu ta đi chăm sóc cho đệ đệ, ta cũng không muốn đi, nhưng thời điểm phụ thân tức giận, rất là dọa người. Ta sợ.”

Thẩm Vân nghe bánh bao lớn ủy khuất nói, mấp máy miệng: “Nhị đệ, người đừng lo lắng, cứ cứ nói phụ hoàng sẽ không có việc gì đấy, cho nên chắc chắn sẽ không có. Đợi phụ hoàng khỏe lại, chúng ta cùng nhau đi vấn an phụ hoàng được không?” Lời cuối cùng nói ra thậm chí có ba phần chờ mong cùng dè dặt.

Trác Nhiên đương nhiên nghe ra được, trong nội tâm thầm than vị hoàng đế kia rõ là không sùng dể nhỏ này, thật sự là dể vương vô tình, mà bánh bao lớn lại không nghĩ nhiều như vậy, nghe Thẩm Vân nói xong, liền ‘ân’, sau đó ba người đều trầm mặc.

Mặc dù Trác Nhiên là bề trên, thế nhưng đứng giữa hai hoàng tử này, cũng không tiện nói thêm cái gì, tuy trong lòng cảm thấy bệnh này của hoàng đế thập phần khả nghi, thậm chí trong lòng hẳn đã nghĩ đến có phải hay không bị gian tế ở Nam quận trà trộn vào hạ độc hoàng đế. Nhưng mà chỗ Hoàng hậu truyền đến tin tức nói là ngự y đã khám qua, không có dấu hiệu trúng độc, cũng không có phát nhiệt giống như người bị bệnh nặng, không có gì cả, nhưng hoàng đế lại không mở mắt...

Tình huống này đã kéo dài ba ngày ba đêm, chỉ huy cấm vệ quân, Chung Dung mấy ngày nay cũng rất lo lắng, sợ mình canh phòng sơ suất, vẫn một mực nom nớp lo sợ đấy, mới vừa rồi còn cùng người này bàn luận về chuyện kỳ lạ này.

Đương lúc Trác Nhiên đang nghĩ như vậy, đột nhiên nghe thấy giọng nói thanh thúy của bánh bao lớn: “Cứu cứu, tại sao hoàng thúc không tiến cung, rất lâu rồi ta chưa gặp hoàng thúc, không phải ngài ấy không muốn ta rồi chứ.”

Trác Nhiên lấy lại tinh thần, nhìn về phía bánh bao lớn, cái hoàng thúc này đương nhiên là Du vương gia rồi, nhắc đến Du vương gia, đầu của Trác Nhiên lại đau một hồi, lúc trước đại thắng Nam quận, hoàng đế rất vui mừng, sau khi ở trên triều đình tán thưởng Trác Văn Tĩnh một phen, cũng khen ngợi Ngôn Nhất vài câu. Chỉ là hình bộ Thượng thư Quách Chi Thanh mới nhậm chức, sau khi chúc mừng, thời điểm hỏi nên xử trí Du vương gia thế nào, sắc mặt hoàng đế liền trầm xuống.

Trong mắt Trác Nhiên, hoàng đế chắc chắn sẽ không nương tay với Du vương gia, dù sao người nọ chính là bảo bối trong lòng của tiên hoàng, hơn nữa nhất định còn nhân mạch, nếu không xử trí, ngày sau sợ sẽ sinh ra đại họa.

Bất quá hoàng đế trầm mặc một hồi thế mà lại cho bãi triều, rồi sau đó tuyên phụ thân vào cung.

Phụ thân ở trong cung hai canh giờ, sau khi về đến nhà, về mặt kỳ lạ, ánh mắt tĩnh lặng, đối với bộ dáng này của ông ấy ngược lại làm Trác Nhiên nhảy dựng trong lòng.

Ở trong mắt Trác Nhiên, từ nhỏ tới lớn, đều chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng thất thố như thế của phụ thân, tựa như muốn cười, lại tựa như muốn khóc, lại giống như có nỗi khổ không nói nên lời, tất cả các loại biểu cảm trộn lẫn với nhau, tóm lại hai chữ là: phức tạp.

Cuối cùng Trác Nhiên vẫn không nhịn được lòng hiếu kỳ, thấp giọng hỏi ông ấy nguyên nhân, Trác Luân nghe xong thờ dãi nói: “Không có gì, chỉ là Hoàng thượng muốn đề cho Trác gia cùng Ngôn gia làm thông gia với nhau.”

Trác gia với Ngôn gia có quan hệ thông gia, lúc mấy chữ này nói ra, hẳn vốn là gật đầu, rồi sau đó rất là khiếp sợ, cùng Ngôn gia có quan hệ thông gia... Trác gia chỉ có hai người con, con trai trưởng đã vào cung, hiện tại chỉ còn lại hần, mà Ngôn gia kia chỉ có một mình tiểu Hầu gia, quan hệ thông gia này...

Đương lúc Trác Luân vẫn còn than thở, Trác Nhiên thấp giọng: “Phụ thân, chuyện này không thể xoay chuyển sao? Ta...” Ta không quen Ngôn Nhất, cũng không muốn lấy hần... Trác Nhiên ở trong lòng kêu gào, bất quá lại không nói ra miệng.

Trác Luân nghe xong lắc đầu nói: “Hoàng thượng đã mở miệng, sao có thể đổi ý? Lại nói nếu có thể xoay chuyển, vì phụ cũng không cần đứng ở chỗ này nghĩ nhiều.”

Trác Nhiên nghe xong mặt mày tối sầm, từ lúc hần chứng kiến đại ca nhà mình vào cung, nhận lấy đủ loại lạnh nhạt, liền minh bạch nếu không gặp được người thật lòng thật dạ với mình, sợ là cả đời đều sẽ trôi qua như vậy, chỉ là tính tình đại ca kiên trì, giam mình nơi hoàng cung năm năm, vậy mà cho hần thấy được ngày mây tan trắng sáng, hoàng đế đột nhiên giống như bị hóng đầu tựa hồ đối với đại ca quá tốt, trong lòng của hần thường xuyên lo lắng, sợ tình cảm dể vương như trời tháng sáu, thay đổi bất thường.

Bất quá những năm này, hoàng đế ngược lại ngày càng nhường nhịn với đại ca, hoàng đế bởi vì chú ý tới nỗi lòng của đại ca, nên hậu cung những năm gần đây đều không có tuyển tú nữ, cũng không nghe nói có đi đến chỗ phi tử khác. Bởi vậy có thể xem hoàng đế đối với đại ca có chút dể tâm.

Nhưng cho dù có chứng kiến hoàng đế lăng tử quay đầu, lại không có nghĩa là Trác Nhiên hẳn muốn cùng một người không phải là tri kỷ mà trôi qua cả đời... Hơn nữa hần đã sớm nghĩ, nếu không tìm được một người tri kỷ, đời này, hần dự định sẽ một thân một mình đấy.

Giờ phút này nghe được ý chỉ của hoàng đế, tựa như sét đánh bên tai, cho dù tính tình của Trác Nhiên có ôn hòa tới đâu, cũng không khỏi có chút nổi giận, làm sao có thể như vậy... Chẳng lẽ ngay cả quyền lựa chọn sống như thế nào mình cũng không có sao?

Đang lúc hần có hàng vạn suy nghĩ, muốn tìm hoàng đế để hỏi lại cái hôn sự này, giọng của Trác Luân ầm ầm truyền vào tai: “Tốt rồi, ngươi cũng đừng lo lắng, kêu người thu dọn sạch sẽ một cái viện, đi đón... đệ đệ của ngươi đến ở.”

Đệ đệ của con? Trác Luân có chút thôn thức, Trác Nhiên chính là sững sờ, sau đó không chút nghĩ ngợi kinh hãi nói: “Đệ đệ? Phụ thân, ta ở đâu có đệ đệ? Chẳng lẽ ngoài bên ngoài có con riêng?”

Trác Luân nghe xong, sắc mặt tối sầm, tức giận nói: “Ngươi nghĩ lung tung cái gì đó, cái đệ đệ của ngươi thế nhưng mà đích thân Hoàng thượng chọn đấy, ngày sau cùng Ngôn gia kết thân.”

Trác Nhiên nghe xong giật mình tỉnh ngộ, sau đó càng thêm khó hiểu nhìn Trác Luân, phảng phất dường như ông ấy không muốn giải thích rõ ràng, vì vậy Trác Luân lại thờ dài một hơi, đem ý chỉ của hoàng đế nói cho Trác Nhiên, chính là sợ Du vương gia ở trong nội cung kia khó có thể xử trí.

Nếu như giết, mặc dù người này là người đứng đầu mưu phản, nhưng có thể dân chúng cùng sách sử truyền lại, chỉ sợ đều nói hoàng đế không thương xót huynh đệ tình thâm, nếu không giết, ngày sau không đảm bảo được đây có phải là mối họa hay không, vì vậy hoàng đế suy nghĩ thật lâu, nghĩ ra đem người này đi gả.

Nhưng nếu dùng danh nghĩa Du vương gia, hoàng đế có chút không hài lòng, như vậy lại chứng minh Du vương gia vẫn còn là Vương gia, chỉ sợ sẽ có tâm tư, vì vậy không biết hoàng đế đã suy nghĩ viên vông gì, nói sẽ đem người đưa cho Trác Luân, lại kêu Trác Luân nhận Du vương gia làm nghĩa tử (con nuôi), gả cho Ngôn Nhất.

“Đây không phải Hoàng thượng quá liều lĩnh sao?” Trác Nhiên nghe Trác Luân nói xong, trợn mắt há mồm phản bác: “Phụ thân, ngươi sẽ không đồng ý với loại chuyện hoàng đường này đi, từ xưa đến nay, nào có Vương gia nhận thần tử làm phụ thân?”

Trác Luân nghe xong, nói: “Tuy rằng hoàng đường, bất quá hoàng mệnh phải tuân, vì phụ đã đồng ý.” Trác Nhiên không thể tin.

Trác Luân nhìn hần, nhủ mảy, sau đó thờ dài nói: “Trác Nhiên, tính tình của ngươi, cuối cùng vẫn không bằng ca ca ngươi, ngươi không nghĩ qua, nếu không như vậy, Du vương gia kia làm sao có thể sống? Hiện tại tuy có chút khôi hài, nhưng muốn cắt đứt quan hệ giữa Du vương gia cùng hoàng gia thì chỉ còn cách đó, ngày sau hần muốn mưu phản, cũng không thể đẩy, hơn nữa hoàng đế cũng nói, muốn nhìn xem ý tứ của Du vương gia, muốn chết hay sống, tự mình lựa chọn.”

Nghe Trác Luân nói xong, Trác Nhiên không có lên tiếng, chỉ cảm thấy có chút giống như đang diễn trò vậy. Ba ngày sau, Du vương gia sai người đến báo tin, nói là kêu người đến nội cung đón người.

Trác Nhiên liền tự mình đi đến, sau khi đem người đón về, Trác Nhiên nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Du vương gia, trong nội tâm rất nhiều lời đều không nói nên lời.

Ngược lại Du vương gia nhìn ra được suy nghĩ trong lòng hần, cười nhạt một tiếng nói: “Không vì cái gì khác, chỉ là cảm thấy giãy giụa lâu như vậy, cũng mệt mỏi rồi. Phụ hoàng từng kêu hần thế không buộc ta ly khai khỏi Nam quận, hoàng đế liền không biết đối với ta như thế nào, khi ta ly khai khỏi Nam quận đến kinh thành, nghĩ muốn tính kế để hần hoang dã vô độ, tưởng rất dễ dàng, nào nghĩ đến kinh thành rồi mới biết mọi chuyện vô thường... Mà hôm nay Nam quận đã không còn, hần cho phép ta sống, chính là tồn tại dưới chân thiên tử, ta cần gì phải giữ thể diện, cả đời cô tịch. Nhắc đến, nếu người đó là Ngôn Nhất, ta ngược lại có thêm cơ hội nữa để khi dễ người kia, cơ sao không làm.”

Nghe người này nói xong, Trác Nhiên vốn là sững sờ, sau đó vậy mà dưới đáy lòng cảm thấy nhẹ nhõm, kỳ thật hần cũng minh bạch, nếu không như vậy, tất nhiên mình với người này sẽ là địch đấy, dù sao ca ca chính là hoàng hậu thiên hạ này, lại còn bánh bao lớn cùng bánh bao nhỏ, ngày sau nếu người này có tâm tư khác, chính là đối địch với Trác gia. May mà, người này đã lựa chọn, sống, tuy có chút không lỗi lạc.”

Rồi sau đó, Du vương gia dưới danh nghĩa là nghĩa tử của Trác gia mà gả đi, hoàng đế lại không cho hần cái danh xưng, dù sao cũng là nghĩa tử của Trác gia rồi, cùng hoàng gia không có quan hệ, chỉ là họ hàng một bên mà thôi, hoàng đế không quan tâm, cũng bởi vậy, hiện tại bánh bao lớn vẫn gọi hần là hoàng thúc...

“Cửu cửu, cửu cửu, cửu cửu.” Lúc đang hoài niệm chuyện cũ, đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm của bánh bao lớn, lấy lại tinh thần, chỉ thấy bánh bao lớn ra sức lay lay mình, vẻ mặt ảo não, cũng một mực hô cửu cửu.

Nhớ tới câu hỏi vừa rồi của bánh bao lớn, Trác Nhiên vội ho nhẹ một tiếng, nắm lấy bàn tay mềm mại của bánh bao lớn, cười nói: “Chẳng lẽ ngươi đã quên hoàng thúc muốn sinh cho ngươi thêm một muội muội?”

Bánh bao lớn nghe xong, sững sờ, sau đó hô lớn: “Ta biết, phụ hoàng đã từng nói qua, nói hoàng thúc thật lợi hại, năm năm mang thai ba lần, một trai một gái không nói, lần này lại là một muội muội, lại kêu phụ thân cần cố gắng...”

Nghe bánh bao lớn nói xong, gò má trắng trắng của Trác Nhiên liền dâng lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt, bánh bao lớn thấy được vô cùng kinh ngạc, Thẩm Vân nay đã lớn lại ở một bên gò má có chút đỏ.

Bánh bao lớn nhìn nhìn Thẩm Vân, lại nhìn nhìn Trác Nhiên, chẳng biết tại sao, trong lòng cảm giác có chút không thoải mái, loại cảm giác này thật giống như năm đó hoàng thúc đột nhiên biến mất khỏi hoàng cung, mà chờ đến khi hần gặp lại hoàng thúc, nhưng lại tại Trác gia, hơn nữa từ nay về sau hoàng thúc cũng không còn là của mình, rất ít khi tiến cung chơi với mình thì thôi đi, mỗi lần tới đều là vội vàng vàng đi đấy, bên người còn có thêm một

Ngôn Nhất, hoàng thúc liền không để ý tới mình nữa rồi.

Nghĩ tới đây, trên mặt bánh bao lớn bắt đầu khó coi, sau đó nhìn chăm chăm vào Trác Nhiên, thần sắc trong con ngươi lúc sáng lúc tối nói không nên lời, ngay lúc Trác Nhiên không hiểu bị hắn nhìn chăm chăm, Trác Luân thỉnh linh nghe được bánh bao lớn hào hứng mở miệng nói: “Cửu cửu, ngươi bây giờ còn chưa thích người nào, nếu không thì, ta nuôi ngươi, không, ta cưới ngươi làm vợ, từ nay về sau ngươi sẽ chơi với ta...”

Trác Nhiên cùng Thẩm Vân nghe xong lời này đồng thời khiếp sợ như bị sét đánh. Chỉ có bánh bao lớn một mực cao hứng bùng bùng đứng đó, bởi vì như thế, bên cạnh hắn sẽ có người chơi cùng, càng nghĩ càng cao hứng, sau đó bánh bao lớn O(∩__∩)O cười ha ha, sau đó cảm thấy có lẽ mình nên nói biện pháp này với phụ thân cùng phụ hoàng, nói không chừng phụ hoàng nghe xong tin hi sự, bệnh sẽ khỏi hẳn, nghĩ như vậy, bánh bao lớn lôi kéo Trác Nhiên đang cứng đờ hướng Giao Thái điện đi tới, còn có Thẩm Vân dờ dẫm đi theo phía sau...

Bên này ba người dờ khóc dờ cười, còn Trác Văn Tĩnh bên kia nhưng lại mặt mày u sầu.

Hoàng đế đã bất tỉnh ba ngày ba đêm, Trác Văn Tĩnh cau mày nhìn, ngự y bên ngoài điện cũng liên tiếp ba ngày không ngủ, mà ngay cả chân truyền của Trương Đình Ngọc – Vương Kiến cũng không thể nói chính xác hoàng đế rốt cuộc bị làm sao. Chỉ là đã ba ngày như vậy, khí tức của hoàng đế ngày càng suy yếu, yếu đến nỗi làm người khác có chút kinh tâm.

Trác Văn Tĩnh vuốt ve lông mày của hoàng đế, cái chỗ kia tựa hồ luôn nhúu lại, hắn nhẹ nhàng vuốt ve mấy sợi tóc mất trật tự của y, chẳng biết tại sao, trong nháy mắt này, trước mắt hắn tựa hồ hiện lên một tia gì đó, chỉ là hình ảnh kia biến mất rất nhanh, hắn không thể nhìn rõ ràng là cái gì, chỉ thấy trước mắt dung mạo tái nhợt của hoàng đế, không có chút sức sống, mà chính mình đang ôm đầu hắn nói gì đó, lập tức cũng không còn gì khác, nhưng dưới đáy lòng, Trác Văn Tĩnh chỉ cảm thấy trong nội tâm rét lạnh không hiểu vì sao.

Mà đúng lúc này, hắn đột nhiên chứng kiến miệng của hoàng đế khẽ động, hắn cho rằng đó là ảo giác của mình, vội vàng ngưng thần nín thở, sau đó miệng hoàng đế lại giật giật, như là đang nói cái gì, Trác Văn Tĩnh không khỏi ghé tai lại, chỉ nghe hoàng đế loáng thoáng nói nhỏ: “Tiết... Tiết... Tiết Tầm”

Hai chữ Tiết Tầm vừa thốt ra, sắc mặt của Trác Văn Tĩnh chợt tái nhợt, hai tay hung hăng siết chặt lại, trong con ngươi hiện lên một tia âm trầm không nói nên lời.

Rồi sau đó hắn phát tay gọi ngự y vào bắt mạch cho hoàng đế, thuận tiện đem chuyện hoàng đế lâm bệnh vừa rồi nói ra, bọn người Vương Kiến bắt mạch cho hoàng đế lần nữa, nhưng gương mặt của mỗi người đều rất xoắn xuýt, cuối cùng nhìn nhau một cái, hướng hoàng hậu thấp giọng: “Hoàng hậu thứ tội, Hoàng thượng không có chuyển biến.”

Trác Văn Tĩnh một bên ‘ân’, sau đó hỏi: “Không còn biện pháp khác sao?”

Vương Kiến nhìn nhìn mọi người, lại nhìn hoàng đế một chút, suy nghĩ rồi nói: “Hoàng hậu thứ tội, tình huống này của Hoàng thượng thật sự nằm ngoài khả năng của bọn thần, bất quá nghe Hoàng hậu kể chuyện vừa rồi, Hoàng thượng trong mộng nói mê, như là siêu hồn hiện ra, không bằng lập tràng cúng bái thì tốt hơn.”

Trác Văn Tĩnh nghe lời này, vốn định dùng mũi người, nhưng nghĩ lại, hình ảnh vừa rồi có phải hay không là nhắc nhở cái gì, vì vậy vội vàng sai Nguyên Bảo thỉnh tăng nhân vào cung cầu phúc cho hoàng đế.

Bất quá những lời này của Vương Kiến, ngược lại là mèo mù đụng chuột chết, giờ phút này hoàng đế đúng thật là đang ở Địa phủ đây này.

Hắn đến địa phủ, cũng là bất thành linh, vốn đang nói chuyện với Trác Văn Tĩnh, đột nhiên cảm thấy choáng váng, trước mắt tối sầm, lần nữa mở mắt, mình đã ở bên ngoài cửa điện Diêm La rồi, nhìn ba chữ ‘Diêm La điện’ to đùng, hoàng đế kinh hãi rồi.

Tiểu quỷ canh cổng kia nhìn hắn không mời mà tới, trên mawtjc ó chút kinh ngạc, vội vàng đi vào bẩm báo, Diêm Vương nghe có người không mời mà tới, vội vàng để cho ngu ru ma đầu đem người mang vào.

Hiện tại đầu óc của hoàng đế hoàn toàn trống rỗng rồi, lúc bị thỉnh vào Diêm La điện, sắc mặt hoàng đế buồn bực khó coi, trừng mắt đi đến phía trước, đối với các ma quỷ xung quanh đều không để ý tới, không phải là không sợ, mà là đang quá mức tức giận cùng khiếp sợ, cho nên không để ý đến tình cảnh khủng bố xung quanh.

Người ngồi trên Diêm La điện quan sát vị đế vương nhân gian, trên mặt không khỏi sùng sò, lại nhìn mệnh cách trên trán hắn, không khỏi kinh hãi: “Đây là xảy ra chuyện gì? Hắn vốn là người đã chết mấy chục năm, vì sao người này lại tồn tại hai kiếp song song? Hơn nữa là cùng một người.”

Phán quan ở một bên cũng tiến lên, lật sổ ghe chép sinh tử ra, bên trên cũng không có gì khác thường, mà Diêm Vương dù sao cũng là người phụ trách sinh tử, mà còn là vua địa phủ, lại nhìn vị đế vương nhân gian này, trên mặt lộ vẻ tối tăm phiền muộn, trong mắt mang theo sát khí, hơn nữa lại là của hai người, ở hai nơi khác nhau.

Vì vậy ông ta tiến lên quan sát xung quanh hoàng đế, thờ dãi nói: “Mệnh cách kỳ lạ, lại bị thiên lôi đánh đến thoát thai hoá cốt (thay da đổi thịt), đế vương vì sao không mời mà tới?”

Hoàng đế nghe đến đó, giương mắt phượng âm u nhìn người trước mặt nói: “Chẳng lẽ không phải ngươi thỉnh ta đến đây.” Những chữ này là hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi nói, hắn với Trác Văn Tĩnh mới bên nhau, không có việc gì thì không phải ai cũng nguyện ý đến dạo chơi địa phủ a, vậy mà người này còn hỏi mình đến hợp lý là đã xảy ra chuyện gì, hắn cũng muốn biết là xảy ra chuyện gì đây này.

Diêm Vương nghe xong dừng lại một chút, thần sắc có chút xấu hổ, may mà lúc này phán quan bước tới, ghé vào lỗ tai ông ta nói nhỏ vài câu, Diêm Vương nghe xong sắc mặt trầm xuống, nhìn hoàng đế thần sắc có chút phức tạp, sau đó ông ta thở dài nói: “Đế vương ở chỗ này, một là do có người trong lòng quải niệm ngươi, hai là trong lòng ngươi cũng quải niệm người này, ba là trong lòng ngươi có chuyện e sợ, tự mình đến đây, bất quá đây là cơ duyên của ngươi, ta cũng không thể ngăn cản, mặc dù ngươi mệnh quý nhân, chính là long tử, nhưng nếu ở chỗ này lây nhiễm âm khí quá nhiều, sợ là khó có thể chết già, ngươi mau đi đi, giải quyết xong sự tình kiếp trước, sớm ngày trở lại nhân gian.”

Hoàng đế nghe người này nói xong, còn chưa kịp hỏi cái gì, đột nhiên trước mắt tối sầm, chỉ cảm thấy bên tai có gió thổi qua, thân thể rơi xuống đất, thời điểm mở mắt ra, chỉ thấy mình đang đứng ở một nơi không đất không nước, mà cách đó không xa chính là một cây cầu, phía trên hoa nở khắp nơi, phía dưới nước chảy nhẹ nhàng, mà trên cầu vẫn luôn có người đi lại, tựa như mây khói, chưa bao giờ giảm bớt, luôn có người tiếp nhận chén canh từ một lão phụ nhân đang đứng giữa cầu.

Hoàng đế khẽ nhúng mày, giật mình nhớ tới có người từng nói bên trong địa phủ, trên cầu Nại Hà, hoa nở như châu sa, giờ phút này vừa thấy thật đúng là như thế.

Hoàng đế suy nghĩ, Diêm Vương kia tựa hồ không có ý xấu với mình, ông ta đưa mình đến chỗ này nhất định là có duyên cớ, vì vậy hắn hướng cầu Nại Hà đi đến.

Đến bên cạnh cầu Nại Hà, có tiểu quỷ gác ở đầu cầu chứng kiến hắn, liền hơi rụt cổ lại, sau đó trong mắt mang theo e sợ hỏi: “Đế vương vì sao tới đây?”

Hắn chợt sững sờ, không nói lời nào, vì sao tới đây, hắn nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ đến, kỳ thật tính đến nay hắn đã đăng cơ được mười bốn năm, ngày này cũng chính là ngày hắn chết kiếp trước, những năm này quốc thái dân an, hắn vẫn cho rằng mình đã quên đi ngày này, thế nhưng đến thời gian này, hắn lại nhớ đến khắc cốt ghi tâm, nhất là cái tên Trần Kiến Quang kia còn chưa tìm được, trong lòng hắn luôn bất an, trách không được Diêm Vương nói trong lòng mình có ý e sợ mới tới chỗ này.

Nghĩ tới đây, hoàng đế nhẹ thở ra một tiếng.

Một tiếng như vậy vừa thốt ra, chợt bên tai truyền đến tiếng kinh hô: “Hoàng thượng?”

Hắn giương mắt nhìn về phía âm thanh kia, chỉ thấy Tiết Tầm nhẹ nhàng bước đến, trên người vẫn là kiện y phục mặc trước khi chết kia, mặt mày ôn nhuận, nhìn thấy mình, thần sắc trong con ngươi lộ ra nét vui mừng.

Hoàng đế nhìn thấy hắn hơi sững sờ nói: “Ngươi...”

Tiết Tầm đi tới trước mặt hắn, mặt mày vốn đang kinh hi, sau đó lại cả kinh nói: “Hoàng thượng, ta từng nghe ngóng, dương thọ ngươi chưa hết, như thế nào tới đây?”

Hoàng đế nghe Tiết Tầm nói xong có hơi sững sờ, có chút thất thần, sau đó thu hồi thần sắc trên mặt, mắt phượng thu liễm, khẽ mỉm cười nói: “Bất quá còn có tâm nguyện chưa hoàn thành, còn ngươi... Chưa đi đâu thai?”

Tiết Tầm nghe xong lời này, vốn kinh ngạc sau đó cười khỏ đáp: “Diêm Vương nói ta chấp niệm quá sâu, sợ là vong tình thủy cũng không làm cho ta quên những chuyện này, sau khi đầu thai, sợ sinh ra chuyện, cho nên để ta ở lại cầu nhìn xem nhân gian muôn màu, thuận tiện thấy rõ mình chấp niệm ở đâu, sớm ngày vứt bỏ, sớm ngày đầu thai.”

Hoàng đế nghe xong lời này ‘ân’, sau đó nhấp máy miệng hỏi: “Ngươi có từng hận trẫm?”

Tiết Tầm lập tức hướng nhìn vị đế vương trước mắt, lắc đầu nói: “Ta đứng ở chỗ này gần mười năm, mỗi ngày xem sự tình nhân gian, nhưng nhất là chính mình đã từng bước trưởng thành, đối với Hoàng thượng, không có hận, dù sao ngồi trên vị trí kia, đôi lại là ta cũng sẽ làm như thế.”

Hoàng đế nghe xong liền trầm mặc, người đối diện bỗng nở nụ cười nói: “Ta biết rõ ngươi hàng năm đều đến thăm ta, vậy là đủ rồi.”

Hoàng đế nhìn gương mặt mỉm cười của người trước mắt, lần nữa nhấp máy miệng nói: “Thì ra ngươi cũng biết.”

Tiết Tầm ‘ân’, không nói gì, hai người đều bắt đầu trầm mặc, bầu không khí có chút quỷ dị cùng xấu hổ không nói nên lời.

Tiết Tầm nhìn hoàng đế, nội tâm nặng trĩu tựa hồ cũng đã buông xuống, sau đó hắn nhìn hoàng đế nói: “Có câu ta muốn hỏi Hoàng thượng.”

Hoàng đế nhẹ gật đầu.

Tiết Tầm nói: “Hoàng thượng, hôm nay ta với ngươi âm dương cách trở, gặp lại coi như là cơ duyên, ta chỉ muốn hỏi một câu, trong lòng Hoàng thượng có từng có vi thần?”

Hoàng đế nghe xong lời này liền sững sờ, giương mắt nhìn về phía xa xa nói: “Tiết Tầm, trẫm đã từng chết qua một lần, là do chính mình ngu xuẩn còn có bị Tiết Như Ngọc hại chết.”

Tiết Tầm nghe xong sắc mặt cứng đờ, có chút không thể tin.

Hoàng đế tiếp tục nói: “Khi đó bên cạnh trẫm không còn ai, chỉ có Trác Văn Tĩnh, lúc đầu cũng không phải trẫm vì thích hắn, nên muốn bảo vệ hắn, chỉ là cảm thấy sự ám áp duy nhất trên thế gian này là không thể mất đi, nhưng về sau thời gian dần trôi qua ở cùng một chỗ, dần hiểu rõ trước đây trẫm đối

với hấn vô tình cỡ nào, nếu đổi lại là hấn cũng không thể dễ dàng tha thứ như thế. Càng hiểu rõ, càng đau lòng... Dần dần cũng không buông được nữa rồi. Mà đối với người, mặc dù trong lòng trầm thương thức tài năng và cơ trí của người, lại không thể bù được chuyện người mang thân phận là người Tiết gia, tuy rằng mình có chút giận chó đánh mèo, nhưng lại không thể tha thứ, cho nên chưa từng đi sâu hiểu rõ, cũng chưa từng để trong tâm.”

Hoàng đế nói tới đây, thu hồi con người nhìn về phía hấn, nhìn người đối diện đang thất thần nói: “Nói như vậy người đã hiểu chưa?”

Trong lòng Tiết Tầm đau xót, sau một hồi nhìn về phía hoàng đế, sau đó cười nói: “Ta hiểu được.”

Chỉ vì thân phận, tựa như trước khi hấn cận kề cái chết hấn cũng không muốn sống như vậy, cũng là trở ngại thân phận. Không phải sẽ không thích, cũng không phải là không có cơ hội sẽ thích, chỉ là vừa mới bắt đầu đã biết không thể thích, vì không thể thích, cho nên liền không cho bất kì đường lui nào, cũng không có tâm tư. Sau này yêu thích, là bởi vì thường thức tác phong làm việc của mình, lại không chứa bất kỳ tạp niệm nào.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiết Tầm lập tức cảm thấy ngọt bùi cay đắng đủ loại các vị, nói không hết. Rốt cuộc chỉ có thể thở dài một tiếng, nhìn qua người này.

Bất quá cũng bởi vậy nên nội tâm mới sáng tỏ, cuối cùng đã minh bạch được khúc mắc trong lòng, cũng không uống công đứng bên cầu Nại Hà mấy năm nay.

Tại lúc này, Tiết Tầm tiến lên một bước, bỗng nhiên hôn lên môi hoàng đế, hoàng đế có chút dừng lại, sau đó đột nhiên lui về phía sau nửa bước, thần sắc có chút kinh ngạc cũng không dự liệu được, rồi sau đó hôn hén kêu vài Tiết Tầm vài lần. Giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Tiết Tầm thấy hoàng đế như vậy chợt nở nụ cười, tâm tư lập tức sáng tỏ, cái người này đến tận đây mà vẫn không quên người ở trên nhân gian kia, bởi vì bị mình hôn mà tổn hại tinh thần, tình cảm này cũng khó có được.

Nghĩ tới đây, Tiết Tầm cười nói: “Ta đã thông suốt, cũng đã giải quyết xong nguyện vọng trong lòng, cũng nên đi đầu thai rồi, hôm nay từ biệt, sợ là không thể gặp lại, Hoàng thượng bảo trọng thân thể, vì thân đi đây.”

Hoàng đế nghe xong con người chớp động, nhẹ giọng ‘ân’. Tiết Tầm nhìn hấn, bình tĩnh lướt qua, quay người ly khai. Lần này không quay đầu lại, nhưng đáy lòng lại nhẹ nhõm hơn so với lúc xưa.

Hoàng đế đứng ở nơi đó nhìn người nọ chậm rãi xuôi theo đám người hướng Mạnh bà đi đến, nhìn hấn uống xong chén canh vong trần, bóng lưng của hấn biến mất, thần sắc bình thản.

Chính lúc hoàng đế đang thương cảm, chỉ thấy bên cầu Nại Hà một mảnh hỗn loạn, có một tên quan quyền quý vốn đang đứng phía sau, chẳng biết tại sao, lại tiến lên đoạt chén canh Mạnh bà giữa đầu uống hết, chỉ là động tác vô cùng lớn, làm người bên cạnh bị đẩy rớt xuống cầu Nại Hà, chỉ nghe nước sông phù phù một tiếng... Bên trên cầu Nại Hà một hồi trầm mặc, sau đó Mạnh bà hét lớn: “Không tốt, ngã xuống nước Vong Xuyên sợ là khó có thể chết già, mệnh cách của người phạm này sợ là từ nay về sau phải sửa lại...”

Hoàng đế nghe đến đó, đang muốn đến xem kết quả ra sao, bỗng nhiên trong đầu một trận đau đớn, sau đó giọng nói của Diêm Vương chậm rãi truyền đến, nói là mệnh dưới địa phủ, phạm nhân không thể nhìn.

Sau đó hoàng đế cảm giác đầu của mình càng ngày càng đau, như là có người lấy cây côn gõ vào vậy, bất tri bất giác ôm đầu lớn tiếng rên rĩ.

Còn chưa biết là gì, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng kinh hô: “Phụ thân, ngài xem phụ hoàng đang động đây.” Lại truyền đến tiếng kinh hô mừng rỡ của Trác Văn Tĩnh, hoàng đế đột nhiên mở mắt ra, nhìn qua những người trong phòng.

Hồn của hoàng đế vừa trở về, vốn là không có hiểu bả bao lớn nói cái gì, thần sắc có chút mờ mịt, cuối cùng mơ màng nghe được ba chữ cười cừu cừu, ý nghĩ của hoàng đế rốt cuộc sáng tỏ, chợt vén chăn ngồi dậy, chỉ vào bả bao lớn: “Người nói cái gì? Cười cừu cừu, người muốn làm gì a? Lúc trước không phải muốn đi theo Tam ca sao, hiện tại không nên lôi kéo cừu cừu của người. Người đến cùng làm sao vậy?”

Bả bao lớn rốt cuộc làm sao, làm sao vậy ah. Như thế nào lại chuyên lựa chọn người lớn tuổi hơn mình còn có quan hệ huyết thống mà lấy không vậy? Đây là cái nghiệp chướng gì ah.

Hồi lâu về sau, có người âm thầm tổng kết mấy chữ: luyến phụ ah.

Sau lần bệnh nặng này qua đi, rất lâu, rất lâu sau, hoàng hậu nhắc đến việc này, thần sắc vẫn bất an như cũ, hoàng đế nghĩ nghĩ, nói: “Lần bệnh nặng này, nhắc tới cũng là do trong lòng lo lắng, ngày sau sẽ không có nữa.” Sự tình địa phủ, hoàng đế cũng không định kể ra, tựa như lúc hấn ly khai, giống như người kia có nói, đó là thiên mệnh, phạm nhân không nên biết nhiều.

“Hoàng thượng có chuyện gì lo lắng?” Trác Văn Tĩnh nghe hoàng đế nói xong, lòng mảy may tuấn tú khẽ nhíu lại, sau đó nhỏ giọng hỏi, nếu như nhìn kỹ, trong thần sắc còn mang theo một vòng phần nộ cùng bi thương không nói nên lời.

Hoàng đế cũng không chú ý đến cái này, chỉ là thở dài nói: “Đương nhiên là lo lắng về tên Trần Kiến Quang kia, cũng đã nhiều năm như vậy, mà còn chưa tìm được hấn.”

Hoàng đế nói lời này, nghiêng răng nghiêng lợi, thần sắc giận dữ, Trác Văn Tĩnh nghe có chút không hiểu, hỏi: “Hoàng thượng, tên phản tặc Trần Kiến Quang kia từ bốn năm trước đã bị ta dùng tuyệt y kiếm chém chết, vì sao Hoàng thượng vẫn một mực vương mắc?”

Hoàng đế nghe xong lời này, sững sờ, thần sắc cả kinh hỏi: “Người nói cái tên Trần Kiến Quang kia đã chết?”

Trác Văn Tĩnh nhẹ gật đầu, nói: “Chẳng lẽ không có người nói với Hoàng thượng sao?”

Hoàng đế lắc đầu, nhưng thần sắc rất kinh hoàng.

Nguyên lai ngày ấy sau khi phóng hỏa đốt rừng, thuộc hạ cũ của Nam quân đến đầu hàng, trong đó còn có Trần Kiến Quang, Trác Văn Tĩnh biết hoàng đế hận hấn đến thấu xương, liền không nói hai lời, vung kiếm chém giết, sau đó chôn cất qua loa.

Việc này về sau hấn cũng không cho Ngôn Nhất biết, dù sao ngày đó đốt núi, chỉ vì một mình Trần kiến Quang, người lại chính là tư tâm của hấn rồi.

Về sau rất nhiều sự tình phát sinh, hấn chỉ nghĩ hoàng đế đã biết được, chưa từng nghĩ, hoàng đế lần kia bởi vì sợ hấn không bắt được người mà muốn ra trận lần nữa, vì vậy trước mặt không đề cập tới chuyện này, âm thầm phái người tìm kiếm. . .

Vì vậy sau khi trong lòng hai người đã sáng tỏ, chỉ đưa mắt nhìn nhau.

Hoàng đế cùng hoàng hậu buồn bực, như thế nào lại có thể như vậy ah, (⊙ o ⊙) ah!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Người Còn Non Lắm

Nguyên Bảo là Đại tổng quản trong hoàng cung này, là nội giám thân cận hoàng đế, biết rõ nhất cử nhất động của hoàng đế, thậm chí đối với tâm tư của hoàng đế đều có thể nhìn thấu ba phần.

Người như vậy thủ hộ trong cung, có thể nói là không người nào dám đắc tội đấy, cho dù Tề tướng đương triều cũng nể mặt ba phần, thế nhưng một người như vậy, đối với việc hoàng đế không cho phép nói thì một chữ cũng không dám hé môi.

Người khác không rõ vì sao, nhưng Nguyên Bảo lại rất rõ ràng, chính mình nếu được người khác đút lót bạc đều phải được hoàng đế ngầm đồng ý mới có thể lấy, nếu hoàng đế không đồng ý, hấn có ngàn lá gan cũng không dám cầm.

Truy cứu nguyên nhân, đại khái là thời điểm lúc thái hậu cùng hoàng đế giằng co lợi hại nhất, tâm tư Nguyên Bảo có chút động, giữa đứng về phía hoàng đế hay làm nội gián cho thái hậu, tuy rằng cuối cùng hấn lựa chọn hoàng đế, nhưng vẫn bị hoàng đế hung hăng lạnh nhạt một phen, thiếu chút nữa bị Bôi Tú chiếm mất vị trí. Từ đó về sau Nguyên Bảo đã biết, lòng của mình quyết định trung thành tuyệt đối với hoàng đế.

Chỉ là từ đó về sau, hoàng đế đối với hấn mất ba phần tín nhiệm, nhiều hơn ba phần lãnh đạm, đương nhiên mấy cái phần này cuối cùng đã rơi vào tay Bôi Tú, cho nên trong cung, Bôi Tú cùng Nguyên Bảo chính là hai người tâm phúc của hoàng đế, tranh đấu gay gắt cũng không phải là ngày một ngày hai thì được, hoàng đế ung dung tự tại đứng nhìn, chỉ là khổ cho người bên dưới, ai cũng không dám đắc tội, nhưng nếu người nào nịnh nọt người này chắc chắn sẽ chọc giận người kia, Nguyên Bảo cùng Bôi Tú thấy được đều im lặng.

Bởi vậy, người phục thị bên cạnh hoàng đế không ai dám nịnh nọt, đối xử với bọn họ bằng nhau. Như vậy, trong nội cung ngược lại thêm vài phần yên ổn, chuyện thị phi ngược lại ít đi rất nhiều, hoàng đế rất hài lòng. Nguyên Bảo cùng Bôi Tú thấy được đều im lặng.

Mặc dù Nguyên Bảo biết đây là hoàng đế cố ý gây nên, nhưng mỗi lần chứng kiến gương mặt tựa tếu phi tếu của Bôi Tú đều cảm thấy toàn thân không thoải mái, có cảm giác người này chiếm đoạt tài sản của mình.

Đương nhiên là Bôi Tú tận lực né tránh hấn, vô luận thế nào Bôi Tú cũng là người Thái hậu đặt giám sát bên cạnh hoàng đế, mà Nguyên Bảo vẫn là tâm phúc của hoàng đế. Lại cộng thêm quan phẩm của Bôi Tú luôn thấp hơn Nguyên Bảo một cấp, cho nên việc gì cũng nhìn hai phần, bất quá nếu là chuyện lập công, lại chưa bao giờ hăm hồ.

Lúc bày tâm phúc của hoàng đế – Đại tổng quản Nguyên Bảo bị hoàng hậu gọi đi, từ lúc hoàng đế đột nhiên té xỉu bất tỉnh ba ngày ba đêm, hoàng hậu đối với âm thực hàng ngày của hoàng đế càng cẩn thận đến không thể cẩn thận hơn.

Thời điểm Nguyên Bảo tiến đến trong lòng vẫn còn đang nghĩ không phải gần đây mình chăm sóc không đủ chu đáo cho hoàng đế, cho nên mới để cho hoàng hậu lo âu, nghĩ như vậy, Nguyên Bảo cơ hồ chạy chậm mà đi.

Trác Văn Tĩnh ra đón, hành lễ qua đi, Nguyên Bảo đứng ở bên trong, hoàng hậu Trác Văn Tĩnh sắc mặt nhưng lại tối tăm phiền muộn, nhìn chén trà nhỏ trong tay, mặt mày âm trầm không biết nghĩ cái gì.

Nếu đổi lại là hoàng đế, Nguyên Bảo còn có thể đánh bạo pha trò hai câu, lòng mảy của hoàng đế đều giãn ra hai phần, nhưng người trước mắt là Trác Văn Tĩnh, cho dù Nguyên Bảo có ngàn lá gan cũng không dám, bởi vậy hấn thành thành thật thật đứng ở nơi đó, thần sắc bình tĩnh, không lộ ra tia không kiên nhẫn nào.

Trác Văn Tĩnh trầm mặc ngồi ở chỗ kia, sau một hồi, ánh mắt lướt qua, tựa như mới nhìn thấy Nguyên Bảo nói: “Nguyên tổng quản đến rồi.”

Trong lòng Nguyên Bảo thầm nghĩ đã sớm tới rồi, lúc này lên, chân đều đã tê rần, bắt quá trên mặt lại tươi cười nói: “Nô tài vừa tới, không biết hoàng hậu có gì phân phó?”

Trác Văn Tĩnh nghe Nguyên Bảo nói xong, trầm mặc rồi nói: “Nguyên tổng quản, ngươi là người hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, tâm tư của hoàng thượng ngươi đại khái so với người khác biết thêm hai phần, hôm nay ta gọi ngươi tới đây, là có vài câu muốn hỏi ngươi mà thôi.”

Nguyên Bảo nghe xong, rung mình một cái, thầm nghĩ, đối với tình cảm hoàng đế nhiều năm như vậy còn chính mình không tin? Cho nên hoàng hậu muốn dò xét trước?

Nghĩ như vậy, Nguyên Bảo vội vàng trung tâm nói: “Hoàng hậu coi trọng nô tài quá rồi, tâm tư của hoàng thượng mệnh mông như biển, mà nô tài dù sao cũng chỉ là một nô tài, sao có thể đoán ra được cái gì.”

Ai ngờ Trác Văn Tĩnh nghe xong lời này thần sắc chợt thay đổi, rồi sau đó con ngươi lại trở nên hốt hoảng, Nguyên Bảo chỉ nghe được hần nhàn nhạt nói: “Ngươi cũng biết tâm tư của hoàng thượng khó đoán?”

Nguyên Bảo nghe xong lời này không khỏi cười khỏ, tâm tư hoàng thượng có thể dễ đoán sao? Hôm nay thích ăn hạt dẻ ngày mai lại không thích rồi, hôm nay muốn ăn canh ngày mai lại muốn ăn cơm, hôm nay còn đem người nâng niu trong tay, ngày mai sẽ bị ăn gãy rồi, điều này còn chưa đủ khó đoán sao? Hẳn là nội giám cũng rất gian nan ah. Bất quá tuy nghĩ như vậy, trên mặt Nguyên Bảo vẫn tươi cười nói: “Hoàng hậu nói rất đúng, từ xưa đến nay, có đế vương nào mà tâm tư dễ đoán đâu này.”

Trác Văn Tĩnh nghe xong nở nụ cười, sau đó nói: “Đã như vậy, chuyện liên quan đến tuyển việc chọn tú nữ làm phi tần Nguyên tổng quản rồi.”

Nguyên Bảo rất tự nhiên gật đầu đáp ứng, sau đó đột nhiên ngẩng đầu kinh hãi nói: “Tuyển tú nữ?”

Trác Văn Tĩnh nhìn hần, cười nói: “Đúng vậy a, ta nghĩ hoàng đế đại khái đã xem hết nhan sắc trong hậu cung này rồi, cho nên muốn thay đổi, Nguyên tổng quản ngươi tìm hiểu xem Hoàng thượng thích dạng gì, nói cho ta nghe một chút, để ta giúp hoàng thượng mang đến.”

Nguyên Bảo nghe xong không nói nên lời, chờ hần lấy lại tinh thần, Trác Văn Tĩnh đã đi ra, cung nhân Giao Thái điện thỉnh hần ly khai.

Chờ hần ra khỏi Giao Thái điện, đột nhiên hướng Ngự thư phòng chạy tới, làm thị vệ tuần tra cùng thái giám xung quanh sợ hãi kêu lên một tiếng, tự hỏi vì sao Nguyên tổng quản như thế nào lại đem quy củ trong nội cung quên hết.

Thời điểm Nguyên Bảo chạy đến Ngự thư phòng, đang lúc hoàng đế giáo huấn bánh bao lớn, Bồi Tú tự nhiên ngăn hần lại, Nguyên Bảo lần này cũng không có nhiều lời, đẩy người xông vào.

Vừa vào cửa liền nghe thanh âm hoàng đế gào thét: “Ngao cổ không đổi, đầu ngươi bên trong là chứa cái gì, Trác Nhiên là gì của ngươi, vậy mà còn nghĩ muốn cưới? Nếu muốn thú thê, chờ ngươi lớn tự nhiên trầm sẽ chỉ hôn cho ngươi, cừu cừu của ngươi, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Trong tay bánh bao lớn còn đang nắm tay bánh bao nhỏ đứng ở đó, thời điểm nhếch miệng định nói cái gì, Nguyên Bảo bước lên phía trước nói: “Hoàng thượng, việc lớn rồi, nô tài, nô tài có việc muốn bẩm báo.”

“Đồ hỗn trướng.” Hoàng đế nhìn thấy hần sắc mặt liền trầm xuống quát: “Ngươi cho Ngự thư phòng là ở đâu? Để các ngươi hô to gọi nhỏ như vậy sao?”

Nguyên Bảo trong lòng lo lắng, vội đáp: “Hoàng thượng tha tội.”

Hoàng đế ‘ân’, nói: “Nói đi, trời sập hay là đất lở, làm ngươi luống cuống như vậy?”

Nguyên Bảo nghe xong vội đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, trời không có sập, mà đất cũng không lở, chỉ là hoàng hậu muốn nạp phi cho ngài.”

Hoàng đế nghe xong tròn mắt nói: “Nạp... Nạp phi? Hần điên rồi.” Hoàng đế nói ra ba chữ sau cùng đột nhiên nhảy dựng lên: “Ngươi lặp lại lần nữa, đến cùng chuyện gì xảy ra?”

Nguyên Bảo không dám trì hoãn, vội vàng kể lại lời của Trác Văn Tĩnh, cả thần sắc hay giọng điệu đều nhất nhất nói rõ.

Hoàng đế nghe xong nhú mày, nộ khí ngất trời, chỉ là còn chưa phát tác, bánh bao lớn ở một bên liền nổi giận: “Phụ hoàng, ngài không thích phụ thân nữa sao? Không quan tâm đến bọn con nữa rồi hả?”

Bánh bao nhỏ đang ngậm ngón tay nghe xong, ánh mắt quanh năm híp lại đột nhiên tròn lên, xung quanh vành mắt chợt ửng đỏ, sau đó bắt đầu oa oa khóc lên, bánh bao lớn nghe được bánh bao nhỏ khóc, ánh mắt cũng oán hận nhìn chằm chằm hoàng đế, cái mũi bắt đầu hít hít.

Sắc mặt hoàng đế càng khó coi, để lại hai vị hoàng tử cho Nguyên Bảo trông coi, chính mình phát tay áo rời đi.

Mà bên này hoàng đế sắc mặt âm trầm đi đến Giao Thái điện, còn Trác Văn Tĩnh thì đang ở trong điện xuất thần, hoàng đế nhìn thấy loại trạng thái ngày của hần, trong lòng tức giận chợt giảm đi hai phần, bất quá vẫn còn một chút, Trác Văn Tĩnh chứng kiến hoàng đế vội vàng đứng dậy hành lễ, lại được hoàng đế nâng lên.

Hoàng đế nhìn vào mắt của hắn, sau một hồi thờ dài hỏi: “Thật sự muốn tuyển tú nữ cho trẫm?”

Con người Trác Văn Tĩnh khẽ động, thăm than một tiếng đáp: “Tất nhiên là không muốn. Chỉ muốn tuyển vài người quen mặt cho Hoàng thượng.”

“Người quen mặt?” Hoàng đế nhíu mày, có hơi khó hiểu, lúc này Trác Văn Tĩnh mới thờ dài nói: “Ngày ấy Hoàng thượng hôn mê, trong miệng luôn niệm tên Tiết Tầm, chỉ là người đã không còn, vì thần mới nghĩ đến tìm vài người giống hắn, chung quy nội tâm của Hoàng thượng cũng tốt...” Nói xong lời cuối cùng chính là có ba phần u oán rồi. Hoàng đế nghe xong gương mặt tối sầm, muốn há miệng trách cứ cái gì, nhưng nhìn thần sắc của Trác Văn Tĩnh, há miệng lại không nói ra lời, chỉ là thờ dài một tiếng.

Một tiếng này thoáng qua, vừa đúng lúc Nguyên Bảo mang theo hai bánh bao đến đây, sau khi đi vào liền chứng kiến sắc mặt có chút đau lòng của hoàng đế, còn Trác Văn Tĩnh về mặt bất đắc dĩ ngồi ở chỗ kia.

“Lúc ấy ta chỉ là kêu tên hắn vài tiếng, người liền nghĩ trong lòng của ta có hắn, vậy nếu ta hô tên người khác, đừng nói người cũng nghĩ như vậy?” Hoàng đế nhìn Trác Văn Tĩnh thờ dài một tiếng.

Trác Văn Tĩnh, cuối cùng hoàng đế vẫy vẫy tay, đem bánh bao nhỏ đến trước mặt thấp giọng nói: “Người xem hai hài tử này của trẫm đều thông minh như ngọc, trẫm rất yêu thích, thế nhưng mà dù vậy, người cũng không thể quên người còn nợ trẫm một công chúa a.”

Sắc mặt Trác Văn Tĩnh xấu hổ đỏ lên, bánh bao lớn ở một bên chọc chọc đôi má của bánh bao nhỏ nói: “Phụ hoàng, phụ thân, các ngài đừng bỏ mặc bọn con.”

Hoàng đế lắc đầu hừ một tiếng.

Cái phong ba tú nữ cứ vậy mà sóng êm gió lặng đi qua.

Lại về sau Bồi Tú cùng Nguyên Bảo phụng mệnh đến Giao Thái điện tặng đồ, thời điểm đi nghe nói quốc cữu đã đến rồi, Trác Văn Tĩnh đang trò chuyện cùng hắn tại hậu viện.

Nguyên Bảo cùng Bồi Tú nhìn nhìn đồ vật trong tay, là hoàng đế mua được từ dân chúng, vì vậy Nguyên Bảo nói: “Chúng ta mang thứ này qua rồi rồi đi a.”

Bồi Tú nghĩ nghĩ rồi đồng ý.

Thời điểm đi, đúng lúc nghe được quốc cữu Trác Nhiên lãnh đạm nói: “Người không muốn hắn lập phi, vậy tại sao lại có ý nghĩ tuyển chọn tú nữ?”

Nguyên Bảo nghe xong lời này, trong lòng thầm nghĩ không tốt, đã nghe được điều không nên nghe, thế nhưng mà giờ phút này lại không thể lý khai, chỉ có thể kiên trì chậm rãi bước lên phía trước.

Chỉ nghe Trác Văn Tĩnh nói: “Ta mở miệng, so với thần tử trên triều đình tạo áp lực cho hắn thì tốt hơn, như vậy trong lòng hắn sẽ cảm thấy áy náy, ngày sau cho dù có ngàn vạn áp lực, cũng sẽ trụ vững.”

“... Các người luôn làm cho người khác cảm thấy khó hiểu.” Trác Nhiên trầm mặc rồi nhàn nhạt nói: “Lúc trước người mượn ta nói với hắn rằng cuộc đời này chỉ nguyện một đời một thể một đôi người, giờ phút này người lại mượn Nguyên Bảo hướng hắn nói rằng không muốn lập phi, tới lui như vậy, người không sợ hắn biết được?”

Trác Văn Tĩnh nghe lời này chỉ cười không nói.

Nguyên Bảo cùng Bồi Tú nhân cơ hội này vội vàng đi đến phía trước, đem kẹo đường hoàng đế cố ý mua về đưa lên, nói vài câu cát tường, sau đó cáo lui.

Trác Văn Tĩnh liếc nhìn Nguyên Bảo cùng Bồi Tú, lại để cho bọn họ lui xuống.

Ra khỏi Giao Thái điện, Nguyên Bảo thờ ra một hơi, Bồi Tú một bên nói: “Nguyên tổng quản, hôm nay chúng ta nghe được lời này vậy định xử trí như thế nào?”

Nguyên Bảo liếc nhìn cái người này nói: “Cái gì mà xử trí như thế nào? Người ở bên cạnh Hoàng thượng lâu như vậy chẳng lẽ còn không biết phân biệt cái gì nên nói cái gì không nên nói.”

Bồi Tú nghe xong cũng không tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Nguyên tổng quản giáo huấn rất phải, chỉ là trước giờ mọi sự Hoàng thượng đều phải biết, hiện tại lại có loại tình huống này...”

“Ta nói người ngốc, như thế nào người còn chưa thông suốt?” Nguyên Bảo nghe xong trên mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ hỏi: “Ta nói này Bồi Tú, người cảm thấy Hoàng thượng là loại người sẽ không biết tâm tư của Hoàng hậu?”

Trên mặt Bồi Tú sững sờ hỏi lại: “Ý của Nguyên tổng quản là Hoàng thượng biết việc này là Hoàng hậu cố ý gây nên?”

“Đó là đương nhiên.” Nguyên Bảo cảm thấy hãnh diện, vì vậy thao thao bất tuyệt: “Người cho rằng Hoàng thượng là kẻ ngốc sao, lúc trước quốc cữu

quý nói, nếu Hoàng thượng không thể một lòng với Hoàng hậu, liền thả Hoàng hậu, nếu như không thả, cuộc đời này liền một đời một thế một đời người. Người cảm thấy lời này là do một người chất phác như quốc cữu nghĩ ra được? Hoàng thượng chỉ là có chút không hiểu phong tình, thế nhưng ngài ấy lại không ngốc. Khi đó Hoàng thượng dễ dàng tha tội vô lễ cho quốc cữu, đó là đại biểu cho việc Hoàng thượng đã biết đây là suy nghĩ trong lòng Hoàng hậu, cho nên đều bỏ qua.” Nói tới đây Nguyên Bảo lắc đầu: “Kỳ thật tâm tư của hoàng thượng cũng không khó đoán, nếu ngài ấy cảm thấy yêu thích, chính là ngàn vật tốt vạn vật tốt đều muốn đưa lên, mặc dù không mở miệng, cũng sẽ không khiến đối phương ủy khuất. Cho nên điểm mấu chốt hoàng hậu muốn ở Hoàng thượng là chỉ có thể có ngài ấy, cái kia Hoàng thượng liền đồng ý chứ sao.”

Nguyên Bảo nói xong lời này, thần sắc Bồi Tú dừng lại một chút, sau đó hỏi: “Hôm nay Nguyên tổng quản đem chuyện đó kể cho Bồi Tú, không sợ ngày sau Bồi Tú cướp công?”

Nguyên Bảo nghe xong lời này, trong lòng chợt rung mình, liền thấy hối hận, bắt quả trên mặt lại lạnh ba phần nói: “Nói người ngốc, người thật đúng là ngốc, nếu để cho người cướp công, vậy ta còn kẻ làm chi. Người ah, còn non lắm, phải hảo hảo học hỏi a.”

Dứt lời, Nguyên Bảo lảng lảng rời đi, chỉ là sắc mặt có chút vụn vặt mà thôi. Lưu lại Bồi Tú như có điều suy nghĩ, rồi sau đó ly khai theo.

Hoàng cung nha, không có kẻ thù vĩnh viễn, ngẫu nhiên hàn huyên như vậy, cũng vô cùng tốt, chỉ là hai người vẫn tranh đoạt vị trí như cũ.

Có cạnh tranh mới có động lực.

*Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lại nói, đã hoàn, $\neg (\neg \nabla \neg) \neg$, viết lâu như vậy, cuối cùng cũng kết thúc, $O(\neg \neg \neg)O \sim$, về sau bắt tay đào hố mới, là $\circ \neg \neg \circ b$, tên là Vô Năng, sinh tử vẫn như cũ, cái huynh đệ văn kia tiếp tục là mây bay.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Huynh Đệ Bánh Bao

Lúc bánh bao nhỏ sinh ra thuận lợi hơn so với bánh bao lớn, chỉ cần cho ăn cho uống, có thể không động đậy cả ngày, cũng không khóc không nháo.

Hoàng đế ngẫu nhiên nắm chân hần lên, đầu hướng xuống, bánh bao nhỏ chỉ lập tức liếc nhìn hoàng đế, rồi bắt đầu cắn ngón tay không lên tiếng, thẳng đến loại tình huống này bị Trác Văn Tĩnh biết được, sau khi nghiêm khắc cảnh cáo hoàng đế, bánh bao nhỏ mới không bị treo ngược nữa.

Bất quá cũng bởi vậy, hoàng đế luôn hô bọc nhỏ là Tiểu trùng, Tiểu trùng (con sâu nhỏ).”

Mỗi lần Nguyên Bảo nghe hoàng đế hô Tiểu Trùng, cũng nhin không được co rút khóe miệng, thầm nghĩ, hoàng hậu sinh hai nhi tử, ở trong mắt hoàng đế, một là con khi, một là con trùng, không biết kế tiếp sẽ là gì, Tiểu Bồn Đản (đồ ngốc)? Tiểu Vương Bát (đồ lưu manh)?

Đương nhiên những lời này Đại tổng quản Nguyên Bảo chỉ có thể mặc niệm trong lòng, hần bây giờ không dám khiêu chiến hoàng uy của hoàng đế nữa, mặc dù hoàng đế hô con khi con trùng này nọ, nhưng bọn họ là nô tài chỉ có thể hô Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử.

Về sau tên Tiểu trùng được hô lâu dần, bánh bao lớn cũng bắt đầu hô theo là Tiểu trùng, như vậy mọi người ngược lại đem đại danh tốt đẹp của bánh bao nhỏ quên đi, thường xuyên chỉ hô là Tiểu trùng.

Hôm nay, bánh bao nhỏ đi theo bánh bao lớn tiến đến xem tiểu nha đầu của hoàng thúc mới sinh, tiểu nha đầu kia nhảnh nhảnh nhúm nhúm, tướng quân Ngôn Nhất không khỏi thốt lên một câu: “Như thế nào một tháng rồi mà nhìn vẫn như tiểu hầu tử.”

Bánh bao nhỏ nghe xong không vui, tiến lên đá tướng quân một cước tức giận nói: “Người nói lung tung, ca ca ta mới là tiểu hầu tử, nàng mới không phải là tiểu hầu tử.”

Mọi người nghe bánh bao nhỏ nói xong, vốn là sững sờ, sau đó đều phá lên cười. Bánh bao lớn hiện tại cũng đã hơn chín tuổi, cảm thấy có chút xấu hổ rồi, nghe được mọi người cười vang, không khỏi dẫu môi lên.

Trưởng tử của Ngôn gia là Ngôn Phong chứng kiến bánh bao lớn đỏ mặt, không tự chủ nói: “Mông của hầu tử rất hồng, nên mặt của Nhị hoàng tử cũng sẽ hồng...”

Bánh bao lớn nghe xong lời này, con mắt đột nhiên mở to, sau đó thần sắc biến hóa không hiểu, mọi người ở một bên muốn cười lại không dám cười, đặc biệt là Ngôn Nhất, biết được vị ở trên kia rất yêu thương nhi tử của mình, bởi vậy sợ chọc giận, vội vàng quát lớn Ngôn Phong: “Ăn nói hồ đồ, bờ mông của hầu tử nào giống gương mặt xấu hổ của Nhị hoàng tử...”

Ngôn Chi Chương nghe bọn họ nói xong không khỏi che mặt, bánh bao lớn thì nộ khí đằng đằng nhìn Ngôn Phong nói: “Người cái đồ lớn mặt, dám nhục mạ bổn hoàng tử.”

Ngôn Phong nghe bánh bao lớn lên giọng, có chút sợ hãi rụt rụt cổ, thế nhưng trong miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Vốn là vậy ah, bờ mông của hầu tử rất

hồng, giống với gương mặt xấu hổ của người.”

Bánh bao nhỏ nhìn ca ca nhà mình tức giận, vì vậy chỉ vào Ngôn Phong nói: “Người ăn nói lung tung, ta sẽ băm người thành thịt.”

Ngôn Phong nghe xong không vui, nói: “Ta sẽ đem người đánh thành bùn.”

Bánh bao nhỏ trầm nghĩ, người dám cùng ta khua môi múa mép, (ノ^_^)ノ, vì vậy nói: “Ta đem người đánh tới Nam Hải.”

”Ta đem người ném lên trời.”

”Ta đem người dẫm xuống đất.”

”Ta...”

”Ta...”

Hai người người tới ta đi một hồi về sau, mặt bánh bao lớn cũng không còn đỏ, nhìn bánh bao nhỏ cùng Ngôn Phong cãi rống rồi nói: “Được rồi, Tiểu trùng, đừng chấp nhặt với hã.”

Ngôn Phong nghe xong lời này, kỳ quái nói: “Tiểu trùng? Phụ thân, hã gọi Tiểu trùng, vì cái gì muốn ta gọi hã là Nhị hoàng tử, ta không muốn, ta cũng muốn gọi hã là Tiểu trùng, Tiểu hầu tử, ha ha, Tiểu trùng, Tiểu hầu tử.”

Bánh bao lớn cùng bánh bao nhỏ nghe xong đồng thời ~~~~~(>_

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.